

Lão Gia Vào Trong Chén Của Ta Đi

Contents

Lão Gia Vào Trong Chén Của Ta Đi	2
1. Chương 1: Nữ Đại Lực	3
2. Chương 2: Làm Vệ Sĩ Của Tôi	7
3. Chương 3: Em Không Nhớ Rõ Sao	11
4. Chương 4: Rachel Dawes	15
5. Chương 5: Di Động	18
6. Chương 6: Nhà Ở	23
7. Chương 7: Có Chút Cảm Giác	26
8. Chương 8: Anh Ta Nghĩ Thế Nào	29
9. Chương 9: Đi Hongkong	34
10. Chương 10: Người Dối	38
11. Chương 11: Trở Lại Thành Phố	42
12. Chương 12: Anh Ấy Mới Là Chính Nghĩa	46
13. Chương 13: Lựa Chọn	50
14. Chương 14: Ghen	54
15. Chương 15: Chờ Em Trở Nên Mạnh Hơn	58
16. Chương 16: Thần Thiêu Tiểu Vera	61
17. Chương 17: Hai Mươi Năm Trước	66
18. Chương 18: Chính Thái Thích Ai	71
19. Chương 19: Để Lộ Bí Mật	75
20. Chương 20: Rời Đi	79
21. Chương 21: Gặp Lại Thật Ngọt	83
22. Chương 22: Ở Trên Thuyền	87
23. Chương 23: Đêm Thứ Nhất	90
24. Chương 24: Ôm Tôi Một Chút	94
25. Chương 25: Cuối Cùng, Thân Không Xu	99
26. Chương 26: Qùy Xin Jq	103
27. Chương 27: Cãi Nhau	106
28. Chương 28: Sự Kiện “va Phải Miệng”	110
29. Chương 29: Đi Bu-tan Trước	112
30. Chương 30: Giả Vờ Điên Thất Bại	116
31. Chương 31	119
32. Chương 32	123
33. Chương 33: Chương 33 (17+)	126
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	138
37. Chương 37	142
38. Chương 38	146
39. Chương 39	149
40. Chương 40	153

41. Chương 41	156
42. Chương 42	160
43. Chương 43	163
44. Chương 44	167
45. Chương 45	171
46. Chương 46	176
47. Chương 47	179
48. Chương 48	183
49. Chương 49	188
50. Chương 50	193
51. Chương 51	198
52. Chương 52	201
53. Chương 53	205
54. Chương 54	210
55. Chương 55	213
56. Chương 56	216
57. Chương 57	220
58. Chương 58	223
59. Chương 59	227
60. Chương 60: Chương 60 (H)	231
61. Chương 61	235
62. Chương 62	239
63. Chương 63: Chương 63 (h)	242
64. Chương 64	246
65. Chương 65	250
66. Chương 66	253
67. Chương 67	258
68. Chương 68	262
69. Chương 69	266
70. Chương 70	270
71. Chương 71	273
72. Chương 72: Chương 72 (H)	277
73. Chương 73	279
74. Chương 74	283
75. Chương 75: Chương 75 (h)	288
76. Chương 76: Ngoại Truyện Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn	289

Lão Gia Vào Trong Chén Của Ta Đi

Giới thiệu

Cô là một người con gái xinh đẹp khoác một vẻ lạnh lùng bên ngoài nhưng bên trong lại là một con n

1. Chương 1: Nữ Đại Lực

“Chuyện này, không thể làm gì khác được.”

Chủ nhà của tôi – bà Hoàng – dựa lưng vào cửa nhìn tôi, đôi mắt lạnh lùng và không có ý tốt. Bà ta là một phụ nữ gầy gò khô quắt, răng nanh mọc không đều, bị khói thuốc lá nhuộm thành màu vàng.

Tôi cúi đầu đứng tại chỗ, cắn môi.

“Tóm lại, trước tám giờ, nếu cô không trả tiền thuê nhà tháng trước, chỉ sợ đêm nay cô sẽ phải ăn ngủ ngoài đường.” Bà ta chỉ cao tới vai tôi, nhưng khi nói, bà ta luôn ngẩng cao cằm, khiến tôi thấy tôi không thể không ngẩng cao nhìn bà ta.

“... bà Hoàng” tôi ngẩng đầu nhìn đèn đường đang dần dần sáng lên ngoài cửa sổ, khó khăn mở miệng, “Bây giờ đã bảy giờ tối, tôi... tôi sáng mai sẽ nhanh chóng ra ngoài tìm việc, tôi nghĩ lần này tôi nhất định có thể tìm được một khoản tiền lương không tệ...”

“Ha!” Bà ta phát ra một tiếng cười ngắn ngủi đánh gãy tôi, “Cô đang đùa tôi sao hả cô bé thân mến? Muốn tôi tin tưởng một con bé di dân phi pháp đáng thương, visa học sinh* bị quá hạn ba tháng, ngay cả cha mẹ cũng không biết ở đâu mà lại có thể tìm được việc làm á?”

(Tojikachan: * Visa học sinh là một loại chứng nhận quan trọng do chính phủ một nước cấp cho học sinh nước ngoài muốn đến nước họ để du học.)

Bà ta gằn hai từ “Cha mẹ” cực kỳ nặng. Tuy rằng nguyên quán của bà ta ở phía nam Trung Quốc, nhưng có lẽ là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà tôi không biết, bà ta chưa bao giờ nói một từ Trung Quốc nào cả, mặc dù đang nói chuyện với học sinh du học người Trung Quốc như tôi, bà ta cũng luôn luôn nói tiếng Anh.

Tôi khẽ cắn môi, nỗ lực khắc chế ý muốn đánh một cái tát lên mặt bà ta, vươn tay sờ sờ túi quần, bên trong là một trăm năm mươi bảy đôla tiền mặt còn sót lại, có lẽ có thể cho bà ta một trăm đôla trước, thừa lại coi như làm tiền mua cơm ngày mai khi ra ngoài tìm việc...

Nhưng bà ta vẫn còn lải nhải: “... tiểu thư trẻ tuổi của tôi này, cô cũng biết đấy, đám người Trung Quốc luôn giống những kẻ ăn xin như cô đấy, công việc tốt nhất chỉ có đi nhặt rác ở các xóm nghèo ở New York thôi. Thượng đế làm chứng, người tốt đến mức dám khẳng khái dễ dàng cho cô khát nợ tiền thuê nhà một tháng như tôi đây hiếm có trên đời này lắm...”

Tôi lập tức dừng bàn tay đang sờ tiền lại, ngẩng đầu nhìn bà ta, “Bà vừa nói cái gì?”

“Tôi nói, có phải Trung Quốc chuyên môn có những kẻ ăn xin bệnh hoạn, đứa nào cũng dám chạy tới ngửa tay xin tiền của người nước Mĩ hay không...”

BỐP!

Tiếng bàn tay vang lên rất rõ ràng, sau đó là tiếng đánh đấm bùm bùm, ván sàn gỗ không thể chịu được lực, lập tức bị gãy thành hai đoạn, bà Hoàng ngã ngồi dưới đất, ôm một bên mặt, phun ra hai cái răng dính máu, hoảng sợ nhìn tôi.

“Bà cũng là người Trung Quốc, bà Hoàng.” Tôi thối thối tay phải có chút tê, bắt đầu dọn đồ. Chỉ có vài bộ quần áo đơn giản, còn có một vài đồ vụn vặt trên bàn, tôi lấy tay gạt một cái, đổ hết vào túi hành lý.

“... Tôi, tôi sớm đã có quốc tịch Mĩ!” Bà chủ nhà ngồi dưới đất không đứng dậy được, nhưng vẫn cứ không sợ chết lớn tiếng nói.

“Tôi không cần nệm, để lại cho bà, coi như tiền thuê nhà tháng trước.” Tôi bình tĩnh nói, đeo túi hành lý lên lưng đi ra cửa, khách trọ ở bên cạnh và ở đối diện nghe thấy tiếng ồn liền mở khe cửa ra, thò đầu nhìn sang bên này.

“Cô... Vera Lee! Đồ trâu cái, quái thai! Cái nệm rách nát kia cùng lắm thì chỉ có sáu mươi dolla!” bà Hoàng thét chói tai, dù vẫn không đứng dậy được.

Tôi xoay người, mặt không biểu cảm giờ nắm tay về phía bà ta.

Bà Hoàng lập tức cầm miệng, mấy khách trọ nhanh chóng rút đầu về, lập tức đóng cửa phòng lại.

Tôi gần như là thông thả đi ra khỏi dãy nhà trọ rách nát tung toé này.

Đứng ở dưới đèn đường mờ nhạt, trong ngõ tối cách đó không xa, có mấy người da đen to con đang hút thuốc, vừa nhìn là biết không phải người tốt, gió đêm đầu Thu thổi qua, cái đầu đang nóng lên của tôi dần dần lạnh xuống.

Vừa rồi, tôi bởi vì nhất thời bộc phát tình yêu tổ quốc, ra tay đánh cái bà chủ nhà BITCH kia, sau đó cực kỳ hiên ngang dọn đồ vỏ vỏ mông chạy lấy người, nhà trọ rẻ nhất ở gần đây, một đêm cũng phải mất một trăm tám mươi dolla, có lẽ tôi thật sự phải ăn ngủ ngoài đường.

Đương nhiên, khiến tôi đau lòng vẫn là cái nệm kia... Tuy rằng lúc tôi xuyên không đến đây, nó vốn đã ở đó, tuy rằng tôi không biết lúc trước trị giá của nó là bao nhiêu tiền, nhưng chắc chắn không chỉ sáu mươi dolla!

... A... Được rồi, không sai, tôi đúng là cái mà người ta hay nói: người xuyên không.

Nhưng cuộc sống của tôi lại không được như ý giống đại đa số người xuyên không.

Tôi đến đây đã được ba tháng lẻ mười hai ngày. Tối hôm đó, tôi giống như thường ngày, đọc tiểu thuyết trên mạng, chat chit, chơi trò chơi, xong rồi đánh răng rửa mặt lên giường ngủ, vừa ngủ dậy đã phát hiện mình đang nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ... nói đúng ra, chính là cái phòng trọ vừa rồi.

Tôi kiệt lực bắt mình tỉnh táo lại.

Kiểm tra xong túi đồ, ngoài hành lý và đồ dùng hằng ngày ra, chỉ có cái visa học sinh nhần nheo, cùng với một cái bằng tốt nghiệp khoa văn chính quy nói cho tôi một vài tin tức cơ bản.

Tôi tên là Vera Lee, nữ, 22 tuổi, công dân của nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa, tốt nghiệp hệ triết học của đại học Go-them của Mĩ. Cái tên Go-them này là tôi dựa theo đồng chữ cái hợp lại mà dịch âm, không biết có đúng hay không, nhưng dù sao chắc chắn tôi sẽ có một đoạn thời gian rất dài không cần động đến tiếng Hán.

Tôi từng đoán rằng có lẽ tôi vẫn đang ở thế giới cũ, nhưng sau lại hoài nghi đây có lẽ chính là một thế giới song song. Dù sao một thành phố được xây dựng với quy mô siêu cấp sánh ngang với New York như thành phố Go-them, không có khả năng tôi chưa từng nghe qua tên nó trước kia.

Nhưng mà... Nước Mĩ thật sự có một đại đô thị tên là “Go-them” sao?

Thật hiển nhiên, chủ nhân của thân thể này là một cô gái hay sơ ý, sơ ý đến mức ngay cả chứng minh thư hay giấy khai sinh cũng làm mất. Trong hành lý của cô ấy không có gì có thể chứng minh thân phận một cách chính xác và đáng tin được cả, ngay cả hộ chiếu và giấy chứng nhận tương quan đến nước Mĩ cũng không có, visa cũng đã qua kỳ. Tôi chỉ có thể nhờ gương để biết được diện mạo cùng dáng người của thân thể này, cũng may là giống hệt cơ thể cũ của tôi, một chút khác nhau cũng không có.

Cho dù là một kẻ chỉ thích ở nhà như tôi cũng hiểu thân phận hiện tại của mình... ừm... không hợp pháp.

Bởi vì không có giấy chứng nhận hợp pháp, ngành học này cũng khó xin việc, tôi bốn ba hơn hai tháng cũng không tìm được một công việc chính thức, chỉ có thể đi khắp nơi làm việc vặt, mãi kiếm tiền đến mức không có thời gian thở, nhưng cũng chỉ đủ để ăn cơm. Trong chi phiếu, chỉ còn có một ngàn Dolla để giao tiền thuê nhà hai tháng, đến tháng thứ ba thì tôi thật sự không trả nổi.

Lúc trước, tôi từng cần trả tiền để mượn dùng điện thoại của bà Hoàng gọi cho cha mẹ cùng với một vài bạn tốt, nhưng khiến tôi đau lòng là đồng dãy số đó đều không tồn tại.

Trong vòng một ngày, tất cả số điện thoại của những người quen đều không tồn tại, điều này đã có thể chứng minh rằng tôi quả thật đã không còn ở thế giới cũ của mình nữa.

Một khi đã như vậy, thì việc tìm cục cảnh sát hay Lãnh Sự Quán gì gì đó cũng đều vô dụng cả. Tôi chỉ có thể tạm thời tiếp tục sống ở đây.

Một di dân phi pháp không hề có giấy chứng nhận, lại là người da màu, tôi không dám tưởng tượng sau này tôi sẽ phải khổ sở đến mức nào ở nước Mỹ.

... A, nhưng, xuyên không tới nơi này, cũng không hoàn toàn là tệ, ít nhất có một ưu điểm...

“Hey sweetheart, đang đi chơi à? Anh biết có một nơi hay lắm, có muốn cùng đi chơi cho sáng khoái không?” Một cánh tay gác lên vai tôi.

Đèn đường bị bóng ma che khuất, ba đàn ông da đen cao khoảng 1m9 bao vây lấy tôi, mặt rất đen, không thấy rõ biểu cảm, nhưng một hàm răng trắng lại có thể khiến tôi nhìn ra chúng đang cười rất đáng kinh.

“Tôi không có tiền.” Tôi nghiêm cẩn nói.

Ba tên kia cười to hơn, tên da đen cầm đầu đặt một tay lên vai tôi: “Em nghĩ gì thế bảo bối, bọn anh không cần tiền của em, chỉ cần em ‘thối kèn’ cho bọn anh, bọn anh sẽ cho em một trăm đôla, thế nào?” Vừa nói, tay kia đã vươn ra muốn sờ ngực tôi, “Bảo bối, em thật đẹp, anh chưa từng thấy cô bé Nhật Bản nào có vú lớn như thế...”

Bộ ngực tôi là 36C, quả thực đầy đặn hơn rất nhiều so với cô gái Trung Quốc, tôi thích những lời ca ngợi, nhưng...

Phịch một tiếng, tôi tung thẳng một quyền vào cằm tên đối diện, kẻ 1m9 lập tức thét lên một tiếng, bị đá bay ra ngoài, ngã xuống đất cách chỗ hấn vừa đứng hơn mấy thước, thân thể co lại đau đớn, rên rỉ không dậy nổi.

“Cám ơn anh đã khích lệ, thưa ngài, nhưng tôi là người Trung Quốc, không phải Nhật Bản.” Tôi bẻ bẻ đốt ngón tay, phát ra tiếng vang, chỉ một đêm mà phải chịu những hai lần khiêu khích về vấn đề dân tộc, cái gì cũng có thể nhịn nhưng không thể nhịn chuyện này!

Đúng vậy, đây là ưu điểm tôi có được sau khi xuyên không. Không biết là thân thể này vốn có nó, hay là biến chứng sau khi xuyên không nữa, tóm lại... tôi có khí lực lớn kinh người.

Tuy rằng không đấu tay đôi giỏi, nhưng có khí lực lớn là đủ giúp tôi tự bảo vệ mình. Nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy, tôi không muốn dùng đặc điểm này để tìm việc cho lắm, nếu có thể, tôi vẫn hi vọng có thể nhận được một công việc bình thường, không phải ai cũng thích bị kẻ như bà Hoàng mắng là “Quái thai”.

Nhưng nếu thật sự cùng đường...

Tôi nhìn cánh tay mảnh khảnh của mình, thở dài, bỗng nhiên chú ý tới hai người da đen còn đang mở to mắt nhìn tôi, vì thế tôi ngắt đầu hỏi: “Các anh còn có chuyện gì à?”

Bọn họ cứ thế nhìn tôi hai giây, sau đó một người vô cùng nhanh nhẹn khiêng kẻ trên đất lên vai, rồi chạy nhanh như chớp.

Tôi buồn phiền, lại thở dài, chân có chút mỏi, vì thế đặt túi hành lý xuống đất, ngồi lên. Nhìn đồng hồ, đã tám giờ hơn, dù sao tiền không đủ để thuê nhà trọ, chi bằng đi nhét no bụng trước rồi tính sau?

“Ôi trời ạ, thưa cô, à không, quý cô, cô thật quá lợi hại!” Một tiếng kinh ngạc bỗng nhiên vang lên.

Tôi quay đầu nhìn, một thanh niên cao ráo đi tới, trên gương mặt mang theo tươi cười kinh ngạc.

Tôi đứng lên, thanh niên này tuy rằng không cao bằng người da đen ban nãy, nhưng cũng hơn 1m8, mặc một cái áo gió màu đen và quần jeans rách tung toé, mái tóc màu vàng lá cọ, trong đôi mắt xanh biếc mang theo ý cười khoan khoái.

Là một thằng nhóc khá đẹp trai.

Anh ta vươn tay ra trước mặt tôi: “Tên tôi là Michael Roth Phil, là tổng giám đốc khách sạn ở bến cảng Wayne, rất vui được quen biết cô.” Hắn vui vẻ lộ ra một hàm răng trắng, cười cực kỳ sung sướng, “Cô biết

không, đám Johann thường xuyên ăn không trả tiền ở nhà hàng của tôi, mỗi lần muốn bọn chúng trả tiền, chúng liền giơ nắm đấm ra trước mặt tôi, hôm nay cô đã giúp tôi hả giận đấy!”

Tôi không rõ vì sao anh ta thân là tổng giám đốc của một khách sạn sao lại có thể bị người ta ăn không trả tiền, nhưng tôi quyết định xem nhẹ chi tiết này. Mắt tôi sáng lên bắt lấy tay anh ta: “Xin chào xin chào, tên tôi là Vera Lee, trước mắt... đang tìm việc làm, xin hỏi ngài tổng giám đốc, quý khách sạn có nhận người không?”

Dù phải làm nhân viên vệ sinh, tôi cũng nhận! Bao ăn bao ở là được!

Michael Roth Phil hiển nhiên không dự đoán được tôi sẽ nói như vậy, sững sốt một chút, theo bản năng lắc đầu: “Không, à... Trên thực tế, không thiếu người...”

Tôi thất vọng buông tay ra: “À, được rồi, thật ngượng quá.”

Michael bỗng nhiên nhớ tới cái gì, búng tay một cái: “A, kỳ thực tôi muốn đến mời cô ăn cơm tối, thế mà lại quên mất! Đi, tay nghề của đầu bếp khách sạn chúng tôi khá lắm đấy...”

Tôi hồ nghi nhìn anh ta.

Michael mở tay ra: “Hey, đừng hoài nghi tôi chứ, tiểu thư thân ái. Nếu tôi mưu đồ gây rối thì cô hoàn toàn có thể dùng quả đấm của cô ‘tiếp đón’ tôi.”

Tôi cúi đầu nghĩ nghĩ, cũng có lý, vì thế liền thoải mái hơn, có cơm miễn phí đương nhiên phải đi, có lẽ trên bàn cơm còn có thể kéo thêm một cái công việc đến.

Bến cảng Wayne cách nơi này không xa, đi bộ ước chừng mười phút là đến, nghe nói toàn bộ cảng đều bị tập đoàn Wayne bao hàng năm, chuyên môn dùng để chuyển hàng hóa định kỳ của tập đoàn.

Nhưng khi tôi đến cửa cái gọi là “Khách sạn” của Michael, tôi dừng bước.

Được rồi, nếu như cái tiệm cơm nhỏ rách tung toé này cũng có thể được gọi là khách sạn...

“Khụ, các công nhân vận chuyển hàng hóa không trả nổi tiền cho các khách sạn lớn, hẳn là cô cũng biết” Michael có chút xấu hổ, chỉ chỉ một tòa nhà cao tầng cao ngất đàng xa, chữ WAYNE màu vàng kim huy hoàng to lớn cao cao được treo trên đó, “Cho nên tôi liền mở cửa hàng này... ừm, chuyên môn dùng để phục vụ những người nghèo.”

Tôi gật gật đầu, dời mắt khỏi tòa khách sạn Wayne giàu có đến mức lóa mắt kia. Tập đoàn gia tộc Wayne này thật đúng là giàu kinh khủng... Mà sao cái tên này lại có chút quen tai vậy, hình như không phải là do báo chí hay tivi đưa tin...

“... mặc dù Wayne có tiền, nhưng may mắn là không quá bá đạo” Michael cười ha ha nhìn quán rượu nhỏ của mình, “Tuy rằng là bến cảng của bọn họ, nhưng không ngăn cản hay chèn ép những cửa hàng làm ăn nhỏ như chúng tôi, cho nên chúng tôi luôn có lãi.”

Người trong quán rượu rất nhiều, các loại tiếng ồn ào chửi bậy đan xen với mùi đồ ăn và mùi mồ hôi, biến thành một loại không khí kỳ lạ lại khá hưng phấn bao phủ cả quán rượu. Michael đưa tôi đến một chỗ ngồi yên tĩnh, thuận tay bưng hai tách cà phê đá đến.

Tôi khẽ híp mắt nhìn anh ta, không nói chuyện. Michael cười khổ một chút, uống hai tách cà phê, mỗi tách một ngụm, tôi gật gật đầu, lấy một tách uống sạch, tôi đã sớm khát.

Buông tách xuống, lau miệng, vừa định hỏi khi nào thì có thể ăn cơm, bỗng thấy anh ta lẳng lặng nhìn tôi, hỏi: “Cô Lee, cô... không có chỗ ở sao?”

Tôi nhún vai: “Ừ, vừa bị chủ nhà đuổi ra khỏi nhà.” sau đó lấy ra một trăm đôla giấy: “Đây là tất cả số tiền tôi còn sót lại.”

Michael nhú mày trầm tư một hồi, như là quyết định cái gì, ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Thật ra... có một công việc rất thích hợp với cô.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tên tiếng Anh của thành phố này là Gotham, nữ chủ không biết mình xuyên không đến “Người Dơi”, cho nên dựa vào phát âm lung tung dịch thành “Go-them”, những bạn cảm thấy

kỳ quái xin cứ yên tâm, về sau theo nguyên tác phát triển sẽ sửa lại.

2. Chương 2: Làm Vệ Sĩ Của Tôi

Michael là người tốt, anh ta cho tôi ăn cơm no, lại cho tôi một cái phòng có nước ấm cùng giường đệm, tôi tắm rửa một cái, ngủ rất ngon, ngày thứ hai, anh ta tự mình đưa tôi đến chỗ việc làm.

Nhưng mà khi tôi nhìn thấy một núi thùng cao được xếp ngay ngắn chỉnh tề trên bến cảng, một hàng dài ông đi lại di chuyển chúng, cùng với cảnh tượng lao động khí thế ngất trời, tôi kém chút nữa là khóc.

Nói đến cùng... Kỳ thực tôi vẫn là người lao động chân tay tứ chi phát triển không phải sao.

Nhưng... Là ai nói quốc gia phát triển thì mọi bến cảng đều sử dụng máy móc, không cần nhân lực? Ai nói?

Người quản lý ở đây là lão Tom, nghe nói là bạn của cha Michael, lúc này, ông ta đang cau mày đánh giá tôi, hiển nhiên không tin cô gái Đông phương gầy yếu trước mắt này có thể đảm đương nghề khuôn vác ở bến cảng này.

Trên thực tế, ngoài nữ vận động viên ra, chỉ sợ không có cô gái nào có thể làm công việc này.

“Hey Tom, ông còn do dự cái gì? Ngay cả tôi, ông cũng không tin sao?” Michael vỗ mạnh bả vai lão Tom một cái, “Ông đừng coi thường một gái xinh đẹp như cô Vera, khí lực của cô ấy không nhỏ đâu!”

Lão Tom chau chau lông mày, vươn tay chỉ chỉ một cái thùng gỗ bên cạnh cao hơn đầu tôi: “Cô chuyển thứ này” Ông ta chỉ chỉ một chỗ cách cái thùng khoảng mười thước, “Sang đến chỗ kia đi.”

Lúc này, nhiều công nhân khuôn vác nhàn rỗi đang vây quanh, một kẻ cơ bắp cười đùa chỉ trỏ vào tôi, còn có người huýt sáo với tôi, cũng nói một vài câu hạ lưu. Xem ra nhân dân quốc gia nào cũng thích thú với việc ồn ào vây xem trò hay.

Khuôn mặt trắng nõn của Michael có chút đỏ lên, anh ta cau mày nhìn nhìn bốn phía, nói khẽ với tôi: “Tôi sai rồi, Vera, có lẽ... nơi này không thích hợp với một cô bé như cô...”

Tôi phẩy phẩy tay với anh ta, sau đó chậm rãi hỏi lão Tom: “Tôi không chuyển không công, ông cho tôi bao nhiêu tiền?”

“Chứng minh được cô có khí lực, đương nhiên tôi sẽ không bạc đãi cô.” Lão Tom cười nhạt một tiếng.

Tôi gật gật đầu: “Là ông nói đấy.” Rồi sau đó đi đến, cực kỳ thoải mái cầm cái thùng lớn kia lên, dễ dàng tới chỗ ông ta chỉ, sau đó buông thùng xuống, mặt không đỏ thở không gấp.

Đúng vậy, chút sức nặng ấy thật sự không tính là gì.

Không khí cực kì yên tĩnh, mọi người bao gồm Michael, miệng đều thành hình chữ O, có lẽ anh ta biết tôi khí lực lớn, chỉ là không biết khí lực của tôi lại lớn như thế.

Lớn đến mức cực kỳ tương phản với bề ngoài của tôi.

Lão Tom rất hào phóng, ông ta lập tức ký một bản hợp đồng với tôi, chính thức thuê tôi. Mỗi ngày làm việc tám giờ, lương tạm là một trăm đôla/ ngày, ngoài ra được làm thêm một giờ, còn có mười lăm đôla trợ cấp.

Kỳ thực lương tạm của người khác đều là bảy mươi đôla và mười đôla trợ cấp, bởi vì khí lực của tôi lớn, hiệu suất công việc rất cao, cho nên lão Tom cũng rất khẳng khái cho tôi một ít phúc lợi.

Do tôi là nữ, cho nên tôi được phân vào một cái phòng đơn nhỏ nhỏ, còn có một cái phòng tắm, bên trong có vòi sen, mỗi đêm từ 9 giờ rưỡi đến 10 giờ rưỡi được cung cấp nước nóng.

Bao ăn ở, nhưng một ngày ba bữa chỉ bao điểm tâm và cơm trưa, cơm chiều phải tự thân giải quyết. Nhưng dù vậy, mỗi tháng ít nhất ba ngàn đôla thu vào, tôi cũng có thể tiết kiệm được gần hai ngàn năm trăm.

Trong nghề khuôn vác ở bến cảng, như vậy đúng là sự đãi ngộ cực cao.

Quan trọng là công việc này không cần hộ chiếu hay giấy chứng nhận.

Sau khi biết mọi giấy tờ của tôi đều bị thất lạc, Michael nói với tôi rằng anh ta có phương pháp có thể tạo ra một vài giấy tờ cơ bản, nhưng cũng cần ít nhất năm ngàn đôla, vì thế tôi và lão Tom ký một bản hợp đồng dài đến nửa năm. Có giấy chứng nhận cơ bản, tôi mới có thể đi tìm công việc khác, mới thoát khỏi nghề khuôn vác.

Có lẽ Michael sẽ lấy một ít tiền hoa hồng, nhưng anh ta đã giúp tôi rất nhiều, dù ăn hoa hồng, nhưng tôi vẫn rất vui.

Đương nhiên cũng có một vài công nhân khuôn vác khó chịu với tôi, những kẻ muốn giật tiền quả không ít, trong đó, kẻ cầm đầu là tên Johann đã từng bị tôi giáo huấn đêm đó. Nhưng sau khi bị tôi đánh tơi bời, không còn ai dám gây sự với tôi nữa.

Nhưng tôi cực kỳ biết nhược điểm của mình, tôi chỉ có khí lực, nếu có một kẻ có võ đến, chỉ sợ tôi không chống đỡ được bao lâu.

Nhưng... có gì to tát đâu?

Đây là một thế giới khá hòa bình, những kẻ muốn gây sự kia có khi còn chẳng mạnh bằng đám côn đồ đầu đường đêm đó.

Sau khi tôi làm việc ở bến cảng được hai tháng, tôi đem năm ngàn đôla tiền lương tiết kiệm được giao cho Michael, xin nghỉ làm một ngày, anh ta mang tôi đi làm một đồng giấy chứng nhận. Hộ chiếu bị mất thì cần đi cục cảnh sát xin, nhưng lo lắng tôi hiện tại không có đủ giấy chứng minh, cho nên việc này liền tạm thời gác lại. Cuối cùng chỉ còn lại năm trăm đôla, anh ta trả lại cho tôi.

Đêm đó tôi về đến trụ sở, tắm rửa một cái, lúc chiếu gương phát hiện mình hơi khác. Hai tháng lao động khiến mỡ thừa bên eo tôi biến mất, toàn bộ đường cong thân thể thon dài mà tuyệt đẹp, cánh tay có chút cơ bắp, nhưng không ảnh hưởng đến mỹ quan, ngược lại còn gợi cảm. Làn da biến thành màu nâu nhàn nhạt, tôi cười với gương một cái, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống ở Go-them cũng không tệ lắm.

Michael gõ cửa đi đến, đầu tôi vừa gội, kệ nó ướt sũng tán trên lưng, tôi rót cho anh ta một tách cà phê. Anh ta nhận lấy cái tách, uống một ngụm rồi đặt sang một bên, nhìn tôi một cái, bỗng nhiên mỉm cười: “Cô nên có bằng lái, hôm nay đã đi làm muộn đấy.”

“Tôi không biết lái xe.” Tôi lấy khăn lông lau tóc, rầu rĩ nói.

Michael nhìn tôi giống như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy, một lát sau mới phản ứng lại: “À, tôi quên mất là cô không phải người nước Mỹ, trời ạ... một cô gái 22 tuổi lại chưa biết lái xe, rất khó tin.”

Tôi qua mái tóc rối bời tròng anh ta: “Ở Trung Quốc, hơn hai mươi tuổi không biết lái xe cũng có khối người.”

Michael bỗng nhiên cười, anh ta lấy khăn lông giúp tôi lau tóc, động tác mềm nhẹ mà hữu lực.

“Ngày khác tôi sẽ dạy cô.” Anh ta cúi đầu nói ở bên tai tôi, hơi thở khê phả vào cổ tôi.

Tôi quay đầu nhìn anh ta, trong đôi mắt của anh ta có cái gì đó đang lóe ra, khuôn mặt có chút đỏ ửng.

“À, cảm ơn anh, nhưng tôi nghĩ trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không phiền toái đến anh, Mike.” Tôi đứng lên rồi đi anh ta, đi đến bên cạnh bàn cầm lấy lược chải đầu.

Michael đứng ở tại chỗ nhìn tôi, một lát sau, rũ mắt xuống thở dài.

Ngày thứ hai, tôi đúng giờ rời giường đến bến cảng làm việc. Cả ngày này cũng bình tĩnh giống như mọi ngày bình thường khác, thẳng đến ban đêm buông xuống.

Công việc ở bến cảng không chặt chẽ việc giờ giấc, chỉ cần làm việc đủ tám giờ là được. Tôi không có thói quen dậy sớm, cho nên tám giờ mới rời giường, làm việc đến năm giờ chiều, và có một giờ nghỉ trưa. Sau năm giờ thì phải để xem tâm tình tôi thế nào, nếu tốt thì sẽ làm thêm hai giờ.

Hôm nay tâm tình không sai, cho nên tôi liên tục làm việc đến bảy giờ rưỡi đêm, lấy tiền lương ở chỗ lão Tom, lau đi mồ hôi, tính toán về tắm rửa một cái rồi đi ăn cơm.

Bỗng nhiên, một bàn tay đặt lên vai tôi.

Tôi lạnh nhạt quay đầu, hất cái tay kia xuống, chau chau lông mày: “Có việc sao, Johann?”

Người tới đứng là kẻ luôn gây sự – Johann, cả người anh ta đầy mùi rượu, bên cạnh vẫn là hai tên đàn em kia, cũng uống say khướt, đang đỏ hồng mắt nhìn tôi, phát ra từng trận cười dâm dăng.

“Hey, chúng tôi nghe nói, cái cô con voi kia!” Hắn nói, “Nghe nói buổi tối mỗi ngày cô đều mở hai chân ra chờ cái thằng nhóc Michael kia đến đê cô? Thế nào, ‘cái ấy’ của đàn ông có phải quá nhỏ với đồ voi cái các cô không?”

Xung quanh, đám người đã sớm tụ lại vây xem, nghe thấy Johann nói năng hạ lưu khiêu khích như thế, lại liên tưởng đến sự bưng hờ ngày thường của tôi, đều không nhịn được kinh hô ra tiếng.

Về mặt lão Tom như đang xem kịch, không hề có ý đi khuyến can.

“Đại ca Johann đã quên rồi, tên Michael kia vốn chính là cái cây tắm!” Đàn em Giáp nói.

“Cứt chó, không phải là cây tắm, Michael lớn đến mức đấy sao? Có khi phía dưới của con voi cái dài ra cái đó, Michael mới là kẻ bị đê!” Đàn em Ất nói.

“Hey hey, các cậu, đừng làm quý cô voi của chúng ta sợ hãi, ” Johann vung bình rượu, “Đại tiểu thư voi, cô có bằng lòng cởi quần ra cho chúng tôi xem xem dưới đây có cái gì dài ra không?”

Tôi ôm lấy cánh tay, giờ đã là cuối mùa thu, một thân mồ hôi thoỉ bị gió thổi qua đều dính hết lên người, cực kỳ khó chịu. Tôi cực kỳ muốn chạy nhanh trở về tắm rửa, vì thế có chút không kiên nhẫn : “Johann, thế nào, anh còn muốn ném thử quả đấm của tôi nữa sao?”

Lúc này, xa xa tựa hồ truyền đến tiếng xôn xao, hình như có ai đó đang đến gần. Nhưng lửa giận của tôi gần như bùng nổ, cho nên không kịp chú ý bên kia, chỉ muốn nhanh chóng đuổi đi ba con ruồi rồi trở về tắm rửa.

“Tôi không muốn ném thử quả đấm gì đó, chỉ muốn ném thử cô... AAAAA!!!!!! “

Johann hét lên rồi ngã gục, ôm cái mũi của mình đau đớn lẫn lộn, tôi thu lại nắm tay, không đợi hai tên đàn em chạy trốn, tặng mỗi người một quả đấm, vì thế trên đất lập tức có ba tên đàn ông cao to da đen ôm cái mũi lẫn lộn.

Tôi bẻ bẻ đốt ngón tay, xoay người bước đi.

Trong xã hội Nước Mĩ có vài nơi có quy tắc ngầm thật là tốt, đối với mấy kẻ ngứa đòn, quả đấm quả là cách tự vệ tuyệt vời.

Nhưng, tiếng kinh hô tiếng cười tiếng kinh thán phía sau dần dần yên tĩnh, đó không phải phong cách của đám đàn ông lỗ mãng kia.

Tôi thấy có chút kỳ quái, quay đầu nhìn lại.

Ngọn đèn ở bên cạnh luôn luôn sáng ngời, nhưng mà người kia lại giống như là trong luồng sáng đi tới. Anh ta một trái một phải ôm lấy eo hai mỹ nữ tóc vàng, xung quanh có vài vệ sĩ to lớn mặc âu phục thay anh ta ngăn cách với mọi người. Trên mặt anh ta mang theo tươi cười bất cần đời của một công tử đào hoa, tóc ngắn màu nâu, trán cao mà đầy đặn, đôi mắt thâm thúy, sống mũi thẳng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, môi cực kỳ mỏng, đây là một gương mặt anh tuấn mê người.

Nhưng đồng dạng, cũng là lạnh bạc. Nụ cười của anh ta chỉ lưu lại ở khóe môi, không hề tới được cặp đôi mắt màu trà nhạt kia, tôi nhìn ra được.

Lão Tom vốn luôn luôn kiêu căng giờ đã sớm bước nhanh nghênh đón, cúi đầu khom lưng tươi cười nói: “Sao ngài lại muốn tới nơi này, ngài Wayne?”

Thì ra là Bruce Wayne, người duy nhất của dòng họ Wayne, công tử đào hoa đại danh đỉnh đỉnh, ăn chơi trác táng.

Tôi nhú mày nhìn anh ta, vì sao tôi cứ cảm thấy quen tai như vậy? Thậm chí diện mạo của người này cũng quen mặt vậy... Tội cùng thì là tôi đã gặp qua anh ta ở nơi nào?

“Mary và Lisa luôn muốn ngắm cảnh đêm bên cảng của tôi, ” Wayne vuốt nhẹ cằm của mỹ nữ bên phải, vẻ mặt cười đùa, nhưng một chút cũng không có vẻ lỗ mãng, ngược lại, từng cử động đều mang theo tao nhã trí mạng, “Ông quản lý nơi này đặc biệt thật đấy,... James.” Anh ta liếc ba tên còn đang rên rỉ trên mặt đất.

Gương mặt lão Tom đầy sợ hãi, lập tức biện giải: “Không phải vậy đâu thưa ngài, chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ...” Miệng ông ta thì nói như vậy, tay lại ở sau lưng hất liên tục, ý bảo tôi đi mau.

Tôi cảm kích trong lòng, tuy rằng lão Tom có chút kiêu ngạo, nhưng có lẽ là vì Michael nên ông ta hay ưu tiên những chuyện tốt cho tôi, ông ta cũng không vì đại BOSS giá lâm mà đá tôi ra ngoài.

Vì thế tôi tính toán nhanh chóng chạy lấy người.

Nhưng, hiển nhiên đại BOSS cũng muốn tha cho cho tôi dễ dàng như vậy.

“Vị tiểu thư kia, cũng là... công nhân khuôn vác nơi này?” Lúc anh ta nói đến cụm từ “công nhân khuôn vác”, hai vị mỹ nữ bên cạnh đều kiều diễm cười rộ lên.

Tôi thở dài, thành thành thật thật xoay người, ánh mắt nhìn xuống gần 45 độ, không nhìn thẳng anh ta, dáng vẻ cung kính: “Đúng vậy, ngài Wayne.”

Khoảng vài giây sau, người đối diện luôn luôn trầm mặc, tôi có chút kỳ quái, vì thế khẽ liếc mắt nhìn, anh ta cũng đang nhìn tôi, cặp mắt màu trà kia giống như hai đầm nước sâu không thấy đáy, do cúi đầu nên bóng tối che đi gần hết khuôn mặt, nhìn không rõ biểu tình.

Khi bạn ngóng nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang ngóng nhìn bạn.

Không hiểu sao câu thơ của Nietzsche* lại hiện ra trong đầu.

(* Nietzsche: là một nhà triết học người Phổ, chi tiết về ông ở link đây nhé)

“Ồ, đây...” anh ta nhìn thoáng qua đồng container cùng bọn đàn ông xung quanh, khẽ nhắc khéo miệng mỉm cười, “Cũng không phải là một công việc thích hợp cho thực nữ.”

Tôi tiếp tục hạ mắt xuống khoảng 45 độ làm vẻ cung kính: “Tôi không phải là thực nữ, thưa ngài. Tôi chỉ là có chút mạnh, muốn kiếm cơm ăn mà thôi.”

Wayne lại nhìn tôi vài giây... tôi không biết vì sao anh ta lại cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy... vị mỹ nữ bên trái bỗng nhiên ghé vào tai anh ta nói vài câu, sau đó cười đến mức cả người run run.

Wayne cười xấu xa khấp nhẹ vào eo cô ta một cái, bỗng nhiên buông họ ra, đến gần tôi.

Tôi sửng sốt, nhanh chóng lui ra sau hai bước, sờ sờ cái mũi, tuy rằng tôi là một nữ Hán, nhưng cũng không có nghĩa là tôi có thể chịu nổi mùi mồ hôi trên người mình khiến một người đàn ông đẹp trai choáng váng.

Wayne khẽ cười một tiếng, dừng lại ở chỗ cách tôi khoảng hai bước, ngón trỏ thon dài sờ sờ cằm, hơi ngẩng ngẩng đầu lên, động tác này được anh ta làm trông cực kỳ có sức quyến rũ.

“Cũng là một công việc tốn sức, tôi nghĩ có lẽ cô sẽ bằng lòng thay đổi việc làm” anh ta nói, “Đến làm vệ sĩ của tôi, được chứ?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Ở nước Mỹ bắt buộc trả tiền dùng cho giấy chứng nhận, còn có tiền lương gì gì đó đều là tác giả chém gió, mời không cần miệt mài theo đuổi, cảm ơn.

Spoil chương sau:

Vừa khéo là đèn đỏ, Bruce ngừng xe, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt ngưng trọng mà nóng rực, mang theo sự thâm tình và bi thương: “Em... không nhớ gì sao, Vera?”

“...” Tôi mở to hai mắt nhìn anh ta. Anh ta đang nói gì? Cái gì mà có nhớ hay không?

Khoan đã, nói như vậy... ngay từ đầu tôi đã cảm thấy dòng họ “Wayne” này quen tai, như thể có nghĩa là sao? Xem tướng mạo của anh ta cũng rất quen thuộc, không có khả năng là trùng hợp, chẳng lẽ tôi thật sự bị mất trí nhớ? Hay là chủ nhân của thân thể này... cùng vị đại gia này có... từng có một đoạn tình cảm?

3. Chương 3: Em Không Nhớ Rõ Sao

“Cũng là một công việc tốn sức, tôi nghĩ có lẽ cô sẽ bằng lòng thay đổi việc làm” anh ta nói, “Đến làm vệ sĩ của tôi, được chứ?”

Tôi ngây người vài giây, mãi mới phản ứng lại ý anh ta là gì.

“Khụ, không cần đâu, cảm ơn ý tốt của ngài” tôi cười nhẹ “Ừm, ý tôi là, tôi rất vừa lòng với công việc hiện tại của tôi, tạm thời không muốn thay đổi công việc.”

“Tôi sẽ trả lương cho cô mỗi tháng một vạn đôla, thế nào?” Wayne giống như không nghe hiểu tiếng Anh vậy, trái lại vẫn mỉm cười mê người, “Không đủ? Hay là hai vạn? Ba vạn?”

Hai vị mỹ nữ tóc vàng nhẹ nhàng che lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đám đông công nhân khuôn vác xung quanh cũng xôn xao.

... Ba vạn đôla mỗi tháng... gấp mười tiền lương hiện tại của tôi...

Tôi tiếp tục ho khan: “Khụ, nhưng mà... ừm... Ngài đã có rất nhiều vệ sĩ rồi.” Tôi chỉ chỉ đám đàn ông mặc âu phục cường tráng xung quanh.

“Bọn họ? À không, bọn họ chỉ là những người mà tôi chỉ mang theo lúc ra ngoài thôi.” Wayne nói, “Người tôi cần là vệ sĩ tư nhân, luôn bên cạnh, hiểu không?” Anh ta nháy nháy mắt với tôi.

Tôi lại sững sờ một giây, đồng tiền mặt vừa mới bay trong đầu lập tức biến mất trong nháy mắt, quyết tâm vốn có chút dao động giờ trở nên quyết đoán kiên định: “Không được, thật sự cảm ơn ý tốt của ngài, tôi mệt rồi, muốn đi tắm rửa ăn cơm ngủ.” Nói xong xoay người bước đi.

Đùa! Luôn ở bên cạnh bảo vệ một công tử đào hoa? Dù quả đấm của tôi có mạnh đến mức nào, cũng không thể đảm bảo mình không bị anh ta dè ra ăn!

“Vậy thì tiền lương mười vạn đôla, cô cảm thấy thế nào? Cô Lee?” Đằng sau, Wayne cao giọng hô.

Ai nói cho anh ta tên của tôi? Tôi dừng chân lại quay đầu nhìn về phía lão Tom, lão Tom chột dạ nhìn sang phía khác.

“Thượng đế, mười vạn!”

“Trời ạ... Không hổ là Bruce Wayne...”

“Hey, bạn hữu có muốn đi làm phẫu thuật chuyển giới để nhận lời mời nữ vệ sĩ không...”

“Cút chó, đồ điên!”

Mọi tiếng kinh hô nói nhỏ xì xào không ngừng vang lên, tôi có chút cứng ngắc, mười vạn! Con số thiên văn đấy! Tôi cự tuyệt kiểu gì đây... Không, không được, dù thế nào cũng không thể vì chút tiền kia mà mạo hiểm nguy hiểm bị thất thân... Ôi nhưng sao mà người này lại đột nhiên chấp nhất với một nhân vật nhỏ không xu dính túi tôi vậy...

Vị mỹ nữ tóc vàng vừa rồi cùng anh ta kề tai nói nhỏ hình như nhìn ra cái gì, cô ta ho nhẹ một tiếng, dùng tiếng Anh sút sọc nói: “Bruce, em thấy hay là thôi vậy... vừa rồi em chỉ là đùa một chút thôi, nếu cô Lee thật sự không đồng ý...”

“Khó mà làm được.” Wayne vươn người hôn lên má mỹ nữ, khiến mỹ nữ cười khanh khách, “Nếu đã là ý muốn của công chúa, kỹ sĩ của ngài sao có thể không thay ngài đạt thành chứ?”

Một vị mỹ nữ khác khó chịu bĩu môi.

Mặt tôi lại lạnh xuống, khi một cô gái biết được mình trở thành phương pháp để đàn ông lấy lòng một cô gái khác, chẳng có ai vui vẻ cả, không phải sao?

“Thật ngượng quá, ngài Wayne” tôi cung kính nói, “Tôi thấy ngài cũng không cần một cô gái là tôi bảo vệ. Tôi nghĩ trò đùa này nên dừng lại ở đây thôi, tôi mệt mỏi, ngài cũng đang vội, vậy tạm biệt.” Nói xong, tôi nhắc chân bước đi thẳng, lúc này không có ai gọi tôi lại nữa, tôi rất thuận lợi về căn phòng đơn nhỏ của mình.

Đóng cửa lại, tôi đặt mông ngồi ở trên giường, ôm lấy đầu bắt đầu hờn dỗi.

Xong đời... Lại tái phát tật xấu, cứ mỗi khi đầu nóng lên là không khống chế nổi cơn tức giận...

Bruce Wayne chính là đại BOSS, nếu anh ta muốn trả đũa một con kiến nhỏ bé như tôi, tuyệt đối không cần tốn nhiều sức! Làm sao có thể trực tiếp bắt kính với người lãnh đạo chứ! Có lẽ ngày mai tôi sẽ nhận được thông báo đuổi việc ở bên cạnh Wayne...

Nhưng một nhân vật nhỏ như tôi hẳn là không đáng giá anh ta mất thời gian, thoát nhìn, anh ta không giống như là kẻ lòng dạ hẹp hòi, nhưng lại rất thương hương tiếc ngọc... Ngừng! Lee Vera cô là nữ quái lực là hương hay là ngọc chứ?

Đang phiền não, lại bị tiếng đập cửa bưng tỉnh, tôi liền phát hoảng, lớn tiếng hỏi: “Ai?”

Là tiếng của Michael: “Là tôi, Vera.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, mở cửa: “Anh làm tôi sợ muốn chết, Mike.”

“Cô vẫn còn ổn chứ? Vừa rồi không sao chứ?” Anh ta không ngồi xuống, hai tay bắt lấy bờ vai tôi, vẻ mặt cực kỳ khẩn trương.

“À, tôi không sao, nhưng mà bị một khổng tước động dục làm phiền não một chút mà thôi.” Tôi ra vẻ thoải mái nói, có chút không quen anh ta gần sát tôi như vậy, nhưng thấy anh ta vội vàng quan tâm đến tôi, cho nên tôi chỉ khẽ rụt bả vai ra sau, không né tránh.

Đôi mắt xanh giống như đá quý của anh ta gắt gao nhìn chăm chăm tôi, lộ ra vẻ mặt vô cùng lo lắng, nhìn một hồi, bỗng nhiên tay dùng lực mạnh một chút, kéo tôi vào trong lòng, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, Vera.”

Tôi bị anh ta dọa đến, nhanh chóng giẫy khỏi cái ôm của anh ta, “Anh làm sao vậy, Mike?”

Michael có chút xấu hổ giương tay, mặt anh ta đỏ lên, rồi lại dần dần tái nhợt, anh ta buông tay, “Không có gì, tôi ổn mà.”

“Không, thoát nhìn anh không ổn lắm.” Tôi nói.

Michael lui ra sau mấy bước, có chút đau thương nhìn tôi, “Tôi... Tôi không sao, ý tôi là, ngủ ngon, Vera.” Anh ta không đầu không đuôi nói, sau đó vội vã ra cửa rồi đi.

Tôi cơ hồ mất ngủ cả đêm, xin phép nghỉ ngày hôm sau, ngủ cả một ngày mới khôi phục lại. Một tuần kế tiếp, luôn gió êm sóng lặng, không xảy ra chuyện gì đáng lo cả.

Chắc chắn Bruce Wayne đã sớm quên tôi đi. Tôi an ủi mình như vậy.

Nhưng mà ngày vui vẻ lại cực kỳ ngắn ngủi.

Đó là một buổi sáng thứ tư sáng sủa, lão Tom không bảo tôi đi dọn này nọ, mà là trực tiếp đưa tôi đến phòng làm việc của ông ta, sau đó đưa cho tôi một cái phong thư căng phồng.

Tôi mở ra nhìn, bên trong là năm ngàn đôla, đều là tiền mặt mới tinh.

“... Có ý gì?” Tôi ngẩng đầu, có dự cảm xấu.

Lão Tom không dám nhìn thẳng vào tôi: “Vera, cô là một đứa trẻ tốt, nhưng mà thật đáng tiếc... Ý tôi là... từ giờ trở đi, cô bị đuổi việc.”

“...” Tôi trừng ông ta, hoài nghi trình độ tiếng Anh của tôi quá kém, thế cho nên hiểu sai ý của ông ta.

“Cô còn trẻ, sẽ tìm được một công việc rất tốt, đứa trẻ.” Ông ta thở dài, vỗ vỗ vai tôi.

... Tôi bị đuổi việc. Tôi thất nghiệp.

Tôi phản ứng lại, động tác đầu tiên chính là nhét phong thư đựng tiền vào túi áo, sau đó lớn tiếng nói: “Mike đâu? Tôi phải đi tìm anh ta ngay! Ngài không thể làm như vậy, Tom, tôi luôn luôn rất nỗ lực làm công việc này! Ngài không có lý do gì để đuổi việc tôi!”

“Chiều ngày hôm qua, cha của Michael bị tai nạn xe cộ, anh ta lên máy bay suốt đêm qua về Atlanta.” mặt Tom không biểu cảm, trong đôi mắt lại chứa một chút thương hại, “Cô còn chưa biết đúng không?”

Tôi trừng lớn mắt nhìn ông ta, trong lòng lặn qua lộn lại chỉ một câu nói: Đây không phải là sự thật!

“Không thể nào! Nếu gặp phải chuyện đó thì sao anh ta lại không nói với tôi? Ít nhất cũng phải nói câu tạm biệt chứ!” Tôi vừa sợ vừa giận phi thẳng ra ngoài cửa, đóng sầm cửa lại, chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm phía sau, có lẽ là ván cửa lại bị tôi phá hỏng, nhưng lão Tom cũng không nói gì, tôi cũng lười để ý.

Tôi vọt tới trước tiệm cơm của Mike, nhìn thấy mặt trên ván cửa có treo tấm biển lớn ghi “Tạm dừng không tiếp tục kinh doanh”, mới hiểu được chuyện tàn khốc này có thật.

Thế này... thế này nghĩa là sao? Tối hôm qua, lúc ăn cơm, anh ta vẫn còn bình thường mà! Hoàn toàn không giống như là sắp ngồi máy bay về nhà thăm bố!

... Chuyện này tuyệt đối không thể là trùng hợp!

Tôi đứng ngăn người ở trước cửa tiệm cơm, đám người qua lại vừa nhìn tôi vừa thì thầm nói nhỏ, nhưng không ai dám đến gần.

Ngoài Michael, tôi không hề có người bạn nào cả, tôi cười khổ.

Đứng ngốc mười phút, tôi mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Quay lại để cầu xin lão Tom đừng đuổi việc tôi? Phỏng chừng không được, ông ta đã làm như vậy thì khẳng định là sớm có dự mưu, Mike không ở, cầu xin ông ta cũng vô dụng.

Nhanh chóng tìm chỗ nào đó có thể gọi cuộc điện thoại cho Mike?

Cũng không được, tuy rằng đây cũng là một biện pháp, nhưng việc cấp bách là nhanh chóng tìm việc. Lão Tom là bậc cha chú của Mike, Mike chỉ là giám đốc tiệm cơm, nói đến cùng cũng không thể can thiệp việc điều phối nhân sự ở bến cảng, dù có gọi điện thoại, phỏng chừng cũng không có tác dụng lớn.

Được rồi, nói thế nào thì tôi cũng là một người bắp thịt... À không đúng, là một người thân thể mạnh mẽ, không sợ không tìm thấy việc làm.

Một cô gái đường đường tốt nghiệp khoa triết học hệ đại học chính quy của Mỹ chỉ có thể dựa vào thể lực để kiếm cơm, tôi không hề để ý chi tiết vớ vẩn này nữa.

Vì thế nhanh chóng trở lại phòng thu dọn đồ, tuy rằng số tiền tôi có bây giờ nhiều hơn hai tháng trước, nhưng hành lý vẫn thiếu đến mức đáng thương, đúng vậy, một công nhân khuân vác ở bến cảng cần bản là không cần thiết mua quần áo xinh đẹp, không phải sao? Về phần đồ trang điểm gì gì đó thì càng là mây bay.

Nhưng mà, thật vất vả mới có hi vọng và tin tưởng với nhân sinh, vậy mà khi nhìn thấy Lamborghini LP700 phong cách đậu ở cửa bến cảng, tất cả đều biến thành gió bay đi.

Kỳ thực trọng điểm không phải là Lamborghini, trọng điểm là người đang dựa vào chiếc xe cao cấp kia.

Bruce Wayne đang dựa lên cánh cửa xe, treo lên mỉm cười lười nhác lên khóe môi, mặc âu phục màu xám chỉnh tề, hai nút áo trên cửa áo sơ mi hồng nhạt bên trong không cài cúc, không đeo caravat, lộ ra xương

quai xanh tinh xảo. Trang phục âu thức bảo thủ nghiêm cẩn kết hợp với hành động phóng đảng rất mâu thuẫn, lại được khí chất của anh ta biến trở thành sự kết hợp kỳ diệu, hài hòa mà... mê người.

Những người qua đường, nhất là nữ, số lần bị thu hút quay đầu quả thực là 300%, cũng có cô gái lớn mật chạy tới muốn ký tên muốn chụp ảnh chung, thậm chí muốn ôm muốn hôn.

Khổng tước Wayne thoải mái đồng ý, chỉ có lúc bị yêu cầu hôn môi lúc mới mỉm cười khéo léo từ chối.

Ừm, còn không tính là đào hoa quá đáng...

A không đúng! Hiện tại không phải là lúc nghĩ mấy thứ đó! Tôi thề mắng mình, dựng thẳng cổ áo lên, lén lút tính toán đi đường vòng.

“Hey! Vera! Chờ một chút!” Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên phía sau, tôi nhận mệnh dừng bước.

“Ngài Wayne, lại gặp nhau, chào buổi sáng.” Tôi xoay người, lộ ra mỉm cười lễ phép với anh ta.

“Có thể gặp lại cô chính là vinh hạnh của tôi, thưa cô.” Anh ta khẽ hạ thấp người, đôi mắt màu trà xinh đẹp nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, khiến tôi có cảm giác như tôi đang được anh ta yêu sâu đậm vậy.

... Chắc hẳn anh ta dùng chiêu này, không biết xấu hổ đi khắp nơi quyến rũ phụ nữ đi.

Tuy rằng không hề muốn gặp lại anh ta, nhưng vẫn cần phải hỏi rõ anh ta một chuyện.

Vì thế, nụ cười trên mặt tôi biến thành ‘ngoài cười nhưng trong không cười’: “Như vậy, gặp lại ngài chính là bất hạnh của tôi, thưa ngài. Không biết chuyện cha Michael bị tai nạn xe cộ có liên quan đến ngài không?”

Mỉm cười trên mặt Wayne vẫn không thay đổi: “Đó chỉ là một chút vui đùa không to tát mà thôi. Ngài Roth Phil về đến nhà là sẽ phát hiện cha của anh ta đang vui vẻ tắm cỏ trước nhà, vé tiền máy bay cũng sẽ được gửi tới tài khoản của anh ta sớm thôi.”

Tôi lập tức nghẹn lời, mím môi, kiệt lực kiềm lại ý muốn đâm vào mặt anh ta, cố gắng duy trì mỉm cười hỏi: “Như vậy, chuyện tôi bị đuổi việc là thế nào?”

Anh ta cười càng vui vẻ, “Bến cảng Wayne là một trong những sản nghiệp quan trọng của tập đoàn Wayne, tôi thân là người sở hữu tập đoàn Wayne, có quyền điều động một vài nhân viên đến những cương vị thích hợp hơn, có gì không nên sao?”

Tôi nhất thời không lời nào để nói, cắn chặt răng, da mặt của tên kia thật là quá dày, cực kỳ muốn giơ nắm tay lên, lại đột nhiên bị anh ta dùng một tay nắm lấy.

Lòng bàn tay ấm áp có chút thô ráp ôm lấy toàn bộ nắm tay của tôi, ngón tay cố ý vô tình nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay tôi.

Tôi ngẩng đầu cảm tức nhìn anh ta.

“Có thể đến công ty tôi nói chuyện không? Vera cảm thấy nơi này tốt để nói chuyện?” Anh ta đến gần sát tôi, thấp giọng nói.

Tôi cứng đờ, nhìn quanh bốn phía, xung quanh đã có không ít người dừng chân vây xem, lão già trung thanh thiếu niên phụ nữ đối địch nhìn tôi, cách đó không xa thậm chí còn có người giơ máy quay phim và mobilephone chạy đến gần.

... Có khoa trương đến thế không vậy...

“Coi như anh gặp may mắn.” Tôi thấp giọng hung hăng nói với anh ta, đối lấy nụ cười thoải mái của anh ta, nắm tay tôi lên chiếc xe thể thao màu xám bạc.

Ngồi trên xe, Wayne phát động xe. Tôi không kịp cảm thán chuyện một bình dân lại được ngồi trên xe thể thao siêu cấp, quay đầu nhúu mày, tận lực bình thần nói với anh ta: “Ngài Wayne, tôi thật không biết là một cô gái châu Á không xu dính túi vừa tốt nghiệp phải đi làm công nhân khuôn vác ở bến cảng có gì đáng giá để ngài phải chú ý như thế.”

“Hãy gọi tôi là Bruce, Vera.” Anh ta dịu dàng nói.

Tôi nhắm chặt mắt, nhắm nhin, “Được rồi, Bruce, mời ngài đừng nói sang chuyện khác.”

Vừa khéo là đèn đỏ, Bruce ngừng xe, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt ngưng trọng mà nóng rực, mang theo sự thâm tình và bi thương: “Em... không nhớ gì sao, Vera?”

“...” Tôi mở to hai mắt nhìn anh ta. Anh ta đang nói gì? Cái gì mà có nhớ hay không?

Khoan đã, nói như vậy... ngay từ đầu tôi đã cảm thấy dòng họ “Wayne” này quen tai, như thế có nghĩa là sao? Xem tướng mạo của anh ta cũng rất quen thuộc, không có khả năng là trùng hợp, chẳng lẽ tôi thật sự bị mất trí nhớ? Hay là chủ nhân của thân thể này... cùng vị đại gia này có... từng có một đoạn tình cảm?

Vừa nghĩ vậy, đầu óc vốn chịu rất nhiều tiểu thuyết độc hại liền bắt đầu phát huy trí tưởng tượng vô hạn, tôi tiếp tục hung hăng trừng anh ta, gương mặt lại càng ngày càng nóng.

Wayne nhìn tôi, vẻ mặt bỗng nhiên buông lỏng, trở nên thoải mái lại có chút buồn cười, “Cô thật đáng yêu, Vera. Tôi chỉ đùa cô thôi.”

“...”

Rắc một tiếng, lưng ghế của chiếc xe Lamborghini quý báu trị giá hơn một trăm vạn đôla lập tức bị gãy hỏng.

Spoi chương sau:

Nhìn mỹ nhân đi xa, tôi giãy khỏi cánh tay Bruce, mặt không biểu cảm nói với anh ta: “Bạn gái của anh hình như đã hiểu lầm gì đó, thưa ngài.”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi, ” Bruce nhú mày, kéo lấy cổ tay tôi, đẩy cánh cửa thủy tinh ra bước vào trong, “Còn nữa, hãy kêu tên của tôi, Vera.”

Tôi nhú nhú lông mày, thì ra người này cũng sẽ kiêu ngạo. Thẳng đến khi anh ta kéo tôi vào trong thang máy tư nhân lỏng lẻo, tôi mới mang một bộ ‘tôi hiểu mà’ dùng khuỷu tay chọc chọc cánh tay anh ta: “Hey hey, đừng giả bộ, tôi biết anh và cô bạn gái bé bỏng kia đang giận dỗi nhau, không nghiêm trọng đâu, phụ nữ mà, dễ ngọt là tốt rồi.”

Mỉm cười vốn luôn ở bên môi Bruce hoàn toàn biến mất, anh ta nhú mày rất chặt, nhìn tôi một hồi, nghiêm túc nói: “Rachel thật sự không phải bạn gái tôi, cô ấy có bạn trai, chính là công tố viên tân nhiệm kia, Harvey Dent, hẳn là cô đã nghe qua đi?”

4. Chương 4: Rachel Dawes

Kỳ thực, một nhân vật nhỏ dù dành cả đời cũng không có khả năng làm cái gì vĩ đại, chỉ lấy ăn no chờ chết làm mục tiêu lớn (tỷ như tôi), lúc gặp được đủ chuyện vui lớn đến mức đổi được đời (tỷ như trung số, bánh thịt từ trên trời rơi xuống, xuyên không), đều sẽ toát ra rất nhiều ý tưởng tuyệt vời không thực tế. Người ta sẽ cảm thấy mấy trăm vạn đồng tiền trong túi mình kia có thể so sánh được với tài phú của Bill Gates, mà từng người xuyên không thì lại càng kỳ quái hơn, bọn họ sẽ cảm thấy mình mới là nhân vật chính của thế giới này.

Bọn họ sẽ cảm thấy thứ mình nhận được là hơn các đồng hương, mỹ nam mỹ nữ, tài phú danh lợi, tình bạn tình yêu, thậm chí rất nhiều thứ siêu tự nhiên tỷ như trường sinh bất lão, thanh xuân mãi mãi, pháp lực vô biên...

Lúc tôi vừa đến thế giới này, kỳ thực cũng từng có giấc mộng nữ chủ Mary Sue xuyên không như thế, nhưng hiện thực càng ngày càng nghiêm khắc, những ngày ăn không ngon ngủ không yên rất nhanh liền xóa hết mấy giấc mộng hoa hồng kia, tôi cảm thấy những ngày sau khi tôi xuyên không quả thực còn thảm hơn những ngày trước xuyên không một trăm lần.

Nói thực ra, mấy lần tiếp xúc với Bruce Wayne, hơn nữa cái cảm giác quen thuộc này càng ngày càng mãnh liệt, nếu nói là tôi không có một chút ảo tưởng tươi đẹp thì đó là giả. Tuy rằng tôi luôn khuyên bản thân mình rằng không nên tưởng quá nhiều, đây đều là kỹ xảo mà kẻ có tiền quen dùng thôi, có lẽ anh ta thừa tiền cho nên nhàn rồi muốn thay đổi khẩu vị mới đi quấy rầy tôi, một đoạn thời gian chơi ngầy là tự nhiên sẽ không quan tâm đến tôi nữa...

Nhưng mà, ở sâu trong nội tâm tôi vẫn sẽ có chút tiểu nhân, cả ngày bùm bụp mặt then thùng nói với tôi: Đây là số mệnh của nữ chủ xuyên không đấy số mệnh đấy! Đây là đại thần xuyên không thưởng cho cô vì đã bắt cô phải sống khổ nửa năm đấy! Một nam chủ anh tuấn si tình dịu dàng nhiều tiền! Cô đã xuyên không thì phải có tự tin cùng giác ngộ của một nữ chủ xuyên không! Có quang hoàn của nhân vật chính và năng lực Mary Sue hỗ trợ, cô cảm thấy anh ta còn thoát được sao? Không sai! Đây không phải là trùng hợp đâu!

Hơn nữa dọc theo đường đi, Bruce dùng các loại từ ngữ trêu chọc tôi, tôi âm thầm không ngừng tiến hành giao chiến nội tâm “Ai nha, nếu anh ta thật sự là nam chủ thì tôi đây sẽ cố mà làm làm vệ sĩ cho anh ta vậy” với “Không được, không thể được, cô làm sao có thể dễ dàng liền khuất phục như thế chứ, chí khí của cô đều bay hết rồi sao”.

Nhưng, lúc chúng tôi dừng xe dưới tòa nhà Wayne, mọi mâu thuẫn, rối rắm, phiền não, ngọt ngào đều triệt để bị đánh nát.

Lamborghini vững vàng dừng lại, Bruce cởi dây an toàn ra, mỉm cười với tôi, “Chúng ta đến nơi rồi.”

Tôi sờ sờ lưng ghế dựa sau lưng đã gãy đứt, có chút ngượng ngùng: “Ừm... vừa rồi tôi không cẩn thận run tay...”

“À, không có gì, thay cái mới là xong.” đôi mắt màu trà mê người của anh ta nhẹ nhàng nhú lại, bỗng nhiên nghiêng toàn bộ thân mình đến gần tôi, môi cơ hồ muốn dán lên lỗ tai tôi, hơi thở yên thảo nhẹ nhàng để ngửi lập tức tràn ngập xoang mũi, “Cô có muốn tôi giúp cô cởi bỏ dây an toàn không, quý cô?” Anh ta vừa nói xong liền giơ tay đến gần.

“Không không không cần! Không phiền toái ngài! Cảm ơn!” Tôi nhanh chóng đẩy anh ta ra, tay chân luống cuống cởi bỏ dây an toàn, mở cửa xuống xe. Nhưng không nghĩ tới cửa của kiểu xe này là cửa cắt kéo(1), tiểu dân tỏ vẻ cho tới bây giờ chưa thấy qua, tôi loay hoay mãi mới mở mở cửa, mà Wayne hảo tâm kia lại vẫn ngồi ở đó, mặt tươi cười nhìn tôi xoay cửa xe lên trên.

Anh ta mang theo tôi đi lên bậc thang dài lát đá cẩm thạch, thẳng đến trước cửa lớn bằng thủy tinh đẹp đẽ quý giá. Những người ra vào nơi này đều thuộc thành phần tri thức cao cấp, nam thì mặc âu phục đi giày da, nữ thì trang điểm tinh xảo, toàn thân cao thấp đều mang khí chất tinh anh của người làm ăn. Bọn họ đều mỉm cười gật đầu với Bruce, sau đó dùng các loại biểu cảm quỷ dị nhìn chăm chú vào tôi, tuy rằng bọn họ không nói gì, nhưng tôi biết thân quần bụi áo T-shirt của mình là cực kỳ chói mắt.

“Làm vệ sĩ của tôi? Nhé?” Anh ta bỗng nhiên cúi đầu nói ở bên tai tôi “Hay là thư ký hành chính? Trợ lý? Em thích cái nào?”

Tôi nuốt nước miếng, bong bóng màu phấn hồng ghi chữ “Quy luận vô địch về nữ chủ xuyên không” vừa mới bị áp chế đi lại bắt đầu bay lên trên, trong khoảng thời gian ngắn, cái gọi là “Lý trí” và “chí khí” đã bị thu nhỏ vô hạn lại, ấp úng nói: “Ừm... à... Thật ra thế nào cũng được...”

“Hey, Bruce! Em vừa đến tìm anh, bọn họ nói anh không có ở đây...” một giọng nữ mềm mại truyền đến.

Tôi ngẩng đầu nhìn, đó là một mỹ nhân yếu điệu cao gầy, có một mái tóc dài màu đỏ nâu, đôi mắt sáng xanh thẳm, tươi cười tươi ngọt, bộ áo váy com lê màu đỏ thắm bó sát vào dáng người thon thả, cô ấy đang đẩy ra cánh cửa thủy tinh, đang hướng chúng tôi... nói đúng ra là Bruce... đi tới.

Tôi quay đầu nhìn nhìn Bruce, ba một tiếng, bong bóng phấn hồng vừa rồi lập tức vỡ hoàn toàn

“Rachel!” Bruce tươi cười, bước nhanh về phía mỹ nữ tóc đỏ nâu. Về tươi cười này khác với cái tươi cười mà anh ta nhìn hai mỹ nhân tóc vàng lúc trước, thậm chí không giống như với tôi, tươi cười này không chút che giấu sự dịu dàng, đuôi lông mày, khóe mắt đều tràn đầy vui vẻ, lần này, ý cười đã tràn tới chỗ sâu trong đôi mắt anh ta, tôi có thể nhìn ra được.

Tôi chắc chắn lưỡi, yên lặng lùi lại sang một bên, trung thực làm bố cảnh. Bruce cùng cô gái kia đứng ở cách đó không xa cười nói, anh ta thậm chí còn chạm vào cánh tay của cô ấy. Bọn họ đứng cạnh nhau, giống như mọi ánh sáng đều tập trung ở trên người bọn họ vậy, họ thật xứng đôi, trai tài gái sắc, quần anh tụ hội.

Chắc chắn cô gái này là người cực kỳ quan trọng đối với Bruce, nếu không anh ta cũng sẽ không lộ ra tươi cười như vậy. Tôi nghĩ vậy, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, bắt đầu cảm thấy xấu hổ vì mình vừa rồi còn đang mơ mộng cái gọi là luận điệu của nữ xuyên không.

Kỳ thực, lúc này, điều tôi nên làm nhất hẳn chính là yên lặng biến mất, nhưng lại lo lắng đến túi hành lý của tôi còn đang ở cốp sau của xe Lamborghini, cho nên tôi quyết định tiếp tục mặt dày chờ bọn họ nói chuyện xong.

Bọn họ nói chuyện khoảng một phút đồng hồ, Bruce như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì, dẫn mỹ nữ đi đến bên cạnh ta, mỉm cười nói: “Quên đã giới thiệu. Vera, đây là Rachel; Rachel, đây là Vera.”

Tôi hơi quẫn trước cách giới thiệu như khẩu lệnh của anh ta, nhanh chóng kéo vạt áo T-shirt xuống cho phẳng, vén một luồng tóc trước trán ra sau tai, lộ ra một cái tươi cười tiêu chuẩn, vươn tay: “Vera Lee, rất vui được quen biết cô.”

“Rachel Dawes, chào buổi sáng, cô Lee.” Cô ấy hiền lành nói, vươn tay bắt tay tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng có vẻ chói lọi, nhưng mà... là nhầm lẫn sao? Vì sao tôi cảm thấy khuôn mặt này và cái tên này đều quen thuộc như vậy? Cùng với dòng họ Wayne này nữa, còn cả Bruce, cảm giác quen thuộc này thật kỳ quái...

Hình như tôi đã quên cái gì đó, hơn nữa rất tinh tường, cơ hồ ngay tại bên miệng, mà tôi lại đáng chết không nhớ ra nổi!

“Bạn của anh thật hay thất thần, Bruce.” Rachel cười nói.

Tôi nháy mắt mấy cái, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, không nói gì.

“Ok Rachel, chuyện của em, anh sẽ suy nghĩ, hãy chờ điện thoại của anh.” Bruce bỗng nhiên nói, sau đó vươn tay ôm lấy eo tôi, “Từ hôm nay trở đi Vera sẽ làm vệ sĩ cá nhân của anh, hai người còn có cơ hội gặp lại.”

Anh ta ôm rất chặt, tôi giãy mấy cái nhưng không tránh nổi, lại không thể sử dụng quá lực trước mặt người khác, đành phải gượng cười nhìn Rachel. Xem ra đôi này đang giận dỗi nhau, và quý ngài khổng tước đang lợi dụng tôi để làm cô gái của anh ta ghen.

Nghĩ vậy, tôi liền hiểu rõ, tươi cười trên mặt tôi có chút không nhịn được.

“Vệ sĩ?” Rachel hơi mở to đôi mắt xanh, bỗng nhiên gật gật đầu, lộ ra nụ cười thấu hiểu, ánh mắt nhìn của tôi xẹt qua một tia khinh miệt, “Em biết rồi, vậy... chúc anh vui vẻ, Bruce.” Cô ấy nghiêng đầu cười, quay đầu đi mất.

Nhìn mỹ nhân đi xa, tôi giãy khỏi cánh tay Bruce, mặt không biểu cảm nói với anh ta: “Bạn gái của anh hình như đã hiểu lầm gì đó, thưa ngài.”

“Cô ấy không phải bạn gái tôi, ” Bruce nhú mày, kéo lấy cổ tay tôi, đẩy cánh cửa thủy tinh ra bước vào trong, “Còn nữa, hãy kêu tên của tôi, Vera.”

Tôi nhú nhú lông mày, thì ra người này cũng sẽ kiêu ngạo. Thẳng đến khi anh ta kéo tôi vào trong thang máy tư nhân lộng lẫy, tôi mới mang một bộ ‘tôi hiểu mà’ dùng khuỷu tay chọc chọc cánh tay anh ta: “Hey hey, đừng giả bộ, tôi biết anh và cô bạn gái bé bỏng kia đang giận dỗi nhau, không nghiêm trọng đâu, phụ nữ mà, dễ ngọt là tốt rồi.”

Mỉm cười vốn luôn ở bên môi Bruce hoàn toàn biến mất, anh ta nhú mày rất chặt, nhìn tôi một hồi, nghiêm túc nói: “Rachel thật sự không phải bạn gái tôi, cô ấy có bạn trai, chính là công tố viên tâm nhiệm kia, Harvey Dent, hẳn là cô đã nghe qua đi?”

“Ừ, biết, biết.” Tôi nói như đang dỗ trẻ con, thậm chí còn vỗ vỗ vai của anh ta, “Có bạn trai thì thế nào, chắc chắn là cô ấy có ý kích thích anh... Gì cơ, Harvey Dent?”

Tôi đột nhiên dừng lại, Harvey Dent?

... Vì sao cái tên này cũng quen tai như thế! Gần đây tôi làm sao vậy, sao mà mỗi lần nghe thấy tên người nào đó lại đều cảm thấy quen thuộc? Đừng có nói là tôi đều quen biết tất cả mọi người ở thành phố Gotham đây... A! Nhưng tên của Mike và lão Tom còn có Johann nữa, tôi đâu có cảm giác quen thuộc này

Nhưng mà điều này rất vô lý, trước kia tôi sinh trưởng ở Thiên triều, lại là một kẻ suốt ngày ở nhà, đâu thể chỉ bỗng chốc đã quen biết nhiều người nước ngoài như vậy chứ, cho nên chỉ có một khả năng, đó là biết họ qua phương tiện truyền thông, giải trí, tác phẩm điện ảnh trên tivi... Vì thế thế giới này chính là bộ điện ảnh hoặc là phim truyền hình đó?

“Sao vậy? Vera?” Bruce thân thiết nhìn tôi.

“À, không có gì.” Tôi theo bản năng đáp, trong đầu còn đang liều mạng nhớ lại cái từ mà tôi gần như có thể thốt ra kia.

Bỗng nhiên đình một tiếng, thang máy đến nơi. Bruce mỉm cười, nắm lấy tay tôi: “Đến đây, thưa cô vệ sĩ, tôi sẽ giới thiệu em với Lucius.”

Tôi mơ hồ bị anh ta dắt ra thang máy, bỗng nhiên phản ứng lại, ngẩng đầu trừng anh ta: “Tôi đáp ứng làm vệ sĩ của anh lúc nào?”

“Dù sao em vẫn phải tìm công việc nuôi sống bản thân, không phải sao?” Bruce mỉm cười, “Em có tin là tôi có thể khiến em ngoài việc bảo vệ tôi ra, ở trong cái thành thị này sẽ không thể tìm thấy bất cứ một công việc nào hay không?”

“...” Khóe miệng tôi run rẩy, không biết nên nói gì, chỉ có thể cảm tức cái nhà tư bản vạn ác của giai cấp tư sản chủ nghĩa đế quốc Mỹ đáng ghê tởm áp bức giá trị thặng dư của nhân dân lao động kia để biểu thị sự bi phẫn của mình.

“... Nhưng mà nhưng mà đại nhân Wayne, thiếu gia Bruce, tôi thật sự không nghĩ ra tôi có điểm đáng giá nào khiến ngài phí tâm tư để thuê tôi như vậy... Những người có khí lực mạnh mẽ ở trên đường cái mà...” Tôi không cam lòng kháng nghị.

Lúc này, Bruce không nói gì, thậm chí cũng không nhìn tôi nữa, chỉ nắm thật chặt tay của tôi, tiếp tục đi tiếp.

Spoi chương sau:

“Hey, cậu đang nói gì vậy, Bruce!” Fox lớn tiếng nói, “Cái gì mà người làm công, tốt xấu gì thì tôi cũng là quản lý bộ phận ứng dụng khoa học kỹ thuật của tập đoàn Wayne cộng thêm phó chủ tịch hội đồng quản trị... đợi chút, Vera? Vera Lee?”

Ông ta bỗng nhiên lộ ra biểu cảm cực kỳ giật mình, nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó bắt đầu khoa tay với Bruce: “Cậu? Cô ấy? Chẳng lẽ chính là? A?” Nói năng lộn xộn lên.

Còn Bruce thì cực kỳ bình tĩnh gật đầu, trả lời một chữ: “Ừ.”

“... Hai người đang nói gì vậy, hai vị tiên sinh?” Tôi càng nhìn càng không hiểu, sao Fox lại mang vẻ mặt “Thì ra chính là cô” “Tôi đã sớm quen biết” vậy, nếu quả thật tôi đã xuyên không đến phim điện ảnh hay tiểu thuyết nào đó, thì chuyện tôi cảm thấy quen thuộc với các nhân vật trong nguyên tác là hợp lý, nhưng mà không hợp lý ở chỗ là họ lại quen biết tôi!

5. Chương 5: Di Động

Chương 5: di động

Có thể dễ dàng nhìn ra cao ốc Wayne chiếm diện tích rất lớn, Bruce kéo tay tôi đi đã ba phút, vậy mà vẫn chưa đi hết cái hành lang dài mà rộng này. May mà nơi này có vẻ như là tầng lầu cá nhân của Bruce, không có ai đến đây cả, nếu không thì chắc chắn tôi sẽ lại bị các loại ánh mắt quỷ dị ‘rửa tội’.

Một bên của hành lang là các cửa sổ to lớn sát đất, ánh mặt trời hôm nay rất đẹp, toàn bộ phong cảnh buôn bán phần hoa của thành thị Go -them được thu hết vào đáy mắt. Nhưng tôi không có tâm tình để thưởng thức cảnh đẹp, mà là đi theo phía sau tỷ phú mà nghi thần nghi quỷ. Trên đường đi, anh ta không nói một lời đi trước dẫn đường, một câu cũng không nói với tôi, so với bộ dáng xảo ngôn lệnh sắc* bình thường của anh ta thì cứ như là hai người vậy, điều này làm tôi không thể không hoài nghi hình như anh ta đang tức giận.

(* xảo ngôn lệnh sắc : những người có lời nói khéo léo hào hoa)

... Tôi còn chưa giận chuyện anh ta lấy tôi làm công cụ kích thích bạn gái đâu! Anh ta tức giận cái gì chứ?

Không lẽ là bởi vì biểu hiện vừa rồi của Rachel quá mức rộng rãi, không hề hờn dỗi khi bạn trai bị tranh giành như anh ta nghĩ?

Nghĩ đến đây, tôi cảm thấy chắc đúng là như vậy rồi, vì thế liền bạo gan lên tiếng: “Ừm, Way... à, Bruce, tôi thấy nếu anh muốn làm cô Dawes ghen, thì nên tìm một cô gái hấp dẫn hơn để kích thích cô ấy, tôi thế này thì khá khó khăn đấy... Chắc chắn sẽ có rất nhiều quý cô xinh đẹp cam nguyện nhận ‘công việc’ này. Sau đó tôi sẽ tiếp tục đi tìm việc làm, anh cũng có thể thuận lợi cùng cô Dawes làm lành, ừm... cả hai sẽ... à... tốt đẹp...”

Càng nói tôi càng nhỏ giọng, đến cuối cùng trực tiếp im miệng, bởi vì tôi phát hiện anh ta đã dừng lại, xoay người nhìn tôi, lông mày xinh đẹp nheo lại thành một hình chữ xuyên ( ), môi mỏng mân thành một đường, khóe miệng banh sang hai bên viết rất rõ ràng “Tôi mất hứng”.

Tuy rằng bề ngoài của anh ta rất tuấn lãng, khí chất cũng phong lưu đa tình, nhưng không thể không nói, lúc anh ta nghiêm mặt quả thật rất uy nghiêm. Tôi vừa thưởng thức bộ dáng tức giận của tuấn nam, vừa cảm thấy mình bây giờ đang ở thế yếu, phải cung kính không thể biểu hiện vẻ vô liêm sỉ ra ngoài, vì thế tôi rỏ rẩm nửa giây, cố gắng tỏ ra dè dặt cẩn trọng, tươi cười lấy lòng nhìn anh ta.

Mặt Bruce trầm xuống nhìn chằm chằm tôi ba giây, bỗng nhiên lông mày buông lỏng, thở dài, vẻ mặt mềm nhẹ, nhưng ánh mắt lại toát ra vài phần phức tạp. Anh bỗng nhiên cười khổ một cái, lắc lắc đầu, bàn tay đang nắm tay tôi chuyển thành nắm bả vai tôi, còn vỗ vài cái, có chút bất đắc dĩ: “Hey, cô gái, trong đầu của em luôn thích nghĩ mấy chuyện kỳ quái như vậy sao?”

Dù sao xung quanh không có ai, tôi vừa định dùng quái lực đẩy anh ta ra, bỗng nhiên vách tường hành lang cách đó không xa cách một tiếng, một cánh cửa bỗng xuất hiện, một người đàn ông trung niên da đen cao lớn tóc hoa râm mặc đồ âu phục đi giày da từ bên trong đi ra.

Tôi nhìn mà tròn mắt chỉ muốn bật ra, cực kỳ muốn chạy tới sờ xem cái tường vốn bóng loáng bằng phẳng kia tại sao lại đột ngột xuất hiện một cái cửa, nhất thời quên hất tay Bruce.

“A, Bruce!” người đàn ông da đen lên tiếng chào Bruce, không hề che giấu ngạc nhiên nhìn tôi, không khách khí nói thẳng: “Vị tiểu thư này là ai? Sao cậu lại có thể mang cô ấy tới nơi này?”

Bruce nhú nhú mày, không để ý tới ông, mà là mỉm cười với tôi: “Vera, đây là Lucius Fox, người làm công cao cấp của tập đoàn Wayne.”

Fox... Lại là cái tên quen thuộc, diện mạo quen thuộc... Tôi đã quá quen với cái cảm giác lạ lẫm như kiểu bệnh thần kinh này rồi, vì thế cũng vươn tay ra, mỉm cười lễ phép: “Xin chào, ngài Fox, tên tôi là Vera Lee.”

Kỳ thực tôi rất muốn nói thêm một câu: là người vô tội bị giám đốc của các ông bắt cóc đến đây.

“Hey, cậu đang nói gì vậy, Bruce!” Fox lớn tiếng nói, “Cái gì mà người làm công chứ, tốt xấu gì thì tôi cũng là quản lý bộ phận ứng dụng khoa học kỹ thuật của tập đoàn Wayne cộng thêm phó chủ tịch hội đồng quản trị... đợi chút, Vera? Vera Lee?”

Ông ta bỗng nhiên lộ ra biểu cảm cực kỳ giật mình, nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó bắt đầu khoa tay với Bruce: “Cậu? Cô ấy? Chẳng lẽ chính là? A?” Nói năng lộn xộn lên.

Còn Bruce thì cực kỳ bình tĩnh gật đầu, trả lời một chữ: “Ừ.”

“... Hai người đang nói gì vậy, hai vị tiên sinh?” Tôi càng nhìn càng không hiểu, sao Fox lại mang vẻ mặt “Thì ra chính là cô” “Tôi đã sớm quen biết” vậy, nếu quả thật tôi đã xuyên không đến phim điện ảnh hay tiểu thuyết nào đó, thì chuyện tôi cảm thấy quen thuộc với các nhân vật trong nguyên tác là hợp lý, nhưng mà không hợp lý ở chỗ là họ lại quen biết tôi!

Chẳng lẽ tôi thật sự bị mất trí nhớ? A không đúng, có khi chân tướng là trên thực tế tôi cũng là nhân vật trong nguyên tác cho nên bọn họ mới phản ứng kỳ quái như thế! Kỳ thực tôi không phải là người xuyên không mà là nữ nhân vật chính bị mất trí nhớ trong phim điện ảnh đúng không! Ấy nhưng mà liệu có bao nhiêu phụ nữ châu Á được làm nhân vật nữ chính trong phim Âu Mỹ vậy, cái cô Rachel xinh đẹp tuyệt luân kia mới là nữ chính chân chính mới đúng...

Cứ nghĩ đến chuyện mình rất có khả năng chính là nhân vật nữ phụ hư cấu dưới ngòi bút của tác giả hoặc biên kịch nào đó, cả người tôi liền muốn khóc.

Trong đầu loạn một đống, tôi bị vô số tưởng tượng đáng sợ dọa giật nảy mình, thỉnh thoảng tai trái ầm ập, thì ra là khổng tước Bruce cúi đầu để sát vào lỗ tai tôi, “Em sao vậy, sao sắc mặt thoát nhìn khó coi thế, sweetheart?”

Sao mà ngay cả “Sweetheart” cũng gọi ra thế! Còn nữa, tại sao tên này lại thích kể tai nói nhỏ với người khác thế!

Ông lão Fox đứng bên cạnh, vẻ mặt như phụ huynh hiền lành mỉm cười nhìn chúng tôi chăm chú, còn nháy mắt với tôi mấy cái, hoàn toàn trái ngược với hình tượng lão nhân cũ kỹ không chút khách khí vừa rồi.

Nhưng tôi không để ý đến chi tiết này, vì thế hồ nghi nhìn hai người bọn họ: “Có thể trả lời vấn đề vừa rồi của tôi không? Các ngài?”

Mặt Fox bí hiểm nhìn Bruce, bàn tay Bruce đang đặt lên vai tôi bỗng cứng ngắc một chút, bỗng ngừng đầu cười với tôi: “Lucius nghi ngờ năng lực của em trong việc đảm nhiệm công việc vệ sĩ, em có dám bộc lộ tài năng cho ông ấy nhìn một cái không?”

Tôi: “...”

Bởi vì chính sách chủ nghĩa bá đạo của nhà tư bản vạn ác, kháng nghị liên tiếp của tôi đều bị bác bỏ, mà mỗi khi hỏi họ đang nói gì, lại luôn bị họ giải thích rất qua loa, vì thế dứt khoát không hỏi nữa.

Nói đến cùng, tôi là người tương đối thích ứng trong mọi hoàn cảnh, khi phát hiện mình không thể khống chế sự tình thì sẽ bắt đầu an ủi bản thân: Có tuần nam để ngắm, có tiền để kiếm, công việc lại cực kỳ thanh nhàn (thời gian làm việc đúng giờ của một công tử đào hoa tương đương bằng không, cơ bản đều là du ngoạn đêm ngày ở các nơi lộng gió hoặc là ngồi ở nhà), về phần bị BOSS sàm sỡ, hay nắm tay ôm vai gì đó, nể mặt bộ dạng anh ta rất đẹp trai, tôi cứ coi như là ‘lộc’ miễn phí đi; nhưng nếu dám có cử chỉ gây rối quá đáng thì dù có bị thất nghiệp, quả đấm quái lực của tôi chắc chắn sẽ không ‘ăn chay’ đâu.

Cứ tự trấn an như thế, dần dần liền cảm thấy chuyện làm việc bên cạnh khổng tước cũng không gian nan đến thế.

Bruce đưa tôi đến căn phòng bỗng dưng thần kỳ xuất hiện vừa rồi kia, bên trong là một văn phòng xa hoa rộng lớn, cửa sổ lớn sát đất có tầm nhìn rất tốt. Anh ta bỗng biến ra rất nhiều đồ uống cùng đồ ăn vặt cao cấp màu sắc rực rỡ giống như ảo thuật vậy, phát tay với tôi, ý bảo có thể tự nhiên dùng, sau đó cùng Fox ra cửa.

Tôi ngây ngốc nhìn anh ta mỉm cười vẫy vẫy tay với tôi rồi nhắc chân đi ra ngoài, mà Fox cũng mang vẻ mặt “Cô cứ chơi đùa trong này đi, chúng tôi rất yên tâm thoải mái”, lại quay đầu nhìn nhìn một đống tài liệu, bản vẽ thoát nhìn rất cơ mật, lập tức quẩn.

Hai người... lấy tự tin ở đâu ra mà an tâm để mấy thứ đó ở với tôi vậy...

Nhưng, chỉ vài phút sau là tôi biết bọn họ lấy tự tin từ đâu.

Mấy thứ kia... văn kiện chuyên dụng của phòng Ứng dụng khoa học kỹ thuật cao thâm của tập đoàn Wayne... bản vẽ linh kiện... thuật ngữ chuyên dụng... trên cơ bản, một chữ tôi cũng không hiểu.

Nếu là trao đổi và đọc ứng dụng Tiếng Anh hằng ngày thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng chỉ cần đề cập đến mấy danh từ chuyên ngành vật lý hóa chất sinh vật y học, tôi chỉ có thể quỳ đầu hàng.

Chả trách... Bất nạt tôi nữa thất học sao.

Nhưng có một thứ khiến tôi chú ý.

Văn bản thì tôi không hiểu, nhưng không có nghĩa là đồ vật tôi cũng không hiểu. Kia hình như là một bản vẽ của trang bị khôi giáp hiện đại hoá, thân thể tay chân thì khá bình thường, nhưng khôi hài là cái mũ giáp đen như mực kia thoát nhìn rất giống cái mặt nạ, đục hai lỗ để có chỗ cho hai mắt nhìn, hơn nữa trên đỉnh đầu còn có hai cái tai dựng thẳng.

Để làm gì vậy, Halloween sao?

Bên hai vai là hai mảnh khôi giáp, sau lưng là áo choàng đen to lớn, trên áo choàng hình như còn buộc mấy cái gì đó co dãn, không biết để dùng làm gì.

... Làm ơn, loại áo choàng này oai thì oai, nhưng mà mặc vào đánh nhau sẽ không bắt cần bị mắc phải thứ gì đó rồi đi tong luôn đấy chứ?

Tôi vừa chiêm chọc vừa buông bản vẽ xuống, nhàn tản nhàm chán đi dạo trong văn phòng. Bỗng nhiên bước chân lập tức dừng lại, kỳ quái, tại sao bộ khôi giáp vừa rồi kia cũng quen mắt thế!

Một thân màu đen như đáy nồi, hai tai nhọn dựng thẳng cùng với cái áo choàng... Thấy thế nào cũng giống một loại động vật! A a a vấn đề là động vật gì mới được! Đáng chết! Ngay tại bên miệng rồi mà chết sống vẫn không nghĩ ra!

Tôi ôm đầu phát điên quỳ rạp xuống trên sofa, sau đó dùng đầu dùng sức chui vào lưng ghế da mềm mại.

“... Ôi thượng đế, em đang làm gì vậy? Vera yêu quý?” Giọng nói rất có từ tính của phái nam mang theo ý cười bỗng vang lên sau lưng.

Cả người tôi cứng đờ, tóc tai bù xù nhanh chóng nhảy xuống khỏi sofa, vừa luống cuống tay chân chỉnh lại vừa cười: “A, anh đã trở lại rồi à, nhanh thật...”

Bruce cầm một cái hộp hình chữ nhật đủ màu đủ dạng, một tay kia để trong túi quần, động tác phong lưu phóng khoáng, vẻ mặt ghen cười không trả lời được, đôi mắt màu trà cũng ánh lên nước mắt.

May mắn là chỉ có anh ta nhìn thấy, Fox không đi theo bên cạnh. Tôi nhẹ nhàng thở ra, sau đó lập tức lại cảm thấy kỳ quái, sao tôi đã coi tên khổng tước này thành người một nhà nhanh như vậy? Tâm lý của tôi hoạt động kiểu gì vậy? Tâm lý cũng có thể biến đổi gen à?

“Thứ này tặng cho em.” Không hiểu sao anh ta không hỏi sao tôi lại cúi đầu vào sofa, mà là đưa cái hộp kia tới trước mặt tôi, tươi cười trên khóe miệng lại trở nên dịu dàng.

Tôi hồ nghi nhận lấy chiếc hộp, giấy bọc bên ngoài thoát nhìn rất giống loại giấy bọc quà Noel vậy, người nước Mỹ hình như hay có thói quen thích mở quà trước mặt người tặng, tôi là đứa trẻ ngoan biết nghe lời cho nên bắt đầu bóc giấy ra.

Bóc được một nửa, tôi liền tròn mắt, logo trên chiếc hộp bị lộ ra là của một hãng rất nổi tiếng – quả táo cắn dở, đây là một chiếc di động iPhone mới nhất, lại là màu trắng!

Giờ vậy chứ, kiếp trước, lúc tôi nhiều tiền nhất cũng không đủ để mua nó, chỉ có thể dùng hãng Nokia giá cả phải chăng...

“Tôi biết em không có di động, cho nên mới chọn thứ này cho em... Thích không? Nếu em không thích, tôi sẽ bảo bọn họ đi đổi. À không, tôi tự mình đi.” Vẻ tươi cười trên mặt Bruce có một chút co quắp hiếm thấy, mười ngón thon dài đan vào nhau, lại tách ra, sau đó lại giao nhau, môi lại mấp mí.

Tôi vốn muốn nói “Thật ngượng quá, đồ sang trọng thế này, dù tôi là cấp dưới của anh thì cũng không thể cứ thế mà nhận”, nhưng khi nhìn thấy vẻ tươi cười hơi mất tự nhiên và động tác của anh ta, trong lòng bỗng nhiên mềm xuống.

Được rồi... mặc dù đồ Apple ở trong mắt dân chúng là rất quý, nhưng ở trong mắt tỷ phú thì phỏng chừng sẽ không đáng giá bằng một bữa tối cao cấp, hơn nữa nghe nói hãng Apple ở quê hương nước Mỹ giá bán rất rẻ, hơn nữa tuần nam tha thiết mong cầu cô khen ngợi cô như vậy, cô còn đưa đẩy cái gì nữa...

Vì thế liền vô cùng cao hứng lấy di động trong hộp ra, mở ra ngắm nghía, tặng cho anh ta một cái tươi cười xán lạn: “Cám ơn anh, Bruce, tôi rất thích.”

Về mặt Bruce lập tức thả lỏng xuống, anh ta nhàn nhạt cười nói: “Em thích thì tốt quá, thẻ SIM đã được cài vào bên trong, danh bạ có số di động của anh, cả Fox cũng vậy.” Vừa nói vừa ngồi vào bàn làm việc lát xem văn kiện.

Tôi liên tục gật đầu, nói đến cùng, bởi vì kiếp trước làm nữ Hán lâu rồi, tôi không quá quen với chuyện người khác bỗng dưng đối tốt với tôi, chỉ mời ăn bữa cơm thì thôi, nhưng vừa cấp công việc lương cao lại tặng di động, hoàn toàn không giống như là thái độ bình thường của một giám đốc với cấp dưới!

Nếu là để theo đuổi tôi thì lại không giống, cứ nhìn thái độ của anh ta với Rachel là biết, chẳng lẽ là bỗng nhiên lương tâm trời dậy, cảm thấy hành vi lợi dụng tôi để kích thích bạn gái quả thực không tốt, vì thế mua cái di động để an ủi xin lỗi tôi?

Lúc đầu óc đang du ngoạn trời đất, Bruce bỗng nhiên ra tiếng gọi tôi hoàn hồn, “Em xem thứ này rồi?” Anh ta cầm bản vẽ bộ khôi giáp trong tay, trong giọng nói ẩn chứa một tia khẩn trương, nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ như đang đề nén cảm xúc nào đó không thể nói rõ.

Tôi giật mình một cái, nhanh chóng ôm ngực lớn tiếng nói: “Tôi có xem qua, nhưng mà không hề hiểu gì cả, hoàn toàn không hiểu! Thật đấy, thượng đế làm chứng! Một chữ tôi cũng không hiểu!”

Bruce nhẹ nhún lông mày, hạ mi mắt xuống một chút, sau đó lại nhấc lên nhìn tôi, do dự nói: “Vậy em có nhớ tới... ừm... cảm thấy... Có lẽ...”

Tôi thấy anh ta đang gian nan tìm kiếm từ ngữ, không hiểu anh ta muốn hỏi cái gì. Nhưng trong lòng tôi cũng có nhiều nghi vấn, chuyện không hiểu sao lại bỗng dưng thấy quen thuộc với một vài người ở thế giới này, chuyện anh ta và Fox nói không rõ ràng, chuyện thường xuyên rõ ràng ở trong óc lại sống chết không bắt lấy được... Anh ta lại không hề giải thích gì với tôi, không phải sao?

Vì thế tôi nhẹ nhàng cầm nắm chặt nắm đấm, lạnh nhạt nói: “Không, tôi không hề thấy lạ lùng, cũng không có cảm giác kỳ quái gì, thưa ngài.”

Toji: Bộ đồ của Batman nè

Spoi:

“Tôi đương nhiên sợ, đương nhiên! Ông còn không biết sao Alfred?” Giọng nói của anh ta nghe qua có chút phiền chán, “Ông cũng biết... Tôi... Chẳng phải... Nhưng mà Go-them cần...”

Không thể không nói, hiệu quả cách âm của cánh cửa gỗ thô này rất tốt, cuộc đối thoại của bọn họ lúc rõ lúc không, tôi nghe mà rất vất vả.

“Nhưng mà lão gia, chẳng lẽ cậu thật sự không hề nghĩ tới sao?” Alfred nói, “Đã lâu như vậy... cô Vera... không hề thay đổi... Cậu không thấy kỳ quái sao?”

Tôi ở phía sau cửa nghe thấy thế liền vội vã chết đi được, anh ta đang sợ cái gì? Thành phố Go-them cần cái gì? Tôi không thay đổi? Tôi hẳn là có thay đổi gì đó sao? Vì sao phải cảm thấy kỳ quái?

“Tôi không biết, nhưng tôi không thấy kỳ quái.” Giọng nói của Bruce rất chắc chắn, “Tôi tin tưởng cô ấy.”

6. Chương 6: Nhà Ở

Công việc “Phục vụ ngay cạnh” công tử đào hoa quả nhiên cực kỳ thoải mái, hầu như cả ngày, anh ta chỉ ở trong văn phòng bí mật, để tôi ngồi sang một bên, quăng cái laptop bảo tôi nghịch, rồi sau đó biến mất, ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu.

Giữa trưa có người mang tới mâm cơm phong phú cho tôi, bất ngờ một điều đó là cơm Trung Quốc, lại còn là những món ăn tôi thích. Vì thế ý niệm “Kỳ thực Bruce Wayne đã sớm quen biết tôi” lại bắt đầu đảo đi đảo lại trong đầu, nếu không phải thế thì làm sao anh ta biết được khẩu vị của tôi?

Trong nửa năm trước khi gặp được anh ta, tôi cơ bản là sống những ngày “Có tương với cà là tốt lắm rồi”, đâu có nhàn hạ thoải mái đi ăn đồ ăn Trung Quốc, dù có điều tra tìm hiểu cũng không có kết quả gì.

Buổi chiều vẫn giống như buổi sáng, vẫn tiếp tục ngăn người trước máy tính, thẳng đến sáu giờ tối, Bruce mới về tới văn phòng bí mật này, trên gương mặt còn mang theo một chút mệt mỏi.

Tôi biết một vệ sĩ như tôi thật không xứng chức, nhưng giám đốc chẳng hề nói đi đâu, càng chưa nói muốn mang tôi theo, tôi cũng đâu thể chủ động mở miệng hỏi lịch trình của cấp trên chứ, vì thế đành phải nhanh chóng đứng dậy pha tách cà phê, nịnh nọt đưa qua, biểu đạt thành ý nghiêm túc đối với công việc.

“Cám ơn.” Bruce mỉm cười một chút, bưng cốc lên uống một ngụm.

Tôi đứng ở bên cạnh do dự một hồi, rốt cục vẫn mở miệng: “Ừm... Giám đốc, anh không biết là công việc của một vệ sĩ không nên giống tôi thế này à?”

Bruce ngẩng đầu nhún mày nhìn tôi, hiển nhiên không vừa lòng cách xưng hô của tôi với anh ta.

Tôi giả vờ như không phát hiện, ho nhẹ mấy cái, tiếp tục nói: “Khụ, ý tôi không phải là muốn luôn đi theo bên cạnh anh, nhưng tối thiểu hãy cho tôi một công việc cụ thể để làm, anh cũng biết lúc trước tôi nhờ thể lực mà sống, cho nên cả một ngày ngăn người trước máy tính thật sự là... có chút khó chịu.”

“Nếu như tôi nhớ không lầm, em làm việc ở bến cảng mới được hai tháng, ” Bruce nói, “Theo tôi được biết, trước đây em có thói quen làm việc với máy tính mỗi ngày.”

“... Tôi còn chẳng có máy tính riêng.” Tôi trừng anh ta. Từ lúc xuyên không đến, tôi một nghèo hai trắng, ngay cả di động cũng không có thì sao có thể có máy tính? Được rồi, kiếp trước tôi đúng là một kẻ thích nằm nhà lên mạng cả ngày, nhưng mà... làm sao anh ta biết được?

Bruce ngừng một chút, nhếch miệng không nói gì, chỉ đứng lên mặc áo khoác, “Được rồi, quý cô, chúng ta đi ăn cơm chiều thôi, ngày mai tôi sẽ phân việc cho em. Em muốn ăn gì?”

Tôi không trả lời cũng không nhúc nhích, chỉ nghiêm túc tiếp tục nhìn anh ta, mà anh ta cũng dần dần thu lại tươi cười, đôi mắt giống như hồ sâu nhìn tôi chằm chằm. Chúng tôi nhìn nhau rất lâu, rồi Bruce lộ ra một nụ cười khổ, có chút bất đắc dĩ nói: “Vera... có một số việc, tôi vẫn hi vọng em có thể tự nhớ lại.”

Tôi gần như sắp phát điên: “SHIT, cho tôi một gợi ý cũng không được hay sao! Chẳng lẽ anh không hy vọng tôi mau chóng nhớ ra cái trí nhớ quỷ quái đó!?”

“Đương nhiên là tôi hi vọng! Thật đáng chết, tôi hi vọng em nhớ ra hơn bất cứ ai!” Bruce đột ngột nói to.

Tôi bất đắc dĩ: “Vậy thì anh liền nói cho tôi đi.”

Anh ta nhìn tôi một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, cúi mắt xuống, hai hàng lông mi đậm che khuất đôi mắt, khiến người khác không thấy rõ vẻ mặt của anh, “Tôi không hy vọng trí nhớ này trở thành gánh nặng của em. Em có thể nhớ ra thì tốt quá, nhưng nếu em thật sự không nhớ được, hoặc là em không muốn nhớ lại... Tôi cũng không muốn bức em... Ồi thượng đế tôi đang nói cái gì vậy...”

Anh ta có chút thất bại, nhắm mắt lại.

Tôi ngây người nhìn anh ta, bỗng nhiên cảm thấy... có lẽ... thứ tôi đã quên không chỉ đơn giản là tên và kịch bản của bộ điện ảnh này.

Lamborghini được đưa đi sửa, Bruce thay đổi chiếc BMW ít gây chú ý, mang tôi đến nhà hàng mà tập đoàn nhà anh ta mở để ăn cơm chiều. Tuy rằng tôi cảm thấy 99% khả năng là anh ta sẽ trực tiếp mang tôi về nơi ở của anh ta, nhưng vẫn cảm thấy như vậy không tốt, vì thế liền hỏi có thể ứng trước một phần tiền lương hay không, để đi thuê phòng trọ.

Nhưng ngoài dự kiến của tôi là Bruce rất thoải mái đáp ứng, cũng thuận tay rút ra một chút tiền mặt đưa cho tôi, còn nói: “Tôi nghĩ em có thể đến khách sạn ở một đêm trước đã, sáng mai hãy đi tìm phòng, tối rồi, một cô bé đi trên đường không an toàn. Trước chín giờ sáng mai phải đến cao ốc Wayne báo danh.”

Tôi kinh ngạc khi thấy anh ta đồng ý, mặc dù có chút thất vọng vì cả đêm nay không nhìn thấy tuấn nam, nhưng tổng thể mà nói vẫn là rất cao hứng, tôi cầm di động mà anh ta tặng tôi nhanh nhẹn xuống xe, sau đó hơi cúi người về phía anh ta: “Chúc ngủ ngon, ngày mai gặp, giám đốc.”

Sau đó xoay người, đi được khoảng hơn mười thước, bỗng cảm thấy có gì đó không bình thường.

Không hiểu sao hai tay cứ trống trơn...

... Tội hành lý của tôi!

Đồng quần áo bẩn thì không quan trọng, nhưng visa và đồng giấy chứng nhận mà Michael giúp tôi làm cho tôi đều ở bên trong, mà không có giấy chứng nhận thì khách sạn sẽ không cho tôi thuê phòng! Ngay cả cái phòng nát cũng không thuê được! Chẳng lẽ tôi lại phải đi đến mấy nhà trọ rách nát chuyên dành cho di dân phi pháp để thuê?

Tôi quay đầu lại, chiếc BMW vẫn đứng ở tại chỗ, Bruce mỉm cười phát phát tay với tôi.

... Chắc chắn là anh ta sớm nhận ra, nên mới đứng chờ tôi ngoan ngoãn tự quay lại!

Tôi âm thầm đâm xiên cái tên Bruce Wayne mấy vạn lần, nhưng không có biện pháp, tình cảnh mạnh hơn, nhà trọ di dân phi pháp cũ nát dơ bẩn và Bruce, tôi hơi do dự rồi kiên định lựa chọn Bruce.

Lên xe, tôi tức giận trừng anh ta một cái, mặt anh ta hớn hở khởi động xe, giải thích với tôi: “Tôi sẽ cho người trực tiếp mang hành lý tới, nếu em cần gấp.”

“Chỉ là một ít vải rách và giấy rách thôi” tôi hừ hừ nói, “Nhưng tôi đã đánh mất hộ chiếu, một vài giấy chứng nhận khác cũng không đầy đủ, anh xác định muốn thuê một di dân phi pháp đến nhà anh ở sao?”

“Đó căn bản không thành vấn đề, ” Bruce nói, “Trễ nhất là chiều mai, chúng sẽ được đưa đến trước mặt em.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta.

... Quả nhiên thương nghiệp và quan nhà nước mà cấu kết với nhau là có thể dễ dàng vươn tay phủ bốn biển, chân lý này thật chuẩn.

Xe dừng lại dưới chân một tòa nhà cao cấp. Tôi ngẩng đầu nhìn, tuy rằng tòa nhà này rất có phong cách, nhưng mà... “Đây là nơi ở của tỷ phú? Tôi còn nghĩ rằng ít nhất phải là một tòa biệt thự sang trọng nào đó.” Tôi nói đùa.

Bruce liếc tôi một cái, “Biệt thự nhà Wayne xảy ra hỏa hoạn năm ngoái.”

“Ồ... Rất xin lỗi...” Tôi sờ sờ cái mũi.

“Không có gì, em chỉ là đã quên mà thôi, ” Bruce xoa nhẹ tóc của tôi, “Hơn nữa cũng sắp xây lại xong rồi.”

Khi chúng tôi đi thang máy lên tầng đỉnh, tôi mới phát hiện cả cái tầng này đều là của Bruce. Người mở cửa cho chúng tôi là một ông lão tóc bạc trắng, bộ đồ tây màu đen gọn gàng, cravat được thắt cẩn thận tỉ mỉ, ánh mắt nhìn Bruce rất từ ái cung kính, không hề có hèn mọn khinh thường, toàn thân đều mang khí phái quân gia quý tộc của thời châu Âu trung cổ.

“Vera, đây là Alfred, em có thể gọi ông ấy là Afred.” Bruce nói. Biểu hiện của ông lão Afred lạnh nhạt hơn so với ông lão Fox, tuy rằng cũng mang vẻ mặt ‘gặp người quen cũ’, nhưng ông chỉ mỉm cười và hơi cúi người xuống.

Nhà Bruce rất lớn, anh ta vừa vào cửa liền biết mắt không thấy bóng dáng đâu, Alfred đưa tôi đến phòng dành cho khách, cũng nói với tôi trong tủ quần áo có rất nhiều quần áo sạch sẽ để tắm rửa.

“... Đợi chút, ừm, Alfred” tôi nhanh chóng gọi ông lại, “Quần áo tắm rửa gì cơ?” Tôi quay đầu nhìn tủ quần áo gỗ lim cao lớn kia, bên trong không lẽ là đồ của đám phụ nữ mà Bruce mang về nhà đã lưu lại lúc trước.

Hình như Alfred nhìn thấu ý nghĩ của tôi “Xin yên tâm, cô Vera” ông mỉm cười nói, “Đó đều là của cô.”

Tôi ngơ ngác nhìn ông ấy đi ra cửa, sau đó ôm đầu ngã xuống giường lớn rên rĩ một tiếng, thôi xong, trước kia tôi... chẳng lẽ... cứ nhiên còn để lại quần áo ở đây? Chẳng lẽ tôi kỳ thực cũng là một trong các tình phụ của tên thiếu gia đào hoa kia?

Ngớ ngẩn tắm rửa xong, mở tủ quần áo ra, bên trong không phải là một đồng trang phục hàng hiệu lộ liễu thiếu vải như tôi tưởng tượng, chỉ có ba bộ đi ra ngoài, hai bộ áo đi ngủ, mấy bộ quần áo mặc ở nhà, còn có một vài bộ nội y và tất.

Tôi cầm một bộ áo váy ngủ khá bảo thủ, còn có bra và quần lót...

Ừa nhưng... thôi chết, vì sao kích cỡ cũng rất vừa vậy? Chẳng lẽ đúng như tôi nghĩ...

Tôi nhanh chóng mặc xong quần áo, quyết đoán phải sạch đồng suy nghĩ kinh khủng không chừng mực ấy ra khỏi đầu. Trong phòng có TV có laptop, cũng có đồ ăn uống, tôi ngồi ở trên giường mở máy tính bắt đầu lên mạng, quyết định tìm tòi một chút tin tức về những phụ nữ đã từng qua lại với Bruce Wayne, xem có tìm được manh mối gì hay không.

Bất đắc dĩ là, vị công tử đào hoa này tuy rằng ngày ngày luôn phô trương không có chừng mực, nhưng những phụ nữ qua lại với anh ta phần lớn đều là các nhân vật nổi tiếng, không phú thì quý, dù có mấy phụ nữ châu Á nhưng cũng đều là cấp bậc siêu sao quốc tế, hoàn toàn không tìm thấy một chút dấu vết về tôi.

Vậy... vậy còn nhân viên tập đoàn Wayne thì sao? Hoặc là có nhân viên nào đó có tiếp xúc thân mật với Bruce? Tôi nghĩ vậy, lại hỏi thăm bác Google hỏi lâu, vẫn không có thu hoạch gì. Mấy chuyện này cơ bản đều là vấn đề riêng tư của phú hào Wayne, đám paparazzi rất khó đào móc được, công chúng truyền thông tự nhiên cũng sẽ không có nhiều.

Ngẩn người trước máy tính, bỗng nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh. Là Bruce sao? Trực giác của tôi giống như phản xạ có điều kiện nghĩ ngay tới là anh ta, vì thế nhảy xuống giường, chân trần bước lên thăm nhưng trống đi đến cửa phòng.

Tay vừa chạm tới tay nắm cửa, chợt nghe thấy giọng nói của Alfred hỏi: “Vì sao lại phải gõ cửa, lão gia Wayne?”

Tôi lặng lẽ thở nhẹ, muốn nghe xem bọn họ đang nói gì, có lẽ sẽ giúp được tôi nhớ ra cái gì đó.

Ngoài cửa trầm mặc một hồi, rồi giọng Bruce vang lên: “Có lẽ tôi nên cho cô ấy chút thời gian, ông nghĩ thế nào, Alfred?”

“Chuyện này phải xem cậu, lão gia” Alfred nói, “Nếu cậu không sợ...” Hắn nói nhỏ đi, tôi có chút không nghe rõ.

Lại là một đoạn thời gian dài trầm mặc, ngay lúc tôi sắp không kiên nhẫn mà mở cửa ra, Bruce lại mở miệng.

“Đương nhiên tôi sợ, đương nhiên! Ông còn không biết sao Alfred?” Giọng nói của anh ta nghe qua có chút phiền chán, “Ông cũng biết... Tôi... Chẳng phải... Nhưng mà Go-them cần...”

Không thể không nói, hiệu quả cách âm của cánh cửa gỗ thô này rất tốt, cuộc đối thoại của bọn họ lúc rõ lúc không, tôi nghe mà rất vất vả.

“Nhưng mà lão gia, chẳng lẽ cậu thật sự không hề nghĩ tới sao?” Alfred nói, “Đã lâu như vậy... cô Vera... không hề thay đổi... Cậu không thấy kỳ quái sao?”

Tôi ở phía sau cửa nghe thấy thế liền vội vã chết đi được, anh ta đang sợ cái gì? Thành phố Go-them cần cái gì? Tôi không thay đổi? Tôi hẳn là có thay đổi gì đó sao? Vì sao phải cảm thấy kỳ quái?

“Tôi không biết, nhưng tôi không thấy kỳ quái.” Giọng nói của Bruce rất chắc chắn, “Tôi tin tưởng cô ấy.”

Tựa hồ Alfred thở dài, rồi nói: “Một khi đã như vậy, thì cậu nên mau chóng giúp cô ấy nhớ ra.”

Bruce lại trầm mặc, hồi lâu, anh ta mới thấp giọng mở miệng, lại là lý luận giống như buổi chiều nay ở văn phòng: “Nhưng mà... chuyện này vẫn nên để chính cô ấy nhớ ra thì tốt hơn, không phải sao? Không nên... trở thành gánh nặng... Tôi không phải một... Có lẽ cuộc sống người thường...”

Nghe đến đó, tôi thở sâu, rốt cục không nhịn nổi nữa, trong lòng không hiểu sao nảy lên một sự nôn nóng, vì thế mạnh tay mở toang cửa ra, lớn tiếng nói: “Xin hãy tha thứ, ngài Wayne, anh luôn miệng nói không muốn trói buộc tôi, không muốn để chuyện quá khứ trở thành gánh nặng của tôi, thậm chí không muốn giúp tôi nhớ lại chuyện trước kia, vậy thì bây giờ anh cưỡng chế tôi đến tập đoàn Wayne làm việc, còn mang tôi đến nhà anh, là lý do tại sao?”

Bruce kinh ngạc nhìn tôi, Alfred thì bình tĩnh đi mất.

“Xin lỗi, Vera.” Trầm mặc hồi lâu, anh mới thấp giọng xin lỗi, sau đó xoay người rời đi.

Bóng lưng anh rất cao lớn, nhưng không hiểu sao lại khiến tôi cảm thấy bóng lưng ấy rất cô độc, rất đau thương, nhưng tôi cố nén mình không gọi anh lại, thẳng đến khi anh biến mất ở chỗ rẽ hành lang.

Tôi cần phải suy nghĩ cẩn thận.

7. Chương 7: Có Chút Cảm Giác

Tôi tải QQ và một vài phần mềm tán gẫu mà kiếp trước từng sử dụng, cũng thử dùng một vài tài khoản mật khẩu từng dùng để đăng nhập vào vài trang web và diễn đàn, nhưng kết quả không thể nghi ngờ đều là khiến người ta thất vọng, không phải là hiện lên thông báo không tồn tại tài khoản này, thì là mật khẩu sai, hoặc là ngay cả trang web và diễn đàn cũng biến mất.

Lúc này tôi mới mơ hồ nhớ ra, mấy trang web đã biến mất này kỳ thực đều có tin tức về một vài bộ điện ảnh bom tấn và mấy truyện đồng nhân, giờ tôi đang ở thế giới chân thật của một trong những bộ điện ảnh đó rồi, cho nên những trang web này đương nhiên cũng sẽ không tồn tại.

Vất vả rất lâu cũng không có nhiều thu hoạch, thu hoạch duy nhất chính là một đoàn múa Ballet nổi tiếng của Nga sắp đến thành phố Go-tem để biểu diễn, nhìn nhóm nữ ballet cao ngạo xinh đẹp giống như thiên nga kia, tôi có dự cảm tin tình cảm của khổng tước Wayne sắp chiếm cứ trang đầu trên các tờ báo.

Một đêm ngủ không hề yên ổn, có mấy lần bừng tỉnh dậy, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trời vừa tờ mờ sáng liền tỉnh lại.

Còn chưa đến bảy giờ. Tôi mở tủ quần áo ra, nghĩ hôm nay sẽ chính thức bắt đầu đi làm, vì thế liền chọn một bộ trang phục công sở màu xám bạc, thay tất chân và giày cao gót, buộc kiểu tóc đuôi ngựa, không tìm được đồ trang điểm cho nên liền mang mặt mộc. Dù kém hơn mỹ nhân trí thức như Rachel, nhưng tốt xấu cũng coi như thanh tú chỉnh tề.

Cứ như là đã chực sẵn vậy, tôi vừa chuẩn bị xong, chuông cửa liền vang lên.

Ngoài cửa là Alfred, trong tay ông là một cái mâm, bên trong là trứng ốp lếp, sữa ngọt, chân giò hun khói, tôi nhanh chóng khách khí kiểu Trung Quốc: “Ai nha thật ngượng quá, phiền ông phải tự mình mang đến...”

Alfred mỉm cười gật đầu: “Bây giờ lão gia không ở nhà, sau khi cô dùng bữa xong, tôi và cô sẽ cùng đi đón cậu ấy, thuận tiện đưa hai người đến công ty.”

Tôi có chút kinh ngạc: “Anh ta là công tử đào... A, ý tôi là sao anh ta dậy sớm vậy?”

“Công việc ban đêm của lão gia Wayne cũng cực kỳ bận rộn.” Alfred nói.

“À... Ừ... Tôi hiểu... Ngượng quá...” Tôi bừng tỉnh đại ngộ, quả nhiên không hổ là khổng tước sao, chân trước vừa ở trước mặt tôi giả bộ tươi đẹp ưu tang, sau lưng đã có thể tiếp tục chạy đi quyến rũ phụ nữ khác...

Thì ra không phải là dậy sớm, mà là đến bây giờ vẫn chưa ngủ.

Tôi cười hắc hắc, cười kiêu ‘hiểu rõ trong lòng không cần nói ra’, Alfred cũng mỉm cười, tôi lập tức càng xác định cái nhìn của mình.

Cơm nước xong, Alfred gọi một chiếc xe hơi Aston Martin * màu đen đứng ở dưới lầu, sau đó thân sĩ mở cửa xe giúp tôi. Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng danh tiếng của hãng xe Aston Martin như sấm bên tai, nhưng tốt xấu gì thì cách mở cửa xe cũng không kỳ dị giống như của Lamborghini.

Không bao lâu sau, xe đi vào một công trường thoát nhìn bị bỏ xó đã lâu, trên cánh cửa sắt còn treo một tấm bảng: tài sản riêng của sản nghiệp Wayne, cấm xâm chiếm.

Alfred dừng xe lại trước một cái container sắt màu đỏ, dùng chìa khóa mở cửa container ra, dẫn tôi đi vào.

Bốn phía tối đen một mảnh, tôi có chút bất an, bỗng nhiên mặt đất dưới chân bắt đầu hạ xuống, tôi buột miệng kêu nhỏ một tiếng, Alfred nói: “Không sao đâu, đừng sợ hãi, cô Vera.”

Tôi gật gật đầu, trấn định lại, mới phát giác cảnh tượng tiến vào container sau đó mặt đất hạ xuống cũng rất quen thuộc, cứ như là trước kia đã thấy qua...

Không quá bao lâu sau, chúng tôi xuống một căn phòng to lớn sáng ngời, sàn hình tròn dưới chân chậm rãi hạ xuống đất. Tôi nhìn xung quanh, thấy có một... Ách... Có lẽ có thể gọi là “Xe”.

Bốn bánh xe to lớn, bao trùm xe là cường giáp rất nặng màu đen, chính thể giống một chiếc xe đua F1, nhưng ngoại hình lại hung mãnh hơn rất nhiều, giống như một con thú to lớn nằm sắp chuẩn bị công kích bạo khởi, hoặc giống như là siêu chiến xa chỉ xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng. **

Tôi kinh ngạc nhìn chiếc xe này, bỗng nhiên cảm thấy chắc chắn nơi này là của tập đoàn Wayne, ôi không, hẳn là một nơi bí mật của riêng Bruce, nhưng mà... Vì sao Alfred không e dè mà trực tiếp mang tôi đến đây?

Cách đó không xa là một tòa máy móc công nghệ cao, trên bề mặt là bầy, tám màn hình, thoát nhìn giống như màn hình camera, có vài cái thì giống như là chiếu tin tức thời sự và một vài tin tức tương tự.

Bruce ngồi trên ghế tựa trước tòa máy móc, chào hỏi chúng tôi, “Buổi sáng tốt lành, em mặc như vậy thật xinh đẹp, Vera.”

Tôi nhún nhún vai, đi đến gần, dừng lại ở chỗ cách anh ta vài bước.

“Trời ạ... Kia là cái gì?”

T-shirt ngắn tay màu đen bó sát người, nhìn ra được dáng người của anh ta rất tuyệt, trên ngực hay lưng đều là cơ bắp cuộn cuộn đẹp đẽ. Nhưng trên cánh tay trái lại có một vết thương đáng sợ kéo dài, anh ta đang nhếch miệng, dùng một cái kim thô to khâu lại miệng vết thương.

Chắc chắn anh ta rất đau.

Tôi cảm thấy mình có chút không đứng vững, tâm tình có chút lo lắng lại có chút khó chịu nghĩa là thế nào vậy! Tên khổng tước này ban đêm ra ngoài tìm phụ nữ thôi mà cũng có thể bị một vết thương lớn đến thế kia sao?

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, đừng lo lắng, em yêu.” Bruce vừa khâu vừa nói, anh ta nhẹ nhàng băng quơ, nhưng tôi nghe thấy rõ tiếng anh ta hít mạnh vì đau.

“Mỗi lần cậu tự khâu vết thương là y như rằng lại be bét hết cả.” Alfred hiển nhiên là nhìn quen cảnh tượng này, rất lạnh nhạt cầm lấy kim giúp anh ta khâu.

“Đúng vậy, nó nhắc nhở tôi phải học được từ những sai lầm của mình.” Bruce nói.

“Nếu như thế, nhất định kinh nghiệm của cậu rất phong phú.” Alfred dùng giọng mũi phát ra tiếng hừ hừ, hình như là cố ý nặng tay một chút, Bruce hung hăng hít vào một hơi.

“Đừng như thế...” tôi nhìn mà nghe rằng trợn mắt, theo bản năng hô lên. Hai người kia liền ngẩng đầu lên, cùng dùng ánh mắt quỷ dị nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt Bruce hơi khác thường, tôi cảm thấy mặt tôi lại đỏ lịm lên.

“Khụ, hai người tiếp tục đi.” Tôi vội ho một tiếng, tuy rằng rất hiếu kỳ rất muốn hỏi tại sao lại thế này, hơn nữa vừa rồi Alfred nói “Mỗi lần”? Có nghĩa là anh ta từng bị thương như thế này rất nhiều lần sao... nhưng tôi vẫn xua đuổi ý định hỏi ra miệng, dù sao... điều này hình như liên quan đến chuyện mà anh ta phải âm thầm giải quyết, không chỉ là chuyện riêng tư.

Alfred rất nhanh khâu xong, Bruce đứng lên, cởi T-shirt màu đen, lộ ra thân thể sáu múi rắn chắc.

Tôi nhìn không được mở to hai mắt.

Trước ngực và trên lưng anh ta cơ hồ có các vết sẹo lớn nhỏ phủ kín, có rất nhiều vết khâu hình con rết đáng sợ, uốn lượn ở trên người, những vết sẹo đó cả đời cũng không xóa được. Còn có các vết ứ thương xanh xanh tím tím thì nhiều đếm không xuể, lưng anh ta quả thực sắp không còn vùng da lành nào.

“Hey, em làm sao vậy, Vera? Sắc mặt sao trông đáng sợ vậy.” Anh ta đi tới gần, mỉm cười với tôi, hình như là muốn vươn tay chạm vào tôi, nhưng nhìn thấy trên tay còn dính máu, chần chờ một chút, rút về.

“Những vết này đều là... Ý tôi là, chúng không sao cả.” Hắn nói.

Tôi cảm thấy giống như có cái gì đó chặn ở ngực, cảm giác hơi khó thở, rất khó chịu, nhưng lại nói không nên lời, tôi có thể nhìn ra những vết thương đó tuyệt đối không đơn giản, ít nhất... sẽ không phải dấu răng của phụ nữ hay cái gì đó tương tự.

Vì thế, tôi theo bản năng vươn tay ra, chạm vào hắn một đường vết sẹo trên bờ vai, gấp ghềnh, nhưng da thịt anh ta có chút mát mẻ, cảm giác rất thoải mái.

... Cảm giác muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói nên lời là thế nào vậy...

Bruce cũng không nói gì, anh yên lặng nhìn tôi, tôi có thể cảm thấy làn da dưới đầu ngón tay khẽ rung động.

“Khụ khụ.” Alfred ho khan một tiếng.

Hai chúng tôi giống như đột nhiên bị làm bưng tỉnh lại, tôi ngượng ngùng rút tay, Bruce cũng nhanh chóng dời mắt.

“Móng vuốt của các cô mèo hoang nhỏ của anh thật nhọn đấy.” Tôi cười hắc hắc, nhìn các vết sẹo kia, bĩu môi, “Xem ra nhiệm vụ bảo vệ anh không bị thương khó khăn không nhỏ.”

Bruce cười khổ lắc đầu.

Theo lý thuyết, Bruce hẳn là một đêm không ngủ, nhưng thẳng đến khi chúng tôi đến cao ốc Wayne, anh ta vẫn tỉnh thần sáng láng, hoàn toàn không có chút buồn ngủ.

Nhưng dù sao thì anh ta đang bị thương... Tôi nhìn không được có chút lo lắng: “Giám đốc, anh... Tôi nghĩ tốt nhất là anh nên đi ngủ một chút, dù sao...” Dù sao công ty không có khổng tước đào hoa cũng sẽ không gặp chuyện không may.

“Tôi không sao, lát nữa có rất nhiều thời gian ngủ.” Anh ta nói.

Có lẽ bởi vì hôm nay trang điểm tôi tương đối giống thành phần tri thức, đám người ở cao ốc Wayne không còn nhìn chăm chăm tôi nữa, nhưng bởi vì tôi một bước không rời Bruce, cho nên không ít phụ nữ vẫn lấy mắt đao mà phi thẳng vào tôi.

Bruce mang tôi tới phòng họp ở tầng 90, theo thường lệ vung cho tôi một cái máy tính, dẫn tôi ngồi ở bàn làm việc cạnh cửa chờ anh ta, sau đó liền đi vào. Vừa vào, cửa phòng họp lập tức đóng chặt lại, xem ra giám đốc nhà tôi là người đến trễ nhất.

Tôi có chút chán nản trông máy tính trước mặt, ngay cả ý muốn khởi động máy cũng không có. Ngày nào cũng không làm việc đàng hoàng, nghịch máy tính, ngắm tuần nam mà cũng có thể kiếm được tiền... Quả nhiên mệnh tôi chính là mệnh người nghèo lao lực không chịu nổi công việc nào sao? Chưa được hai ngày

đã bắt đầu đứng ngồi không yên, cứ thế này mãi thì sẽ biến thành quan hệ ‘bao dưỡng và bị bao dưỡng’ mất! Tuy rằng tâm nguyện lớn của tôi chính là làm sâu gạo, nhưng thật sự chỉ là nghĩ thôi! Tôi vẫn là một thanh niên có chí, luôn hy vọng dùng hai tay mình lao động để làm giàu cho mình và làm giàu đền đáp tổ quốc mà...

Ừm... Đợi Bruce họp xong đi ra, nhất định phải nói chuyện với anh ta một chút.

Nhằm chán lên mạng đi dạo hơn hai giờ, cửa phòng họp rốt cục cũng mở ra. Tôi nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, ba một tiếng tắt đi trang web tiểu thuyết ngôn tình, đứng lên làm tư thế mỹ nhân thành phần tri thức, chờ đợi BOSS đi ra.

Các tinh anh thương trường lục tục đi ra ngoài, ngoài ý muốn của tôi là có không ít là người phương Đông da vàng tóc đen. Bọn họ thấp giọng nói ngôn ngữ tôi không rõ, nhưng nghe rất giống tiếng Quảng Châu. Một người nước ngoài nhắc tới hình như là “Quá thất lễ” “Dù họ anh ta là Wayne nhưng cũng không thể như thế” v.v...

Bruce? Không tước kia lại làm gì?

Người cuối cùng đi ra là Fox, một người đàn ông tóc vàng vóc dáng thấp bé, còn có một người phương Đông tóc đen.

Người đàn ông thấp tóc vàng có vẻ như đang cười làm lành với người đàn ông phương Đông: “Thật ngượng quá, ngài Lưu, nhưng ngài hãy tin tưởng chúng tôi, bình thường, tập đoàn Wayne luôn cực kỳ nghiêm cẩn hơn nữa ngay ngắn có trật tự...”

Ngài Lưu? Quả nhiên là người Trung Quốc sao?

Tôi nhin không được nhìn người họ Lưu, vừa khéo ông ta cũng liếc nhìn tôi, một đôi mắt một mí nhưng lại mang một chút cảm giác âm lãnh.

Không hiểu sao tôi cũng cảm thấy người này khá quen, nhưng tôi chưa kịp nhìn kỹ, ông ta đã gật gật đầu với Fox, rồi trực tiếp đi mất.

Khi nhìn thấy Bruce đang nằm hằn lên ghế sofa, gác hai chân dài lên một chiếc ghế tựa khác, ngủ say còn ngáy nhỏ, tôi rốt cục mới hiểu vì sao người đàn ông thấp tóc vàng lại xin lỗi ông Lưu.

Tôi bước nhẹ đến gần, không nhin được nhìn kỹ gương mặt ngủ của anh ta. Dù là đang ngủ, lông mày anh cũng nhăn lại rất rõ, trông cực kỳ mỗi mệ, môi mỏng mằn thành một đường, phía dưới mắt có thể thấy quầng đen nhàn nhạt.

Nhưng dù sao cũng là tuấn nam, gương mặt ngủ của anh ta vẫn mang vẻ đẹp tang thương suy sút.

Nhưng rốt cuộc là tối hôm qua anh ta đã đi làm cái gì mà mệ thành như vậy?

Hơn nữa tôi nhìn ra được, không chỉ có là thân thể mỗi mệ, tinh thần của anh ta cũng phải chịu tra tấn lớn.

Có cảm giác kỳ lạ từ đáy lòng dâng lên, giống như lúc sáng nay tôi nhin không được chạm vào vết sẹo của anh vậy, tôi theo bản năng vươn tay, muốn thay anh vuốt lên hàng lông mày đang nhíu kia.

Nhưng tay còn chưa chạm tới trán anh ta, anh ta bỗng đột ngột mở mắt, bàn tay như thép bắt chặt lấy cổ tay tôi, lộ ra sự cảnh giác và đề phòng nhìn về phía tôi.

8. Chương 8: Anh Ta Nghĩ Thế Nào

Tôi bị anh ta dọa phát hoảng, bản năng muốn rút tay về.

“Vera...” Vừa thấy là tôi, Bruce lập tức mềm hoá, giọng nói có chút khàn khàn gọi tên tôi, trong đôi mắt mang theo chút mờ mịt, hiển nhiên vừa tỉnh ngủ.

Tôi tính toán tiếp tục rút tay về, anh ta lại nhứu mảy nắm thật chặt tay của tôi, tôi vốn hơi cúi người không giữ được tốt cân bằng, khí lực của anh ta lại không nhỏ, kết quả... Tôi cũng rất khoa trương lại giả tạo ngã vào trong lòng anh ta.

Vì thế hai người nhất thời đều ngây ngẩn.

Tôi ngơ ngác nhìn hấn, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, theo lý thuyết hấn là phải lập tức nhảy lên giả bộ chưa hề có chuyện gì xảy ra, nhưng mà này lồng ngực rộng lớn gần trong gang tấc, gương mặt anh tuấn, giọng nói trầm thấp, hơi thở mùi hương yên thảo, nhất là cơ ngực ầm ập mà hữu lực dưới lớp áo sơmi, còn có xương quai xanh lộ ra dưới hai cái nút áo...

“Vera...” Lúc này giọng nói so với vừa rồi còn khàn khàn hơn, anh ta vươn tay ra, ngón tay vuốt ve gương mặt tôi.

Vì thế...

“Ôi trời ạ Vera em làm sao vậy! Ôi đáng chết sao em lại chảy máu mũi thượng đế!”

...

Rối ren kết thúc.

Tôi ngồi một bên, cúi đầu rất sâu, vì chỉ mới nhìn thấy xương quai xanh thôi mà đã chảy máu mũi rồi, vừa xấu hổ và giận dữ hơn nữa vô cùng đau đớn.

“Khụ, chúng tôi đều hiểu mà Vera, phụ nữ Trung Quốc hàm súc và truyền thống rất nổi tiếng thế giới.” Fox nỗ lực ho khan ngừng cười, gương mặt già nua màu sôcôla cười thành một đóa hoa cúc, “Nhưng mà... Khụ khụ... được rồi, tôi thừa nhận đáng người Bruce quả thật rất không tồi... Phì...” xem ra phương pháp ho khan để nghẹn cười không có hiệu quả gì.

Tôi mạnh mẽ ngẩng đầu ghen đỏ mặt cảm tức nhìn ông ta, kết quả lại bởi vì ngẩng đầu quá mạnh, xoang mũi phun ra không khí, trực tiếp phun cả khăn giấy cầm máu trong lỗ mũi ra ngoài, giống hệt đạn pháo trực tiếp bay lên bàn, còn xoay xoay mấy vòng.

“Ha ha ha ha!” Fox cười càng thêm khoa trương.

“Được rồi Fox, không buồn cười đến thế đâu.” Bruce nhắc khéo môi lên mỉm cười, nhìn ra được tâm tình anh ta không sai, “Em còn cần giấy ăn không, Vera?”

“Không cần, cảm ơn.” Tôi rầu rĩ nói, vừa rồi đổ máu một hồi, giờ cái mũi đã không còn đổ nữa.

Khụ, nhưng nói lại thì đáng người Bruce thật là rất tuyệt, tuy rằng buổi sáng đã xem qua nửa thân trần, nhưng nhìn là một chuyện, bổ nhào vào trong lòng sờ ở trong tay lại là chuyện khác. Tuy rằng cách quần áo... Không biết nếu sờ trực tiếp lên thì cảm giác thế nào...

... Trời ạ! Tôi đang nghĩ cái gì thế...

Ngay tại trái tim nhỏ của tôi đang bùm bùm nhảy loạn miên man suy nghĩ, bên kia, Bruce đang nói chuyện nghiêm túc với Fox.

“Tôi cũng không biết là tập đoàn Lưu thị này làm ăn có hợp pháp hay không” Fox nói, “Công ty bọn họ đạt mức tăng trưởng 8% một năm, nhưng phương diện này khẳng định có giả, thậm chí bất hợp pháp.”

Bruce gật đầu: “Được rồi, vậy thì hủy lần hợp tác này vậy.”

“Cậu đã sớm biết?”

“Tôi làm thế vì muốn tiếp cận gần hơn đến sổ sách của họ.”

“Được rồi, vậy còn có chuyện gì cần tôi làm không?”

“À, tôi nghĩ tôi cần một bộ đồ mới...”

Fox lấy ra mấy tờ giấy từ trong túi ra, hai người lại bắt đầu thảo luận. Tôi từ xa nhìn thoáng qua, là mấy bản thiết kế khô giấy tôi nhìn thấy ở trong văn phòng Bruce ngày hôm qua.

Mấy vấn đề này thì tôi không góp được câu nào, đương nhiên tôi cũng không muốn chen vào nói, chỉ là cảnh tượng này... Thôi, cái cảm giác quen thuộc càng ngày càng mãnh liệt này, tôi nên sớm quen không phải sao.

Lúc ăn cơm trưa, tôi nói với Bruce ý kiến mà sáng đã tính toán hồi lâu.

“... Nếu tiếp tục để tôi mỗi ngày ăn ở miễn phí, chỉ lấy tiền mà không làm việc” tôi vừa nói vừa vụng trộm quan sát vẻ mặt của anh ta, “Tôi nghĩ... ừm... Cho dù anh bắt cả nước Mỹ không cho tôi công việc, tôi cũng vẫn rất khó tiếp tục như thế này.”

“Vậy Vera có tính toán gì không?” Bruce ung dung cắt bớt tét trong đĩa, giống như đã chắc chắn tôi không có khả năng rời Go-then, hoặc là không có khả năng rời anh ta.

Quả thật tôi cũng tạm thời không tính rời nơi này đi, dù sao bây giờ tôi quả thực không có tiền.

“Kỳ thực” tôi tạm dừng một chút, nói ra suy nghĩ đã loay quanh trong đầu tôi đã lâu, “Tôi muốn tiếp tục học nghiên cứu sinh.”

“Học nghiên cứu?” Anh ta buông dao nĩa xuống, có chút ngoài ý muốn nhìn tôi, nhưng lập tức liền mỉm cười gật đầu, “Chủ ý thật không tệ. Em muốn đi đại học nào? Chuyên nghiệp gì? Buổi chiều tôi liền phải người gọi điện thoại...”

“Không!” Tôi nhanh chóng đánh gãy lời anh ta, “Ý tôi là tôi muốn tham gia kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh cả nước vào tháng mười năm tới, chẳng phải là tôi cự tuyệt ý tốt của anh, à không, kỳ thực đúng là muốn cự tuyệt, chẳng qua tôi không muốn gây phiền toái cho anh, dù sao anh đã giúp tôi nhiều như vậy...”

“Tôi hiểu, Vera. Vậy thì hết thảy cứ dựa theo ý nguyện của em đi, em tùy thời đều có thể bắt đầu ôn tập.” Bruce mỉm cười đánh gãy lời tôi, sau đó mở ra tay, “Kỳ thực tôi cũng rất muốn tiếp tục ra sức học thạc sĩ, nằm mơ cũng muốn trở lại cuộc sống trường học... Chỉ tiếc tôi còn chưa học xong năm thứ tư đại học, Princeton đã đá tôi ra, chỉ phát cho tôi vài cái tờ chứng minh tốt nghiệp rách nát.”

... Đúng vậy, anh cả ngày ăn chơi đàng điếm như vậy, gây tổn hại cho đại học nhà người ta n lần, trường học nhà ai dám nhận chứ.

“Vậy em có phiền không nếu như em cho tôi biết một chút em muốn học về cái gì?” Có vẻ như anh ta cảm thấy rất hứng thú về vấn đề này, tiếp tục hỏi.

“Địa chất học.” Tôi trả lời.

Anh ta lại lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn lần nữa.

Đúng vậy, địa chất học, đây là khoa chuyên nghiệp của tôi ở Trung Quốc kiếp trước, đó là một ngành học tương đối ít chú ý, mà tôi cũng bởi vì yêu địa chất mới điền nguyện vọng. Sau này bởi vì đủ loại nguyên nhân, tôi không thể tiếp tục học nghiên cứu, mà phải kiếm việc làm khác. Bây giờ đã không còn bị những ràng buộc trước kia, đương nhiên muốn học nghiệp một lần nữa.

“Tôi chuẩn bị thi học bổng để gánh đỡ học phí, về khoảng thời gian trước lúc nhập học... vẫn phải phiền toái anh.” Tôi có chút ngượng ngùng, nhưng trước mắt, đây là biện pháp duy nhất, “Tôi sẽ viết giấy nợ cho anh! Về sau nhất định sẽ trả đủ cho anh!”

Dù tôi có phải mất trí nhớ hay không, dù trước kia tôi và anh ta có qua lại gì... ngay cả anh em ruột thịt còn phải tính rõ, tôi tuyệt đối không có khả năng mặt dày tiêu tiền của anh ta, cho dù đối với anh mà nói chẳng hề đáng kể.

Mỗi ăn vài bữa cơm, tặng di động... đều có thể quên đi, nhưng tôi tuyệt đối không có khả năng bắt anh ta gánh cuộc sống về sau của tôi – một người không thân cũng chẳng quen.

... đương nhiên, nếu quan hệ giữa tôi và anh ta là do anh ta nợ tôi một khoản lớn, thì tôi đây có thể yên tâm ăn uống của hắn. Nhưng tôi cảm thấy suy đoán này không quá khả năng.

Chân mày Bruce cau lại, anh ta có chút phiền chán xoa nhẹ hoa văn trên thìa, khẽ mân miệng nói với tôi: “Em nói như vậy, khiến tôi rất khổ sở, Vera. Tôi tưởng ít nhất chúng ta đã là bạn.”

“Xin lỗi, Bruce.” Tôi rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói, “Tôi coi anh là bạn, nhưng đây là nguyên tắc của tôi.”

Bruce nhìn tôi rất chăm chú, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, vẻ mặt thoải mái trở lại, mỉm cười, “Thôi được rồi, tiểu thư nguyên tắc.”

Tôi và Bruce cũng không ở công ty lâu, ăn cơm xong trở về nhà. Tôi ngồi ở trong phòng bắt đầu lên mạng tìm kiếm một ít bộ sách chuyên nghiệp về địa chất và đề ôn tập, đương nhiên không thể thiếu tài liệu ôn tập tiếng Hán bản GRE, phí chuyển phát qua hải ngoại thật cao.

Đương nhiên, tất cả phí dụng... tạm thời vẫn mượn của giám đốc trước đã.

Buổi chiều, tôi nhận được một phong thư rất lớn, bên trong là một vài quyển sách vở, hộ chiếu cũng có, hơn nữa lúc trước Michael giúp tôi làm chứng, mấy tờ giấy tờ tùy thân cơ bản đều đầy đủ hết.

Mà khiến tôi kinh ngạc là trong đó còn có một cái thẻ xanh, ghi rõ nghề nghiệp của tôi là trợ lý của chủ tịch tập đoàn Wayne.

... thậm chí còn có một quyển bằng lái! Nhưng mà tôi ngay cả cách khởi động xe cũng không biết!

... Quả nhiên có tiền là có thể bắt quỹ đầy cối xay sao.

Bruce ngủ chiều hơn ba giờ, sau đó liền đi ra cửa, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, ước chừng gần tám giờ mới trở về, gọi điện thoại nói với tôi xe dừng ở dưới tầng, bảo tôi thay quần áo đi ra ngoài cùng nhau ăn cơm tối.

Tôi vẫn mặc bộ đồ công sở, trong ví có điện thoại và khăn giấy linh tinh, đi xuống tầng. Một chiếc xe thể thao Ferrari màu lửa đỏ phong cách đến cực điểm đậu ở đó, Bruce đứng ở bên cạnh xe mỉm cười với tôi, tôi không khỏi hoài nghi có phải anh ta một năm 365 ngày, mỗi ngày đều có mỗi loại xe khác nhau hay không.

Nhưng khi tôi nhìn thấy trong xe có một vị mỹ nữ tóc vàng cao gầy đang ngồi, tôi lập tức hiểu chiều nay tên khổng tước này đi làm ‘chuyện tốt’ gì.

Mỹ nữ mặc bộ váy nhỏ màu đen lộ vai, lúc nhìn thấy tôi rõ ràng có chút mất hứng, nhưng vẫn cố gượng cười, gật gật đầu với tôi.

“Vera, đây là Natasha, diễn viên múa ballet ưu tú nhất trên thế giới.” Bruce vừa lái xe vừa cười với chúng tôi qua gương chiếu hậu, tôi nhú mày, Natasha nhanh chóng nhìn về phía gương chiếu hậu, lộ ra tươi cười duyên dáng với anh ta.

... Quả nhiên suy đoán của tôi hôm trước là chính xác.

Bruce vừa lái xe vừa cùng Natasha nói chuyện câu được câu không, tôi rất tự nhiên tiếp tục làm bối cảnh. Nói đến cùng, tôi không rõ lắm tội cùng thì Bruce nghĩ như thế nào, ở trước mặt tôi biểu hiện một mặt “Tôi và em có JQ” “Em đã quên những kí ức ngọt ngào của chúng ta”, thậm chí còn chính miệng nói qua cái gì mà “Tôi hi vọng em nhớ ra hơn bất cứ ai”, nhưng mà quay đầu liền kéo tôi cùng một vị mỹ nữ khác đi ra ngoài cùng ăn bữa tối...

Được rồi, tôi biết anh ta đối với cô Natasha này hẳn cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, người thực sự có thể khiến anh ta luống cuống, hẳn là chỉ có... Rachel đi.

... Nhưng mấy chuyện đó thì có quan hệ gì với tôi? Thật sự một chút quan hệ với tôi cũng không có.

Tôi dời mắt khỏi tươi cười Bruce trong gương chiếu hậu, quay đầu nhìn cảnh đêm phồn hoa ngoài cửa sổ xe, thậm chí nói với mình như vậy.

Chúng tôi đi đến một nhà hàng thoát nhìn rất xa hoa, Bruce vừa giao xe cho bảo vệ, Natasha lập tức xông lên khoác chặt lên cánh tay trái anh ta.

Anh ta quay đầu nhìn tôi, ý bảo tôi khoác cánh tay phải của mình. Tôi quyết đoán lắc đầu, yên lặng lui ra sau nửa bước, thà làm người hầu cũng không muốn trở thành bối cảnh tô điểm cho cái danh ‘công tử đào hoa’ của anh ta.

Bruce thu lại cánh tay, ngọn đèn ở cửa nhà hàng rất sáng nhưng không chiếu vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta, tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh ta, chỉ nhìn thấy anh ta cười với tôi, rồi mang Natasha dẫn đầu đi vào.

Tôi vội vã đuổi kịp.

Tuy rằng là nơi xa hoa, nhưng bên trong rất nhiều người, có thể nhìn ra được làm ăn rất có lời. Tôi còn đang tìm kiếm chỗ nào có bàn trống, Bruce đã lập tức bước về một phía, đại khái đi được hơn mười thước, mới treo lên vẻ mặt ‘thật khéo’ lớn tiếng nói: “A, Rachel, em cũng ở đây à!”

Người ngồi ở bàn đó đúng là mỹ nhân Rachel trong bộ váy trễ màu đỏ, còn có một thanh niên tóc vàng cao lớn, Rachel có vẻ rất cao hứng, lộ ra tươi cười xinh đẹp nhìn Bruce đến gần, lúc ánh mắt đảo qua Natasha liền tập quán hiện lên khinh miệt.

Tôi tiếp tục làm bố cảnh yên lặng đi ở phía sau hai người, phỏng chừng là người ta trực tiếp không phát hiện thấy tôi.

Tôi cảm thấy gương mặt vốn liền không có biểu cảm gì của tôi giờ càng thêm không biểu cảm.

“A, cô Lee cũng ở đây.” Rachel cười chào hỏi với tôi, tôi gượng kéo ra một cái tươi cười.

Bruce giới thiệu Natasha và tôi, Rachel cũng giới thiệu bạn trai của cô ấy – Harvey Dent, sau đó Bruce tỏ vẻ nhìn thấy bọn họ rất cao hứng, cho nên muốn muốn ghép bàn lại.

“... Tôi không biết bàn có đồng ý hay không ...” Dent hiển nhiên rất không đồng ý ba cái bóng đèn này đến quấy rầy thế giới hai người của anh ta và bạn gái, nhất là trong đó có tên khổng tước nổi tiếng đào hoa.

“À, bọn họ phải đồng ý, bởi vì nhà hàng này là tôi mở.” Bruce rất tự nhiên nói, sau đó vẫy tay gọi một bồi bàn đến dọn bàn.

Tôi tinh tường nhìn thấy vùng khăn trải bàn phía Harvey Dent bị nhăn nhúm một chút.

Bữa cơm này cũng không tính là vui vẻ, ít nhất theo tôi là như thế.

Ngài Harvey Dent liên tục phát biểu diễn thuyết về chuyện anh ta vừa nhậm chức công tố viên thành phố Go-them, cũng hạ quyết tâm đả kích phần tử phạm tội trái pháp luật trong thành phố này; Rachel kiên định cho rằng thành phố này cần công chính công bằng chấp pháp mà không phải là một kẻ trong bóng đêm tự gọi là sứ giả chính nghĩa lấy bạo chế bạo; Bruce thì liên tục mang thái độ của một nhà giàu mới nổi mà tỏ vẻ ủng hộ lời nói chính kiến của Harvey, tuổi già cũng không cần lo áo cơm; liền ngay cả Natasha cũng dùng tiếng Anh giọng Russia thỉnh thoảng nói chen vào.

Tôi chuyên tâm tấn công món Sườn Cừu Tiêu Đen trên bàn, ăn cực kỳ ngon nghề.

Tuy rằng đối thoại của bọn họ luôn cho tôi cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại không có từ mẩu chốt nào có thể khiến tôi nhớ được.

“Thành phố Go-them đề cử một người bịt mặt làm thần bảo vệ cho bọn họ?” Natasha ngạo mạn mỉm cười, “Đúng là buồn cười lại hoang đường.”

Người bịt mặt? Rất quen... Nhưng mà vẫn không nghĩ ra được... Tôi vừa ăn thịt vừa rối rắm.

“Go-them có anh hùng của mình, đây là một chuyện đáng giá kiêu ngạo.” Harvey nói.

“Một thành phố cần người lãnh đạo do dân chúng tuyển cử ra, ví dụ như anh, ” Natasha nói.

“Mà không phải là kẻ không màng vương pháp.” Rachel tiếp lời, “Tôi đồng ý.”

“Nhưng mà Người...” Harvey lập tức phản bác, tôi dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe, có cảm giác anh ta lập tức sẽ nói ra mấy từ mẩu chốt, nhưng anh ta vừa mới nói một từ ‘Người’, lúc này, Bruce ngồi ở tôi bên cạnh đột nhiên nghiêng người đến gần, vươn tay chạm vào mặt tôi.

Tôi liền phát hoảng, “Anh làm gì vậy?”

“Chỗ này, ” anh ta quyết một ngón tay, quyết đi mẩu bánh mì bên môi tôi, sau đó mỉm cười liếm ăn luôn, “Trên mặt em bị dính nó.”

“... = =” tôi bị lời nói và động tác khoa trương lại giả tạo của anh ta làm cho ngây ngẫn, đồng thời lại cảm thấy mặt nóng lên không ngừng. Ba người bên cạnh cũng quên nói chuyện, đều nhìn chúng tôi. Harvey lộ ra tươi cười ái muội, Natasha trừng tôi một cái, Rachel thì có chút miễn cưỡng, muốn cười không cười được.

Tôi mở miệng tươi cười với bọn họ, bàn tay lại không nhận được dùng sức véo đùi khổng tước dưới mặt bàn một cái, a ôi, thịt ở bắp chân càng véo càng khoái!

Bruce tiếp tục lạnh nhạt ăn canh, tay kia thì lại cầm lấy tay của tôi dưới bàn, ngón tay liên tục vuốt nhẹ vào lòng bàn tay tôi, khiến tôi rất ngứa, thẳng đến khi tôi bắt đầu gãi chân đá anh ta, anh ta mới buông ra.

Bởi vì Bruce ngắt ngang, tôi cũng không cẩn thận nghe cuộc trò chuyện của ba người khác, có cái từ mấu chốt gì phỏng chừng cũng bỏ lỡ mất. Nhưng lúc Bruce nắm tay của tôi, Rachel có liếc tôi một cái, tươi cười bên khóe miệng mang ý tứ nào đó không rõ.

Bồi bàn mang một đĩa cá tuyết lên, tôi nhìn con cá kia, cắt một góc nhỏ bỏ vào miệng, ủa, vị này...

... Đây là tay nghề của Mike! Tuyệt đối không sai được!

9. Chương 9: Đi Hongkong

“Tôi đi Toilet một chút.” Tôi đứng dậy, lễ phép gật đầu với những người khác.

Bruce tri kỷ chỉ phương hướng giúp tôi, tôi đi theo phương hướng anh ta chỉ, vừa qua chỗ ngoặt liền xoay người, lập tức tóm một bồi bàn lại, nhỏ giọng hỏi: “Tôi ở bàn số XX, đĩa cá tuyết kia là ai làm? Tôi muốn gặp người đó.”

Bồi bàn của nhà hàng xa hoa hiển nhiên đều có tố chất rất cao: “Xin lỗi, thưa cô, yêu cầu của cô xin thứ cho chúng tôi...”

“Yên tâm tôi không phải là muốn công thức...” Tuy rằng anh ta che giấu không tệ, nhưng tôi có thể nhìn ra anh ta nghĩ như thế, “Là ngài Wayne bảo tôi tới, hiểu chứ?” Vừa nói tôi vừa giơ ra tấm thẻ mà Bruce cho tôi mượn dùng để mua tư liệu ôn tập GRE.

... Thẻ này không phải tín dụng đen của ngân hàng mới là lạ.

Quả nhiên không hổ là nhân viên phục vụ khách sạn trải qua huấn luyện chuyên môn dưới tay Wayne, phân biệt thẻ tín dụng đen là kỹ năng thiết yếu. Bồi bàn vừa thấy thẻ, sắc mặt liền thay đổi, lập tức không nói hai lời giúp tôi truyền lời cho phòng bếp.

Đợi không bao lâu, một người trẻ tuổi mặc trang phục đầu bếp thoạt nhìn rất xa hoa, tóc nâu mắt xanh, từ xa nhìn thấy tôi liền vừa mừng vừa sợ, đúng là tiểu Mike đáng yêu của tôi.

“Vera! Cô... Cô... Trời ạ, cô thoạt nhìn hoàn toàn thay đổi!” Anh ta đi đến bên cạnh tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới một phen, sau đó chuyện bé xé to nói.

“Suyt, nói nhỏ chút!” Tôi lén lút nhìn xung quanh một vòng, phát hiện mấy người khách nhân tôn quý kia không chú ý tới bên này, chỗ này cạnh một cái góc tường, vừa khéo là góc chết của thị giác của bàn Bruce, bọn họ không nhìn thấy chúng tôi.

... Ôi nhưng mà vì sao tôi lại phải sợ Bruce nhìn thấy tôi nói chuyện với Michael chứ.

Tôi: “Sao anh lại ở chỗ này?”

Michael: “Sao cô lại đến nơi này?”

Tôi ho một tiếng: “Anh nói trước.”

“Khụ, cô cũng biết đấy, tôi vừa đến Atlanta là biết mình bị lừa giỡn. Tôi rất lo cho cô... à ý tôi là tôi rất lo việc làm ăn của nhà hàng bên này, cho nên hôm đó liền gấp gấp trở về.” Michael có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

“Ý tôi muốn hỏi vì sao anh lại ở đây – nhà hàng xa hoa mà Wayne mở – làm đầu bếp? Nhà hàng của anh đóng cửa? Trong vòng hai ngày ngắn ngủn?” Tôi nhún mày nói.

“À, kỳ thực là vì... Được rồi, xin lỗi, Vera, tôi sớm nên nói cho cô biết” Michael cười với tôi, “Kỳ thực tôi làm đồ ăn Pháp rất ngon, ý tôi là cũng coi như không tệ, tôi cũng rất thích nếm thử một chút cách làm mới... Nhưng mà nguyên liệu làm đồ ăn Pháp thật sự là rất đắt, tôi không có khả năng chào hàng bơ ốc sên với gan ngỗng ở nhà hàng bên cạnh với một đám công nhân khuôn vác, cho nên liền thường xuyên... à ý tôi là ngẫu nhiên đến đây làm khách mời...”

“Chẳng trách hai tháng hồi ấy, anh cứ vài ngày là biến mất cả một đêm.” Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng anh ta.

“VẬY còn cô, vì sao lại... Thế này là?” Anh ta hoài nghi nhìn bộ com lê xa xỉ trên người tôi.

“Đúng như anh nhìn thấy” tôi nhún nhún vai mở tay ra, “Tôi nhặt được một triệu đôla trên đường, trong một đêm liền phát tài.”

“Thôi đi cô bé, đến cùng sao lại thế này?”

“... Bây giờ tôi là vệ sĩ của Bruce Wayne.”

Mike lập tức mang vẻ mặt “= O =”, vài giây sau mới gắng gượng hoàn hồn, “Thật khiến người ta không dám tin... A ý tôi là đó là một công việc không tệ, ít nhất... Ít nhất tiền lương cao hơn ở bên cạnh.” anh ta miễn cưỡng tươi cười.

Tôi không biết nên lấy biểu cảm gì đối mặt với anh ta, tôi biết hành vi kiểu

‘được cho máng này lại đi ăn máng khác’ đối với Mike mà nói có thể không quá phức tạp, tuy rằng tôi làm việc chẳng phải ở tiệm cơm của anh ta, nhưng vừa rồi đi bên cạnh lập tức trở thành vệ sĩ cho con nhà giàu... Thấy thế nào cũng đều khiến người ta cảm thấy tôi giống hệt một kẻ hám làm giàu đầy tâm cơ với cảnh cao...

Hơn nữa hồi tôi cùng đường, Michael là người đầu tiên vươn tay ra với tôi.

“Không, Mike, thực ra, tôi...” Tôi nói tới đây liền nghẹn, dù sao cũng không thể trực tiếp nói với anh ta là tôi bị bắt đi ăn máng khác đi? Chưa nói tới liệu anh ta có tin hay không, mà nếu anh ta tin, ngộ nhỡ máu lên não muốn đi tìm Bruce tính sổ thì làm sao bây giờ?

“Hey, không sao cả, không cần phải khó xử như vậy, Vera.” Mike bỗng khẽ cười rộ lên, “Chắc chắn là cô có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, điều này tôi hiểu mà, cô không giống loại phụ nữ... ý tôi là loại mà cả đầu đều là tuấn nam và tiền mặt.”

“...Mike, anh thật tốt bụng, rất quan tâm và hiểu tôi.” Tôi cảm động.

“Đương nhiên rồi, tuy rằng khí lực của cô mạnh một chút, nhưng cũng có thể đánh thắng được đám vệ sĩ bên cạnh ngài Wayne, đáng người diện mạo lại hoàn toàn kém đám mỹ nữ mà anh ta mang theo, cho nên khẳng định là cô có nỗi khổ thôi.” Mike tiếp tục mỉm cười.

Tôi: “...”

Bất luận thế nào, đối với sự thiện giải nhân ý của Michael và sự trợ giúp vô tư với tôi lúc trước, tôi vẫn kiêng chân ôm cậu bé lớn đầu đẹp trai này một cái, có lẽ dựa theo tập tục của người nước Mỹ là nên tặng kèm cái hôn má, nhưng tôi tạm thời chưa cởi mở được đến thế.

Mặt Mike hơi đỏ, cũng ôm lại tôi.

Nhưng đúng lúc này, một màn khoa trương lại giả tạo xuất hiện.

“Xin hãy cho phép tôi quấy rầy một chút, nhưng chúng tôi phải đi rồi, Vera, thời gian không còn sớm.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói, hai chúng tôi vội vàng tách ra. Tôi hồng mặt xoay người nhìn, Bruce đang đứng sau lưng chúng tôi, khuôn mặt bình tĩnh, khóe miệng còn treo lên ý cười nhàn nhạt.

Nhưng biểu hiện của anh ta càng lạnh nhạt, tôi càng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“À, đừng hiểu lầm, ngài Wayne, tôi và Vera chỉ là bạn.” Michael vội vàng giải thích, phỏng chừng là sợ Bruce hiểu lầm gì đó khiến tôi không dễ làm việc, nhưng anh như vậy lại càng giống như giấu đầu lòi đuôi!

“Aha ha...” Tôi vốn chuẩn bị một đồng lí do thoát nhìn càng ngớ ngẩn để thoái thác, kết quả bị Mike nói vậy, hoàn toàn không biết nói gì cho tốt, đành phải cười gượng.

Bruce liếc Michael một cái, không nói gì, chỉ nâng lên cánh tay trái, gật đầu với tôi.

Tôi nhanh chóng nện nọt chạy tới khoác lên tay anh ta, vừa định quay đầu chào tạm biệt Michael, liền nghe thấy Bruce cố ý vô tình ho khan một tiếng, vì thế lập tức quay đầu không dám.

Harvey và Rachel đã rời đi trước, nhưng thẳng đến khi chúng tôi đưa Natasha trở về khách sạn ngủ, sau đó trở lại nhà, thái độ của Bruce đối với tôi đều không khác bình thường, nói nói cười cười cộng thêm nho nhỏ ái muội.

Nhưng càng là như vậy, trong lòng tôi lại càng bất an.

Bruce Wayne thật sự là một người đàn ông... giống hệt mê cung. Vừa nói không muốn trí nhớ bị mất trở thành gánh nặng của tôi, lại vừa mạnh mẽ trói buộc tôi ở bên cạnh; vừa tỏ ra các loại thâm tình các loại ái muội rồi rắm với tôi, lại vừa ôm ấp áp áp mỹ nữ khác, lại vừa thấy tôi cùng đàn ông khác ôm ấp liền mang vẻ mặt... Thật ra thì người này đang nghĩ cái gì?

Quả nhiên tâm đàn ông như kim đáy biển.

Nhưng lúc tôi bước vào phòng mình định đóng cửa lại, rốt cục Bruce có phản ứng.

“Vera.” Anh ta bỗng nhiên lên tiếng.

“Vâng?” Tôi mang một chút hi vọng nho nhỏ xoay người, tuy rằng ngay cả bản thân tôi cũng không biết tôi đang chờ mong cái gì.

“Tôi...” anh ta chần chờ một chút, tiếp tục nói, “Tôi sẽ không làm gì ngài Roth Phil, em yên tâm.”

Tôi hơi sững sốt, không nghĩ tới anh ta lại nhắc tới cái này, nhưng vẫn gật gật đầu: “Cám ơn.” Dừng ba giây, rốt cục cũng nói một câu: “Tôi và Mike chỉ là bạn.”

“Tôi biết.” anh ta tươi cười, con ngươi màu trà híp lại, lộ ra ánh sáng nhẹ nhàng. Cái tươi cười này cho tôi cảm giác thoải mái hơn so với lúc ở nhà hàng và trong xe.

Tôi trở lại trong phòng, ngồi ở trên giường, thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù biểu hiện của Bruce Wayne vừa mâu thuẫn vừa cổ quái, nhưng ít nhất đối với tôi cũng là có một chút hảo cảm. Vì con đường kế tiếp của tôi, vì tiền đồ bạn tôi Michael, trước mắt tôi không thể đắc tội Bruce, cho nên tôi cần giải thích với anh ta một câu như vậy, hơn nữa có được sự tin tưởng của anh ta.

Một người trẻ tuổi anh tuấn siêu cấp giàu có như Bruce, vài lần ba phiên dù sáng dù tối trêu chọc tôi, quyến rũ tôi, nếu nói một chút tâm tư tôi cũng chưa động, đối anh ta một chút cảm giác thích cũng không có, thì khẳng định là giả.

Nhưng mà... ngay cả bản thân ở thế giới này là cái gì, tôi cũng không biết, đoạn trí nhớ bị mất, tôi vẫn không nhớ ra, tôi càng không thể phán đoán tình cảm của anh ta đối với tôi là như thế nào, mà trong tình cảm đó có hơn 80% có thể là gặp dịp thì chơi. Nếu tôi thật sự có tình cảm gì với anh ta, đến cuối cùng người ‘vốn gốc không về’ sẽ chỉ là tôi, ở thế giới này tôi hoàn toàn lẻ loi, tôi thừa nhận tôi không chịu nổi vết thương như vậy.

Cho nên, nói tôi yếu đuối cũng được, ích kỷ cũng được... Tóm lại, trước tiên hãy để tôi ôm chặt cái chân thô to của khổng tước Wayne đã, chờ giải quyết xong vấn đề ám no rồi hẵng lo cái khác.

Mấy ngày sau, tôi không đến cao ốc Wayne nữa, mà là ngồi ở trong nhà Bruce bắt đầu ôn tập GRE và mấy tài liệu chuyên ngành địa chất học. Bruce ngày nào cũng thần thần bí bí, hoàn toàn không biết đang làm gì, nhưng từ tin tức trên mạng và trên tivi đến xem, trong khoảng thời gian này hình như anh ta đang cùng các cô gái của đoàn múa Ballet ân ái với nhau.

Sáng nay, khi ăn bữa sáng, anh ta bỗng nhiên nói với tôi hôm nay muốn đi Hongkong, bảo tôi thu dọn một ít đồ, rồi cùng đi.

Tuy rằng là người Thiên triều, nhưng tôi vẫn chưa từng đi Hongkong, nhưng ở nước Mỹ cả ngày ăn của người ta ở của người ta, giờ đi du lịch cũng được hưởng thụ miễn phí thì thật ngượng quá, hơn nữa bây giờ tôi đang phải tập trung ôn tập chuẩn bị kì thi tuyển nghiên cứu sinh, cho nên những chuyện kiểu như là sống phóng túng thì đương nhiên phải nghiêm khắc cự tuyệt.

“Phải đi làm việc, không phải là du lịch. Tôi nghĩ hiện tại em có thể đi thu dọn hành lý, mười giờ sẽ có điện thoại thông báo cho em.” Bruce nuốt xuống một ngụm sữa cuối cùng, lấy khăn ăn lau miệng, nhàn nhả đi ra ngoài.

“...” Giám đốc, anh căn bản không hề cho cấp dưới cơ hội cự tuyệt!

Người tới đón tôi là Fox, ông ấy mang theo tôi lên một máy bay loại nhỏ, thoát nhìn không quá giống máy bay tư nhân, nhưng cũng không giống máy bay dân dụng bình thường. Nhân viên điều khiển là người châu Á, nhưng lúc bọn họ nói chuyện với nhau lại dùng ngôn ngữ nào đó tôi không hiểu, có vẻ như không giống như là tiếng Nhật hay tiếng Hàn, tôi nghĩ có thể là người Đông Nam Á.

“Bruce đâu?” Tôi ngồi xuống ghế nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng người kia đâu, vì thế mở miệng hỏi.

“Ở ngay đằng kia.” Fox cười nhìn mạn tàu bên ngoài cửa sổ, bĩu bĩu môi.

Tôi nghi hoặc nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ, lại đột nhiên bị một cảm giác không trọng lực vây quanh, máy bay đang hạ xuống. Tôi liền phát hoảng, còn Fox vẫn bình tĩnh như đã quá quen, tôi cũng liền nhìn xuống không đi hỏi.

Bên dưới chính là mặt biển, máy bay dần dần hạ xuống mặt nước, giống như du thuyền di chuyển về phía trước ước chừng mấy trăm thước rồi dừng lại.

Tôi lại nhìn ra bên ngoài, lập tức cảm thấy mình thật không nên ôm quá lớn hi vọng với khổng tước Wayne.

Cách đó không xa là một du thuyền màu trắng, mấy mỹ nữ mặc bikini hoặc ngồi hoặc nằm tắm nắng ở trên đó, Bruce đeo kính đen mặc quần cộc lớn đang nói chuyện với Afred.

Nói mấy câu xong, Bruce vung một cái balo đen to xuống nước, rồi nhảy xuống, mang theo balo lội tới máy bay.

Tôi nhìn cả người Bruce ướt đẫm bước vào, bọt nước giống như vô số cái tay nhỏ bé, chậm rãi lướt qua cổ anh ta, cơ ngực, cơ bụng cường tráng, quần bơi dính sát vào đùi, sát vòng quanh chân thon dài lại hữu lực, eo quần được thiết kế rất đẹp, ở dưới bụng còn lộ ra dây chun cuốn đen dài... Ngừng!

Tôi bản năng khịt khịt mũi, may mà lúc này không chảy máu mũi, nhanh chóng dời tầm mắt, vừa khéo nhìn thấy anh ta khẽ cười, vì thế trên mặt bắt gặp liềm nóng lên.

Nhưng nói lại, con nhà giàu chẳng phải chỉ là đi một chuyến Hongkong thôi sao, sao còn phải làm mấy thứ đó... Dù không muốn giống bình dân đáp chuyến bay, ngồi máy bay tư nhân của mình để đi cũng hoàn toàn không thành vấn đề, thế nào còn phải làm cái máy bay ngoại lai này, rồi còn phải từ trên biển lấy danh nghĩa tán gái để xuất phát...

... Kỳ thực thiếu gia nhà tôi là một đặc công gián điệp gì gì đó đúng không? Trở thành công tử đào hoa kỳ thực là vì che giấu nhiệm vụ nguy hiểm nào đó... Ôi nhưng nếu là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, thì anh ta mang theo tôi làm gì?

Vừa nào bỏ xong, bên kia Bruce đã thay xong quần áo đi ra.

“Một mối làm ăn bị gặp vấn đề, ” anh ta chẳng hề để ý, nói, “Xuất phát từ sự tôn trọng với đối tác của chúng ta, tôi nghĩ tôi nên đích thân đi giải quyết, thuận tiện cũng đi giải sầu.”

“Mà tôi cảm thấy ngài cũng không cần phải mang theo tôi.” Tôi rót tách cà phê, cho thêm sữa tươi và hai cục đường, uống một ngụm cảm thấy còn chưa đủ ngọt, định tiếp tục cho thêm đường.

“Tôi phải cam đoan lúc nào em cũng luôn luôn trong tầm mắt của tôi, Vera.” anh ta nói một câu mờ ám, thừa dịp tôi hơi đỏ mặt tim đập nhanh, dễ dàng lấy đi tách cà phê.

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta in môi mình lên chỗ tôi vừa uống qua, mấy ngụm liền uống xong, buông cái cốc xuống rồi nói: “Đồ ngọt lịm như vậy mà em cũng uống? Uống thứ này đi.” Vừa nói vừa thuận tay đưa cho tôi một ly nước lựu.

Tôi ôm cái cốc im lặng, đồ ngọt lịm như vậy... sao anh uống hết được vậy.

10. Chương 10: Người Dơi

Tôi ở trên máy bay mơ mơ màng màng ngủ, thẳng đến hơn chín giờ tối mới bị Bruce đánh thức, máy bay đã đến Hongkong.

Nơi này hiển nhiên không phải sân bay công cộng, chúng tôi xuống máy bay rồi đổi thành trực thăng, trực tiếp đậu trên sân thượng một nhà cao tầng ở Hongkong, nhân viên tiếp đãi cung kính đưa chúng tôi đến phòng khách.

Thiếu gia Wayne xuất hành, thì đương nhiên là được đãi ngộ rất cao sang, làm tiểu thị dân nửa đời người như tôi, rốt cục cũng có cơ hội kiến thức một chút cái gọi là phòng tổng thống mỗi đêm giá 110.000 đôla.

Fox từ sáng sớm đã không biết chạy đi đâu mất. Phòng tổng thống rất lớn, Bruce mời tôi ở cùng, tôi nghĩ nghĩ cũng đáp ứng. Tuy rằng cùng đại gia phú nhị cùng đi khách sạn thuê phòng nghe qua thì thấy thật mờ ám, nhưng dù sao ở thành phố Gotham đã cùng anh ta cùng ở một gian nhà, hơn nữa cũng ở là khác phòng... Huống hồ còn có thể tiết kiệm.

Ở trong phòng, tắm rửa xong, tôi hơi đói, mới nhớ tới chưa ăn cơm chiều, có lẽ Bruce đang chờ tôi cùng đi ăn, vì thế liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên cạnh gian phòng ngủ này là phòng tập thể thao loại nhỏ, tôi vừa ra khỏi cửa liền phát hiện bên trong đèn sáng, Bruce nửa thân trần ngồi xếp bằng, một cái bao cát nằm ở bên cạnh, cái giá nằm trên mặt đất, tựa hồ là bị anh ta dùng sức mạnh đánh xuống. Tay trái anh ta mở chống cái trán, tay phải đặt ở trên đầu gối, nhắm mắt lại, lông mày lại theo thói quen nhíu rất sâu.

Tựa hồ có một cảm giác bị thương và suy sút bao phủ anh ta, thoát nhìn anh ta mỗi một không chịu nổi, vết sẹo trên cánh tay và ngực ở dưới ánh đèn có vẻ càng thêm chói mắt, dù bên cạnh anh ta không hề có mấy vỏ chai rượu nằm rải rác, nhưng tôi cảm thấy hình như anh ta bị say rượu quá độ giống như ma men, đắm chìm ở bên trong ma túy và buồn khổ.

Tuy rằng tôi không quá hiểu vì sao anh ta thường xuyên mỗi một lại yếu ớt như vậy... có lẽ là phương thức thông dụng khi suy xét về triết học nhân sinh của kẻ có tiền nhàn tản? Nhưng nhìn thấy anh ta như vậy, trong lòng tôi cũng không chịu nổi. Bộc trực mà nói, là cực kỳ không dễ chịu, so với lần tôi thấy vết sẹo đáng sợ trên người anh ta, cảm giác lần này còn khổ sở hơn rất nhiều. So với sự thống khổ này, tôi tình nguyện nhìn gương mặt tuần tú gọi cảm lại góc cạnh rõ ràng, tươi cười vĩnh viễn mang sự phong lưu ăn chơi trác táng của anh ta.

... Tôi bị suy nghĩ kỳ quái tình hình xảy ra này làm cho kinh ngạc một chút.

Hiển nhiên Bruce còn đắm chìm trong thế giới của mình, không nhìn thấy tôi. Tôi nghĩ chắc anh ta còn chưa ăn cơm chiều, do dự một chút, vẫn quyết định gọi anh ta: “Bruce?”

Anh ta ngẩng đầu lên, nở nụ cười với tôi, đứng lên, “Tôi nghĩ hẳn là bọn họ nên kiểm tra lại một chút sự vững chắc của đồng thiết bị này” anh ta nhún nhún vai, vẫy tay ý bảo tôi đến gần, “Vera, đến giúp tôi một chút.”

Tôi đến gần, vừa để sát vào anh ta, một mùi hỗn tạp giữa mồ hôi và yên thảo của nam tính nhảy mắt vây quanh tôi, tôi cảm thấy mặt mình khựng định lại đó.

Nhưng khi tôi nhìn thấy cánh tay trái của anh ta, cảm giác mặt đỏ lập tức biến mất. Miệng vết thương đã được khâu kia lúc này lại hơi vỡ ra, một ít giọt máu chảy ra, chảy theo viền vết thương giống như con rết giương nanh múa vuốt vậy, thoát nhìn có chút khủng bố.

“... Vết thương còn chưa tốt lên, không nên vận động kịch liệt chứ, cứ thế này thì không biết bao lâu nữa mới khép lại được, vết sẹo trên người anh đều bị anh cẩu thả mới thành ra thế này đúng không...” Tôi không nhìn được liền bắt đầu oán trách, chẳng đến khi phát hiện anh ta có chút buồn cười nhìn tôi, tôi mới lập tức cầm miệng... sao tôi lại bất tri bất giác nói nhảm vậy.

“Có thể phiền toái em giúp tôi cắt chỉ không, quý cô? Công cụ ở bên kia.” Anh ta chìa chìa cầm về phía bàn, trên mặt bàn là kéo, nhíp và cồn.

“A? Nhưng mà tôi không biết làm.” Tôi khờ mắt, “Hơn nữa bây giờ đã có thể cắt chỉ rồi sao? Miệng vết thương vừa vỡ ra...”

“Thư giãn nào, cô gái, không nghiêm trọng như em tưởng tượng đâu” anh ta nói, “Cắt chỉ rất đơn giản, rất nhanh là em có thể học được... Mọi khi đều là Alfred giúp tôi, nhưng hiện tại ông ấy không ở đây.”

“Được rồi...” Tôi đi cầm công cụ rồi đến bên cạnh anh ta.

“Đầu tiên, lấy kéo và cái nhíp tiêu độc bằng cách nhúng vào cồn... Sau đó lại lau nhẹ vết thương bằng cồn... Szz, loại đau đớn này rất làm cho tinh thần tập trung cao độ, không phải sao? Đúng... Lại dùng kéo cắt chỉ... Không tệ, cô gái thông minh... Sau đó dùng cái nhíp kẹp lấy đầu sợi... Hm? Sao vậy?”

Tôi đỏ mặt ngẩng đầu, oán niệm nhìn anh ta: “Anh... lúc anh nói chuyện... có thể cách xa lỗi tai tôi một chút không...” Hic, lỗi tai sắp bị nướng chín đến nơi rồi! Cách gần như vậy, nội tiết tố của giống đực kia lại phân bố đầy ắp như vậy... Cả người tôi cũng không thoải mái đâu!

Bruce hơi sững sốt, nở nụ cười nhỏ, ngay tại lúc tôi bị anh ta cười đến mức lập tức muốn bỏ gánh mặc kệ, thì bỗng nhiên anh ta nâng lên tay kia nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên.

Làm, làm cái gì?

Tôi bị động tác ái muội này khiến cả người cứng đờ.

Tươi cười trên mặt anh ta dần biến mất, anh ta cúi đầu, khuôn mặt cách tôi rất gần, chớp mũi cao thẳng gần như chạm tới của tôi, bởi vì khoảng cách gần quá, ngược lại không thấy rõ bóng dáng tôi trong đồng tử mắt màu trà của anh ta. Hơi thở của anh ta phả vào mặt tôi, tôi cơ hồ có chút không thở nổi, cảm giác này... giống như cả người đều được ôm ấp vậy, khiến hai chân gần như mềm oặt đi.

Có một khắc, tôi cho rằng anh ta muốn hôn tôi.

... Nhưng như vậy thật sự tốt sao ngài Wayne, tuy rằng anh rất tuần tú rất nhiều tiền tính cách cũng tốt lắm tôi đối với anh cũng không phải không có hảo cảm nhưng mà dù sao chúng ta mới quen biết gần nửa tháng mà thôi như vậy thật sự không thành vấn đề sao ai nha kỳ thực nếu anh nhất định phải chơi trò ‘thân ái’ thì cũng không phải là không thể được...

Ngay tại lúc tôi định nhắm mắt lại mê mê môi làm động tác hôn, Bruce ngẩng đầu lên, ngón tay cũng rời khỏi cằm tôi.

Cái suy nghĩ thứ nhất xuất hiện tại trong óc tôi lại là ‘may mà anh ta thu tay nhanh, bằng không tôi sẽ bị xấu mặt’ = =

“Đến khi nào thì em mới nhớ ra vậy, Vera?” Anh ta nhìn tôi, hơi hơi nhú mi hỏi ra một câu như vậy.

Tôi nhếch miệng, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu giúp anh ta cắt chỉ, lúc dùng cái nhíp kẹp lấy đầu rút ra bên ngoài, cố ý vô tình mạnh tay một chút, nghe thấy anh ta nhin đau hít vào một hơi, tôi liền thấy khoái cảm vì trả thù nho nhỏ.

Cuối cùng lại dùng bông thấm nước tắm cồn rửa sạch miệng vết thương của anh ta, xong công việc.

“Cám ơn.” Anh ta nói.

“Không cần cảm ơn.” Tôi lẩm bẩm nói, cúi đầu tính toán rời đi.

“Chờ một chút.”

Tôi đứng lại, ngẩng đầu nhìn anh ta, thỉnh thoảng anh ta bỗng nhiên cúi đầu, có gì đó ướt át ẩm áp nhẹ nhàng chạm vào trán tôi, một tiếng “chụt” nhẹ vang lên.

“Ngủ ngon, Vera.”

Tôi ôm cái trán nóng lên, đầu óc choáng váng hồ đồ về phòng ngủ.

Được rồi, bị ‘đánh lén’. Tuy rằng chỉ là hôn trán, nhưng tốt xấu gì thì cũng coi như là hôn môi đi... Tôi nghĩ vậy, ngồi ở trước bàn lên mạng nửa ngày, mới bỗng nhiên nhớ tới vừa rồi đi ra ngoài là muốn ăn cơm chiều.

Vuốt cái bụng, tôi thống khổ lựa chọn có nên giữ dáng người không ăn cơm chiều, hay là giả bộ chưa hề xảy ra chuyện gì mà mặt dày đi mời Bruce cùng ăn bữa tối, mà đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Tôi rối rắm một hồi lâu, rốt cục vẫn chậm rì rì đi mở cửa, ngoài cửa không có ai, chỉ có một chiếc xe đẩy đựng một cái mâm nho nhỏ, trên đó là bữa tối Trung Quốc tinh xảo và đồ uống, còn bốc lên hơi nóng.

Tôi hớn hờ đẩy xe ăn vào phòng.

Bởi vì ban ngày đã ngủ đủ trên máy bay, cơm chiều lại ăn hơi nhiều, hơn nữa do lệch múi giờ, nên ban đêm tôi ngủ cũng không trầm, ước chừng sắp rạng sáng ba giờ liền tỉnh lại, không ngủ được nữa, nhớ tới Hongkong được mệnh danh là thành phố không ngủ, nơi này lại là tầng cao nhất khách sạn Tế Châu, nên lập tức mặc quần áo rồi đi trên ban công ngắm cảnh đêm.

Phòng tổng thống có năm gian phòng ngủ, trong đó có ba gian đều có ban công hình nửa vòng tròn siêu rộng rãi để ngắm cảnh, Hongkong là thành thị Á nhiệt đới, khí hậu ẩm áp, cho dù là ban công tầng cao nhất cũng không lạnh; khách sạn Tế Châu là khách sạn sang trọng nhất thành phố, cho dù là đêm khuya cũng vẫn bật đèn sáng trưng, ngựa xe như nước*, thậm chí có thể nghe thấy tiếng còi hơi xa xa của con thuyền đang ra khơi ở cảng Victoria.

(* Ngựa xe như nước: ngựa xe qua lại nối tiếp nhau, hết lớp này đến lớp khác như nước chảy, ý nói là người qua lại tấp nập)

Tôi vịn tay lên lan can ban công đá cẩm thạch, đang vui vẻ ngắm phong cảnh, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng đinh nhỏ vang lên, hình như là từ bên dưới truyền đến, vì thế cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái móc giống như kiểu công cụ của đạo tặc phi tặc chuyên dùng để treo tường đang câu chặt chẽ ở trên lan can, kéo dài xuống phía dưới là một dây thừng thô bằng ngón út, rất căng, còn đang nhẹ rung rung.

Có người đang treo lên trên!

Gì vậy chứ, đây là mấy chục tầng đấy! Cái tên thần nào dùng một cái dây thừng thôi liền dám treo lên trên là muốn nghịch thiên sao! Gì chứ, đang đóng phim hay sao, quả nhiên không hổ là theo thiếu gia Wayne đi công việc thôi cũng gặp phải tên thích khách có công nghệ cao!

Ừa, nhưng hình như đây đúng là trong phim điện ảnh, tuy rằng tôi đã quên nó tên gì.

Nghĩ vậy, tôi lại cảm thấy không sợ hãi mấy, ngược lại không hiểu sao lại hưng phấn lên, nghĩ rằng tên kẻ trộm không hay ho kia tuyệt đối không thể tưởng được trong đêm hôm trên ban công lại có người không ngủ đi ngắm phong cảnh. Vì thế tôi lộ ra tươi cười đáng khinh, mạnh mẽ rút cái móc kia ra, ném xuống.

Mà tôi không nghĩ tới là vị phi tặc này hiển nhiên đã được huấn luyện, không đến một giây, trên lan can lại ba một tiếng, một cái móc khác lại được câu vào.

Tôi nổi giận, trực tiếp bắt lấy dây thừng phía dưới cái móc, nhưng không quăng xuống, mà là trực tiếp túm mạnh người nọ lên.

Người kia là một người đàn ông mạnh mẽ cao hơn 1m8, mặc trang phục màu đen bó sát người, che mặt, thoạt nhìn trên lưng hình như còn đeo vũ khí công nghệ cao. Nhưng người này hiển nhiên đang ngây người, cả người như đang ngừng hoạt động.

Tôi đoán hẳn là hắn đang nghĩ như thế này: Không nghĩ tới bên trên lại có người; có người còn chưa tính, cư nhiên còn trực tiếp túm hắn lên đây; túm lên còn chưa tính, người này cư nhiên lại là một cô em Đồng phương yếu đuối.

“Chào buổi tối.” Tôi dùng tay kia vẫy vẫy với hắn, xem như chào hỏi.

Nhưng tên kia hiển nhiên là nhân viên đặc công có kinh nghiệm chiến trận, sững sốt một chút liền phản ứng lại, cả người hắn bị tôi nhắc lên giữa không trung không cử động được, bỗng hắn vươn hai bàn tay to bắt lấy cánh tay tôi, xoay người lại, hai cái đùi quắc lên vai tôi, mặt tôi đối diện với háng hắn!

“Tôi sẽ giết chết cái tên lưu manh kia!” Tôi hỗn hển trực tiếp dùng tiếng Hán mắng to.

Hiển nhiên hắn không hiểu tôi đang nói cái gì, hừ một tiếng, tôi liền cảm thấy hai cái đùi rắn chắc hai bên cổ tôi đang căng thẳng phát lực... chẳng lẽ là muốn dùng hai cái đùi trực tiếp bẻ gãy cổ tôi? Mẹ ơi cứu mạng!

Tôi lập tức hoảng lên, dù sao tôi chỉ là một người có khí lực mạnh, hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến gì, lập tức nóng nảy, bắt lấy một cái đùi hắn, há miệng hung hăng cắn.

Chắc, thịt này cũng thật cứng rắn... Trang phục bó sát người này sao lại có vị đắng như cao su vậy, thật khó ăn...

Tôi vừa cắn, chân hắn quả nhiên buông lỏng ra, người vừa rơi xuống đất trực tiếp liền đè lên tôi, tôi ỷ vào khí lực lớn lập tức phản công, nhưng rõ ràng người ta có kinh nghiệm phong phú hơn tôi nhiều, đánh nhau trên một cái ban công nhỏ như vậy, rất nhanh tôi đã bị hắn làm cho thở hổn hển.

Mắt thấy sẽ bị hắn bức đến góc chết của ban công, tôi rất cuộc bất chấp, trực tiếp há miệng dùng tiếng Anh kêu: “Bruce! Cứu mạng !!!!! Đáng chết!!! Anh ở đâu thế điếc sao!!!!”

Hình như tên kia cười lạnh một tiếng, một đám phi thăng hướng cái mũi của tôi, tôi mơ hồ thấy một đám này có gì đó không bình thường, nhưng nhất thời lại không nghĩ rõ ra chỗ nào, cánh tay theo bản năng vươn ra chắn, kết quả trực tiếp bị hắn cầm chặt cánh tay, tôi chỉ cảm thấy như trời đất đảo lộn, sau đó chính là cảm giác không trọng lực đáng sợ và tiếng gió gào thét bên tai.

Hắn ném tôi từ trên ban công cao mấy trăm mét xuống!

Bởi vì rơi xuống với tốc độ cao, cảnh đêm thành thị thấp đèn đẹp đẽ ở trong mắt tôi đều biến thành mơ hồ lướt qua, trong lúc nhất thời, trong đầu tôi xuất hiện một khoảng trống trống rỗng kỳ dị, có lẽ... cứ chết như vậy đi? Nếu chết thì có phải là được trở lại thế giới vốn có của mình? Huhuhu, bố mẹ, con rất nhớ hai người...

Nhưng... tựa hồ cũng có một chút... ách, được rồi, là khá nhiều... luyến tiếc, tôi còn chưa làm rõ ràng chuyện thế giới này là bộ điện ảnh nào, cũng chưa nhớ tới chuyện đã xảy ra trước kia, còn cả cái công tử đào hoa Bruce kia nữa... Nếu anh ta biết tôi chết thì hẳn cũng sẽ có một chút đau lòng đi?

Không biết nhảy lầu chết có đau hay không, tôi lo lắng nhất chính là chuyện này... Nhưng ngã từ trên cao như vậy xuống, hẳn là trực tiếp biến thành thịt vụn, không kịp cảm thấy đau... Tôi liền yên tâm...

“Vera!”

Hình như có ai đang gọi tôi, tôi nỗ lực ngẩng đầu nhìn... chưa kịp ngẩng đầu, thân thể giống như ngã vào cái gì đó, tôi lập tức cảm thấy đau đớn, lại giống như kì tích xảy ra, thân thể ngừng rơi xuống, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh màu đen, còn có bộ ngực mặc khôi giáp kiên cố... Hình như tôi là được ai đó ôm vào lòng?

... không nghĩ tới thân là tiểu dân như tôi cư nhiên cũng có một ngày có thể thể nghiệm đến mùi vị anh hùng cứu mỹ nhân (xấu hổ)

Bên tai, tiếng gió gào thét xẹt qua, người ôm tôi hình như đang lướt đi trong không trung, sau lưng hắn là hai cánh to lớn giống như mây đen, giống như... cánh dơi vậy.

Chuyển tầm mắt lên trên, trên mũ giáp đen là hai cái tai nhọn dựng thẳng... cảm giác rất quen thuộc. Trong bóng đêm, tôi có thể nhìn thấy cặp mắt sáng ngời kia mang theo lo lắng và vài phần trấn an nhìn tôi, đường cong môi mỏng và nếp nhăn hai bên, còn có mùi hương yên thảo quen thuộc hoàn toàn bao lấy tôi...

Lúc này cách mặt đất khá gần, tôi nghe thấy có người đi đường phía dưới lớn tiếng kêu sợ hãi: “Batman!”
Ủa, vì sao đầu đường Hongkong lại có người dùng tiếng Anh la to? Chẳng lẽ là một người nước ngoài?
Nhưng... Bat man... Người... Dơi? Dơi...
...Người... Dơi!
Người Dơi!
“Oanh!” Cả người tôi lập tức như bị nổ tung.

11. Chương 11: Trở Lại Thành Phố

Người Dơi!

Người Dơi!

Dơi!

...

Mấy từ ấy rít gào trong đầu tôi hóa thành một vụn mũi tên gào thét mà qua, cả người tôi như trống rỗng, thẳng đến khi Người Dơi gọi hồn tôi trở về.

“Vera?” lúc này chúng tôi đứng ở sân thượng một tòa nhà cao tầng, ở tòa nhà đối diện, bảng chữ bằng đèn neon đủ loại màu sắc chiếu sang bên này rất sáng.

Anh ta buông tôi ra, có lẽ là thấy tôi không có phản ứng gì, anh ta lại mở miệng gọi tên của tôi. Giọng nói rất trầm thấp... Có lẽ là anh ta cảm thấy tôi còn chưa nhớ ra, cho nên mới dùng giọng thấp này nói chuyện?

“Bruce?” Tôi thử thăm dò nói.

Đôi mắt sau mặt nạ dơi đột nhiên trợn to, môi mỏng cũng lộ ra tươi cười, “Đúng vậy, là anh!” Anh ta lớn tiếng nói, là giọng nói của Bruce, “Em nhớ ra rồi sao? Vera?”

“Ừ...” Tôi hàm hồ ừ một tiếng, anh ấy cao hứng như vậy, có lẽ là đã cho tôi đã nhớ ra toàn bộ sự tình, nhưng tôi chỉ nhớ tới tên bộ điện ảnh này thôi! Tôi chỉ biết là tôi xuyên không đến thế giới “Người Dơi”, biết được tòa thành thị này không phải tên là “Go-them” mà là Gotham, biết được vì sao lại cảm thấy quen thuộc với một vài người và một vài cảnh tượng...

Nhưng mà tôi vẫn còn không biết vì sao mấy người nước ngoài này lại cũng quen biết tôi như vậy!

Nghĩ đến đây, đột nhiên cả người bị Bruce kéo vào trong lòng, cái mũi hung hăng đánh vào ngực khô giòn cứng rắn, tôi cơ hồ cho rằng xương mũi sẽ bị gãy, đau đến mức nước mắt như sắp toát ra.

“Bruce, tôi...” Tôi còn chưa nhớ ra đâu, anh dùng kích động như thế!

Tôi còn chưa nói xong, liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, cặp mắt màu trà thâm thúy kia nhanh chóng tiếp cận, đôi môi có chút nóng lên dùng sức hôn lên môi tôi, hơi thở yên thảo nhàn nhạt của Bruce bao phủ cả người tôi, mang theo khê run run và thô lỗ hôn khiến môi tôi đau.

Anh ấy dùng một tay nắm lấy cằm tôi, một tay kia ôm chặt eo tôi, tôi không biết nên để hai cánh tay ở đâu, cả người như chết máy hoàn toàn vậy, cứng ngắc để mặc anh ấy hôn môi.

... Được rồi, tôi biết đây không phải là lúc chiêm chọc nhưng mà tuần nam à, mặt nạ của anh khiến mặt tôi đau quá, khẳng định sẽ in ra dấu mắt!

Cách quá gần, tôi không nhìn thấy ánh mắt anh, nhưng tôi có thể theo hô hấp càng ngày càng dồn dập và lồng ngực càng ngày càng gần của anh ấy mà nhận ra sự kích động của anh, làm sao bây giờ... Nếu anh ấy mà biết kỳ thực tôi chỉ nhớ mỗi bộ điện ảnh thôi thì khẳng định sẽ cực kỳ thất vọng QAQ

... A không đúng, thậm chí cả chuyện tôi nhớ tới bộ điện ảnh này, tôi cũng không có thể nói cho anh ấy TAT
Ngay tại lúc tôi cảm thấy môi mình sắp rách tan, tôi rút cục dần lòng, nâng tay lên đẩy đẩy ngực anh ra.

Bruce thoáng rời đi môi tôi, nhưng cái trán mặt nạ lạnh như băng vẫn chạm vào trán của tôi, nhìn tôi chăm chăm thật sâu, khóe miệng hàm chứa ý cười.

... Anh ấy vui vẻ như vậy.

Tôi dời tầm mắt, không dám nhìn vào ánh mắt anh: “À... ừm... Bruce, anh rất kích động... Ý em là... Em chỉ là nhớ tới một chuyện, còn nhiều thứ khác thì kỳ thực em vẫn chưa nhớ được...”

(Tojikachan: từ giờ thì đối xứng hô của Bruce và Vera thành anh – em nhé, vì từ giờ họ thân thiết hơn trước nhiều)

Tươi cười bên môi anh ấy theo lời nói của tôi mà dần dần biến mất, tôi cảm thấy mình giống như học sinh tiểu học đã làm sai chuyện ở trước mặt cô giáo chờ phê bình vậy, tầm mắt theo bờ môi của anh ấy trượt đến cổ, sau đó liền nhìn chăm chăm nơi đó không dám nhìn chỗ khác, tâm tình vô cùng bất an cộng thêm cảm giác tội lỗi rất nặng.

Tựa hồ qua rất lâu, tôi mới nghe thấy Bruce khe khẽ thở dài, lại ôm tôi vào trong ngực, động tác rất dịu dàng. Anh ấy nói: “Em sẽ nhớ ra thôi, Vera.”

Tôi ở trong lòng anh ấy gật gật đầu, nhớ tới nụ hôn kích tình bốn phía vừa rồi của anh ấy, lập tức mặt lại bắt đầu nóng, ừm... Được rồi, nếu nói một chút cảm giác cũng không có thì khẳng định là nói dối, được rồi, không phải là một chút cảm giác mà là rất nhiều cảm giác... Kỳ thực tôi rất thích Bruce, nhất là sau khi biết nơi này là thành phố Gotham, mà anh ấy chính là nam thần Người Dơi mà tôi luôn ngưỡng mộ, tôi lại càng thích!

... Biết người ta là Người Dơi mới thích người ta, chuyện vô liêm sỉ như vậy thật sự không sao cả?

... tôi quyết định tạm thời xem nhẹ chi tiết này.

Dù người trong lòng là ai, dù sao anh ấy chính là Người Dơi, Người Dơi chính là anh ấy, thích ai cũng giống nhau không phải sao?

Tôi thầm trấn an mình như vậy.

“Có lẽ em nên về phòng ngủ thêm đi? Vera?” Bruce bỗng nhiên lên tiếng.

Tôi ngẩng đầu nhìn nhìn trời, vẫn là bóng đêm dày đặc, tầm nhìn của sân thượng tòa nhà này rất tốt, tuy rằng không phải tòa nhà chọc trời nhưng ít ra cũng cao khoảng sáu, bảy mươi tầng, có thể thu toàn bộ cảnh đêm phồn hoa của cảng Victoria vào đáy mắt, thời tiết đêm khuya của Hongkong cũng không lạnh, lại quay đầu nhìn nhìn Bruce, trang phục Người Dơi trong màn cảnh đêm phồn hoa có vẻ càng thêm thần bí, tôi nhỏ giọng nói: “Đêm nay anh đi ra ngoài... Ách, ý em là mặc như vậy đi ra ngoài, có phải là còn có việc chưa xong xuôi?”

Vì thế cẩn thận nhớ lại nguyên tác, có vẻ như là đoạn Người Dơi xuất hiện ban đêm ở Hongkong ở phần 1, hẳn là đến tập đoàn Lưu thị bắt tên giám đốc Lưu? Nhưng đó là chuyện sau khi đàm phán với Fox và giám đốc Lưu, mà cả ngày hôm nay Fox đều cùng chúng tôi ở trên máy bay. Nói như vậy, đoạn nguyên tác này hẳn là xảy ra vào ngày mai.

Vậy thì đêm nay anh ấy ra ngoài làm gì? Còn cả cái tên tặc đột nhiên tập kích kia là ai?

Bỗng chốc quá nhiều vấn đề toát ra, thấy Bruce do dự, tôi nghĩ liệu có phải tôi không nên hỏi ra không, dù sao đây là vấn đề riêng tư của Người Dơi... Tuy rằng quan hệ trước kia của tôi và anh ấy chắc chắn không tầm thường, nhưng bây giờ tôi không hề nhớ ra được gì cả, cho nên lúc đối mặt với anh ấy, tôi rất khó làm như đó là người thân quen. Có một số việc... chuyện thân thiết với người mới quen, trong lúc nhất thời thật sự là rất khó hỏi ra miệng.

“Anh chỉ là nghe thấy tiếng em đang kêu cứu” anh ấy nói, “Thực tế, đêm nay cũng không có chuyện gì. Về phần người kia là ai, anh nghĩ anh lo liệu được.”

“À ừm...” Tôi gật đầu, lại không nhìn được quay đầu nhìn bóng lưng anh ấy trầm mặc đứng lặng, chỉ cảm thấy trong lòng bỗng dưng có cái đó đang gãi ngứa vậy, gió lạnh trên sân thượng cao tầng vào đêm cũng không thổi tan được sự khô nóng trên mặt, lại bất giác nhớ tới nụ hôn vừa rồi, hương vị của môi anh ấy, còn có cảm giác hơi thở anh ấy phả vào gương mặt tôi...

... sự thật chứng minh, tôi chính là một tên cận bã, một cái cho dù đã đến tận giai đoạn hôn môi này nhưng vẫn chỉ là tên cận bã chuyên tự sướng đáng khinh, trên thực tế ngay cả chủ động nói hoặc là cầm tay nhỏ bé cũng không dám!

“Có thể nói với anh... em đã nhớ ra chuyện gì không, Vera?” Bruce giống như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, trong ấn tượng của tôi, anh ấy một khi đội mũ giáp lên cũng chỉ gắt gao banh khoe môi, đêm nay lại luôn mang theo ý cười mê người, anh ấy đến gần vài bước, tay mang bao tay màu đen nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

... Ôi hắc hắc hắc anh ấy giữ chặt tay của tôi *xấu hổ*

Tôi từng chút từng chút tới gần anh ấy, tổ chức ngôn ngữ một chút, nói: “Chỉ là một vài đoạn ngắn vụn vặt... À có lẽ đây thậm chí không thể gọi là một đoạn kí ức, đúng vậy... Nhưng mà em tin chắc em thật sự đã nhớ ra một chuyện, ” tôi liếm liếm đôi môi có chút khô cháy, “Tỷ như, em nhớ ra Người Dơi chính là anh Bruce Wayne, nhớ ra Fox, Alfred, còn có một vài người khác, còn có Rachel...”

Nói tới đây, tôi dừng một chút.

... Đúng rồi, Rachel, sao tôi lại quên chứ.

Trong bộ thứ nhất, đơn giản là Bruce nói một câu muốn giết chết tội phạm giết người kia để báo thù cho cha mẹ, bị cô ta cho rằng coi thường pháp luật, tình cảm cá nhân giỏi hơn pháp luật mà quăng anh một cái tát, ở bộ thứ hai thì càng trực tiếp bởi vì mình không chấp nhận được thân phận hắc ám Người Dơi của Bruce, không thể chịu đựng được một người đàn ông không thể cho mình cảm giác an toàn liền vứt bỏ lão gia rồi chuyển đầu vào cái ôm ấp của Harvey, hơn nữa vừa kết giao với Harvey vừa cùng lão gia chơi trò thân ái... ừm, thánh mẫu... là nói như thế đi, thật sự là nửa điểm hảo cảm, tôi cũng không có.

Nhớ đến lúc xem phim, bộ thứ hai là bộ tôi không thích nhất, mỗi lần nhìn thấy Bruce bởi vì Rachel mà lộ ra vẻ mặt âm trầm thần thương, là một fan đàn độn của lão gia, tôi đều sẽ nhịn không được mà tim tê rần, lúc đó thật tình thấy nữ chủ Rachel này hoàn toàn cận bã, chỉ cần cô ta có thể hồi tâm chuyển ý trở lại bên cạnh Bruce, tôi đã cảm ơn tổ tông tám đời của cô ta rồi!

Nhưng dù sao... đây chỉ là điện ảnh, ở thế giới kia, có lẽ tôi còn có thể oán biên kịch oán đạo diễn oán tác giả đã có thẩm mỹ đối với nữ nhân vật chính thánh mẫu. Nhưng hiện tại, nơi này là một thế giới chân thật, Rachel đã không là một nhân vật phim ảnh, mà là một người chân thật. Tôi không biết cô ta còn thích Bruce hay không, nhưng lựa chọn ở bên ai... đó là tự do của cô ta, có lẽ không có gì đúng sai đáng nói.

... nhưng dù vậy, cũng không ngại tôi không thích cô ta!

Bruce hiển nhiên đã nhận ra cái gì, khoe miệng của anh ấy lại banh lên, mang theo một chút khấn trương: “Vera, anh sớm đã nói với em, Rachel không phải là bạn gái anh.”

... Ngoài Rachel ra, anh vẫn còn có rất nhiều mỹ nữ đủ màu da được đề cử làm bạn gái đấy. Tôi oán thầm.

“Có lẽ chờ em nhớ lại hết chuyện trước kia, anh hằng giải thích việc này với em.” Tôi khô cần nói câu đùa lạnh băng.

Khoe miệng Bruce lại mần lên, tôi nhìn ra được anh ấy thấy câu vui đùa này có bao nhiêu buồn cười.

“Nhưng Vera, vì sao vừa rồi em lại bị người kia ném xuống tầng?” Anh ấy đột nhiên hỏi.

Mặt tôi đỏ lên: “Ách... Em nghĩ tuy rằng em khá mạnh khỏe, nhưng đối mặt với người có huấn luyện, chỉ sợ hơn phân nửa cũng chỉ biết bị ném xuống tầng thôi.”

Bruce mần môi rất chặt, ánh mắt anh ấy hơi hơi mị lên, tuy rằng mang theo mặt nạ, nhưng tôi nhìn ra anh ấy đang nhú mày.

“Nhưng trước kia rõ ràng em là... Được rồi, có lẽ là ngay cả điều này cũng quên?” Anh ấy thấp giọng lầm bầm.

“Trước kia là cái gì?”

“Ý anh là, trước kia em có hiểu được một chút kỹ xảo đấu tay đôi và tri thức về súng ống, ” anh ấy mở ra tay, nhún nhún vai, “Tri thức súng ống có lẽ sẽ quên, nhưng kỹ xảo đấu tay đôi... đó chẳng phải là đã trở thành ý thức bản năng của em rồi sao?”

... trước kia tôi cứ nhiên còn... còn hiểu mấy thứ đó? = =

Hoàn toàn không có nửa điểm trí nhớ! Tôi nhận không được cúi đầu nhìn nhìn chân tay nhỏ gầy của mình, tuy rằng bởi vì hai tháng làm công nhân khuôn vác làm việc ở bến cảng mà tiêu hao mỡ sọc lồi dư thừa, nhưng mà hoàn toàn không có cơ bắp! Làm gì có chỗ nào biết đánh nhau?

“... Không sao, không nghĩ ra thì không nên miễn cưỡng nghĩ.” Bruce nhẹ nhàng nói, “Chúng ta cũng nên trở về đi ngủ, Vera.”

Sau khi trở lại khách sạn, tôi mới thật sự cảm thấy mệt mỏi, tuy rằng rất muốn sau khi trời sáng đi theo Bruce đi dạo Hongkong, sau đó buổi tối thuận tiện xem anh ấy đi bắt giám đốc Lưu, nhưng mà ngẫm lại, ngoài khí lực lớn ra thì mình không có kỹ năng bảo vệ khác, đi theo chỉ sợ trở thành vật cản trở, liền lên giường ngủ cho xong, ngủ thẳng đến khi trời tối.

Vừa ngủ dậy đã là hơn bảy giờ đêm, Bruce nhắn tin cho tôi nói là tối nay anh ấy sẽ trở lại, bảo tôi cứ đi chơi, chú ý an toàn.

Gọi phục vụ, chọn một vài món ăn tối, ăn no nê. Bởi vì tối hôm qua bị tập kích, giờ tôi bắt đầu hoài nghi tính an toàn đối với nhà khách sạn này, không quá dám ra ngoài đi dạo, nên tôi ở trong phòng lên mạng, đợi đến khi Bruce trong trang bị dơi đen từ ban công bay vào, đã gần năm giờ, trời sắp sáng.

“Đã thu phục xong tên họ Lưu?” Tôi giúp anh ấy cởi trang bị ra, sửa sang lại rồi bỏ vào trong ba lô màu đen, thuận miệng hỏi.

“Ừ, anh đã nhốt hẳn lên máy bay về thành phố, Lucius đi theo.” Bruce uống một ngụm cà phê, “Mấy giờ sau, anh nghĩ cảnh sát trưởng Gordon sẽ phát hiện hắn ở cửa cục cảnh sát.”

Sau khi ăn cơm xong, ước chừng khoảng tám giờ rưỡi, chúng tôi đi lên máy bay, trải qua mười một giờ phi hành, về tới thành phố Gotham.

Tôi và Bruce đều không ngủ cả đêm, vì thế hai người ngủ ở trên máy bay, thẳng đến khi máy bay còn kém 20 phút sẽ chạm đất mới bị đánh thức.

“Đi theo anh, Vera.” Bruce dẫn tôi đi đến một cái trong phòng nhỏ bên cạnh Toilet, ý bảo tôi mở một cái ngăn tủ ra.

Tôi mở ra nhìn, phát hiện bên trong là đủ loại lễ phục dạ hội... thoát nhìn rất cao đoan rất phú mỹ, bên cạnh còn có các loại trang sức, bao tay, cây quạt, túi xách linh tinh, đồ trang điểm cũng có một chút.

“Sau khi xuống máy bay, chúng ta phải về tòa nhà Wayne tham gia một tiệc rượu, ” Bruce nói, “Thay quần áo đi, đều là hoàn toàn mới đấy.”

“... Xem ra cái máy bay này thường xuyên dùng để chiêu đãi nữ khách nhân.” Tôi nửa đùa một câu, nói xong mới phản ứng lại, sao câu này lại chưa vậy = =

“Từ nay về sau, em sẽ là bạn gái duy nhất của anh.” Bruce mỉm cười cúi người, cầm lấy tay của tôi lên, hôn một cái lên mu bàn tay.

Tôi cảm thấy mu bàn tay cứ như bị phồng vậy, nhanh chóng rút về.

... A nhưng mà những lời này của anh ấy thật sự làm cho người ta mơ mộng, quả nhiên anh ấy chính là nam chủ, tôi chính là nữ chủ, nhất định là như vậy, không sai!

Tôi chọn một lễ phục thoát nhìn rất điệu thấp sắc tím nhung thiên nga với dây quai hơi trễ, không lấy trang sức châu báu linh tinh, chỉ lấy một bao da cá sấu màu đen nho nhỏ làm trang sức, tham gia tiệc rượu này,

nếu không có bao tay thì không tốt lắm, về phần giày, đôi giày cao gót Versace màu đen trên chân hẳn là không tệ lắm.

Tha thứ cho một tiểu dân như tôi đi, cho tới bây giờ, tôi chưa hề tham gia những buổi tiệc rượu cao cấp như thế này, hiện tại đột nhiên lại tham gia, nước đến chân mới nhảy, đúng là quá áp lực!

Nhưng Bruce lại tỏ vẻ kinh diễm và ca ngợi, thậm chí còn hơi cúi người, nhẹ nhàng giúp tôi lấy xuống mác ở phần eo, sau đó ngẩng đầu nói với tôi: “Thượng đế... Em thật sự rất đẹp, Vera, dù đây chỉ là quần áo mà thợ may làm cho đủ số lượng yêu cầu. Ngày mai anh liền mua toàn bộ quần áo hãng Dior, chuyên môn đến may quần áo cho em, được không?”

“... Cảm ơn ngài, nhưng vẫn không cần đâu...”

Sau khi xuống máy bay, chúng tôi hạ phi cơ trực thăng, đậu trên sân thượng của tòa nhà Wayne.

Đối diện chính là phòng yến hội với cửa là thủy tinh, cánh quạt của phi cơ trực thăng phát ra tiếng động lớn, khách khứa bên trong đều buông ly rượu xuống, nhìn sang bên này.

Bruce nhảy xuống trước, sau đó nắm tay của tôi đỡ tôi xuống máy bay, rồi ôm eo tôi, vẻ mặt mỉm cười, tiến vào phòng yến hội kim bích huy hoàng.

12. Chương 12: Anh Ấy Mới Là Chính Nghĩa

Tôi thầm nhớ lại đoạn nguyên tác này, nhớ được lúc đó trong phim, lão gia hẳn là ôm hai mỹ nữ tóc đen, bên cạnh còn một nữ sói tóc vàng đi theo, trái ôm phải ôm đi vào.

Nhưng hiện tại xem ra, có vẻ như tôi đã thay thế vị trí ba vị mỹ nữ kia.

... Nhưng mà... cảm giác như trở thành tình anh bị mọi ánh mắt nhìn chằm chằm... Nhất là trong số đó còn mang theo các kiểu hâm mộ ghen ghét khinh miệt coi rẻ còn có “Lại một BITCH bám vào người giàu có, thật là không biết xấu hổ”... Quả thật là làm cho người ta không cao hứng lên nổi.

Nhưng...

Bruce nắm cánh tay của tôi thật chặt, cúi đầu cười trấn an với tôi.

Trong lòng tôi không thể áp chế nổi xấu hổ và ngọt ngào, ai nha, được rồi, vì lão gia, tôi sẽ cố chịu đựng người ghen ghét kia!

Bruce lộ ra mỉm cười ngạo mạn, giơ lên một ly sâm banh, kính với khách khứa “Thật xin lỗi, tôi đến muộn” anh nói, “Nhưng cho dù không có tôi, cuộc tụ hội này vẫn tổ chức thành công như thường, không phải sao?” Trong giọng nói thể hiện sự vô tư và hành vi phóng đãng, tiêu chuẩn của công tử bại gia.

Mọi người không có phản ứng gì, thật hiển nhiên, hành vi thất lễ này của thiếu gia Wayne đã không chỉ xảy ra một lần.

“Nào, minh tinh đêm nay của chúng ta đâu rồi? Harvey Dent?” Anh vừa nói vừa giang hai cánh tay, đi vào trong đám người, đến chỗ cách Harvey không xa thì đứng lại.

“Còn cô bạn cũ của tôi, Rachel Dawes đâu? Mọi người biết không, lúc cô ấy nói với tôi là cô bắt đầu hẹn hò với Harvey, tôi chỉ nói một câu: chính là thằng cha trên mấy quảng cáo tranh cử tội tệ ấy hả?” ý cười trên mặt anh càng thêm rõ, giống như đang tiến hành một buổi diễn thuyết nồng nhiệt vậy, mà mọi người hiển nhiên đều bị lời nói đùa của anh mà nở nụ cười, Harvey có chút nghi hoặc và mê mang nhìn anh, gương mặt xinh đẹp của Rachel thì hơi vắn vẹo, hiển nhiên rất mất hứng.

“... Nhưng anh ấy là vị công tố viên mới của chúng ta, đúng vậy... Biết không, tôi tin tưởng Harvey Dent” anh nói xong, tươi cười nhạt hơn, giọng điệu lại bắt đầu nghiêm túc, “Anh ấy sẽ mang lại nhiều cảm giác

an toàn cho thành phố Gotham, và cả sự hoà thuận lạc quan tích cực... Hãy nhìn khuôn mặt này đi, Harvey, đó là gương mặt tỏ rõ tương lai tốt đẹp của thành phố, không phải sao?”

“Cho nên, kính Harvey Dent.” Anh giơ ly rượu lên, mọi người lập tức vỗ tay ủng hộ.

Harvey cũng lộ ra mỉm cười, thoát nhìn có chút xúc động.

Tôi thờ ơ lạnh nhạt nhìn phản ứng của Rachel, sắc mặt của cô ta càng khó coi, tôi biết cô ta cảm thấy Bruce đang châm chọc Harvey, nhưng thực tế... Thân là hiệp sĩ bóng tối – Người Dơi, anh ấy thật sự hi vọng “Hiệp sĩ ánh sáng” Harvey có thể mang đến cho thành phố Gotham năng lượng.

Có lẽ cho tới bây giờ Rachel cũng không hề thực sự hiểu biết Bruce Wayne.

Người cô ta yêu chỉ là bóng dáng thanh mai trúc mã thời thơ ấu kia mà thôi.

Tôi nghĩ vậy, nhìn về phía Bruce, anh đang uống cạn ly rượu, tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của tôi, quay đầu mỉm cười với tôi.

Tôi phản xạ xấu hổ lườm anh một cái, bỗng nhiên cảm thấy bị ai.

... Kỳ thực ngay cả Rachel, tôi cũng không bằng... Người tôi thích là Người Dơi hay là Bruce Wayne? Đến cùng thì là vị nam thần bị xưng là “Lão gia”, hay là người đàn ông trước mắt này?

Ít nhất, người Rachel thích coi như là Bruce...

A... Nhưng mà dù sao trước kia ở trong lòng tôi, anh chỉ là một nhân vật hư cấu, hiện tại tuy rằng rõ ràng đứng ở trước mắt tôi, còn luôn luôn biểu hiện rất thâm tình đối với tôi, nhưng mà chỉ trong thời gian ngắn như vậy... thích thì khẳng định là có, nhưng thích ai thì tôi lại không rõ, về phần yêu, thì càng không bàn nữa.

Ngay tại lúc tôi suy nghĩ miên man vô cùng rối rắm, Bruce chậm rãi đi đến bên cạnh tôi, bỏ lại một câu “Theo giúp anh đi ra ngoài đứng một lúc”, sau đó liền đi về hướng ban công.

Tôi phản xạ có điều kiện nhìn thoáng qua Rachel, cô ta đang nói chuyện với bạn trai, hoàn toàn không chú ý tới bên này.

Vì thế tôi đi theo Bruce, đi ra cánh cửa thủy tinh, đi tới ban công hình nửa vòng tròn to lớn.

Sắc trời chưa hoàn toàn tối đen, nhưng đèn đuốc vạn nhà trong thành phố Gotham đã sáng lên, Bruce khẽ tựa vào lan can đá cẩm thạch, gió đêm nhẹ nhàng thổi loạn tóc của anh, vẻ mặt anh nghiêm cẩn nhìn xuống thành phố – nơi mà anh luôn luôn dốc sức bảo vệ. Chạng vạng chiếu lên khuôn mặt anh tạo ra bóng ma nồng đậm, cho dù có cảnh đêm hoa mỹ phồn hoa làm nền, nhưng cảnh này lại mang cảm giác lạnh lạnh.

Tôi trầm mặc nhìn anh, bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước sau khi xem xong phim, mê luyện lão gia, tôi đã tìm đọc bình luận điện ảnh khắp thế giới, từng đọc được một đoạn trên mạng “X cánh hoa”.

“Tướng mạo của anh ấy, chỉ hai chữ: Lạnh bạc. Long mi cao ngất che đi hai đôi mắt giống như hai đáy hồ sâu, gió thổi không vào, ánh sáng chiếu không đến, thâm thúy vắng vẻ... hai tròng mắt tối theo sóng mi bắn ra ánh sáng lạnh, toàn bộ màn ảnh như kết thành sương mù, tạo ra hình tượng ‘Hiệp sĩ ảm đạm mắt hờn’ Người Dơi.”

Lúc đó khi nhìn thấy đoạn bình luận này, nhất thời cảm thấy được rõ tâm tư của mình: Đúng vậy, hiệp sĩ ảm đạm mắt hờn, siêu anh hùng của nước Mỹ, có ai khổ bằng Người Dơi? Chỉ đi lại trong đêm đen, người mình thích lại chạy đi với người đàn ông khác, đến cuối cùng lại còn phải thay tình địch chịu tiếng xấu.

“Em đang nghĩ gì vậy? Tiểu thư thân yêu của tôi?” Bruce bỗng nhiên lên tiếng.

Tôi định thần lại, phát hiện vị hiệp sĩ ảm đạm mắt hờn kia đang cách tôi rất gần, trên mặt mang theo tươi cười nhu hòa, một bàn tay khẽ chạm lên mặt tôi.

Tôi đỏ mặt lên, dời mắt nhìn thành phố Gotham phồn hoa, rốt cục thở dài: “Bruce, anh vì thành phố đã làm được nhiều lắm.”

Bruce hồi lâu không nói gì.

“Em biết không, hôm nay ở trên máy bay, anh vừa mới biết được một tin tức” anh nói, “Tên Joker lúc trước cướp bóc ngân hàng dùng để tẩy tiền đen ấy, hắn đã giết một người, còn vứt thi thể ở ngoài cửa sổ cục cảnh sát, hắn còn tuyên bố...” anh nâng tay nhu nhu thái dương, vẽ mặt mỗi một, “Nếu Người Dơi không bỏ mặt nạ trước mặt thành phố Gotham, thì bắt đầu từ ngày mai, ngày nào cũng sẽ có một người chết đi.”

Tôi không tự chủ được che miệng.

Tôi chỉ... chỉ lo đắm chìm trong sự hưng phấn ngọt ngào xấu hổ với lão gia, thế nhưng đã quên mất đoạn nguyên tác này! Kế tiếp, đúng, chính là tại đại sảnh yến hội này, gần 20 phút nữa! Joker lập tức sẽ xuất hiện!

“Sao thế Vera?” Anh thân thiết nhìn tôi, “Sao sắc mặt kém vậy.”

Tôi đang nghĩ làm thế nào nhắc nhở khéo cho anh là Joker sắp đến, thì cánh cửa thủy tinh bỗng nhiên vang lên, hai chúng tôi đồng thời quay đầu nhìn, thấy Rachel đang đẩy cửa đi đến.

Rachel hiển nhiên không nghĩ tới tôi ở đây, cô ta kinh ngạc liếc tôi một cái, rồi nói: “A, thực xin lỗi, tôi không biết... có phải tôi đã quấy rầy đến hai người không?” Nói xong, cô ta đã khôi phục trấn định, còn lộ ra tươi cười, lướt mắt đảo qua tôi, dừng ở trên mặt Bruce.

Tôi cùng Bruce đều không nói gì.

Hình như Rachel có chút xấu hổ, cô ta mím môi, đến gần vài bước, bắt đầu cực kỳ không khách khí ‘nổ súng’ vào Bruce: “Harvey không hiểu biết anh, cho nên có lẽ anh ấy không biết anh đang giấu cợt anh ấy, nhưng tôi biết.”

“Mỗi một chữ, tôi đều thật tình.” Bruce nhún mày.

Rachel cười lạnh một tiếng, “Hey, đừng đùa, Bruce” tư thái của cô ta rất tuyệt đẹp, vén một luồng tóc ra sau tai, “Có lẽ thái độ của tôi có chút không khách khí, nhưng nếu anh muốn Harvey thay thế anh đi tự thú, nói anh ấy mới là Người Dơi, vậy thì anh đã sai mười phần rồi. Harvey chỉ là một người thường, anh ấy không cần cũng không hiếm lạ hai từ đơn ‘Người Dơi’ này giúp anh ấy tỏa sáng, ” khẳng định là cô ta tức giận, đôi mắt màu xanh của cô ta phát ra ánh sáng khác thường, ngữ tốc dần dần nhanh hơn, “Mà đồng dạng, cũng mời anh đừng ném mấy chuyện phiền toái của anh đến trên đầu chúng tôi nữa!”

Có lẽ là bởi tại sự tồn tại của người ngoài là tôi nên nguyên tác bị cải biến? Tôi nhớ được đoạn này trong phim, cảm xúc của Rachel không kích động như thế...

Bruce nhất thời nói không ra lời, chỉ không chớp mắt nhìn Rachel chằm chằm, sắc mặt có chút tái nhợt, khóe môi buộc chặt lộ ra một tia yếu ớt.

... Có lẽ anh chẳng thích cô ta đến thế, nhưng dù sao cũng là bạn tốt thanh mai trúc mã, cô ta đối với anh mà nói, vẫn có phần để ý.

Tôi thầm thở dài một tiếng, sau đó nheo lại mắt nhìn Rachel. Được rồi, dù bỏ qua vấn đề tôi là fan ruột của lão gia, chỉ nói tới chuyện tôi là bạn và đối tượng ái muội của Bruce Wayne, tôi không thể ngồi nhìn anh bị bắt nạt, không phải sao?

... Huhu cảm giác hưng phấn khi có thể giáp mặt với đối tượng mà mình muốn phun tào đen là thế nào vậy!

“Dù cô không hiểu những gì mà Bruce đã làm vì thành phố Gotham này, ” tôi bỗng nhiên lên tiếng, “Nhưng mà mời cô tôn trọng nó, chứ không phải là vũ nhục nó, cô Dawes.”

Rachel ngạc nhiên nhìn về phía tôi, sắc mặt thay đổi mấy lần, nhìn ra được cô ta đang nỗ lực kiềm chế cảm xúc, cũng đã có chút tức giận.

Gương mặt Bruce thả lỏng, anh lộ ra một chút ý cười rất nhỏ, vươn tay nắm lấy tay của tôi.

“Cô đang nói cái gì, cô Lee?” Rachel rất nhanh khôi phục bình tĩnh, tao nhã mỉm cười với tôi.

“Cô khát vọng cuộc sống người thường, cuộc sống bình thường, khi cô sống đều đặn hiển cho tư pháp và chấp pháp, cho rằng pháp luật là cao nhất, bài xích và phỉ nhổ cái gọi là chính nghĩa hắc ám, cho nên cô lựa chọn Harvey mà không phải Bruce, điều này vốn không có gì đáng trách” tôi lớn tiếng nói, cả người đều do

kích động mà run rẩy lên, Bruce nắm thật chặt tay của tôi, “Nhưng cô nên rõ ràng Bruce vì thành phố đã làm những gì, trả giá bao nhiêu, cái tên quỷ Joker kia vì sao chỉ thẳng ra rằng muốn Người Dơi tự thú mà không phải là trực tiếp đi đâm vào đầu Harvey một cái lỗ thủng? Vì những thứ Người Dơi làm được còn hơn công tố viên và đám cảnh sát rất nhiều!

Người Dơi, mới là thần bảo vệ của thành phố, mới là tượng trưng chính nghĩa của thành phố! Cho dù anh ấy lướt qua lướt pháp luật!” Tôi cảm thấy tôi có chút kích động quá mức, nhưng tôi không áp chế được, thậm chí tôi còn bước một bước về phía trước, cảm thấy mình thật giống như kỵ sĩ bảo vệ công chúa, “Đám tội phạm kính sợ anh ấy, e ngại anh ấy, cho nên mới muốn đe dọa anh ấy, mà thứ bọn chúng lợi dụng chính là những người có thành kiến ngu xuẩn buồn cười như cô!”

Rachel đã hoàn toàn không giữ được mặt nạ bình tĩnh, sắc mặt xanh mét, vài lần há mồm lại không nói được gì.

Bruce mím môi, nắm tay của tôi càng chặt hơn, nhưng ý cười bên khóe miệng lại biến mất, anh cau mày nhìn về phía tôi.

Ngực tôi hơi hơi phập phồng, thở có chút gấp, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Rachel không chớp mắt, tôi nghĩ mặt tôi chắc chắn rất đỏ, bởi vì cảm giác nó cực kỳ nóng.

... Cảm giác khi tích lũy ác khí nhiều năm được phát tiết ra, hơn nữa đối tượng phát tiết lại là chính chủ gây ra này cũng thật tốt!

Đúng lúc này, cánh cửa thủy tinh bỗng nhiên mở, Harvey đi ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn ba người chúng tôi.

“Ừm, yến hội này rất tuyệt vời, Wayne, tôi cảm ơn anh” anh ta nói, “Phiền anh cho tôi mượn Rachel một chút nhé?”

Có vẻ như Rachel đã tức giận đến mức lễ tiết cũng quên, không nói một lời, đạp giày cao gót zát zát zát đi qua, khoắc cánh tay Harvey đi trở vào trong. Harvey tựa hồ còn muốn nói gì, lại bị bạn gái kéo đi rồi.

Không khí trầm mặc.

Bruce cũng không nói tay của tôi ra, chỉ cau mày nhìn tôi.

Tôi ho một tiếng, dè dặt cẩn trọng nhìn anh: “Khụ... ừm... Có phải em đã chọc phải phiền toái cho anh rồi không?”

“À không, không có, Vera, ” Bruce mỉm cười, vươn tay chạm vào gò má tôi, “Trên thực tế, anh phải cảm ơn em mới đúng, anh không biết lại có một quý cô... ừm... bênh vực cho anh như thế.”

Tôi cười: “Ồi hẳn là hẳn là.”

“Em thật sự cảm thấy... Người Dơi mới là tượng trưng chính nghĩa của thành phố?” Hẳn hỏi.

“Đúng vậy” tôi gật đầu, “Cho tới nay.”

Anh mỉm cười cầm tay của tôi lên bên môi hôn một cái, sau đó dán lên ngực, “Nhưng mà em biết không, Vera” anh nói, con ngươi màu trà nhìn tôi, lộ ra ưu thương, “Thành phố Gotham cần một anh hùng mà họ thấy được mặt, cần một lực lượng đường hoàng... Mà Harvey đúng là lực lượng này.”

“...” Tôi không nói ra lời.

“Anh ta bắt hơn mười tội phạm, hơn nữa không mang mặt nạ” anh nghiêm cẩn nói, “Người Dơi... đúng như lời em... là chính nghĩa hắc ám, tuyệt đối không phải thứ thành phố Gotham cần, lại càng không phải là kẻ lâu dài. Nói đến cùng, mọi người càng muốn ý lại và tin tưởng pháp luật và toà án, là lực lượng cơ quan quốc gia, thậm chí là bạo lực, em hiểu không Vera?”

“Nhưng mà nếu không có anh âm thầm hỗ trợ, thì anh ta làm sao có thể bắt chúng...” tôi biết anh nói đều đúng, nhưng vẫn có chút không phục phản bác.

“Mà anh cũng chỉ có thể âm thầm hỗ trợ, lại vĩnh viễn không thể đưa bọn họ ra công lý” anh nhấn mạnh từ “Âm thầm”, lập tức cười khổ, “Nếu thành phố Gotham vĩnh viễn chỉ cần một Người Dơi để âm thầm chủ trì chính nghĩa... Vậy thì tòa thành thị này chỉ sợ sẽ không duy trì được lâu.”

Tôi ngây người nhìn anh, rốt cuộc không thể phản bác đượ nữa, bởi vì tôi biết anh nói đúng.

Nhưng trong lòng lại khó chịu.

Tác giả có chuyện muốn nói: m(_ _)m thực xin lỗi!! Chương này đen cô em Rachel!! Nhưng mà nghiện mất rồi a a a QAQ

Spoi:

“Hey, đừng lộn xộn, không được lộn xộn, ngài ơi à” Joker ác ý cười rộ lên, “Chúng ta chơi một trò chơi nhé? Anh xem, hai cô bé này... ừm... Nếu anh xông lên, tôi sẽ nói rèm cửa sổ ra, nhưng mà cô gái châu Á lại được cứu trợ; nếu anh không xông tới, vậy thì tôi sẽ cắt yết hầu của tiểu thư Dawes trong lòng tôi này, anh cảm thấy thế nào? Hả con ơi lớn chính nghĩa, cho rằng giải cứu thị dân là nhiệm vụ?”

“Trò chơi rất thú vị không phải sao? Ha ha ha ha!” Joker điên cuồng cười ha hả.

13. Chương 13: Lựa Chọn

“Lão gia Wayne!” Alfred bỗng nhiên đẩy cánh cửa thủy tinh ra, vội vàng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc.

Tôi và Bruce quay đầu nhìn về phía ông ấy.

“Vừa rồi nhận được tin khẩn.” Alfred đưa một cái dụng cụ nhỏ nhỏ, Bruce nhận lấy, vừa đọc vừa nhăn nhanh mi.

Tôi chăm chú nhìn, đó không giống di động cũng không giống như là một loại PDA* gì đó, chính là một cái nhỏ nhỏ biểu hiện bình, mặt trên mấy hàng tự: “Joker trên các tam tổ DNA ăn khớp, tôi lợi la thẩm phán, Giám đốc Sở Cảnh sát Loeb, công tố viên Harvey · Dent. Thẩm phán cho năm phút trước chết vào ô tô nổ mạnh, cảnh trưởng cho ba phút trước chết vào đồ uống đầu độc.”

(*PDA: thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân, giống một cuốn sổ tay cá nhân)

“Harvey ở đâu?” Bruce ngẩng đầu hỏi, giọng điệu rất bình tĩnh.

“Nói chuyện cùng với cô Dawes ở phòng nghỉ.” Alfred nói.

Bruce gật gù đầu, “Vera, em và Alfred đến mặt thất, nơi đó rất an toàn, cứ ở bên trong đừng đi ra, anh sẽ rất nhanh đi tìm em, được không?”

“Ừm, kỳ thực em cũng...” Tôi muốn nói tôi rất khỏe, có thể giúp bắt tay không, tôi nhớ đoạn Joker xâm nhập tiệc tối trong phim, tựa hồ không có gì ai chết, cũng không có nguy hiểm gì... tóm lại nếu bảo tôi đi vào mặt thất trốn tránh như nữ chủ tiểu bạch cần bảo vệ... Loại cảm giác này siêu đáng ghét TAT

“Nghe lời, Vera.” Bruce bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt lại lộ ra đáng tin chân thật.

“... Được rồi.”

Bruce vội vàng đi mất. Alfred dẫn tôi đi qua phòng yến hội, tiến vào một hành lang hẹp.

“Có lẽ cô có thể nghĩ về việc sau này học kỹ năng tự bảo vệ mình với lão gia Wayne một lần nữa, cô Vera, ” Alfred cười hiền lành với tôi, “Dù sao một cô gái trời sinh đã có sức mạnh tốt như vậy, tôi cũng chỉ gặp qua một mình ngài.”

“... Ha ha, cảm ơn.” Tôi cười khô cằn.

Chúng tôi tiếp tục đi, đi đến góc hành lang, Alfred dừng lại, tôi nghĩ nơi này hẳn là cửa vào mặt thất.

Nhưng mà, ngay lúc Alfred đưa tay đến cái giá trang sức ở góc tường (kia có lẽ chính là chốt mở cửa phòng mặt thất), đột nhiên, tôi cảm thấy một thứ lạnh lẽo nặng nề gì đó dí vào gáy tôi.

“Không được nhúc nhích.” Một giọng nói trầm thấp hiểm ác vang lên.

Cả người tôi cứng lại, không dám thở sâu, tôi nhìn thấy Alfred cũng dừng lại, chậm rãi hạ tay xuống.

“Được rồi, hai người, chậm rãi xoay người lại, nhưng đừng mong đùa giỡn cái gì, nghe chưa... dù bọn tôi bây giờ chưa muốn giết mấy người đâu...”

Tôi và Alfred rất nghe lời xoay người, lạnh như băng họng súng vẫn dí vào đầu tôi. Đó là một tên đeo mặt nạ Joker, đeo một khẩu súng tự động loại nhẹ, trong tay còn cầm một khẩu súng chỉ vào tôi.

May mà không phải là Joker thật. Tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu là vậy thì hẳn là dễ đối phó hơn nhiều.

“Cám ơn, hai người biết Harvey Dent ở đâu không? Tốt nhất hãy nói thật, đạn của tôi không có mắt đâu...” Tên mặt nạ còn đang than thở.

Alfred đứng sau lưng tôi, tôi không dám quay đầu nhìn về mặt của ông ấy, nhưng tôi liếc thấy chân giày da của ông ấy hơi giật giật.

... Tôi không biết ông ấy ám chỉ gì.

Chân Alfred lại giật giật, động tác lần này nhanh hơn một chút so với lần trước, thoát nhìn có chút sốt ruột.

Nhưng mà... Nhưng mà ông lão Alfred, tôi không phải là cộng sự nhiều năm như Người Dơi của ông, tôi căn bản không có sự ăn ý đó, không hiểu ngài đến cùng là muốn bảo tôi làm gì QAQ

Chân ông ông lão cử động lần thứ ba, động tác lần này càng thêm dồn dập.

Tôi nâng lên mí mắt liếc tên mặt nạ một cái, chỉ thấy tuy rằng hắn chỉ họng súng vào tôi, nhưng ánh mắt lại không nhìn về phía tôi, hình như đang sờ soạng gì đó trong túi, có lẽ là cảm thấy đối diện một ông lão một phụ nữ cho nên rất yên tâm căn bản không sao cả?

... Đúng! Ông lão ba lần cử động chân ý nhắc nhở tôi bây giờ chính là cơ hội tốt nhất để đánh lén địch nhân, nhất định là như vậy, không sai!

Cái gọi là tận dụng thời cơ, mất là không còn nữa, tôi nâng tay chặn nòng súng mà tên mặt nạ chỉ vào tôi, tên mặt nạ cả kinh ngẩn đầu, còn chưa phản ứng lại, chính lúc chỉ mảnh treo chuông, tôi nhanh chóng giơ tay kia thuận thế cầm chặt cánh tay hắn, miệng hét lớn một tiếng: “Ba trát hắc!” Dùng lực mạnh nhất từ lúc tôi xuyên không tới nay, ra sức quăng người này qua vai mình.

Ừm, về phần vì sao muốn hét từ ba trát hắc này... Không cần để ý chi tiết này đâu.

Chỉ nghe một trận hỗn độn nổ tích lí loảng xoảng lang rét đậm cường, tựa hồ là có người kêu thảm thiết một tiếng, sau đó không một tiếng động.

... a ha ha ha ha tôi cứ nhiên cũng có thể dùng chiêu này đỉnh như thế!

Tôi uy vũ khí phách nữ đại lực chỉ dùng một đòn quăng qua vai nho nhỏ liền chế phục được tên chết tiệt cầm súng chỉ vào gáy tôi!

Tôi hưng phấn xoay quanh, chỉ kém mọc cái đuôi dài rồi đuổi theo nó cắn. Nhưng cũng không thể trách tôi, ai mà bị địch nhân ném qua ban công, siêu cấp đả kích lòng tự tin nhưng sau lại dùng mảnh khổng lồ chế được địch nhân, thì chắc chắn đều sẽ có phản ứng như tôi đi!

... Ừm... Nhưng... Đợi chút... Hình như có một chuyện rất quan trọng bị tôi quên mất...

Tôi đột nhiên dừng lại, một giọt mồ hôi lạnh trên trán chậm rãi chảy xuống.

... Tôi quên mất ông lão Alfred còn đứng sau lưng tôi ==

(Tojikachan: *cười ngất* :))))))))))))))

Tôi nơm nớp lo sợ xoay người, chỉ thấy tên mặt nạ cùng ông lão trong tư thế ái muội, tay chân giao triền nằm trên mặt đất, tên mặt nạ đã bất tỉnh nhân sự, ông lão trắng bệch nghiêm mặt, còn rên rỉ vài tiếng hừ suy yếu.

“Tôi... Tôi có lỗi với ngài! Ngài Alfred!” Tôi mồ hôi đầy đầu chạy tới, vừa xin lỗi vừa chuyển tên mặt nạ khỏi người ông lão, “A ý tôi là tôi nhìn thấy ngài cử động giày ám chỉ tôi tấn công cho nên tôi liền máu lên não

tôi đã quên tôi hoàn toàn có thể ném hắn ra phía trước mà không phải là ném ra sau xin ngài hãy tha thứ cho tôi TAT...”

Ông lão thở mong manh, dáng vẻ muốn nổi giận nhưng lại không còn sức, nghẹn họng nói: “Tôi... động chân... là vì... chân tôi tê...”

Gắng gượng nói xong, liền ngã đầu ngất đi.

Tôi: “...”

Tôi sử dụng rất nhiều lực, rút cục cột hai khẩu súng của tên mặt nạ vào trên đùi, dùng khăn vắt che đi. Còn trong túi hắn chỉ có nửa hộp thuốc lá, không còn gì khác.

Bởi vì Alfred hôn mê bất tỉnh, tôi không biết vào mật thất như thế nào, vì thế đành phải kéo hắn vào một gian phòng trong Toilet nữ thoát nhìn tương đối an toàn vệ sinh để tạm thời tránh né. Ông lão đã thở vững vàng, sắc mặt cũng khôi phục một chút hồng nhuận, đầu dựa giế lau nhà còn dụi dụi, dáng vẻ ngủ ngon, thoát nhìn hắn là không có đáng ngại.

Được rồi... Vậy tôi đến phòng yến hội tìm Bruce đi, chỉ làm cái người qua đường Giáp đứng xem thì hắn là không có gì nguy hiểm, huống chi vừa rồi cú đánh qua vai đã khiến tự tin tôi toả sáng không gì sánh kịp một lần nữa Aha ha!

May mà tôi còn nhớ rõ đường từ Toilet đến phòng yến hội, vì thế tôi nhìn gương sửa sang lại mình, làm bộ như là nữ khách vừa đến, không ngờ vừa đi tới cửa thì chợt nghe thấy một tiếng súng vang từ bên trong truyền ra.

Nhớ tới một đoạn này trong phim, Joker vừa vào phòng yến hội liền bắn một phát súng lên trời đe dọa mọi người.

Tôi lặng lẽ chuồn vào cửa, xen lẫn vào đám người xem Joker biểu diễn.

“Chào buổi tối, cá quý cô, các quý ông.” Như trong trí nhớ của tôi, ngài Joker này mặc âu phục màu tím đậm, trên gương mặt là vết sẹo rõ ràng, có mái tóc xanh thẫm giống như tảo biển, lắc lư thân thể giống như lúc nào cũng đang nhảy một điệu bước nhỏ, “Hãy để chúng tôi trợ hứng cho đêm nay đi!”

Hắn nhẹ nhàng đi đến bàn ăn cầm lấy một cái tôm chiên cho vào miệng: “Tôi chỉ có một vấn đề. Có ai biết Harvey Dent ở đâu không?” Hắn vừa nói vừa cầm súng ép hỏi một đám nam nữ gần đấy, tôi không khỏi thấy may mắn là tôi đang đứng ở phía ngoài.

Joker bắt được một ông lão vóc người cao, dùng dao chặn ngang miệng ông ấy, vừa dùng giọng điệu giống như ngâm thơ kể ra cha của mình, vừa định cắt miệng ông lão.

Nhưng mà đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo mang theo sự phẫn nộ vang lên: “Đủ rồi, dừng lại!”

Tôi cùng mọi người cùng nhau quay đầu nhìn, chỉ thấy Rachel mặc lễ phục dạ hội màu xanh đậm, đoan trang đi tới gần vài bước rồi đứng lại, vẻ mặt lạnh như băng, mắt xanh căm tức nhìn Joker, cả người giống như một vị nữ thần xinh đẹp tản ra ánh sáng chính nghĩa.

Joker hiển nhiên cảm thấy hứng thú, trong miệng khen ngợi “Mỹ nhân”, đi qua nắm mặt Rachel, đưa dao dán vào mặt cô, lỗ măng: “Biết không, cô khiến tôi nhớ tới cô vợ trước kia của tôi, ả cũng xinh đẹp giống như cô...”

Khuôn mặt xinh đẹp Rachel bị Joker bóp vặn vẹo, nhưng cô ta vẫn không nói một lời, tùy ý Joker bắt mình đi xung quanh, mọi người hoảng sợ tránh đi.

Tim tôi đập dần dần nhanh hơn.

Hiện tại, Joker và Rachel và tôi, chỉ cách ông bác và một cô gái. Tôi cơ hồ có thể nghe thấy trái tim mình ở trong lồng ngực đập dồn dập, tuy rằng tôi không thích Rachel, nhưng không nghĩa là tôi vui vẻ nhìn cô ta ở trước mặt tôi bị hăm hại.

Nhưng... nhưng mà đây chính là đại BOSS Joker!

Hơn nữa lập tức Bruce sẽ mặc trang bị Người Dơi đến để làm anh hùng cứu mỹ nhân, lát nữa tuy rằng Rachel sẽ ngã xuống nhà cao tầng, nhưng bởi vì có Người Dơi cho nên cô ta hoàn toàn không có việc gì! Cho nên cho dù tôi khoanh tay đứng nhìn, hẳn là cũng không sao cả...

Trong lòng tôi thật sự nghĩ như vậy.

Nhưng cơ thể của tôi lại giống như có ý thức riêng vậy, bắt đầu chậm rãi hơi cúi người xuống, duỗi thẳng hai tay về phía hai chân Joker, tính toán nắm chặt hai chân hắn ném đi.

... Thân thể à, cậu bị điên hay sao cậu đột nhiên bị thánh mẫu nhập hay sao cậu tỉnh lại ngay thân thể QAQ Tôi khê cắn môi, nỗ lực tung hết đồng suy nghĩ vớ vẩn trong đầu ra, đã quyết định cứu cô em Rachel thì chuyên tâm đi cứu đi! Quả nhiên là cú đánh qua vai vừa rồi khiến lòng tự tin của tôi quá bành trướng sao...

Được rồi... ừm... Còn kém một chút là có thể đụng tới mắt cá chân hắn... Được rồi, chỉ cần nắm chặt sau đó lại lôi kéo... Aha ha quả nhiên cho dù là Joker BOSS cũng không thể không quỳ gối ở dưới ánh sáng nữ chủ Mary Sue của tôi sao...

"Vị tiểu thư này, có thể xin hỏi một chút cô đang làm cái gì không?" ngữ điệu hoa lệ mang theo âm rung như hát vang lên trên đầu.

Cả người tôi cứng đờ, thân mình vẫn còn trong động tác đáng khinh cúi gập đi bắt cẳng chân người ta, giọt mồ hôi lạnh từ trên gáy nhỏ xuống.

Bị, bị phát hiện...

Cùng với giọng điệu dịu dàng hình thành đối lập rõ ràng đó là túm thô bạo, Joker dùng một bàn tay tóm Rachel, tay kia thì giữ chặt cánh tay tôi kéo tôi lên, thuận thế chen tay ngang yết hầu tôi, khắp cổ tôi kéo tôi đến gần.

Mùi gay mũi của vệt sáng trên mặt hắn nhảy vào xoang mũi, khuôn mặt tươi cười đỏ tươi mà dị dạng với khóe miệng kéo ra rất cao của Joker, có vẻ khùng bố mà tà ác, tôi không khỏi nhìn sang chỗ khác.

Tôi thừa nhận Joker là nhân vật có sức quyến rũ ma quỷ, hành vi điên cuồng quỷ dị của hắn và thân thể thâm trầm đều giành được một phiếu yêu thích của nữ Đồng Nhân chúng tôi, mà bản thân tôi cũng từng rất thích hắn.

Nhưng mà... Lúc người hắn muốn tra tấn là tôi... Tôi liền phát hiện, quả nhiên vẫn là lão gia mới an toàn làm người yêu.

"Cô Lee!" Rachel sợ hãi hô tôi một tiếng.

"Cô Lee?" Joker ngẫm nở nụ cười một tiếng, "A, để tôi ngẫm lại, cô gái Đồng phương, cô chính là người tình mới của công tử đào hoa Bruce Wayne đúng không? Mọi người nhìn này... Một vị là bạn gái trước của thiếu gia Wayne, một vị là tình nhân mới, rất thú vị không phải sao?"

"Tôi không phải là bạn gái trước của Bruce!"

"Tôi và giám đốc Wayne không liên quan!"

Tôi và Rachel hiếm thấy trăm miệng một lời.

Joker phát ra tiếng chắc chắn, quay đầu ý bảo một tên thủ hạ bên cạnh: "Hey, kéo cái rèm cửa sổ kia xuống!"

Tên thủ hạ dùng dao cắt đứt rèm cửa sổ kéo xuống, tất cả mọi người ngẩng người nhìn, không biết Joker muốn làm gì.

"Dùng rèm cửa sổ trói cô Dawes lại, nhanh chút!" Joker quát lớn một câu, thủ hạ lập tức nghe theo. Rachel nhanh nhảu nhắm mắt lại, nhìn ra được cô ta thật sự sợ hãi.

"Chúng tôi chơi một trò chơi nhé." Joker mỉm cười.

Tay hắn vẫn gắt gao nắm chặt yết hầu tôi, mà Rachel bị bắt chặt, tôi không sử dụng ra chút khí lực nào, không khỏi thâm sát ruột, sao Người Dơi còn chưa đến!

... Quả nhiên tôi luôn là tiểu bạch mã mai chỉ biết chờ đợi cứu viện đến sao TAT

Bỗng nhiên một tiếng súng vang lên, sau đó là tiếng thủy tinh vỡ vụn, thì ra là Joker bắn đánh nát thủy tinh. Tôi không kịp phản ứng, đã nghe thấy Rachel hét lên một tiếng, cả người bị tung ra ngoài cửa sổ, mà rèm cửa sổ cột lấy cô ta có đầu kia bị Joker nắm chặt trong tay.

Joker vất một tay ngang cổ tôi túm tôi vào trong lòng, trong tay không biết khi nào đã biến ra một cái dao nhỏ đặt trên yết hầu tôi, ở bên tai tôi cười khê: “Cô cảm thấy chơi trò này vui không? Mỹ nhân đồng phương?”

Tôi cảm thấy khí quản của tôi đã chiếm được tự do, tuy rằng còn bị hấn kiềm kẹp, nhưng đã có thể sử dụng khí lực. Mặt tôi vẫn không biểu cảm, trong lòng lại cười lạnh một tiếng, a ha ha ha anh Joker à, tận thế của anh sẽ đến ai bảo anh không thành thành thật thật bóp chết tôi hiện tại khiến nữ đại lực tôi đến đem anh...

“Buông cô ấy ra.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

Tất cả mọi người sửng sốt, nhìn về phía phát ra tiếng, chỉ thấy phía cuối đại sảnh, người mặc khôi giáp màu đen đang bước về phía bên này, đôi mắt màu trà sau mặt nạ đầy ắp phần nộ lạnh như băng.

“Lại đội cái mặt nạ hoá trang nhỏ lên sân khấu sao, hm?” Nhìn thấy Người Dơi khoan thai đến chậm, Joker hiển nhiên càng thêm hưng phấn, toàn bộ thân mình đều run lên, “Tháo xuống mặt nạ nhỏ của anh xuống để cho chúng ta xem xem anh đến cùng là ai đi, anh cảm thấy thế nào, hm?”

“Buông cô ấy ra!” Bruce lớn tiếng nói, một đám đánh đổ một tên thủ hạ muốn vụng trộm động thủ.

“Hey, đừng lộn xộn, không được lộn xộn, ngài dơi à” Joker ác ý cười rộ lên, “Chúng ta chơi một trò chơi nhé? Anh xem, hai cô bé này... ừm... Nếu anh xông lên, tôi sẽ nói rèm cửa sổ ra, nhưng mà cô gái châu Á lại được cứu trợ; nếu anh không xông tới, vậy thì tôi sẽ cắt yết hầu của cô gái châu Á trong tay tôi này, anh cảm thấy thế nào? Hả con dơi lớn chính nghĩa, cho rằng giải cứu thị dân là nhiệm vụ?”

“Trò chơi rất thú vị không phải sao? Ha ha ha ha!” Joker điên cuồng cười ha hả.

Trên cổ truyền đến một trận đau đớn, chắc chắn dao của Joker đã thoáng cắt vỡ da tôi. Nhưng tôi chậm rãi dừng lại, tư tâm của phụ nữ khiến tôi ngừng lại, tôi muốn xem Bruce lựa chọn như thế nào.

Khóe miệng Bruce buộc chặt, bàn tay nắm chặt thành nắm tay, khẽ run run.

Nhưng hấn vẫn đứng tại chỗ, không bước đến, thậm chí cũng không lại ra tay đánh đám thủ hạ.

14. Chương 14: Ghen

... Được rồi.

Cơm no áo ấm quả nhiên vẫn nên dựa vào chính mình mới được.

Tôi dời mắt khỏi người Bruce, nhanh chóng nâng cánh tay, dùng khuỷu tay thúc vào ngực người đằng sau.

Hiển nhiên Joker không nghĩ tới tôi còn có năng lực phản kích, càng không nghĩ tới sức của tôi lớn đến thế, hấn hét to một tiếng lùi ra sau vài bước, sau đó đặt mông ngồi dưới đất. Nhưng cho dù hấn chặt vật như vậy, trên gương mặt cũng vẫn mang theo ý cười, ngã sấp xuống đồng thời buông tay ra, rèm cửa sổ nhanh chóng tuột ra ngoài cửa sổ, bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế của Rachel.

Tôi giết! Rachel thì phải làm sao!

Tôi bỏ nhào qua muốn bắt lại rèm cửa sổ đang trượt nhanh, nhưng sự thật chứng minh, không trải qua huấn luyện chuyên môn thì chính là cận bã, tuy rằng sức của tôi rất lớn, nhưng tốc độ phản ứng thần kinh lại không khác gì người thường, lúc bỏ nhào qua đã chậm một bước, cái móc cuối cùng của rèm cửa sổ đã đứt ra ngoài cửa sổ.

Nhưng mà đúng lúc này, bỗng nhiên trên đầu tôi xuất hiện một bóng tối xẹt qua, ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy áo choàng Người Dơi màu đen giống như đám mây biến mất ở ngoài cửa sổ, là Bruce nhảy xuống lầu cứu người.

Tôi chậm rãi ngồi dậy, mới phát hiện chân trái không bình thường, không dám cử động mạnh, nhẹ nhàng gồng sức đã đau đến mức tan lòng nát dạ. Cúi đầu thấy liền phát hoảng, trời, cái cổ chân giống như bánh bao kia là của tôi sao? Trên cẳng chân cũng bị xước rất to, tuy rằng vết thương không nặng, nhưng thoát nhìn lại máu thịt lẫn lộn, trông thật khủng bố.

Joker và bọn thủ hạ đã sớm bỏ trốn mất dạng, các khách mời cũng kinh hoảng chạy ra bên ngoài, chỉ chớp mắt, phòng yến hội liền trống rỗng, ngay cả bồi bàn cũng không có.

Tôi kéo cái chân nửa tàn, cố gắng bước đến cạnh tường, đỡ tường miễn cưỡng đứng vững, sau đó bước nhỏ về phía cửa lớn. Tôi đến Toilet tìm Alfred, hiện tại ngay cả tự do hành động, tôi cũng khá khó khăn, mà tôi mang tiền mặt và di động đều ở chỗ ông ấy, hiện tại chỉ có ông ấy mới có thể giúp tôi.

Chịu đựng đau đớn, tôi gian nan di chuyển về phía trước, cơ hồ mỗi lần di chuyển một bước liền hít một hơi, cổ chân tôi thật sự đau quá huhu...

Tôi nỗ lực đem lực chú ý tập trung đến vết thương trên đùi, nỗ lực không thèm nghĩ chuyện Bruce vừa rồi không lựa chọn tôi nữa, cũng không quá đồng ý đi nghĩ đến chuyện hắn không chút do dự nhảy từ trên nhà cao tầng xuống cứu Rachel, và tôi phát hiện cũng không quá hiệu quả.

... Được rồi, tôi hắn là nghĩ đến lão gia là người lý trí bình tĩnh nhất, tuy rằng tôi vô dụng nhưng ít ra cũng mạnh hơn Rachel một chút, tình huống vừa rồi, để tôi tự cứu mình và hắn đi cứu Rachel, không thể nghi ngờ là biện pháp sáng suốt nhất cũng là đảm bảo nhất, có thể trăm phần trăm cam đoan hai cô gái đều bình yên vô sự, tiếc nuối duy nhất chỉ sợ cũng là bởi vì Người Dơi nhảy lầu mà khiến Joker chạy mất thôi.

Ừ ừ đúng không sai khẳng định là như vậy quả nhiên không hổ là một trong ba nam thần chính nghĩa tôi yêu nhất lúc nào cũng có thể giữ bình tĩnh lý trí phán đoán...

... a a a nhưng mà vẫn rất buồn bực, lão gia không chọn tôi! Quả nhiên lực lượng của nguyên tác luôn vĩ đại nhất, không thể nghịch lại sao! Tuy rằng Bruce lúc nào cũng biểu hiện đặc biệt có JQ với tôi, nhưng mà gặp phải tình huống quyết đoán khẩn cấp thì vẫn sẽ vùng tôi để chạy đi cứu Rachel! Thật sự rất rất rất rất khó chịu... QAQ

Tôi vừa nghĩ vừa nhin không được huy nắm tay đấm tường một cái, trong đầu còn tiếp tục cố gắng vực dậy tâm lý: khẳng định tâm tình này chỉ là vì gần đây tôi được Bruce đối xử quá thâm tình nên bị nuông chiều hư hỏng rồi, kết quả bỗng chốc bị hiện thực tàn khốc đá kích mà thôi, sự chênh lệch từ “Người Dơi kỳ thực cũng chỉ là người dưới chân nữ chủ Mary Sue như tôi” đến “Không thể nghịch nguyên tác đại thần, quả nhiên người anh ấy yêu vẫn là mỹ nhân Rachel” quá lớn nên bỗng chốc không thể nhận ngay được... Aha ha... Xem ra về sau không thể tiếp tục tưởng tượng hào huyền như vậy nữa, ôm ấp hôn môi gì gì đó ở trong mắt người nước Mĩ thì dù lên giường cũng là cơm thường cơm mà! Không thể lại bị khổng tước chấp chờn vờn quanh mà cứ không lượng sức mình như thế! Kiêu ngạo quá không nên!

Ừ... Đây mới là nguyên nhân chân chính tại sao tâm tình tôi sa sút, chứ không phải vì thích anh ta cho nên mới ghen gì gì đâu.

Đang lúc tôi đau kịch liệt cố gắng tỉnh táo, đột nhiên tiếng đập cửa kịch liệt vang lên khiến tôi phát hoảng.

Quay đầu nhìn, thì ra chỗ tôi vừa đấm chính là một cánh cửa tủ đồ, chỗ hai tay kéo cửa còn có một cái gậy sắt chặn ngang, có người bên trong không ngừng đẩy cửa. Ai bị nhốt ở bên trong?

Tôi bỗng chốc cảnh giác lên, lại lập tức nghe thấy bên trong có một giọng nói gấp gáp vang lên: “Có ai không? Bên ngoài có ai không? Hello! Dù cô là ai, xin hãy giúp tôi với?”

Là Harvey Dent!

Tôi lập tức nhớ tới đoạn nguyên tác này, trong phim Bruce vì bảo vệ Harvey an toàn, trước lúc Joker đến liền đánh anh ta ngất đi sau đó nhốt vào trong tủ đồ này. Vì thế tôi rút thanh sắt ra, mở cửa ra.

Tóc Harvey có chút rối, âu phục có chút nhăn, nhưng thoát nhìn vẫn ổn, không tính là quá chật vật, anh ta bò ra nhìn thấy tôi, có chút kinh ngạc nói: “À, tôi không nghĩ tới sẽ là cô, ừm...”

“Vera Lee.” Tôi thiện ý nhắc nhở anh ta.

“À, đúng rồi, cô Lee.” Harvey cười cười, sau đó liếc qua đuôi tôi, sắc mặt lập tức thay đổi, “Ôi trời ạ, cô bị thương nghiêm trọng quá! Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tuy rằng ngoài miệng anh ta sốt ruột hỏi tôi xảy ra chuyện gì, nhưng tay phải lại lập tức đỡ bờ vai tôi, quàng một cánh tay tôi vòng qua cổ anh ta, tay trái rất lịch thiệp nắm ở eo tôi, đại bộ phận sức nặng của tôi lập tức chuyển dời đến trên người anh ta.

“Ừm... À, cảm ơn ngài, ngài Dent, mình tôi có thể...” mặt tôi đỏ bừng định kéo ra khoảng cách với anh ta.

“Được rồi, tiểu thư, nhìn một quý cô bị thương ở trước mặt mình mà khoanh tay đứng nhìn thì thật không phải là hành vi lịch thiệp.” Harvey trấn an vỗ vỗ vai tôi “Cô muốn đến chỗ thang máy sao? Không biết cô có nhìn thấy bạn gái tôi – Rachel hay không, vừa rồi không biết tôi bị tên đáng chết nào đánh hôn mê, sau đó không hiểu sao lại nằm ở trong tủ đồ kia... À mà sao không thấy ai cả? Wayne ngay cả nhân viên tạp vụ cũng không mời nổi sao?”

Tôi thở dài, dứt khoát không giãy dụa nữa, vừa chỉ dẫn anh ta mang tôi đến nữ Toilet, vừa kể giản lược một chút cho anh ta chuyện đã xảy ra vừa rồi, đương nhiên, tôi nói cho anh ta tôi cũng không biết là ai đánh hôn mê anh ta, thuận tiện cũng bỏ bớt đi một đoạn tôi dùng lực vô cùng mạnh thúc khuỷu tay đánh Joker, chỉ nói cho anh ta là Người Dơi đã cứu tôi sau đó cứu Rachel.

Dù sao về sau anh ta sẽ biến thành Two Face – dịch nhân của Người Dơi, cho nên tôi quyết định tạm thời giữ lại chuyện tôi là nữ quái lực.

Ôi... Nhưng nói lại, Harvey biến thành Two-Face là vì Rachel bị nổ chết, mà bây giờ... tôi đã biết chuyện này...

... Dù thế nào, mặc dù tôi không thích Rachel, nhưng nếu biết rõ phương pháp giải quyết mà lại ngồi yên không quan tâm đến sau đó xem người ta đi chịu chết... Tâm thánh mẫu của tôi không cho phép tôi làm thế.

Hơn nữa không có Two-Face, có lẽ Bruce sẽ không cần phải chịu tiếng xấu, cũng không phải thừa nhận danh xấu đi làm hiệp sĩ bóng tối quý giá kia.

Ừ, đến lúc đó tùy cơ ứng biến đi...

Lúc tôi đang suy xét, Harvey đã đỡ tôi đến cửa nữ Toilet, sau đó đứng ở ngoài cửa sống chết không vào, tôi đành phải kéo cái chân tàn khập khiễng đi vào. Lúc mở ra một cái gian phòng nhỏ phát hiện ông lão Alfred ngủ rất ngon, gọi thế nào cũng không được, có lẽ là ngày nào cũng đi theo cái chủ nhân cận kề Bruce nên quá mệt?

Harvey đã gọi điện thoại cho Rachel, sau khi xác nhận đối phương an toàn liền tắt máy, đến gần hỏi tôi: “Là ngài Alfred? Sao ông ấy lại ở đây?”

Tôi đánh cái ha ha, trong lòng phạm sầu Alfred lão là bất tỉnh tôi nên thế nào trở về, di động cùng tiền mặt không biết bị hất để chỗ nào, hiện tại tình huống là liên xe taxi đều đáp không xong.

Hình như Harvey nhìn ra tôi khó xử, mỉm cười vươn tay: “Chi bằng để tôi đưa cô về nhà trước, vì cô thế này không nên đi một mình.”

Tôi lập tức cảm động: “Vây... Vây phiền toái anh, thật ngượng quá...”

Vì thế tôi mượn di động của Harvey nhấn tin vào di động Alfred, đại ý là chúng tôi đều an toàn, bảo ông ấy đừng lo lắng. Sau đó Harvey lại nâng tôi dậy, đi về phía thang máy.

Đi đến cửa thang máy, tôi vừa định vươn tay ấn nút, lại nghe thấy một tiếng đinh vang lên, cửa thang máy mở, người ở bên trong là Bruce, anh ấy đã cởi ra trang bị Người Dơi, quần áo và tóc đều có chút loạn, còn hơi hồng hển thở, hiển nhiên là vội vàng trở về.

Ba người mắt to nhìn đôi mắt nhỏ vài giây, ánh mắt Bruce đảo qua tay Harvey đang ôm eo tôi, không chút khách khí kéo tay kia của tôi đến gần, ôm chặt lấy tôi, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cảm ơn anh, Dent.”

Tôi bây giờ thuộc loại kiểu người nửa tàn, một chân không thể hoàn toàn chạm xuống đất, không dám dùng sức đẩy anh ấy ra, đành phải nghẹn khuất mặc anh ấy túm tôi đến gần, sau đó đáng thương cười cười với Harvey.

Ánh mắt Harvey đảo qua hai chúng tôi mấy vòng, nhú nhú lông mày, lộ ra tươi cười hơi đậm chiêu: “Không có gì, sau này còn gặp lại, ngài Wayne, cô Lee.” Anh ta sai một bước vào trong thang máy, “Cùng nhau chứ?”

“Không cần đâu, lát nữa chúng tôi mới đi.” Bruce nói cứng.

Harvey lễ phép gật gật đầu, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Vì thế thừa lại hai người bắt đầu giương mắt nhìn nhau.

Trầm mặc hơn mười giây, tôi cảm thấy càng ngày càng không được tự nhiên, cái tay anh ấy đang ôm eo tôi quả thực khiến tôi khó chịu như kiểu bông đưng mọc thêm khối thịt ở đó vậy. Rốt cục sự khó chịu này áp đảo cái đau đớn ở chân, tôi hơi chút dùng sức tránh liền tránh thoát khuỷu tay anh ấy, cả người dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống đất nện mắt cá chân.

Bruce im lặng đứng ở trước mặt tôi một hồi, rốt cục xoay người, sai bước đi mất.

Tôi đang nện chân bông chốc dừng lại, mặt vẫn không biểu cảm, trong lòng lại có chút đau đớn, rốt cuộc anh ấy có ý gì chứ? Đi chơi trò ám muội với một cô rồi còn muốn một cô khác hôn môi hôn môi lên giường chỉ lo không thể nhét khắp cô gái trong thế giới vào nhà anh ta làm hậu cung vậy mà còn xử sự với tôi như thế sao?

Có... có thể dừng ngay từ đầu đã đối xử ái muội với tôi như thế không!

Kỳ thực nữ Hán tử cũng là tâm thiếu nữ cơ mà!

Thâm tình cái gì chứ!

Lúc tôi âm thầm đếm cái bao cát Bruce một trăm lần, bỗng nhiên cảm thấy chỗ đau ở chân trái truyền đến một cảm giác lạnh lẽo thoải mái, cúi đầu nhìn, thì ra Bruce đã trở lại, đang ngồi xổm bên cạnh tôi, trên đất là bát đá lạnh trong phòng yến hội và cốc thủy tinh chứa nước ấm, tay anh ấy cầm một khăn lông lạnh trắng đang đắp lên chỗ bị thương của tôi.

Tôi cơ hồ không kịp suy nghĩ liền lập tức hơi di chuyển chân ra.

Động tác của Bruce dừng lại, mạnh ngẩng đầu, trong đôi mắt tựa hồ đè nén tình cảm nào đó.

“Công tố viên Dent đáng tin cậy hơn công tử đào hoa, không phải sao?” Anh ấy tự giấu cười cười.

“Đúng vậy, chúc mừng anh nhận ra được điểm này, giám đốc.” mặt tôi không biểu cảm nói.

“... Cho nên em thà rằng dựa vào trong lòng anh ta để anh ta đưa em về nhà, cũng không đồng ý để anh giúp em xử lý vết thương?” giọng điệu của Bruce bắt đầu trở nên cứng ngắc.

“Ở nước Mỹ, tôi không có nhà, thưa ngài.” Tôi lộ ra một chút ý cười, tránh nặng tìm nhẹ nói.

Bruce hung hăng nhú mày, nhìn tôi một lúc, hạ mi mắt xuống, túm nhẹ cẳng chân tôi về. Lúc này tôi không né tránh, tôi cảm thấy lòng bàn tay anh thật nóng.

Anh ấy dè dặt cẩn trọng bó khăn lông lạnh lên mắt cá chân tôi, sau đó lấy bình nước ấm rót vào cẳng chân tôi rửa vết thương. Tôi cảm giác được một trận đau đớn, không được nhịn rứt rứt chân.

Bruce không nói một lời rửa vết thương, trầm mặc một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Hãy nghe anh nói, Vera, chuyện Joker vừa rồi... Anh không kịp thời cứu em là vì...”

“Em biết, bởi vì em khỏe hơn Rachel, cho nên anh cảm thấy em có thể tự cứu thôi. Mà sự thật cũng đúng như thế, đây là biện pháp đẹp cả đôi đường không thể tốt hơn.” Tôi đánh gãy anh, giọng điệu không sao cả, nói.

Bruce há miệng thở dốc, tựa hồ còn muốn nói chút gì.

Tôi mang một tia hi vọng nhìn anh ấy.

Nhưng cuối cùng anh ấy nhắm miệng lại, không nói gì.

Anh ấy đỡ tôi đứng dậy, “Trở về còn phải bôi chút thuốc.” Anh ấy nghiêm túc nhìn tôi, “Còn nữa, Vera, em hoàn toàn có thể coi nơi có anh trở thành nhà.”

“Cám ơn.” Tôi mỉm cười nói lời cảm ơn.

“... Một ngày nào đó, em sẽ nhớ ra, Vera. Đến khi đó, có lẽ em có thể hiểu được ý của anh.” Bruce không đầu không đuôi nói một câu, biểu cảm có chút cô đơn.

Thẳng đến khi ngồi lên xe, tôi mới đột ngột nhớ ra...

Hình như tôi lại quên mất ông lão Afred.

Spoi:

“Tôi nghĩ hình như hai người có một chút vấn đề, ” Afred nói, “Tuy rằng mấy ngày nay hai người không nói chuyện nhiều, nhưng cậu ấy rất lo lắng cho cô, thậm chí sợ cô nhìn thấy cậu ấy sẽ tức giận, cho nên luôn bảo tôi cần phải tự mình đem bữa ăn đến trong phòng cô, nhìn thấy cô rồi nói cho cậu ấy là cô vẫn ổn.”

15. Chương 15: Chờ Em Trở Nên Mạnh Hơn

Mấy ngày kế tiếp đều khá bình tĩnh, tôi vẫn ở trong nhà Bruce ôn tập tài liệu GRE, nhưng bởi vì trong lòng vẫn mang ý muốn thay đổi nguyên tác cứu Rachel, cho nên tôi cũng luôn chú ý tin tức về thành phố Gotham trên trang web và báo chí mỗi ngày.

Chạng vạng hôm nay, tôi rốt cục thấy báo tang thị trưởng thành phố trên trang nhất báo, kỳ thực cũng chính là điểm trước rằng Joker sẽ ám sát thị trưởng trong lễ tưởng niệm Giám đốc Sở Cảnh Sát Loeb.

Tôi yên lặng ngẫm lại đoạn nguyên tác này, lúc này Người Dơi hẳn là đã nắm giữ kỹ thuật rada mới, giống như một con dơi chân chính, có thể thông qua sóng âm để cảm giác được hết thảy xung quanh. Toàn bộ hơn tám ngàn vạn di động của thành phố Gotham và thông tin người sử dụng tức thời đều bị một mình Bruce theo dõi, nhờ một cuộc điện thoại nhỏ của cục cảnh sát cấp thành phố nên anh ấy biết được manh mối, suốt đêm cùng cảnh sát Gordon xâm nhập gian nhà trọ kia, phát hiện hai thi thể cùng với tờ báo tang thị trưởng trên báo.

Nói như vậy, đoạn lấy vết đạn trở lại và vân tay trên mảnh đạn hẳn là cũng đi qua, mà lễ tưởng niệm Giám đốc Sở Cảnh Sát Loeb là vào buổi sáng ngày mai, vậy thì đoạn Rachel bị nổ chết, Harvey trở thành Two-Face cũng không xa.

Phải nghĩ biện pháp ngăn cản Rachel bị nữ cảnh sát gián điệp kia mang đi mới được... không thể không nói là không có cách nào chứng minh thân phận của nữ cảnh sát gián điệp kia; hay là thần không biết quỷ không hay đánh tráo Rachel... Nhưng mà mấu chốt “Thần không biết quỷ không hay” này cụ thể thế nào thì thật khó khăn = =

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa truyền đến, tôi đi qua mở cửa, là Afred đẩy toa ăn đứng ở bên ngoài, tôi vội vã đón ông ấy bước vào, không hiểu sao mấy ngày nay ông lão rất nhiệt tình với tôi, mỗi bữa cơm đều muốn đích thân đưa đến tận cửa.

... Chẳng lẽ là bởi vì mấy ngày nay tôi rất ít quan tâm đến Bruce?

Nghĩ vậy, tôi khách khí nói: “Afred, tôi nghĩ về sau ông không cần mỗi bữa cơm đều tự mình đưa tới đâu, đến giờ ăn, tôi sẽ tự mình đến phòng ăn...”

“Nhưng đây là chức trách của tôi, cô Vera.” Afred cười tủm tỉm nói.

Tôi: “... = = ”

Sau khi giúp Afred dọn xong bát cơm, tôi rốt cục không nhịn được, thở dài hỏi: “Afred, ừm... Thật ra có chuyện gì vậy, ông nói thẳng đi.”

Afred ho một tiếng, đứng thẳng lên: “Nói thực ra, tôi rất lo lắng cho lão gia Wayne.”

“Ví dụ như?” Quả nhiên là vì Bruce.

“Tôi nghĩ hình như hai người có một chút vấn đề, ” Afred nói, “Tuy rằng mấy ngày nay hai người không nói chuyện nhiều, nhưng cậu ấy rất lo lắng cho cô, thậm chí sợ cô nhìn thấy cậu ấy sẽ tức giận, cho nên luôn bảo tôi cần phải tự mình đem bữa ăn đến trong phòng cô, nhìn thấy cô rồi nói cho cậu ấy là cô vẫn ổn.”

Tôi nhếch miệng, biết Afred sẽ không nói dối, có lẽ vài ngày nay tôi trầm mặc đã khiến Bruce để tâm, nhưng mà tôi thật sự không còn giận anh ấy nữa, chỉ là... là không biết nên nói với anh ấy thế nào, chẳng lẽ nhất định ngày nào cũng phải vui vẻ vui vẻ chạy tới hỏi thăm? Người Dơi là người bạn rợn mả.

“Tôi quả thực vẫn khỏe lắm, hơn nữa tôi cũng không giận Bruce” tôi ôn hoà nói, “Nhờ ông chuyển lời đến anh ấy giúp tôi, dù là tập đoàn Wayne hay là chính nghĩa của thành phố Gotham cũng đều không rời anh ấy, bảo anh ấy chuyên chú vào công việc, không nên vì việc khác mà phân tâm.”

“Tôi sẽ chuyển lời, thưa cô.” Afred nho nhả lễ độ hơi hạ thấp người, sau đó bỗng nhiên lộ ra một chút mỉm cười với tôi, “Tôi nghĩ... có lẽ trong lòng cô vẫn còn để ý chuyện kia đúng không?”

“Chuyện gì?”

“Ừm, ví dụ như... tối hôm yến hội, lão gia không lựa chọn đi cứu cô trước.”

“... Về vấn đề này, tôi đã có được câu giải thích vừa lòng.” Tôi trừng mắt ông ta.

“Đó thật sự làm cô vừa lòng sao?” Afred mỉm cười.

Tôi không nói gì mà chống đỡ, bình tĩnh xem xét, lời giải thích kia quả thật không thể làm tôi vừa lòng.

“Có lẽ ngài nên thay đổi góc độ để suy nghĩ vấn đề, ” Afred tiếp tục nói, giọng điệu hiền lành hòa ái trước sau như một, “Ví dụ như vì sao cô đi theo lão gia Wayne lâu như vậy, mà đám paparazzi và truyền thông lại không hề tuôn ra một mẩu tin tình cảm? Vì sao lúc yến hội, Joker liếc mắt một cái đã nhận ra cô Dawes nhưng lại không hề biết cô? Vì sao cô rõ ràng đã xuất hiện thời gian lâu như vậy, mà bên ngoài lại hiểu biết về cô luôn rất ít ỏi?”

“Chuyện này...” Tôi giương miệng nói không ra lời., quả thực... đó đều là những chi tiết tôi chưa từng chú ý tới, hiện tại nghĩ đến quả thật rất khác thường, nhưng tôi lại hoàn toàn không nhận ra, đơn giản là những sự khác thường đó tới rất tự nhiên.

“Lão gia Wayne đang dùng phương thức của mình để bảo vệ cô, ” Afred khẩn thiết nói, “Bằng mọi khả năng của cậu ấy.”

Tôi nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, chỉ cảm thấy tâm tình cực kỳ phức tạp, thì ra... thì ra quả nhiên Bruce Wayne không hổ là một đại tình thánh sao, luôn luôn đề dặt cẩn trọng bảo vệ tôi, không để cho tin tức truyền thông quấy rầy sinh hoạt của tôi, thậm chí ở thời khắc nguy cấp vì không để cho Joker biết được tôi là người mà Người Dơi để ý nên không chọn cứu tôi, thậm chí không tiếc bỏ mạng mà khiến Rachel phải đặt mình trong hiểm cảnh...

Thì ra thế!

Cái gì mà ẩn nhẫn dụ dỗ trầm mặc trả giá v.v... vừa giật gân lại khoa trương lại giả tạo nhưng mà... nhưng mà người ta vẫn bị cảm động làm sao bây giờ QAQ

Tôi nghĩ hiện tại biểu cảm trên mặt tôi biến hóa cực kỳ phức tạp mà phần khích, bởi vì ông lão Alfred đã lộ ra mỉm cười vừa lòng: “Bất luận thế nào, mong cô hãy tin rằng, cô Vera, địa vị của cô ở trong lòng lão gia Wayne là đặc thù nhất và còn quan trọng nhất, cho nên có một số việc cô cần bản không cần thiết phải lo lắng.”

“Về phần là chuyện gì, khẳng định trong lòng cô đều hiểu.” Ông ấy lại bỏ thêm một câu.

Tôi cười hì hì, trong lòng, bong bóng phần hồng tên là “ánh sáng của nữ chủ Mary Sue” lại bắt đầu bay lên, tôi biết chắc chắn Bruce sẽ không bảo Alfred đến nói với tôi những lời ấy, sự kiêu ngạo của anh ấy không sẽ cho phép anh ấy làm như vậy, mà nếu anh ấy muốn nói với tôi, thì tối hôm đó anh ấy sẽ chủ động nói với tôi rồi.

Nhưng, nói đến tối hôm đó...

Một tầng lo lắng giấu kín giấu trong lòng đã lâu, tôi do dự một chút, rốt cục vẫn hỏi ra miệng: “Alfred, ông và Bruce, còn Fox nữa, luôn chắc chắn rằng trước kia tôi và Bruce đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng mà đến bây giờ tôi vẫn không nhớ ra gì cả, mọi người xác định... không nhận sai người sao? Có lẽ đó chỉ là một người có bề ngoài rất giống tôi?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, ngộ nhớ bọn họ đi thăm dò còn tra ra quả nhiên tôi là hàng giả thì làm sao bây giờ! Hiện tại, cuộc sống cảm y ngọc thực này rất có thể sẽ biến mất, mấu chốt là...

... mấu chốt là... Tôi đã bắt đầu có chút thích Bruce rồi! Sẽ rất luyến tiếc đi khỏi QAQ!

“Sẽ không nhận sai” Alfred không chút do dự mở miệng, “Vừa đón cô từ bến cảng trở về, lão gia liền lấy ra dấu vân tay DNA của cô, tất cả đều ăn khớp trăm phần trăm.”

“... À... Vậy sao” vậy thì thật tốt quá ==

Trải qua một cuộc nói chuyện với Alfred, tâm tình của tôi hoàn toàn thả lỏng, từ kiếp trước tôi đã có thói quen tâm tình tốt lâu thì ăn đại tiệc tự khao mình, vì thế cơm chiều lần này tôi ăn hai suất, kết quả là bụng nháo loạn cả một đêm, ngày thứ hai, chân mềm oặt, đứng cũng không đứng được.

Ngủ cả buổi sáng, lễ truy điệu Giám đốc Sở Cảnh Sát Loeb đương nhiên là bỏ lỡ, buổi chiều tỉnh lại, vẫn cảm thấy cả người như nhũn ra, rầm rì không muốn xuống giường.

“Cốc cốc.” Tiếng đập cửa truyền đến.

“Mời vào...” Tôi suy yếu nói.

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, người bước vào là Bruce.

Ngực anh ấy hơi hơi phập phồng, trên cánh tay trần có vài chỗ ứ ngân và trầy da, hiển nhiên vừa trải qua chiến đấu một phen.

Tôi bỗng hơi đỏ mặt, tim đập cũng có chút nhanh, nằm ở trên giường mỉm cười với anh ấy: “Chào buổi chiều, Bruce.”

Bruce đi tới ngồi ở mép giường, nắm tay tôi vào trong lòng bàn tay mình, “Anh nghe Alfred nói em không thoải mái, cũng chưa ăn cơm trưa?”

Tôi nhìn tay mình bị bàn tay to của anh ấy hoàn toàn nắm lấy, mặt càng nóng, lại thấy chuyện ăn nhiều đến mức đau bụng thật quá mất mặt, vì thế à à ừm ừm hàm hồ vài tiếng, muốn cho qua.

“Đến cùng thì sao lại thế này?” Bruce không chút nề mặt, “Thân thể của em luôn luôn cường tráng.”

Cường, cường tráng... ==

“Em... ừm, tối qua ăn hơi nhiều... Không nghĩ tới lại bị...” Tôi đành phải nói ra.

Phốc! Bruce nhin không được bật cười, đồng tử mất màu trà nhẹ nhàng nheo lại, tươi cười sung sướng khiến khóe môi vốn buộc chặt giờ nhu hòa lên, a a... quả nhiên lão gia quá đẹp trai...

“Bây giờ có đói bụng không? Muốn ăn gì?” Anh ta nhẹ giọng hỏi.

Tôi lắc đầu, đánh bạo nắm lại tay anh ấy, “Ừm... vừa rồi anh đến lễ truy điệu của Giám đốc Sở Cảnh Sát Loeb?”

“Ừ, Joker ngụy trang thành một cảnh sát tính toán ám sát thị trưởng, nhưng mà không thành công, ” Bruce gật đầu, cũng không hỏi tôi là làm sao mà biết được, “Lúc trước anh đã thương lượng với Gordon, bảo ông ấy mượn cơ hội lần này giết một lần, sau đó có thể dụ dỗ Joker mắc mưu.”

Anh ấy vẫn thẳng thắn với tôi.

Tôi không khỏi tò mò với đoạn trí nhớ mà tôi đã quên kia, cái “Tôi” kia có thân phận và quá khứ như thế nào mới khiến Người Dơi tin tưởng hơn nữa không chút giấu diếm nào như thế?

Nhưng nói lại... nữ xuyên không như tôi thật đúng là vô dụng đủ kiểu = =

Nữ chủ xuyên không của các tiểu thuyết đồng nhân khác đều có các kiểu tài năng có thể thay đổi nguyên tác, mà tôi lại... A a a giờ mới nhớ tới, hình như vài sự kiện lớn, tôi đều do ở trong phòng + ngủ mà bỏ lỡ, hỏng bét!

“Đúng rồi Bruce, ” tôi nói, “Anh... anh nói trước kia em còn có thể đấu tay đôi gì gì đó sao?”

“Đúng vậy, ” anh ấy gật đầu, nắm tay tôi thật chặt, “Trước kia em là đồng bạn tin cậy có thể khiến người khác giao lưng mình, cũng là cô gái mê người khiến người ta không thể không động tâm.” lúc anh ấy nói đến câu sau, trong đôi mắt tràn đầy nhu hòa, cầm lấy tay của tôi đưa lên môi hôn một cái.

Mặt tôi tiếp tục nóng, sau đó có chút buồn bực nói: “Vậy mà... em bây giờ thật vô dụng.”

“Không, Vera. Anh nói rồi, chắc chắn rồi em sẽ nhớ lại tất cả.” Bruce nói, “Xin em đừng nói mình như vậy, bởi vì anh vẫn luôn chờ đợi em mạnh mẽ một lần nữa, chúng ta sẽ sống vai đứng cạnh nhau.”

Tôi ngậy người nhìn anh ấy, anh ấy lại tươi cười dịu dàng say chết người, tay kia thì chạm nhẹ lên má tôi.

... Được, được rồi! Kế hoạch cứu Rachel, thay đổi nguyên tác nhất định không thể thất bại đấy thiếu nữ!

Tác giả có chuyện muốn nói: nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì chương tiếp theo sẽ kết thúc nguyên tác phần thứ nhất ‘hiệp sĩ bóng tối’

16. Chương 16: Thán Thiêu Tiểu Vera

Tôi ngồi xổm sau một loạt thùng xăng, lần thứ N ai thán quyết định ngu ngốc của mình: bởi vì IPHONE đứt trong túi quá nặng vướng bận mà lựa chọn không mang theo di động.

Mùi xăng bốc tận trời khiến đầu óc đau, nhưng tôi sẽ không châm chọc, nhưng mà ai biết cái ả cảnh sát gián điệp kia lại “đều” như thế chứ, tôi ở đây gần ba giờ rồi mà bọn họ vẫn chưa mang người đến.

Ngay tại sáng nay, Harvey mở cuộc họp tuyên bố tin tức, tuyên bố mình chính là Người Dơi, khoảng chiều tối bị áp giải đến nhà tù trung tâm.

Mà mấy ngày hôm trước, trong vụ ám sát ở nghi thức thương tiếc Giám đốc Sở Cảnh Sát Loeb, phát hiện trên người tên thủ hạ của Joker có thể tên Rachel Dawes, cho nên Rachel bị đặt trong hiểm cảnh, phải đến nhà Wayne vài ngày để tránh nạn, trong thời gian đó, tôi luôn ở trong phòng mình, cho nên cũng không gặp cô ấy.

Nhưng sáng nay sau khi cô ấy xem tivi thấy Harvey tự thú, liền vội vàng vàng vàng rời đi. Cô ấy đến từ lúc tôi đang cùng Alfred ăn cơm, cô ấy hơi mỉm cười gần gũi với tôi, sau đó đi mất, cũng không đưa lá thư cho Alfred như trong nguyên tác điện ảnh.

... Hơn phân nửa lại là vì hiệu ứng cánh bướm là tôi.

(Hiệu ứng cánh bướm: wiki có giải thích nghĩa của từ này, nhưng toàn từ ngữ chuyên môn, cái này thì kéo sang cái khác, hiểu nôm na là ý nói nguyên tác vốn phải xảy ra như thế nhưng lại do nhân tố ngoài ý muốn mà nguyên tác lệch lạc)

Nhưng tôi cũng không còn tâm tư mà nghĩ nhiều như thế, chuyện cứu vớt cô em Rachel đã lửa sém lòng mày!

Khoảng hai, ba ngày trước, tôi từng lấy cớ đi dạo phố để rời khỏi nhà, đến số 250 đường 52 tiến hành nghiên cứu địa hình. Đó là một nhà tòa cao ước chừng mười tầng, tầng một có cửa sổ kính sát đất, bị che bằng rèm cửa sổ kín, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong. Cửa sổ nhà cao tầng cũng bị đóng chặt, tôi không dám đi hỏi người trông cửa địa chỉ chủ nhân nhà tầng, lỡ như là đồng bọn của Joker thì nguy.

Vì thế chỉ có thể đi vòng quanh nhà cao tầng quan sát địa hình, phát hiện đằng sau tòa nhà có một cái cửa sổ nhỏ hẹp, đối diện là một hẻm nhỏ hẹp âm u chỉ vừa hai người cùng đi qua, đi lên ước chừng trăm mét chính là một ngã tư khác. Ừm, đủ để ẩn nấp, chờ cứu Rachel ra rồi có thể mang theo cô ấy từ nơi này chạy trốn.

Vì thế, ăn xong cơm trưa, Rachel đi chưa được bao lâu, tôi liền vụng trộm chuồn ra khỏi nhà, lần này tôi không nói cho Alfred, bởi vì mấy giờ sau chính là thời gian Harvey bị áp giải, trên đường chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nếu nói với Alfred thì thế nào ông ấy cũng sẽ khuyên tôi thành thật ở trong phòng.

Nhưng vì để ngừa ngộ nhỡ, tôi để một tờ giấy lên bàn làm việc, nhắn lại là tôi đi đâu.

Mặc trang phục thể thao gọn nhẹ, đeo đồng hồ dạ quang, máy ghi âm (dùng để ghi âm lại chứng cứ phạm tội), dao nhỏ (dùng để cắt dây thừng) và hai tảng đá (dùng để đập vỡ thủy tinh), nghĩ đi động quá nặng, cầm theo cũng không tiện, vì thế không mang. Gọi xe đi đến số 250 đường 52, lén lút lên vào hẻm nhỏ sau căn nhà, nhìn trái nhìn phải xác nhận không có ai, liền đập vỡ cửa sổ nhỏ, rồi trèo vào.

Giấu hết mảnh nhỏ thủy tinh ra phía sau rèm cửa sổ, tôi quan sát đại khái căn phòng, diện tích rất lớn, ước chừng có thể chứa vài trăm người, trong phòng rất tối, rèm cửa sổ chỉ bị vài tia nắng mặt trời rất nhỏ xuyên qua, nhưng cũng đủ để giúp tôi thấy rõ ngàn cái thùng xăng ngay ngắn chỉnh tề.

... Trời ạ thật khó nghĩ...

Tôi ôm cái mũi đi đến một chỗ kín ngồi xuống, dựa vào một thùng xăng, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Mùi xăng ngửi lâu cũng quen dần, chỉ là quá mức nhức chán, mấy lần thiếu chút nữa ngủ quên mất.

Hai cây kim của đồng hồ dạ quang chỉ hướng tám giờ rưỡi, tôi bỗng nhiên nghe thấy ở phía cánh cửa vang lên tiếng mở khóa và tiếng nói chuyện, lập tức, thần kinh tôi run lên, quyết đi một giọt mồ hôi chảy xuống, cả người đều căng lên, đề phòng cao độ.

“Bây giờ tôi có thể đi về được chưa?” Là giọng nữ, khá run rẩy, có vẻ như đang đè nén phần nộ và sợ hãi.

Là nữ cảnh sát gián điệp Ramirez kia! Tôi nhanh chóng mở máy ghi âm ra, dè dặt cẩn trọng giơ tay lên. Chỗ tôi trốn cách cửa lớn rất gần, đại khái cũng khoảng chừng một thước, cũng là để tiện ghi âm.

Bên ngoài có đèn xe sáng như tuyết rơi vào, tôi tránh ở phía sau thùng xăng cao lớn, nhìn thấy Ramirez đứng ở cửa, bên cạnh còn một tên đàn ông đeo mặt nạ Joker đang đứng, nghiêng trên vai một phụ nữ, hẳn là Rachel, thoạt nhìn không có phản ứng gì, hẳn là hôn mê rồi.

Tên mặt nạ không phản ứng, cúi người buông Rachel xuống, cột vào một cái ghế, có lẽ là động tác khá nặng, Rachel tỉnh lại. Cô ấy hơi sững sốt, lập tức ‘khoe khoang’ tiếng la: “Đây là đâu? Trời ơi thượng đế sao tôi lại ở đây! Mấy người... tham viên Ramirez?! Thế này là thế nào?”

Tôi run rẩy tiếp tục giơ máy ghi âm... trời ạ tay rất mỏi sắp không chống đỡ nổi mà cái đám chết tiệt kia còn đang làm cái gì nhanh chóng cài xong cái bom rách nát kia mà cút đi!

Cút đi để tôi còn làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ!

Ramirez không trả lời, chỉ cúi đầu xoay người vội vàng chạy mất.

Rachel điên cuồng giãy dụa chữ bậy, nhưng tay chân cô ấy đều bị cột chặt vào ghế tựa, một chút tác dụng cũng không có. Giấy dụa vài giây, có vẻ như cô ấy khôi phục được một chút lý trí, bắt đầu bình tĩnh lại, anh mặt nạ thì vẫn hờ hững.

Cuối cùng, anh mặt nạ nói: “Cô và hắn, chỉ có một người có thể sống sót, yên tâm đi, chúng ta đều biết bạn của các cô sẽ đến nghĩ cách cứu viện.”

“Hắn? Ai? Anh đang nói ai?” Rachel khẩn trương hỏi, nhưng đương nhiên anh mặt nạ sẽ không trả lời.

Xem anh mặt nạ chậm rãi đi ra ngoài, tôi thở phào một hơi, cuối cùng đi rồi cuối cùng đi rồi, kế tiếp là lúc nữ siêu nhân tôi đây thể hiện tài năng cứu vớt và hôn làm tỉnh lại công chúa!

... Bạn nói hình như câu nói của tôi có cái gì đó kỳ quái? Được rồi, không cần để ý chi tiết này.

‘Cùm cụp’

Anh mặt nạ dừng lại.

Tim và hô hấp của tôi cũng dừng lại.

Tôi trừng mắt nhìn bàn tay mình do cứ گیر mãi nên bủn rủn không chịu nổi mà không cẩn thận đụng phải thùng xăng, hận không thể chặt bỏ nó xuống.

Chỉ một tiếng nhẹ ‘cùm cụp’, nhưng ở nơi yên tĩnh này lại rất rõ.

Bị phát hiện.

... Làm thế nào bây giờ mẹ ơi! QAQ

... vì thế chỉ có liều chết một kích được rồi may mà tôi còn có sức rất mạnh anh mặt nạ chớ có trách tôi là anh tự tìm tôi vốn định dùng phương pháp nhẹ nhàng cứu cô em Rachel ra sẽ không xúc phạm tới anh mặt nạ anh nhưng mà anh không thức thời cố tình có đường tới thiên đường anh không đi lại đi vào địa ngục anh xông tới nếu anh giả bộ không nghe thấy gì hết chạy nhanh đi ra ngoài khóa cửa cút đi thì tôi cũng có thể coi như chưa xảy ra cái gì sao anh còn đi về phía bên này hả được rồi chính anh muốn chết không trách tôi được...

Tôi âm hiểm cười nhìn chằm chằm đôi chân to càng ngày càng gần kia, hai tay đã nắm chặt tính toán cho hắn một kích trí mạng.

Chân to dừng lại ở trước thùng xăng!

Chính là bây giờ!

Tôi đột ngột nhảy lên, lấy phương thức mãnh hổ rơi xuống đất nhanh chóng tung ra hai đấm làm dậy lên một trận gió mạnh, giống như đại hiệp sấm sét vậy, gắng giết địch ngay tại chỗ, đồng thời còn hét lớn một tiếng: “AAAAAAA!!!!!! A ~ ha ~ hả?”

... âm cuối cụ thể thế nào thì mời nghe giọng của ông chú háo sắc Mori Kogoro khi bị bắn gây tê trong phim hoạt hình “Thám tử lừng danh Conan”.

Mùi ngọt ngọt... Buồn ngủ quá Aha ha...

...

.....

Tôi bị một trận đau đốn bén nhọn làm bừng tỉnh.

“Trời ạ ai cắn tôi!” mắng bằng tiếng trung quốc nhanh chóng bật ra khỏi miệng, tôi đột nhiên mở to mắt, một cái ‘cá chép bật thân’... không, ngồi dậy. Mới phát hiện mình cũng bị buộc lại, nhìn bốn phía xung quanh, một loạt thùng xăng tối như mực, gần trong gang tấc là bom lóe màu đỏ, còn có... ừm... cô em Rachel với mặt bị tôi áp ở dưới hông. (Tojikachan: :]]]]]]]]]] buồn cười chết mất chị Vera)

Tôi đột nhiên nhớ lại lúc trước khi hôn mê, nhanh chóng ra khỏi mặt Rachel, chỉ thấy cô ấy cả người lẫn ghế dựa ngã xuống mặt đất, mắt rưng rưng nước mắt, tôi cúi đầu nhìn mu tay phải đau đau, quả nhiên, một loạt dấu răng chính tề, còn có tơ máu.

“Sao lại thế này?” Tôi lạnh nhạt hỏi, dễ dàng làm đứt dây thừng, lấy dao nhỏ ra bắt đầu mở trói cho Rachel. Aha ha anh mặt nạ không lực đồ trên người tôi thật đúng là lơ lửng! Hẳn cho rằng dây thừng có thể vây khốn bản nữ đại lực sao?

“Cám ơn, à, vừa rồi người kia dùng thuốc mê làm cô hôn mê” Rachel mang vẻ mặt may mắn sống sót sau tai nạn đại nạn không chết, cao hứng hiển nhiên không chú ý tới chi tiết tôi dễ dàng làm dây thừng đứt đoạn, ánh mắt nhìn tôi cũng tràn ngập cảm kích, mà không phải là loại thân mật đối trá bình thường, “Thực xin lỗi, tôi cần cô bị thương không? Nhưng mà chỉ có vậy, cô mới có thể tỉnh lại...”

“Không sao, tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chóng lên.” Tôi đỡ cô ấy đứng dậy, “Cô có thể tự đi được không? Có cần tôi đỡ không...”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, bộ đàm vang lên một tiếng kêu to: “Không! Không! Vì sao anh lại tới cứu tôi! Không! Rachel! Rachel!!!”

“Harvey!” Rachel quát to một tiếng, bỏ tay của tôi ra, bỏ nhào đến bên cạnh bộ đàm, vừa khóc vừa cười, “Anh được cứu rồi sao? Em cũng được cứu rồi, là cô Vera đã cứu em...”

“Vera? Vera ở đó?!” Một giọng nói kinh hoàng và sợ hãi bỗng nhiên vang lên.

Là Bruce!

Trời, có tất yếu gấp gáp như vậy sao? Anh ấy gấp đến độ quên giả giọng! Không sợ bị Harvey phát hiện thân phận sao đáng giận!

Trong lòng tôi sốt ruột, cũng không dám mở miệng vạch trần, chăm chú nhìn bộ đàm, tôi giết! Cư nhiên chỉ còn chưa đến bảy giây!

Trời ạ quả nhiên không hổ là phim bom tấn của Mỹ sao mà cái gì cũng thích chơi bom đếm ngược thế! QAQ

Tôi bất chấp, kéo mạnh Rachel ra, khiêng cô ấy lên vai, chạy nhanh về phía cửa sổ, lúc này đã có thể nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai, thần kinh tôi run lên, cảnh sát Gordon đến!

Trời ạ! Thật hồng phúc! Vì sao chỗ Rachel bị trói lại cách xa cửa sổ nhất!

Trời ạ! Vì sao cách gần nhất là cửa lớn nhưng lại làm bằng thiết dù tôi mạnh nhưng từ chém sắt như chém bùn đến chém vàng cắt ngọc còn kém một chút! QAQ

Tôi không dám quay đầu nhìn chữ số của bom, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm cửa sổ chạy như bay về phía trước, nếu bà lão bảy mươi vì cứu cháu hay phụ nữ trung niên vì cứu đứa trẻ ngã tầng trăm mét mà kích phát được tiềm năng là thật, nếu cái gì mà đột biến gien tu chân sức mạnh quái lực loạn thần đều là thật, nếu...

... Đáng tiếc, không có nếu, đó cũng không phải thật.

Có lẽ là thật, nhưng mà chị Quan Âm ông thượng để lại không nghe thấy lời tôi kêu gọi.

Có lẽ là thật, nhưng bị kịch là đại thần xuyên không chỉ giao cho tôi một bàn tay vàng đó là sức mạnh, nhưng không cho tôi tốc độ phi phàm.

“Ôm lấy đầu!” Tôi hô to một tiếng, mắt thấy cách cửa sổ còn kém vài bước, tôi mạnh dừng lại, lấy tư thế ném cầu tiêu chuẩn lúc thi thể dục cao đẳng, mạnh mẽ ném thân thể Rachel ra ngoài.

Thứ văng theo ra còn có máy ghi âm ghi lại chứng cứ phạm tội kia.

... Chỉ mong sức của tôi và cửa sổ thủy tinh đừng làm cô em bị thương = =

Tuy rằng không thích cô ấy... Nhưng mà không có nghĩa là tôi thật sự mong nhìn cô ấy đi tìm chết.

Ngay tại lúc Rachel và máy ghi âm bay ra ngoài cửa sổ, tôi nghe thấy một tiếng nổ, sau đó không còn nghe thấy gì nữa, phỏng chừng là màng tai bị phá vỡ, sau đó trước mắt trắng bệch, gió nóng thổi đến...

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ.

A a... May mà tôi chưa thật sự yêu Bruce, cứ chết thế này thì có khi được trở lại thế giới cũ, cũng sẽ không đau lòng.

Bruce, thực xin lỗi...

Tôi quả nhiên là một kẻ ích kỷ, quá tệ QAA

Tác giả có chuyện muốn nói: Đây là vài câu dong dài của tác giả, không phun ra thì không vui ~ trong đó đề cập một vài cái nhìn của tác giả đối các nhân vật phản diện như Joker, Harvey v.v..., nếu trong các bạn có fan của những nhân vật phản diện đó, thì hãy cân nhắc kĩ nên đọc hay không.

Như vậy, tập thứ nhất này cũng chính là tập thứ hai “Người Dơi: Hiệp sĩ bóng tối” trong bộ ba phim, viết đến đây liền kết thúc.

Lúc bắt đầu viết, trong 3 tập, bộ khiến tôi không hứng thú nhất chính là bộ thứ 2 này. Bởi vì cá nhân tôi cảm thấy, đây là tác phẩm mà nhân vật chính Người Dơi bị ép tới mức thấp nhất. Nơi này có nhân vật Joker – một tên tội phạm hoàn hảo, có Two-Face Harvey Dent với hai mặt đen trắng rõ ràng, còn có nhiều nhân vật làm người ta khắc sâu ấn tượng, tựa hồ ánh sáng của ai cũng không bại lão gia. Trong tập này, cảnh diễn của lão gia rõ ràng không bằng 2 bộ kia, hầu hết là cho Joker và Harvey.

Đối với nhóm fan nhiệt tình yêu thương nhân vật phản diện Joker mà nói, diễn viên Heath Ledger đã diễn rất hoàn mỹ, có khi đã vượt qua Christian Bale rồi.

Nói thực ra, tôi không phải fan Joker, trong bộ 3 tập của đạo diễn Nolan này, tôi chỉ yêu một nhân vật, chính là lão gia mà Christian diễn. Cho nên khi tôi nhìn thấy hào quang của lão gia bị các nhân vật khác lấn chiếm, cảm giác đầu tiên chính là không hứng thú nổi.

Càng miễn bàn cả cái tập này, lão gia đều bị vây trong tầm thấp, người mình yêu – Rachel thì cùng người khác anh thân em mến, đến cuối cùng còn phải vì thành phố mà thay tình địch chịu tiếng xấu. Lúc kết thúc, lão gia mặc một thân màu đen lái chiến xa phần phật mà đi, mà những người mà anh bảo vệ và cứu vớt lại ở sau lưng đuổi theo anh, hiểu lầm anh, chán ghét anh. Hình ảnh này không chỉ ngược đãi tôi thành bộ dạng ngây ngốc.

Nhưng mà, khi tôi bắt đầu viết truyện đồng nhân, đặt ra thời gian nữ chủ xuyên không tới là tập thứ hai, điều này làm tôi không thể không lần lượt đi xem lại bộ điện ảnh này, ôn tập một vài chi tiết, nghiền ngẫm đào móc tâm lý nhân vật, mà ở trong quá trình này, mỗi lần tôi ôn tập điện ảnh, đều có thể đạt được không ít điều mới.

Vì thế, tôi bắt đầu thử ném đi tình cảm và thành kiến đối với các nhân vật, một lần nữa xem kỹ điện ảnh.

Tôi phát hiện, tập phim “Hiệp sĩ bóng tối” này là tập phim có tình tiết phức tạp nhất trong bộ 3 tập, nhiều nhân vật nhất, chủ đề hắc ám nhất khó hiểu nhất nhưng cũng khiến người ta tỉnh ngộ nhất. Tập thứ nhất chủ yếu là giải thích nguồn gốc của siêu anh hùng Người Dơi, tập thứ ba “Hiệp sĩ bóng tối trỗi dậy” thì cường điệu miêu tả lão gia trở về sau tám năm yên lặng như thế nào, và cuối cùng ẩn cư cuộc sống hạnh phúc.

Chỉ có tập thứ hai này... cái nhìn cá nhân... mới chính thức nói rõ ra rằng Người Dơi mang “Chính nghĩa” đã có tinh thần và linh hồn như thế nào.

Cũng là tập thứ hai khiến tôi nhìn thấy Người Dơi không phải loại người rối rắm về tình cảm yêu đương hay ân oán nhất thời hay thị phi, trái tim anh quá lớn, lớn đến mức những thù hận nho nhỏ căn bản chỉ giống muối bỏ biển, bé nhỏ không đáng kể, không có gì có thể ảnh hưởng đến sự nhiệt tình yêu thương và mê say đối với thành phố, dù là trở thành hiệp sĩ bóng tối bị người ta hiểu lầm thay người khác chịu tiếng xấu, hay là vĩnh viễn không thể hưởng thụ cuộc sống và hạnh phúc của người bình thường, cùng với tình yêu của người con gái mà anh yêu sâu đậm.

Hai nhân vật phản diện của tập thứ hai, Joker là đại biểu điển hình của chủ nghĩa vô chính phủ, mà Harvey Dent thì lại là bị đánh bại bởi sự hắc ám trong lòng. Dù như thế nào, bọn họ đều bại bởi chính mình, bại bởi nội tâm của chính mình, bại bởi phần nộ bị thương tuyệt vọng đủ loại cảm xúc tiêu cực trong nội tâm.

Cho nên, tôi có thể gọi bọn họ là kẻ yếu không? Bởi vì chỉ có kẻ yếu mới có thể bại bởi chính mình.

Mà Người Dơi cũng là cường giả, anh mỗi thời mỗi khắc đều đang khiêu chiến chính mình và luôn đạt được thắng lợi, dù là trong tập thứ nhất, cố nén không tự tay đâm giết kẻ thù giết cha mẹ, hay là tập thứ hai, chịu nhục trở thành hiệp sĩ bóng tối, cũng hoặc là tập thứ ba, biết rõ hẳn phải chết nhưng cũng bằng lòng mang theo lò phản ứng hạt nhân rời khỏi thành phố.

Bruce Wayne là một siêu anh hùng, anh ấy gánh vác rất nhiều. Nhân vật phản diện đương nhiên có nhân cách sức quyến rũ cường đại cũng rất đáng yêu, nhưng chung quy không phải kiểu người mà xã hội hiện thực có thể chứa được. Bất luận thế nào, kẻ mà hại người làm vui, dù lý do của bọn họ là cái gì, tôi đều yêu không nổi.

Cho nên so sánh với nhau, tôi yêu người mà vì rất nhiều người khác mà trả giá hết thấy – Người Dơi.

“Vì thành phố, tôi có thể trở thành bất cứ ai.” Đây là lời của Bruce. Quả nhiên anh vì thành phố, cam nguyện trở thành “Tội phạm”.

“Những gì cậu ấy làm, đã siêu việt hơn cả ‘Anh hùng.’” Đây là lời Alfred nói với Rachel. Những gì anh làm quả nhiên đã siêu việt chính bản thân “Anh hùng”, mà trở thành “Phi anh hùng”.

Cho nên, khi tôi xem lại tập thứ ba, tôi mới phát hiện tôi đã may mắn đến thế nào: lúc bắt đầu xem tập thứ 3 này, tôi đã xem hết bộ 3 tập, tôi có thể nhìn thấy lão già quang minh chính đại trở về, oan tình được giải.

Cho nên, sau khi ôn tập nhiều lần như vậy, tôi mới phát hiện, tập “Người Dơi: Hiệp sĩ bóng tối” này mới có thể khiến tôi thực sự hiểu biết thấu triệt nhân vật Bruce Wayne, về nhân cách vĩ đại của anh, về ánh sáng và bóng tối trong lòng anh, cũng về tinh thần chủ nghĩa đạo đức nồng hậu của anh.

Anh là người đáng kính trọng như thế, thế cho nên mới làm chúng ta không thể không yêu

~Đã xong đoạn bình luận điện ảnh, đào móc sâu hơn về các loại chi tiết ít bị chú ý trong tập phim “Người Dơi: Hiệp sĩ bóng tối”, rất thú vị cũng rất có giá trị, đáng giá xem

~Spoi:

“Bây giờ tôi phải lập tức về bệnh viện, William” anh ta nói, mỉm cười nhìn người bên cạnh, “Khi nào rảnh, tôi sẽ cùng anh ăn một bữa cơm chiều.”

“Vâng, thưa ngài.” Người kia nói, “Xin hãy thay tôi hỏi thăm phu nhân và tiểu Bruce.”

Mặt tôi đã biến thành thế này: $= 0 =$.

Này, này trời ạ, là ai cơ?

Phu nhân? Bruce?

... Chẳng... chẳng lẽ ông bác đẹp trai này chính là cha của Bruce – Thomas Wayne?

Nói cách khác tôi lại xuyên không, hơn nữa là đến là ít nhất hai mươi năm trước?

17. Chương 17: Hai Mươi Năm Trước

Rất nhiều rất nhiều năm sau, tôi ngẫu nhiên nhớ lại trận hoả hoạn nổ mạnh đáng sợ này, và cả cảm giác sau khi tỉnh lại nữa.

Không có đau đớn, không có vết thương, cũng không có giường bệnh màu trắng và công cụ truyền dịch, xác thực mà nói, đó giống như chỉ là một cơn ác mộng, sau đó á một tiếng kêu to bật dậy khỏi giường, đầu đầy mồ hôi lạnh cộng thêm cảm giác may mắn khi phát hiện đó chỉ là một giấc mơ.

... Chỉ tiếc, đây không phải mơ.

Hơn nữa, không có đau đớn và vết thương cũng là có nguyên nhân.

Bởi vì tôi phát hiện... thân thể của mình hoàn toàn trong suốt! Biến thành quỷ hồn trời ạ!

Nhưng lại có thể bay tới bay lui ở không trung! Tùy tiện bay cao bay thấp hoặc là trôi bồng bềnh hoặc là ở trên đám mây lẩn lộn, hoàn toàn làm được! Thậm chí có mấy lần tôi thử bay lên rất cao, xuyên qua tầng đối lưu tầng bình lưu tầng ozon! Nếu không phải vì không chắc ngoài không gian chân không có gây bất lợi cho tôi hay không, có lẽ tôi đã sớm phá tan tầng khí quyển, bay về phía biển lớn tinh thần bơi bơi rồi!

Đói khát buồn ngủ mỗi mệt mệt nhọc linh tinh hoàn toàn không dính dáng gì tới tôi, điều duy nhất làm tôi không quá vừa lòng chính là tay của tôi hoàn toàn không chạm được thứ gì, bởi vì chúng nó luôn trực tiếp xuyên qua.

Đồng thời tôi cũng cực kỳ cô đơn, không có một sinh vật nào có thể nhìn thấy tôi, thậm chí ngay cả quỷ hồn giống như tôi cũng không có.

Thậm chí tôi bắt đầu không rõ mình có phải là một quỷ hồn hay không, hoặc chỉ là một sinh vật sống có hình thái và năng lượng dị thường.

Nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua những thứ phản quang, ngoài toàn bộ thân thể đều màu nửa trong suốt nửa màu trắng ra, tướng mạo và dáng người tôi vẫn giống như trước đây, không có gì thay đổi, thậm chí ngay cả quần áo cũng là bộ thể thao đi cứu Rachel lúc trước.

Nhưng thân thể quỷ hồn này còn có một ưu việt, tôi phát hiện ra lúc cực kỳ ngẫu nhiên. Lúc đó tôi đang bay qua một cửa hàng quần áo thời trang, chảy nước miếng nhìn đồng quần áo xinh đẹp bên trong, nhìn nhìn mãi, bỗng nhiên phát hiện, trang phục thể thao trên người tôi đã biến thành bộ quần áo đoan trang phong cách tây!

Tôi thử thay đổi hình dạng bộ quần áo kia, nghe theo mấy bộ tiểu thuyết huyền ảo, cứ liên tục nghĩ về nó để khống chế nó... Vì thế chỉ hơn mười phút ngắn ngủn, tôi đã mặc toàn bộ số quần áo trong cửa hàng kia. Đương nhiên, đều là kiểu dáng nửa trong suốt nửa trắng ngà.

Nhưng dù vậy cũng đủ để làm tôi cực kỳ vui sướng. Mà chút lạc thú nho nhỏ ấy coi như là bù lại cuộc sống quỷ hồn cô đơn của tôi... A a a!!! Không có ai để trò chuyện thật chán ghét mà!

Nhưng, kiểu ngày vô vị này cũng không kéo dài. Xác thực mà nói, chỉ không đến một ngày.

Tôi tỉnh lại ở trong khoang tàu chở khách ở bến cảng, dừng hỏi tôi vì sao lại tỉnh lại ở đây, bởi vì tôi cũng không biết.

Sau khi tôi phát hiện thân thể mình dị thường, tôi liền hiểu đây không phải thế giới trước kia của tôi, mà các loại bảng quảng cáo trước các cửa hàng và những người tóc vàng mắt xanh đi đi lại lại cũng cho tôi biết... nơi này vẫn là nước Mỹ.

Nếu là như vậy, tôi hi vọng thế giới này vẫn là thế giới Người Dơi, mà nơi này cũng vẫn là thành phố Gotham, bởi vì như thế còn tốt hơn một nơi hoàn toàn xa lạ, huống chi nơi này còn có Bruce.

... Ừm... Được rồi, không thể không thừa nhận, tôi vẫn rất nhớ anh ấy.

Vì thế, tôi dựa theo trí nhớ đi đến chân tòa nhà Wayne – tòa nhà cao nhất trong thành phố, trên đường đi qua vô số cửa hàng quần áo, rốt cục ở lúc mặt trời sắp lặn tìm được tòa nhà cao tầng to lớn kia.

Ôi... Nhưng...

Sao cứ có cảm giác tòa nhà này khác khác?

Bên cạnh có một vài tòa nhà mà trong trí nhớ tôi không có, mà tôi rõ ràng nhớ kỹ phải là một tòa nhà hình tháp đỉnh nhọn màu đen, giờ lại là một công viên, ngay cả cao ốc Wayne thoát nhìn cũng có rất nhiều chỗ khác nhau.

Chẳng lẽ...

Lúc này, cửa chính của tầng một tòa nhà Wayne có một đám người đi ra, người đàn ông chính giữa bị vây quanh kia có mái tóc ngắn màu nâu, đôi mắt màu xanh nhạt, khuôn mặt rất giống Bruce Wayne mặc dù có dấu vết năm tháng phong sương, nhưng lại có vẻ dịu dàng, nho nhã và kiên cường.

“Bây giờ tôi phải lập tức về bệnh viện, William” ông ấy nói, mỉm cười nhìn người bên cạnh, “Khi nào rảnh, tôi sẽ cùng anh ăn một bữa cơm chiều.”

“Vâng, thưa ngài.” Người kia nói, “Xin hãy thay tôi hỏi thăm phu nhân và tiểu Bruce.”

Mặt tôi đã biến thành thế này: $= 0 =$.

Này, này trời ạ, là ai cơ?

Phu nhân? Tiểu Bruce?

... Chẳng... chẳng lẽ ông bác đẹp trai này chính là cha của Bruce – Thomas Wayne?

Nói cách khác tôi lại xuyên không, hơn nữa là đến là ít nhất hai mươi năm trước?

Chẳng lẽ đại thần xuyên không kéo tôi từ tập 2 “Hiệp sĩ bóng tối” đến tập 1 “Người dơi xuất hiện”? Sẽ không khéo như vậy chứ...

Đang suy nghĩ, Thomas Wayne đã lên một chiếc xe hơi màu đen, tôi nhanh chóng theo sau, nếu là trước đây thì tôi tuyệt đối không dám làm cái chuyện kích thích như dựa vào hai cái đùi đuối theo ô tô, nhưng mà biến thành quỷ hồn thì lại khác. Tuy rằng là hai mươi năm trước, nhưng tình hình giao thông ở thành phố Gotham vẫn khá loạn, tôi có thể đuối kịp.

May mà ngài Wayne không đi bằng tàu điện ngầm.

Thomas Wayne là một bác sĩ ngoại khoa rất xuất sắc, ông trở lại bệnh viện xử lý mấy cuộc phẫu thuật nhỏ, ăn cơm chiều qua loa, lại tiếp tục làm phẫu thuật, lúc tan giờ làm về nhà, đã qua 12h khuya rồi.

Ông lão Alfred hai mươi năm trước... thấy thế nào cũng hoàn toàn không thay đổi $= =$ ... tự mình lái xe tới đón ngài Wayne, tôi tiếp tục một đường theo đuôi, rốt cục đi tới biệt thự nhà Wayne trong truyền thuyết.

Cho dù là đêm khuya, mượn ánh sáng đèn đường vẫn có thể nhìn ra đây là một tòa biệt thự cực kỳ tuyệt đẹp hơn nữa rất to lớn. Ngài Wayne đi lên bậc thềm rộng lớn, ôm lấy vợ đang đứng ở cửa.

“Hôm nay Bruce vẫn khỏe chứ?” ngài Wayne hỏi.

“Con vẫn khỏe, anh yêu, nhưng bây giờ con đang ngủ, anh phải đợi đến sáng mai mới gặp được con.” phu nhân Wayne nói.

Bruce hồi còn bé? Mắt tôi sáng lên, vì thế bỏ đôi vợ chồng kia, lợi dụng ‘bàn tay vàng’ xuyên tường, nhanh chóng tìm được phòng của tiểu Bruce.

Bruce ở lầu hai, không biết là vì đèn đường ngoài cửa sổ hay là ánh trăng rất sáng, hay là do thị lực của đại quỷ hồn tôi đây rất tốt, tóm lại cho dù không bật đèn, tôi cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé một cách rõ ràng.

... Ô~ mặc áo ngủ chôn mình trong đệm chăn thơm ngào ngạt mềm mại ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng còn khê ngáy khò khè, cậu bé đáng yêu như thế mà! QAQ

Ồi nhưng nơi này tuy rằng là thế giới chân thật, nhưng diện mạo của những người này thật đúng là rất giống với các diễn viên trong phim ấy, cơ hồ giống nhau như đúc, ngay cả cậu bé đáng yêu trước mặt này cũng vậy.

Tôi không được nhìn nên đến gần sát cậu bé một chút, nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có mấy nốt tàn nhang nhàn nhạt, đôi lông mi dài nhỏ xinh đẹp, còn có đôi môi nhỏ nhắn mềm yếu vừa dễ thương vừa ngọt (...)

Vera Lee cái bà cô quái dị cô đang nghĩ cái gì thế sự trinh bạch của cô đâu đúng là đủ rồi đấy!

Nói thì nói vậy, nhưng hai cánh môi cậu ấy giống như thạch hoa quả vậy, không nghĩ tới khi trưởng thành lại biến thành một tên lady killer môi mỏng vừa đẹp trai vừa gợi cảm đi khắp nơi quyến rũ phụ nữ...

Aiz... Nhưng nói đến Bruce... bây giờ tôi đã biến thành quỷ hồn đi tới nơi này, vậy thì có lẽ... Cái lúc ấy tôi hẳn là đã chết rồi?

Rachel không chết, Harvey hẳn là sẽ không thể biến thành Two-Face, mà Bruce hẳn là cũng sẽ không suy sút hơn tám năm giống như trong phim nhỉ?

Không biết thế giới hai mươi năm đang làm gì... Có lẽ đang cử hành lễ tang cho tôi? Hẳn là anh ấy sẽ khá đau lòng. Nhưng nói đến cùng, chuyện đã thế rồi, anh ấy nhiều nhất cũng chỉ khó chịu một đoạn thời gian, sau đó sẽ lại dần thân vào sự nghiệp quang vinh vĩ đại đấu tranh với đám tội phạm thành phố Gotham.

Nói đến cùng... Ở trong lòng anh ấy, thứ quan trọng nhất vẫn luôn là thành phố Gotham.

Có lẽ sẽ lại bị thương đầy người, đã có Alfred giúp anh ấy khâu lại và tiêu độc; có lẽ vài năm sau, sẽ lại cùng các loại mỹ nữ ve vãn nhau. Đúng vậy, trong nguyên tác điện ảnh, anh ấy yêu Rachel như vậy, nhưng tám năm sau vẫn có thể lăn trên giường với Miranda rồi sau đó ẩn cư với Miêu Nữ, tôi thì tính cái gì chứ ==

Tôi đứng ở cạnh giường Bruce hồi lâu, mới bỗng nhận ra tôi giống hệt tên háo sắc suy nghĩ chuyện Bruce.

Hơn nữa tâm tình như oán phụ này là thế nào vậy!

Tôi cảm thấy tôi không thể lại nhìn chằm chằm mặt tiểu Bruce như vậy nữa, vì thế quyết đoán bay ra ngoài cửa sổ, tìm chỗ ngủ thôi.

Cho dù không cần ngủ, nhưng một ít thói quen khi còn là con người vẫn không bỏ nữa. Tôi bay lên không trung, kiếm một đám mây thoát nhìn khá xộp mềm nhẹ rồi nằm xuống.

Hm? Bạn hỏi tôi vì sao mây chỉ là do nhiều hơi nước tụ lại mà tôi lại có thể nằm xuống?

Ừm... Đây có lẽ cũng giống như tay bạn chạm vào một chậu nước nhưng khi chạm vào mới nhận ra đó là thủy tinh trong suốt chứ không phải nước. Đề cập đến mật độ phân tử gì gì đó blabla...

Ai nha tóm lại người ta học địa chất chứ không phải vật lý chuyên nghiệp, không cần để ý chi tiết này đâu.

Tôi bị tiếng trẻ con vui đùa âm ỉ làm bình tĩnh.

Vươn vai một cái rồi bay xuống, tôi nhìn thấy tiểu Bruce mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ô, đang hào hứng đuổi theo một cô bé chạy khắp nơi: “Rachel! Rachel! Cho tớ xem với nào!”

Loli Rachel chạy nhanh vào nhà ẩm trồng hoa, lưu lại một loạt tiếng cười thanh thúy như chuông bạc.

Bruce cũng chạy theo.

A... hình ảnh thanh mai trúc mã vui đùa... Xin hãy cho phép tôi khịt mũi một cái.

Đợi đến khi tôi chậm rì rì bay tới cửa nhà ẩm, đúng lúc Rachel đang thất kinh chạy đi qua, cô bé vừa kêu to “Mẹ” “Alfred” vừa chạy xa.

Ủa... cảm giác bất an mãnh liệt thế này nghĩa là sao...

Tôi bỗng nhiên nhớ lại đoạn nguyên tác này, nhanh chóng bay vào nhà ẩm, tìm được cái giếng cạn hoang kia.

Một đoàn dơi đông nghìn nghịt đang thét chói tai từ bên trong lao ra.

Tôi không chút biểu cảm mặc kệ chúng nó xuyên qua mình, bay đi tìm Bruce.

Được rồi, tôi thừa nhận, một đoàn chi chít sinh vật mang bộ mặt dữ tợn bỗng chốc lao tới... Cảnh tượng này đối với một đứa trẻ tám tuổi mà nói thật sự rất đáng sợ.

Cho dù là người trưởng thành, nhất gan một chút cũng đủ bị chúng nó dọa sợ.

Lúc tôi bay xuống, Bruce đang gắt gao ôm đầu, thân thể nho nhỏ cuộn nhỏ lại, không ngừng run run, bần nhão trong giếng dính vào cánh tay và quần áo cậu bé, khiến cậu bé thoát nhìn vừa nhỏ yếu vừa đáng thương.

Tôi bay tới bay lui quanh cậu ấy, nhìn thấy cậu ấy sợ hãi như vậy, trong lòng tôi cũng rất không dễ chịu, à không, phải nói là tôi vừa khổ sở vừa sốt ruột. Nếu tôi có thân thể, tôi đã có thể làm một người chị xinh đẹp thiện lương thanh thuần dễ gần dịu dàng ôm cậu bé đáng yêu này vào trong ngực sau đó dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi cậu ấy thuận tiện sờ sờ một chút, nhưng vấn đề là tôi bây giờ là quỷ hồn! Thật đáng giận mà!

Nhớ lại hồi xem phim, tâm thánh mẫu của tôi đã bị đoạn nguyên tác này làm cho đau nhói, lúc đó còn tưởng tượng nếu tôi xuyên không vào bộ điện ảnh này, chắc chắn sẽ an ủi cậu bé đáng khổ sở như thế này như thế này lại như thế này như thế này...

... Nhưng vì sao giờ tôi được xuyên không vào, lại không làm được cái gì cả là sao! TAT

Dần dần, Bruce ngừng khóc và run run, chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn dính nước mắt và bùn, trông giống như con mèo nhỏ đang nghịch đất vậy.

Đôi mắt màu trà còn lấp lánh nước mắt của cậu ấy nhìn hướng tôi thẳng tắp, đôi mắt trong suốt khiến tôi cảm thấy trong một giây rằng “Kỳ thực cậu ấy có thể nhìn thấy tôi”.

“Chị... chị là ai?” Giọng nói hoảng sợ lại mang chút tò mò.

(Tojikachan: bây giờ Bruce còn nhỏ nên sẽ xưng hô với Vera là em-chị nhé, còn Vera cũng sẽ xưng hô thành chị-em)

À, được rồi, không phải ảo giác.

... Ủa?!

Không, không đúng! Cậu ấy có thể thấy tôi?! = =

“Em có thể thấy chị?” Tôi chỉ ngón tay vào mũi mình, ngỡ ngàng hỏi. Tôi nghĩ biểu cảm của tôi bây giờ nhất định rất ngốc nghếch.

Sắc mặt cậu bé càng thêm tái nhợt, hiển nhiên là sau khi gặp bầy dơi lại thấy tôi, vốn đã sợ hãi giờ lại càng thêm kinh hoàng, cậu ấy nhanh chóng lùi ra sau, không cẩn thận khiến chân phải vốn bị thương càng đau thêm, cậu ấy lập tức kêu lên.

“Hey, cẩn thận một chút, cậu bé!” Tôi nhìn không được lấy tay chạm được đùi cậu ấy, vì thế lại phát hiện một sự vui mừng nữa.

Huhuhu tôi cứ nhiên có thể chạm vào cậu ấy! Tôi có thể chạm vào cậu ấy! Sẽ không bị xuyên qua!

Ngay cả luận logic cấp bậc thần “Chỉ có một mình Bruce có thể nhìn thấy quỷ hồn tôi đây” cũng có thể xảy ra, quả nhiên cậu ấy chính là nam chủ mà!

“Có lẽ em bị gãy xương, ” tôi lộ ra mỉm cười tiêu chuẩn tám cái răng, tận lực nhẹ nhàng nói, “Đừng cựa quậy, bằng không về sau chân sẽ bị què đấy.”

Có lẽ là bởi vì tôi cười, tiểu Bruce chậm rãi trấn định lại, nhưng sắc mặt vẫn có chút trắng. “Chị... chị là quỷ hồn?” Cậu ấy lí nhí như con mèo nhỏ vậy.

Tác giả có chuyện muốn nói: tình tiết “Xuyên không về N năm trước, lúc nam chủ vẫn là một cậu bé đẹp trai” lại xuất hiện!!! = = a a tình tiết cũ rích thật khoa trương lại giả tạo đúng hay không!! QAQ đừng đi mà đừng nhấn back mà~ hãy ở lại đọc một chút thôi, có lẽ tình tiết về sau sẽ chỉ có một chút cũ rích như vậy thôi TAT gắt gao ôm lấy đùi lăn lộn khóc lóc om sòm không cho đi này này có ai cảm thấy cha của lão gia kỳ thực cũng rất tuần tú hay không? o(v)o hình nè:

A a còn có tiểu lão gia lúc được cha đội ống nghe cho nữa nè đây là xưng hô kiểu gì thế= = lúc đội ống nghe bệnh, cười tà mị trông cũng đáng yêu nhỉ o(*//// //)o

Spoi:

“... Em đâu có thét chói tai khóc lớn!” cậu bé phình má cãi.

“Ừ được rồi, tiểu dũng sĩ, nhưng mà em đang phát run này.” Tôi cười nhạo chỉ chỉ hai tay cậu bé đang ôm vai tôi.

“Chị là một quỷ hồn giao hoạt, Vera.” Bruce vẫn phụng phịu, nhưng mà trong đôi mắt lại lộ ra ý cười.

18. Chương 18: Chính Thái Thích Ai

Có lẽ là bởi vì tôi cười, tiểu Bruce chậm rãi trấn định lại, nhưng sắc mặt vẫn có chút trắng. “Chị... chị là quỷ hồn?” Cậu ấy lí nhí như con mèo nhỏ vậy.

“Hm... Có lẽ thế, em cũng có thể hiểu như vậy, nhưng thực ra bản thân chị cũng không rõ bây giờ chị là cái gì nữa.” Tôi buông tay, “Nhưng chị tuyệt đối không phải loại quỷ ác hại người! Chị... chị là quỷ tốt rất thích trẻ con! Giống như cô tiên rằng ấy!” Tôi nghe rằng trợn mắt cười với cậu ấy, nhanh nhẹn nói, “Hi tiểu tuấn nam, có thể cho chị chiếc răng gãy của em không? Chị có thể dùng một đôla tiền xu đổi với em.”

Chính thái phụng phịu nhìn tôi một lát, khinh bỉ nói: “Đó đều là lừa gạt, không tồn tại, giống như ông già Noel vậy, lúc bốn tuổi em đã biết rồi.” Trong mắt viết cực kỳ rõ ràng “Cô ngốc kia cứ nhiên lại vẫn tin tưởng cái loại lừa trẻ con này quả nhiên không văn hóa thực đáng sợ”.

... Sinh hoạt ở nhà Wayne thật đáng sợ mẹ ơi đứa trẻ không hay ho này ngay cả cái thơ ấu đứng đắn cũng không có sao trời ạ là giáo dục khủng bố đến thế nào mới có thể làm một đứa trẻ bốn tuổi đã biết ông già Noel là hư cấu chứ = =

Tôi trừng mắt chính thái nói không ra lời, nhưng có lẽ là biểu cảm của tôi lấy lòng cậu ấy, tiểu Bruce không còn sợ hãi, phì một tiếng bật cười, sắc mặt cũng bắt đầu hồng hào lên.

Nhìn cậu ấy nín khóc mỉm cười, tuy rằng cười thật ngọt nhưng mà khóe mắt còn nước mắt chưa khô, tâm bác gái quái đản của tôi lại rục rịch, không nhịn được vươn tay lau khóe mắt cậu ấy, “Đàn ông con trai cũng sẽ rơi nước mắt sao?”

Bruce không được tự nhiên hơi quay đầu đi, “Em... em chỉ là bị đám dơi kia dọa mà thôi.” cậu ấy nói.

Hình như là để chứng minh, có lẽ là tiếng nói chuyện của chúng tôi hơi lớn, nơi sâu trong động lại truyền đến tiếng thét chói tai kỷ kỷ, sau đó một đàn dơi ào ào bay tới!

Cậu bé sợ hãi kêu lên một tiếng, ôm lấy đầu, cả người phát run. Tôi hầu như không chút nghĩ ngợi ôm lấy cậu ấy, mà tôi lại quên cơ thể của tôi bây giờ giống hệt không khí, cho dù có tôi chống đỡ, dơi vẫn xuyên qua cơ thể của tôi đụng vào tiểu Bruce.

Cậu ấy ở trong lòng tôi không ngừng run run, nhìn ra được cậu ấy thật sự sợ hãi, tôi biết rõ ràng cậu ấy có thể cảm giác được cái ôm của tôi, bởi vì mỗi lần cánh dơi sát qua mái tóc của cậu ấy, cậu ấy liền càng chui vào trong lòng tôi, tôi không hiểu vì sao cậu ấy rõ ràng có thể chạm được tôi mà dơi lại vẫn có thể xuyên qua cơ thể của tôi đụng tới cậu ấy, nhưng nhìn thấy cậu ấy phản ứng như vậy, tôi cũng hơi yên tâm một ít: Ít nhất cái ôm lạnh như băng của quỷ hồn này ít nhiều cũng có thể cho cậu ấy cảm giác an toàn.

Tôi lại nghĩ đến Bruce hai mươi năm sau, nghĩ đến Người Dơi vừa kiên cường vừa mạnh mẽ, giống như chỉ cần vừa đội mặt nạ, là anh ấy chính là một ngọn núi cao cao ngất, là thần bảo vệ của tám trăm ngàn người dân thành phố Gotham, không gì có thể dả đảo anh ấy.

Có lẽ do hồi nhỏ có sự sợ hãi khủng khiếp với loại sinh vật dơi này, mới tạo nên Người Dơi ngày sau, có lẽ sự bảo vệ không đáng kể hiện giờ này của tôi sẽ tạo ảnh hưởng tới sau này, nhưng nếu bảo tôi khoanh tay đứng nhìn một đứa trẻ khiếp đảm bật khóc, tôi không thể làm được.

Rất nhanh, đàn dơi bay đi hết.

“Ổn rồi, chúng nó chạy hết rồi.” Tôi vỗ vỗ bả vai tiểu Bruce, cậu bé đáng yêu vẫn còn núp vào ngực tôi, tuy rằng loại cảm giác này rất tuyệt nhưng mà chuyện vô liêm sỉ như chôn đầu vào ngực, ít nhất cũng phải chờ tới khi con nhà người ta đầy mười tám tuổi mới có thể dạy cho cậu ấy được!

Bruce khịt khịt, gần như là lập tức chạy ra khỏi lòng tôi, nhưng dù sao cũng là thiếu gia nhà Wayne bồi dưỡng, cậu ấy vẫn rất lễ phép nói: “Cám... Cám ơn.”

Tôi cảm thấy tôi nên giảng giải cho cậu ấy hiểu.

Vì thế tôi ho vài cái, bay xa một chút, ngồi nghiêm chỉnh: “Bruce, vì sao em lại sợ hãi đám dơi đó? Chị nghĩ em bốn tuổi đã biết ông già Noel là giả, thì hẳn là em cũng biết dơi kỳ thực là sinh vật có ích chứ nhỉ.”

Biểu cảm của cậu bé có chút kinh ngạc: “Chị làm sao mà biết tên của em?”

Lập tức nghĩ ra được một lí do. “Chị... quý hồn đương nhiên là biết rất nhiều chuyện!” Tôi ưỡn ưỡn ngực.

“À...” Cậu ấy nháy nháy mắt, “Vậy chị tên gì?”

“Tên chị là Vera Lee, em có thể trực tiếp gọi tên của chị... A không đúng, trả lời vấn đề chị! Vì sao sợ hãi dơi?”

“Chúng nó... chúng nó đột nhiên bay ra, hơn nữa lại là một đàn như vậy, em bị chấn kinh cũng là có thể hiểu mà?” Cậu bé có chút phiền chán.

“Em có biết vì sao chúng đột nhiên tấn công em không?”

Bruce nhìn tôi không nói gì.

“Được rồi... Đó là bởi vì chúng nó sợ hãi em.” Ngượng quá, bố Wayne, đoạt lời kịch của bác.

“Sợ hãi em?”

“Đúng vậy” tôi gật đầu, mỉm cười với cậu ấy, “Thực ra dơi là một loại động vật nhút gan lại sợ ánh sáng, cho nên chúng nó chỉ ra ngoài vào ban đêm. Chúng nó thì nhau bay ra bên ngoài, loại phản ứng này trên thực tế cũng giống như em thét chói tai khóc vậy. Chúng nó cũng rất sợ em, cho nên em hoàn toàn không phải sợ chúng nó.” Về phần lời kịch giàu triết lý như “Tất cả các sinh vật đều có nỗi sợ” vẫn nên lưu cho bố Wayne thôi.

“... Em đâu có thét chói tai khóc lớn!” cậu bé phình má cãi.

“Ừ được rồi, tiểu dũng sĩ, nhưng mà em đang phát run này.” Tôi cười nhạo chỉ chỉ hai tay cậu bé đang ôm vai tôi.

“Chị là một quý hồn giáo hoạt, Vera.” Bruce vẫn phụng phịu, nhưng mà trong đôi mắt lại lộ ra ý cười.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu chúng tôi truyền đến tiếng kêu của một người đàn ông: “Bruce? Bruce? Con ở bên dưới sao?”

Tôi nhanh nhóng im miệng, ra hiệu “suyt” cho cậu ấy.

“Con ở dưới này! Bố ơi!” Bruce ngẩng đầu hô một tiếng, sau đó nhìn về phía tôi, giọng nói toát ra một tia thất vọng, “Chị phải đi sao?”

“Đương nhiên không, ” tôi nhe răng cười, thấp giọng nói, “Chị sẽ về nhà với em, buổi tối chui dưới gầm giường dọa em đấy.”

“Em mới không sợ!” Mắt cậu bé sáng lên, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Ngài Wayne buộc dây thừng quanh eo từ từ thả mình xuống dưới, “Bruce, vừa rồi con nói chuyện với ai à?” Hắn hỏi.

Tôi nhanh chóng lắc đầu xua tay với Bruce.

“Không ạ, bố” Bruce nói, “Con chỉ là đang cầu nguyện với chúa mong có người nhanh chóng tới cứu con thôi.”

“Đứa con ngoan” ngài Wayne mỉm cười, “Bây giờ không sao rồi.”

Ngài Wayne kiểm tra đơn giản cho Bruce, rồi nắn xương xong, sau đó Alfred mang một ít đồ ăn tối, phu nhân Wayne bón con ăn, rồi hai vợ chồng rời khỏi phòng, dẫn Bruce nghỉ ngơi nhiều một chút.

Bị cha mẹ quay vòng vòng một trận, thoát nhìn cậu bé có chút mệt mỏi, nhưng thật hiển nhiên, đối với chuyện có một người bạn là “Quỷ hồn”, cậu ấy cảm thấy cực kỳ mới mẻ hơn nữa vô cùng có mặt mũi, cha mẹ vừa rời đi, hai mắt cậu ấy liền sáng lên nhìn về phía tôi: “Vera, Vera, hey, chị ở đó làm gì thế?”

Tôi xoay người, chỉ vào một con gấu bông Teddy to đáng yêu trên giá sách của cậu ấy, “Tiểu dũng sĩ mê cái này?” Tôi xấu tính cười.

“Đó... đó là quà sinh nhật bảy tuổi Rachel tặng cho em!” mặt Bruce đỏ như một quả cà chua, nghĩ nghĩ lại bổ thêm một câu, “Không phải em chọn, trước khi được tặng, em đâu có biết đó là cái gì!”

... Chắc, lại là Rachel.

Tôi áp chế một chút rồi rầm trong lòng, vừa định mở miệng trêu chọc cậu ấy vài câu, chợt nghe thấy tiếng đập cửa cóc cóc vang lên.

“Bruce, cậu ngủ chưa?” giọng nói thật đáng yêu.

Trời ạ, nói Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi!

Tôi nhanh chóng bay lên trần nhà dưới đèn treo, giơ tay ý bảo Bruce chớ nói gì với tôi.

Cậu bé rất ngoan gật gật đầu, nói: “Mời vào, Rachel.”

Rachel đẩy cửa bước vào, bước chân đút đút nhẹ nhàng giống như nai con chạy đến trước giường Bruce, nắm bàn tay ở sau người xoay xoay một hồi, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi... tớ xin lỗi.”

“Không có gì, thực ra tớ còn phải cảm ơn cậu đấy.” Bruce nói, sau đó bí mật nháy nháy mắt với tôi.

“Vì sao?” Rachel mở to đôi mắt xanh, không hiểu gì.

“Không có gì.” Bruce nói, sau đó bày ra dáng vẻ người lớn, ra vẻ thành thực nói: “Cậu tìm tớ có chuyện gì à?”

“Ừ, mẹ bảo tớ tới xin lỗi cậu...” Rachel nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vươn lòng bàn tay trắng trắng non mềm trước mặt Bruce, “Đâu! Mũi tên đá của tớ đâu?”

Xem đến đây, tôi nhớ lại một đoạn nguyên tác kia, sau khi Bruce được ngài Wayne cứu lên, lúc đi đến cửa lớn, Bruce nằm ở trong lòng bố vẫn không quên đưa mũi tên đá mà luôn nắm chặt trong tay đưa cho Rachel. Năm đó, tôi còn phát khóc vì cảm động cho đôi thanh mai trúc mã đáng quý này.

Nhưng có lẽ là bởi vì gặp được quỷ hồn rất hưng phấn, làm cho cậu bé đáng yêu nhất thời không biết đã quăng mất mũi tên đá đi đâu.

“Cái gì?” Bruce nhìn chăm chăm cô bé.

“Chính là cái mà vừa rồi cậu cướp đi ấy!” có lẽ Rachel là cảm thấy cậu ấy muốn lấy luôn, vành mắt cô bé bỗng chốc liền đỏ lên, “Cậu nói ai tìm được thì chính là của người đó! Nhưng mà cậu lại cướp đi mất rồi!”

“A, đúng rồi, tớ xin lỗi” có vẻ như cậu bé đã nhớ ra, “Hình... hình như tớ quên mất nó ở dưới đáy giếng, cậu cũng biết mà, tớ bị ngã rất đau...”

Tiểu Rachel cắn môi, trong đôi mắt to tràn ngập nước mắt, cô bé không nói gì nữa, chỉ dậm chân một cái, giống như đang dỗi vậy: “Nghỉ ngơi cho tốt đi, thiếu gia!” Sau đó liền hất bím tóc chạy ra ngoài.

Cửa bị đóng mạnh lại, tiểu Bruce kinh ngạc nhìn hướng cửa, lông mày thanh tú nhíu chặt lại, răng nanh cắn đôi môi như thạch, nhìn ra được cậu ấy giờ rất không vui.

Tôi chậm rì rì bay đến trước mặt cậu ấy, hai tay đan xen vào nhau, chớp mắt ngọt ngào nói: “Ày yô! Thật xin lỗi ~ người ta đã quên mất rồi! Cậu cũng biết là người ta bị ngã đau quá ~ đau ~ đau ~ đau!”

Tôi muốn chọc cậu ấy cười.

“Vera!” Cậu bé đột nhiên lớn tiếng lên, đôi mắt màu trà trong vắt hung hăng nhìn tôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tức giận.

Tôi liền phát hoảng, lập tức bay đi rất xa, nhìn về mặt của cậu ấy, không quá xác định cậu ấy giờ đang nghĩ gì, vì thế thử thăm dò hỏi: “Bruce? Chị... chị chỉ là muốn làm em vui vẻ... Thoạt nhìn tâm tình em không tốt...”

Bruce mím môi, ảo não, hình như là có chút hối hận vì vừa rồi đã tức giận, cậu ấy vùi mặt vào trong chăn, một lát sau rầu rĩ nói: “Xin lỗi, Vera, vừa rồi đã la chị. Nhưng mà Rachel là người bạn tốt nhất, quan trọng nhất của em, chị cũng hiểu mà.”

“... À, ừ.” Tôi sững sốt vài giây, sau đó mỉm cười gật đầu.

... Trời ạ sự chua xót lại chát nãy từ trong lòng đến cùng là cái gì chứ! Đúng là làm cho người ta đau đầu mà!

Tuy rằng trong lòng đã bắt đầu rít gào, nhưng tôi vẫn giữ hình tượng người chị tri tâm dịu dàng dễ thân ở trước mặt cậu bé đáng yêu này, vì thế chậm rãi bay đến gần, vươn hai tay màu trắng ngà nửa trong suốt nhẹ nhàng nâng gương mặt cậu ấy lên, nỗ lực điều chỉnh biểu cảm thành một người luôn tươi cười ấm áp.

“Được rồi, đừng lo lắng, tiểu dũng sĩ của chị” tôi nói, “Em sợ cô bé ấy giận em đúng không? Yên tâm đi, sáng mai chắc chắn cô bé ấy sẽ nguôi giận, nói không chừng còn có thể bưng bữa sáng bánh kẹp bơ bacon mà em thích nhất đến cho em ăn nữa đấy.”

“Làm sao mà chị biết em thích bơ bacon nhất?” Cậu bé ngây người hỏi.

Vô nghĩa! Tốt xấu gì thì lúc trưởng thành, chúng ta còn sống chung mấy tháng, nếu mấy điểm ấy mà không biết thì tôi thật quá uổng cho một thế hệ nữ chủ Mary Sue xuyên không!

“Ừm... Quý hồn không gì không làm được.” Tôi mỉm cười.

“Vâng, được rồi, cảm ơn chị, Vera.” Bruce cúi đầu, rầu rĩ lên tiếng, nhưng tôi nhìn ra cậu ấy vẫn không quá vui vẻ.

Trời ạ cái tên này hồi còn nhỏ thật đúng là để ý Rachel mà! Tôi thừa nhận tôi rất ghen tị được chưa!

“Ve... Vera!” Bỗng nhiên cậu ấy đột ngột ngẩng đầu, tay nhỏ bé bắt lấy cổ tay tôi, tôi cảm giác được lòng bàn tay cậu ấy ẩm ướt mồ hôi.

“Sao thế?” Tôi nâng tay kia lên xoa xoa mái tóc của cậu ấy.

“Chị có thể giúp em đi tìm mũi tên đá kia không?” Cậu bé vội vàng nói, “Hắn là em đánh rơi trong cái giếng kia, có lẽ là lẫn trong đám rêu, hay là trong các khe đá? A, tóm lại hắn là không khó tìm, quý hồn không gì không làm được, không phải sao?”

... Trời ạ trả lại cái Bruce trưởng thành cute đẹp trai bá đạo luôn luôn nâng niu tôi trong lòng bàn tay luôn miệng Vera mới là chân mệnh thiên nữ của mình còn cái gì mà Rachel Miranda Miêu Nữ đều biến hết đi cho tôi!! QAA

“...” khóe miệng tôi run rẩy kiềm chế nội tâm sắp bạo lên, mỉm cười cứng ngắc nhìn cậu ấy, nhất thời nói không ra lời.

“... được không? Vera?” cậu bé đáng yêu đáng thương hề hề nhìn tôi.

“Trừ em ra, chị không chạm vào được thứ gì cả.” Tôi thở dài, nâng tay lên xuyên qua đèn bàn trên tủ đầu giường cho cậu ấy xem.

“Ồi không...” Bruce ai thán một tiếng, cắn môi càng chặt.

Nhưng mà ngay tại lúc tôi âm thầm may mắn không cần phải đi tìm cái mũi tên chết tiệt kia, mắt cậu bé lại đột nhiên sáng lên: “Vera, Vera! Ôm em lên, đến bên kia bàn làm việc ấy!”

Tôi không biết cậu ấy muốn làm gì, vì thế nghe lời ôm cậu ấy bay tới trước bàn làm việc, chỉ thấy cậu ấy nhanh nhẹn lấy kéo cắt một lọn tóc mềm mại màu lá cọ, nhét vào trong tay tôi.

“Tốt nó vào, sau đó là có thể làm dây thừng buộc mũi tên kéo lên! Chị cảm thấy thế nào?” Cậu ấy đặc ý nhìn tôi.

Tôi: “... = = ”

Vì thế tôi khổ thân tết lợn tóc kia thành một đoạn ngắn, Bruce buộc một đầu thành vòng tròn, vì thế tôi bị sung quân xuống đáy giếng tìm mũi tên đi.

Hiện giờ là giữa trưa, tuy rằng trời đầy mây nhưng mà khá sáng sủa, bằng vào thị lực của đại quỷ hồn, tôi tìm được một cái mũi tên nhỏ rách nát cũng không phải việc khó gì. Nhưng trình tự buộc tảng đá khiến tôi mất rất nhiều sức, thẳng đến khi tôi thăm ‘ân cần thăm hỏi’ tổ tông tám đời của Rachel và Bruce, mới cột khá chắc khối đá rách nát kia, mang về phòng Bruce.

Nhìn cậu bé vui sướng đùa nghịch mũi tên đá, mặt tôi không chút biểu cảm: “Có muốn chị gọi cô bạn gái nhỏ vào không, trả cái mẫu đá bần bần này cho cô bé?”

“Cậu ấy... cậu ấy không phải bạn gái của em!” Bruce líu ríu nhỏ giọng nói, không có một chút lực thuyết phục gì, khuôn mặt trắng nõn lại đỏ, “Bữa sáng ngày mai trả lại thứ này cho cậu ấy.” Tiểu thiếu niên cười như đóa hoa nở vậy.

A a, có vẻ cậu đang ngóng trông người ta đưa bữa sáng cho mình nhỉ!

“Vậy có phải em thích cô bé ấy không?” Không biết xuất phát từ tâm lý gì, tôi hỏi một câu như vậy.

Tiểu Bruce vui đầu càng thấp, sờ tới sờ lui pá tảng đá trong tay, hự nửa ngày, rốt cục phát ra một từ so muối còn nhỏ hơn: “Vâng.”

... Xin hãy cho phép tôi làm một cái biểu cảm mặt than.

19. Chương 19: Để Lộ Bí Mật

Thật hiển nhiên, ngày thứ hai loli Rachel không mang bữa sáng cho Bruce, người đưa cơm đến là mẹ Rachel – phu nhân Dawes, nhưng có lẽ là vì dành cho người bị thương, cho nên bữa sáng là Bruce thích nhất bánh mì quết bơ bacon và sữa nóng, ừm, xem ra tâm nguyện của cậu bé đáng yêu chỉ đạt được một nửa thôi.

Nếu là tôi, thì tôi sẽ rất vui vẻ.

Nhưng tiểu Bruce hiển nhiên không nghĩ như vậy, cậu ấy dậy rất sớm, luôn luôn hưng phấn mà chờ mong cô bé kia mang bữa sáng cho mình, khi nhìn thấy người mở cửa vào là bác gái, gương mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp.

“Hey, lễ phép một chút đi chứ?” Tôi bay ở bên cạnh, dùng âm lượng chỉ có cậu ấy có thể nghe thấy, nói, “Dù là ai đến đưa bữa sáng, em đều phải nói cảm ơn!”

“Cảm ơn bác, phu nhân Dawes.” Bruce vô lực ậm ừ một tiếng, sau đó mang hi vọng lại hỏi một câu, “Rachel đâu ạ?”

“Rachel đi học rồi, thiếu gia.” phu nhân Dawes cười tủm tỉm nói.

Có lẽ là nghĩ mình bị gãy xương cho nên không cần đến trường học, sắc mặt tiểu thiếu gia Bruce đỡ hơn một chút, cậu ấy nhìn thoáng qua mũi tên trên tủ đầu giường, do dự một chút rồi nói: “Chờ chiều nay cậu ấy về, có thể phiền bác bảo cậu ấy đến chỗ cháu một chuyến không ạ? Cháu có việc tìm cậu ấy.”

“Vâng, tôi đã biết rồi, thiếu gia.” phu nhân Dawes mỉm cười gật gật đầu, “Một giờ sau, tôi tới thu dọn bàn, ngài còn muốn thức ăn gì khác không?”

“Không ạ, cảm ơn bác.”

Phu nhân Dawes đi rồi, Bruce vẫn mắt hồn mất vía, tôi càng nhìn, trong lòng càng khó chịu, lười biếng ngáp một cái: “Chị đi ra ngoài đi dạo đây.” Dứt lời đã định bay ra ngoài cửa sổ.

“Vera, đợi chút!”

“Hm?” Tôi quay đầu nhìn cậu ấy.

Cậu bé ngồi ở trên giường cúi đầu chà chà tay, chà chà một hồi rồi ngẩng đầu, nháy mắt sáng lấp lánh nói: “Vera, em có thể nói chuyện chị cho Rachel biết được không?”

... trời ạ! Để lấy lòng cô em nhà cậu nên định lôi người ta ra sao! Không nên nặng bên này bên kia nhẹ chứ!

“...” Tôi nhìn cậu ấy chăm chăm, nhất thời nói không ra lời.

“Cậu ấy là bạn tốt nhất của em, chị cũng biết mà!” Có lẽ thấy tôi âm trầm, Bruce nhanh chóng thêm một câu, “Em cam đoan cậu ấy tuyệt đối sẽ không nói cho ai khác, được không?”

“... Bruce, ” tôi thở sâu, kéo ra một cái tươi cười, “Có thể nói với chị vì sao em muốn nói cho cô bé ấy chuyện của chị sao?”

“Rachel không phải là một cô bé nhát gan, em cảm thấy chắc chắn cậu ấy sẽ thích những thứ kỳ quái “Bruce ngưỡng chừng khế nở nụ cười, “Ví dụ như giống chị...”

... trời ạ cậu mới là thứ kỳ quái! Cả nhà các cậu mới là thứ kỳ quái! Tám đời tổ tông các cậu mới là thứ kỳ quái! Phạm vi trăm dặm quanh các cậu mới là thứ kỳ quái đầy lật bần!

Làm sao bây giờ đại thần xuyên không ông đi chơi đâu rồi hả nếu cứ để tình hình thế này thì tôi không tài nào nhìn ra Bruce sau này sẽ đi tình biệt luyến vứt bỏ Rachel thích tôi!

Đây là loại nguyên tác mà thần làm à...

Tôi kiệt lực ấn xuống ‘ngã tư đường’ đang bạo đi sau gáy, tươi cười hòa ái nói với cậu ta: “Không được.”

“Vì sao?” Bruce sốt ruột mở miệng.

“Bởi vì...” tôi nhìn thấy cậu ta vì cô em Rachel mà sốt ruột phát bực, tâm tôi liền hơi đau, vì thế nhịn không được nói bừa, “Nếu để cho người khác biết chuyện của chị, bọn họ sẽ mời mục sư tới bắt đi chị đi đấy! Em muốn nhìn chị xuống địa ngục sao?”

Câu nói bừa này thành công khiến cậu bé nghẹn lại, cậu ấy sững sốt một hồi, mở miệng nói như là đang thuyết phục mình vậy: “Nhưng... nhưng mà... Quý tốt chẳng phải sẽ không xuống địa ngục sao?”

“Dù không xuống địa ngục mà lên thiên đường, em cũng không được gặp chị nữa. Em đã chán ghét người bạn như chị, không muốn nhìn thấy chị nhanh như vậy sao?” mặt tôi không biểu cảm nói.

“Không! Không có! Ý em là... em không chán ghét chị, em rất thích chị mà! Vera!” biểu cảm của Bruce so lúc này còn kích động hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cử động hơi mạnh, có lẽ là tác động đến chân bị thương, đau hút mạnh một hơi.

Có lẽ là bởi vì câu “Em rất thích chị”, có lẽ là bởi vì cậu ấy đau nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, tóm lại tâm tôi mềm nhũn hẳn đi, nhanh chóng dè dặt cẩn trọng giúp cậu ấy chỉnh lại vị trí đặt chân, kiểm tra thạch cao và băng vải một chút, mới vỗ vỗ đầu cậu ấy, “Gấp cái gì, chị biết em sẽ không như thế mà.”

“Vâng...” Bruce gật gật đầu.

Nhìn vẻ mặt của cậu ấy, tôi yên tâm, phẩm chất đáng quý một lời nói đáng giá ngàn vàng đối với một nam thần vĩ đại như Người Dơi mà nói hẳn là không thể thiếu! Cho dù là hồi còn nhỏ cũng là giống nhau!

Sau đó, tâm tình tôi rất tốt dạy cậu ấy chơi cờ năm quân, nhưng bởi vì tôi không chạm vào được quân cờ cho nên chỉ có thể cậu ấy giúp tôi đặt, làm cho cậu ấy thường xuyên rối loạn đường đánh, tôi cực vui vẻ nhưng vẫn thua nhiều thắng thiếu như cũ. Nhưng nhìn cậu ấy cười híp đôi mắt màu trà lại và khuôn mặt đỏ bừng, tâm can nhỏ của tôi vẫn bị vẻ đáng yêu kia làm cho mềm nhũn, thôi thôi, trò chơi mà thôi, vui vẻ là được rồi.

Chơi không bao lâu, phu nhân Wayne liền cầm mấy quyển sách gỗ cửa phòng, nói là muốn đốc thúc con dù đang bị bệnh cũng không thể lơ là việc học. Tôi vừa cảm thán thì ra trẻ con nước Mỹ áp lực học nhẹ đều là giả, vừa nhìn sổ sách giáo khoa kia, phát hiện đều là phép cộng trừ cơ bản nhất, không khỏi khinh bỉ cười cười với cậu ấy.

Nhớ hồi tôi tám tuổi, đã bắt đầu học bốn phép tính nhân chia giải toán rồi đấy! *ưỡn ngực*

Nhìn phu nhân Wayne không tính ra ngoài, tôi ở đây gốc cũng không nói chuyện được với đành, liền bay luôn ra ngoài cửa sổ, đi chơi khu phố buôn bán của thành phố Gotham.

Đi dạo thế này không có giờ giấc, tôi đi loanh quanh các quầy chuyên bán đồ xa xỉ ở cao ốc Wayne đến lúc mặt trời lặn, mới giật mình thấy thời gian có vẻ không còn sớm. Vì thế vội vội vàng vàng dẹp đường hồi phủ.

Không thể không thừa nhận, từ khi trở thành quý hôn, trí nhớ của tôi vẫn rất tốt, dựa vào trí nhớ lần trước dễ dàng về tới được biệt thự nhà Wayne.

Xa xa nhìn thấy cửa sổ Bruce phòng đang đóng, tôi bay đến, vừa định xuyên vào, lại đột nhiên thấy Rachel đang ngồi ở bên giường Bruce, hai tiểu quý đều mang vẻ mặt bí mật hưng phấn, mắt sáng lấp lánh, Bruce còn liên tục vung hai tay lên không trung.

Cách cửa sổ thủy tinh, tôi không nghe được bọn họ đang nói gì, tiếng Anh của tôi cũng không tốt đến mức có thể đạt đến cảnh giới nhìn miệng nói đoán từ. Mà tôi biết bây giờ không thể trực tiếp xông vào, bởi vì nếu Bruce đang nói với Rachel chuyện về tôi, vậy thì nếu tôi đi vào, cho dù Rachel không nhìn thấy tôi, nhưng phản ứng của Bruce khẳng định sẽ càng thêm sức thuyết phục.

... Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ tôi không muốn bị ai ngoài Bruce biết không muốn bị pháp sư bắt đi không muốn đi gặp thượng đế đầuuuuuuuuuu!

Hô! Bình tĩnh bình tĩnh, bây giờ còn chưa thể xác định có đúng là Bruce nói cho Rachel hay không. Lee Vera, cô phải tin tưởng cậu ấy! Phải tin tưởng Bruce Wayne là một đàn ông nói luôn giữ lời! (Tojikachan: đàn ông cái gì hả chị, bây giờ người ta chỉ là trẻ con thôi =. =)

Mang tâm sự nặng nề mà bay vài cái quanh biệt thự nhà Wayne, cuối cùng nhìn thấy Rachel rời khỏi phòng Bruce, tôi mới xuyên vào.

“Vera, chị đã về rồi!” Bruce mở miệng rất rộng tươi cười với tôi, trong đôi mắt toát ra sự vui sướng chân thật.

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, bay tới trước mặt cậu ấy, ngồi nghiêm chỉnh, “Bruce, vừa rồi chị nhìn thấy em và Rachel đang nói chuyện, chị không vào đánh nhiễu các em, nhưng mà bây giờ chị muốn biết có hay em nói cho cô bé ấy chuyện của chị không?”

Có hoài nghi là phải hỏi, có hiểu lầm là phải giải thích, có nghi ngờ là phải xác minh, đó là phong cách nhất quán của một người hoàn chỉnh thông minh. Để một lý do khiến đau đầu mà không hỏi không giải thích đến khi tạo ra hiểu lầm không thể tiêu trừ không thể văn hồi, đó là một sự sai lầm dẫn đến, tôi không bao giờ làm.

“A, a, không có, đương nhiên không có!” Bruce đỏ mặt, hơi lấp bắp, nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, trong đôi mắt xinh đẹp còn toát ra một chút tức giận, “Ý chị là chị không tin em sao? Vera!”

Tôi không để ý đến cậu ấy chỉ trích, chỉ đến gần sát vào cậu ấy, nhìn thẳng mắt cậu ấy hỏi: “Chị hỏi lại một lần nữa, một lần cuối cùng, em có nói cho cô bé ấy chuyện chị không?”

Cậu bé rũ mắt xuống, cắn răng lên cánh môi nhỏ hồng nhuận, lông mi dài tạo một bóng tối hình cung xuống má trắng nõn.

Sau đó cậu ấy nâng mắt lên, cũng nhìn chăm chú vào tôi, “Không có.” Cậu ấy nói.

Ngay sau đó, tôi hớn hờ nói, “Ừ, Bruce thật ngoan!” Tôi dúm đầu cậu ấy vào ngực Cup C của tôi, nhẹ vò đầu cậu ấy mấy cái.

“Chị làm em ngẹt thở chết mất Vera!” mặt Bruce đỏ bừng giây dựa, giọng nói mềm yếu oán giận.

... nếu nói trong lòng tôi một chút hoài nghi cũng không có, nếu nói tôi hoàn toàn tin sự cam đoan của Bruce, đó đương nhiên là giả.

Nhưng tôi có thể làm sao bây giờ? Rất nhiều chuyện không tùy thuộc ở tôi, nếu cậu ấy cố ý nói cho Rachel, thì tôi cũng bất lực. Dù sao ngay từ đầu đã lỡ mãng chạy tới lấy thân phận quỷ hồn gặp Bruce là tôi làm.

Hiện tại cũng chỉ có cầu nguyện tiểu loli Rachel kia không hiểu chuyện, sẽ không tiết lộ chuyện này cho người lớn biết. Từ khi biến thành quỷ hồn, tôi thật tâm tin tưởng thế giới Người Dơi đầy rẫy khoa học kỹ thuật nổi tiếng này cũng có lực lượng thần linh.

Tôi tuyệt đối không muốn bị pháp sư gì gì đó chop đi gặp thượng đế.

Những ngày an lành vẫn trôi qua như nước chảy, công chúa Vera và tiểu hoàng tử Bruce ở biệt thự nhà Wayne sống vui vẻ mỹ mãn.

... ừm, cho tới bây giờ, cuộc sống “vui vẻ mỹ mãn” này đã được hơn một tháng.

Chuyện tôi lo lắng sự tình vẫn luôn không có xảy ra, xem ra Rachel bảo vệ bí mật này rất khá, phỏng chừng Bruce cũng không nói cho cô bé ấy tên và diện mạo của tôi, nếu không thì lúc Rachel trưởng thành sẽ không nhớ rõ tôi.

Nhưng trước mắt, một chuyện khác lại khiến tôi cực kỳ lo lắng.

Hơn một tháng trôi qua, vết thương trên chân Bruce luôn không khỏi hẳn, không, phải nói là một chút tốt lên cũng không có.

Thân là bác sĩ ngoại khoa, ngài Wayne tiến hành rất nhiều lần kiểm tra toàn diện cẩn thận cho con, phát hiện tiểu cầu và chức năng tái tạo của thân thể Bruce bị vật chất nào đó không biết tên ức chế, đến bây giờ, thậm chí miệng vết thương bị ngã lúc trước cũng không thấy khép lại. Nếu không phải vì luôn vệ sinh sạch sẽ, phương pháp xử lý thích đáng, chỉ sợ đã sớm bị nhiễm vi khuẩn.

“Cứ thế này thì không thể được,” ngài Wayne lo lắng nói, “Chân của Bruce, phải sớm quyết định một chút, nếu miệng vết thương không khép lại, chỉ sợ phải cắt đi.”

“Cắt? Ôi không!” phu nhân Wayne khóc nức nở nói, “Nhưng mà xem trạng thái hiện tại của thằng bé, anh có thể cam đoan miệng vết thương sau khi cắt sẽ nhanh khỏi hẳn không? Anh muốn giết con chúng ta sao?”

“Vậy em nói phải làm sao bây giờ!” Luôn luôn dịu dàng như ngài Wayne giờ cũng phải phiền chán hất cái tẩu đi.

“Em làm sao mà biết!” phu nhân Wayne thét chói tai, “Anh mới là bác sĩ! Em đâu phải!”

“Lão gia, phu nhân, hai người hãy bình tĩnh lại một chút...” ông lão Alfred vô lực khuyên can.

Tôi bay ở bên cạnh, nhìn ba người tranh cãi, nghĩ đến Bruce đang mê man ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng gầy yếu...

... nếu tôi có thể làm gì đó thì tốt quá.

Tôi cần môi, trong lòng cực kỳ khó chịu, chưa bao giờ tôi lại chán ghét chuyện mình là quỷ hồn như bây giờ, chỉ có thể ở đây bay tới bay đi, không làm được cái gì hết.

Cốc cốc. Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên.

“Mời vào.” ngài Wayne mệt mỏi nói.

Dawes rất dè dặt cẩn trọng đi vào, liếc nhìn ba người trong phòng, chậm chạp nói: “Cháu cảm thấy... Lão gia, phu nhân, hiện tại tình hình của thiếu gia... Có lẽ không phải bác sĩ bình thường có thể giải quyết.”

“Ý cháu là sao?” phu nhân Wayne nâng lên hai mắt đăm lệ nhìn cô bé.

“Vào đi, Rachel.” phu nhân Dawes vẫy tay về phía ngoài cửa, đưa tiểu loli đang sợ sệt vào, “Nói cho lão gia và phu nhân biết con đã biết chuyện gì.”

Tôi có dự cảm không tốt.

Spoi:

Nhưng mà... Xa xa vừa nhìn thấy biệt thự nóc màu trắng của nhà Wayne, tôi chỉ biết là tôi không nên trở về.

Toàn bộ thân mình tôi bỗng nhiên mất đi khối chế, bị một luồng lực lượng vô hình nào đó xuất hiện lôi cấp tốc về phía trước. Đó là một sự cường đại đáng sợ, khiến tôi cảm thấy ngực như nghẹn lại, tôi không nhìn được kêu thét lên, nhưng không ai có thể nghe thấy tiếng của tôi.

Mẹ ơi cứu với con phải đi gặp thượng đế rồi!!

20. Chương 20: Rời Đi

Nhóc Bruce chết tiệt này quả nhiên coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai!

Quả nhiên chính thái ngốc nghếch mới đáng ghét nhất, vì lấy lòng con gái, cái gì cũng làm được hết mà!

Tôi phiền loạn bay lòng vòng ở cao ốc Wayne, rất muốn đùa dai như đập vỡ cửa sổ phòng họp của Wayne, đáng tiếc ngay cả tảng đá, tôi cũng không nhặt nổi.

Ngay tại sáng nay, Rachel nói chuyện về tôi cho vợ chồng Wayne và Alfred, coi như Bruce có chút lương tâm, không nói cho cô bé tên và diện mạo của tôi, cô bé chỉ biết là Bruce có một “bạn quý” rất thân.

Ba người lớn ngay từ đầu không hề tin, đều cảm thấy đó chỉ là câu nói đùa của trẻ con, nhưng Rachel kích động khóc to, phu nhân Dawes cũng tái nhợt mặt thề rằng bà từng thấy thiếu gia một mình nói chuyện với không khí hơn nữa còn rất vui vẻ.

Vì thế ba người kia bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Vì thế... Vì thế tôi liền trốn chạy.

Tôi không định trở về chất vấn Bruce, chuyện đã xảy ra rồi, đi trách cứ cậu ấy cũng không giải quyết được gì. Huống hồ bây giờ cậu ấy thật sự chỉ là một đứa trẻ, có lẽ cậu ấy căn bản không ý thức được nếu nói chuyện tôi ra cho người ngoài sẽ có hậu quả gì, có lẽ cậu ấy chỉ là rất thích người bạn quý hồn này, cảm thấy như vậy rất đáng kiêu ngạo, có lẽ cậu ấy chỉ là thấy khó khăn khi giữ bí mật quá lâu, cuối cùng không nhìn được muốn chia sẻ cảm giác với người bạn tốt nhất kiêm cô bé thích nhất mà thôi.

Nhưng mà! Trời ạ! Cô bé thích nhất đấy! Cô bé mà Bruce thích nhất đấy QAQ

... Không, không đúng, đây không phải trọng điểm, hiện tại không phải là lúc nói vấn đề này = =

... Nhưng mà... Thà rằng thất hứa với tôi cũng muốn chạy đi khoe cùng với cô bé mình thích... Nghe qua thật sự siêu chán ghét TAT

Tuy rằng vợ chồng Wayne đều là người sinh hoạt ở thế giới duy vật mấy chục năm, thân là bác sĩ ngoại khoa, khẳng định ngài Wayne cực kỳ bài xích chuyện yêu quái này, nhưng mà chuyện liên quan đến vết thương của con trai, cho nên bọn họ đang tuyệt vọng phải thử hết mọi cách, tìm pháp sư đến xua đuổi tà ma...

... ôi nhưng mà ngộ nhờ vết thương của Bruce chậm chạp không lành thật sự có liên quan tới tôi thì sao?

Tôi lập tức dừng lại, nhẩn mặt nhíu mày suy xét khả năng này, càng nghĩ càng cảm thấy tám chín phần mười là thật. Thiên triều có đồn thổi nhau rằng quỷ hồn không nên tiếp xúc nhiều với người sống, hay đây là chân lý tung ra bốn biển đều đúng? Nhưng mà gần đây tôi không có cảm giác... tình lực rỗng sức mạnh cạn, dương khí tẩm bổ người sống đâu. Nhưng Bruce càng ngày càng gầy yếu là sự thật.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi càng không dễ chịu, lo lắng cùng áy náy đối với Bruce bỗng chốc liền áp đi sự chỉ trích với cậu ấy, bỗng nhiên cảm thấy rời đi như thế này cũng tốt, có lẽ tôi vừa đi, chân cậu bé sẽ lành lại.

... Nhưng mà... Rời khỏi thành phố, tôi có thể đi đâu chứ?

Cứ thế này bay tới thôi đi cả đời?

A a tôi thậm chí ngay cả mình có chết được không, có “cả đời” hay không cũng không biết!

Hơn nữa...

Tôi giương mắt nhìn phía biệt thự nhà Wayne.

Đó dù sao cũng là... Bruce mà. Là vị anh hùng siêu cấp từng dịu dàng bảo vệ tôi, cứu tôi khỏi nguy nan, hôn tôi, nói với tôi “Anh hi vọng em nhớ lại hơn bất cứ ai”, là người mà tôi đã bắt đầu thích.

Cứ thế này mà đi... Thật sự rất không cam lòng + không bỏ được /(o)/

~~Vừa miên man suy nghĩ, vừa lảng đãng bay khắp, trên trời xuống đất xuống biển đều không làm khó được tôi, mà tôi luôn không dám bay đến nơi rất cao hoặc quá sâu, chỉ dám lắc lư ở giữa.

Cảnh sắc dưới đáy biển sâu đẹp siêu cấp!

Tầng mỏng của vỏ trái đất cấu thành cũng giúp tôi ôn tập bài chuyên ngành kiếp trước!

... Chỉ cần xem nhẹ đám con giun và trứng côn trùng chi chít đông nghịt đang đi tới đi lui ở trong lòng đất là được.

Cứ thế ở bên ngoài lắc lư vên vên ba ngày, tôi rốt cục vẫn không kiểm chế được sự nhớ nhung tiểu chính thái, nói cho mình chỉ ở xa xa liếc cậu ấy một cái là được rồi, liếc mất một cái thôi, là tôi lập tức bay đến một thành thị khác đi du lịch, chờ một năm rưỡi để vết thương của cậu ấy lành hẳn lại, rồi trở về thăm cậu ấy.

Vì thế tôi bay trở về biệt thự nhà Wayne.

Nhưng mà... Xa xa vừa nhìn thấy biệt thự nóc màu trắng của nhà Wayne, tôi chỉ biết là tôi không nên trở về.

Toàn bộ thân mình tôi bỗng nhiên mất đi khối chế, bị một luồng lực lượng vô hình nào đó xuất hiện lôi cấp tốc về phía trước. Đó là một sự cường đại đáng sợ, khiến tôi cảm thấy ngực như nghẹn lại, tôi không nhìn được kêu thét lên, nhưng không ai có thể nghe thấy tiếng của tôi.

Mẹ ơi cứu với con phải đi gặp thượng đế rồi!!

Cơ hồ là trong nháy mắt, tôi đã bị lôi kéo vào trong một căn phòng, lưng phịch một tiếng đánh lên cái gì đó, sao đều toát ra đầy tầm mắt.

Đau quá đáng giận!

... Ủa không đúng sao tôi có thể đụng vào đồ vật được?

Tôi chịu đựng đau sở soạn xung quanh, hoảng sợ phát hiện hình như mình bị nhốt trong một cái lọ, bốn phía đỉnh đầu dưới chân tất cả đều là bức tường vô hình.

Mà bên ngoài bức tường, vợ chồng Wayne và Alfred đều ngưng trọng ngồi trên ghế tựa nhìn chằm chằm phía tôi, Bruce nằm mê man ở trên giường nhỏ, Rachel và mẹ không có ở đây.

Cách lọ rất gần là một người trẻ tuổi mặc áo dài màu đen đang đứng, choàng trên vai một dải lụa đỏ thẫm, đeo trên cổ một giá chữ thập, tay trái cầm một quyển sách dày đang mở ra, tay phải bưng một cái giống sừng con thú, hình như bên trong có đựng chất lỏng đục ngầu.

Anh ta dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn tôi.

Hơi thở trên người anh ta khiến tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu, tôi chán ghét vừa sợ vừa e ngại lùi ra sau, phía sau lưng dính sát vào vách tường vô hình, lấy hết can đảm đặt câu hỏi: “Thế... thế này là thế nào?”

Tôi cảm thấy chắc chắn là anh ta có thể nhìn thấy tôi hơn nữa còn nghe thấy tiếng tôi.

Nhưng mà cha sứ trẻ tuổi không hề để ý đến tôi, anh ta lăm bắm vài câu gì đó, trang sách trong tay không có gió nhưng tự lật, sau đó hất mạnh chất lỏng trong cốc hình sừng thú vào tôi.

Tôi nghe thấy rõ ràng tiếng chất lỏng kia đập vào mình, nhưng tôi lại không có cảm giác đau đớn gì, chỉ cảm thấy mình nhanh chóng suy yếu đi, cả người xụi lơ, ngay cả sức lực nâng tay lên cũng không có. Rất nhiều vật chất màu trắng ngà nữa trong suốt từ trên người tôi tuôn ra, bay thẳng về phía Bruce.

... Trời ạ pháp sư thật sự rất đáng sợ! QAQ

Tôi sẽ bị vắt khô kiệt... à không, quý có thể bị khô kiệt sao?!

Điều duy nhất làm tôi thoáng vui mừng chính là gương mặt cậu bé vốn tái nhợt, sau khi ‘tinh hoa’ màu trắng ngà của tôi thấm vào, dần dần trở nên hồng hào lên.

... ừm giống như có cái gì đó kỳ quái nhập vào?

Ai nha hiện tại không phải là lúc nói chuyện này trời ạ!

Ngay tại lúc tôi cơ hồ bị rút hết ‘tinh hoa’, cả người vô lực xụi lơ thở hổn hển, cha sứ cuối cùng mới ngừng nghi thức, cặp mắt xanh đậm kia của anh ta thẳng tắp nhìn tôi, tôi bản năng quay mặt đi, cảm thấy dưới ánh mắt của anh ta, tôi không hề có bí mật gì vậy.

“Nếu cô muốn tốt cho vì cậu bé này, thì về sau đừng gặp cậu ấy nữa” môi anh ta không nhúc nhích, nhưng tôi quả tưng nghe thấy được tiếng nói của anh ta, “Tôi biết cô không có ác ý, thưa cô, nhưng mà quý hồn quả thực không thể sống chung thời gian dài với người sống.”

Tôi nghe vậy, lòng trầm xuống, “Nói như vậy... Quả nhiên là vì tôi, vết thương của cậu ấy mới mãi không khỏi?” Tôi tối nghĩa nói, sau đó tiếp tục há mồm thở dốc, hiện tại ngay cả nói cũng mệt đến đòi mạng.

“Chỉ sợ là vậy, cô gái.” Cha sứ gật gật đầu.

“Vậy bây giờ cậu ấy thế nào? Sẽ khôi phục chứ?”

“Chỉ cần cô không ở cạnh cậu ấy nữa.”

Tôi cúi thấp đầu xuống.

... Cái cảm giác nhện đau rời bỏ những thứ yêu thích trắng sì chặt cổ tay buông tay mới là yêu anh ấy Gió hiu hiu hề, nước sông Dịch lạnh ghê* này là thế nào vậy...

(* Câu thơ này trong bài Dịch thủy ca:

“Gió hiu hiu hề, nước sông Dịch lạnh ghê

Trắng sì một đi không trở về”

Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính.)

(Tojikachan: Vera hài hước kinh khủng :))))))))))

“... Tôi có thể thỉnh thoảng về đây thăm cậu ấy không?” Tôi mang hi vọng nói, “Chỉ ở xa xa nhìn thôi! Ít nhất ba, à không, một tháng chỉ nhìn một lần, như thế có được không?”

Cha sứ nhìn tôi một hồi lâu không nói, bỗng nhiên lộ ra một cái mỉm cười cổ quái.

“Tôi nghĩ cô không đợi được đâu.” Anh ta nói.

Sau đó đột nhiên mắt tôi tối sầm, ngay cả kêu sợ hãi, tôi cũng không kịp phát ra.

Sau đó... không có sau đó.

==== Phân cách tuyến tôi là thị giác của thượng đế không thể không xuất hiện ====

Bruce mặc một bộ vest màu đen ngồi ở trên giường lớn. Vết thương của cậu khép lại rất tốt, xương cốt cũng khôi phục cực kỳ thuận lợi, hôm nay là ngày thứ mười cậu bỏ thạch cao, tình trạng bây giờ của cậu so với trước khi ngã bị thương không có gì khác nhau.

Nhưng mà tâm tình của cậu lại không tốt.

Cô gái quý hồn người Trung Quốc tên là Vera kia đã gần một tháng không xuất hiện.

Cậu bé phiến chán đâm mạnh một cái xuống giường, nắm tay nhỏ mềm đâm đệm xóp hơi lõm xuống.

Bỗng nhiên một trận gió nhẹ thổi tới, mát mẻ thổi vào trên mặt cậu.

“Vera!” Bruce vui mừng nhảy dựng lên, lập tức nhảy xuống giường, đôi mắt sáng lên nhìn quanh bốn phía, chờ mong có thể nhìn thấy quý hồn luôn nhăn mặt làm ra các loại biểu cảm ngốc nghếch chọc cậu vui vẻ.

Nhưng mà sắc mặt của cậu lại dần dần ảm đạm đi.

Cậu phát hiện đó chỉ là cửa sổ đang mở mà cậu quên đóng thôi.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, là tiếng nói ngọt ngào thanh thúy của loli Rachel: “Bruce, cậu đã xong chưa? Lão gia và phu nhân đều đang đợi cậu đấy!”

Bruce mím môi, cái miệng nhỏ nhắn giống thạch hoa quả kia trong nháy mắt giống như có được hình dáng nghiêm khắc của người trưởng thành vậy.

Cậu đi mở cửa ra.

“Cậu mặc như vậy thật đẹp.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Rachel đỏ bừng ngắm cậu, tươi cười xán lạn.

“Rachel, tớ hỏi cậu một chuyện.” giọng nói của Bruce rất nghiêm túc, nếu quý hồn kia ở đây, có lẽ sẽ lại cười nhạo cậu banh mặt bánh bao mà lại nỗ lực giả bộ tức giận như một người lớn. Nhưng lần này thì khác, cậu biết, cậu thật sự rất tức giận, hơn nữa đã ghen quá lâu.

“Sao thế?” mắt to sáng ngời của Rachel vụt sáng một chút.

“Quý hồn kia ấy, chính là người bạn mà tớ nói với cậu, chị ấy đã mất tích một tháng!” Bruce lớn tiếng nói, “Cậu có biết chuyện gì đã xảy ra với chị ấy không?”

Sắc mặt Rachel thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng banh thành bánh bao, mắt to xanh thẳm lập tức trào ra hai giọt nước, “Tớ không biết!” tiếng nói trẻ con bén nhọn, “Tớ có nhìn thấy được chị ấy đâu! Tớ làm sao mà biết một quý hồn sẽ bị xảy ra chuyện gì?”

“Không, chắc chắn là cậu biết! Nhất định là cậu biết!” Giọng nói của Bruce còn bén nhọn hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, “Bởi vì tớ chỉ nói cho một mình cậu thôi! Ngay cả bố mẹ và Afred, tớ cũng không nói!”

Cô bé bị dọa, không nhin được lui ra sau một bước, “Tớ, tớ... Là tớ nói cho lão gia phu nhân thì sao?” Cô bé nói, “Chân của cậu bị gập quý hồn nên mới luôn mãi không lành được, đây đều là lỗi của con quý hồn kia! Tớ... tớ cũng chỉ là vì muốn tốt cho cậu thôi!”

Nói xong câu đó, bộ ngực nhỏ của Rachel không ngừng phập phồng, nhưng trong lòng cô bé có chút đắc ý: Hìhì, mình rốt cục cũng có thể giống một người lớn nói “Tớ cũng chỉ là vì muốn tốt cho cậu”.

Bruce nắm chặt nắm tay, “Tớ chỉ muốn biết rốt cục thì chị ấy đã gặp phải chuyện gì!”

“Chị ta bị cha sứ Elvil bắt đi! Tớ nghĩ chắc chắn chị ta bị đày xuống địa ngục rồi!” Rachel kiêu ngạo hất cằm.

Cậu bé giống như bị ăn một viên bom vậy, cậu há to miệng, vành mắt nhanh chóng đỏ lên, cậu không muốn tin lời nói của Rachel, nhưng cậu biết đây là sự thật.

Không thể nào! Đúng là Vera bị mục sư bắt đi? Giống như chị ấy từng nói qua?

Nhưng mà, nhưng mà chị ấy là quý tốt, tuyệt đối không có khả năng bị đày xuống địa ngục.

Bruce chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Hắn cúi đầu, cực kỳ hối hận lúc trước không nên nói cho Rachel chuyện này, cảm thấy trong lòng như là bị một cái gì đó đè nặng, khổ sở đòi mạng, nhưng cậu còn quá nhỏ, cậu vẫn chưa hiểu cảm xúc khó chịu này tên là ảo não và tự trách.

“Bruce? Con còn đang làm gì đây? Nhanh lên, chúng ta bị muộn mất rồi!” Dưới lầu truyền đến tiếng la của phu nhân Wayne, “Con không muốn xem opera sao? Đêm nay là “Faust” trong “Mephistopheles”, con chưa xem bao giờ đâu!”

Bruce hít một hơi thật sâu, lau sạch nước mắt trào ra hốc mắt, cậu không nhìn Rachel một cái nào nữa, nhưng cậu biết cậu không thể trách cứ cô bé, bởi vì Rachel thật sự chỉ muốn tốt cho cậu.

“Con lập tức xuống ngay, mẹ!” Cậu đi vào Toilet, quyết định rửa mặt.

Nhưng cậu không biết... Đêm nay là lần cuối cùng cậu cùng cha mẹ từ ái của mình ở bên nhau.

Spoi:

Đau quá!

Cảm giác này!

... Trời, trời ạ!

Tôi có thân thể! Tôi không còn là quỷ hồn nữa! Cảm ơn CCTV cảm ơn nhân dân quần chúng cảm ơn Quang Đỉnh Tổng Cúc! QAQ

21. Chương 21: Gặp Lại Thật Ngọt

Tôi bị nhiều tiếng ồn lớn làm bừng tỉnh.

Vừa mới khôi phục ý thức, mắt cũng chưa mở, một mùi dầu ma-dút gay mũi tràn ngập trong mũi, tôi không nhận được ho khan vài tiếng, mở mắt ra nhìn bốn phía.

Căn phòng lớn lại tối tăm, một người cũng không có. Khắp nơi đều là máy móc ống dẫn hơi cao lớn, còn có các loại đồng hồ đo phức tạp, mấy thứ này hiển nhiên đều đang hoạt động, bởi vì chúng nó không ngừng phát ra tiếng động lớn.

Tôi hơi sững sờ, chậm rãi cúi đầu nhìn mình, trang phục thể thao đơn giản có chút quen mắt, làn da bóng loáng, chân dài thoát nhìn rất khêu gợi, tôi không nhận được nâng tay lên, véo đùi một cái.

Đau quá!

Cảm giác này!

... Trời, trời ạ!

Tôi có thân thể! Tôi không còn là quỷ hồn nữa! Cảm ơn CCTV cảm ơn nhân dân quần chúng cảm ơn Quang Đỉnh Tổng Cúc! QAQ

Tôi hưng phấn mạnh ngẩng đầu, kết quả phịch một tiếng, đầu bị va chạm khá mạnh, tuy rằng rất đau, nhưng tôi vẫn vui sướng đến mức nước mắt sắp chảy ra, đã bao lâu tôi không cảm nhận cảm giác đau chân thật này rồi!

Tôi bây giờ đang cuộn mình trong một góc nhỏ hẹp âm u, trước mặt là một đoạn đường ống dẫn thô to chắn tôi rất kín, cũng chính là chỗ đầu tôi bị đụng vào vừa rồi. Bên chân có một bình plastic bụng to trong suốt, trên bụng bình bị thủng một lỗ khá to.

Nhìn cái bình vỡ, tôi mơ hồ nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước.

Ngày đó sau khi bị pháp sư bắt ở nhà Bruce, tôi luôn luôn nửa ngủ nửa tỉnh, mở mắt ra là gặp một vùng trắng xoá, hơn nữa phát hiện mình bị nhốt trong cái bình kia, không ra được, hoàn toàn không biết mình đang ở nơi nào.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của cha sứ trẻ tuổi tên Elvil kia lại vang lên. Anh ta nói anh ta đang mang tôi đến chỗ tôi tỉnh lại lúc trước, ở đó, anh ta có biện pháp giúp tôi có thân thể một lần nữa, tôi có thể ở mãi trong cái bình kia, như vậy có thể cam đoan lúc tỉnh lại không bị ai phát hiện.

Chẳng lẽ cái bình plastic vỡ này chính là cái bình mà lúc đó dùng để bắt tôi sao... Vì sao hàng vĩa hè giá rẻ như vậy lại có công dụng hải hùng thế = =

Lúc đó, mới đầu tôi tỏ vẻ hoài nghi, cảm thấy anh ta không có khả năng tốt bụng giúp một quỷ hồn lai lịch không rõ như vậy khôi phục thân thể, nhưng anh ta nói với tôi: hiện tại cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng tôi, hơn nữa tôi đã lấy một thứ trên người cô coi như là thù lao.

Tôi ngẫm lại, cũng thấy có lý, lại hỏi anh ta bao lâu có thể khôi phục.

Anh ta nói với tôi, ít thì khoảng ba năm, nhiều thì mười mấy năm.

Lúc đó tôi lập tức quỳ sụp xuống, trời ạ mười mấy năm, chơi trò “Thần điều hiệp lữ” sao, tiểu Bruce thân ái của tôi mười mấy năm sau... Ừa nhưng mà đoạn nguyên tác này, tôi không nhớ rõ lắm, Bruce mười mấy năm sau sống thế nào?

Theo như lời Elvil, tôi không hề có một chút năng lực chống cự anh ta, dù anh ta thật sự muốn tôi đi gặp thượng đế, tôi cũng không có cách.

Ồi nhưng mà anh ta lấy gì trên người tôi vậy? Tôi cúi đầu nhìn nhìn, tay chân vẫn đầy đủ, tôi vẫn là người bình thường khỏe mạnh, lúc nhớ tới Bruce vẫn là xấu hổ đỏ mặt tim đập nhanh, cũng không giống như là mấy thứ huyền ảo như bị “lấy đi tình cảm” v.v...

Tôi ngồi trong góc xó chật chội này, liếc mấy cái hòm sắt ngay ngắn chỉnh tề cách đó không xa.

Không lẽ...

Tim tôi trầm xuống, trong lòng lặn lội cầu mong đừng đừng đừng ngàn vạn đừng đúng như tôi nghĩ, đứng dậy, liếc xung quanh một cái, không có ai, sau đó đi đến bên cạnh hòm, thử nhấc lên.

... Trời ạ! Không được! Không nhấc nổi!

Sử dụng hết lực cũng không nhấc nổi chết tiệt! QAQ

Tôi hoàn toàn nhụt chí, một tay vịn lên hòm một tay ôm trán làm trạng thái vô cùng đau đớn, tôi đi chết đây! Ngày đó pháp sư đáng chết quả nhiên lấy đi bàn tay vàng mà tôi vẫn kiêu ngạo nhất... sức lực quái vật!

Làm sao bây giờ tôi bây giờ đã hoàn toàn trở thành một thiếu nữ bình thường rồi đây chính là thế giới Người Dơi đấy phần tử phạm tội cần rở như vậy tôi bây giờ lại một chút năng lực tự bảo vệ mình cũng không có TAT

... Thôi vậy hiện tại không phải là lúc nghĩ mấy vấn đề này.

Tôi nỗ lực rút mình ra khỏi cảm xúc uể oải vì bị mất đi bàn tay vàng, ngược lại suy xét một vài vấn đề hiện thực. Ví dụ như hiện tại, từ lúc bị bắt đến bây giờ đã qua bao nhiêu năm? Tôi nhớ lúc trước, khi tỉnh lại trên chiếc thuyền bỏ neo kia ở thành phố cảng, hiện tại xem ra thuyền này đang vận hành, chẳng lẽ giờ phút này tôi đang ở biển lớn? Đã rời khỏi thành phố rồi sao? Vì thế đến cùng thì tôi đang ở nơi nào?

Tôi sờ sờ trên người, nhớ tới thân quần áo này là bộ tôi mặc đi cứu Rachel ngày trước, vừa sờ túi tiền liền vui vẻ, lúc đó dao nhỏ dùng để cắt dây thừng vẫn còn, thậm chí còn có tiền mặt ba trăm dola tiền Mỹ, lại nhìn kỹ, trên cổ tay cư nhiên còn mang theo đồng hồ dạ quang tối hôm đó, hơn nữa kim đồng hồ vẫn còn chạy!

Tôi mang tâm tình kích động lại ngồi góc xó nhỏ cũ. Không có biện pháp, tôi bây giờ thậm chí không biết chiếc thuyền này là chỗ khách hay là chỗ hàng, vé tàu bao nhiêu tiền một cái, tôi bây giờ hoàn toàn thuộc loại khách nhập cư trái phép, nếu lỡ mãng chạy ra, ngộ nhớ bị bắt thì tệ quá.

Như vậy quả nhiên vẫn là thành quỷ tốt hơn sao?

Tôi vẫn nên im lặng nghĩ kế tiếp nên làm sao bây giờ.

Tĩnh tâm tĩnh tâm, tôi liền mơ hồ ngủ mất, lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy bàng quang căng ra đòi mạng... con người có ba nhu cầu thiết yếu. (Tojikachan: hình như là ăn, ngủ và... vệ sinh :))))))

Cúi đầu nhìn, một giấc ngủ này mất hơn tám giờ, chỗ ngủ hẹp khiến xương sống eo tôi đau, đồng hồ biểu hiện hiện tại là mười một giờ hai mươi phút, nơi này không có cửa sổ, không biết là ban ngày hay là buổi tối.

Tôi có thể nhìn được đôi, nhưng buồn tiểu thì dù một giây cũng không muốn nhìn, hơn nữa lại khát đến mức đòi mạng, chỉ do dự một chút liền quyết định mạo hiểm đi ra.

Trước tiên dạo một vòng trong khoang thuyền máy móc, may mắn tìm được một cái Toilet thủy thủ dùng, vào giải quyết vấn đề sinh lý xong, tôi đi đến trước cửa khoang thuyền, cửa không khóa, nhưng cái cửa kia lại vừa dày vừa nặng, tôi vừa ra sức đẩy cửa vừa yên lặng rơi lệ, hoài niệm những ngày lành có sức lực quái vật đã một đi không trở lại của tôi.

Ngoài cửa là một hành lang hẹp, nói như vậy là khoang máy móc và khoang động lực đều là ở tầng dưới cùng của thuyền, lên trên là khoang thuyền, nhà ăn, phòng giải trí của nhân viên, hoặc là nơi đặt hàng hóa. Nhu cầu của tôi bây giờ kỳ thực không cao, tôi chỉ cần tìm được một cái vòi nước cung cấp nước uống là được, vừa rồi cái Toilet trong khoang thuyền máy móc kia thật bị kihej không có vòi nước, mà nếu vạn bất đắc dĩ, tôi vẫn thật sự không muốn đi uống nước trong bồn cầu = =

Hành lang rất tốt, yên tĩnh không người, cánh cửa này là một cánh cửa duy nhất trên hành lang, đi lên phía trước mới có thể nhìn thấy là một cái hành lang hoành tráng rộng lớn cách đó không xa, ngọn đèn cũng sáng hơn.

Tôi dè dặt cẩn trọng đi về phía đó, lúc sắp đến nơi, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, tôi nhanh chóng dính sát người vào vách tường, ngừng thở cẩn thận nghe.

“... Sao tôi lại cảm thấy Emily ăn còn no hơn cậu?” Một giọng nói vang lên.

“Được rồi mà, bạn hữu, một người không nuôi sủng vật như cậu sẽ không hiểu được một người chủ nhân yêu chó như mạng châu.” một giọng nói khác khoan khoái nói, “Vốn định mang theo nó cùng nhau lặn lội đường xa, lại chỉ có thể nhốt nó ở nơi tối tăm chật hẹp này, tôi đã cảm thấy nó bị thiệt thòi quá đủ rồi.”

“Nhưng mà... cũng không tất yếu làm nhiều đến thế chứ?” Giọng nói thứ nhất có vài phần tò mò, “Con chó kia của cậu lớn đến mức nào thế?”

Vừa nói chuyện, hai người kia vừa đi tới ngã hai hành lang, tôi mơ hồ ngửi thấy mùi đồ ăn, không nhìn được thoáng rời đầu khỏi vách tường một chút, liếc mắt nhìn ra phía ngoài.

Hai đàn ông, mặc quần áo thủy thủ, một người bưng cái mâm cực lớn trong tay, bên trong là một khối chân giò hun khói to và một khối bánh mì trắng, nhìn sơ qua cũng biết chân giò hun khói và bánh mì lớn bằng đầu tôi.

Một người đàn ông khác bưng một cái chậu lớn, bên trong đầy nước trong. Nhìn nước loang loáng dưới ánh đèn, tôi không nhìn được nuốt nước miếng.

“Tôi cũng không biết nữa, đáng chết...” chủ nhân sủng vật oán giận, “Gần đây, lượng cơm ăn của nó bỗng dưng rất nhiều, có lẽ tôi nên cảm thấy may mắn? Thêm ăn nhiều, ít nhất chứng minh nó không bị say tàu.”

Tiếng bước chân của hai người dần dần đi xa.

Nhưng mà câu kia của chủ nhân con chó “Lượng cơm ăn của nó bỗng dưng rất nhiều”, khiến trong lòng tôi có một suy đoán, vì thế tôi quyết định lặng lẽ theo đuôi hai người kia.

Có lẽ... không chừng trên thuyền này không chỉ có một mình tôi trốn vé.

Tôi cực kỳ không tự tin với kỹ thuật theo dõi của mình, cho nên chỉ dám ở xa xa đuổi theo bọn họ, may mà có lẽ do vận số của tôi có lẽ là do một ‘bàn tay vàng’ đang khuấy phá, tóm lại một đường đi, ngoài hai người phía trước kia, tôi không gặp phải ai khác.

Tôi đi theo bọn họ ngoặt hai cái hành lang, đi tới trước cửa một khoang, người bưng chậu mở cửa, bên trong là rất nhiều thùng đựng hàng.

Bọn họ đi vòng qua mấy chồng thùng đựng hàng, đi tới một cái góc giữa hai thùng hàng, một con chó cực kỳ xinh đẹp nằm sấp ở đó, lúc nhìn thấy hai người liền đứng lên, khoan khoái vẫy đuôi.

Hai người đặt thức ăn nước uống xuống mặt đất, chủ nhân và sủng vật Emily thân thiết với nhau một hồi, rồi thu dọn phân chó trong một góc cách đó không xa, sau đó rời đi, miệng còn không ngừng than thở, đại ý chính là “Sao mà vệ sinh cũng nhiều hơn cả trước kia”.

Chủ nhân đi rồi, nhưng Emily vẫn không yên tĩnh lại, nó đi vòng quanh mâm đồ ăn vài vòng, bỗng nhiên cúi đầu, dùng cái mũi đẩy đẩy cái mâm kia, đẩy nó đến mặt sau một thùng đựng hàng, sau đó ngồi xuống tại chỗ, vẫy đuôi càng khoan khoái.

Bỗng nhiên, một bàn tay từ mặt sau thùng đựng hàng vươn ra, vỗ vỗ đầu con chó.

“Cô bé ngoan.” Giọng nói của một người đàn ông có chút khàn khàn vang lên.

Giọng nói này, dù có hóa thành tro, tôi cũng có thể nhận ra, hơn nữa còn không chút do dự cực kỳ khẳng định chính là người ấy.

Tôi gắt gao ôm miệng, lo lắng mình lập tức sẽ vui mừng quá mà bật khóc, trái tim thỉnh thoảng kịch liệt nhảy lên, như lập tức sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Đúng là trái đất tròn sẽ có ngày gặp lại mà!

Giọng, giọng nói này! Tuyệt đối là Bruce Wayne bản trưởng thành không lầm được! Em nhớ anh muốn chết đại anh hùng đẹp trai của em Bruce! QAA

Chuyện tới trước mắt, ngược lại tôi lại có chút mất bình tĩnh, nhất thời không biết có nên lập tức lao ra gặp hay không, lại có chút lo lắng trông tôi bây giờ có phải rất xấu không, vừa rồi ngủ khiến quần áo có nhiều nếp nhăn, phỏng chừng tóc cũng rối tung, ôi thật hỏng bét, tôi một ngày một đêm chưa ăn cơm chưa uống nước, chắc chắn sắc mặt siêu vàng như nền siêu khó coi!

Cũng không chờ tôi do dự lâu, Emily liền cảnh giác lên, chạy đến cách tôi không xa đứng lại, miệng phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp trầm thấp.

Tuy rằng tôi luôn luôn yêu chó, nhưng chó lớn như vậy lại đang trong tư thế đe dọa, quả thực rất đáng sợ.

“Như thế nào, Emily?” Giọng nói của Bruce cũng khàn khàn vang lên, anh ấy chậm rãi đi ra khỏi mặt sau thùng đựng hàng. Vì thế nương theo ánh sáng lơ mơ trong khoang, tôi thấy rõ khuôn mặt xa cách lâu ngày này.

Anh ấy thoát nhìn trẻ hơn một chút so với lúc tôi vừa đến thế giới này, vẫn là khuôn mặt anh tuấn kia, nhưng mà tóc rất rối, trên cằm cũng mọc râu, mặc một cái áo jacket bản nhìn không ra màu sắc, còn đôi mắt màu trà so sánh với khi trở thành Người Dơi, không có vài phần mỗi mệ và tang thương, mà mang tinh thần phấn chấn chưa hiểu sự đời.

Hai chúng tôi đều nhìn đối phương, nhất thời ngậm ngùi cả người.

Sau đó cả khuôn mặt của anh ấy đều toả sáng lên, lấp bắp nói: “Cô, cô cô... cô là...”

“Bruce!” mũi tôi bỗng nhiên có chút lên men, giống như có một luồng máu nóng xông lên đầu, lúc đầu óc tôi chưa phản ứng lại tôi đang làm cái gì, cơ thể của tôi đã vọt lên.

Cô chó Emily thông minh hình như đã nhìn ra gì đó, nó ngoảnh đầu lùi lại sang một bên, không ngăn trở tôi.

Tôi xông vào trong lòng Bruce, khiến cả người anh ấy bị loạn choạng lui ra sau một bước, hai tay gắt gao ôm eo anh ấy, không nhận được dụi dụi mặt ở trong ngực anh ấy, ngửi thấy mùi mấy ngày không tắm rửa không dễ ngửi trên người anh ấy, ngược lại cảm thấy yên tâm vô hạn.

Ôi ha ha quả nhiên vẫn là Bruce bản trưởng thành tốt hơn! Thân cao này cơ ngực này râu này vị đàn ông này a ha ha ha ha siêu mê vị.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt vừa ẩm ướt vừa nóng, ủa ủa ủa đây là sao chứ vì sao lại bỗng dưng muốn khóc thế thật sự là rất mất mặt mà! QAA

Chủ nhân của cơ ngực kiên cố cũng không đẩy tôi ra, chỉ cứng ngắc sưng sốt một hồi, sau đó một tiếng thở dài nóng nóng phả vào bên tai tôi.

“Cô... là Vera phải không?” Anh ấy hỏi, hai tay cũng gắt gao ôm eo tôi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Kế tiếp bắt đầu thời gian làm bạn lão gia bảy năm! Kỳ thực trụ cột của tình cảm thật sự chính là có được ở trong khoảng thời gian này!!

22. Chương 22: Ở Trên Thuyền

“Ừ ừ!” Tôi mãnh gật đầu, trong lòng không ngừng cao hứng, “Anh còn nhớ rõ tôi?”

“Là một người bình thường, nếu hồi nhỏ tôi có một người bạn là quý hồn, tôi nghĩ cả đời tôi cũng không quên được.” Anh ấy mỉm cười nhìn tôi tỉ mỉ, “Huống hồ cách nhiều năm như vậy, ngoài... ừm... ngoài màu da của cô tôi có thể nhìn thấy ra, cô một chút cũng không thay đổi.”

“Còn anh thì thay đổi thật nhiều, ” tôi không nhịn được lại dụi dụi mặt mình ở trong ngực anh ấy, “Cao như vậy, rắn chắc như vậy, còn có râu này nữa, mà đã bao ngày rồi anh không tắm rửa?”

“Để tôi ngắm lại xem, chỉ sợ đã nửa tháng rồi.” Anh ấy vỗ nhẹ cánh tay tôi đang gắt gao ôm anh ấy, có chút buồn cười nói, “Hey, cô bé, có phải cô hơi nhiệt tình hay không vậy, không chê thối sao?”

Tôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn thấy anh ấy hơi bất đắc dĩ tươi cười, không nhịn được mặt nóng lên, nhanh chóng buông tay ra, lui ra sau mấy bước.

Đúng vậy... Người trước mặt này chẳng phải là Bruce mà tôi gặp được lần đầu đầu, có lẽ hiện tại ở trong lòng anh ấy, tôi chỉ là một người mất tích rất nhiều năm lại đột nhiên xuất hiện hơn nửa coi như là người bạn thời thơ ấu mà thôi, chẳng phải là kiểu quan hệ... có thể ôm nhau lâu như thế.

... Có cảm giác thật bị ai thật sự rất chán ghét mà QAQ

Có lẽ là không dự đoán được tôi sẽ phản ứng lớn như vậy, nhưng lại còn bật ra sau rất xa, Bruce cũng có chút xấu hổ, vẫn tư thế giờ tay sưng sốt một giây, sau đó khẽ nở nụ cười, như không sao cả buông tay, xoay người đi về phía mặt sau thùng đựng hàng: “Có muốn ăn một chút gì đó trước đã không? Sau đó nói với tôi một chút làm sao cô lại có thân thể... Tôi nghĩ đó hẳn là một câu chuyện lời cuốn hấp dẫn đây.”

Tôi nhún nhún vai: “Không, tuyệt không lời cuốn hấp dẫn, bởi vì trên thực tế phần lớn thời gian tôi đều ngủ. Có nước không, cho tôi một chút, cảm ơn, tôi khát quá.”

Vòng qua thùng đựng hàng, tôi nhìn thấy Bruce... hoặc là nói... nơi sống của anh ấy và Emily trong khoảng thời gian này.

Không thể không nói, chủ nhân Emily đối xử với nó rất tốt, đây là một cái chăn lông rất dày, ở trong thời tiết đầu đông bây giờ như vậy, thật sự có thể chống lạnh, nhưng quay đầu nhìn nhìn con chó đang mặc cái áo lông, tôi không khỏi hoài nghi có phải vị chủ nhân kia muốn làm con chó nóng chết hay không.

Thật hiển nhiên, con chó không cần cái chăn này, vì thế Bruce dùng. Bên cạnh chăn còn có một chén sứ sứ một mép, một cái cốc plastic, còn có một cái đĩa rất nhỏ.

Tuy rằng chỗ ở chật chội đơn sơ... nhưng đây quả thực không phải là nơi con người có thể ở... nhưng Bruce hiển nhiên vẫn giữ thói quen tốt của nhà Wayne, mọi dụng cụ đồ ăn đều được rửa cực kỳ sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi nào.

Bruce bước chân dài đi đến ngồi xuống bên cạnh chăn, cầm lấy cái chén sứ kia lắc lắc trước mặt tôi, vẻ mặt bị ai nói: “A, tiểu thư tốt bụng, hãy thương xót cho người hai bàn tay trắng như tôi đi.”

Emily rất phối hợp chạy đến gần, liếm một cái lên mặt anh ấy.

Tôi lại không bị anh ấy chọc cười, chỉ ngồi xuống đối diện anh ấy, nghiêm túc hỏi: “Thật ra đã xảy ra chuyện gì, Bruce?”

Tôi biết phần của bộ phim này là phần 1: “Người Dơi xuất hiện”, nhưng bởi vì tôi xem phim này lâu rồi, không nhớ rõ lắm.

Bruce cầm cái chén mức nước ở trong chậu đưa cho tôi, hình như là đang dẫn đo xem nên mở miệng như thế nào, một lúc sau, mím môi, buông mắt xuống, thấp giọng nói: “Trước khi giải thích với cô, Vera, tôi... Tôi muốn xin lỗi cô.”

Tôi nhú mày.

“Tôi đoán hẳn là cô đã sớm biết, đúng vậy, mười hai năm trước...” Anh ấy có chút mất tự nhiên xoa xoa tay, nhìn loạn khắp nơi lại chỉ không dám nhìn tôi, nói dần dần gấp hơn, “Tôi quả thực không nhận được nói chuyện về cô cho Rachel biết, nhưng mà... Nhưng mà tôi luôn mãi dặn dò bảo cô ấy giữ bí mật, hơn nữa tôi tuyệt đối thật không ngờ cô ấy lại nói chuyện này với bố mẹ tôi... Thật sự! Tôi thật sự không cố ý!” Nói xong câu cuối, anh ấy rút cục nhìn tôi, giọng điệu dồn dập lại bức thiết, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Tôi cười cười: “Tôi chưa từng vì chuyện này mà trách anh, Bruce.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên.” Tôi gật gật đầu, vươn tay nắm lấy tay anh ấy, “Nghe này Bruce, đừng vì chuyện này mà phiền lòng. Thực ra, tôi còn phải cảm ơn anh mới đúng, cha sứ kia mang tôi đi đã giúp tôi tìm được phương pháp khôi phục thân thể, kỳ thực chỉ ngủ một giấc trong khoang máy móc trong thuyền này là xong.”

“Phải không, vậy thì thật sự là quá tốt, ” Bruce cười khổ, “Trên thực tế, mười hai năm này ngoài cha mẹ ra, người tôi lo lắng nhất chính là cô.”

“Hi hi...” Tôi vừa mới cúi đầu thẹn thùng, lại đột nhiên tay trống rỗng, ngẩng đầu nhìn thấy anh ấy đã tự nhiên rút tay ra khỏi trong lòng bàn tay tôi.

... Chết tiệt quả nhiên ‘hàng’ này bây giờ vẫn chưa bị ánh sáng Mary Sue của tôi bao phủ sao! QAQ

“Khụ, được rồi, bây giờ nói đi, thật ra thì anh đã xảy ra chuyện gì, Bruce.” Trong lòng tôi có chút mất mát, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ rút tay về ngồi ngay ngắn.

Bruce gật đầu, dừng một hồi lâu, mới không thể không nề hà cười: “Cô biết đấy, ngay tại hơn nửa tháng trước, ừm... Tôi từ Princeton trở lại thành phố, tham gia buổi điều trần về vụ tạm tha hung thủ đã giết cha mẹ tôi...”

Tôi mở to hai mắt.

Được rồi, một câu này của anh ấy đã nhắc nhở tôi, tôi đã nhớ ra được kha khá.

Bởi vì cái tên hung thủ Joe Chill kia là bạn trong tù của trùm tội phạm Falcone, hẳn đã can thiệp vào, cho nên được cho phép tạm tha, nhưng Bruce phần nộ không nghĩ ra vì sao hung thủ sát hại cha mẹ mình lại có thể được chết già, vì thế anh ấy cảm sung đến cuộc họp thu nhận ý kiến, muốn tìm cơ hội giết Joe Chill để báo thù.

Nhưng anh ấy vẫn không làm như vậy.

Sau khi anh ấy bộc trực với Rachel rằng mình từng muốn giết chết Joe Chill, rất vinh hạnh được cô em Rachel vung một cái cái tát cộng thêm tiếng quát lớn đầy chính nghĩa, “Báo thù không phải là pháp lý không phải là chế tài” “Cha anh hẳn sẽ rất xấu hổ vì anh” v.v... Lòng thủy tinh của Bruce tan nát, chạy vào trong quán bar gặp phải trùm tội phạm Falcone, bị châm chọc thẳng thừng “Không biết sự khó khăn của dân chúng thì đừng giả vờ làm anh hùng chính nghĩa ” “Anh không biết phạm tội là cái gì cũng không biết nó vĩnh viễn là khủng bố nhất”, rồi bị quăng ra khỏi quán bar.

Rồi sau đó... Anh ấy mang tiền và áo bành tô trên người cho một kẻ lang thang, sau đó mặc áo khoác của kẻ lang thang kia, máu sôi trào lên não trốn lên một con thuyền, một con thuyền không biết đang đi đến đâu.

Kỳ thực trong ấn tượng của tôi, trong tập thứ nhất, diễn viên đóng vai Rachel rất xinh đẹp, ít nhất dễ nhìn hơn so với diễn viên trong tập thứ hai. Nhưng không hiểu sao, đến thế giới chân thật này, Rachel trông giống hệt diễn viên diễn ở tập thứ hai.

Kỳ thực... Cũng không phải là ngôn luận của cô em Rachel không đúng, xuất phát từ cá nhân báo thù đúng là nhiễu loạn xã hội, tuyệt không thể cùng cấp với pháp luật, nhưng mà... Tất một người bạn từ thời thơ ấu bị thống khổ dày vò hơn mười năm vì chính mắt thấy hung thủ sát hại cha mẹ mình lại được tự do, loại chuyện này thật sự đại trượng phu?

... vùng cái tát rồi thì cũng thôi, vấn đề là cô dựa vào cái gì mà nói bố người ta sẽ hổ thẹn vì con mình chứ? Bố người ta báo mộng cho cô hay là thế nào chứ, ngài Wayne tỏ vẻ bị đại diện thật sự rất đau đầu đây =

Loại hành động thánh mẫu này... Mà đây cũng là tình tiết chủ yếu tại sao tôi không thích nhân vật Rachel này.

Nhưng... cũng chỉ đối với nhân vật điện ảnh thôi. Hiện tại Rachel là người thật, tôi có thể không thích cô ta, nhưng tôi không có quyền bình phẩm cô ta từ đầu đến chân.

Nhưng mà Bruce miêu tả với tôi rất giản lược, tóm tắt cuộc xung đột với Rachel trong một câu “Tôi và cô ấy âm ỉ vài câu” nhẹ nhàng bằng quơ, ngược lại là nói rõ đoạn đối thoại giữa anh ấy và Falcone.

“Tuy rằng hấn không là người tốt, nhưng tôi phải thừa nhận lời hấn nói vẫn là có đạo lý.” Bruce vò mái tóc bần, có vẻ càng rối tung thêm, “Thứ mình không biết thường thường là làm chúng tôi sợ hãi nhất... Đúng vậy, cũng giống như cô, không phải sao?” Anh ấy mở tay hai ra cười, “Trước khi gặp cô, tôi rất sợ hãi quý, nhưng đó là bởi vì tôi hoàn toàn không biết gì về quý.”

“... Cho nên anh tính toán giống tín đồ của phái Thanh Giáo*, đưa hết tiền cho kẻ lang thang sau đó lên thuyền làm khách nhập cư trái phép, dùng hành vi ngu ngốc này để trục xuất mình do đó để hiểu khó khăn của người khác?” Tôi cắn môi, nhìn bộ dáng nghèo túng của anh ấy hiện giờ, nghĩ tới chuyện anh ấy muốn trục xuất mình như vậy vền vền bảy năm, tuy rằng đây thuần túy là anh ấy tự làm, nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu.

(*Phái Thanh Giáo: chỉ những người từ chối chấp nhận cuộc cải cách tôn giáo của Giáo hội Anh, và những người chủ trương tách rời khỏi quốc giáo được xác lập theo Định chế Tôn giáo thời Elizabeth. Văn hóa Thanh giáo nhấn mạnh đến nhu cầu tự xét mình, nghiêm khắc tự tra xét mọi hành vi và cảm xúc trong đời sống hằng ngày)

“Đừng phụng phịu, hey, có lẽ không tệ như vậy đâu.” Anh ấy nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết, sau đó đưa mâm cùng nữa cho tôi, “Bộ đồ ăn chỉ có một phần này, dù ghét bỏ tôi thì cô cũng không còn lựa chọn nào. Mời dùng, ưu tiên quý cô.”

Tôi nhìn tươi cười trên mặt anh ấy, bỗng nhiên nghĩ đến anh ấy bảy năm sau, khi cười rộ lên thường thường là không mở đôi môi, nhưng chưa từng nghe răng cười như vậy.

Vì thế tôi có chút ưu tang nghĩ, Bruce 21 tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học Princeton, tuy rằng đã trải qua rất nhiều bất bình cùng thống khổ, nhưng đôi mắt anh ấy vẫn còn rất trong suốt, không giống đôi mắt bảy năm sau thành thực kiên nhẫn lại vĩnh viễn mang theo sự lo lắng.

... Aiz... Quả nhiên phong cách ưu tang không thích hợp với tôi.

Vẫn là ăn trước thôi.

Cứ như vậy, tôi bắt đầu cùng Bruce sống trong khoang chứa hàng. Nhưng khiến tôi có chút mất mát là, cho dù là buổi tối chum chung một chỗ, tôi và anh ấy không xảy ra chuyện gì cả =

... Được rồi tôi thừa nhận tôi thật sự hơi có liên tưởng không thuần khiết... ừm... Nhưng mà Bruce đã hơn nửa tháng không tắm rửa thật là tôi còn nghĩ cái gì chứ!

Tuy rằng không xảy ra chuyện gì, nhưng cũng tránh không được xấu hổ, cùng giường cùng chăn ba ngày sau, tôi và Bruce rốt cục quyết định vẫn nên nhờ chủ nhân Emily giúp đỡ. Chúng tôi dấu chăn lông này đi,

để vị thủy thủ tốt bụng kia lúc mang cơm đến phát hiện cô chó yêu của mình bị mất chân, mắng có lẽ có kẻ trộm, chủ nhân yêu quý sẽ mang đến một cái chân mới vào lúc ban đêm.

Còn về vấn đề nhiều xuyt xuyết góc tường hơn mọi khi... ừm, sẽ không cần để ý đến chi tiết này đâu. (Tojikachan: vấn đề sinh lý ấy :))))))))))

Tóm lại, trong sự lễ phép nghiêm ngặt của Bruce đối với tôi cùng với sự oán niệm nho nhỏ của tôi, nửa tháng sau, chiếc thuyền này rốt cục cập bờ.

Nhân tiện nói một câu, bởi vì tôi có khát vọng mãnh liệt về tắm rửa, ở trên thuyền nửa tháng sau, chúng tôi rốt cục tìm được một Toilet có vòi nước ở khoang máy móc trên tầng khá cao, cho dù là tắm nước lạnh, tôi cũng tắm rất vui vẻ, hơn nữa không bị cảm mạo.

Emily bị chủ nhân mang đi, theo đối thoại của anh ta cùng bạn, chúng tôi biết được chiếc thuyền này muốn ngừng ở cảng này mười ngày, sau đó sẽ trở về thành phố Gotham.

Hôm nay rạng sáng hai giờ rưỡi, tôi và Bruce vụng trộm ra khỏi khoang thuyền, đi lên sàn tàu, bám vào dây thừng lên bờ.

Râu Bruce đã cực kỳ rậm rạp, khiến anh ấy trông già hơn mười tuổi so với tuổi thực. Anh ấy quay đầu lại nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Vera, cô thật sự đồng ý đi theo tôi chịu khổ cùng nhau sao? Cô biết đấy, lúc trước tôi cũng đã nói chỉ cần thư giãn thôi của tôi, cô trở lại thành phố tìm Alfred là cô có thể sống rất tốt.”

“Đừng kích thích, ” tôi lườm một cái, “Còn không mau ngấm lại xem đêm nay ngủ ở đâu đi.”

Bruce nhìn tôi, lại tươi cười sáng lạn.

Tôi nghĩ, nếu là trước đây, hồi tôi chỉ thích lão gia như một nhân vật điện ảnh thì có lẽ tôi thật sự sẽ về thành phố.

Nhưng bây giờ thì đã khác.

Spoi:

Nhưng khoa trương lại giả tạo là... Ừ, chính là những chuyện cơ bản mà từng nữ xuyên không tới, bất luận cũ mới trong ngoài đều sẽ trải qua... Nơi này làm ăn rất tốt, vì thế chỉ còn một gian phòng cho thuê.

Lại là giường đơn! Một cái giường đơn lớn!

23. Chương 23: Đêm Thứ Nhất

Chúng tôi nhanh chóng hiểu biết rõ ràng, nơi này là Cape Town, thành phố lớn thứ hai của Nam Phi, chỗ chúng tôi đỗ vừa khéo là một vịnh của bến cảng.

Không thể không nói tuy rằng nằm ở châu Phi, nhưng Nam Phi đúng là quốc gia kinh tế phát đạt nhất châu Phi, chỉ nhìn nơi chúng tôi đang đứng thôi, cho dù là rạng sáng cũng đèn đuốc sáng trưng, không ít người qua lại, trình độ phồn hoa hầu như không thua kém cảng Victoria.

Chỉ tiếc... Bruce đã sớm ném ví tiền vào trong đồng lửa của người đàn ông lang thang, mà toàn bộ số tiền xu trên người tôi cũng chỉ có 323\$ và 50 xu, chút tiền ấy... Được rồi có lẽ vẫn đủ cho chúng tôi ở nhà trọ giá rẻ vài đêm.

Bến cảng đông đúc, không ít cửa hàng tiện lợi cửa hàng buôn bán cửa hàng bán rượu mở suốt đêm, Bruce nhanh chóng phát hiện ra một nhà trọ.

“Hey, nhìn kìa, Vera.” Anh ấy chỉ vào tấm bảng đèn neon treo cách đó không xa, “Căn phòng tiện lợi tiêu chuẩn nhất chỉ mất sáu mươi đôla một đêm, còn có đồ ăn khuya... Chi bằng chúng ta vào đó ở một đêm trước đã?”

Tôi nhìn nhìn tấm bảng đó, lại nhìn nhìn ông chú đầy râu Bruce đang rất hưng phấn, lắc lắc đầu.

“Sao thế?” Bruce nghi hoặc hỏi.

“Anh không hiểu chuyện này rồi, thiếu gia Wayne, ” tôi cười nhạo nhìn anh ấy, “Những nơi đông người như bến cảng, giá nhà trọ khách sạn khẳng định cao N lần so với các nơi khác, chúng ta đi vào sâu trong thành phố một chút, chắc chắn có thể tìm được nơi giá rẻ mà tiện lợi hơn nhiều.”

Bruce hơi há miệng ngây người một lúc, sau đó chậm rãi nhắm lại, khẽ cười khổ, “Tôi quả nhiên... Falcone nói đúng, tôi quả nhiên không biết gì cả.”

Ánh đèn trắng của bến cảng cùng đèn đủ loại màu của cửa hàng ven đường chiếu sáng đến gần, ánh lên màu sắc kì lạ trên gương mặt anh ấy, lại khiến anh ấy có vẻ cô đơn và tiêu điều. Tôi không nhìn được vươn tay nắm lấy tay anh ấy: “Bruce, anh cuối cùng sẽ biết. Anh sẽ biết hết thảy, hơn nữa còn trở thành một anh hùng vì bảo vệ những thứ này mà tồn tại.”

Ừa vì sao lại cực kỳ có cảm giác lúc lần đầu tiên xuyên không, Bruce cầm lấy tay tôi nói với tôi “Em cuối cùng sẽ nhớ ra” vậy...

Bruce kinh ngạc liếc tôi một cái, sau đó cười cười: “Anh hùng? Ôi không, cô rất khoa trương, Vera, tôi chỉ là muốn hiểu rõ ràng những thứ như thế này thôi. Nhưng vẫn thật sự cảm ơn cô.”

Tôi cười ha hả, trong lòng nghĩ về sau là biết tôi nói khoa trương hay không. Bỗng nhiên liếc thấy ánh mắt của anh ấy nhìn hai tay chúng tôi đang nắm nhau, lòng trầm xuống, nhanh chóng rút tay ra, chạy đi vài bước, cười nói: “Chúng ta đi nhanh đi, tôi muốn sớm dọn xếp xong để ăn cơm chiều, sau đó tắm rửa một cái.”

Bruce ngẩn người, cúi đầu nhìn nhìn tay mình, nở một nụ cười khó dò, không nói gì.

Tôi ở phía trước vừa đi vừa thở dài, về sau vẫn nên tận lực không cầm tay, một khi không cẩn thận cầm phải thì nhất định phải nhớ buông ra... Nếu không, bị bỏ tay ra thì thật sự rất đau lòng QAQ

Bởi vì đã sớm quyết định muốn rời thuyền vào ban đêm, cho nên ban ngày ở trên thuyền, chúng tôi đã ngủ bù, bây giờ làm gì cũng không quá mệt. Đi vào trong thành phố đại khái hơn bốn mươi phút, chúng tôi tìm được một quán trọ tốt ngay trong một ngõ nhỏ.

Có điện có nước ấm cũng cung cấp đồ ăn miễn phí như hotdog, cà phê, sữa v.v..., phòng tắm cũng có nhưng mà là công cộng, mỗi gian phòng mỗi đêm chỉ cần 40 đôla.

Ừm, quả nhiên giá hàng Nam Phi thấp hơn so với nước Mỹ.

Nhưng khoa trương lại giả tạo là... Ừ, chính là những chuyện cơ bản mà từng nữ xuyên không tới, bất luận cũ mới trong ngoài đều sẽ trải qua... Nơi này làm ăn rất tốt, vì thế chỉ còn một gian phòng cho thuê.

Lại là giường đơn! Một cái giường đơn lớn!

Nhưng... Tôi và Bruce đều tỏ vẻ không hề áp lực. Dù sao lúc ở trên thuyền, chuyện đắp chăn cùng ngủ, không phải là chúng tôi chưa làm bao giờ, nhưng không phải là cứ như cái gì cũng chưa xảy ra sao. Hướng hồ đây là một quán trọ tốt nhất quanh đây, dựa theo tiêu chí “Ra ngoài để thể nghiệm cuộc sống tội phạm” của Bruce, phỏng chừng bây giờ miễn cưỡng đến ở quán trọ chỉ là nhân nhượng tôi, đợi đến khi chút tiền trong túi tôi hết sạch, khẳng định anh ấy lập tức sẽ chạy đi ăn ngủ ngoài đường = =

Tôi không trông cậy vào chuyện anh ấy sẽ vì tôi mà thay đổi suy nghĩ, chưa nói đến hiện tại anh ấy chưa thích tôi, dù có thích, thì thứ quan trọng nhất ở trong lòng anh ấy cho tới bây giờ vẫn không phải là tình yêu nam nữ.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi liền khó tránh khỏi hơi sa sút, thẳng đến khi bà chủ người da đen mập mạp đục tôi đưa tiền, tôi mới không tình nguyện lấy ra một trăm hai mươi đôla ra, tỏ vẻ ở ba đêm trước đã.

Bà chủ nhận lấy tiền, chậm rì rì lấy ra một chìa khóa bằng đồng thau loang lỗ đưa cho tôi, nói: “Phòng của hai người là số 243, ở đầu hành lang phía tây tầng hai, phòng tắm và Toilet đều ở đầu hành lang phía đông.” Bà ấy lại nhắc mí mắt lên liếc Bruce phía sau tôi một cái, khẽ nở nụ cười, “Lúc ‘làm việc’, nhẹ nhàng một chút, cách âm của nhà tôi không tốt đâu.”

Tôi và Bruce hai mặt nhìn nhau, tôi đỏ mặt không nói ra lời, Bruce đã cau mày lớn tiếng nói: “Hey, đừng hiểu lầm, quan hệ giữa chúng tôi không phải như thế!”

Mấy người da đen cao lớn ngồi trên sofa bên cạnh, nghe thấy Bruce nói vậy, cũng cười lớn.

Tôi quay đầu nhìn anh ấy, trong lòng chỉ cảm thấy vừa quỳnh lên vừa khổ sở, trời ạ lúc nào rồi mà tôi còn... còn nghĩ cái kia thế!

Bruce, anh chờ đấy cho tôi! Tôi... Tôi... sớm hay muộn cũng làm anh thích tôi! Sớm hay muộn cũng sẽ có ngày anh hối hận!

Phế vật như tôi chỉ dám mắng ở trong lòng, ở mặt ngoài vẫn giả vờ điềm nhiên như không sao cả, cầm lấy chìa khóa rồi cảm ơn bà chủ.

Không nghĩ tới bà chủ liếc nhóm người da đen kia một cái, bỗng nhiên cười mà trong không cười, đánh giá tôi một cái, dùng tiếng Anh như nửa đời không quen dùng, thấp giọng nói: “À, tôi nghĩ, có lẽ hai người sẽ gặp phiền toái.”

“Cái gì?” Tôi không hiểu, phiền toái gì?

“Trông kĩ anh bạn trai của cô đi.” Bà chủ liếc Bruce một cái, “Tuy rằng để râu dày như vậy, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra, ừ, cậu ta còn rất trẻ tuổi, hơn nữa cuộc sống trước kia cũng không tệ, rất ít đến mấy nơi kiểu này, đúng không?”

Tôi hồ nghi và đề phòng nhìn bà ấy một cái, không trả lời câu hỏi, “... Cảm ơn bà, mong bà nhanh chóng mang đồ ăn khuya lên.” Tôi vậy nhẹ với Bruce một cái, nhắc chân bước lên thang cầu thang.

Trải qua chút ‘nhạc đệm’ nhỏ vừa rồi, tôi và Bruce đều cảm thấy có chút xấu hổ, vì thế hai người trầm mặc đi qua hành lang. Quán trọ này hiển nhiên không hề yên tĩnh, đi ngang qua phòng nào cũng nghe thấy tiếng âm nhạc ồn ào cùng tiếng chửi bậy, thậm chí còn có tiếng phụ nữ rên rỉ trên giường. Chúng tôi thậm chí còn đi ngang qua một căn phòng mở cửa ngỏ, bên trong là một người đàn ông da đen nam tử cùng một phụ nữ da trắng đang biểu diễn bức tranh Xuân Cung sống động.

Rất dễ dàng đi tới phòng chúng tôi, căn phòng sát cạnh khép chặt, bên trong không tiếng gì truyền ra, tôi không khỏi âm thầm cảm thán vận số không tệ.

Đi vào trong phòng, tôi đặt mông ngồi ở trên giường vươn vai một cái, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi một chút rồi đi tắm rửa.

“Ôi thượng đế... Thật sự là khiến người ta khó có thể tin... Nơi này thật sự là loạn hết...” Bruce đi đến ghế dựa ngồi xuống, mở ra tay làm động tác bất đắc dĩ, “Cũng hỏng hết rồi.”

“Thế nào, hối hận?” Tôi cười như không cười nhìn anh ấy, “Muốn trở về thì giờ vẫn còn kịp đấy, thừa dịp chiếc thuyền kia còn chưa đi.”

“Không, không có.” Bruce nhanh chóng lắc đầu, kiên định nói, “Trước khi tôi còn chưa giải quyết nghi hoặc trong lòng, tôi tuyệt đối sẽ không trở về.”

Tôi gật gật đầu, tôi tin tưởng anh ấy, tuy Bruce Wayne là thiếu gia nhà giàu, nhưng đây cũng không có nghĩa là anh ấy cũng có tật xấu của các thiếu gia. Anh ấy luôn thương người, nhân hậu, đồng thời cũng tâm chí kiên nghị, dũng cảm quả quyết. Cho dù là bây giờ còn ngây ngô, nhưng anh ấy cũng đã có nhiều phẩm chất cần thiết đáng quý để trở thành một siêu anh hùng.

“Nhưng anh cũng biết đấy, Bruce, trên thế giới này còn có rất nhiều người, ngay cả loại giường này...” Tôi vỗ vỗ đệm bên cạnh, đồ dùng để ngủ nơi này tuy rằng không mới tinh, nhưng nhìn ra chúng đã được giặt đủ cẩn thận, tản mát ra mùi hương bột giặt nhẹ nhẹ, “... cũng không được ngủ.”

“...” Bruce mở to hai mắt nhìn tôi, hơi hơi nhún lại đầu lông mày, hình như đang hoài nghi lời nói của tôi.

“Bọn họ áo quần rách rưới, rất bất hạnh, đường cái nhựa đường là giường của bọn họ, bầu trời bắt chẹt sấm sét mưa bão tuyết rơi là nóc nhà của bọn họ.” Tôi nói, “Cho nên, Bruce, anh đã chuẩn bị tốt để sống cuộc sống như vậy chưa?”

Bruce trầm mặc, tôi nhìn ra được anh ấy đang nghiêm túc suy xét lời tôi nói.

Dù sao... Dù sao tôi cũng đã chuẩn bị tốt! ( )

Tôi nhớ trước kia, lúc học đại học trầm mê vào game online, để có được nhiều tiền nạp vào trò chơi, nửa tháng tôi chỉ uống nước mà trường cung cấp để sống, ngay cả nước khoáng cũng không mua nổi, phương pháp giảm béo siêu tốt nhưng mà thật sự là... ==

Cũng từng đi ra ngoài làm nhiều công việc làm thêm chịu khổ vất vả, tuy rằng chưa từng làm chuyện kích thích như ăn ngủ ngoài đường, nhưng tôi nghĩ nếu thật sự có Bruce đi cùng, thì hẳn là không quá tệ ~ ôi ha ha, có mỹ nam thì chuyện gì cũng xong.

“Tôi nghĩ...” Bruce chậm chậm nhưng nghiêm túc mở miệng, “Tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để tiếp tục kiên trì, thẳng đến ngày tôi có tư cách và năng lực đi giải quyết sự đen tối của thành phố”

Rất nhanh, hotdog và sữa suýt hai người được mang lên, tuy đồ ăn đơn sơ, nhưng hai người đói bụng một ngày đều ăn rất ngon lành, ăn xong rồi lại cảm thấy chưa no, đúng vậy... đồ miễn phí luôn không đủ lượng.

Nhưng mà không có biện pháp, chúng tôi còn phải tiết kiệm tiền thuê phòng.

“Tôi đi tắm rửa một cái.” Tôi nhìn thấy một chiếc khăn lông mới tinh và đồ dùng vệ sinh mắc trong ngăn tủ, “Anh có muốn đi tắm một cái không?”

“Ưu tiên quý cô” Bruce cười nói, “Đương nhiên tôi muốn tắm, dù sao tôi đang cùng một thực nữ đáng yêu sống chung một phòng đấy, không phải sao?”

“Tôi không miễn cưỡng với những người tôi hiểu rõ đâu.” Tôi nói, vừa thầm nghĩ thêm một câu: Nhất là anh.

Trong phòng không có chậu, vì thế tôi chỉ lấy một chiếc khăn lông và một cái xà phòng ra cửa, không có biện pháp gì khác, chấp nhận đi, tóc cũng dùng xà phòng gội.

Bởi vì phòng tắm ở một đầu khác của hành lang, cho nên tôi phải đi ngang qua đầu cầu thang. Mà làm lúc tôi đi tới đó, vừa khéo nhìn thấy nhóm người da đen vừa rồi ngồi ở sofa tầng một kia đang lên tầng. Bọn họ mang ý xấu nhìn tôi một lúc, nghe răng ra cười vài tiếng, sau đó vòng qua chỗ rẽ cầu thang, biến mất không thấy.

Tôi bị bọn họ cười khiến trong lòng có chút sợ hãi, trời ạ, bây giờ tôi không có ‘bàn tay vàng’ thể lực quái vật, người ta bây giờ là một cô em mảnh mai tay trời gà không chặt, ngộ nhờ...

Tôi miễn cưỡng đè lại hoảng sợ trong lòng, đi tới cửa phòng tắm, phát hiện đây là một phòng xép nhỏ, bên ngoài là Toilet, chỉ có hai bộ vệ sinh, tản ra mùi không hề dễ ngửi, bên trong là phòng tắm, chỉ có một vòi phun rách tung toé, trên đất đầy giọt nước và nhiều sợi tóc dài đủ loại màu.

Nôn... Nhìn mà khiến người ta... muốn nhổ hotdog vừa rồi ra.

Không còn biện pháp nào nữa, chấp nhận đi, về sau có khi ngay cả được tắm sạch như vậy cũng khó, nhưng lại còn suốt bảy năm! Vì Bruce vì tình yêu vì tôn nghiêm của nữ chủ Mary Sue, thiếu nữ lên đi!

Tôi không khỏi vì tình cảm sâu đậm của tôi với chủ nghĩa nhân đạo vĩ đại mà cảm động rơi nước mắt.

Nhưng, khi tôi tắm rửa sạch sẽ xong, lại sầu não nhìn quần áo đang treo trên móc.

Aiz... Xem ra về sau đi theo Bruce “thể nghiệm phạm tội”, không thể không cầm mấy bộ quần áo để mặc...

Tôi vừa nghĩ vừa thở dài vừa bất đắc dĩ mặc quần áo, vừa mặc xong quần lót, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân trầm trọng, còn chưa phản ứng lại, một trận tiếng đập cửa thúc dục liên vang lên.

“Chó nhà ai nuôi ở bên trong thế? Lâu thế rồi mà còn không ra, muốn khiến ông đây nghẹn chết sao?” giọng nam lỗ mãng nói tiếng Anh nửa đời không quen, “Cút chó, SHIT, ASSHOLE, mở cửa nhanh! Bớ mày muốn đi đái!”

Tôi phát hoảng, cơ hồ lập tức cảm thấy được không bình thường.

Một loại là nếu gặp phải tình huống này, chẳng phải kẻ lưu manh đều dùng tiếng mẹ đẻ sao? Mà tiếng Anh hiển nhiên không phải tiếng mẹ đẻ của người ngoài cửa.

Nói như vậy... Người bên ngoài biết ai ở trong phòng tắm! Có lẽ... Nói không chừng chính là nhằm vào tôi!

Trời ạ! Tuyệt đối là vài tên da đen vừa rồi không thể nhầm được!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ tôi hiện tại là một cô em nhỏ yếu mềm mại, Bruce lại không ở đây, phòng lại ở một tầng khác xa tí, dù tôi có kêu to cũng không kịp trời ạ!

Tôi vừa phát điên nghĩ cách đối phó vừa run run rẩy rẩy mặc quần áo, vừa mặc xong cái cuối cùng, chợt nghe phịch một tiếng, đám ‘hán chỉ’* bên ngoài đã đánh vỡ cửa xông vào!

Tojikachan: *Hán chỉ: giống nghĩa với từ “hán tử” (nam giới, anh hùng...), tỏ vẻ uy vũ, khí phách, rất có cá tính, có lẽ nữ chủ Vera đang mĩa mai đối phương)

Tác giả có chuyện muốn nói: Vụ giá cả qua đêm hao tâm tốn sức đều là tác giả bịa đại, mời ngàn vạn đừng miệt mài tìm hiểu, cảm ơn! Nhưng vụ trầm mê game online mà nửa tháng chỉ uống nước giảm béo, quả thực tác giả đã trải qua ==

Spoi:

Nhưng mà đúng lúc này, bên ngoài cửa Toilet phịch một tiếng bị phá vỡ, cùng với tiếng la thất kinh quen thuộc: “Vera! Vera! Cô không sao chứ! Cô không...”

Lúc anh ấy thấy cảnh tượng máu tươi đầm đìa trước mặt, cả người đều chấn tỉnh.

24. Chương 24: Ôm Tôi Một Chút

Xong đứt rồi!

Tôi không kịp nhìn người vào là ai, hoảng sợ không còn cách nào, lập tức chạy về phía cửa sổ, nghĩ nơi này chỉ là tầng hai mà thôi, tôi nhớ xung quanh nhà trọ này có không ít thùng rác và lều... để giảm xóc, nếu nhảy xuống thì cũng không đến mức tàn phế ừm nhiều nhất khăng định chỉ là xước chút da mà thôi...

Đáng tiếc, sự đời thường thường tám, chín phần mười đều không thuận theo người ta...

Bởi vì trên sàn rất nhiều nước, cho nên tôi vừa chạy ra một bước liền trượt chân, hoa lệ ngã văng ra ngoài, POSE cuối cùng là một động tác thể thao khó khăn yêu cầu cao độ – cả người ngã ngửa, giạng thẳng chân!

Tôi... Eo của tôi... Đùi của tôi... XX của tôi... QAQ

Tôi không cố chạy trốn nữa, về mặt cầu xin tay chân cử động đồng thời chuyển cái đùi đáng thương về vị trí bình thường, vừa nặn vừa ngẩng đầu lên oán niệm nhìn ba người xông tới.

Quả nhiên là ba tên da đen kia, lấy tư thế của một thiếu niên hư hỏng đùa giỡn phụ nữ đang hoảng dựa vào cửa, tên cầm đầu coi như bình thường, còn hai tên khác đã cười đến mức không thẳng eo lại được, hiển nhiên là thấy toàn quá trình giạng thẳng chân của tôi vừa rồi.

“Hey, baby, em đang làm gì thế?” Người da đen nói khẩu âm tiếng Anh, lộ ra một hàm răng trắng, “Khẩn cấp mở chân ra cho bọn anh đến thể sao?”

Vừa nói bọn họ vừa vào bên trong, kẻ đi cuối cùng thuận tay khóa trái cửa lại.

Tôi vịn tay vào tường chậm rãi đứng lên, miễn cưỡng cười nói: “A ha ha ha, ba tiên sinh có chuyện gì sao? Nói chuyện trong phòng tắm rất bất tiện, chi bằng chúng ta đi ra ngoài tìm sofa ngồi xuống...” Vừa nói vừa vụng trộm quan sát địa hình xung quanh mình.

Tốt lắm! Phát hiện một cái bình gốm có thể dùng để làm vũ khí! Tôi giả vờ sợ hãi bọn chúng lui ra sau, một chút một chút tới gần cái bình kia.

“Hey, nghe này, cô bé, anh cũng không muốn nói mấy thứ linh tinh vô nghĩa” hắn tiếp tục nói, “Thực ra, ba bọn anh còn chưa hưởng qua vị của đàn bà châu Á đâu, nhìn em cũng biết là vừa đến đây, thế nào, gặp nạn phải không? Ngoan ngoan ‘vui vẻ’ cùng mấy bọn anh đi, nói không chừng...” Bọn chúng vừa nói vừa nhe răng cười tới gần.

Lúc này, tôi vạn phần hoài niệm những ngày lành có được thể lực quái vật kia, trước mặt năng lực đó, hết thấy lưu manh chết tiệt đều là hổ giấy! Mà hiện tại tôi chỉ có thể tận lực lui ra sau, thẳng đến khi kẻ sát vào tường không thể lui được nữa, sau đó giả vờ trấn định nói: “Bạn trai tôi biết tôi đi tắm rửa, nếu tôi lâu không trở về, chỉ sợ anh ấy sẽ đi ra tìm tôi.”

Ồi lúc nói đến hai chữ “Bạn trai” này, thật đúng là không được tự nhiên.

“Bạn trai?” Tên da đen cười ha hả, “À, thành thật nói cho em nhé cô bé, vừa rồi nếu không phải cái đồ con lừa như ông chồng già kia ở dưới tầng kêu to như vậy, sợ là bọn anh còn không chú ý thấy hai người đâu! À đúng vậy, cứ trách nó đi, không phải sao. Nhưng mà nói lại, chẳng phải cái tên trẻ măng ngày thơ kia nói hai người không phải là quan hệ này sao, nói dối là không đúng đâu, cô gái...”

Tôi nghe vậy bưng tỉnh đại ngộ, thì ra lúc trước bà chủ nhắc nhở chúng tôi có lẽ sẽ có phiền toái là như thế này. Ôi nhưng mà hiện tại Bruce để mặt râu quai nón, mấy anh bạn này làm sao mà thấy được anh ấy là trẻ măng ngày thơ?

Lại ngẩng đầu liếc nhìn làn da đen thùi sáng bóng của ba người kia, tôi không khỏi im lặng, có khi ở trong mắt bọn họ, mọi đàn ông da nhợt đều là trẻ măng ngày thơ.

Nhưng mà... Bây giờ nên làm cái gì bây giờ làm sao bây giờ hả hả thật khẩn cấp! A đúng rồi chẳng phải bà chủ nói cách âm của nơi này không tốt sao!

“Anh, các anh dừng lại đây! Nếu không tôi sẽ kêu đấy!” Nói thì nói như vậy thôi, tôi còn lâu mới quan tâm bọn chúng có đến gần hay không, chỉ mở to cổ họng rống to: “Cứu mạng! Cứu mạng! Giết người! Tai nạn chết người!”

Kỳ thật tôi định hét là sàm sỡ, nhưng ngấm lại từ này có khi phản hiệu quả, vì thế liền sửa miệng.

Ba ông đen sừng sốt một chút, nhưng lập tức cười càng thêm đáng khinh, tên lão đại hình như đã mất hết nhẫn nại, bước về phía tôi.

Trời, trời ạ! Không lẽ tôi lại gặp phải tình huống kiểu “Kêu vỡ yết hầu cũng không có ai tới cứu cô” trong truyền thuyết sao!

Lúc đó tôi bị dọa rất sợ, vừa tiếp tục hét chói tai mong có thể có người nào đó thấy việc nghĩa hăng hái giống như thần linh nghe thấy rồi tới cứu tôi, vừa vờn sờ hướng cái bình gốm vừa mới nhìn đến.

Nhưng mà không đợi tôi chạm tới bình, lão đại da đen đã giống như một con trâu đục vọt đến, trực tiếp đụng tôi ngã xuống đất.

Thắt lưng đau nhức giống như bị chặt đứt vậy, cái gáy giống như đụng mạnh vào cái đó, nóng bừng đau xót, tôi nhìn thấy vũng nước trên sàn bên cạnh mình đã nhuộm tơi máu đỏ tươi.

Lão đại da đen thò cái miệng thối của hắn đến gần, bên tai vang lên xoẹt một tiếng, áo của tôi báo hỏng.

Tay chân của tôi bị hai người da đen khác túm chặt, lão đại da đen cắn loạn trên cổ tôi, tôi cơ hồ có thể ngửi thấy miệng thối của hắn. Nhưng mà không có ai đến giúp tôi, càng không có kỳ tích gì xảy ra. Tôi cảm thấy tay hắn đang sờ lưng quần của tôi, tôi chưa bao giờ tuyệt vọng giống như giờ khắc này.

“A a a a a !” Tôi hét ra một chuỗi tiếng mắng bằng tiếng Trung Quốc, trời ạ không có ai tới cứu thì bà đây tự cứu! Bà đây không phải tiểu bạch không có bàn tay vàng là chỉ biết chờ mong anh hùng cứu mỹ nhân!

Theo tiếng mắng, tôi nhắm mắt lại mạnh mẽ cắn lỗ tai của lão đại da đen, sau đó liều mạng vùng cổ... trời ạ động tác mạnh hình như suýt chút nữa gãy cổ =... rẹt một tiếng, da thịt bị rách toang, sau đó là tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa của lão đại da đen.

Sức ép đè trên người bỗng nhẹ bỗng lên, lão đại da đen tru lên lẫn lộn sang một bên, hai tay ôm vết thương, một đường máu tươi chảy ra, trong phòng rửa mặt nhỏ hẹp lập tức tràn ngập mùi máu tươi.

Tôi một tay ôm quần áo bị rách, một tay đỡ tường gắng gượng đứng lên, phun bỏ lỗ tai trong miệng, hung tợn nhìn bọn chúng.

“OH bitch! bitch! Nó lỗ tai cắn của tao xuống!” Giọng của lão đại da đen cơ hồ mang theo khóc nức nở.

Hai người khác sợ ngây người nhìn tôi, không nhận được lui ra sau hai bước, vẻ mặt không che giấu được sợ hãi.

Tôi nghĩ bộ dáng tôi hiện tại nhất định là oai kinh người. Hơn phân nửa là giống như giống mấy loại văn ngôn tình ngược thân khoa trương lại giả tạo miêu tả, tóc tai bù xù quần áo lộn xộn, nhưng biểu cảm hờ hững lãnh khốc, ánh mắt tàn ngược thô bạo, khóe miệng chảy máu tươi tăng thêm vài phần tà mị điên cuồng, giống như quỷ tu la đi ra trong địa ngục đầm máu vậy, cả người quả thực chính là người phát ngôn tốt nhất của phái lãnh khốc oai hùng!

... Nghĩ vậy, tôi liền không nhận được muốn phá công, vì thế nỗ lực nghiêm mặt, tận lực dùng ánh mắt hung tàn khốc liệt bắn phá ba tên da đen.

Nhưng mà đúng lúc này, bên ngoài cửa Toilet phịch một tiếng bị phá vỡ, cùng với tiếng la thất kinh quen thuộc: “Vera! Vera! Cô không sao chứ! Cô không...”

Lúc anh ấy thấy cảnh tượng máu tươi đầm đìa trước mặt, cả người đều chấn kinh.

Theo cánh cửa mở ra có thể nhìn đến phía ngoài, không ít khách đã mở cửa phòng ra, thò đầu nhìn về phía này, hai thủ hạ của lão đại da đen liếc nhau, quyết đoán đỡ lão đại một tai của bọn chúng chạy đi mất.

“Vera!” Bruce phục hồi tinh thần lại, vừa định chạy đến đỡ tôi, tôi nhanh chóng khoát tay với anh ấy, sau đó vọt tới phía dưới vòi phun, rửa sạch máu trên người.

Rửa xong, tôi cúi đầu nhìn mình, cả người quần áo ướt đầm, dính sát vào da thịt, áo càng thê thảm, bị lão đại da đen xé một đường dài, toàn bộ vai phải, ngực phải và một đoạn vòng eo đều lộ ra.

Tôi nên may mắn là mình còn mặc áo lót sao?

Bruce chạy tới, cởi áo khoác trùm lên người tôi, anh ấy gắt gao mím môi, tay run run, mặt trắng như một tờ giấy.

“Hey, đừng như vậy, Bruce, tôi không sao cả đâu” tôi vô tư nói, vỗ vỗ bờ vai của anh ấy muốn anh ấy vui vẻ, “Số máu đó không phải của tôi, tôi không bị thương, chẳng qua tôi cắn cái lỗ tai của người da đen kia xuống. Aha ha, cảm giác như cắn lỗ tai heo vậy. A đúng rồi anh không biết lỗ tai heo nhỉ? Đó là một loại thực phẩm của Trung Quốc...”

Nói tới đây, tôi rốt cuộc không nói được nữa, giống như cái lỗ tai đầy máu kia vẫn còn trong miệng vậy, tôi đẩy Bruce ra, quay đầu chạy vào trong Toilet, nôn toàn bộ hotdog và sữa vừa ăn lúc trước ra.

Gần như nôn toàn bộ xong, tôi vẫn cảm thấy siêu khó chịu, không nhận được ghé vào bệ toilet nôn khan. Bỗng nhiên một bàn tay vỗ nhẹ lưng tôi, nhẹ nhàng khiến tôi thoáng thư thái hơn, “Được rồi, không sao rồi, không sao rồi, Vera, ” anh ấy tối nghĩa nói, “Còn... Còn có tôi ở bên cạnh cô.”

Tôi vặn mở vòi nước rửa sạch miệng, quay đầu cười với anh ấy, “Cám ơn anh, Bruce.”

Nhưng tôi chỉ nhìn thấy đôi mắt đau thương của anh ấy, “Vera... xin lỗi.”

Bruce gắt gao ôm tôi, cơ hồ là ôm cả người tôi vào trong lòng anh ấy, cùng nhau về tới phòng. Trên đường, không ít khách hiếu kỳ thò đầu ra vây xem, đều bị anh ấy dùng mắt lạnh trừng lại.

Cả người tôi xụi lơ ở trên giường, cảm thấy kiệt sức.

“Vera, đừng nằm xuống ngay” Bruce nói, đi tới ngồi ở bên cạnh tôi, “Tôi nhìn thấy gáy và lưng của cô đều bị thương, bôi thuốc trước đã.”

“Thuốc?” Tôi chống đỡ đứng dậy, nhìn thấy trong tay anh ấy quả nhiên cầm một bình còn nhỏ, bên cạnh còn có một tuýp thuốc mỡ và nửa hộp bông băng.

“Bà chủ là người tốt, vừa rồi bà ấy đến nói với tôi, có lẽ cô sẽ gặp phiền toái” Bruce nói, “Cho nên tôi mới... tôi nghĩ mấy thứ này có thể là bà ấy lưu lại.”

Tôi gật gật đầu, hất hết tóc khỏi gáy ra, anh ấy đến gần, cẩn thận bôi còn giúp tôi. Đau rát nóng bừng đánh úp lại, tôi không nhịn được hít mạnh một hơi.

“Đúng rồi, rất xin lỗi!” Bruce có chút hoảng loạn xin lỗi, động tác trên tay càng mềm nhẹ.

Dễ dàng bôi xong miệng vết thương trên cổ, Bruce nhìn tôi, chân tay có chút luống cuống, gò má vốn tái nhợt hiện lên hai đóa đỏ ửng, miệng mở lại đóng lại, không nói ra lời.

... Công tử đào hoa phong lưu bảy năm sau nhưng bây giờ lại là như vậy sao?

Tôi rất hào sảng bỏ đi mảnh vải quai ở trên người, sau đó ghé vào trên giường, bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này có cảm giác dày đặc quen quen, vì thế không nhịn được quay đầu ném một cái ánh mắt tình tứ: “Nhẹ một chút nhé honey ~”

Gương mặt luôn luôn khổ đại cừu thâm của Bruce rốt cục không nhịn được hiện lên một nụ cười, vươn tay đi lấy thuốc mỡ và bông băng.

Tôi quay đầu lại, cảm thấy còn lạnh lẽo và thuốc mỡ bôi lên da, tuy rằng rất đau, nhưng đau đốn qua đi, lại có cảm giác thoải mái khó hiểu.

Nhưng, đang thoải mái, tôi bỗng cảm thấy động tác của người sau lưng ngừng lại, sau đó liền cảm thấy hình như có một luồng hơi thở nóng rực phả lên da thịt bị thương mãi cảm sau lưng tôi.

... Đáng, đáng chết! Chẳng lẽ là tên kia nhìn thấy ngọc thể trắng nõn hoa nhường nguyệt thẹn xinh đẹp động lòng người của tôi nên không nhịn được động dục hỏa đốt người? Tôi giết! Người ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng hơn nữa bị thương nếu ba ba ba thì thật dễ dàng đau hơn đây! Bruce bình tĩnh nha nha nhưng mà chẳng lẽ cứ thế bị ăn luôn sao? Rất hạnh phúc... A không đúng là thật bi kịch!

Tôi đang do dự nên lập tức quay đầu lại hờn dỗi ngăn cản anh ấy, hay là rõ ràng kháng cự nhưng vẫn nghênh theo anh ấy, lại nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói ẩn chứa thống khổ của Bruce: “Vera, thật xin lỗi.”

... Được rồi thì ra đây không phải là tiết tấu ba ba ba ==

Tôi có chút thất vọng, sau đó quay đầu lại ngồi thẳng dậy: “Đừng nói như vậy, Bruce, hướng chi vừa rồi anh đã xin lỗi rồi.”

“Tôi... Cha tôi quả nhiên sẽ hổ thẹn vì tôi.” Bruce khổ sở nhắm mắt lại, hiển nhiên cảm xúc rất kích động, “Tôi thật sự rất vô dụng, hey, cái gì mà con của thành phố chứ? Thật ngớ ngẩn, tôi thật sự không nghĩ ra tôi và cái loại người như Falcone có gì khác nhau! Không đúng, Falcone mạnh hơn tôi, ít nhất hẳn còn hiểu cái gì là tội phạm, biết cái gì là thực sự khổ khổ. Mà tôi... tôi thậm chí ngay cả cô, tôi cũng không bảo vệ nổi, Vera...”

Hắn chôn mặt ở trong lòng bàn tay, bả vai rộng run nhè nhẹ, nhìn ra được anh ấy khổ sở lại đau lòng, giống như một đứa trẻ.

À không, anh ấy chính là một đứa trẻ.

Đây không phải là người mặc vào trang phục dơi có thể vì thành phố thậm chí toàn bộ nước Mỹ che gió che mưa bảy năm sau, lại càng không phải là vị anh hùng vì sự yên ổn và hạnh phúc của thành phố mà cam nguyện chịu nhục. Bây giờ anh ấy chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp, một quý công tử, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, cùng với sự không cam lòng sâu trong đáy lòng, bước lên con đường tràn ngập gian nguy này.

Làm những điều không thể là nhiệm vụ của một người anh hùng, không phải sao.

Mà tôi cảm thấy tôi hiện tại không thể tràn ra tâm thánh mẫu, quang huy tràn đầy thánh mẫu để an ủi anh ấy, dùng với Người Dơi tương lai, khả năng sẽ hoàn toàn có tác dụng xấu.

“Không phải anh muốn biết cái gì là phạm tội sao?” mặt tôi không biểu cảm nói, “Đây là phạm tội, vừa rồi anh cũng thấy được.”

Bruce dần dần ngừng run run.

“Cái loại hắc ám này, gây cho người ta thống khổ, làm cho người ta muốn đâm đầu vào cái gì đó để chết” tôi nói tiếp, “Nhưng hiện tại anh cảm nhận được chính là cảm giác bị hại, không phải là cảm giác phạm tội.”

Bruce chậm rãi ngừng đầu nhìn tôi, nhưng ra ngoài dự kiến của tôi là, anh ấy chỉ hơi sưng đỏ mắt, nhưng không có nước mắt chảy ra.

“Nếu anh không thể mạnh mẽ đến mức đủ để kết thúc cái cảm giác bị hại của nhân dân thành phố Gotham” tôi uy nghiêm nhìn anh ấy, “Tôi không biết cha anh ấy sẽ thế nào, nhưng đầu tiên chính anh sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra, đúng không?”

Bruce khẽ cau mày, có chút hoang mang, nhưng vẫn còn khổ sở.

“Huống chi, tôi nghĩ tôi cũng không cần anh bảo vệ” tôi thay đổi giọng điệu, nhẹ nhàng nói, “Nếu tôi biết bản thân mình nhất định sẽ trở thành trói buộc, tôi cũng sẽ không đi theo anh rời thuyền. Vừa rồi tôi làm rất khá, không phải sao?”

Tôi vừa nói ra, sắc mặt Bruce lại tối lại.

Nhưng tôi còn chưa nói xong, “Bruce, nghe này, tôi muốn trở thành chiến hữu của anh, hiểu không?” Tôi nắm lấy tay anh ấy.

“Vera...” Bruce rốt cục mở miệng, có vẻ anh ấy rất xúc động, đôi mắt màu trà dịu dàng nhìn tôi, tôi giờ mới chú ý tới anh ấy đã cạo sạch râu, có vẻ như trong tủ quần áo có dao cạo râu cạo một lần.

Môi mỏng khẽ mở ra, có chút tái nhợt, nhưng lại dễ nhìn.

Tôi nhìn một hồi, không nhận được mở miệng: “Nhưng... Tôi nghĩ... Tôi vẫn không thể tha thứ cho anh.”

“Sao? Vera, tôi...” Bruce lại hoảng loạn, anh ấy khẩn trương nhìn tôi.

Trước khi tôi mở miệng, trong lòng do dự trong nháy mắt, nhưng nhìn thấy đôi môi mỏng mỹ vị kia, lập tức ý chí tôi kiên định, “Trừ phi, anh vì tôi làm một chuyện.”

“Cái gì?” Đôi mắt màu trà nhìn tôi chằm chằm.

“À... Ừm... Hôn... hôn... m...”

Bruce hơi hơi nheo lại hai mắt.

“... Aha ha ôm tôi một chút là được rồi!” Tôi nháy mắt sửa miệng, sau đó chủ động đến gần, hai tay ôm lấy cái eo mạnh mẽ của anh ấy, trong lòng đã chảy xuống nước mắt bị thương.

Tôi cảm thấy tuyệt vọng với sự trinh bạch của tôi.

Bruce sững sốt một chút, sau đó nhẹ giọng nở nụ cười, tôi cảm thấy bộ ngực mà mặt tôi dán lên hơi hơi chấn động, sau đó tay anh ấy cũng ôm eo tôi.

... Trời ạ! Tôi hiện tại mới nhớ tới trên thân tôi ngoài áo lót ra, chẳng mặc cái gì cả!

Spoi:

“Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta không thể ở đây lâu.” Bruce lấy kim và một tập nhỏ tiền mặt trong túi ra đặt lên bàn, “Đây là tám mươi đôla vừa rồi bà chủ cho tôi... Bà ấy bảo chúng tôi ăn xong bữa sáng lập tức đi, cơm miễn phí.”

Tim tôi mạnh mẽ trầm xuống, “Sao lại thế này?”

25. Chương 25: Cuối Cùng, Thân Không Xu

Số lượt truy cập: Bộ đếm và thống kê Web chuyên nghiệp hits

Bàn tay ấm áp của Bruce chạm lên lưng, phần da thịt ấy bỗng trở nên mẫn cảm, có một cảm giác tê dại từ nơi đó nhảy mất khuếch tán đến toàn thân, tôi cảm thấy toàn bộ thân mình như sắp chín đến nơi.

... Huhu những lúc thế này hẳn là quyết đoán nhanh chóng lên! Hoặc là giống nữ Hán tử võ ngực mạnh mình một cái sau đó quyết lỗ mũi nói thế nào bạn hữu bộ ngực của chị đây rất lớn đúng không!

Không, không được! Tôi không muốn làm thế... Nếu có thể xảy ra cái gì thì tốt rồi TAT

Vì thế... Xuất phát từ nguyên nhân thế này thế kia, toàn thân tôi cứng ngắc ghé vào trong lòng Bruce, các kiểu da mặt dày không muốn rời đi.

“Vera...” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở nóng cháy phả vào bên cạnh vành tai mẫn cảm, khiến tôi co rụt cổ lại.

Tôi bị cử động này của anh ấy làm cho chấn động, không nhận được hơi rời khỏi anh ấy một chút, ngẩng đầu nhìn anh ấy.

Xương mi của Bruce rất cao, lông mày thô mà rậm, đôi mắt không tính là lớn nhưng cực kỳ thâm thúy, mũi càng thẳng đến kinh người, cả khuôn mặt rất giống như điêu khắc vậy, môi trên cực bạc, môi dưới hơi to, thoát nhìn lại rất có tình cảm, khoe môi tinh tế lúc này đang mang mỉm cười như có như không, khe híp mắt nhìn tôi, sóng mắt giống như thời khắc đều đang quyến rũ người ta.

Tôi cảm thấy tim tôi đập càng lúc càng nhanh, trời ạ sao mà càng ngày càng cảm thấy nóng vậy, cái tên Bruce này nhìn người ta như vậy đến cùng là muốn làm cái gì!

“Vera.” bỗng nhiên hẳn lại gọi tôi một tiếng, khiến nửa người tôi như tê dại đi, sau đó nhìn thấy khuôn mặt hẳn chậm rãi đến gần, môi mỏng xinh đẹp càng rõ ràng.

Trời, trời ạ! Đây, đây là đang tiếp cận đến giai đoạn quan trọng – hôn môi sao?!

Tôi cảm thấy cả trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, không, không được, những lúc thế này nhất định không thể làm tư thế quyết liệt đòi hôn! Ngộ nhỡ anh ấy không phải là muốn hôn tôi thì tôi đây chẳng phải bị mất mặt sao!

Ngay tại lúc tôi giống như kiến bò trên chảo nóng, chợt nghe thấy “chu” một tiếng, cảm xúc dịu dàng ấm áp lưu lại một giây ở trên trán, sau đó nhanh chóng rời đi.

Cả người tôi đều khóc không ra nước mắt.

Làm cái gì... Thì ra chỉ là hôn cái trán mà thôi sao! Bruce Wayne anh là người nước Mỹ đấy anh là người đàn ông nước Mỹ nhiệt tình không kềm chế được đấy ba ba ba gì gì đó không phải là cơn thương sao gì mà giờ lại trở nên ngây thơ như vậy chứ sao lại cho tôi một nam chủ chỉ hôn trán như đang ở trong thể loại văn học trò thế này?

Yêu thế này thật mệt mỏi.

“Hey cô bé, sao cô uể oải vậy?” Bruce buồn cười hỏi, “Chẳng lẽ cô đang mong...”

“Không có! Tôi có mong cái gì đâu!” Tôi hung tợn rống to một tiếng, sau đó kéo một cái chăn ở giường ra, trải lung tung trên mặt đất, “Anh ngủ dưới đất! Không được phép hỏi, không được phép nêu ý kiến!”

“Trời thượng đế, cô cư nhiên lại bắt tôi ngủ dưới đất? Cô đành lòng sao Vera?” Bruce mở hai tay ra, giả vờ giật mình lại đáng thương.

Tôi hừ một tiếng, quyết đoán tắt đèn bàn đi, “Đã rất trễ rồi, đi ngủ sớm một chút đi!” Nói xong liền chui đầu vào trong chăn, quay lưng lại với Bruce, nhắm mắt lại.

Ước chừng qua một hồi lâu, mới nghe thấy người phía sau khe khẽ thở dài, cũng nằm xuống.

Không biết thế nào, trong lòng tôi có chút thương cảm.

Aiz... Đến cùng thì khi nào anh ấy mới thích tôi đây?

Lúc tôi mở to mắt, vừa khéo nhìn thấy một luồng ánh mặt trời nhỏ xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào, bên ngoài, tiếng nhốn nháo lớn của chợ nói với tôi thời gian chỉ sợ không tính là quá sớm.

Tôi dụi dụi mắt ngồi dậy, cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Bruce đi đến. Hắn trần nửa người trên, trên cổ vắt một cái khăn lông, tóc ướt sũng, hiển nhiên là vừa tắm vòi sen xong.

Có bọt nước theo tóc của anh ấy lướt qua khuôn mặt, cổ, theo xương quai xanh mãi cho đến cơ ngực cường tráng và cơ bụng gần như sáu múi, sau đó rơi vào trong quần biển mất không thấy.

Có, có nghiên cứu nào cho thấy con gái cũng sẽ dễ dàng có ham muốn vào buổi sáng không? = =

Tôi cảm thấy khẳng định là mình còn chưa tỉnh ngủ, chỉ biết ngây ngốc nhìn chằm chằm mỹ nam vừa tắm xong, thẳng đến khi mỹ nam phun ra một câu thông thường buồn nôn, mới khiến tôi lập tức tỉnh táo lại.

“Nhìn đủ rồi chứ, quý cô? Có vừa lòng không?” Bruce vui vẻ hỏi.

Tôi yên lặng quay mặt đi, nuốt vào một ngụm máu đã dâng lên yết hầu, nghiêm túc nói: “Bruce, phiền toái anh giúp tôi mượn bà chủ kim chỉ, tôi muốn vá cái áo đáng thương kia của tôi.”

“Tuân lệnh, thưa cô.” Bruce mặc quần áo xong, lau tóc lung tung, rời khỏi phòng.

Nhưng mà đã hơn hai mươi phút, anh ấy vẫn chưa về, trong lòng tôi có chút sốt ruột, vừa định khoác khăn trải bàn đi xem sao, Bruce lại đẩy cửa vào.

Hắn bưng cái mâm bằng một tay, bên trong là bánh mì, trứng ốp lếp và chân giò hun khói, một tay kia bưng một cốc sữa lớn, sắc mặt lại rất không tốt.

“Sao thế, Bruce?” Tôi bước lên nhận lấy bữa sáng, đổ sữa vào hai cốc khác nhau.

“Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta không thể ở đây lâu.” Bruce lấy kim và một tập nhỏ tiền mặt trong túi ra đặt lên bàn, “Đây là tám mươi đôla vừa rồi bà chủ cho tôi... Bà ấy bảo chúng ta ăn xong bữa sáng lập tức đi, cơm miễn phí.”

Tim tôi mạnh mẽ trầm xuống, “Sao lại thế này?”

“Chính là chuyện tối hôm qua” Bruce nhún nhún vai, “Ba tên da đen kia là bọn côn đồ, chỉ sợ chúng ta đã chọc phải bọn chúng. Bà chủ nói, bà ấy không đuổi chúng ta ngay tối hôm qua đã là cực hạn của bà ấy rồi.”

Tôi cắn cắn môi, bắt đầu cúi đầu khâu quần áo, đáng thương tôi thuộc bộ tộc ‘ở nhà’ cho nên chưa bao giờ làm việc này, nên ngay cả cái nút thắt cũng khâu không nổi, suốt ngày ở trong phòng, quá vô dụng, tôi tỏ vẻ áp lực rất lớn.

“Cái chân giò hun khói này cũng không tệ, cô muốn một miếng không?” Bruce vừa ăn vừa nói, “Ăn trước đã, không ăn thì tôi sẽ ăn sạch đấy.”

Thoạt nhìn... Anh ấy một chút cũng không lo lắng, còn giống như là có chút chờ đợi? Ngóng trông cuộc sống tội phạm lấy trời làm nhà sao = =

Được rồi... Dù sao trong người cũng còn không ít tiền, đến lúc đó đi một bước nhìn một bước đi.

Cố gắng khâu xong áo, Bruce nhìn tôi mặc cái áo giống như nhiều con rết căng phồng chi chít, muốn cười lại không dám cười. Tôi lạnh nhạt không nhìn anh ấy, đút tiền vào trong túi, “Đi thôi, chúng ta sẽ tìm nơi ở khác.”

Nửa tháng sau.

Tôi và Bruce rốt cục bởi vì không trả nổi tiền phòng mà bị đuổi ra.

Cái gọi là tiền phòng không chỉ là số đôla còn sót lại trong túi tôi, còn bao gồm cả tiền bán đồng hồ dạ quang thoạt nhìn rẻ tiền của tôi, còn có một cái kẹp caravat vàng ròng mà không biết Bruce lục ra từ góc nào và một cái khăn tay kiểu nam.

Nghe nói chiếc khăn tay kia là thuộc hàng hiệu Hermes = =

Chẳng qua nơi này không có ai xem xét được vàng thật hay giả giúp chúng tôi, cũng không ai có thể nhận ra nhân hiệu Hermes, đi cầm đồ thì càng bị trực tiếp cự tuyệt hai kẻ trông như ăn xin lang thang là chúng tôi bước vào cửa, cho nên... mấy thứ này chỉ giúp chúng tôi chống đỡ khoảng một tuần.

Đã gần tháng mười hai, may mà nơi này là Cape Town, khí hậu Địa Trung Hải điển hình khiến cho tháng 12 nơi này vừa khéo là mùa hạ, cho nên cũng không quá khó chịu đựng.

Tôi và Bruce chậm rãi đi dọc theo ngã tư đường bên ngoài nhà trọ, hai người đều trầm mặc.

Đi được khoảng hơn mười phần, tôi cảm thấy hơi mệt, ngồi xuống luôn ở lề đường, ngăn người nhìn đám đông đi lại.

“Không bằng... Tôi gọi cuộc điện thoại cho Alfred, cô về thành phố đi.” Bruce ngồi xuống bên cạnh tôi, thở dài.

“Ngài gọi điện thoại kiểu gì, thưa ngài?” Tôi quay đầu, “Ngài có tiền đi gọi điện thoại công cộng không? Huống hồ còn là gọi ra nước ngoài?”

Bruce lập tức nghẹn lời.

Tôi cúi đầu yên lặng nhớ lại đoạn nguyên tác này, nhưng mà phần “Người Dơi xuất hiện” miêu tả đoạn này cực kỳ không rõ ràng hơn nữa còn mơ hồ, phần lớn đều là lấy hình thức diễn tả trí nhớ ngắn ngủi của Bruce, tôi thậm chí không biết trong bảy năm này, thời gian anh ấy lưu lạc bao lâu, lúc nào gặp được Ducard – đại sư Ra’s al Ghul, tiến hành huấn luyện bao lâu.

Ừm... Tôi nhớ được là Bruce gặp được Ducard ở trong ngục giam Bu-tan, mà anh ấy cùng một người Trung Quốc cướp một chiếc xe tải vận chuyển ở Thượng Hải mà bị bắt bỏ tù, nói như vậy, chỉ cần đi vào ngục giam ở Trung Quốc, thì còn có hy vọng phát triển đến nguyên tác mà tôi biết rõ!

A a a nhưng mà đến cùng thì lúc nào mới vào ngục giam đây!

Nhưng mà chuyện vội vã muốn đi ngồi tù nhìn thấy ngục giam này lại như đi nhìn thấy cha ruột, thật sự đại trượng phu?

A nhưng mà dưới tình huống như vậy có thể trở lại thăm tổ quốc thân ái một cái, đời này của tôi cũng đáng!

Tôi cảm thấy tư duy của tôi sắp hỗn loạn.

“Vera... Cô đang nghĩ gì?” Giọng nói của Bruce thoáng có chút hoảng loạn vang lên, tôi phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy vẻ mặt anh ấy có chút mất tự nhiên, hai tay co quắp nắm chặt nhau, “Tôi nghĩ... có lẽ cô không muốn tiếp tục đi cùng tôi như thế này đúng không? À cũng đúng, đương nhiên cô sẽ nghĩ như vậy, đâu có cô gái nào lại thích...”

“Ừm...” mặt tôi không biểu cảm nói một từ đơn, “Bruce, từ giờ trở đi, bất cứ lúc nào, tôi không muốn lại nghe được những câu nói kiểu đó của anh, biết không? Tôi đã nói muốn đi cùng anh, thì nhất định sẽ làm được. Trung Quốc có câu ngạn ngữ là ‘Một lời hứa hẹn giá trị một ngàn hoàng kim’, cho nên tôi hi vọng anh có thể tin tưởng tôi.”

Bruce ngây người nghe, sau đó chậm rãi mỉm cười, gật gật đầu, cầm tay của tôi.

“Rồi sẽ tốt lên thôi, tôi nói rồi mà, anh chắc chắn sẽ trưởng thành, thành một người đỉnh thiên lập địa.” Tôi nắm lại tay anh ấy, mỉm cười.

Ngay tại lúc hai chúng tôi rất thanh xuân rất nhiệt huyết nhìn nhau chỉ kém rơi lệ ôm ấp chạy về phía mặt trời, một người đi đường đi ngang qua chúng tôi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, một tiếng động vang lên, một thứ kim loại được vút bên chân chúng tôi.

Tôi và Bruce hai mặt nhìn nhau.

Sau đó tôi nhặt cái tiền xu kia lên.

Vì thế... hai chúng tôi rất có ăn ý không nói gì cả, ngồi ở đó cả buổi trưa.

Thu hoạch quả thật xa xỉ, tổng cộng có năm mươi tám Rand Nam Phi, ước chừng... 5.8 đôla.

Chúng tôi dùng 10 Rand mua hai bánh mì cứng mè vàng, vị không lấy gì là tốt, nhưng đây là bữa ăn duy nhất của chúng tôi hôm nay, chúng tôi đều cảm thấy rất thơm ngọt.

Mà càng may mắn là, lúc chúng tôi... ừm... COS đệ tử Cái Bang, cũng không có mấy tên côn đồ cầm đầu tới tìm chúng tôi thu phí bảo vệ.

Thừa lại bốn mươi Rand, chúng tôi đi mua một cái chăn sợi polyacrylonitrile rất mỏng rất rẻ, trên chăn còn có một vết bẩn lớn màu xanh, thoát nhìn làm người ta ghê tởm, nhưng vẫn phải chọn, bởi vì nó là tốt nhất rồi.

Còn có tám Rand, chúng tôi quyết định tạm thời để dành.

Màn đêm dần dần buông xuống, Bruce ôm cái chăn kia, chúng tôi cùng nhau đi qua phố lớn ngõ nhỏ, rốt cục ở ngõ nhỏ giữa hai tòa nhà, tìm được một nơi âm u nhỏ hẹp lại tránh được gió.

Nơi này có vài thùng rác lớn, nhưng bên trong không có cái gì, cho nên cũng không có mùi thối. Tôi và Bruce đồng loạt xếp các thùng rác thành một hàng, sau đó trải cái chăn mỏng kia lên bãi đất trống đằng sau thùng rác.

Dù sao cũng là mùa hè, trời nóng, căn bản không cần gì khác nữa.

Chúng tôi rất thân mật nằm cùng nhau, tôi gối đầu lên khuỷu tay Bruce, cảm giác này thật sự rất giống một đôi vợ chồng.

Nơi này không phải khu náo nhiệt của Cape Town, cho nên đa số nhà tầng không cao, nằm ngửa nhìn lên, có thể trực tiếp nhìn thấy bầu trời đêm giữa khe hở của hai tòa nhà, bởi vì giao thông không quá phát triển, cho nên môi trường cực kỳ tốt đẹp, tôi đã lâu không nhìn thấy trời sao xinh đẹp như vậy.

“Ừm, nếu là ở New York, có lẽ chúng ta còn có thể đến nhà thờ cứu tế để xếp hàng, có khi còn được sắp xếp một gian phòng ở một đêm.” Bruce nửa đùa nói, “Cô biết đấy, giống như trong phim “Mưu cầu hạnh phúc” vậy.”

“Anh từng xem bộ phim đó?” Tôi kinh ngạc hỏi. Nhưng mà... Phim đó chẳng phải là thế giới kiếp trước của tôi mới có sao?

“Đương nhiên đã xem, West Smith làm diễn viên chính, rất tuyệt không phải sao?” Bruce hưng phấn nói, “Thực ra tôi luôn luôn là fan trung thành của ông ấy, năm tôi tốt nghiệp, trên tiệc rượu của tập đoàn Wayne, tôi còn cùng ông ấy ăn cơm một bữa.”

West Smith...

Tôi im lặng.

(Tojikachan: Diễn viên chính đóng phim “Mưu cầu hạnh phúc” tên là Will Smith, chắc ở thế giới phim Người Dơi thì là West Smith :))))))))))

“Không, tôi cảm thấy bên ngoài mát mẻ hơn trong phòng kín nhiều.” Tôi nhắm mắt lại, nghiêng người đi, chôn mặt vào bả vai anh ấy.

“Ngủ đi.”

Spoi:

“Tôi nghĩ... Nếu không chúng ta đi Viễn Đông đi.” Bruce quay đầu lại, nhìn tôi mỉm cười, “Trung Quốc, thế nào, rời nhà lâu như vậy, cô có nghĩ tới việc về thăm không?”

“A... Đương nhiên!” Tôi cao hứng kém chút bật dậy, “Chúng ta khi nào thì xuất phát? Ngày mai tôi sẽ đi bến cảng hỏi thăm thuyền đi Trung Quốc! À không! Tôi đi ngay bây giờ!”

26. Chương 26: Qùy Xin Jq

“Này bà Zack, bà bán đúng là mận sao? Tôi thấy là hòn đá thì đúng hơn!” Tôi thuận tay cầm lấy một quả vàng óng, vẽ mặt chanh chua nhìn về phía bà chủ quán, “Cần một cái mà cũng có thể khiến răng nanh bị vỡ! A còn đây nữa, quả này ngay cả hòn đá cũng không bằng, đây là kim cương đúng không?”

Bà Zack cảm tức nhìn tôi: “Không mua thì rút! Đồ hạ lưu dơ bẩn!”

Tôi cúi đầu đánh giá mình một chút, mặt bẩn tay bẩn áo cộc bẩn rộng thùng thình giống như cái bao tải treo trên người, còn cả mái tóc ngắn không biết đã bao lâu không gội kia nữa (đúng vậy, từ lúc không biết bao lâu trước kia, tôi ngại phiền toái nên đã xén mái tóc dài đi rồi), cả người tản ra một loại mùi nồng không biết tên, có lẽ vài cái từ đơn “Hạ lưu dơ bẩn” với tôi mà nói coi như là nề tình.

“Oh bà Zack, bà cũng thật quá thô lỗ, không biết buổi tối ông Zack chịu được bà kiểu gì...” Tôi hạ lưu cười rộ lên, một vài tên đầu đường xó chợ bên cạnh xem náo nhiệt cũng cười theo, bà Zack tức giận đến mức đỏ bừng mặt, ông Zack bên cạnh càng đỏ bừng hơn, lập tức rút một cái gậy gỗ muốn xông lên đánh tôi.

Tôi thè lưỡi, lập tức thấp người xuống, nhanh chóng linh hoạt chui ra khỏi đám đông.

Vợ chồng Zack còn phải làm tiếp tục làm ăn, chỉ than thở vài câu, cũng không thật sự đuổi theo.

Dọc theo con đường đã dự định sớm, chạy đến đầu ngõ, thành công gặp được Bruce đang chạy tới từ một hướng khác.

“Thế nào?”

“Em thật sự là quá tuyệt vời, Vera!” Bruce cười hì hì, mở ra túi vải đen tuyền, bên trong là bảy, tám quả mận vàng vừa to vừa tròn trông rất ngon.

Chúng tôi vỗ bàn tay vào nhau một cái, đi vào ngõ nhỏ, ngồi xuống ở giữa một đồng ruộng gỗ rách nát và vài bạt ri-đô, chia sẻ thành quả lao động hôm nay.

“Hey, tuần nam, cảm giác phạm tội thế nào? Bây giờ anh có chút tâm đắc không?” Tôi há to miệng cắn mận nhiều nước, nước thơm ngon khiến miệng và tay tôi đều dính dính.

“... Có lẽ vậy.” Bruce dần dần dừng lại tưởng ăn hung mãnh, vẽ mặt lộ ra một tia âm đạm, “Anh... Đúng vậy, lúc anh vì ăn mà trộm đồ, anh bỗng nhiên mất đi quan niệm thị phi thiện ác... Anh ném được sự sợ hãi trước khi phạm tội... Cũng cảm thấy rất vui sướng sau khi thành công...”

Tôi không nhịn được vươn bàn tay dính dính ra, nhéo nhéo gò má râu ria xồm xàm của anh, “Hey, đừng như vậy. Chỉ cần anh không bao giờ quên lý do ban đầu anh kiên trì là cái gì, thì anh vĩnh viễn sẽ không trở thành tội phạm chân chính.”

Bruce buồn bã ỉu xìu nở nụ cười một chút, “Anh biết, đương nhiên anh sẽ không quên” anh nói, “Nhưng mà... điều đó cũng không thể xóa đi chuyện thực rằng chúng ta đã phạm tội.”

Tôi cũng trầm mặc.

Tôi biết anh nói đúng, dù thế nào đi nữa, bất luận ngày sau anh trở thành anh hùng vĩ đại đến thế nào, tôi nghĩ những hành vi phạm tội trước đó như thế này, sẽ luôn trở thành chỗ bẩn mà cả đời anh cũng không thể quên đi hoặc xóa đi.

Cho nên...

Tôi quay đầu, nhìn thấy một cậu bé người da đen gầy yếu đang giương mắt nhìn chúng tôi.

Tôi nhớ được một màn này trong phim, chẳng qua hiện tại, từ một mình Bruce biến thành hai người chúng tôi.

Tôi túm túm tay áo Bruce.

Bruce quay đầu, lộ ra một nụ cười hiền lành, lấy hai quả trong túi vải đưa qua.

Cậu bé nhận lấy, há to miệng ăn giống như bị đói đã rất lâu.

... cho nên, chúng tôi chỉ có thể... làm nhiều những việc thiện nho nhỏ như thế này, để tận lực giảm đi phần nào cảm giác tội lỗi trong lòng.

Nhưng mà... vợ chồng Zack có làm gì nên tội đâu? Bọn họ chỉ là người làm ăn yên phận thành thật mà thôi, tuy rằng bị trộm không nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn là tổn thất.

Muốn cho những người vô tội ấy thanh toán cho cuộc trưởng thành của Người Dơi sao?

Tôi quay đầu liếc Bruce một cái, anh đang nhíu mày lại rất sâu, tôi nghĩ anh cũng đang khổ sở giống như tôi.

Tôi thở dài, chỉ có thể tận lực an ủi anh: “Tên và địa chỉ của đôi vợ chồng vừa rồi, anh đều nhớ kỹ chứ?”

“Ừ.” Bruce gật gù đầu, nói đến đây, trong đôi mắt mới có một chút sáng rọi một lần nữa. Anh thò tay vào túi sườn áo khoác lấy ra một mảnh vải dệt màu trắng, mặt trên dùng than nhỏ viết lại tên và một vài tin tức của những người bị chúng tôi trộm hoặc cướp lấy hai năm qua.

Sau này, khi chúng tôi trở về thành phố, chúng tôi sẽ bồi thường tất cả bọn họ.

Đúng vậy... Tôi và Bruce, đã lưu lạc vên vên hai năm.

Hiện tại chúng tôi đang ở một đất nước nhỏ của Đông Phi. Hai năm qua, chúng tôi cơ hồ đi khắp các nơi trên thế giới, Tây Phi, Đông Nam Á, châu Mỹ Latinh, quần đảo Caribê, Australia, Đông Âu... Chúng tôi ném qua đủ loại bần cùng, tật bệnh và nơi đen tối, đi qua vô số khu phát đạt và khu nghèo khó, mở mang kiến thức về những thành thị bị cùn, đồ vật độc hại, cờ bạc tràn ngập, nộp thuế cắt cổ và sự sa đọa thoái rữa, cũng gặp qua rất nhiều thành phố, địa khu có tình hình trị an tệ hại.

Đương nhiên, chúng tôi không có tiền ngồi máy bay, cơ hồ tất cả đều là dựa vào đường thủy nhập cư trái phép hoặc là xe đường dài giá rẻ đi khắp bốn phương.

Đôi khi, chúng tôi có thể tìm được một vài công việc vặt ở mấy nơi như nhà hàng, quán bar hoặc là sông bạc ngầm, kiếm chút tiền. Có đôi khi cũng đến xếp hàng ở giáo đường địa phương hoặc những nơi tổ chức cứu tế miễn phí, nhưng đa số là chúng tôi ăn ngủ ngoài đường.

Nhớ một lần thăm nhất, chúng tôi chọn sai thời gian và đường đi, vào tháng mười hai nhưng không xuống nam bán cầu, mà là chậm trễ lưu lại ở thành phố Tartu của Estonia. Quốc gia Đông Âu này vừa đến mùa đông là cực kỳ rét lạnh, đoạn thời gian kia cơ hồ ngày nào cũng có tuyết rơi nhiều, mà chúng tôi thân không xu, cũng không tìm thấy công việc.

Vì thế... Chúng tôi bị đông lạnh ở cống thoát nước. Tuy rằng chỉ có thể cùng con chuột con gián làm bạn, hơn nữa mùi không dễ chịu gì, nhưng không thể không nói, nơi này quả thực ấm áp rất nhiều so với trên đất.

Ban ngày, chúng tôi đi ra ngoài hành khát hoặc là trộm cướp, buổi tối trở về cống thoát nước để ngủ.

Tuy rằng những ngày ấy thật sự rất cực khổ, so với tôi lúc tôi vừa xuyên không đến, ở trong cái nhà trọ của bà Hoàng hay kì thị chủng tộc kia còn khổ hơn gấp trăm lần. Nhưng có lẽ là vì có Bruce ở bên, cho nên tôi cuối cùng vẫn có thể kiên trì, hơn nữa trong rất nhiều chuyện, tâm tình cũng không tệ.

Danh sách người bị hại được ghi lại từ lần đầu tiên chúng tôi thật sự bắt đầu phạm tội, đúng vậy... chúng tôi phải vì thế mà làm chút gì đó.

Chỉ là... Đến bây giờ thôi, giữa hai chúng tôi... ngoài cái hôn trán ở nhà trọ Cape Town hai năm trước kia ra, chúng tôi không xảy ra gì khác cả.

Cái này thật tức điên mất thôi!

Chẳng lẽ hiện tại tôi ở trong mắt anh chỉ biến thành bạn hữu đồng sinh tử cộng hoạn nạn thôi sao! Ý chính của tôi thật sự không phải như vậy mà orz

Tôi nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn nhìn bộ dáng mình bản thủ người không ra người, quỷ không ra quỷ, ngay cả bộ ngực to mà tôi vẫn lấy làm kiêu ngạo giờ đã bị quần áo thùng thình rách nát che đi hoàn toàn không nhìn ra. Thế này... thế này, trời ạ mặc kệ là ai nhìn lần đầu cũng sẽ cảm thấy tôi là đàn ông đi!

Hai năm qua, bộ dáng dơ bẩn nhất khó coi nhất của tôi cũng đều bị anh nhìn thấy hết ==

Tôi thở dài, ưu tang liếc Bruce một cái, tiếp tục vùi đầu cắn mận.

Mà Bruce lại hoàn toàn không nhận thấy được gì, anh cau mày suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên nói: “Có lẽ... Chúng ta nên đi nơi khác.”

Tôi quay đầu nhìn, thiếu niên người da đen vừa rồi không biết khi nào đã chạy mất.

“À, tính toán đi đâu?” Tôi không chút để ý hỏi, kỳ thực trong lòng lại đang sốt ruột rất cuộc khi nào thì mới tính toán đi Trung Quốc, đi Trung Quốc mới có hi vọng vào ngục giam, vào ngục giam mới có hi vọng nhìn thấy đại sư Ra's al Ghul, nhìn thấy đại sư Ra's al Ghul mới có hi vọng thăng cấp, thăng cấp mới có hi vọng về thành phố!

“Anh nghĩ... Nếu không chúng ta đi Viễn Đông đi.” Bruce quay đầu lại, mỉm cười nhìn tôi, “Trung Quốc, thế nào, rời nhà lâu như vậy, em có nghĩ tới việc về thăm không?”

“A... Đương nhiên!” Tôi cao hứng kém chút bật dậy, “Chúng ta khi nào thì xuất phát? Ngày mai em sẽ đi bến cảng hỏi thăm thuyền đi Trung Quốc! À không! Em đi ngay bây giờ!”

“Cô gái ngốc.” Bruce cười xoa xoa đầu tôi, làm mái tóc bấn của tôi càng thêm rối.

Tôi nhìn anh cười híp mắt, lặng lẽ đỏ mặt. Cảm giác được trong mắt anh có một tia yêu chiều, hẳn là... hẳn là không phải tôi tự mình đa tình chứ?

Nhưng thật đáng tiếc, cửa cảng nơi này thật nhỏ, số lượng thuyền mà cảng phun ra nuốt vào càng nhỏ đến đáng thương, thuyền đến cảng Thượng Hải của Trung Quốc sớm nhất cũng phải ở một tháng sau.

Nhưng chúng tôi thật may mắn vì tìm được công việc ở nhà hàng trong cảng, Bruce làm việc vặt trong phòng bếp, tôi thì bưng bê, số khách ra vào mỗi ngày nhiều nhất chính là công nhân khuân vác ngăm đen cơ bắp ở bến cảng, điều này không khỏi làm tôi nhớ lại đoạn thời gian vừa xuyên không đến thế giới này.

Còn có cậu Michael mắt xanh rất đẹp trai kia nữa... À, đã bao lâu tôi không nhớ tới anh ta?

Một tháng sau, chúng tôi tích góp được một ít tiền, rốt cục mua được bọn cầm đầu tội phạm trong cảng biển, thành công ngồi lên tàu thủy nhập cư trái phép.

Ở trên thuyền, bởi vì trả tiền, nên cho dù thân là khách nhập cư trái phép như chúng tôi cũng được đãi ngộ không tệ. Tôi và Bruce được phân đến một khoang nhỏ, bên trong có một cái giường nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng vẫn đủ cho hai người ngủ.

Chúng tôi tắm rửa, thay quần áo, Bruce cũng cạo sạch râu. Mà tôi vì sự an toàn, không thể không tiếp tục ngụy trang thành con trai... Hic, được rồi, nữ phần nam trang gì gì đó rất không hiện thực, cũng quá..., tôi chỉ có thể ngụy trang thành một cô gái chẳng sạch sẽ chẳng thanh tú thoát nhìn chẳng làm đàn ông có dục vọng.

À xin hãy tin tưởng tôi... Trên cái thuyền hỗn loạn có số đông khách nhập cư trái phép không hợp pháp này, thì luật pháp và ý thức đạo đức của các thủy thủ đều không mạnh mẽ làm gì, hơn nữa hàng năm ở trên biển rất ít gặp phụ nữ, cho nên... Khụ, cho dù là cô em có tư sắc bình bình giống như tôi, chỉ cần thoáng nhìn thoáng thấy, cũng rất có khả năng bị “chấm dứt”.

Cho nên...

Tôi âm ngoan nhẫn tâm, mua vải buộc ngực, buộc chặt bộ ngực C cup duyên dáng của tôi lại.

“Aiz... Về sau chắc chắn sẽ xệ xuống...” Tôi vừa cài móc vừa khóc không ra nước mắt.

“Ồ? Cần anh hỗ trợ không?” Bruce xấu xa cười rộ lên, “Bộ ngực của các quý cô chỉ cần thường xuyên được đàn ông nắn, thì dù thế nào cũng sẽ không thể xệ xuống.”

Tôi ghen một chút, gần đây, Bruce ở trước mặt tôi càng ngày càng thoải mái không kiêng nể, ngoài thân thể dụng chạm bình thường ra, miệng cũng càng ngày càng thường xuyên khiêu khích, tôi thật hoài niệm cậu trai thanh thuần xấu hổ hai năm trước.

Nhưng... đây cũng càng khiến tôi cảm thấy anh đối với tôi chắc chắn chỉ có tình cảm bạn hữu TAT

“Được, anh tới nặn đi. Nhớ phải sử dụng cả tay và miệng, em thích loại cảm giác này, cảm ơn.” Tôi hung ác nói với anh.

Quả nhiên, lời vừa nói ra, Bruce lập tức bị dọa.

“Khụ... Anh... anh chỉ là đùa thôi.” Anh nhún nhún vai, vừa giơ hai tay lên, vừa nhanh chóng đứng dậy ra ngoài cửa, “Anh đi Toilet một chút.”

Tôi thở dài, ngã quỵ sấp xuống giường, nằm chui tới chui lui trong gối.

Đại thần xuyên không, quỳ xin JQ... T^T

Spoi:

“Bruce, anh làm sao vậy? Sao hôm nay anh tức giận đến thế?” trong phòng nhà trọ, sau khi giải thích những gì cần làm ngày hôm sau, tôi không khỏi lo lắng hỏi anh.

“... Anh không biết.” Bruce phờ phạc ỉu xiu nhìn ngoài cửa sổ, thần thờ một hồi, sau đó giống như đột ngột bạo phát vậy, nổi giận đùng đùng xoay người lại, hỏn hển nhìn tôi chăm chăm, “Vera, anh không biết rốt cuộc em nghĩ như thế nào. Trời ạ vì tình yêu của thượng đế, chúng ta ở cùng nhau ít nhất cũng đã hai năm rồi, mà em vẫn không khôn lên chút nào sao? Được rồi, anh biết nơi này là tổ quốc của em nên có lẽ đã làm em cảm thấy thật thân thiết, nhưng cũng không có nghĩa là em có thể thả lỏng cảnh giác! Tùy tiện bắt chuyện với một kẻ qua đường rồi sau đó nói mấy chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương! Trời ạ, nghe qua thôi cũng cảm thấy vớ vẩn buồn cười đúng không! Trước kia em quen biết cái tên Lý Đại Minh kia sao? Chẳng lẽ chỉ bởi vì hai người đều họ Lý? Trời ạ em có nhìn thấy ánh mắt hằn nhìn em không? Hắn muốn mời em ăn cơm? Thật buồn cười, hần rõ ràng là đang nói muốn mời em lên giường!”

27. Chương 27: Cãi Nhau

Bởi vì có chút tiền trình, cho nên cuộc sống của tôi và Bruce ở trên thuyền cũng không tệ, một tháng sau, thuyền cập bờ ở cảng Thượng Hải. Nhưng sau khi hai chúng tôi thu dọn đồ, khuôn người dạng cầu xuống thuyền, tôi lại phát hiện một sự thật bi thảm.

Đúng vậy... Tôi và Bruce đều thuộc kiểu người “ba không” – không giấy tờ, không hộ chiếu, không nghề nghiệp.

Mà ở đại Thiên triều, không có giấy tờ tùy thân, thì quả thực là nửa bước khó đi.

Chúng tôi chỉ còn lại một ít tiền, lúc ở trên thuyền đã tìm bọn phi pháp kia đổi tiền nhân dân tệ, tôi nhìn cẩn thận, đều là tiền thật. Mà khi tôi nói với Bruce chuyện chứng minh thư, anh cũng thấy khó khăn.

“Chẳng lẽ nếu không có giấy chứng nhận thì không thể vào ở nhà trọ sao?” Anh hỏi.

“Có thì có... Nhưng từ trước tới giờ, em chưa hề thuê trọ như thế bao giờ, nên không có kinh nghiệm!” Tôi khổ não, nói, “Chẳng lẽ bảo em tùy tiện hỏi thăm người đi đường là nơi nào có nhà trọ không chứng minh thư vẫn có thể thuê? Hiện giờ, ngay cả nhà trọ cho khách có ô tô đăng kí chộp nhoáng cũng cần chứng minh thư cơ mà!”

“Vậy... Nếu không thì chúng ta dứt khoát tiếp tục ăn ngủ ngoài đường vậy.” Bruce pha trò.

“... Dù là Người Dơi, đối mặt với nhân viên bảo vệ khu phố thì cũng sẽ thành cặn bã...” Tôi không nhịn được ôm trán.

“Sao vậy? Em nói dơi gì cơ?” Bruce vừa hưng trí quan sát phong cảnh cảng Thượng Hải vừa hỏi.

“Aha ha, không có gì...”

Tuy rằng về tới tổ quốc, nhưng kiếp trước của tôi dù sao cũng không phải là người Thượng Hải, chỉ đến du lịch một lần, cho nên không quen thuộc mấy. Sau khi mang Bruce giải quyết cơm trưa ở một quán ăn nhỏ gần đây, chúng tôi thương lượng quyết định “Làm một vỏ lớn”.

Cái gọi là ” Làm một vỏ lớn”, kỳ thực chính là chỉ... ừm... Đi ngồi tù.

Ít nhất có thể giải quyết vấn đề ăn uống, còn chỗ ở thì... Aha ha!

Nhưng mà dù tôi nghĩ vậy, trong lòng lại có chút lo lắng, vì vậy Bruce với tôi quyết định là sau này làm, ngộ nhờ... Ngộ nhờ tôi ở đó làm một nhân vật kiểu ‘cánh bướm bướm’* thì làm sao bây giờ? Ngộ nhờ ở trong nguyên tác, giờ phút này Bruce còn chưa nghĩ đến việc ngồi tù làm sao bây giờ? Ngộ nhờ quyết định này làm cho anh không gặp được đại sư Ra’s al Ghul thì làm sao bây giờ? = =

* (Tojikachan: cánh bướm bướm (hay còn gọi là hiệu ứng Hồ Điệp): một sự việc vốn đang xảy ra theo lý nhưng bị một sự thay đổi nào đó làm hàng loạt thay đổi)

Nhưng, khi chúng tôi ra quán cơm, nhìn thấy thanh niên đáng khinh đang ở gần đó thò đầu ra nhìn quanh, mọi sự lo lắng đó liền biến mất hết.

Tôi có chút ấn tượng với tướng mạo của thanh niên đó, anh ta chính là người cùng Bruce cướp xe vận tải sau đó bị chú cảnh sát bắt lại ở trong phim.

Nhưng hiện tại hình như anh ta không chú ý tới chúng tôi.

Tôi dùng khuỷu tay chọc chọc cánh tay Bruce.

“?” Bruce quay đầu nhìn tôi.

Tôi vén một lọn tóc ra sau tai, mỉm cười với anh: “Hey, trông em thế nào?”

Vừa nãy đã nói rồi, trước khi rời thuyền, chúng tôi có tắm rửa sạch sẽ, bây giờ tôi đang để kiểu tóc ngắn thời thượng, quần jeans, áo T-shirt màu trắng ngắn tay, tuy rằng đều là hàng giá rẻ, nhưng mặc vào trông cũng đẹp.

“Ừm, rất được.” Bruce đánh giá tôi từ trên xuống dưới, sau đó lại tươi cười, “Thực ra em rất chói lọi, anh đứng ở bên cạnh em đều thấy vô cùng xấu hổ đấy.”

Kỳ thực anh ấy nói như vậy cũng không vô lý, bởi vì anh ấy chỉ tắm rửa ăn mặc sạch sẽ hơn, nhưng có lẽ do sợ bị nhận ra, nên anh không cạo râu nữa, hiện giờ trông anh già hơn tuổi thực tế ít nhất mười tuổi.

“Thôi đi.” Tôi bĩu môi, sau đó chỉnh lại quần áo và tóc, đi về phía cậu thanh niên kia.

“Hey, chào buổi chiều, tuần nam.” Tôi tươi cười, bày ra một tư thế mà mình cảm thấy cực kỳ không tệ, khoanh hai tay trước ngực, quẹo rừ nhìn cậu thanh niên, “Bây giờ có phải anh đang rảnh không?”

“À... Ờ, cũng, cũng rảnh...” Cậu thanh niên hơi sững sốt, nhưng hiển nhiên rất nhanh chóng thích ứng với kiểu bắt chuyện này, lập tức tươi cười lỗ mãng, “Thế nào, mỹ nữ cũng rất rảnh à?”

Kỳ thực tôi rất khấn trương, kiếp trước và kiếp này cộng lại, tôi cũng chưa bao giờ tán tỉnh tên côn đồ bên đường, nhưng có lẽ là bởi vì biết Bruce ở sau lưng đang xem, cho nên tôi biểu hiện rất tự nhiên.”Thật ra cũng không rảnh cho lắm” tôi chỉ chỉ một kho hàng cách đó không xa, nơi đó có rất nhiều xe tải cỡ lớn chờ hàng hóa ra vào, “Ừm, nếu tôi không đoán sai, thì anh đang có ý đồ với chúng, đúng không?”

“Cô... sao cô biết... Không đúng, cô nói bậy bạ gì đó, cô là ai!” Cậu thanh niên lập tức biến sắc, trong đôi mắt tràn ngập đề phòng.

“Anh không cần biết sao tôi biết được” tôi nói, “Tóm lại tôi có biện pháp giúp anh bắt ít nhất một chiếc xe, anh thấy thế nào?”

Cậu thanh niên nhìn tôi chằm chằm vài giây, có lẽ là nghĩ tới gì đó, vẻ mặt chậm rãi thả lỏng, sau đó đáng khinh cười: “Chuyện này từ từ nói, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện, tôi biết có một quán ăn rất ngon, tôi mời, thế nào?”

... Không lẽ tên này nghĩ tôi là đại tỷ cầm đầu kẻ cướp v.v... à.

Tôi đang nghĩ nên cự tuyệt anh ta như thế nào, tốt nhất là chiều nay bắt đầu cướp xe tải, bỗng nhiên một bàn tay cường ngạnh kéo tôi lại, sau đó nắm chặt cổ tay tôi, nói bằng tiếng Hán yếu kém: “Cô ấy sẽ không đi ăn cơm với anh.”

Tôi lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại, Bruce nhíu chặt lông mày nhìn chăm chăm cậu thanh niên kia, tuy rằng râu rất dày, nhưng vẫn có thể nhìn ra anh đang mím môi, nghĩa là tâm tình anh hiện tại khó chịu cực độ.

Cậu thanh niên bị dáng người cao lớn cùng tướng mạo hung ác của Bruce dọa lùi một bước, nhưng nhìn nhìn tôi, lại không muốn rời đi.

“Này, đừng quấy rối, em đang làm chuyện quan trọng đây.” Tôi nói nhỏ bằng tiếng Anh nói với anh.

“Em... Hai người đang nói cái gì, anh không hiểu.” Bruce quay đầu nhìn tôi, màu trà trong ánh mắt nhưng lại toát ra một chút trẻ con ủy khuất, “Anh chỉ hiểu câu cuối cùng, hắn muốn mời em ăn cơm đúng hay không? Trời, đáp ứng anh đi, Vera, khẳng định hắn không có ý gì tốt.”

Anh nắm tay của tôi rất chặt, tôi cảm thấy cổ tay tôi gần như bị chặt đứt, không nhịn được đẩy anh một chút, “Anh lo cái gì chứ, mau buông em ra, tay em rất đau, ” tôi nói, “Yên tâm đi, em biết, anh tạm thời giữ im lặng là được, người này rất quan trọng, biết không?”

Bruce ngẩng người nhìn tôi, càng thêm nhíu chặt mày rậm, bỗng nhiên rũ mí mắt, thấp giọng nói: “Được rồi.” Sau đó liền buông tay tôi ra.

Một khắc ấy, có lẽ là tôi đã nhầm, tôi cảm thấy trong lòng anh rất khổ sở.

“... Lát nữa em sẽ giải thích.” Tôi lo lắng đắn đo một câu, sau đó tiếp tục dụ dỗ cậu thanh niên kia.

Nhưng tôi cảm thấy động tác, biểu cảm của càng thêm cứng nhắc, mất tự nhiên, bởi vì tôi không thể bỏ qua tầm mắt như muốn thiêu đốt người ta ở sau lưng mình.

Rốt cục, khi tôi lộ ra rằng Bruce có Mỹ tịch, cũng nói cho cậu thanh niên là cho dù bị bắt thì cũng có được quyền miễn ngoại giao. Cảm giác khi dùng thuật ngữ chuyên nghiệp để lừa bịp tên côn đồ không hiểu pháp luật thật là thích, cậu thanh niên miễn cưỡng đồng ý hợp tác với chúng tôi.

Tôi nghĩ nếu anh ta mà biết mục đích của chúng tôi vốn là muốn ngồi “bóc lịch” thì không biết sẽ có biểu cảm gì.

Cậu thanh niên kia tên là Lý Đại Minh, nhờ anh ta mà chúng tôi tìm được một nhà trọ không cần giấy tờ gì cũng có thể vào ở, sau đó hẹn ngày thứ hai, ba giờ chiều tập hợp ở sau cái kho hàng kia.

Kỳ thực tôi luôn luôn có một nghi vấn, cái gọi là đêm nguyệt hắc phong cao giết người, vì sao nhất định phải phạm tội ở giữa ban ngày ban mặt chứ... Nhưng trong phim đã diễn như vậy, hơn nữa Lý Đại Minh cũng kiên trì, vậy cứ như thế đi.

Nhân tiện nhắc tới, bởi vì người bạn ngoại tịch – đồng chí Bruce phản đối mãnh liệt, cho nên Lý Đại Minh không thể mời tôi đi ăn cơm.

“Bruce, anh làm sao vậy? Sao hôm nay anh tức giận đến thế?” trong phòng nhà trọ, sau khi giải thích những gì cần làm ngày hôm sau, tôi không khỏi lo lắng hỏi anh.

“... Anh không biết.” Bruce phờ phạc ỉu xiu nhìn ngoài cửa sổ, thần thờ một hồi, sau đó giống như đột ngột bạo phát vậy, nổi giận đùng đùng xoay người lại, hỗn hển nhìn tôi chăm chăm, “Vera, anh không biết rốt cuộc em nghĩ như thế nào. Trời ạ vì tình yêu của thượng đế, chúng ta ở cùng nhau ít nhất cũng đã hai năm rồi, mà em vẫn không khôn lên chút nào sao? Được rồi, anh biết nơi này là tổ quốc của em nên có lẽ đã làm em cảm thấy thật thân thiết, nhưng cũng không có nghĩa là em có thể thả lỏng cảnh giác! Tùy tiện bắt chuyện với một kẻ qua đường rồi sau đó nói mấy chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương! Trời ạ, nghe qua thôi cũng cảm thấy vợ vẫn buồn cười đúng không! Trước kia em quen biết cái tên Lý Đại Minh kia sao? Chẳng lẽ chỉ bởi vì hai người đều họ Lý? Trời ạ em có nhìn thấy ánh mắt hắn nhìn em không? Hắn muốn mời em ăn cơm? Thật buồn cười, hắn rõ ràng là đang nói muốn mời em lên giường!”

Tôi bị một chuỗi lời nói như hàng loạt pháo của anh làm cho ngây ngẩn, qua ba giây mới hoàn toàn hiểu ý của anh, trời ạ... hôm nay cái tên Bruce này làm sao vậy? Rõ ràng lúc ăn cơm trưa trước đó vẫn bình thường mà!

“Anh làm sao thế? Bruce?” Tôi cảm thấy trong lòng rất khó chịu, giống như bị oan uổng rất lớn, tôi thì với đại thần xuyên không ở trên đầu, tôi đều là vì muốn tốt cho anh!

“Em nên hỏi chính em làm sao ấy!” Anh cầm tức nhìn tôi.

“... Em biết em rất bình thường! Nhưng em biết anh không bình thường, Bruce! Ai mới là kẻ không đầu óc chứ? Ý em là anh đấy! Em làm việc gì cũng đều có kế hoạch! Thanh niên kia có thể nhanh chóng giúp chúng ta đạt mục tiêu!” Tôi cũng bắt đầu gân cổ lên.

A a a đầu thế nói cho anh rằng kỳ thực Lý Đại Minh chính là tên NPC máu chốt trong phim chứ! Thật đau đầu mà!

“Mục tiêu gì chứ? Em muốn vào ngục giam đến thế sao?” Bruce cười lạnh.

“Gi... Không đúng, vào ngục giam không phải là quyết định của cả hai chúng ta sao?”

“... được rồi, dù vậy, nhưng bây giờ em nên thừa nhận rằng em với hắn sớm quen biết nhau đi! Nếu không thì em làm sao biết được hắn có thể giúp chúng ta!” Bruce giận dữ bước lên một bước, trong mắt lóe ra lửa giận hừng hực, “Hoặc là hai người căn bản là không chỉ quen biết sao! Có khi đã sớm lên giường rồi chứ gì? Ha ha, vậy mà anh còn tin tưởng em nói cái gì mà tỉnh lại ở trên chiếc thuyền kia, kỳ thực trước đó em đã sớm về nước một chuyến đi tìm người này chứ gì! Vera, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thì ra em vẫn không coi anh làm bạn, vẫn luôn lừa gạt anh?”

“Anh... anh đang nói mê sảng cái gì thế hả Bruce?!” Tôi không dám tin nhìn anh, “Cái gì mà lên giường... Trời ạ! Đến bây giờ bà đây vẫn là trinh nữ đấy!”

“Ồ thế à? Trinh nữ? Ha!” Bruce khoa trương lại chế nhạo cười nhạt một tiếng, “Vậy em có dám cởi quần để anh xác minh một chút không?”

“...”

“...”

Lời vừa nói ra, hai người đồng thời trầm mặc.

Bruce chậm rãi đỏ mặt, sau đó dần dần trở nên tái nhợt.

Tôi đoán sắc mặt của tôi chắc không tốt đẹp gì, bởi vì bây giờ tôi đang tức giận gần như nổ tung lên, Bruce hôm nay làm sao thế! Sao bỗng dưng giống như phát bệnh chó dại thế chứ!

Ngực Bruce phập phồng dồn dập, anh hung hăng trừng tôi một cái, không nói gì nữa, bước nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa một tiếng, chấn động khiến tôi như bị ù tai.

Spoi:

“Vera?” Anh có chút kinh ngạc.

“Bruce, ” tôi gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt anh, mỉm cười, “Anh đang ghen tuông với Lý Đại Minh, đúng hay không?”

“A... Anh, anh... Không... em...” Hình như anh sợ ngây người, hiển nhiên hoàn toàn không dự đoán được tôi sẽ nói như vậy, gương mặt nhanh chóng đỏ ửng, nói năng lộn xộn.

28. Chương 28: Sự Kiện “va Phải Miệng”

Tôi và Bruce không giận dữ nhau lâu.

Ừm... nói cách khác, thoạt nhìn không hề lâu.

Bởi vì anh vừa mới sập cửa đi ra ngoài, tôi cũng vừa mới hờn dỗi vài giây thì bỗng nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Đây chính là đại Thiên triều... Tôi và Bruce có giới tính khác nhau, nếu như bị bắt lại, khẳng định sẽ bị tách ra!

Bây giờ cẩn thận ngấm lại, mới phát hiện thì ra trong nguyên tác điện ảnh cũng có ‘bàn tay vàng’, Bruce làm thế nào mà bị ném vào ngục giam khi kiên trì không nói ra tính danh thật của mình? Không cần trải qua khổ tố sao? Không cần thẩm phán định tội sao? Không cần báo cho đại sứ quán sao? Không cần bị yêu cầu về nước sao? Mấy quá trình chính quy này đều không cần thiết sao?

Còn nữa, sau đó sao anh lại bị đi đày đến ngục giam Bu-tan? Tuyệt đối không phải chính anh vượt ngục rồi chạy tới đó đấy chứ! Đến bây giờ, ngoài thân thể mạnh mẽ, có thêm chút kinh nghiệm xã hội ra, Bruce vẫn là một thị dân nhỏ bình thường! Tuyệt đối không thể có bản lĩnh vượt ngục như thế!

A, quan trọng nhất là xét tình hình hiện tại, tôi và anh tuyệt đối sẽ bị tách ra!

Bruce là nam nhân vật chính, cho dù vào ngục giam cũng có đại sứ Ra’s al Ghul che đậy để ra tù, nhưng còn tôi! Tôi thì sao? Dù tôi là người Trung Quốc nhưng ở đây chỉ là một người ngoài, không thuộc về thế giới này! Nếu bị tách ra, tôi tuyệt đối không thể dựa vào năng lực của chính mình để chạy thoát!

Chẳng lẽ phải ngồi tù năm năm, chờ Bruce học xong về nước về thành phố rồi sẽ chuộc tôi ra? = =

Không được, không thể được!

Vì thế tôi vút vự “mờ mịt” lúc trước ra sau đầu, chạy sang phòng bên cạnh, gõ cửa phòng Bruce.

Không sai, lần này chúng tôi không bị gặp tình huống cầu huyết như lúc trước – chỉ có một gian phòng ở.

Bruce không tình nguyện mở cửa cho tôi, cũng không để ý đến tôi, đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu 45 độ nhìn ánh mặt trời tươi đẹp làm tư thế ưu thượng.

“Em không muốn giận dữ với anh, Bruce” tôi bình thản nói, “Em đến để nói chuyện quan trọng với anh.”

Bruce quay đầu, nhìn tôi bằng một mắt.

“Anh có nghĩ tới không, nếu bọn họ muốn tách chúng ta ra thì làm sao bây giờ?” Tôi nghiêm túc hỏi, “Dù sao chúng ta không cùng giới tính.”

“Rất đơn giản” Bruce nở nụ cười, “Ngưng lại hử, chúng ta không đi ngục giam. Cho nên ngày mai cũng không cần phải đi gặp cái tên quỷ Đại Minh kia.”

“Không được, chúng ta phải đi ngục giam!” Tôi kiên định nói, không đi ngục giam thì anh không gặp được đại sứ Ra’s al Ghul! Đó là NPC* mấu chốt để anh trở thành Người Dơi!

(Tojikachan: *NPC là những nhân vật đc thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi Ở các game online NPC giúp cho nhân vật của mình làm các nhiệm vụ)

“... vì sao em chấp nhất với ngục giam như thế, Vera?” Bruce nheo mắt nhìn tôi.

“Em...” Tôi hơi nghẹn lời, dù thế nào cũng không thể nói cho anh là trong phim diễn ra như vậy, nhưng tôi lập tức phản ứng lại, nhú mồm nhìn anh: “Là vì anh chấp nhất, Bruce. Chúng ta đều biết chỉ có vào ngục giam, tiếp xúc gần nhất với các loại tội phạm hung ác, anh mới có thể biết sâu hơn về tội phạm. Không đi ngục giam? Anh thật sự chấp nhận làm như vậy sao, Bruce?”

Bruce hơi sững sờ, nhú mồm không nói.

“Dù sao chúng ta tùy thời đều có thể đi ra” tôi rên rỉ khi còn nóng, “Nếu anh cảm thấy đã thử nghiệm đủ, chỉ cần báo ra họ của mình, em nghĩ bọn chúng sẽ lập tức thả người vô tội như anh ra.”

Đúng là vô tội, bởi vì ngày mai, số hàng hóa chúng tôi muốn cướp chính là của tập đoàn Wayne, lấy đồ của nhà mình thì không thể tính là phạm pháp đúng không?

Bruce trầm mặc một hồi, nhún nhún vai: “Em nói không sai, nhưng anh nghĩ bọn họ điên rồi mới không tách chúng ta ra.”

Điên rồi?

Tôi chớp chớp mắt, bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp khá khủng.

Vì thế tôi nói rõ với Bruce.

“Như thế... thật sự ổn chứ?” hiển nhiên anh rất hoài nghi sự thành công của biện pháp này.

“Không còn biện pháp nào tốt hơn, không phải sao.” Tôi mở tay ra, “Tóm lại, ngày mai tùy cơ ứng biến đi.”

Bruce gật gật đầu, ừ một tiếng không nói nữa. Nhưng tôi nhìn ra được rằng tâm tình của anh vẫn không tốt lên.

Tôi im lặng đi tới cửa, mở cửa, lại quay đầu nhìn anh một cái.

Anh đang đứng sờ đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, tạo nên một tầng màu vàng lên mái tóc nâu đậm của anh, gương mặt đầy râu ria cũng không thể che khuất vẻ mặt của anh cảm giác, phiền chán hơi buồn giận, không hiểu sao lại làm tôi nhớ tới Bruce hồi nhỏ, nhớ tới đứa trẻ cố nén đau đớn vì bị gãy xương, khi đối mặt với đàn dơi khủng bố hay tận mắt thấy thảm kịch cha mẹ bị giết cũng vẫn quật cường cố nén nước mắt không rên một tiếng nào.

... Ngày mai, có lẽ tỷ lệ thất bại của phương pháp kia rất lớn. Nếu thất bại, tôi và anh... Có lẽ sẽ không được nhìn thấy nhau suốt năm năm.

Bỗng nhiên, một sự kích thích dâng lên trong lòng tôi.

Tôi đóng cửa lại, sải bước đi đến bên cạnh anh, hai tay ôm lấy hai đầu vai của anh, gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt màu trà trong suốt của anh.

“Vera?” Anh có chút kinh ngạc.

“Bruce” tôi gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt anh, mỉm cười, “Anh đang ghen tuông với Lý Đại Minh, đúng hay không?”

“A... Anh, anh... Không... em...” Hình như anh sợ ngây người, hiển nhiên hoàn toàn không dự đoán được tôi sẽ nói như vậy, gương mặt nhanh chóng đỏ ửng, nói năng lộn xộn.

Tôi cảm thấy bờ vai của anh dưới lòng bàn tay tôi cực kỳ cứng ngắc, nhưng mà tôi cũng siêu cấp khẩn trương, tim đập vang bình bịch, như muốn nhảy lên cổ họng, tôi nghĩ mặt tôi bây giờ chắc chắn cũng đỏ lựng, bởi vì nó nóng đến mức có thể nấu chín một quả trứng gà.

Nhưng tôi vẫn nói tiếp.

Hết cách, ai bảo Bruce bây giờ ngây ngô ngây thơ như vậy chứ... Anh còn chưa trở thành công tử đào hoa bảy năm sau! Bây giờ, loại chuyện này phải nhờ hết vào tôi!

“Hey... Em thật sự không biết anh lo lắng cái gì, Bruce.” Tôi nỗ lực giữ trấn định và giọng điệu thoải mái, “Thật ra, người trong lòng của em là anh đấy. Aha ha.”

(Tojikachan: Tổ tình rồi kìa :)))))))))))))

Bruce trợn to mắt, có vẻ anh đã hoàn toàn chấn kinh.

Tuy rằng bây giờ tôi khẩn trương thẹn thùng chết mất, chuyện giáp mặt tổ tình... Nhưng hình như có một lực lượng kỳ dị luôn luôn đang chống đỡ tôi vậy, đúng vậy, giống như máu nóng lên không phanh lại được nên đành phải lao thẳng luôn mới có thể dừng lại vậy.

Vì vậy đại não của tôi như hoàn toàn ngừng lại, trơ mắt nhìn mình làm ra hành động như sau:

“Ồ, anh không tin em sao? Muốn chứng minh? Anh đúng là tiểu yêu tinh giày vò.” Tôi khô cần nói.

Có lẽ chưa bao giờ trải qua sự hun đúc của văn MarySue như tổng giám đốc vương gia tà mị của đại Thiên triều nên Bruce không thể lĩnh hội được mấy câu này, dù là có phiên dịch ra đi nữa.

Nhưng tôi không quan tâm nhiều đến thế, tôi ôm chặt lấy cổ anh một phen, kiễng chân mím miệng, hung hăng đánh vào bờ môi của anh.

Mẹ ơi miệng con đau quá răng cửa sắp bị va nát đến nơi rồi! QAQ

Hình như cả hai người đều ngây dại, khóe mắt tôi nhìn thấy hai tay Bruce chợt co lại không biết nên để đâu. Mà tôi thì thậm hại hơn, môi dán lên môi anh, không biết bước tiếp theo nên làm gì, bởi vì khoảng cách quá gần, tôi không nhìn thấy rõ làn da anh, cho nên cũng không thể đếm lông trên mặt anh để giải sầu...

Nhưng vì sao Bruce vẫn không nhúc nhích thế... Chẳng lẽ đây cũng là nụ hôn đầu tiên của anh? Hẳn là không thể nào, dù sao anh cũng học đại học lại còn là ở nơi không hề có tiết tháo* như Princeton, thế nào cũng phải có một, hai lần kinh nghiệm chứ... Ủa mà vì sao tôi lại cảm thấy Princeton không tiết tháo vậy...

(Tojikachan: *Tiết tháo là cụm từ mô tả khi sự rụt rè, khiêm tốn, thẹn thùng, những thứ tốt đẹp như thế đều bị ném vào thùng rác :))))))

... trời ạ tôi đang nghĩ cái gì thế chứ!

Ước chừng lâu như một thế kỷ vậy, đầu óc của tôi bỗng nhiên sống lại. Mặt tôi đỏ bừng, cả người cứng ngắt lùi lại một bước, lí nhí nói “xin lỗi”, sau đó phá cửa mà chạy.

Toàn bộ quá trình, tôi không hề dám liếc biểu cảm của Bruce một cái.

... Có cần ngây thơ như thế hay không chứ... Lại còn xin lỗi ==

Tôi là đại hán nước Trung cơ mà chết tiệt!

29. Chương 29: Đi Bu-tan Trước

Sau khi chuyện “va phải miệng” qua đi, thẳng đến buổi chiều ngày thứ hai, trước lúc hành động cướp xe, tôi cũng không gặp Bruce.

Bởi vì thời gian ‘va phải miệng’ tối hôm qua khá muộn, sau khi tôi trở về phòng lại bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây lo được lo mất tìm đập như hươu chạy, cho nên cả đêm mất ngủ, thẳng đến khi trời tờ mờ sáng mới ngủ được, lúc tỉnh lại đã là hơn một giờ chiều, vừa mở mắt đã thấy có hai suất Hamburger Fastfood và cà phê đã lạnh trên tủ đầu giường, hiển nhiên là điểm tâm và cơm trưa mà bạn Bruce tri kỷ mang tới cho tôi.

Đúng vậy... Vì phòng giữa bất trắc, chúng tôi đều có chìa khóa phòng của đối phương.

Thôi xong, xong rồi!

Chẳng lẽ tư thế ngủ vừa chảy nước miếng vừa ngáy vừa ngủ tứ ngưỡng bát xoa* đáng ghê tởm của tôi đã bị Bruce nhìn thấy hết? QAQ

(Tojikachan: *tứ ngưỡng bát xoa: là thành ngữ chỉ người ngủ mặt hướng lên trời, hai tay hai chân cách xa nhau một cách khó coi)

Tôi có nên thấy may mắn là tôi không có thói quen ngủ trần không đây...

Tôi cầm hamburger và cà phê, khóc không ra nước mắt.

Bỗng nhiên, có tiếng đập cửa vang lên, “Vera, em dậy chưa?”

“Đợi chút! Đừng vào! Em dậy rồi!” Tôi thét chói tai như bị thần kinh.

“... Ừ, em thu dọn xong thì tới mở cửa cho anh cũng được.” Người đang nói ngoài cửa hình như đang mỉm cười.

Huhu, bị cười nhạo sao... QAQ

Tôi oán niệm đầy bụng đứng lên mặc quần áo gấp chăn lại, mở cửa sổ ra để thoáng khí, nhanh chóng chải tóc rửa mặt đánh răng, sau đó đi ra mở cửa.

Bruce nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở ngoài cửa, tinh thần phấn chấn, sắc mặt hồng hào, tuy rằng vẫn để râu nhưng vẫn có thể thấy được anh đang mỉm cười, tâm tình thư sướng, đối lập rõ ràng với đôi mắt ‘gấu trúc’ do không ngủ đủ của tôi.

“Chào buổi chiều, quý cô” anh khoa trương cúi chào một cách lịch thiệp, “Không cho anh đi vào sao?”

Tôi không tình nguyện dịch chân sang bên cạnh vài bước, anh vừa hát khê vừa đi vào.

“Trông em không được khỏe lắm, Vera” Bruce tùy tiện đặt mông ngồi xuống ghế dựa, “Hơn nữa lại đến bây giờ mới dậy, sao thế, tối hôm qua không ngủ ngon à?”

“Ừ, ừm...” Tôi há to miệng nuốt hamburger và cà phê, gần một ngày một đêm không ăn gì đúng là có chút đói bụng.

“Em như vậy là không nên, hôm nay còn có chuyện lớn phải làm.” Anh đi tới gần, sờ sờ trán của tôi, “Bây giờ em cảm thấy thế nào? Có phải thấy không thoải mái không?”

“Ừ, ừ, cũng ổn, rất khỏe, rất có tinh thần, không hề không thoải mái...” Tôi nỗ lực nuốt một ngụm đồ ăn xuống, ghen nên vươn dài cổ.

“Hey, ăn từ từ, đâu có ai cướp đồ ăn của em” anh cầm cốc giấy đựng cà phê đưa đến bên miệng tôi, “Uống để dễ trôi xuống.”

Tôi gật đầu, giơ tay để cầm cốc giấy.

Túm, không tóm được. Dùng sức tóm, vẫn không tóm được.

Tôi lạ lùng khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh cười rất dịu dàng + vô tội, “Uống đi Vera, chắc chắn là em đang khát, không nên chỉ ăn mà không uống, sẽ dễ bị ghen.”

Tôi: “Anh có thể đừng mang mặt đầy râu rồi tươi cười tự cho là phong lưu như muốn quyến rũ con gái được không thể chứ Wayne?”

Bruce: “... Em có uống hay không?”

Tôi hết cách, đành phải nâng tay anh lên, uống mấy ngụm cà phê.

Cuối cùng, anh lại lấy một cái giấy ăn không biết từ nơi nào, nhẹ nhàng lau khóe miệng tôi.

... Trời ạ! Đột nhiên chuyển hướng sang phong cách ngây thơ trong sạch này là thế nào thế!

Nhưng... nhưng mà tự tay đưa cà phê đến tận miệng tôi rồi còn giúp lau miệng thật đáng yêu thật xấu hổ thật hạnh phúc làm sao bây giờ... Trong lòng tôi như có cô bé nào đó đang thẹn thùng ôm mặt trong khung cảnh đầy bong bóng màu phấn hồng vậy.

Mà trước kia anh chưa từng sẵn sàng như vậy... Sự dịu dàng mang theo chút ái muội này, tôi chỉ nhìn thấy ở Bruce Người Dơi lúc vừa mới xuyên không đến thế giới này... Chẳng lẽ là bởi vì tối hôm qua đã đâm phá tầng ngăn cách bằng giấy giữa chúng tôi?

Aha ha tôi đã nói rồi mà quả nhiên tôi là nữ chủ anh là nam chủ mà! Chỉ cần tôi tỏ tình một cái là anh tuyệt đối không chạy đi đâu được!

Nhưng mà ngay tại lúc tôi thẹn thùng ngẩng đầu, tính toán vừa ngượng ngùng vừa nghiêm túc tỏ tình rõ ràng một lần nữa, Bruce lại đặt cốc giấy xuống bàn, sau đó ngồi trở lại ghế dựa, nghiêm túc nói: “Như vậy, chuyện ba giờ chiều nay, em chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“... Rồi.”

“Có muốn tập trước một lần không?”

“Không, không cần... Đến lúc đó, em sẽ làm rất tốt, em yên tâm đi...” Chuyện ngốc nghếch như vậy, làm một lần là đủ rồi, thật đấy.

“Được rồi.” Bruce đứng dậy đi tới, bỗng nhiên cúi đầu hôn nhẹ lên tóc má trái của tôi một cái, rồi nói: “Dù thế nào đi nữa, Vera, em yên tâm, anh sẽ không bao giờ bỏ lại em một mình.”

Sau đó anh bước đi.

Lưu một mình tôi ở tại chỗ bối rối loạn, trời ạ, anh làm thế có ý gì thế... Hôn má? Giữa bạn bè với nhau cũng có thể hôn má là lẽ phép phổ biến nhất của người phương tây đấy! Nhưng mà câu “anh sẽ không bao giờ bỏ lại em một mình” sao nghe ái muội thế! À không đúng, dù là bạn bè cũng có thể nói câu ấy...

Tôi cứ thế bị các loại tình cảm của thiếu nữ luôn ầm (Tác giả: không phải lỗi chính tả đâu) làm cho rối loạn hơn một giờ, rốt cục sắp đến ba giờ, tôi nhất thời có cảm giác như được giải thoát.

Vì thế giống như đã hẹn trước, chúng tôi và Lý Đại Minh gặp nhau, quá trình cướp xe cụ thể không khác trong phim nên không cần nhiều lời. Nhưng khi anh cảnh sát nói với Bruce câu “Vì sao tôi phải quan tâm tên anh là gì hả, mặc kệ anh là ai, anh đều là một thằng tội phạm”, Bruce đáp trả một câu bằng tiếng Hán: “Tôi không phải tội phạm!” Tôi kém chút là cười to ra tiếng.

Sau đó các anh cảnh sát quay sang tôi, có lẽ là nhìn tôi da vàng tóc đen rất quen thuộc, cho nên bọn họ đỡ nóng nảy hơn, dùng tiếng Anh hỏi: “Cô tên là gì? Là người Trung Quốc sao?”

Tôi tuyệt sẽ không phủ nhận tôi là người Trung Quốc, nhưng vì lúc trước đã lập kế hoạch, tôi chỉ có thể lựa chọn trầm mặc. Vì thế tôi trừng to hai mắt, dăm dăm nhìn anh cảnh sát trước mặt, sau đó chậm rãi nghiêng đầu chín mươi độ sang trái.

Anh cảnh sát nhíu mày rất chặt, lại dùng tiếng Hán hỏi tôi một lần, tôi vẫn nghiêng đầu trừng anh ta, không nói gì.

“Hai tên này không chịu khai tên!” Anh cảnh sát dùng tiếng Hán báo với sếp.

“Thôi vậy.” Sếp mắt kiên nhẫn, “Nam thì giải đến XXX trại tạm giữ đi, nữ thì giải đến trại tạm giam YYY, đây không phải là vụ án nhỏ, hàng hóa là của tập đoàn Wayne, cậu cũng biết đám nước Mĩ không dễ chọc rồi đấy.”

“Vâng!” Anh cảnh sát lên tiếng, rồi đến gần túm lấy tôi.

Bruce bình tĩnh liếc tôi một cái.

Tôi vẫn nghiêng đầu như trước, nhìn bàn tay anh cảnh sát đang vươn tới gần, bỗng nhiên hì hì cười rộ lên.

“Y nha ma y nhi a

~” tôi bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng rống to động trời, hát lên dân ca Thiểm Bắc Núi Đỏ Đỏ Nở Hoa Đỏ Đỏ hoặc là Cao Nguyên Thanh Tạng, vốn là ngồi, lại bỗng nhiên hô một cái nhảy lên, bắt đầu vừa nhảy vừa hát, vừa xoa tung tóc lên, “Nơi tận chân trời là của ta ~ hôm nay là ngày lành ~ năm mươi sáu loại ngôn ngữ hợp thành một câu nói! Một câu nói! Nói! Nói! Nói!”

Xung quanh lặng im ba giây, sau đó cảnh sát trưởng lớn tiếng quát: “Đè cô ta lại!” Sau đó người cách tôi gần nhất lập tức túm cánh tay tôi.

“Uông uông uông!” Tôi ngẩng đầu gào vài tiếng, cúi đầu cắn tay anh ta, động tác ổn, chuẩn, ác, vừa cắn vừa vung đầu, tần nhãn đến mức có thể so với vụ tôi cắn xé lỗ tai lão da đen đám định cường X tôi năm đó.

Nhưng dù sao cũng là đồng bào, tôi cắn nhẹ hơn hồi ấy rất nhiều, không kéo thịt xuống, chỉ cắn nát da.

Nhưng dù là như thế, anh cảnh sát vẫn phải kêu thảm một tiếng kinh thiên động địa: “Á Á Á Á!!!! Cô ta cắn tôi cô ta cắn tôi cô ta điên rồi!!!” Sau đó ôm tay đầy máu tươi chảy ròng lập tức lui ra sau mấy bước, vài cảnh sát còn lại vừa vội vàng đè chặt lại phạm nhân trong tay, vừa vội vàng rút súng chỉ vào tôi, khiến tình cảnh lập tức hỗn loạn lên.

Tôi thừa dịp loạn, bật đến bên cạnh Bruce, ngồi xổm xuống gắt gao dựa vào anh, vai trái của anh đã sớm được lau hạt tiêu, tôi dụi mặt vào đó, lập tức chảy ra hai hàng ‘mì sợi’.

“Cô ấy là vợ của tôi, đầu óc cô ấy không được tốt lắm, đúng đấy, rất đáng thương đúng không” Bruce dùng tiếng Anh giải thích với cảnh sát trưởng, dùng một tay nắm lấy tay tôi, “Vì tình yêu của thượng đế, các anh không thể tách chúng tôi ra, bằng không cô gái đáng thương này sẽ phát cuồng. À, cô ấy mà phát điên lên thì ngay cả tôi cũng không chịu nổi.” Nói xong bĩu môi với cảnh tay dính máu của anh cảnh sát kia.

Tôi vừa nghe thấy vậy liền ghen một chút, nếu không phải hai mắt vừa đỏ vừa đau không ngừng chảy nước mắt, thì kém chút tôi đã không diễn nổi nữa.

... Trời ạ chẳng phải đã thương lượng trước là em họ nhà bà con xa có huyết thống Trung Quốc sao! Anh bóp méo kịch bản tự động biến thành vợ từ khi nào thế!

Vì thế tôi đành đổi lời kịch theo: “Honey! Nào hôn một cái ha ha ha!” Xong rồi lập tức lại lớn tiếng kêu rên: “Huhuhu em không phải rời anh đâu vệt Donald! Em là vệt Daisy của anh!” Đương nhiên là dùng tiếng Anh.

Tôi tinh tường nhìn thấy, lúc tôi hô lên “vệt Donald”, sau đầu của Bruce xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh.

Các anh cảnh sát hồ nghi lại đề phòng nhìn chúng tôi, vài người chụm đầu nói thầm với nhau một lúc, cảnh sát trưởng đi đến gần, lạnh mặt nói với Bruce: “Tạm thời không tách hai người ra, trông cô ta cho kĩ vào!”

Tôi thò đầu ra khỏi lưng Bruce, hừ mũi với cảnh sát trưởng: “Hừ!”

“Cám ơn ngài.” Bruce lễ phép nói, ẩn đầu tôi xuống một cái.

Tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, kế hoạch tạm thời thành công.

Chúng tôi bị áp giải đến phòng tạm giam của cục cảnh sát Thượng Hải. Xét thấy “Bệnh tình” của tôi, tôi và Bruce được xem xét đặc thù, không bị tách ra, mà là nhốt riêng trong một phòng tạm giữ, một ngày ba bữa tuy rằng nhẹ nhưng đầy đủ.

Nhưng bởi vì thường xuyên có anh cảnh sát tuần tra, cho nên ngoài lúc ngủ ra, tôi hầu như đều phải giả vờ điên, không có lúc nào bình thường.

Kỳ thực, sau khi tôi và Bruce ngẫm lại, đều cảm thấy phương pháp này thật nguy hiểm, bởi vì sơ hở quá lớn, có tội phạm nào đang lúc làm việc lại mang theo cô vợ có bệnh thần kinh đi cùng? Nhưng không biết là vì ‘bàn tay vàng’ hay là nguyên nhân gì khác, chuyện này chưa bao giờ bị các anh cảnh sát nhắc tới.

À, nói đúng ra, chúng tôi thậm chí không hề bị thẩm vấn, ngay cả chuyện lên toà án gặp đại sứ nước Mỹ v.v.. thì càng đừng nói đến.

Đương nhiên, càng không có bác sĩ chuyên gia đến chẩn đoán cho tôi xem tôi có bị bệnh thần kinh thật hay không.

Chúng tôi lo lắng trùng trùng, cứ thế vượt qua hơn nửa tháng.

Rất cục... chuyện có ‘bàn tay vàng’ lại đến.

Không có thẩm vấn, không có kháng án, cũng không có trình tự chính quy công khai, sau khi tôi và Bruce ở trại tạm giam nửa tháng, có người đến báo, chúng tôi bị trục xuất, đích đến là một cái ngục giam ở biên thủy Bu-tan.

Đêm hôm đó, chúng tôi lên máy bay xuất phát.

Trong quá trình này, tôi thật sự không nhận được nhìn xung quanh, muốn nhìn xem có cảnh sát nào có vẻ mặt khá khả nghi hay không...

Bởi vì nếu không phải do ‘bàn tay vàng’, vậy thì chỉ có một khả năng... Nơi này có Liên minh Bóng tối... cũng chính là tổ chức của đại sứ Ra’s al Ghul.... nằm vùng

Bọn họ đã sớm theo dõi Bruce, vì thế vận dụng thủ đoạn của mình, mang anh đến Bu-tan, đại bản doanh của Liên minh Bóng tối trên dãy Himalaya.

Đương nhiên, về phần tôi thì hẳn là nhân tiện = =

Spoi:

Chúng tôi quay đầu nhìn, đó là một người phụ nữ người da trắng cao gầy, tóc vàng mắt xanh, khẩu âm có chút giống Đông Âu, thoát nhìn như một mỹ nữ Russia. Cô ấy đang ôm chặt một cậu bé có vẻ mặt bất an, khóc hô: “Tôi sẽ không rời khỏi em trai tôi, nó mới bảy tuổi! Van xin các anh hãy thương xót, vì tình yêu của thượng đế...”

Cậu bé cũng khóc lên, xung quanh hơi hỗn loạn.

Nhưng mà, không chờ bọn họ nói gì thêm, bên cạnh, một cảnh sát cai ngục hừ một tiếng, rút súng lục ra bắn, pằng một tiếng viên đạn vụt ra, bắn thủng đầu của cậu bé rồi xuyên thủng vào ngực người chị.

Cậu bé không kịp nói gì đã nằm ngã xuống, người chị không tin nổi, cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương của mình, rồi cục cũng chậm rãi ngã xuống.

“Không nghe lời, sẽ giống như thế.” cảnh sát cai ngục nổ súng lạnh lùng nói. Mà cảnh sát cai ngục khác đều rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là thờ ơ, giống như đã gặp quá nhiều cảnh tượng như thế này.

30. Chương 30: Giả Vờ Điên Thất Bại

Tôi đã sớm dự đoán được cuộc sống ở Bu-tan sẽ không dễ chịu gì, có khi còn khổ hơn cả nơi tệ nhất mà chúng tôi từng ở trong mấy năm lưu lạc.

Nhưng tôi không nghĩ tới... lại khổ đến mức làm người ta khó có thể chịu được.

Suy tính cho sự an toàn, hai năm trước, tôi và Bruce luôn lựa chọn bình nguyên hoặc vùng đồi núi, chúng tôi bản năng lảng tránh, đúng hơn là chưa bao giờ muốn đi qua cao nguyên hoặc là vùng hoang mạc. Chúng tôi chỉ biết là thành phố lớn nơi có dân cư dày đặc mới là nơi có tỉ lệ tội phạm cao, nhưng chúng tôi quên rằng hoàn cảnh thiên nhiên ác liệt khảo nghiệm con người mới là ác mộng thực sự.

Huống hồ, chúng tôi chỉ là muốn thử nghiệm phạm tội, không phải là muốn đi tìm chết. Mà trong tình huống thân vô xu mà đi thẳng đến nơi giá lạnh hoặc là khô nóng, thì quả thực chính là chán sống.

Nhưng mà... Đúng vậy, tuy rằng Bu-tan cũng có được lãnh thổ bình nguyên cao khoảng 200 thước, nhưng đó là thuộc thủ đô – thành phố lớn tập trung đông dân cư nhất, mà chúng tôi phải đi ngục giam... Hiển nhiên vị trí địa lý không thể tốt như vậy.

Khi máy bay bắt đầu bay lên cao, lúc tiến vào vùng cao nguyên, tôi bắt đầu khó thở, các loại bệnh trạng đau đầu hoa mắt ù tai đều xuất hiện, sắc mặt Bruce cũng không dễ nhìn, ngồi hơi lệch trên ghế, mắt nửa mở, ngực phập phồng vô lực.

Tuy hai năm qua, chúng tôi được rèn luyện không ít, thân thể rất mạnh mẽ cường tráng, nhưng mà... dù sao vẫn chưa trải qua sự khắc nghiệt của khí hậu cao nguyên bao giờ.

Hơn nữa mới trong giây lát, nhiệt độ không khí đã giảm xuống mười mấy độ... May mà số giám ngục đi theo vẫn khá nhân đạo với phạm nhân như chúng tôi, có chuẩn bị cho chúng tôi áo bành tô bông và giày bông.

Chịu đựng khí hậu cao nguyên khắc nghiệt, tôi và Bruce xuống máy bay, tòa ngục giam cao nguyên này có vẻ ngoài và các phương tiện quả thực không bằng trại tạm giam ở Thượng Hải, trại tạm giam tốt xấu vẫn là mặt đất bê tông, tường vôi trắng, mà nơi này... hoàn toàn chính là một đồng đất gập ghềnh ==

Mà nhà tù làm cho người ta cảm giác giống hệt như là... nơi ở của người tiền sử. Đúng vậy, nói nó là hầm trú ẩn đã là nâng đỡ nó rồi.

Nhưng mà... kỳ thực những điểm đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là... Tôi và Bruce bị tách ra.

Hai chúng tôi như hình với bóng thần tiên quyến rũ Hắc Phong Song Sát* đi khắp giang hồ hơn hai năm bị bắt tách ra! Đau buồn siêu cấp đúng không!

(Tojikachan: *Hắc Phong Song Sát: mọi người đọc/xem Anh hùng xạ điêu của Kim Dung chắc cũng biết Hắc Phong Song Sát gồm 2 vợ chồng Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong rồi nhĩ :))))))))))

Đúng vậy... Đừng hỏi tôi... Tôi cũng không biết... Tóm lại giả vờ điên cũng vô dụng. Chính xác mà nói, tôi cần bản không có cơ hội và... can đảm giả vờ điên.

Lúc đó, giám ngục Bu-tan với vẻ mặt dữ tợn không khách khí túm cánh tay tôi, khẩu âm dày đặc tiếng Anh nói: “Nữ, đi bên này! Nam, qua bên kia! Đừng có giở trò gì đấy, nếu không...”

Tôi và Bruce gặp nguy không loạn, liếc nhau, tôi hít một hơi thở thật sâu vào phổi, chuẩn bị bắt đầu giả vờ điên.

Nhưng không đợi tôi rống ra, cách đó không xa, tiếng thét chói tai của một cô gái đánh gãy tôi: “Không! Các anh không thể làm như thế!”

Chúng tôi quay đầu nhìn, đó là một người phụ nữ người da trắng cao gầy, tóc vàng mắt xanh, khẩu âm có chút giống Đông Âu, thoát nhìn như một mỹ nữ Russia. Cô ấy đang ôm chặt một cậu bé có vẻ mặt bất an, khóc hô: “Tôi sẽ không rời khỏi em trai tôi, nó mới bảy tuổi! Van xin các anh hãy thương xót, vì tình yêu của thượng đế...”

Cậu bé cũng khóc lên, xung quanh hơi hỗn loạn.

Nhưng mà, không chờ bọn họ nói gì thêm, bên cạnh, một giám ngục hừ một tiếng, rút súng lục ra bắn, pằng một tiếng viên đạn vụt ra, bắn thủng đầu của cậu bé rồi xuyên thủng vào ngực người chị.

Cậu bé không kịp nói gì đã nằm ngã xuống, người chị không tin nổi, cúi đầu nhìn thoáng qua vết thương của mình, chậm rãi ngã xuống.

“Không nghe lời, sẽ giống như thế.” giám ngục nổ súng lạnh lùng nói. Mà giám ngục khác đều không có phản ứng gì, thậm chí có thể nói là bình thản, giống như đã gặp quá nhiều cảnh tượng như thế này.

Trời, trời ạ! Chẳng lẽ ngục giam này có thể tùy ý xử trí phạm nhân sao? Tốt xấu cũng là cấp quốc gia cơ mà!

Mặt Bruce trầm xuống nhẹ nhàng lắc đầu với tôi.

Tôi mím môi, ngoan ngoãn vươn tay, tên giám ngục kia còng hai tay tôi lại, rồi đẩy tôi đi.

Ở cùng nhau lâu như vậy đột nhiên bị bắt tách ra, nhưng dù sao tánh mạng sống hay chết luôn khó nói, tôi không thể không cường chế bất an và kinh hoảng trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được quay đầu liếc Bruce một cái.

Anh cũng đang nhìn tôi, nhìn thấy tôi quay đầu, anh há miệng không tiếng động nói một câu, hình dáng của miệng khi phát âm là: “You’ re gonna be all right.”

Số nữ phạm nhân lần này ngoài cô gái người Russia đã chết ra, chỉ có bốn người, chúng tôi bị mang đi một đoạn đường rất dài. Tôi vốn bị say độ cao nghiêm trọng, hơn nữa thời gian dài không có cơm ăn nước uống, hơn nữa đi bộ lâu như vậy, đã sắp không chống đỡ được. Phổi như muốn nổ tung, trong cổ họng phát ra tiếng hít thở giống như ống bễ nhưng một tí không khí cũng không hít vào được, giám ngục sau lưng còn không ngừng đá cẳng chân tôi, thúc giục tôi đi nhanh.

Ba cô gái khác đều là người da vàng cao lớn cường tráng, hai má đỏ hồng rõ ràng chứng minh họ đã thích ứng với khí hậu khắc nghiệt này. Họ hoặc thương hại hoặc mỉa mai nhìn tôi, không có ai tính giúp đỡ tôi.

Đã đến chạng vạng, khi chúng tôi đi ngang qua một nhà giam nam, rất nhiều phạm nhân đang ở đó xếp hàng nhận cơm chiều. Bọn chúng thấy được chúng tôi, giống như bọn lưu manh bắt đầu lớn tiếng ồn ào, huýt sáo với chúng tôi, mà tên giám ngục bên cạnh lại không quan tâm, thậm chí còn cười hì hì nhìn bọn chúng làm ầm ĩ.

Tôi thấy một màn như vậy, bỗng nhiên có chút quỷ dị giải sầu : Xem ra chỉ cần vào ngục giam, quy củ bên trong tất nhiên không thể khắc nghiệt, ít nhất sẽ không vừa nháo một cái đã bị một súng đánh chết.

Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên chân gập xuống giống như bị cái gì đó hung hăng đập vào, tôi không thể chịu được, phịch một tiếng không tự chủ được quỵ xuống.

Đầu gối đập mạnh xuống đất cứng lạnh như băng, tôi đau nhe răng trợn mắt, ồ, đó quả thực chính là đau đòn tan lòng nát dạ, hơn nữa thân thể không khoẻ cực độ, Bruce không ở bên cạnh, bàng hoàng không có chỗ dựa, các phạm nhân nam càng cười to ồn ào chói tai, tôi bỗng nhiên cảm thấy... Trời ạ... trời ạ cũng thật quá vớ vẩn!

Tôi vốn cũng chỉ là một đứa con gái vô tích sự chỉ biết ru rú ở nhà, ngay cả chuyện tốt nghiệp đại học cũng bị thi lại mấy môn mới có thể lấy được bằng tốt nghiệp!

Tôi vốn có thể thoải mái nằm ở nhà ăn đồ ăn vặt xem tivi chơi trò chơi đọc tiểu thuyết!

Nhưng mà vì sao bây giờ... bây giờ lại phải ở cái nơi quỷ quái này! Ngồi ngục giam, bị thương, thiếu vải thiếu ăn, bị người ta chê cười!

Tức nhất là... Trời ạ vì sao theo đuổi Bruce đến bây giờ rồi mà một tí thành quả cũng không có! Tố tình cũng tố tình rồi, hôn cũng hôn rồi, vì sao anh vẫn không hề có một tí tỏ vẻ gì!

Quả nhiên anh vẫn là... không thích tôi rồi.

Tôi có chút tự giễu nghĩ vậy. Có lẽ lần thứ hai tôi xuyên không đến thế giới này, không cùng không gian với lần đầu tiên xuyên không kia? Chỉ là không gian song song mà thôi? Nói cách khác, Bruce yêu tôi là thuộc không gian kia, mà Bruce không gian này chỉ là người đi ngang qua?

A không đúng hiện tại không phải lúc quan tâm mấy thứ đó... Trơ mắt nhìn tôi và Bruce tách ra, có phải đã nói rõ rằng người của Liên minh Bóng tối tính toán loại bỏ tôi? Tình huống càng đáng sợ hơn là bọn chúng cũng tính toán âm thầm giết chết tôi rồi lại giả họa cho chính phủ Bu-tan, do đó Bruce càng thêm quyết tâm gia nhập “tổ chức vũ trang khủng bố phản chính phủ”?

... xin hãy tha thứ cho cái tư duy choáng váng của tôi đã bắt đầu chuyển dần ra khỏi phạm vi người bình thường...

“Lề mề cái gì! Mau đứng lên!” Giám ngục rống lớn một câu, đồng thời tôi cảm thấy có một thứ kim loại lạnh như băng nặng nề dí mạnh vào gáy tôi, “Muốn chết sao?”

Bản năng sợ hãi tử vong, tôi nhanh chóng đứng lên, nhưng đầu gối thật sự rất đau, hơn nữa đầu rất choáng váng, hô hấp không thuận, nên tôi không đứng vững, vừa đứng thẳng đã như trời đất đảo lộn, phịch một tiếng trực tiếp ngã ngồi xuống đất, móng tê đau như nỡ hoa.

“Ha ha ha ha ha con trâu cái kia ngay cả đường cũng không đi nổi!” “Chân của trâu cái là dùng để tách ra cho đàn ông lên, không phải dùng để đi!” tiếng cười không ngừng vang lên, còn có càng nhiều ngôn ngữ tôi không hiểu đang cao giọng cười mỉa.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời sắp tối, chạng vạng ở quốc gia này một chút cũng không đẹp, bầu trời màu xám chì, trời chiều màu phân vàng.

Tôi cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy hơi bi ai, hốc mắt vừa chua xót lại nóng, tuy rằng cố gắng thầm nói với mình rằng thế này có tính là gì, hơn hai năm màn trời chiếu đất, ngay cả cống thoát nước cũng từng ở, bây giờ mới vấp ngã thôi mà đã muốn khóc?

Nhưng mà... Đó là bởi vì Bruce luôn luôn ở bên cạnh tôi...

Hiện tại chỉ có một mình tôi... Bruce là nhân vật chính thực sự, anh chung quy sẽ trở thành siêu anh hùng, sẽ được vạn người nhìn chăm chú, sẽ quang vinh vạn tượng, hiện tại hết thấy cực khổ đối với anh mà nói chỉ là để tôi luyện mà thôi, mà tôi... tôi thậm chí ngay cả một diễn viên phụ cũng không tính.

Nghĩ vậy, chất lỏng ấm nóng lập tức dâng đầy hốc mắt.

Bỗng nhiên, bên cạnh, một tiếng cười nhạo vang lên.

Tôi ngẩng đầu nhìn, đó là một nữ phạm nhân da vàng, cô ta có mái tóc như đàn ông, bên lông mi bên trái có một vết sẹo, khiến giữa hai lông mày như bị ngăn cách, nhưng ngược lại lại khiến mặt cô ta tản mát ra sức quyến rũ quý dị.

Cô ta ngẩng cằm nhìn xuống tôi, giống như nhìn một con kiến, tiếng Anh lưu loát trầm thấp phun ra một câu: “Tách khỏi cái tên đàn ông kia, quả nhiên chỉ là một phế vật.” Nói xong, cô ta tiếp tục đi, không nhìn tôi cái nào nữa.

Tôi ngơ ngác nhìn bóng lưng cô ta, rất muốn mở miệng mắng chửi.

Nhưng kỳ tích là... hình như nước mắt ngừng lại.

Bỗng nhiên, sau lưng truyền đến tiếng vang của vũ khí kim loại lạnh như băng nặng nề, da đầu tôi như run lên, lập tức quên thân thể ốm đau, cố gắng bò dậy.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết tiếng đó là tiếng súng lên đạn! QAQ

“Nhanh lên!” Giám ngục thô lỗ đẩy tôi một phen, tôi què chân lê về phía trước, hai mắt nhìn chằm chằm vào nữ Mặt Sẹo phía trước. Tiếng chửi bậy của đám đàn ông hạ lưu hình như đã cách xa tôi, cảm giác không khoẻ hình như cũng nhẹ hơn một ít.

... Tôi cũng rất muốn nhìn xuống người khác sau đó cao quý lãnh diễm bỏ lại một câu “Phế vật” cuối cùng xoay người nhẹ nhàng lướt qua như thế TAT

Ngục giam nữ ở Bu-tan không khác gì nhiều so với cảnh ngục giam nam trong phim, đều là một đồng hàng động bằng gạch đất, rồi dùng hàng rào sắt ngăn cách, mỗi gian phòng giam có hai cái giường làm bằng hai, ba thanh sắt, mặt trên là đệm chăn bẩn thỉu.

Tôi và cô gái châu Á có xương mi có sẹo được phân ở cùng một phòng, tôi vốn tưởng rằng thời gian sắp tới sẽ không thoải mái, nhưng điều khiến tôi ngoài ý muốn là cô ta là một người cực kỳ trầm mặc, tuy rằng không gần gũi gì, nhưng mà không biểu hiện quá địch ý, ngoài lúc đầu cô ta cao quý lãnh diễm mắng tôi một câu, cô ta không nói gì với tôi nữa.

Nhưng sau này ngẫm lại... Dù cô ta nói khó nghe, nhưng... cũng đúng = =

Rời khỏi Bruce, hình như tôi bắt đầu yếu đuối từ nội tâm.

Vì thế tôi định bắt chuyện với bạn tù, nhưng mỗi lần đều chỉ có tôi lăm bằm lăm bằm, còn cô ta thì không hề để ý tới tôi một lần nào. Trong túi rách nát của cô ta có một đồng tiền xu không biết của quốc gia nào, thường thường lấy ra cầm trong tay sờ soạng, vừa sờ còn vừa thần kinh lăm bằm.

Nhưng, so với chuyện muốn bắt chuyện với cô gái này, chuyện tôi càng lo lắng là tình huống của Bruce. Từ sau khi vào nhà ngục giam này, tôi và anh đã vãn vẹn một tháng không gặp nhau, tôi không biết khi nào thì anh được đại sư Ra's al Ghul cho đi cửa sau, nhưng tôi cảm thấy hẳn là sẽ không quá muộn.

Cho nên tôi càng ngày càng lo âu. Nhưng đồng thời cũng không có biện pháp gì.

Tôi nghĩ, điều duy nhất làm tôi vui mừng có lẽ chính là mình đã dần dần thích ứng với khí hậu cao nguyên rồi.

31. Chương 31

Hôm nay sau cơm trưa, tôi lười biếng nằm ở trên giường, mùi mốc trong chăn tuy rằng khiến người ta muốn sạch, nhưng ngủ mãi cũng quen dần. Tình hình vệ sinh ở ngục giam nữ cực kém, cũng may hiện tại khí hậu khá rét lạnh, nếu đến mùa hè, phỏng chừng cả tòa ngục giam đều sẽ biến thành một cái nhà tự hoại.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy tiếng kim loại ma sát kéo kẹt kéo kẹt vang lên, quay đầu nhìn, thấy nữ Mặt Sẹo kia đang cầm tiền xu bảo bối của mình ma sát lên hàng rào sắt.

... Muốn dùng mảnh thép nhỏ mài làm đứt song sắt? Cho mình là 007 à. Tôi lắc lắc đầu, cái suy nghĩ bởi vì lúc trước cô ta cao quý lãnh diễm mắng tôi một câu mà nghĩ rằng cô ta có thể là cao nhân thế ngoại nào đó rốt cục biến mất hầu như không còn.

Cô ta tiếp tục mài tiền xu cả buổi trưa, ngay cả cơm chiều cũng không đi ra ngoài ăn. Tôi tốt bụng mang về cho cô ta một bát bột nhão cũng bị cô ta lờ đi.

Bỗng nhiên, ngục giam nữ bắt đầu xôn xao, tôi bước đến hàng rào nhìn, chỉ thấy phương hướng cửa vào là hai giám ngục từ xa đi tới, vai vác hai cái súng, đạn lên nòng.

Kiểm tra phòng? Thật hiếm thấy.

Bỗng nhiên, nữ Mặt Sọc ngừng hành vi ngốc nghếch dùng thép ma sát hàng rào sắt, đi đến trước mặt tôi, không nói hai lời cầm tay tôi lên rồi dúi cái tiền xu kia vào lòng bàn tay tôi.

“Hả? Cô làm gì... À không cần không cần, tôi không cần quà đâu Aha ha...” Tôi luống cuống tay chân từ chối, kết quả không nghĩ tới tiền xu kia sau khi bị song sắt ma sát nên rất sắc bén, làm lòng bàn tay tôi bị rách.

Nhưng mà lúc này, hai tên giám ngục kia chạy tới trước cửa phòng chúng tôi, bắt đầu mở khóa. Nữ Mặt Sọc lập tức chạy trở về giường mình làm như không có việc gì, cái tiền xu kia dính máu tôi còn nằm ở trong lòng bàn tay tôi.

Hai tên giám ngục kia muốn làm gì? Tim tôi đập thình thịch, phản ứng đầu tiên chính là bên kia, Bruce đã được đại sư Ra's al Ghul thả ra ngoài, cho nên bên này, tôi cũng được thơm lây.

Nghĩ vậy liền không nhận được vui mừng khôn xiết, thuận tiện nhìn nữ Mặt Sọc kia cũng không thấy có gì đáng ghét, thuận tay nhét tiền xu vào túi quần, tươi cười một cái với cô ta. Lão tử sẽ chạy về phía cánh cửa tự do gặp mặt với Bruce honey thân yêu! Chút quà này, lão tử tuy rằng ghét bỏ nhưng vẫn cố mà nhận!

Vừa định lại tặng kèm cho cô ta một cái tươi cười lãnh diễm cao quý để chia tay, không nghĩ tới cô ta bỗng nhiên quay đầu, nhếch miệng với tôi, tràn ngập miệt thị trào phúng, tôi nhất thời cực kỳ muốn quỳ bệt xuống, hai cơ hội lãnh diễm cao quý đều bị cô ta giành trước!

Thôi vậy, nể mặt chuyện lão tử sắp được ra ngoài, không so đo với cô nữa.

Tôi ngoan ngoãn vươn tay để giám ngục còng tay tôi lại, đi theo bọn chúng rời khỏi phòng, lên một chiếc xe chở tù kín bằng sắt.

Nhưng có mấy phạm nhân đi ngang qua song sắt, còn có hai gã giám ngục đều nhìn tôi với ánh mắt cổ quái. Tôi cũng không để ý nhiều, chỉ cho rằng đó là do bọn họ hâm mộ ghen ghét vì tôi lập tức sẽ được khôi phục tự do.

Trên xe chỉ có hai gã giám ngục, một gã phụ trách lái xe một gã khác phụ trách trông coi tôi, bọn họ luôn trầm mặc không nói. Tôi thấy hơi kỳ quái, chẳng phải là chỉ cần ném tôi xuống ven đường là được rồi sao? Làm gì phải trông coi? Hay bọn chúng kỳ thực là người Liên minh Bóng tối?

Tôi vừa tưởng tượng đủ kiểu vừa khoan khoái nhìn qua song sắt xe tù nhìn ra ngoài, bên ngoài ngục giam Bu-tan cực kỳ hoang vắng, quốc lộ đường sỏi đầy ổ gà, khắp nơi đều là thảm cỏ thực vật khí hậu cao nguyên lạnh, bầu trời mờ mờ tối tối, thoát nhìn như là chạng vạng sắp tối, hoặc như là thời tiết mưa dầm buổi sáng.

Xe dừng.

Mà còng tay của tôi còn chưa được cởi bỏ.

Biểu cảm của giám ngục càng thêm cổ quái, mà tôi dần dần cảm thấy cực kỳ bất an.

Thế... thế này giống như... hoàn toàn không giống như là muốn thả tôi đi!

“Đi xuống!” Một gã giám ngục thô bạo đẩy tôi xuống xe, hai tay tôi bị còng vào nhau lên không giữ được cân bằng, bị ngã xuống đất.

Nhưng tôi bất chấp, nhanh chóng dựa vào vành xe, gắng gượng đứng lên, nhìn hai tên giám ngục kia cầm khẩu súng ngang ngực đi tới, hoảng sợ trong lòng đã sắp nổ tung, lắp bắp mở miệng: “Hai... hai vị tráng sĩ, các anh thế này là muốn...”

Một kẻ trong đó không nói gì, chỉ yên lặng dí họng súng vào gáy tôi, tên còn lại thì dùng tiếng Anh kém cỏi nói: “Sẽ đưa mày đi gặp thượng đế của bọn mày, còn có di ngôn gì muốn nói không?” Cuối cùng còn quý dì nhếch miệng cười.

... trời ạ quả nhiên liên minh Bóng Tối muốn loại bỏ tôi sao?! Đây là cảm giác thứ nhất của tôi.

Cái cảm giác thứ hai chính là trong đầu hình như có cái gì đó banh ra rồi đứt đoạn, thốt ra: “Tôi muốn đi toilet! Đi lớn!”

Hai giám ngục hơi sững sốt, tên vừa rồi mở miệng nhíu mày nói: “Mày đừng mơ tưởng đùa giỡn cái trò gì, dù sao mày chết chắc rồi...”

Tuy tôi đã sợ tới mức hai chân run rẩy khi nghĩ đến tử vong sắp đến, nhưng bản năng sinh tồn vẫn khiến tôi phải cố gắng lần cuối: “Tôi sẽ không giở trò gì đâu! Thật đấy! Xin hãy thương xót đi, đừng để tôi đã chết rồi mà trong bụng còn có quỷ hồn cứt!”

Hồi cứu Rachel tuy rằng cũng từng chết, nhưng đó là nổ mạnh mà chết, trước mắt trắng bệch một cái rồi nóng lên nên không biết gì cả, nhưng lần này thì không giống thế! Lần này là phải trở mắt nhìn mình đi tìm chết đấy!

“Đừng có giở trò đấy...” Cái giám ngục kia than thở, dí súng vào eo tôi đẩy tôi đến chỗ vùng cỏ, dọc theo đường đi, tôi không ngừng kéo lấy quần, nhưng anh giám ngục mặc kệ, thẳng đến khi đi đến một chỗ gần khu dân cư vùng biên giới Bu-tan mới dừng lại.

Nơi này có rất nhiều cờ phong mã* đứng sừng sững cao cao, đều cột vào cây gậy gỗ vừa cao vừa thô vừa rắn chắc, cắm thật sâu vào tầng đất lạnh, tung bay phất phới trong gió lạnh thấu xương của cao nguyên.

(Tojikachan: *cờ phong mã: loại cờ cầu nguyện của người Tây Tạng)

Giám ngục cởi còng tay trái của tôi, rồi còng lên một cây gậy treo cờ phong mã, rồi nói: “Mày chỉ có 4 phút thôi.” Sau đó liền đi ra đằng xa, có lẽ là lo lắng tôi đi đại tiện cho nên sẽ rất thối?

Tôi sột soạt giả vờ cởi quần, sau đó ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát cái cây cột này, vừa thô vừa rắn chắc, cao ít nhất ba thước, không thể bẻ gãy được, di chuyển lên trên cố gắng thoát ra từ đỉnh cột thì có lẽ là được, nhưng động tác này quá lớn, tuyệt đối sẽ bị giám ngục phát hiện.

... Ô, mỗi khi như thế này, tôi lại cực kỳ nhớ ‘bàn tay vàng’ sức lực quái vật của tôi

Nghĩ đến ngón tay, tôi nhìn nhìn tay mình, nghĩ đến trước kia từng xem một đoạn phim phá án, phạm nhân bị bắt giam đã bẻ gãy ngón tay cái để phá còng tay, lập tức không rét mà run, trời ạ, loại chuyện bẻ gãy ngón tay điên cuồng như vậy... Còn không bằng cho một súng vào gáy chết cho xong! Hơn nữa quanh đây trong phạm vi trăm dặm hoang tàn vắng vẻ, nếu không tìm thấy người nối xương thì về sau ngón tay cái bị mọc sai lệch thì làm sao bây giờ!

A a a!!! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ 4 phút lập tức sẽ hết chẳng lẽ tôi thật sự phải đi gặp thượng đế sao! Tuy rằng tôi xuyên không tới nếu chết thì cũng rất có khả năng lại xuyên không trở về, nhưng tôi thật tình không muốn chết! Tôi còn chưa hoàn thành tiến công chiếm đóng Bruce thân ái nhà tôi đâu!

Cho dù là dưới thời tiết rét lạnh như thế này, tôi vẫn bị chảy mồ hôi đầy đầu, tay trái vô thức sờ soạng quần, bỗng nhiên lòng bàn tay giống như bị vật cứng gì đó cào, tôi giật mình, lấy nó ra khỏi túi quần.

Là tiền xu mà nữ Mặt Sọc tặng cho tôi!

Nhìn miệng vết thương trên tay phải đã khô máu, tôi mới phát giác cạnh của tiền xu này được gia công thô ráp nên cực kỳ sắc bén. Tôi cơ hồ chỉ do dự ba giây, ngẩng đầu nhìn giám ngục đang cúi đầu hút thuốc đằng xa, rất cực quyết tâm, cầm tiền xu bắt đầu cắt cổ tay phải.

A a a đau quá mẹ ơi QAQ! Tôi sắp chết rồi mà còn phải sợ chút đau ấy à!

Tiền xu bắn như vậy hàng rào sắt càng bắn còn rỉ sắt nữa sẽ bị uốn ván !!!!

Chết tiệt nhưng còn đỡ hơn so với bị một súng bắn chết!

Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa tiếp tục nhịn đau cắt cổ tay... ừm đừng hiểu lầm, chỉ là tĩnh mạch mà thôi... thời tiết rét lạnh cũng có chỗ tốt nhất định, thì phải là ức chế trình độ miễn cảm của thần kinh tôi làm tôi cảm thấy chẳng đau đến thế. Nhìn máu màu đỏ sậm chậm rãi chảy xuống còng tay, tôi lại cắt thêm vài đường vết thương, khiến máu chảy càng nhiều.

Dần dần, toàn bộ còng tay thép đều tẩm ở trong máu, vùng da xung quanh cũng bị máu dính nhớp nháp, tôi cắn chặt môi, tay trái che miệng lại phòng ngừa mình kêu ra tiếng, tay phải bắt đầu dùng sức thu nhỏ lại, chậm rãi rút ra khỏi còng thép.

Tôi phải cảm ơn kinh tế Bu-tan lạc hậu, khiến còng tay bọn họ dùng cũng không tiên tiến gì. Rốt cục, lúc tôi cảm thấy tay mình sắp chặt đứt, thì nghe thấy một tiếng “Ba” nhẹ nhàng vang lên, rút được tay ra rồi!

Lúc này tôi đã gần như kiệt sức, sức lực toàn thân giống như đều bị rút sạch, cổ tay phải đập thình thịch đau, cảm giác như bị hỏa thiêu, đau đến mức hai mắt tôi như biến thành màu đen, hai tay đều dính đầy máu tươi, thoát nhìn rất giống kẻ tái phạm giết người nhiều lần.

Tôi không biết thời gian trôi qua bao lâu, nhưng ngẩng đầu nhìn, thấy tên giám ngục kia vẫn chưa hút xong thuốc.

Tôi biết không thể trì hoãn được nữa, nghĩ đến chậm trễ một giây sẽ chết, trong thân thể trạch nữ vô tích sự này hình như đang bạo phát tiềm lực vô hạn, thân thể nằm úp sấp bò sát trong bãi cỏ rậm rạp đủ để bao phủ đến đầu gối, vừa đi vừa bơi tay lên quần áo, để ngừa vết máu rơi xuống rồi lại bị bọn chúng lần theo.

Tôi bò sấp xuống đất di chuyển, phương thức này tiêu hao thể lực nhiều nhất, càng miễn bàn đến tôi ở ngục giam lâu, luôn ăn uống không no đủ, hơn nữa mất máu quá nhiều, chỉ sợ đi chưa được xa đã không kiên trì nổi nữa.

Mồ hôi chảy từ trán xuống mắt, đâm vào đau nhói, vết thương trên cổ tay cơ hồ không còn cảm giác đau đớn, nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi sắt tràn ngập miệng, điểm chết người là...

“ĐOÀNG!” Phía sau cách đó không xa vang lên tiếng súng như muốn đòi mạng, còn kèm theo tiếng gào của hai gã giám ngục.

Trời, trời ạ! Thôi chết rồi! QAA

Tôi sợ tới mức nước mắt sắp bay ra, một luồng sức lực không biết từ nơi nào nẩy lên, chạy nhanh về phía trước được hơn mười mấy thước, bỗng nhiên cổ chân trái bị nắm chặt, có cái gì đó bắt được tôi!

Tôi sợ tới mức mắt hôn mê mất vía, nhìn lại, lại ngoài ý muốn phát hiện thì ra là nữ Mặt Sẹo!

Cô ta ngồi xổm trong một hang đá, cửa hang được đóng cỏ mọc tươi tốt che kín, không nhìn cẩn thận thì thật đúng là không phát hiện ra được. Cô ta đang túm cổ chân tôi, tươi cười cao quý lãnh diễm với tôi.

Trời ạ đến cùng thì cái tên kia là ai? Cùng phe với ai? Bỗng chốc, trong đầu tôi toát ra rất nhiều nghi vấn, còn có cái tiền xu giống thần kia, chẳng lẽ cô ta đã sớm dự đoán được tôi sẽ dùng nó sao?

“Mau tới đây, cái đồ phế vật!” Cô ta bỗng nhiên gần nhỏ tiếng nói với tôi.

Lại bị mắng phế vật... Tôi nheo mắt, nhưng thoát nhìn cô ta không có ác ý gì với tôi, vì thế tôi gật gật đầu, lặng lẽ chuẩn vào trong hang.

Nữ Mặt Sẹo lại giấu miệng hang bằng cỏ lại, vừa giấu xong, liền nhìn thấy giày của hai gã giám ngục sải bước chạy qua, cùng với tiếng súng và tiếng la.

Xem ra, tạm thời đã an toàn...

Tôi dài thở phào nhẹ nhõm, giờ mới cảm thấy toàn thân đau như sắp rời ra từng mảnh, vừa mệt vừa đói vừa buồn ngủ vừa khó chịu, nhìn thoáng qua nữ Mặt Sẹo như hoa sen trắng thánh khiết không thể xâm phạm, rốt cuộc không chống đỡ được nữa, hôn mê bất tỉnh.

Spoi:

“... Cái gì? Em suy nghĩ cẩn thận chuyện gì?” Anh nhìn chằm chằm vào mắt tôi, có chút khấn trương hỏi.

“À... Em nghĩ... Có lẽ...” tôi chậm rãi nói, vừa định ra khỏi vòng ôm của anh, “Có lẽ bây giờ em quả thực còn chưa thích hợp ở bên cạnh anh...”

“Không!” Bruce vội vàng đánh gãy tôi, mày nhăn rất chặt, “Sao em lại nói như thế? Có phải cái tên trên mặt có sẹo kia đã nói gì với em đúng không? Trời ạ đáng chết... Em cách xa cái tên chết tiệt đó ra! Chẳng phải em đã nói muốn đi cùng anh sao? Bây giờ em lại muốn rời khỏi anh sao?”

32. Chương 32

Ừm... Ấm áp, dưới thân có đệm giường trên người có chăn, coi như mềm mại, có thể nghe thấy tiếng lộp bộp của củi lửa đang thiêu đốt, ừm, hình như còn có mùi đồ ăn?

Vừa nghĩ vậy, bụng tôi liền đói kêu vang, vì thế lập tức mở mắt.

Trong phòng không có ai, phòng hôn ám, nguồn sáng duy nhất là bếp lò cách đó không xa, cửa sổ và rèm cực kỳ có phong cách của dân tộc thiểu số, bên cạnh giường có một cái bàn bày vài tách trà có nắp, mùi hương của đồ ăn chính là từ nơi đó bay ra.

Tôi nhìn lại mình, là một chiếc áo bông màu xanh thẫm, trên người hiển nhiên đã được lau sạch, vết thương trên tay phải cũng được băng bó tốt, thậm chí ngay cả mái tóc không gội một tháng cũng được gội sạch.

Vì thế... có lẽ nơi này chính là sào huyệt của Liên minh Bóng tối, nữ Mặt Sẹo hẳn cũng là thủ hạ của đại sư Ra's al Ghul. Nhưng vì sao cô ta muốn cứu tôi? Còn Bruce bây giờ đang ở đâu? Anh cũng đã đến tu viện này rồi sao?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên cửa ‘cạch’ mở một tiếng, người vào đúng là nữ Mặt Sẹo, trong tay ôm một đồng bó củi gỗ, ngồi xuống vừa chỉnh bếp lò, vừa nói: “Tỉnh rồi? Đi ăn cơm đi, cơm nước xong nghỉ ngơi nửa giờ bắt đầu huấn luyện.”

“Ừm... Tôi có thể hỏi thật ra thì cô là ai không...” Tôi có chút phát điên, còn có một đồng vấn đề đây huhuhuhu.

Nữ Mặt Sẹo lắc lắc đầu, thở dài ngồi ở ghế tựa, vẻ mặt “Đúng là phé vật quả thực không có thuốc nào cứu được vấn đề đơn giản như vậy mà còn hỏi”, ngẩng cằm mở miệng: “Cô có thể bảo tôi là Mặt Sẹo à đúng vậy, tôi luôn gọi cô như vậy, nơi này là tu viện của đại sư Ra's al Ghul, chúng tôi đều là thành viên Liên minh Bóng tối, đúng vậy, không cần bày ra cái bộ mặt ngu xuẩn kia để trừng tôi, cô sẽ nhanh biết Liên minh Bóng tối là cái gì thôi. Phải biết rằng, đại sư và đám Ducard không đồng ý lưu cô lại, bởi vì bọn họ cảm thấy cô quá quan trọng với cái thằng nhóc họ Wayne kia, cô biết đấy, điều này rất dễ dàng trở thành nhược điểm của một người đàn ông. Nhưng tôi lại cảm thấy... không sai, nữ Ninja trong tu viện nên có thêm luồng máu mới không phải sao, cho nên tôi đã cam đoan với bọn họ, nếu cô có thể trốn khỏi hai con lợn giám ngục kia, thì họ sẽ phải đồng ý cho cô tham gia huấn luyện...”

Tôi ngây người một lúc, cuối cùng mới định thần lại, thế này là thế nào chứ, trong phim đâu nghe nói Liên minh Bóng tối còn có cái gì mà “Nữ tu Ninja”, chẳng lẽ là một chi nhánh của đội quân tóc dài?

“Vậy... bây giờ tôi xem như đã qua được cuộc thử nghiệm?” Tôi vội vàng đặt câu hỏi, “Nhưng vì sao cô cũng vào tù? Như thế... có tính là gian lận không...”

“Quả thực ngu không ai bằng...” Mặt Sẹo thở dài nói, “Tôi và cùng vào ngục giam là muốn quan sát biểu hiện của cô. Nhưng loại phụ nữ như cô quả nhiên chính là phé vật, tuy rằng cuối cùng coi như là trốn được, nhưng mà quá trình và thủ đoạn quả thực vô cùng thâm hiểm... Cứ nhiên lại làm mình chảy máu, hành động đó không phải là của một Ninja đủ tư cách.” Cô ta lấy một cái tiền xu không biết lấy từ đâu ra tung lên vài

cái, mặt trên còn có vết máu màu đỏ sẫm khô dính lên, hẳn chính là cái đã giúp tôi trốn thoát, “Hey, heo mẹ, ý của tôi là muốn cho cô dùng thứ này để rạch vết hầu hai tên kia, mà không phải là mạch máu của chính cô, hiểu không?”

Bị cô ta mắng hết phế vật rồi ngu xuẩn rồi lại heo mẹ, tính tình của tôi dù có tốt đến mức nào cũng không nhịn được có chút tức giận, rốt cục không chịu nổi đề cao giọng: “Nhưng bọn chúng có súng! Mà tôi bị còng tay! Điều này căn bản không thể thực hiện được!”

“Bitch...” Mặt Sẹo nhếch môi mắng một câu, sau đó tươi cười nguy hiểm, “Nếu cô có thể sống sót ở trong tay tôi, sẽ chẳng bao lâu sau cô sẽ hiểu được cô bây giờ ngu xuẩn đến mức nào, hơn nữa còn khiến người ta xem thường... Đúng vậy, tôi khinh thường nhất loại phụ nữ như cô, đầu óc của các cô chỉ toàn đồng bộ nhào, mà trong não của các cô ngoài chuyện khanh khanh ta ta với đàn ông ra thì chẳng có gì hết! Cách cái tên đàn ông, cô có thể làm được cái gì chứ? Hả? Nhìn cô một cái đi, chỉ mới tách ra khỏi cái Wayne kia chưa được bao lâu, thế mà đã suýt chết bao nhiêu lần!”

“Còn nữa, cái lần cô vừa vào ngục giam, lại bị vấp ngã, bị vài thằng đàn ông kia cười nhạo vài câu, ồ, bảo bối của tôi, nhìn đôi mắt nhỏ đáng thương của cô một cái đi! Sắp muốn khóc phải không? Ôm búp bê vải của cô về nhà tìm mẹ? Cô như thế này, thế mà còn mơ tưởng trở thành chiến hữu của tên Wayne kia?”

“Sau khi bị tách ra khỏi cô, Wayne ở trong ngục giam có thể một mình đánh ngã bảy người, hẳn còn thành thạo với Ducard đối chiến, còn không ngừng tiến bộ! Còn cô thì sao? Ngẫm lại xem sau khi cô và hắn tách ra, cô đã làm được cái gì? Suốt ngày cau mày yếu điệu nhớ nhung bạn trai thân ái của cô? Bó tay hết cách đối với cái song sắt nhỏ yếu ớt bẻ cái liên gãy kia? Ha ha ha, bây giờ tôi bắt đầu có chút hiểu tâm tình của đám Ducard khi không muốn cho cô sống rồi.”

Tôi kinh ngạc nghe cô ta nói như pháo liên hoàn, tâm tình từ phần nộ đến mờ mịt đến bị ai đến tán thành lại mờ mịt... Đúng vậy, những lời nói của cô ta có điểm cực đoan, nhưng tôi không thể phản bác cô ta, bởi vì tôi quả thực đúng như cô ta nói.

Bư hần cắn xé rách lão đại da đen muốn cưỡng bức tôi, điều này có thể chứng minh tôi khác đám con gái yếu điệu yếu ớt chỉ biết dựa vào đàn ông sao? Ồ, nếu sau đó không có Bruce luôn luôn ở bên cạnh tôi, thì một cô gái một thân một mình như tôi sao có thể lẩn trốn khỏi thế lực ngầm của Cape Town đuổi bắt?

Ngoan cường chịu đau dùng máu tươi trơn trượt để thoát còng tay trốn thoát... ồ, thật buồn cười, đến cuối cùng thế lực tôi sớm đã cạn kiệt, nếu không có Mặt Sẹo trợ giúp, tôi đã sớm chết mấy trăm lần.

Nói đến cùng, tôi kỳ thực chỉ là một đứa tiểu bạch không có ‘bàn tay vàng là không sống nổi’.

Đây là chỗ bất đồng giữa tôi và Bruce sao... Bruce có dũng khí không sợ hãi gì cả, nghị lực kiên cường, vì chính nghĩa mà không tiếc hy sinh hết thủy phẩm chất, nhất định dù anh ở đâu trên thế giới này cũng sẽ đều trở thành người vĩ đại, cho dù không phải là Người Dơi, không phải là siêu cấp anh hùng, thì cũng sẽ là khác nhân vật đáng giá được tất cả mọi người tán dương.

Mà tôi... tôi yếu đuối tham lam, nhát gan sợ phiền phức, thích ứng trong mọi tình cảnh, dù là tốt nghiệp đại học có hai môn trượt lại không nghiêm túc học, tôi không chịu nỗ lực đạt tiêu chuẩn, mà lại đi suy nghĩ xem làm thế nào để lấy lòng giáo sư, làm thế nào để đưa tiền tặng quà để đỡ... Tôi hiểu tôi như vậy kỳ thực cũng không đáng chỉ trích, bởi vì đó là thói hư tật xấu của đại bộ phận người thường, nhưng mà... một người thường như vậy, có thể trở thành chiến hữu của Bruce, có thể cùng anh sống vai đứng chung một chỗ sao?

Thật hiển nhiên, không thể. Có lẽ tôi từng cùng anh có quan hệ rất tốt, thích nhau, thậm chí cũng từng đứng chung một chỗ với anh, nhưng nếu lâu ngày, thời gian sẽ khiến hết thủy phẩm chất xấu xí bị bại lộ ra. Có lẽ đến lúc đó, Bruce sẽ cảm thấy tôi chung quy chỉ là một cô gái bình thường, mà tôi cũng sẽ cảm thấy siêu anh hùng chỉ có thể coi là thần tượng để sùng bái chứ không thể coi làm người yêu để yêu. Dù quan hệ cho chúng tôi vẫn tốt như trước, nhưng lại không thể thân mật khăng khít đứng ở một độ cao.

Bây giờ nghĩ đến, dù tôi từng rất chán ghét Rachel, nhưng trên người cô ấy cũng có những điểm sáng không thể bỏ qua. Cô ấy xinh đẹp, hiền lành hào phóng, quan trọng hơn là cô ấy kiên trì đối với công lý và chính nghĩa, coi ác như cừu hận đến mức thậm chí ngay cả Bruce cũng có thể bị cô ấy vung một cái tát. Tôi từng khinh bỉ trào phúng cô ấy thánh mẫu, nhưng nếu cẩn thận ngẫm lại... Loại phẩm đức này đâu thể là người thường có thể làm được? Mà có lẽ chính là vì cô ấy có những phẩm chất đáng quý đó, cho nên trong phim,

Bruce mới luôn luôn yêu cô ấy, đúng vậy, đến chết cũng vẫn yêu cô ấy, cho dù sau này có Miranda và Miêu Nữ, cũng không thể lay động địa vị của cô ấy ở trong lòng anh.

... Nhưng mà! Nhưng mà!

Vừa nghĩ vậy, tôi lại nhận không được muốn cào tìm mình trăm cái, thế giới này không phải là điện ảnh! Mà là thế giới chân thật! Điều này chứng minh rằng hết thảy đều có thể thay đổi, hiện tại, người bên cạnh Bruce là tôi, anh không thể lại thích Rachel, người trong lòng anh phải là tôi!

Mà tôi, cũng thích Bruce, rất rất rất thích, cho nên tôi muốn cùng anh đứng ở trên cao, cả đời cũng đứng cạnh nhau, tôi không muốn rất nhiều năm sau mới đột nhiên phát hiện mình không thích hợp với đối phương!

Người đứng ở bên cạnh Bruce, vĩnh viễn cũng không thể là người thường.

... cho nên, cho dù một tia hi vọng cũng không có, tôi vẫn muốn thử một lần.

Tôi nghĩ mà nhiệt huyết sôi trào chỉ kém lẫn lộn ra đất, bỗng nhiên một trận đau nhức ở tay phải làm tôi bình tĩnh, mới phát hiện là suy nghĩ quá kịch liệt, không tự chủ được nắm chặt tay, làm miệng vết thương vỡ toang...

Hình như Mặt Sợ nhìn ra điều gì, giọng điệu của cô ta nhu hòa hơn, chỉ chỉ bát trên bàn: “Từ giờ trở đi, kể cả thời gian ăn cơm, cô tổng cộng có 30 phút nghỉ ngơi, thời gian này, cô có thể đi dạo xung quanh... Đúng ba mươi phút sau, trở lại đây, tôi sẽ dạy cô chương trình huấn luyện thứ nhất.”

“Được... Cảm ơn cô.” Tôi gật gật đầu, mỉm cười xán lạn với cô ấy.

Mặt Sợ sửng sốt, sau đó lập tức dời mắt đi, miệng lẩm bẩm một câu gì đó, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi không biết ngủ đã bao lâu, ngoài vết thương trên tay ra, trên cơ bản, thể lực đã khôi phục. Vì thế khi xuống giường ăn, may mà bộ đồ ăn là nĩa, nếu không thì tôi thật không biết nên dùng tay trái để cầm thìa kiểu gì.

Thức ăn của cư dân Bu-tan gần dãy núi Himalaya trên cơ bản không khác gì của dân tộc Tây Tạng, trong tách trà đầy nắp là mì lúa mạch xào nóng hầm hấp, bên cạnh tách là một khối thịt không biết là của động vật gì và phô mai, còn có một bình rượu lúa mạch nhỏ tỏa mùi hương nhẹ nhẹ. Kiếp trước, tôi từng du lịch Tây Tạng một lần, lúc đó cảm thấy mấy thứ này không ngon nghề gì, nhưng hiện tại có lẽ do đói bụng quá thấy cái gì cũng thơm, cũng cảm thấy vị không tệ.

Rượu chừng cơm no, tôi nốc cục một cái, nhìn thấy góc phòng có cái chậu bằng đồng thau, bên trong còn có điểm nước trong, vì thế đi rửa mặt súc miệng, vừa làm xong, chợt nghe rầm một tiếng, cửa phòng bị mở mạnh ra.

Tôi phát hoảng, nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy người nào đó đang thở hổn hển đứng ở cửa, trên người mặc trang phục Ninja màu đen, hai cánh tay được trang bị bằng kim loại bảo vệ tay, trên lưng còn đeo một thanh kiếm dài ngang lưng, râu trên mặt đã được cạo sạch sẽ, đang đứng ở đó ngơ ngác nhìn tôi, khóe miệng như muốn cười, hai mắt tràn ngập kinh ngạc và vui mừng.

“Hey, Bru...” tôi chưa kịp nói xong, đã cảm thấy một trận gió mạnh thổi qua, cả người bị vùi vào một cái ôm rộng lớn.

Trên người anh còn mang theo khí lạnh đặc hữu của vùng núi cao, chất liệu trang phục thô ráp cọ mặt tôi phát đau, nhưng anh vẫn ôm tôi càng ngày càng chặt, tôi cơ hồ không thở nổi.

“Vera! Em... Em vẫn còn... ôi cảm ơn thượng đế! Thật tốt quá! Vera...” tiếng nói của Bruce vang lên bên tai tôi, mang theo giọng mũi, “Bọn họ nói có khả năng em đã... Ôi trời, anh quả thực không thể tin được, không, cho tới bây giờ anh cũng không hề tin...”

“Hey Bruce, nhẹ chút, anh làm đau em.” Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh.

Anh thoáng nói ra tôi một ít, liếc mắt một cái đã thấy được cổ tay phải của tôi có quần băng vải, vừa định mở miệng hỏi, tôi đã vươn ngón tay ra chặn lên bờ môi của anh: “Đừng hỏi, đã qua rồi, quan trọng là bây giờ chúng ta ở cùng nhau, không phải sao?”

Bruce nắm tay tôi, tươi cười nhu hòa, nhưng lại hơi ảo não nói: “Anh xin lỗi, Vera, anh không kịp thời đi cứu em, bọn chúng trông coi anh rất chặt... Hầu như mỗi thời mỗi khắc anh đều suy nghĩ về em, lo lắng cho sự an toàn của em... Anh gần như nổi điên... À không, anh biết đây không phải là lý do...”

“Đừng tự trách, Bruce thân ái” tôi nói, “Huống hồ chính là vì anh rời đi, khiến em suy nghĩ cẩn thận một chuyện.”

“... Cái gì? Em suy nghĩ cẩn thận chuyện gì?” Anh nhìn chăm chăm vào mắt tôi, có chút khản trương hỏi.

“À... Em nghĩ... Có lẽ...” tôi chậm rãi nói, vừa định ra khỏi vòng ôm của anh, “Có lẽ bây giờ em quả thực còn chưa thích hợp ở bên cạnh anh...”

“Không!” Bruce vội vàng đánh gãy tôi, mày nhăn rất chặt, “Sao em lại nói như thế? Có phải cái tên trên mặt có sẹo kia đã nói gì với em đúng không? Trời ạ đáng chết... Em cách xa cái tên chết tiệt đó ra! Chẳng phải em đã nói muốn đi cùng anh sao? Bây giờ em lại muốn rời khỏi anh sao?”

Tôi cúi đầu không nói gì, đương nhiên không phải là tôi muốn rời khỏi anh, nhưng nếu Mặt Sẹo muốn huấn luyện tôi, nghe cô ta há mồm ngậm miệng là lại nhắc đến luận điệu “Rời khỏi tên đàn ông kia bị thế này thế kia”, khẳng định sẽ không để tôi và Bruce cùng nhau huấn luyện đúng không? Nói không chừng ngay cả gặp mặt cũng khó... Như thế thì cũng không khác gì so với việc tạm thời rời khỏi đúng không?

“Ôi không... Vera... Đừng như vậy...” Bruce nhắm chặt mắt, bỗng nhiên lộ ra một chút yếu ớt, vẻ mặt anh khổ sở, ngực liên tục phập phồng.

Tôi cảm thấy hình như anh hiểu lầm gì đó, hiểu lầm ý của tôi thành “Phải về thành phố” hoặc là “Vĩnh viễn rời khỏi anh và di tình biệt luyện” v.v..., vì thế vừa định mở miệng nói, môi tôi lại đột nhiên bị một thứ gì đó ẩm áp ngăn chặn.

Bruce vội vàng hôn tôi, nhắm mắt lại, lông mi dài run nhẹ, đầu lưỡi của anh linh hoạt mà lại bừa bãi, vừa càn quét miệng tôi vừa cuốn lấy đầu lưỡi tôi cùng nhảy, răng nanh thường thường cắn đầu lưỡi và môi tôi, mạnh mẽ mút khiến môi tôi vừa tê vừa đau.

“Ưm ưm ưm... Bruce... Chết tiệt anh hiểu lầm... ưm...” Tôi bị anh ôm chặt hơn, bị hôn sắp hít thở không thông, hoàn toàn không nói ra lời. Khó giữ nổi thăng bằng, không đứng vững được, loạng choạng lui ra sau mấy bước, mà hình như anh cũng vui vẻ, vừa mạnh mẽ hôn tôi vừa ôm tôi di chuyển về một phía nào đó. Đi chưa được mấy bước, tôi đã cảm thấy hoàn toàn mất thăng bằng, bị ngã ra phía sau, kết quả cả người đều bị anh đè ở trên giường.

Anh thở hổn hển thoáng rời đi một chút, chóp mũi dán mũi tôi, nhìn chăm chăm tôi, gương mặt đỏ bừng, trong đôi mắt màu trà thâm thúy hình như có hai luồng lửa đang thiêu cháy. Tôi có thể cảm thấy bộ phận nào đó trên người anh cứng rắn dựng đứng lên...

Tình... tình huống này... Mẹ ơi, con còn chưa chuẩn bị tốt bị ‘ăn’ đâu! o(*////// /////*)o

Spoi:

“Ồ, bỏ vẻ mặt ấy đi tuần nam, tôi không làm gì tiểu mỹ nhân của anh đâu.” Mặt Sẹo chau chau lông mày, không chút che giấu khinh miệt, đi vào trong nhà, đặt hai cái bao cát trên tay lên bàn, “Tôi nghĩ anh cần phải đi rồi đúng không? Ducard đang tìm anh đấy.”

Bruce vẫn trầm mặc, anh không có thói quen đấu võ mồm với người khác, chỉ cầm tay tôi, “Hãy cẩn thận, Vera, đừng cậy mạnh.” Anh quan tâm lo lắng nhìn tôi.

33. Chương 33: Chương 33 (17+)

Tôi cảm thấy thứ gì đó cứng rắn trên người Bruce đang trạc bụng tôi.

Anh hơi híp mắt, ánh mắt nhìn tôi vừa thâm tình vừa nhiệt liệt, hơi thở nóng bỏng, trên khuôn mặt hiện lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt.

Mẹ, con chưa chuẩn bị bị ăn, thật đấy.

... Nhưng... nhưng mà! Nếu bây giờ bị ăn luôn thì cũng... cũng không phải là không thể được!

Thật, thật hạnh phúc quá không đúng thật khó xử quá làm thế nào đây... o(v)o

~~“... Vera, em đang nghĩ gì thế?” Bruce có chút buồn cười nói.

“... À, cái này... Ủa?” Tôi nháy mắt mấy cái, cả đầu tưởng tượng đủ thứ, bỗng tỉnh táo lại, nhìn thấy Bruce cười như không cười nhìn tôi, khuỷu tay phải chống bên cạnh thân mình tôi, tay trái nhàn nhã nghịch một luồng tóc của tôi, trên gương mặt viết “Em suy nghĩ cái gì thế thì ra em là người đáng khinh như vậy anh nhìn lầm em rồi”.

Não tôi nhất thời hơi xoắn lại, đây không phải là tình tiết lỡ ‘sát súng hỏa’ lập tức sẽ ba ba ba dù không ba ba ba cũng kiên nhẫn khắc chế hoặc là đả thương mình hoặc là tắm nước lạnh sao?

Bruce chậm rì rì cởi kiềng dài đeo bên eo xuống, cố nén cười rất vất vả: “Vera... có phải em đã hiểu lầm gì không?”

Tôi: “... = = ”

Tôi cảm thấy mặt tôi gần như nóng chín, không ngờ không khí xấu hổ như vậy như vậy lại như vậy như vậy vừa rồi đều là tôi tự tưởng tượng ra. Vì thế đầu óc nóng lên, thốt ra: “Ồ, thì ra anh là cái đàn ông không được, bình thường đều là dùng đạo cụ thay thế sao thượng đế ơi đây thật sự là rất bất hạnh.” Cuối cùng còn vươn móng vuốt nắm lấy đúng vị trí đúng quần anh.

... Nắm xong, tôi liền hối hận.

Bởi vì... nơi đó quả thực nóng nóng, hơn nữa... cứng rắn... nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là mặt Bruce tái rồi, nở một nụ cười siêu kinh sợ với tôi hai giây, đôi môi mỏng góc cạnh gợi cảm đẹp mắt rõ ràng lại dán lên môi tôi.

Ừm... Sự thật chứng minh, mọi đàn ông trên đời đều không chấp nhận được phụ nữ nói bọn họ không được... Cho dù là Người Dơi cũng không thể ngoại lệ.

Thế công lần này Bruce mãnh liệt hơn vừa rồi, vừa rời khỏi môi liền bắt đầu cắn cổ tôi, một chân xâm nhập giữa hai chân tôi nhẹ nhàng ma sát, một tay cố định lại đầu tôi, một tay bắt đầu thò vào trong quần áo tìm kiếm.

Hai chúng tôi đều thở hổn hển, nhưng tôi bị anh cọ xát nên có chút cảm giác, thân thể dần dần có biến hóa, tôi không phải là sợ hãi gì cả, tuy rằng là trinh nữ nhưng chỉ cần đối phương là người trong lòng của tôi thôi, tôi cũng hay nghe ngóng loại chuyện này, nhưng hiện tại... Trời ạ thời gian địa điểm không được! Bà chị Mặt Sẹo nói không chính xác là lúc nào sẽ xông vào!

“Bruce...” Tôi thì thầm gọi tên anh, gờ tay vịn lên vai anh.

Bruce dùng giọng mũi “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng duyên hôn bên tai tôi, lòng bàn tay thô ráp chậm rãi vuốt phẳng lên lưng tôi, bỗng nhiên không biết đụng vào chỗ nào mà cảm giác ngứa lủi thẳng vào đáy lòng, mãi cho đến khi da đầu tê dại vừa thoải mái vừa khó chịu, tôi không nhịn được hít mạnh một hơi.

“Nơi này?” Bruce khẽ cười một tiếng, bàn tay lại chạm mạnh hơn, lại một trận tê dại từ đầu ngón chân lan tràn đến tận kẽ tóc, tôi nhanh chóng giữ lại tay anh, trốn mắt nhìn anh.

Bruce ngoan ngoãn không nhúc nhích, bỗng nhiên lại cúi xuống hôn một cái lên môi tôi, thấp giọng nói: “Vera... Em định rời đi sao?”

“Không! Tuyệt đối không hề! Anh hiểu lầm!” Tôi cuối cùng mới có được cơ hội nói, vì thế nhanh chóng giải thích, “Mặt Sẹo nói cô ta sẽ tiến hành đặc huấn cho em, có lẽ sẽ dùng phương thức kín... Anh biết đấy, cho nên em nghĩ sau này chúng ta khó có thể thường xuyên gặp mặt...”

Bruce nhẹ nhàng thở một hơi, nhưng lập tức lại nhăn mày lại, “Em muốn cùng cái... cái tên kia huấn luyện?” Anh nói, “Em muốn học tập tự bảo vệ mình, anh không có ý kiến gì mà còn rất đồng ý, nhưng mà nếu có thể, anh sẽ nói với Ducard, nhờ ông ấy đổi cho em người huấn luyện khác...”

Tôi há miệng thở dốc, vốn định nói cho anh rằng thân ái kỳ thực đại sư Ducard đã nói dối anh rồi còn muốn giết em nữa, nhưng giây sau lại lập tức dừng lại, dù sao... bây giờ Ducard vẫn được xem như người thầy tốt trong cuộc sống u ám của Bruce, không thể vạch trần ông ta sớm như thế, ít nhất phải chờ tới khi giá trị thẳng đur của ông ta bị ép khô mới được.

Tôi đang định nói cho anh là không cần, bỗng nhiên cửa bị gõ nhẹ hai cái, một giọng nói cao quý lãnh diễm cười lạnh vang lên: “Thế nào, quần áo còn chưa cởi đã khẩn cấp muốn làm rồi sao?”

Tôi và Bruce luống cuống tay chân đứng dậy khỏi giường, tôi vẫn còn mặt đỏ tai hồng chỉnh lại quần áo, Bruce đã bình tĩnh lại, ôm bờ vai tôi, mím chặt môi nhìn Mặt Sẹo.

“Ồ, bỏ vẻ mặt ấy đi tuần nam, tôi không làm gì tiểu mỹ nhân của anh đâu.” Mặt Sẹo chau chau lông mày, không chút che giấu khinh miệt, đi vào trong nhà, đặt hai cái bao cát trên tay lên bàn, “Tôi nghĩ anh cần phải đi rồi đúng không? Ducard đang tìm anh đấy.”

Bruce vẫn trầm mặc, anh không có thói quen đấu võ mồm với người khác, chỉ cầm tay tôi, “Hãy cẩn thận, Vera, đừng cậy mạnh.” Anh quan tâm lo lắng nhìn tôi.

“Yên tâm đi.” Tôi cười cười với anh.

Bruce đi rồi, tôi xoay người, ‘chân chó’ rót cho bà chị Mặt Sẹo một chén nước, sau đó nín thở đứng trang nghiêm ở một bên chờ chỉ thị.

Chỉ mong không phải là kiểu huấn luyện biến thái gì...

Nhưng lúc trước hình như cô ta từng nói kiểu như “Nếu cô có thể sống sót ở trong tay tôi”... Huhu chẳng lẽ sống sót trong tay cô ta là chuyện rất khó sao QAQ

“Nhìn kia... Thật đáng thương, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa trắng bệch rồi.” Mặt Sẹo nhếch khóe miệng cười nói.

Tôi cúi đầu khom lưng: “Vâng, vâng... Có gì... ngại... ngại cứ phân phó...”

“Kỳ thật cũng không khó, ” bà chị Mặt Sẹo lấy tay vỗ vỗ hai cái bao cát trên bàn, nghe giọng nói liền cảm thấy rất trầm rất chắc chắn, “Cổng hai cái bao cát này, trong ngăn tủ có áo bông, cái đục băng và dây thừng, đi từ nơi này xuống núi đến chân núi, có người chờ ở đó, hắn sẽ giao cho cô một cái cờ đen, sau đó cô đi theo đường cũ lên núi, về đến đây giao lá cờ cho tôi, đây là nội dung huấn luyện của buổi chiều hôm nay.” Cô ta dừng một chút, bỗng nhiên cười cực kỳ ác ý, “Đúng rồi, cô có thể mang theo cái đồng hồ này, nhớ trước tám giờ tối phải về đến nơi, nếu không... Đêm nay cô đừng mong được ngủ.”

Tôi ở bên cạnh nghe mà hoàn toàn hóa đá, chờ đến tiếp nhận đồng hồ mà cô ta đưa, chăm chú nhìn, kim đồng hồ tàn khốc chỉ về phía 4 giờ rưỡi.

Chết, chết tiệt!

Đây là cái loại nội dung huấn luyện gì thế! Trong vòng ba giờ 30 phút, ngọn núi cao như vậy, đi xuống rồi lại lên? Đã thế còn phải công hai cái bao cát?

Chết nhất là cổ tay phải của tôi còn bị thương!

Nơi này tuy rằng không phải ngọn núi biến thái như Everest hay Chogori, nhưng tốt xấu cũng là ngọn núi cao hơn bốn ngàn thước! Chưa nói đến tuyết đọng hàng năm vừa lạnh vừa cứng, chỉ nói thời gian này thôi! Thời gian này! Ở đây sau sáu giờ sẽ tối hắc!

Bắt một đứa chạy tám trăm mét đã mệt sống một chết chỉ hận không thể nhổ hết tim gan tỳ thận phổi ra như tôi làm chuyện đó?

Tuy rằng tôi và Bruce lưu lạc hơn hai năm, được rèn luyện thể chất, nhưng mà không có nghĩa là tôi có thể so sánh với vận động viên leo núi!

Tôi rơi lệ đầy mặt vừa định mở miệng kháng nghị, Mặt Sẹo đã trầm mặt xuống móc súng lục ra đặt trên bàn, “Sợ khổ sợ không hoàn thành được cũng không sao” cô ta nói, “Để tôi nã một phát súng vào cô, nếu cô có thể thành công tránh thoát viên đạn, bài huấn luyện chiều nay coi như miễn, thế nào?”

Nói xong, cô ta lên đạn lạch cạch một tiếng.

... Tôi không nói hai lời mặc áo bông vào, cõng hai bao cát lên, cầm dụng cụ đi ra cửa.

Tu viện được xây dựng ở phía nam chân núi Himalaya, không dốc lắm, cho nên lúc tôi xuống núi tuy tốc độ chậm chút quá trình gian khổ chút, nhưng tổng thể mà nói vẫn là hữu kinh vô hiểm*, dùng một giờ 30 phút rất cực tới thôn ở chân núi. Ở cửa thôn quả nhiên có một bác nông dân chờ ở đó, nhìn thấy tôi liền khập khiễng đi tới, lập tức đưa cho tôi một cái khăn lau màu đen.

(Tojikachan: Hữu kinh vô hiểm: nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm)

Tôi nhét khăn lau đen vào túi quần, đầy mắt tang thương nói với bác nông dân: “Cám ơn ngài, xin hỏi có thể cho tôi một chén nước không?”

Bác nông dân: “Nhật nghệ gia cổ lệ tát dích mã tạp lý yêu? Nháo nháo tạp tát ô oa đa!”

Tôi: “... Cám ơn, tạm biệt.”

Trên đường về, tôi thật sâu hiểu một chân lý.

... Tôi nhất định phải chém cái tên nói rằng “Lên núi dễ xuống núi khó”!

Lên núi siêu cấp khó! QAQ

Nhất là cái ngọn núi gần Himalaya tuyết rơi vĩnh viễn lạnh lẽo một tí thảm thực vật cũng không có! TAT

Vết thương trên cổ tay phải đã sớm bị rách, băng vải và tay áo đều bị máu thấm ướt sũng. Nhưng bởi vì nhiệt độ không khí quá rét lạnh và mệt nhọc quá độ, tôi cơ hồ không còn cảm thấy đau đớn, dùng tay trái máy móc chọc mạnh cái đục băng cắm thật sâu vào trong tầng băng, sau đó lấy toàn bộ sức lực trèo lên.

Nơi này là một cái tảng đá nhô ra phủ tuyết trắng, tôi kiệt sức ngồi ở đó, thật sự không đi nổi, nếu không nghỉ chân một chút, có lẽ tôi sẽ trực tiếp ngã xuống núi mất.

Ngã nát thành cục thịt còn kinh khủng hơn cả đêm không thể ngủ.

Sắc trời đã hoàn toàn đen, kim đồng hồ dạ quang chỉ về phía bảy giờ bốn mươi ba phút, còn có 17 phút nữa là đến tám giờ.

Kỳ thực núi này... Ừ có lẽ cũng không khó như tưởng tượng, bởi vì dưới tình huống tôi vắt kiệt toàn lực, ở vị trí hiện tại của tôi, ngẩng đầu đã có thể mơ hồ nhìn thấy nhiều điểm đèn đuốc của tu viện.

Tôi nhất định có thể đến nơi trước lúc tám giờ!

Tôi thấm cổ vũ mình, đào chút tuyết nuốt vào để giải khát, bởi vì vận động kịch liệt, hơn nữa quần áo coi như dày, tôi không cảm thấy rét lạnh gì.

Nghỉ ngơi không sai biệt lắm, được rồi! Cổ vũ mình một tiếng như vậy khiến tinh thần hăng hái thêm, cố gắng trèo lên đến nơi đi! Cố lên đi thiếu nữ!

Tôi nắm chặt nắm đấm, mạnh mẽ đứng dậy.

Bỗng nhiên, dưới chân truyền đến một tiếng răng rắc nhẹ nhàng, ở trong ngọn núi yên tĩnh có vẻ chói tai.

Tôi thấm giật mình một cái.

Cái này... chiếu theo các tình tiết khoa trương lại giả tạo thường thấy trong tivi... chẳng lẽ...

“Rầm rầm oanh...” khối băng dưới chân chợt vỡ tan, cơ thể của tôi lấy một tốc độ bất khả tư nghị nhanh chóng rơi xuống!

Trời ạ! Do mãi nghĩ vừa rồi nên làm cho tảng băng bị vỡ sao! Thì ra nơi tôi nghỉ ngơi vừa rồi không phải là tảng đá nhô ra mà chính là một tảng băng!

Tôi cắn chặt môi để ngừa mình kêu ra tiếng đến, kêu to ở trong núi tuyết này là cực kỳ nguy hiểm, một khi tuyết lở đột kích, thì dù là Người Dơi ở bên cạnh tôi cũng không cứu được tôi.

Xuất phát từ bản năng, tôi lập tức giơ tay trái lên, cầm phập cái đục băng vào trong băng tuyết trên vách núi, tay phải cào cào cũng không bám vào được vách núi.

A a a đau quá mẹ của con ơi tay phải con đau quá! QAQ

Bởi vì trọng lực, cái đục băng bên tay trái dù đã cắm sâu vào băng tuyết, nhưng vẫn nhanh chóng trượt xuống, nhưng tốt xấu cũng đã chậm dần đi.

Tôi sợ tới mức mắt hồn mất vía, tay phải tuy đau nhức nhưng không kịp nghĩ nhiều.

Bỗng nhiên, eo hung hăng đau xót, sau đó một lực lớn kéo lại, cả người tôi hoàn toàn ngừng trượt xuống, rung rung ở giữa không trung.

Tôi ngây người vài giây, cúi đầu nhìn eo, thế này nhớ tới... Thì ra lúc trước tôi có cột chắc dây leo núi ==

Trời ạ! Vậy tôi còn hoảng cái gì thế!

Nhìn nhìn đồng hồ, thời gian không bị lãng phí nhiều, bảy giờ bốn mươi lăm phút, nhưng mà khoảng cách bị rơi không ngắn, tôi ngẩng đầu nhìn nhìn, thở dài, nhận mệnh giờ cái đục băng lên tiếp tục leo lên trên.

Tay phải đau kinh khủng, giống như muốn mạng mình vậy, nhưng bây giờ tôi căn bản không dám nhìn tay phải.

Tám giờ mười một phút, cả người tôi ngã phịch xuống cửa tu viện.

Mặt Sẹo vênh vào tự đắc đứng ở bên cạnh tôi, tôi chỉ có thể nhìn thấy hai cái giày của cô ta đứng trước mặt tôi.

“Mười 11 phút” Cô ta như tiếc hận nói, “Thật đáng thương, cô bé, đêm nay cô không được ngủ rồi.”

Tôi vốn vừa mệt vừa đói vừa đau, cả người giống như muốn chết vậy, nhưng nghe thấy giọng điệu lãnh diễm cao quý của cô ta, tôi tức mà không biết đánh vào đâu, đầu nóng lên, ra sức ngẩng đầu, gào một cái cắn vào giày cô ta.

Spoi:

Nhiệm vụ lần này của tôi chính là hai mẹ con gấu này, bà chị Mặt Sẹo yêu cầu tôi chặt đầu nó mang về. Trên mắt trái của con gấu này có một vết bớt trắng rất lớn, cho nên cực kỳ dễ dàng phân biệt.

Lúc đồng chí Mặt Sẹo lãnh diễm cao quý trước sau như một giao nhiệm vụ và trang bị cho tôi, lòng tôi giật mình một cái, trước kia, mấy nhiệm vụ giết sói chó hoang v.v.. cũng không ít làm, nhưng săn gấu... Đây chính là lần đầu tiên.

34. Chương 34

Nơi này là một đoạn ở chỗ hạ lưu sông trong khu rừng nguyên sinh to lớn của Bu-tan.

Thời tiết đang vào đầu thu, tuy rằng là khí hậu cận nhiệt đới, nhưng nhiệt độ không khí cũng dần dần mát mẻ, trong rừng rậm chỗ nào cũng có cây thực vật lá rộng thường xanh cao lớn, nơi này là thiên đường của động vật.

Một con gấu ngựa to béo đang giấu mình ở sau một cây sồi kiếm ăn, dựa theo con gấu nhỏ khờ khạo đi theo bên cạnh nó là có thể thấy được đây là một con gấu mẹ... gấu cha không bao giờ mang con theo.

Tôi mặc trang phục Ninja nguy trang, trên đầu cầm mấy cái nhánh cây bị dập nát buồn cười, dáng vẻ đáng khinh ngồi xổm đằng sau bụi cây tùng nhìn chằm chằm hai mẹ con kia.

Nhiệm vụ lần này của tôi chính là hai mẹ con gấu này, bà chị Mặt Sọc yêu cầu tôi chặt đầu nó mang về. Trên mắt trái của con gấu này có một vết bớt trắng rất lớn, cho nên cực kỳ dễ dàng phân biệt.

Lúc đồng chí Mặt Sọc lãnh điểm cao quý trước sau như một giao nhiệm vụ và trang bị cho tôi, lòng tôi giật mình một cái, trước kia, mấy nhiệm vụ giết sói chó hoang v.v.. cũng không ít làm, nhưng săn gấu... Đây chính là lần đầu tiên.

Mặc dù trong lòng có chút không yên, nhưng cũng không nghĩ nhiều, buổi chiều hôm nhận được nhiệm vụ liền xuất phát, theo dấu chân của gấu mẹ đi đến vùng này, ngồi chờ sẵn ở đây hai ngày mới gặp được.

Tôi và Bruce ở Liên minh Bóng tối nhận huấn luyện cũng đã được bốn năm rưỡi, gần năm năm, nửa năm trước, Bruce vừa mới qua sinh nhật tròn hai mươi bảy tuổi, trông vẫn anh tuấn mê người, nhưng có thêm rất nhiều sự tang thương thành thực ổn trọng. Còn tôi... tôi cũng không biết tôi bao nhiêu tuổi, nhưng ngoài đen gầy mạnh mẽ ra, thoạt nhìn không khác nhiều so với vài năm trước.

Bà chị Mặt Sọc tuy rằng lãnh điểm cao quý, hơi độc miệng coi thường tôi, phương pháp huấn luyện hơi ma quỷ biến thái, giao nhiệm vụ hơi đáng sợ đòi mạng... Nhưng mà đều có hiệu quả.

Phải nói, hiệu quả rõ rệt.

Ngay cả bản thân tôi cũng có cảm giác như được thay da đổi thịt, đừng nói là so với trạch nữ vô dụng kiếp trước, dù là so với hồi có được ‘bàn tay vàng’ sức lực mạnh, tôi cũng có tự tin tuyệt đối rằng mình mạnh không chỉ một chút.

Ít nhất... nếu lại gặp phải anh bạn đã từng ném tôi từ nhà cao tầng chọc trời xuống hồi trước, tôi có tự tin tuyệt đối sẽ không lại bị hấn ném xuống, nói không chừng, kẻ bị ném xuống lại là hắn, ừ.

Không thể không nói, bà chị Mặt Sọc là một cô giáo tốt, cô ta bố trí nhiệm vụ và bài tập tuy rằng nguy hiểm, nhưng kỳ dị là luôn đúng trình độ của tôi, vừa có thể khiến tôi bị áp lực lại luôn có thể hoàn thành vào đúng phút cuối cùng. Về phần áp lực kia lớn tới trình độ nào... ừ, chính là như thế này, nó sẽ làm trong lòng tôi thường xuyên tràn ngập suy nghĩ như... nếu tôi không hoàn thành, tôi sẽ chết.

Nói cái gì mà vì tình yêu vì Bruce, vì trở thành người có thể đứng bên cạnh Người Dơi, vì có thể xứng đôi với anh, mà cố gắng trở nên mạnh hơn... Lúc đầu, đúng là tôi lấy những điều ấy làm động lực, nhưng tôi nhanh chóng phát hiện ra những thứ ấy rất không có hiện thực, bởi vì bất luận tôi yêu Bruce đến mức nào, thì khi táng mạng tôi kề cận cái chết, bản năng sinh tồn của con người luôn khiến tôi quên mục đích ban đầu.

Đương nhiên, điều này chẳng phải nói rằng tôi không đủ yêu Bruce, nếu sự tình liên quan đến anh, nếu hy sinh tánh mạng của tôi có thể cứu anh, tôi đương nhiên tự nguyện làm như vậy. Nhưng nếu sự tình chỉ liên quan đến bản thân tôi, vậy thì cái đầu tiên tôi lo lắng đương nhiên là cái mạng nhỏ của mình.

Cho nên... động lực để tôi hoàn thành nhiệm vụ tôi luyện trở nên mạnh hơn, dần dần từ tình yêu biến thành sống sót.

Trong hai giờ đi bộ qua một núi tuyết, không có trợ cấp tiếp viện, nếu bị lỡ mất thời gian đã hẹn trước, Ninja đang chờ ở điểm cuối sẽ không nể tình rời đi, tôi cũng chỉ có kết cục đóng băng chết ở núi tuyết. Làm sao bây giờ? Hết cách, chỉ có thể đem hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ trong thời hạn.

Một người độc chiến với hai mươi con sói có tổ chức có kỷ luật hơn nữa bụng đói kêu vang, hoàn thành trong ba giờ, nếu không thì sẽ bị bỏ lại vào bụng hai mươi con sói. Làm sao bây giờ? Hết cách, chỉ có thể vắt hết óc đầu trí đầu lực giải quyết bảy sói trong thời gian có hạn. Mà nhiệm vụ lần đó cũng là lần nguy hiểm nhất, vũ khí trong tay tôi chỉ có một thanh mã tấu nhỏ*, đến cuối cùng, cả người đã kiệt sức đầy vết thương, không thể không dùng một cánh tay làm mồi dụ, liều mạng cả cánh tay bị cắn da tróc thịt bong đến tận xương, mới đâm được một nhát vào sọ não của con sói cuối cùng.

*(Tojikachan: Mã tấu là cách gọi của một loại gươm truyền thống, nó có hình dạng là một thanh gươm dài có độ cong vừa phải, sắc một lưỡi, đa phần là cứng chứ không mềm như kiếm, phần chuôi cầm bằng gỗ để giảm trọng lượng)

May mắn là con sói kia cũng là nỗ lực hết đà, lực cản không mạnh đến mức cản đứt cánh tay của tôi, nhưng vết thương lần đó cũng khiến tôi phải tĩnh dưỡng một tháng mới khỏi hẳn.

Đúng vậy... Nhiệm vụ của bà chị Mặt Sọc là như thế, luôn đánh vào chỗ cực hạn của năng lực của tôi, luôn khiến tôi có cảm giác thoát chết vào giây cuối cùng, khiến tôi có cảm giác đáng sợ rằng không hoàn thành sẽ chết, cho nên... Vì sống sót, tôi cuối cùng có thể không ngừng đào móc tiềm lực của mình trong các nhiệm vụ.

Gần chết rồi sống lại, đây là chuyện mà cả hai kiếp của tôi cộng lại cũng không dám tưởng tượng, tôi không biết một người vì sống sót có thể bộc phát ra năng lượng lớn đến thế nào, mà loại năng lượng này có thể đưa con người ta tới độ cao đến thế nào.

Vì thế trở về nhớ tới hồi nhận nhiệm vụ đầu tiên, trong 3 giờ 30 phút xuống núi rồi lên núi... lúc đó tôi lại còn cảm thấy mang theo vết thương nhỏ như vậy nên tuyệt đối không hoàn thành được... Quả nhiên theo lời Mặt Sọc, tôi cảm thấy mình lúc đó quả thực ngu xuẩn và yếu đuối.

Có đôi khi ngẫm lại... Thân là một người dạy học, có thể tính chuẩn xác cái cực hạn của khả năng và tâm lý học sinh, bà chị Mặt Sọc đúng là một nhân vật đáng sợ.

Nhưng dù vậy cũng không làm trở ngại việc tôi thích cô gái nóng nảy độc miệng nhưng lại thật sự suy nghĩ cho tôi ấy.

Nhưng mà... cho dù là thích, cũng không có nghĩa là chúng tôi không có sự bất đồng.

Ngay tại nửa tháng trước, Mặt Sọc tiến hành một cuộc kiểm tra tôi, nội dung là tôi phải một mình đấu với năm Ninja của tổ chức, quy định trong vòng nửa giờ phải thắng toàn bộ.

Quá trình tuy rằng gian nan, nhưng tôi cũng làm được, khi tôi mang thân đầy vết thương chống gậy về phía cô giáo mình để khoe công lao, Mặt Sọc nhìn lướt qua nhóm Ninja rên rỉ dưới đất không dậy được, nhàn nhạt phun ra một câu: “Thành tích thất bại, tháng sau, huấn luyện gấp bội.”

“... Hả?” Tôi lập tức há hốc mồm, bất chấp đau đớn trên người, nhanh chóng đuổi theo, “Vì sao chứ? Sao có thể! Chẳng phải là thắng toàn bộ sao? Tôi cũng đấu hoàn thành quá thời gian chứ, không được, tôi muốn một lời giải thích!”

Mặt Sọc nhướn mắt liếc tôi một cái, đáp một nẻo: “Cô có biết vì sao bọn chúng không đánh lại cô không?”

Tôi không nhịn được châm chọc: “Cô cũng biết bọn họ không đánh lại tôi cơ à... Thế mà còn nói tôi thất bại?”

“Đó là bởi vì bọn chúng phần lớn đều được huấn luyện từng bước một, không phải bằng cách chiến đấu kẻ cận tử vong giống như cô.” Mặt Sọc chậm rãi nói, “Cho nên rất nhiều chiêu số của cô, bọn chúng đều không chịu nổi. Nhưng cô có biết vì sao tôi nói cô thất bại không?”

Tôi gần như hồng mắt: “Tôi hỏi chính là vấn đề này mà đại tỷ QAQ ”

“Nhìn vết thương của bọn chúng một cái đi” cô ta dùng mũi chân đá đá Ninja gần mình nhất, “Không bị thương thì tay chân không đứng nổi, hoặc là bị cô bẻ các đốt ngón tay mất đi năng lực hành động... Đây là cái gọi là thắng toàn bộ như cô nói sao?”

“Vậy, vậy phải làm sao? Chẳng lẽ giết bọn họ?” Tôi nhú mồm.

“Tôi đã sớm nói rồi! Quý cô, vào thời khắc cô cầm lấy vũ khí, bất luận cô thân ở chỗ nào, làm ơn hãy coi đó như một cuộc chiến đấu không chết không ngừng!” Mặt Sọc ngẩng đầu lên, giọng nói lãnh khốc nói, “Một chiến sĩ và Ninja đủ tư cách, là sẽ không nhân từ với đối thủ của mình! Giết bọn chúng? Ồi không, thật quá buồn cười, cái cô phải làm là băm thây bọn chúng thành vạn mảnh!”

Lúc cô ta nói lời này, tiếng nói bén nhọn kỳ lạ, mắt chói dị thường, tôi tình cờ nhìn thấy Ninja dưới chân cô ta hơi run lên.

Tôi mím môi, không nói gì, đi qua yên lặng nổi xương cho vài người đã bị tôi bẻ các đốt ngón tay.

Mặt Sẹo thấy thế càng tức giận, cao giọng nói: “Tôi cứ tưởng rằng cô đã khác so với năm năm trước, không nghĩ tới lại vẫn ngu xuẩn như thế! Ôi trời ạ, so với heo mẹ còn ngu xuẩn hơn! Vì sao lại đi trợ giúp kẻ địch của cô? Cái cô phải làm là giết...”

“Nhưng bọn họ không phải là kẻ địch!” Ở chung gần năm năm, lần đầu tiên tôi lớn tiếng phản bác Mặt Sẹo như vậy, “Bọn họ là người giúp tôi huấn luyện! Là người trợ giúp tôi!”

“... Đúng là một cô bé con hồn nhiên” Mặt Sẹo cười lạnh, “Xem ra tôi đã cho cô làm nhiệm vụ sẵn bản động vật lâu quá rồi, lần sau tôi sẽ đổi cho cô mấy nhiệm vụ giết người để chơi đùa.”

Tôi lưu loát nói lại các đốt ngón tay của Ninja cuối cùng, đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô ta, nghiêm túc nói: “Tôi không biết các cô nghĩ như thế nào, nhưng dù thế nào, người cứu người thì không cần phải có lý do, người giết người, mới cần lý do.”

Mặt Sẹo hung tợn nhìn tôi chằm chằm, môi run run không nói ra lời. Từ trước tới nay, cô ta đều mang dáng vẻ lãnh diễm cao quý khinh miệt hoặc khinh thường hoặc châm chọc người khác, tôi chưa bao giờ thấy cô ta tức giận đến thế.

Nhưng không đợi cô ta mở miệng, tôi lại hỏi một câu: “Mặt Sẹo, tôi biết Liên minh Bóng tối luôn ủng hộ chính nghĩa, vậy nếu quả có một tên tham quan hoành hành ngang ngược cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân không chuyện ác nào không làm, các cô sẽ làm gì?”

Mặt Sẹo hơi sững sốt, có lẽ là không nghĩ tới tôi lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn nhanh chóng cười lạnh đáp: “Đương nhiên là giết hắn.”

Tôi rũ mắt xuống, “Thế nếu quả có một thành phố, tràn ngập đủ kiểu hắc ám và tội phạm, bị thế lực ác độc chi phối, không nhìn thấy hi vọng chính nghĩa, thì các cô sẽ làm gì?”

“Điều này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên là cho một quả bom nguyên tử phá tan nó!” Mặt Sẹo tươi cười có chút điên cuồng, “Một thành phố dơ bẩn như thế không cần phải tồn tại!”

Tôi không nói gì nữa, chỉ trầm mặc rời khỏi sân huấn luyện, trở lại căn phòng nhỏ của mình, bôi thuốc lên vết thương.

Tôi nhớ tới trong phim, Bruce cuối cùng đoạn tuyệt với Liên minh Bóng tối, lại tính tính thời gian... Cũng sắp đến lúc phải rời khỏi.

Mà, vài năm nay, thời gian tôi và Bruce gặp nhau quả thực giảm bớt rất nhiều, hai chúng tôi đều vì các cuộc huấn luyện mà bận tới tận tối muộn, Ducard và Mặt Sẹo kỳ thực không hạn chế chúng tôi gặp mặt, nhưng chúng tôi thật sự không rút ra nổi nhiều thời gian rảnh rỗi. Gặp được nhau thì đương nhiên là nắm bắt thời gian ân ái mập mờ, bày tỏ tình cảm, thân ái ôm ấp đương nhiên không thể thiếu, nhưng chuyện vượt rào thì chưa xảy ra bao giờ.

Bruce thường xuyên muốn đánh nhau với tôi, nhưng tôi thật sự không tin rằng mình có thể đánh thắng Người Dơi, nếu thua lại luôn cảm thấy thật mất mặt, cho nên luôn nghĩ cách cự tuyệt, mà Bruce cũng luôn nhân cơ hội này yêu cầu tôi cho anh những cái hôn sâu tiêu chuẩn để bồi thường.

Tôi lo lắng chắc không lâu sau, có khi anh lại được một tác lại muốn thêm một thước yêu cầu tôi giúp anh làm chuyện thế này thế này thế này thế này *xấu hổ*

Bỗng nhiên, một tiếng rít gào đinh tai nhức óc của dã thú lôi kéo tôi khỏi trí nhớ.

Tôi sợ tới mức giật mình, mới nhớ tới tôi đang sẵn gấu, nhanh chóng nhìn về phía mấy con gấu, phát hiện con gấu mẹ kia đang giằng co với một con gấu ngựa khác cao lớn và cường tráng hơn nó, gấu nhỏ né tránh ở phía sau mẹ, sợ tới mức run run, không ngừng kêu bèn nhọt.

Nhìn tình thế trước mắt, tôi lập tức hiểu ra.

Nghe nói gấu đực khi động dục, để khiến gấu mẹ tự nguyện giao phối với nó, nó thường xuyên sẽ có tập tính giết chết gấu con, gấu mẹ bị “tuyệt hậu” mới có dục vọng giao phối một lần nữa. Mà gấu mẹ bình thường sẽ vì bảo vệ con mà liều chết chiến đấu với gấu đực.

Tôi ở bên cạnh ngồi phòng thủ vài phút, rồi rầm xem có nên mượn móng vuốt của gấu đực để giúp tôi hoàn thành nhiệm vụ hay không. Cuối cùng, lúc gấu đực cào mạnh ba vết vào má phải gấu mẹ, tôi thở dài xông ra ngoài.

Tôi linh hoạt nhanh chóng trèo lên cây sồi, một nhánh cây vừa khéo vắt ngang trên đầu gấu đực, tôi rút mã tấu ra, thở sâu, nhảy xuống khỏi nhánh cây, ngồi đứng ở trên cổ gấu đực, sau đó đâm một cái vào trong sọ não gấu đực, nó bị kích chết luôn.

Thuận tiện nói một câu, chỗ biến thái trước sau như một của nhiệm vụ này chính là, Mặt Sọc không cho tôi vũ khí nóng gì.

Gấu mẹ và gấu nhỏ hiển nhiên hoảng sợ khi thấy có người từ trên trời giáng xuống, tôi vẫn ngồi xồm trên thi thể gấu đực, không nhúc nhích, sợ gấu mẹ không biết tốt xấu xông lên lấy oán trả ơn.

Nhưng chỉ số thông minh của gấu luôn rất cao, gấu mẹ ngậy người vài giây, quơ quơ cái đầu to, quay đầu đi mất, gấu nhỏ tò mò liếc tôi một cái, hình như là định làm vài động tác đáng yêu, nhưng bị mẹ kêu một tiếng, đành phải vui vẻ đi mất.

... Tôi thật là càng ngày càng thánh mẫu ==

Tôi vừa than thở vừa chặt đầu gấu đực, nghĩ nếu nhiệm vụ này là mà không hoàn thành, không biết cái cô Mặt Sọc biến thái kia sẽ tra tấn tôi thế nào nữa.

Tác giả có chuyện muốn nói: chương này... lão gia không xuất trường, nhưng chương sau sẽ xuất trường! Nhanh chóng kết thúc đoạn nguyên tác ở Bu-tan, trở về thành phố!

Spoi:

Mất thấy hai người kia giải tội phạm định đi, tôi nhanh chóng bước lên ngăn ở trước mặt bọn họ, không vòng vèo nữa, chỉ vào người đàn ông bị giải đi, hỏi: “Người này là ai?”

Godson và Toto liếc nhau, thở dài, có lẽ là biết không lừa được, Godson nói: “Người này... kỳ thực là một tội phạm giết người tội ác tày trời, cô biết đấy.”

“Ồ... Vậy các anh thế này là... muốn xử quyết hẩn?”

Người kia tuyệt đối là tên tội phạm mà đám Ducard muốn Bruce giết để xem anh có thể lãnh đạo Liên minh Bóng tối hay không!

35. Chương 35

Ngoài dự kiến của tôi là, Mặt Sọc nhìn thấy tôi mang đầu gấu đực về cũng không tức giận, thậm chí cũng không khởi động hình thức trào phúng. Chỉ là lộ ra một cái tươi cười kiểu “Đã sớm liệu đến”, sau đó vút cho tôi vài tờ tư liệu, trên một tờ có ảnh chụp của một người đàn ông, mũi cao mắt đen mặt đầy râu, thoát nhìn giống người Trung Đông.

“Hắn là trùm thuốc phiện, tội ác tày trời, giết người cướp của cường gian bắt cóc cướp của, cái gì ác cũng đã làm hết” cô ta nói, “Thứ ba tuần sau, hắn sẽ tới thôn nhỏ dưới chân núi ở một đêm để bàn bạc với đồng lõa, giết chết hắn, đây là nhiệm vụ lần này của cô. Từ giờ đến thứ ba tuần sau còn có năm ngày, coi như thả cô nghỉ ngơi vài ngày, cũng thuận tiện lập kế hoạch.”

Lòng tôi trầm xuống... dứt rồi! Thảo nào vài nhiệm vụ trước đều khá đơn giản, dù là giết gấu cũng không có khó khăn gì... Thì ra cô ta đã sớm tính toán muốn bắt tôi khai sát giới!

“Chuyện này... chuyện này...” Tôi kiên trì muốn cự tuyệt, Mặt Sọc đã cao quý lãnh diễm hất mặt đi rồi, hoàn toàn không cho tôi cơ hội nói gì.

Căn bản vô tâm đọc tư liệu của cái tên trùm thuốc phiện hồ cha kia, tôi ngồi ở ghế tựa rồi rắm một hồi, rồi cục vắn quyết định đi tìm Bruce bàn chuyện.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, chỗ ở của Bruce là ở một đầu khác của tu viện, khoảng cách bằng một đường chéo so với nơi ở của tôi, đi bộ phải mất hơn hai mươi phút.

Hiện tại là hơn năm giờ chiều, quả nhiên Bruce không ở trong phòng, hẳn là bị Ducard kéo ra ngoài huấn luyện.

Tôi rảnh rỗi đi dạo một vòng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát cách đó không xa truyền đến, vì thế đi đến đó, phát hiện là hai ninja đang áp giải một người đàn ông ăn mặc rách rưới, vẻ mặt dữ tợn đi ngang qua.

Người đàn ông kia... không hiểu sao trông rất quen!

Trong lòng tôi xẹt qua một dự cảm không tốt, bất động thanh sắc đi qua chào hỏi: “Hello, Godson, Toto, các anh đang làm gì thế?”

Hai người kia cũng đều là người quen bình thường, thấy tôi cũng mỉm cười trò chuyện, Godson nói: “Là Vera à, chào buổi chiều, hôm nay không phải huấn luyện à?”

Tôi: “Ừ, Mặt Sẹo thả tôi nghỉ vài ngày, các anh đang làm gì thế?”

Toto: “À nghĩ phép thật tốt, không nghĩ tới Mặt Sẹo nghiêm khắc như vậy mà cũng sẽ cho cô nghỉ ngơi, ha ha.”

Godson: “Đã như vậy thì chúng tôi không quấy rầy cô nữa, Vera, chúng tôi đi trước đây, ha ha.”

Tôi: “... = =” ha ha cái đầu mẩy anh! Câu hỏi của tôi hoàn toàn bị các anh lờ đi sao?

Mất thấy hai người kia định giải tội phạm đi, tôi nhanh chóng bước lên ngăn ở trước mặt bọn họ, không vòng vèo nữa, chỉ vào người đàn ông bị giải đi, hỏi: “Người này là ai?”

Godson và Toto liếc nhau, thở dài, có lẽ là biết không lừa được, Godson nói: “Người này... kỳ thực là một tội phạm giết người tội ác tày trời, cô biết đấy.”

... = =. Trên đời này chỗ nào mà nhiều người tội ác tày trời thế! Thật sự muốn quỳ xuống trước lý luận của mấy người Liên minh Bóng tối này!

“Ồ... Vậy các anh thế này là... muốn xử quyết hẳn?” Trong lòng tôi khá chắc chắn.

Godson và Toto nói quanh co vài tiếng, hàm hồ nói: “Tạm thời thì chưa, kỳ thực là còn hữu dụng với đại sư và Ducard... ừm, chúng tôi đi trước đây, bye bye!” Vừa dứt lời, hai người liền áp giải phạm nhân vội vàng chạy xa.

Tôi nhìn bóng lưng bọn họ, nắm chặt thành nắm đấm.

Người kia tuyệt đối là tên tội phạm mà đám Ducard muốn Bruce giết để xem anh có thể lãnh đạo Liên minh Bóng tối hay không!

Sắp phải đoạn tuyệt quyết liệt rồi sao... Ngày này quả nhiên vẫn đến.

Nghĩ đến Mặt Sẹo tận hết sức lực dạy và bồi dưỡng tôi, tôi liền cảm thấy cực kỳ quyến luyến, đi theo đại sư Ra's al Ghul thì tuyệt đối không kết cục tốt! Nhưng mà thấy cô ta điên cuồng như vậy, chắc chắn không có khả năng nghe tôi khuyên cùng đi với chúng tôi.

Tôi thở dài, vò đống tư liệu nghe nói là “Trùm ma túy lớn” trong tay lại thành một cục, quăng vào chậu than bên cạnh thiêu hủy.

Ở trong phòng Bruce đợi hơn một giờ, mãi cho đến lúc ăn cơm chiều, anh cũng chưa về, chắc là bị Ducard kéo đi chấp hành nhiệm vụ ngoài gi đó, tôi nhàm chán về phòng mình.

Ăn xong cơm chiều, tôi nằm ở trên giường ngẩn người, bỗng nhiên có tiếng đập cửa vang lên, là tiếng của Bruce: “Vera, anh có thể đi vào không?”

“Cửa không khóa.” Tôi lười biếng hừ một tiếng.

Bruce đẩy cửa đi vào, tùy tay đóng cửa, ngồi ở bên cạnh tôi, vươn tay nhẹ nhàng sờ cánh tay của tôi, “Bọn họ nói chiều nay em đến tìm anh, phải không?”

Tôi nhìn thấy trên mặt anh đầy mồ hôi, mái tóc đều bị ẩm ướt, còn hơi thở hỗn hển, hiển nhiên là vừa huấn luyện xong đã khẩn cấp tới tìm tôi, tôi cảm động, ngoài miệng lại nói: “Cút, đầy mồ hôi thôi, chưa tắm rửa mà đã đến rồi.”

Bruce cười, cầm lấy tay tôi cúi đầu hôn một cái, bỗng nhiên vươn chân dài ra nằm úp xuống giường, cả người nặng nề áp lên người tôi, thổi khí ở bên tai tôi nói: “Quý cô, có muốn lập tức thoát khỏi mùi mồ hôi khó ngửi này không?”

Tôi đang bị cử chỉ thân thiết đã lâu này của anh làm cho mặt đỏ bừng tim đập nhanh, đầu óc gần như ngất đi, liền hỏi: “Cái gì?”

“Đương nhiên là... biến chính em cũng thối giống anh!” Bruce cười híp mắt, cúi đầu xuống liền ngăn chặn môi tôi.

Không thể không nói, mùi mồ hôi kỳ thực cũng không khó ngửi, ngược lại còn mang theo hơi hướm tiết tố giống đực treu chọc lòng người, anh dịu dàng liếm hôn môi tôi, ôm lấy lưỡi tôi nhẹ nhàng cắn cắn, mút lấy, tôi không nhận được thở dốc dồn dập, bị anh hôn nóng cả người.

“Bruce...” Tay tôi vội vàng muốn bắt đến gì đó, nắm chặt áo anh, trong lòng không hiểu sao vẫn chưa thỏa mãn, móng vuốt không nhận được vươn vào trong vật áo anh.

... Mà anh chưa kịp tắm rửa lại biết thay trang phục Ninja ra... Không lẽ là đã sớm dự đoán được tình cảnh này sao hả = =

Tay tôi còn đang lộn xộn, đụng đến cơ bắp bụng kiên cố của anh, không nhận sờ soạng vài cái, anh phát ra một tiếng kêu đau đớn, giọng nói trầm thấp vang lên: “Cô bé ngoan, Vera, cô gái của anh, đừng nhúc nhích... giao cho anh...”

Anh nhẹ nhàng thở hào hển, hơi thở nóng bỏng phả lên xương quai xanh của tôi, cổ áo tôi đã bị anh kéo ra gần hết, lưu lại dấu hôn cực nóng lên ‘núi đôi’, anh vươn một bàn tay với vào trong quần áo sờ soạng, một bàn tay sờ tới eo tôi.

Tôi hoàn toàn không có ý định ngăn cản, tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, thời gian địa điểm cũng không có gì không nên, lúc này cũng sẽ không có ai đến quấy rầy, hoàn toàn chính là không khí tiêu chuẩn để làm chuyện ấy, vì sao phải ngăn cản.

Vì thế tôi nhiệt tình ngửa đầu hôn anh, hai tay ôm lấy cổ anh làm anh gần sát tôi thêm. Bruce hưng phấn rên rỉ một tiếng, miệng gọi tên của tôi, cõng thắt lưng tôi ra.

Tôi cảm thấy đầu ngón tay thô ráp dịu dàng lại thô bạo đặt ở nơi giữa hai chân tôi, kích thích cả người tôi khẽ run rẩy, cảm giác cấp bách bén nhọn bức đến tận óc.

Huhuhu quả nhiên sẽ cùng nam thần Người Dơi ba ba ba sao thật tính phúc QAQ... À không đúng, là rất hạnh phúc...

Tôi mơ mơ màng màng nghĩ vậy, không nhận được cắn một chút lên cằm anh, Bruce bật cười: “Vera, em thật giống một con mèo nhỏ, còn cắn người ta nữa...” Nói xong, anh cũng cắn tôi một chút, nhưng mà ở trước ngực... vào “nụ hoa” trong truyền thuyết kia.

Lần kích thích này thật sự quá lớn, cả người tôi hơi run run, bỗng nhiên bụng đau, bụng dưới nhói một cái, giống như có cái gì đó ấm nóng chảy ra.

Tôi và Bruce đều ngừng lại.

Tôi có dự cảm xấu.

Sau đó... một mùi máu tươi nhẹ nhàng tràn ngập trong lỗ mũi.

Khóe miệng Bruce vẫn còn mang theo tươi cười ái muội, tình dục trong mắt còn chưa hoàn toàn tiêu tan, đáng tiếc hiện tại tất cả đều cứng lại rồi.

Trầm mặc ba giây, tôi mang ưu tang đầy bụng đẩy anh ra, “Tránh ra, bà đây đi thay băng vệ sinh.”

Bruce cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy máu tươi của mình, vẻ mặt như sắp phát khóc ra.

(Tojikachan: Quá nhỏ cho anh chị =)))))))))))))

Tôi cũng muốn phát khóc đây, kỳ thực là một fan nữ DIAO thêm nhỏ dãi lão gia đã lâu, trình độ khát ba ba của tôi tuyệt đối không thua Bruce!

Dì cả đùa cái gì thế!

Nhất kê đông lạnh liền đã quên đi cả ngày cái gì là đau nhất, không có một trong!

Tôi giống như gà trống đấu bại đi ra Toilet, Bruce ngồi ở mép giường cười khở, thấy tôi đi ra, đứng dậy nói: “Thôi vậy... Vera, em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh trở về... ừm... xử lý một chút.”

Tôi mặt không biểu cảm: “Xử lý? Xử lý cái gì? Xử lý như thế nào? Tắm nước lạnh sao?”

Bruce thất bại cười, cúi đầu hôn một cái lên khoe miệng tôi, định mở cửa chạy lấy người.

Nào có dễ dàng như vậy?

Tôi nghiêm mặt túm anh lại, vung anh ra sau, Bruce hoàn toàn không phòng bị, trực tiếp bị tôi vung lên giường.

“Vera, em...” Bruce cực kỳ kinh ngạc, vừa định đứng dậy lại bị tôi đè lại.

“Tắm nước lạnh không tốt cho cơ thể.” Tôi cười tùm tùm mặt đối mặt anh, sau đó nhanh nhẹn cởi bỏ đai lưng anh ra, cởi cả quần và quần lót của anh.

“Ôi không, Vera, không thể, cái này, cái này rất... Ôi thượng đế...”

Lúc này kỳ thực tôi khẩn trương hổng rồi cũng xấu hổ hổng rồi, nhưng tôi cảm thấy kỳ thực cái này không sao cả, tình lữ thường làm điều này không phải sao ~ nhiều năm qua tôi và Bruce đều chỉ dừng ở ôm hôn sờ, cũng nên có chút tiến triển thực chất.

Hôm nay dì cả đến thật sự là bởi vì tôi rất dễ quên... Nếu không nhân cơ hội xảy ra chút gì đó, thì tôi mệt lớn!

Nhưng được rồi... Nghe nói cái đó của người nước Mĩ quả thực có kích cỡ rất lớn Aha ha o(*///// /////*)o

Thứ đó cứng rắn nóng hằm hập giương lên, tản ra hơi thở nam tính nồng liệt, Bruce nằm ở trên giường, cơ ngực kiên cố phập phồng, híp mắt lại, hai gò má ửng đỏ, thoát nhìn siêu cấp mỹ vị lại không thể chống cự.

Tôi không nhịn được muốn trêu chọc.

Tôi nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay chạm vào đỉnh đầu nóng cháy của nó, cười tà ác: “Bruce, anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Ôi... Làm ơn đừng... Vera... Xin, xin hãy giúp anh...” Bruce không nói nổi ra câu.

“Giúp? Giúp thế nào?” Tôi tiếp tục cười quynh rữ.

“Chính là... lấy tay... Ôi trời ạ đừng giầy vò anh nữa cô bé ngoan... Anh thật sự rất khó chịu...” Bruce hơi nhăn mày lại nhìn tôi, trong đôi mắt thâm thúy hơi ngập nước, môi mỏng không ngừng khép mở phun ra hô hấp cực nóng.

“Lấy tay? Lấy tay làm gì? Anh không nói ra thì em làm sao mà biết được? Nói với em đi Bruce, em cũng không muốn nhìn thấy khó như vậy chịu.” Tôi cắn môi nhin cười, nỗ lực giả vờ tà mị, tôi biết anh đau lòng tôi vì tôi có kinh nguyệt, cho nên tuyệt đối sẽ không làm gì tôi, cho nên tạm thời để tôi bắt nạt anh một chút cũng không ảnh hưởng gì hết!

“Trời ạ... Em đúng là ác ma... Dùng tay nắm chặt lấy nó... Sau đó... di chuyển lên xuống...” Bruce vươn tay nắm lấy cổ tay tôi, lòng bàn tay kia nóng đến mức dọa người.

Tôi hé miệng cười, lấy tay? Quá kém, có mợ có.

Tôi quyết định không đùa bỡn ? anh nữa, cúi đầu quyết đoán ngậm đỉnh đầu hình tròn nóng bỏng.

“A!” Bruce gầm nhẹ ngăn ngui một tiếng, sau đó vươn tay nhẹ nhàng đè lại gáy tôi không ngừng xoa nắn, “Đúng... cô bé ngoan, mặt đường của anh... cứ như thế... hút nó, nó đang hưng phấn vì em đấy, em thấy không... Ừm đúng thế, nó là của em, anh cũng là của em...”

Ừm... Hương vị không ngon lắm... Nhưng thấy Bruce thoải mái như vậy, tôi tạm thời nhẫn nại đi =///=

Tôi nỗ lực ngậm đỉnh đầu cực lớn, thẳng đến khi mỏi miệng, không biết qua bao lâu, Bruce bỗng nhiên hưng phấn thở dốc lên, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, thô bạo đè đầu tôi lại, nó mãnh liệt cử động ở trong khoang miệng tôi, đến lúc tôi cơ hồ không nhận được ho khan muốn nôn ra, thân mình anh run lên, thứ trắng mịn nóng chảy phun ra trong miệng tôi.

... Cuối cùng cũng kết thúc... Cái đó thật cứng thật dài... thật mệt orz

Tôi đi ra khỏi Toilet, Bruce thỏa mãn ngọt ngào nằm ở trên giường cười khờ nhìn tôi, tôi tức giận trừng anh một cái, cảm thấy nên nói chính sự với anh, về tên phạm nhân dùng để thử nghiệm anh mà chiều nay tôi vừa nhìn thấy.

“Anh yêu em... Vera.” Nhưng mà Bruce lại đi tới, ôm tôi, hôn lên môi tôi một cái, sau đó thâm tình nói.

Spoi:

“Này... Bruce, ” tôi dừng lại, sửa lại mái tóc dài đến vai lần thứ N, từ sau khi trốn khỏi tu viện, chúng tôi chưa tắm rửa sạch sẽ được, bởi vì không tìm thấy nước ở đâu cả, nhưng tôi vẫn muốn mình trở nên sạch sẽ hết sức có thể, “Trông em thế nào?”

“Trông em rất đẹp, cực kỳ đẹp, Vera.” Bruce bắt đầu nói, “Anh đã nói với em rất nhiều lần, Alfred là người rất dễ gần, tuyệt sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, hơn nữa trông anh còn bảnh hơn em nhiều... Cho nên em thật sự không có gì phải lo lắng.”

36. Chương 36

Giữa trưa ngày hôm sau, Mặt Sẹo đến báo cho tôi biết, trước khi chấp hành nhiệm vụ giết người, tôi phải làm một cuộc kiểm tra cuối cùng, cuộc kiểm tra này sẽ làm cùng Bruce.

“Nửa giờ nữa, cuộc kiểm tra sẽ bắt đầu, tốt nhất cô hãy đến đại sảnh ngay bây giờ đi, không được đến trễ.” Mặt Sẹo vô cảm nói xong, rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôi đương nhiên biết cuộc kiểm tra này thế nào.

Tôi cũng biết khi cuộc kiểm tra này kết thúc sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên tôi nhìn bóng lưng Mặt Sẹo, trái tim thánh mẫu phát tác, nhất quyết cắn răng một cái gọi cô ta lại: “Khoan... Mặt Sẹo, chờ một chút!”

Mặt Sẹo quay đầu âm trầm nhìn tôi.

Tôi liếm liếm môi, không biết mở miệng thế nào, “Ừm... là thế này... Cô có đồng ý, ừm, ví dụ như... chuyển đi nước Mi ở? Cô cũng biết đấy, Bruce đến từ thành phố... ừm... Ý tôi là, nếu cô đồng ý chuyển đến nơi ở tốt hơn, chúng ta...”

“Đủ rồi” Mặt Sẹo cố chấp điên cuồng, lớn tiếng đánh gãy tôi, “Tôi sẽ không đi đâu hết! Ngay bây giờ cô hãy thay quần áo rồi đến đại sảnh cho tôi, lập tức, lập tức!”

Tôi sờ sờ cái mũi, không nói gì nữa.

Con người Mặt Sẹo... đối với chuyện mình đã nhận định thì luôn cố chấp gần như điên cuồng, tôi nghĩ có lẽ cả đời cô ta cũng sẽ không bao giờ tán thành quan điểm của tôi, cho nên càng không khả năng tán thành

Bruce, cho nên càng không mong chờ gì chuyện cô ta sẽ rời khỏi Liên minh Bóng tối rồi theo chúng tôi về nước Mĩ.

Nếu bắt cô ta rời khỏi đây, chỉ sợ không khác gì đã cướp đoạt tín ngưỡng của cô ta, như vậy cô ta sẽ khổ sở sống không bằng chết. Cho nên...

Tôi chỉ có thể khuyên giải bản thân như vậy.

Tôi trở về phòng thay trang phục Ninja tối như mực, cùng Mặt Sẹo đi tới đại sảnh.

Lúc chúng tôi theo cửa bên tiến vào đại sảnh, vừa khéo nhìn thấy Bruce đặt kiếm dài lên cổ Ducard, mà người trọc đầu giả mạo đại sư Ra's al Ghul kia đang đứng ở tầng hai vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tiếng bước chân của chúng tôi làm kinh động bọn họ, Bruce quay đầu nhìn thấy tôi liền cười, Ducard cũng quay đầu, hai mắt trùng hợp chống lại hai mắt tôi, trong nháy mắt ấy, hấn khiến tôi nhớ tới rắn độc âm u lạnh lùng.

Tôi cúi đầu như không có chuyện gì.

Cho dù ở tu viện hơn năm năm, nhưng tôi vẫn cứ có thể khẳng định, vị đại sư Ra's al Ghul chân chính này không hề có một chút hảo cảm gì với tôi, dù tôi nỗ lực thế nào trong các cuộc huấn luyện hay là giả vờ nhu thuận trước mặt hấn cũng vô dụng. Tôi thậm chí hoài nghi có phải hấn biết rằng tôi đã biết hấn mới là đại sư Ra's al Ghul thật hay không.

Nhưng mà... những thứ đó đều không quan trọng, tôi và Bruce lập tức sẽ phải rời khỏi nơi này!

Ducard cầm một bát đồng nhỏ đưa cho Mặt Sẹo, Mặt Sẹo cầm nó đi đến trước mặt tôi, bên trong hình như có tro của thực vật gì đó bị thiêu đốt, còn bốc lên từng đợt khói nhẹ.

Tôi hơi nhút nhát, đây là loài hoa độc màu xanh có thể làm người ta nhìn thấy việc khủng bố nhất trong truyền thuyết sao! Huhu... Nhưng là một nữ Hán tử phé sài hàng năm chỉ biết ở nhà, tôi thật sự chưa gặp qua thứ gì đủ để hình thành sự ám ảnh đáng sợ, còn mấy bộ phim kinh dị hạng nặng của Âu Mĩ hoặc là phim kinh dị thần quái âm lãnh châu Á thì càng không xi nhê... cho nên, tôi thật sự không biết thứ mình sợ hãi nhất là gì.

Về mặt Bruce căng thẳng, tay cầm đao xuống, có vẻ muốn đến gần tôi, Ducard lại kéo anh lại nói mấy câu gì đó, đại sư Ra's al Ghul giả cũng mở miệng nói vài câu nước ngoài, sau đó có Ninja áp giải tên phạm nhân không hay ho mà ngày hôm qua tôi gặp, quỳ gối trước mặt Bruce, Ducard cầm đao đưa cho Bruce.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, đó là cuộc kiểm tra của hấn, lát nữa sẽ đến lượt cô.” Mặt Sẹo không kiên nhẫn nói, “Cầm lấy thứ này, gửi đi.”

Tôi nuốt nước miếng, ngừng thở vươn tay nhận lấy cái bát đồng kia.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng hô quát và tiếng đánh nhau, còn có cả mùi gay mũi của lửa thiêu, trong lòng tôi giật mình, bắt đầu rồi!

Bruce dùng cán đao đập Ducard hôn mê, đại sư Ra's al Ghul giả ngốc nghếch yêu cầu Ninja khác không cần đi lên trợ giúp, bắt đầu một mình đấu với Bruce.

Mặt Sẹo cũng bị biến cố bất thành linh làm cả kinh ngậy người một giây.

Mà tôi cần chính là một giây này.

Tôi nắm cái mũi lập tức nhét cái bát đồng nhỏ vào dưới mũi Mặt Sẹo, Mặt Sẹo bất ngờ không kịp phòng hiễn nhiên là hít mạnh một cái, sau đó mặt trắng bệch, hai mắt hoảng sợ mà bị thương, không biết nghĩ tới cái gì.

... Thực xin lỗi, bà chị Mặt Sẹo. QAA

Thừa dịp Mặt Sẹo sợ hãi cả người xụi lơ, tôi dùng cán đao gõ mạnh cô ta khiến cô ta choáng váng, đúng lúc bên kia Bruce cũng K. O đại sư trọc đầu. Khắp nơi toàn là ánh lửa và khói đặc, còn có tiếng nổ bùm bùm mạnh mẽ vang lên.

“Đi mau! Căn phòng sắp sụp!” Bruce đã công Ducard lên, rống to với tôi.

Tôi cũng vung Mặt Sọc lên vai, nhanh chóng nhìn quanh một vòng, phát hiện cửa lớn bên kia còn chưa bị phá hỏng, vì thế nhanh chóng gọi Bruce một tiếng: “Bruce, đi bên này!” Sau đó chạy về phía cửa lớn kia.

Tôi nhớ một đoạn này trong phim, Bruce và Ducard bị sóng xung oanh ra bên ngoài phòng, kém chút ngã xuống sườn núi, tôi không có tự tin có thể ngừng rơi xuống cực kỳ dũng mãnh giống Bruce, muốn chạy trốn thì vẫn nên đi cửa chính đi... Như thế an toàn hơn.

Chúng tôi công Ducard và Mặt Sọc còn đang hôn mê bất tỉnh đến thôn nhỏ dưới chân núi, thôn dân thuần phác cũng không có hỏi lai lịch của chúng tôi, chỉ nói với chúng tôi là sẽ chăm sóc bọn họ.

Tôi và Bruce đều thấy đã đến lúc trở về thành phố để ‘nhân danh mặt trăng’ diệt gian trừ ác, vì thế liền tìm điện thoại, nhưng thôn nhỏ heo lánh nơi biên thủy này rất lạc hậu, điện cũng không có. Cuối cùng, chúng tôi vẫn phải quay trở về tu viện Liên minh Bóng tối không có một bóng người, tìm được công cụ thông tin ở trong phòng Ducard.

Ừ, phải là điện thoại có thể gọi đường dài ra nước ngoài.

Hiệu suất làm việc của ông lão Alfred vẫn cao trước sau như một, lúc chúng tôi gọi điện thoại là hơn một giờ chiều, chỉ hơn ba giờ sau, ước chừng hơn bốn giờ, điện thoại phòng Ducard liền vang lên, ông lão Alfred nói cho chúng tôi biết rằng bọn họ đã đến.

Tôi không thể không hoài nghi nhà Wayne đều phân bố sân bay tư nhân và máy bay tư nhân trên toàn cầu. Bởi vì cho dù là từ thành phố đến Hongkong cũng phải mất hơn chín giờ, càng miễn bàn Bu-tan lại là nước ở Trung Á.

Tôi và Bruce xuất phát từ thôn nhỏ dưới chân núi, dọc theo quốc lộ đi bộ ước chừng nửa giờ, rốt cục từ xa thấy được chiếc máy bay tư nhân xinh đẹp màu trắng kia.

Tuy rằng đối với tôi mà nói, Alfred là người quen cũ, nhưng đối với ông ấy mà nói, tôi vẫn là một người xa lạ. Huống chi... quân gia Alfred đối với Bruce mà nói như thầy như bạn cũng như cha (hoặc là nói như ông nội?), cho nên bây giờ tôi có một cảm giác như nàng dâu gặp cha mẹ chồng vậy, dọc theo đường đi, tôi không ngừng khẩn trương.

“Này... Bruce, ” tôi dừng lại, sửa lại mái tóc dài đến vai lần thứ N, từ sau khi trốn khỏi tu viện, chúng tôi chưa tắm rửa sạch sẽ được, bởi vì không tìm thấy nước ở đâu cả, nhưng tôi vẫn muốn mình trở nên sạch sẽ hết sức có thể, “Trông em thế nào?”

“Trông em rất đẹp, cực kỳ đẹp, Vera.” Bruce bắt đầu nói, “Anh đã nói với em rất nhiều lần, Alfred là người rất dễ gần, tuyệt sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, hơn nữa trông anh còn bản hơn em nhiều... Cho nên em thật sự không có gì phải lo lắng.”

Tôi lườm anh một cái: “Thế nào, ý của anh là trông em không được sao?”

“Em là cô gái đẹp nhất trên đời này.” Bruce cúi đầu cười, hôn một cái lên bên má dính bản của tôi.

Chúng tôi đi đến gần máy bay, cửa khoang thuyền từ từ mở ra, thả cầu thang bên sườn máy bay xuống, một ông lão mặc âu phục giày da đi ra, vừa mỉm cười hiền lành, vừa bước xuống thang vừa nói: “Cậu đã đi quá lâu, thiếu gia Wayne.”

“Vâng, quả là thế.” Bruce lười biếng cười nói, chậm rãi đến gần.

“Trông cậu thời trang lắm, nếu không kể đến bùn đất.” Alfred cười tủm tỉm nói. Bruce cúi đầu nhìn tạo hình Brother Sharp* của mình, cũng cười.

*(Tojikachan: Brother Sharp là một người vô gia cư bắt ngờ trở thành “sao” trên mạng bởi vẻ phong trần, bụi bặm, vẻ ngoài điển trai, hoang dại, có một lực lượng fan khổng lồ trải dài từ Nhật Bản đến California)

“Vây... quý cô xinh đẹp này là?” Alfred nhìn về phía tôi.

Tôi ho mấy cái, vừa định mở miệng, Bruce đã tiếp lời, “Cô ấy tên là Vera, Vera Lee. Là bạn gái...”

Tôi biết anh muốn nói gì, không hiểu sao lại cảm thấy bồn chồn trong lòng, nhanh chóng trừng anh một cái, Bruce cười sửa miệng: “Được rồi, là đồng bọn và người bạn thân mật nhất của tôi, tôi quả thực không thể không có cô ấy.”

Ông lão Alfred hơi kinh ngạc nhìn tôi, rồi mỉm cười: “Xin chào, cô Vera, xin hãy cho phép tôi xưng hô cô như vậy, tôi là Alfred Pennyworth, hiện đang là quản gia của ngài Wayne.”

“Ngưỡng mộ đã lâu, ừm... Penn...” Đây là lần đầu tiên tôi biết dòng họ của ông lão Alfred, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào.

“Bảo tôi Alfred là được rồi.” Ông lão hòa ái nói.

“À, vâng, ngài Alfred...” Tôi cảm thấy biểu hiện của mình khá ổn, liếc nhìn Bruce, Bruce lộ ra một nụ cười “Yên tâm đi” với tôi.

Chúng tôi lên máy bay, tắm rửa đơn giản xong, không còn đầy bụi đất như vậy nữa, sau đó ngồi trên chiếc ghế mềm mại bắt đầu hưởng thụ hồng trà và bánh ngọt Mousse.

Ông lão Alfred mang vẻ mặt “Tôi có chuyện muốn nói”, tôi biết trước mắt tôi vẫn chưa được ông ấy hoàn toàn tin tưởng, vì thế ngoan ngoãn mở TV xách tay trên ghế tay vịn, đeo tai nghe cười với bọn họ.

Ông lão Alfred vừa lòng gật gật đầu với tôi, trông Bruce có vẻ có lỗi, nhưng tôi hiểu.

Hơn nữa, kỳ thực tôi tắt tiếng TV đi, tuy rằng đeo tai nghe nhưng vẫn có thể nghe thấy bọn họ đang nói gì ha ha ha

~Nhưng nói đến cùng cũng chỉ lời kịch mà tôi đã nghe qua trong phim, có vẻ không có gì quan trọng.

Vì thế tôi câu được câu không nghe bọn họ nói chuyện phiếm, thẳng đến khi Bruce mở miệng nói: “... Nếu là một con người, thì tôi cũng chỉ là người trần mắt thịt, tôi có thể bị làm ngơ, bị tiêu diệt, nhưng nếu là một biểu tượng, một cái hóa thân của chính nghĩa, tôi sẽ vĩnh viễn tồn tại hơn nữa vĩnh viễn không bị tha hóa.”

“Biểu tượng gì?” Alfred hỏi.

“Một thứ gì đó... nguyên thủy, khủng bố...” Bruce châm chọc từ ngữ.

“Một mình cậu chống lại thế giới ngầm, ” Alfred nói, “Cho nên biểu tượng này sẽ là một nhân vật giúp cậu bảo vệ những người mình quan tâm khỏi sự trả thù.”

Bruce chậm rãi khẽ cười lộ lên, “Tôi cảm thấy... người mà tôi quan tâm, cô ấy tuyệt đối có năng lực để bảo vệ bản thân không bị thương, hơn nữa cô ấy sẽ cùng tôi chiến đấu, mà không phải là bị tôi bảo vệ... tuy rằng tôi rất hi vọng có thể làm như vậy.”

Tôi cảm thấy ánh mắt dịu dàng của anh liếc nhìn tôi, tôi không nhịn được nhấc khóe miệng lên, trong lòng ngọt ngào.

Tiếng nói của ông lão Alfred trở nên hứng thú, “Ồ? Tôi tưởng là... cậu sẽ nói đến cô Dawes...”

Tôi hơi ngừng thở, dựng thẳng lông tai lên.

“Rachel là bạn của tôi, trước kia là thế, hiện tại cũng thế, tương lai, vĩnh viễn cũng thế.” Giọng nói của Bruce nghiêm túc lên, “Chỉ là bạn mà thôi, ông hiểu chứ... Alfred?”

Alfred trầm mặc một hồi, mỉm cười.

“Vâng, tôi hiểu, thiếu gia.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngày hôm qua nhận được một bình luận, nói là không hiểu vì sao nữ chủ lúc mới xuyên không sang biểu hiện rằng rất không quen thuộc với nguyên tác phim, cái gì cũng không nhớ ra, nhưng mà sau khi nhớ ra lại lập tức trở nên quen thuộc nguyên tác như như lòng bàn tay, cảm thấy điểm này là một lỗi trong truyện.

Bởi vì cái bình luận đó không được đăng ở chương VIP hơn nữa lại là bình luận 0 điểm... Cho nên tác giả ngốc nghếch bị tái phát chứng kiêu ngạo __(:3 __) không muốn rep cho lắm, nhưng mà sau này ngẫm lại có lẽ cũng có bạn khác nghi hoặc điểm này, cho nên liền giải thích một chút =v=

Nói thế nào đây, ý nghĩ của tôi là nữ chủ được đại thần xuyên không tặng kèm theo một loại buff, cái buff này nói đúng hơn là không nghe thấy hoặc là nhìn thấy từ ngữ mấu chốt, thì sẽ không nhớ tới nguyên tác phim, mà là dù ngay tại bên miệng nhưng thế nào cũng không nhớ ra nổi, cho dù trước kia rất thuộc bộ phim nhưng vẫn là bị ảnh hưởng bởi buff, mà chỉ khi tiếp xúc đến từ ngữ mấu chốt này, BUFF mới được giải.

Đương nhiên rồi, từ ngữ mấu chốt này chính là “Người Dơi” cũng chính là hai từ đơn Người_Dơi này, ở chương này, mọi người hẳn là đều có thể hiểu được rồi chứ

~Ừm... Tôi cảm thấy loại buff mơ hồ này hẳn là... ừm... không tính là hiếm thấy nhỉ? Cho các bạn không thấy rõ nên tưởng là đó là bug... Tuyệt đối là tài viết của tác giả không đủ! __(:3 __)

[...]

Spoi:

Tôi cơ hồ là lập tức liền nhận ra đó là cô em Rachel.

... vừa rồi Bruce nhìn cô ấy mới sững sờ? Trong lòng tôi cuộn lên sự khó chịu, không nhận được nghiêng rằng.

“Hey... Nhìn gì thế, cô bé?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

“Anh nhìn cái gì, thì em đang nhìn cái đó.” Tôi nhàn nhạt trả lời.

“... Sao thế, Vera? Ngữ khí của em rất kỳ quái.” vẻ mặt Bruce vừa vô tội vừa khó hiểu.

37. Chương 37

Khoảng năm rưỡi chiều giờ địa phương, chúng tôi đã đến thành phố Gotham.

Sân bay ở vùng ngoại ô, biệt thự Wayne cũng ở vùng ngoại ô, chiếc Rolls-Royce xa hoa kia của Bruce điều thấp chưa chạy được một dặm, đã yên lặng đưa chúng tôi về tới biệt thự Wayne.

Xa cách nhiều năm, biệt thự Wayne không thay đổi nhiều, vẫn là tường ngoài trắng như tuyết, đèn đường màu vàng ấm áp cùng với bãi cỏ được cắt tỉa chỉnh tề, nhìn ra được rằng trong khoảng thời gian Bruce không ở nhà, ông lão Alfred luôn luôn tỉ mỉ bảo vệ, chăm sóc ngôi nhà này.

“Trước mắt, đừng báo cho bất cứ ai chuyện tôi trở về.” Bruce dặn Alfred.

“Vâng, thiếu gia Wayne” Alfred nói, “Mặt khác, phòng ngủ cho chủ nhân đã được quét dọn, lúc nào ngài cũng có thể vào nghỉ ngơi.”

Bruce ngừng một chút, trầm mặc.

Alfred khẽ nhíu mày, “Tôi nghĩ tôi phải nhắc nhở ngài một câu, thiếu gia Wayne, hiện tại ngài mới là chủ nhân biệt thự Wayne” ông nói, “Tôi không thể không lặp lại lời tôi đã nói bảy năm trước, nếu ngài kiên trì muốn ở gian phòng mà ngài vẫn ở từ nhỏ...”

“Tôi không định nói như vậy đâu, Alfred” Bruce nở nụ cười, “Yên tâm đi, từ nay về sau, tôi sẽ ở phòng chính.”

“Ồ vậy à, thế thì tốt quá.” Alfred vừa lòng, sau đó nhìn về phía tôi, chớp chớp mắt, “Tôi đã sắp xếp phòng cô Vera ở ngay bên cạnh phòng ngài, ngài cảm thấy thế nào?”

Vẫn luôn sắm vai người vô hình, mí mắt tôi giật giật một chút, ông lão Alfred... Quả nhiên là một ông lão bụng đen.

Bruce khẽ cười, nụ cười rất bình thường, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ gì.

Trong lòng tôi bỗng dưng giật thót một cái.

Bữa tối phong phú đã sớm chuẩn bị xong, đương nhiên tất cả đều là cơm Tây. ông lão Alfred không nghĩ tới tôi lại là người Trung Quốc, tỏ ý rất xin lỗi vì không chuẩn bị cơm Trung, tính nét con nhà giàu của Bruce tái phát, lập tức búng ngón tay muốn cho người đi cả dặm đến cửa hàng cơm Trung mua suất cơm, còn nói hôm sau sẽ mời vài đầu bếp cơm Trung về nhà.

Đầu tôi xuất hiện mấy vạch đen, ngăn anh lại, sau đó hung hăng cắn một miếng bít tết Filet to trước mặt, tỏ vẻ rất ngon.

Bruce thể mới yên tĩnh.

Kỳ thực tôi không kén ăn mấy, cơm Tây cũng thấy ăn ngon, tắc đầy bít tết nướng vào bụng, sườn cừu hầm và súp nấm, ăn no đến mức ợ một cái.

Ăn cơm xong, tôi trở lại phòng, ở trong phòng tắm từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài thật sạch sẽ, thể mới cảm thấy bụi bặm do phiêu bạc bên ngoài bấy năm rốt cục được tắm rửa hoàn toàn sạch sẽ.

... Đợi chút, bên ngoài? Phiêu bạc?

... không biết từ lúc nào, tôi đã coi thành phố Gotham, coi biệt thự Wayne trở thành nhà rồi?

Tôi chậm rãi dừng sát xà phòng, mỉm cười một cái, cảm giác về nhà này, lòng trung thành này xuất hiện tự nhiên mà lại yên lặng, bỗng khiến tôi có chút muốn khóc.

Tắm xong, nhìn thấy quần áo mới trên giường, cả nội y cũng có, hơn nữa rất vừa người, tôi âm thầm cảm thán ông lão Alfred tri kỷ... ôi nhưng mà chẳng lẽ là Bruce nói cho ông ấy kích cỡ quần áo à = =

Nhưng... sau khi mặc xong quần áo, tôi mới nhận ra một vấn đề thật .

Trời ạ, ông lão Alfred đã quên chuẩn bị cho tôi 'khăn của dì'!

(Tojikachan: dì Nguyệt => kính nguyệt => khăn của dì => băng vệ sinh =))))))))))))))))))

Thôi vậy... Loại chuyện này cũng không thể trách một ông lão như ông ấy... Mấu chốt là đồ của tôi ở tu viện đều bị thiêu hủy mất rồi! Cái băng vệ sinh lót lúc ngồi máy bay trở về đã sớm bị ném vào thùng rác...

Tôi nhận mệnh xé giấy vệ sinh lót tạm, sau đó tính toán đi sang phòng bên cạnh hội báo với Bruce vấn đề thiếu dì khăn một chút.

Vừa đi tới cửa, chợt nghe thấy Bruce đang nói chuyện với Alfred bên trong.

"... buổi chiều trần, còn có một bác sĩ tâm thần họ Crane làm chứng..." Alfred nói.

"Công khai à?"

"Tôi nghĩ đúng thế, thưa ngài. Ngài muốn đi xem à? Có lẽ bây giờ cũng sắp kết thúc."

"Thế à..." Bruce hơi chần chờ.

Cửa khép hờ, tôi đẩy cửa ra ho khan một cái, hai người trong phòng đều nhìn về phía tôi.

"Cùng đi đi, Bruce" tôi khí phách nói, "Em cần ra ngoài mua băng vệ sinh!"

Trong phòng, hai người đàn ông một già một trẻ há miệng ngây người hai giây, Bruce hình như nhớ tới gì đó, gương mặt anh tuấn hơi đỏ ửng, cười như không cười nhìn tôi. Ông lão Alfred hơi sốt ruột lại có chút mất tự nhiên: "Ồi không, thật có lỗi, cô Vera, tôi đã không suy nghĩ chu toàn, bây giờ ngài... cái kia... có rất vội không?"

"À, tôi vẫn tốt, không sao cả, vài miếng giấy vệ sinh vẫn có tác dụng" tôi hào sảng hất tay, "Nhưng tôi phải lập tức đi ra ngoài mua, nếu không thì đêm nay sẽ không ngủ yên được."

"À, chút việc nhỏ ấy cứ để anh giao cho người khác đi làm..."

“Không cần phiền toái thế đâu” tôi cười với Bruce, “Chẳng phải là anh muốn đi buổi chiều trần đó sao? Cùng đi luôn.”

Đến gần tòa án, tôi và Bruce tách ra, tôi bước vào siêu thị quét sạch một đồng băng vệ sinh, lại mua một vài thứ linh tinh khác, lúc đi ra, nhìn thấy Bruce đứng bên cạnh một loạt buồng điện thoại sừng sờ.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu xám bẩn bụi như dân bụi đời, bên trong là áo hoodies màu đỏ, đội mũ lưỡi trai, vành mũ cúi sâu xuống, mũ áo màu đỏ trùm lên đầu, hai tay đút trong túi quần jeans, thoát nhìn là lạ giống như sinh viên đang tìm việc ngoài giờ cầm giấy có viết “Làm gia sư 30 đồng một giờ”.

May mà tôi cũng mặc quần áo đơn giản, nếu mặc com lê như thành phần tri thức, tôi thật sự ngượng ngùng nói rằng tôi quen biết người này.

Tôi vừa nghĩ vừa không nín được cười đi về phía anh, nhưng vừa đến gần, tôi không cười nổi nữa.

Phía trước cách đó không xa, ở cửa tòa án, một cô gái xinh đẹp yểu điệu đang nói chuyện với một người đàn ông, đôi mi thanh tú nhíu chặt, tâm tình có vẻ không tốt, nhưng dù vậy, sắc mặt tối tăm cũng không thể che giấu vẻ đẹp của cô.

Tôi cơ hồ lập tức nhận ra đó là cô em Rachel.

Hơn nữa là diện mạo của vị diễn viên tập thứ hai: “Hiệp sĩ bóng tối”.

... vừa rồi Bruce nhìn cô ấy mới sừng sờ? Trong lòng tôi cuộn lên sự khó chịu, không nhận được nghiêng răng.

“Hey... Nhìn gì thế, cô bé?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

“Anh nhìn cái gì, thì em đang nhìn cái đó.” Tôi nhàn nhạt trả lời.

“... Sao thế, Vera? Ngực của em rất kỳ quái.” vẻ mặt Bruce vừa vô tội vừa khó hiểu.

Tôi cảm thấy rằng tôi nghiêng sắp nát, nhưng trong lòng vẫn không ngừng cảnh báo mình rằng không thể gây gổ với anh trên đường cái, ngộ nhỡ bị người ta nhận ra thì không tốt, vì thế rút cục thở sâu, cố gắng nặn ra một cái tươi cười: “Không có gì, buổi chiều trần kết thúc rồi à? Sao không đi vào?”

“À đúng vậy, đã kết thúc rồi” Bruce nhún nhún vai, hơi tiếc nuối “Lúc anh đến đã tan rồi, thật đáng tiếc.”

Đáng tiếc cái gì? Đáng tiếc rằng không thể ở bên cạnh cô bạn gái thanh mai của anh thêm phải không?

“Aha ha ha ha.” Tôi nhe răng cười, “Đã kết thúc rồi thì sớm trở về thôi, trời sắp tối rồi.”

“Ừ... Nhưng Vera, em thật sự không sao chứ? Anh cứ cảm thấy em đã không bình thường từ vừa nãy...”

“Thật sự không có gì mà, em nghĩ anh nhầm rồi, Bruce.” Tôi như không có sao cả cười với anh, đi về địa điểm dừng xe, lúc chúng tôi ra ngoài, Bruce lái một chiếc xe cũ rách tung toé, không ai có thể tưởng được người ngồi bên trong lại là hoàng tử thành phố.

Chúng tôi về tới biệt thự Wayne. Dọc theo đường đi, tôi nhanh chóng bình tĩnh lại, kiềm chế cơn tức, nói cười với Bruce như ngày thường, nhưng kỳ quái là Bruce lại dần dần im lặng, đến cuối cùng lại bắt đầu lạnh nhạt, nhiều nhất chỉ trả lời tôi ừ ừ à à.

Vì thế lửa giận của tôi càng rục lên: Này này, người nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp đến mức mù mắt là anh cơ mà! Anh giận em cái gì chứ, cái sắc mặt lạnh tanh kia là thế nào thế...

Vì thế hai người im lặng mãi cho đến khi về đến biệt thự Wayne.

Trở lại phòng, chuyện thứ nhất chính là thay băng vệ sinh, làm xong, vừa đi ra khỏi toilet đã nhìn thấy Bruce ngồi ở trên giường tôi, hai mắt nhìn chăm chăm vào tôi.

“Anh làm gì vậy?” Tôi không cần hỏi một câu, điềm nhiên như không, đi đến trước bàn, bưng cốc lên uống nước, thực tế thì mỗi một tế bào trong người đều đang hết sức chú ý phản ứng của anh.

Bruce trầm mặc hai giây, bỗng nhiên đứng bật dậy, sải bước đi về phía tôi, biểu cảm hơi lạnh lùng, thoát nhìn rất tức giận, âm trầm thật đáng sợ.

Tôi phát hoảng, nhanh chóng buông cái cốc xuống, lui ra sau một bước, chưa kịp nói gì, anh đã vươn hai tay nắm chặt lấy bả vai tôi, đẩy mạnh tôi ra sau, thẳng đến khi lưng tôi kề sát vào vách tường, anh mới dừng lại.

Một tay anh nắm chặt bả vai tôi, tay kia nắm chặt lại đấm vào tường, hai cánh tay vây lấy tôi, khuôn mặt anh quá gần tôi, nhưng lại không có biểu cảm gì, tôi thấy cực kỳ áp lực.

“Ban này, cô gái ở cửa toà án là Rachel” anh nhìn chăm chăm vào tôi, nói “Rachel Dawes, hẳn là em vẫn còn nhớ.”

Thì ra anh muốn nói chuyện này.

“À, em đương nhiên nhớ được, sao thế?” khẩu khí của tôi cũng bắt đầu lạnh nhạt.

“Anh đang nhìn chăm chăm cô ấy.”

“... Em có nhìn thấy.”

“Đã bảy năm anh không gặp cô ấy.”

“... Em cũng thế.” Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?

“Anh cảm thấy cô ấy đẹp hơn rất nhiều so với bảy năm trước.”

“... Ha ha.”

“Bộ com lê màu xám xanh kia rất thích hợp với khí chất của cô ấy, dáng vẻ cô ấy trên bục tòa án khẳng định rất mê người, cô ấy sẽ là một công tố viên ưu tú.” Bruce gần như nói một mạch không ngừng.

Tôi hơi híp mắt, “Những điều anh nói, tôi đều đồng ý, thưa ngài” tôi cố nặn ra vẻ tươi cười, “Nhưng nếu anh chỉ là muốn nói với em những điều đó, thì em cho rằng anh đã lãng phí thời gian của hai chúng ta rồi.”

“Cho nên em tuyệt không ghen đúng không?” ngữ điệu của Bruce đã trầm thấp đến mức làm người ta giật mình.

“... Hả?”

“Em vẫn cười nói với anh, em thậm chí còn đồng ý lời ca ngợi về bề ngoài và khí chất của cô ấy với anh.” Bruce hơi nheo mắt lại, “Em thật sự khiến anh rất sợ hãi... Vera, rất nhiều lúc, anh thậm chí còn hoài nghi rốt cuộc em có yêu anh hay không.”

Tôi chớp chớp mắt, nhất thời không bắt kịp được với tình huống đột ngột này.

“... Bruce, em đương nhiên... Ừm ừm!” Tôi định mở miệng giải thích, nhưng mà còn chưa nói xong, đã bị chặn lại.

Lần này, anh hôn tuyệt không dịu dàng, ngược lại còn rất thô lỗ và vội vàng, đầu lưỡi mạnh mẽ đấu đá trong miệng tôi, răng nanh cắn đầu lưỡi tôi phát đau.

Nhưng cái hôn thô bạo này lại khiến tâm tình tôi dần dần tốt lên... anh như vậy là do thấy tôi biểu hiện quá bình tĩnh mà bất mãn? Oa ha ha nghe vậy thật tuyệt!

Rachel gì đó cứ bay đi hết đi!

Tôi vừa nhận sự thô lỗ của anh, vừa dịu dàng đáp lại anh, vươn tay chậm rãi vuốt ve cái lưng rộng lớn của anh, như đang vuốt lông an ủi một chú chó Siberian Husky đang xù lông nổi giận.

Dần dần, anh ngừng lại, môi thoáng rời môi tôi một chút, chớp mũi thẳng chạm vào tôi, hơi thở hỗn hển chăm chú nhìn tôi.

“Em đương nhiên là thích anh, Bruce.” Tôi mỉm cười với anh.

Bruce lại trở nên hơi mất mát “À... anh hiểu rồi, em không yêu anh.” Anh nói.

Spoi:

Tôi sững sốt, thấy anh che đôi mắt dưới hàng lông mi cao ngất, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, khóe môi nhếch lên như đang cười khổ, biểu cảm này thấy thế nào cũng mang theo sự tịch mịch.

Tôi nheo mắt lại, đột ngột túm chặt cổ áo anh kéo xuống, bắt buộc gương mặt anh gần sát vào tôi.

Anh có vẻ bất ngờ không kịp phòng, hơn nữa còn hơi kinh ngạc: “Vera...”

38. Chương 38

Tôi sững sốt, thấy anh che đôi mắt dưới hàng lông mi cao ngất, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, khóe môi nhếch lên như đang cười khổ, biểu cảm này thấy thế nào cũng mang theo sự tịch mịch.

Tôi nheo mắt lại, đột ngột túm chặt cổ áo anh kéo xuống, bắt buộc gương mặt anh gần sát vào tôi.

Anh có vẻ bất ngờ không kịp phòng, hơn nữa còn hơi kinh ngạc: “Vera...”

Tôi hí hóp mắt đánh giá anh ba giây, bỗng nhiên há mồm hung hăng cắn một cái lên chóp mũi anh, nói đến chóp mũi này, kiếp trước khi nhìn thấy ảnh chụp cận cảnh, tôi đã rất muốn cắn đến mức chảy nước miếng rồi, quả nhiên vị rất tuyệt, tuyệt hơn so với tưởng tượng của tôi.

“Á! Ôi trời ạ, Vera, em làm gì vậy?” Có lẽ là bị cắn đau, Bruce hít mạnh một hơi, ôm cái mũi bản năng ngả ra sau trốn, tôi sợ tôi túm cổ áo anh khiến anh bị ghìm lại, nên buông tay ra.

“Nghe này, Bruce Wayne.” Tôi nghiêm túc nói.

Bruce chậm rãi buông cái mũi ra, ngạc nhiên nhìn tôi.

“Em nghĩ anh có lẽ không hiểu biết sâu về cô gái Trung Quốc, đại đa số họ kỳ thực đều có cái nhìn rất truyền thống về tình yêu.” Tôi châm chước từ ngữ nói, mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, thực tế nội tâm lại cực kỳ lộn xộn, “Ví dụ như em... Đúng vậy, dù anh có tin hay không, đời này, người đàn ông có thể khiến em nói yêu chỉ có hai người, một người là bố em, người còn lại...”

Bruce hơi nhăn mày lại, vẻ mặt không thay đổi, nhưng tôi chú ý tới tay anh buông thẳng đang nắm chặt thành nắm đấm.

Tôi hít sâu một hơi, “Người còn lại chính là người mà em có thể tự nguyện làm ‘khẩu hoạt’ cho người đó!”

Bruce dần dần trở nên kinh ngạc, sau đó có chút dở khóc dở cười, nhưng lại dần dần toát ra sự vui sướng.

Tôi lại thêm một câu: “Thuận tiện nói một tiếng, trừ phi bị cướp sắc, bằng không, em nghĩ cả đời này, người khiến em có thể tự nguyện ‘thối kèn’ cũng chỉ có một người.”

Nói xong, tôi lập tức che mặt vội vàng đẩy cửa rời khỏi phòng, tiếng cửa mở ầm vang tận trời.

Nhưng mà vừa ra khỏi cửa đã gặp phải ông lão Alfred đang cười rất giống hồ ly ngay trước mặt.

Tôi có cảm giác mãnh liệt rằng “Ông lão này đã nghe đoạn đối thoại của chúng tôi từ đầu tới đuôi”, cho nên tôi cảm thấy vài câu “‘khẩu hoạt’ ‘thối kèn’” vừa rồi của tôi đã đủ giúp ông lão này thấy rõ bộ mặt thật của tôi, vì thế tôi quyết định không giả vờ hiền lành trước mặt ông nữa, mà là uy nghiêm nói: “Ông Alfred... Thưa ngài, tôi nghĩ ngài nên khuyên nhủ Bruce, tâm tình và đầu óc anh ấy thoát nhìn đều rất không tốt.”

“Tôi sẽ làm, yên tâm đi cô Vera.” ông lão Alfred cười rất hiền lành, nhưng tôi lại cảm thấy ông đang ghen cười.

Alfred gật gật đầu với tôi, vào phòng còn thuận tay đóng cửa lại.

Tôi ở ngoài cửa sững sốt năm giây, bỗng nhiên ý thức được đây là phòng tôi, vì thế... bây giờ là kiểu gì đây?

Tôi như có tật giật mình nhìn xung quanh một vòng, lặng lẽ dán lỗ tai lên cửa phòng.

Hiệu quả cách âm của cửa phòng biệt thự Wayne tốt hơn rất nhiều so với tầng cao nhất của tòa nhà tập đoàn Wayne, cho dù tôi đã trải qua năm năm huấn luyện của Liên minh Bóng tối, nỗ lực tập trung nỗ lực cũng chỉ có thể nghe đại khái.

“... Đi theo ngài sống đầu đường xó chợ những bảy năm... Theo tôi... Đúng vậy... Ngài đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi... Đúng là nhìn không ra...” ông lão Alfred ân cần dạy.

Tôi nghe xong không khỏi yên tâm, chỉ tiếc không biết là do tiếng nói quá nhỏ hay là căn bản không nói gì, dù sao tôi như dính chặt lỗ tai vào cửa cũng không nghe thấy tiếng Bruce.

Một lát sau, Alfred đi ra, còn mỉm cười với tôi một cái, tôi càng cảm thấy ông lão này cực kỳ bụng đen.

Alfred chân trước vừa mới đi, Bruce chân sau cũng đã đi ra, nhìn thấy tôi đứng ở ngoài cửa, lộ ra một cái biểu cảm “Đã sớm biết rồi”, sau đó không nói gì cả, chỉ mỉm cười nhìn tôi.

“... Anh sao thế.” Tôi bị anh cười đến mức phát sợ.

Bruce không trả lời, bỗng nhiên bước đến gần, nâng cằm tôi lên rồi hôn xuống.

“Trời, trời ạ! Nơi này là hành lang!!!...” tôi còn chưa dứt lời, đã bị anh chặn trở lại, toàn bộ thân mình bỗng nhẹ bổng lên, thì ra là bị anh bế ngang lên, sau đó nghe thấy tiếng cửa đóng sầm phía sau, cái tên này ôm tôi vào phòng rồi đóng cửa lại!

“Ưm ưm ưm buông em ra...” tôi giãy dụa, nhưng lại cảm thấy giống như đang giả vờ chối tình. Bruce quả nhiên nghe lời buông tôi ra, nhưng... nơi chạm lưng cực kỳ mềm mại, hiển nhiên là mặt giường mềm mại rộng rãi kia.

“Bruce! Em, em... kinh nguyệt của em còn chưa hết đâu!” tôi đỏ mặt lấp bắp nhắc nhở anh.

“Anh biết, cho nên anh không để ý em lại vì anh làm... ừm, cái kia gọi là gì ấy nhỉ, ‘khẩu hoạt’.” Bruce nghiêm trang nói, làm bộ sẽ coi đại lưng.

Mặt tôi lập tức đỏ hơn cả ‘dì cả’, vừa định xoay người đứng lên, lại bị anh ngăn lại, sau đó bị đôi môi ấm áp của anh ngăn chặn.

Đó là một cái hôn hết sức dịu dàng, anh chậm rãi lướt viền môi tôi, giống như đang nhắm nháp mỹ thực vậy, cẩn thận lại nhu thuận mút vào vân vệt, cho tôi cảm giác giống như gió nam ấm áp giữa trưa hè, lại như là rượu nho đỏ cất vào hầm nhiều năm, đậm đà mà ưu mỹ.

Nhưng tay anh vẫn nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lỗ tai tôi, không duỗi đến nơi khác.

Tôi bị anh làm cho trong lòng ngứa ran, nước mắt sắp ứa ra, nhưng lại không thể không ngừng, thoáng đẩy anh ra một chút, giọng nói yếu mềm nói: “Bruce... Xin anh... Đêm nay vẫn chưa được, thật mà...”

Âm thanh khàn khàn, bản thân tôi nghe xong thật muốn tìm cái lỗ chui vào.

“Anh biết, cô bé ngốc” Bruce cười khê in một cái hôn lên trán tôi, sau đó nằm bên cạnh tôi, giờ ngang một cánh tay ôm lấy tôi, “Ngủ đi, yên tâm, đêm nay, bọn mình không làm gì cả.”

Tôi bán tín bán nghi nhìn anh một cái, rốt cục không chống lại sự dụ hoặc của cơ ngực mỹ vị nửa hờ, vừa than vừa đến gần, đầu dụi dụi vào ngực anh, nhắm hai mắt lại.

Mà hình như tôi đã lâu không bị chảy máu mũi... Ừ, đây đúng là một tiến bộ không nhỏ.

Qua vài phút, tôi nghe thấy tiếng hít thở của anh dần dần trở nên đều đặn, rốt cục không nhịn được nhỏ giọng nói: “Ừm... Em thật sự chỉ là không quen nói từ ‘Yêu’... Nhưng không có nghĩa là em không có tình cảm đó với anh, dù anh có tin hay không... Nếu anh thật sự muốn nghe, về sau em sẽ chậm rãi luyện thói quen nói câu ấy...”

Chẳng bao lâu sau, tôi sẽ sắp sửa thành một gái ế lớn tuổi có chủ nghĩa hoàn mỹ về tình yêu rằng “Ngoài cha mẹ ra, không nói từ ‘Yêu’ với bất cứ ai”.

“Ừ, nói cho anh nghe thử xem.” Tiếng nói lười biếng vang lên, trầm thấp từ tính khiến tai người ta muốn tê dại.

“Em, em...” Tôi nhắm mắt lại, dùng sức chui vào lòng anh, ấp úng nói, “Em yêu anh.”

Cánh tay đang quấn quanh tôi ôm chặt hơn, “Cô bé ngoan... Nhớ về sau mỗi ngày đều phải nói một lần... không, ít nhất ba lần, hiểu chưa?”

Tôi: “...”

Lại qua ba phút. Hơi thở trong lòng anh bỗng có vẻ dễ chịu, có mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái và hơi thở dần ông nhẹ nhẹ, cảm giác an toàn nồng đậm khiến tôi nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên anh lại mở miệng.

“Kỳ thực... Nếu em không để ý, cũng có thể đem ba lần ‘Em yêu anh’ đổi thành ‘khẩu hoạt’”

“... Cút.”

Ngày thứ hai tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, mặt trời đang phơi mờ. Bruce sớm đã rời giường, bên cạnh trống rỗng, chỉ có bữa sáng tri kỷ còn đang bốc hơi nóng lên trên tủ đầu giường.

Tôi đi vào toilet đánh răng rửa mặt thuận tiện thay bằng vệ sinh, sau đó đi ra ăn bữa sáng, phát hiện Bruce không ở phòng ngủ của mình, vì thế bắt đầu tìm từng phòng, cuối cùng ở đại sảnh nhỏ dưới tầng một tìm được anh.

Anh đang chân trần ngồi trên thảm, xung quanh người là một đống sách, báo chí và tư liệu, vừa múa bút thành văn trên giấy.

Tôi nhớ lại đoạn nguyên tác này trong phim, đến gần nói: “Đang ghi lại tư liệu về quan thanh liêm của thành phố Gotham, hm?”

“Ừ...” Bruce cũng không ngẩng đầu lên, vừa viết vừa nói, “Đúng vậy, thám tử Gordon, Giám đốc Loeb của sở Cảnh Sát, công tố viên Fincher, còn có...”

Tôi nhìn tờ báo được cắt ra trong tay anh, thấy một cô gái xinh đẹp quen thuộc, “Còn có cô Dawes thân ái, phải không?” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười.

“Đúng vậy.” Bruce dừng bút lại, ngẩng đầu lên cười với tôi.

Tôi hơi híp mắt cúi người xuống, tay chống lên đầu gối, mặt cách anh rất gần, “Bây giờ em có thể nói cho anh, Bruce, em rất để ý, rất ghen tị, ghen thật sự, biết không?”

“Anh biết.” Bruce càng vui vẻ, bỗng nhiên hôn một cái lên môi tôi “Hơn nữa anh rất vui sướng.”

Tôi đỏ mặt đứng thẳng dậy liếm liếm môi, vừa định hỏi anh ăn sáng chưa, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng kêu kỷ kỷ của sinh vật nào đó.

Bruce hiển nhiên cũng nghe thấy, còn có tiếng vỗ cánh vào thịt nữa.

Chúng tôi cùng nhau ra khỏi phòng đi đến hành lang, nhìn thấy một con dơi màu xám đang hoảng loạn phi vòng vòng trong một góc của trần nhà.

“Lại một con dơi bay vào, thưa cậu” Alfred bưng hồng trà và hai ly trà đi tới, “Tôi nghĩ nhất định là chúng làm tổ ở đâu đó dưới lòng đất.”

Tôi liếc Bruce một cái, anh đang ngăn người nhìn con dơi kia, khẳng định là nhớ tới trí nhớ hồi nhỏ không tốt đẹp gì.

“Hey... Mau đi xem chứ?” Tôi đi đến gần anh, nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai của anh, “Em và anh cùng đi.”

Bruce phục hồi tinh thần lại, nắm lấy tay của tôi, gật gật đầu.

Tôi và Bruce cùng đi vào trong cái hang động mà hai mươi năm trước anh đã rơi vào.

Công cụ chiếu sáng chỉ biết làm kinh động dơi, cho nên chúng tôi không mang đèn pin, chỉ buộc dây thừng quanh eo bên ngoài giếng, trèo một trước một sau leo xuống hang đá u ám chật hẹp, khoảng 20 phút sau, khung cảnh trước mắt mới dần dần rõ ràng lên, hạ chân xuống nền đất trống trải mà rộng rãi của hang động.

Địa thế nơi này rộng lớn, cách đó không xa truyền đến tiếng nước rào rào, có một thác nước nhỏ đang không ngừng chảy xuống, hình thành mạch nước ngầm chảy xuyên suốt qua toàn bộ hang động, trên đỉnh thạch

bích có mấy cửa động, ánh nắng nhẹ chiếu xuống, lại không thể khiến hang động sáng ngời, ngược lại càng tăng thêm sự u lạnh âm trầm trong không khí.

Tôi và Bruce nắm chặt tay nhau đi về phía trước, tâm trạng nặng nề, trải qua nhiều năm rèn luyện, thính lực của chúng tôi đều rất sắc bén, có thể bắt giữ tiếng dơi kêu to bén nhọn trong tiếng nước đang chảy rào rào.

Chúng tôi dần dần dừng lại.

Bruce nhìn tôi một cái, nhẹ giọng nói: “Vera, em...”

Tôi cười với anh: “Em không giống anh, không sợ hãi thứ ấy.”

Bruce cũng cười cười, gật gật đầu, mở ra đèn khẩn cấp.

Ánh sáng như tuyết lập tức chiếu rọi hang động, kinh động vô số dơi dừng chân ở đây. Sinh vật bóng đêm này kinh hoàng thét chói tai bay loạn, một đàn dơi như tạo thành mây đen, bay vụt về phía chúng tôi.

Tuy tôi không thích dơi, nhưng là người trưởng thành, tôi không sợ hãi chúng nó, chỉ nâng một bàn tay lên bảo vệ mặt, để ngừa bị cánh và móng vuốt của chúng nó cào bị thương.

Bruce chậm rãi ngẩng đầu lên, như đang nhận lễ rửa tội vậy, nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích đứng trong đàn dơi.

Tôi nhìn anh, chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tay anh ra.

Tôi nghĩ, chuyện này, anh có dũng khí và năng lực, hơn nữa cũng phải tự mình đi đối mặt.

Spoi:

“À, tên cô là Jessica phải không? Cái tên thật đẹp. Hm? Tôi có nhìn thấy gậy golf, cô cũng biết đánh golf à? Trên thực tế, tôi rất giỏi đấy...”

Tôi lẳng lặng ở bên ngoài nhìn, dù nơi này không có cửa, nhưng hai người họ không có chú ý thấy tôi. Tôi nhớ được đoạn này trong phim miêu tả đại thiếu gia Wayne phong lưu không đổi, thấy cô gái xinh đẹp là bước lên quyền rũ, cuối cùng còn ôm vị nữ thư ký này vào ngực, dạy cô ấy đánh golf.

39. Chương 39

Bruce rốt cục quyết định trở về nhân thế.

A không đúng, là công khai tin tức anh trở về thành phố.

Vì thế sáng nay, chúng tôi đi tới tòa nhà Wayne.

Bruce lên tầng trước, tôi quá khổ làm lái xe tư nhân cho anh, đỗ xong chiếc Lamborghini phong cách, tôi trực tiếp vào thang máy trong bãi đỗ xe lên tầng.

Cao ốc Wayne chừng một trăm hai mươi tầng, từng tầng giống như mỗi một cơ quan đầu não tập đoàn tài chính khổng lồ xuyên quốc gia vậy, thang máy bình thường tới tầng một trăm sẽ không lên nữa, vì thế tôi đi ra thang máy, đi đến bên cạnh một chiếc thang máy có cửa màu vàng đẹp đẽ quý giá, dùng thẻ căn cước mà Bruce đưa cho tôi trước khi đi để mở cửa.

Thang máy dừng ở tầng một trăm linh chín, người đi vào là một người đàn ông tóc vàng thấp bé, anh ta dùng ánh mắt hoài nghi không ngừng liếc trộm tôi.

Tôi cũng cảm thấy người này quen mặt, hẳn là cũng là nhân vật trong phim... ừm... ít nhất hẳn là tên mà không hề ít lời kịch, nhưng nhất thời không nghĩ ra anh ta là ai.

Thang máy lại đi được hai tầng.

“Ừm, buổi sáng tốt lành.” nam tóc vàng đánh võ trầm mặc.

“Buổi sáng tốt lành.” Tôi cười gật đầu.

“Vâng... tiểu thư họ gì? Bình thường mà lại không bình thường đấy.” Nam tóc vàng hàn huyên.

“Tôi họ Lee, hôm nay mới tới.” Tôi vẫn mỉm cười, vừa nỗ lực nhớ lại người này rớt cuộc là ai.

“A ha ha... mới tới à.” ánh mắt nam tóc vàng càng hồ nghi, phỏng chừng là đang oán thầm vì sao tôi mới tới mà lại có thể lấy được thẻ căn cước của thang máy chuyên dụng, nhưng có lẽ anh ta nghĩ tôi là một nhân vật kiểu nữ nhân viên quy tắc ngầm, vì thế trên gương mặt lộ ra tươi cười ái muội, vươn tay ra: “Tôi họ Reese, là phó tổng giám đốc tài vụ tập đoàn Wayne.”

“Ồ, ngài Reese, rất vui được gặp anh...” Tôi nhanh chóng vươn tay nắm lấy, vẫn không có ấn tượng gì với họ Reese.

“À vâng, quản tài vụ thôi, cô biết đấy” Reese nói, “Chỉ mỗi ngày tính tới tính lui, hôm nay dự toán cho cái này, ngày mai lại phải trình báo hạng mục đầu tư của công ty khác, thật nhàm chán... Nhưng đôi khi cũng có thể nhìn thấy một vài khoản thú vị, bình thường sẽ liên quan đến một ít vài chuyện lớn, cho nên coi như là một cương vị khá quan trọng.” Anh ta vừa nói vừa đắc ý ưỡn ưỡn ngực.

Phó tổng giám đốc tài vụ...

Tôi chớp chớp mắt, nhớ tới người kia là ai.

Người này chính là nam tóc vàng trong tập phim thứ hai hiệp sĩ bóng tối và là người đã xin lỗi giám đốc Lưu hồi trước! Sau này lại phát hiện ra bản thiết kế trang bị mà Fox vẽ cho Người Dơi, lấy nó để đổi một số tiền lớn của Bruce! Cuối cùng còn bị Joker uy hiếp nếu không chết thì hắn sẽ làm nổ tung cả một cái bệnh viện!

Vừa nhớ tới điểm này, tôi bản năng cách xa anh ta mấy bước, những kẻ muốn đối địch với Bruce... Hết thấy đều không có hảo cảm!

Phó tổng giám đốc Reese hẳn là cũng là nhìn ra tôi không quá nhiệt tình, ngượng ngừng sờ sờ cái mũi, không nói gì nữa.

Anh ta ra thang máy lúc đến tầng một trăm mười ba. Hm? Hiện tại không phải là thời gian họp sao? Chẳng lẽ hiện tại anh ta còn chưa có tư cách tiến vào phòng họp tầng cao nhất? Nhưng phỏng chừng cũng sắp rồi, anh ta sẽ được chuyển từ phó sang chính nhanh thôi.

Tầng một trăm hai mươi là tầng tư nhân của Bruce, cho nên phòng họp cao cấp được thiết lập ở tầng một trăm mười chín, tôi ra thang máy, đi qua một cái góc, nhìn thấy một căn phòng không có cửa, trang trí tinh mỹ xa hoa, trên tường bên cạnh treo một tấm bảng khiến tôi biết nơi này là văn phòng của CEO trước mắt của tập đoàn Wayne, William Earle.

Hơn nữa tôi còn có thể nhìn thấy Bruce đang đứng ở bên trong, đang... mỉm cười mê người với một nữ thư ký xinh đẹp trẻ tuổi.

Nữ thư ký mặc váy công sở màu đen vừa người, mặc áo sọc hồng nhạt, hai nút thắt trên không buộc, lộ ra khe ngực đầy đặn, cô ấy là một người da đen, cực kỳ quyến rũ kiều diễm, quả thực giống như một viên trân châu đen, có sự phong tình khác biệt.

Cô ấy hiển nhiên đã biết được thân phận của Bruce, đang đỏ mặt ngượng ngừng mỉm cười với anh, mà Bruce cũng tươi cười phong lưu, tôi nghe thấy anh nói: “À, tên cô là Jessica phải không? Cái tên thật đẹp. Hm? Tôi có nhìn thấy gậy golf, cô cũng biết đánh golf à? Trên thực tế, tôi rất giỏi đấy...”

Tôi lẳng lặng ở bên ngoài nhìn, dù nơi này không có cửa, nhưng hai người họ không có chú ý thấy tôi. Tôi nhớ được đoạn này trong phim miêu tả đại thiếu gia Wayne phong lưu không đổi, thấy cô gái xinh đẹp là bước lên quyến rũ, cuối cùng còn ôm vị nữ thư ký này vào ngực, dạy cô ấy đánh golf.

Nhưng hiện tại, Bruce chỉ nói chuyện với cô ấy, cũng không kéo cô ấy vào trong lòng.

Nhưng trong lòng tôi vẫn khó chịu cực độ.

Quả thực như nuốt nửa quả mơ xanh vậy, vừa chua vừa chát còn muốn chảy nước mắt.

Vì đó là bản tính sao? Hay là... Tôi không khỏi hồi tưởng lại lúc tôi vừa mới xuyên đến thế giới này, hồi làm công nhân khuôn vác ở bến cảng, cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Bruce.

Lúc ấy... Dựa theo thời gian mà nói, khẳng định khi đó anh ấy đã nhận ra tôi, hơn nữa... yêu tôi.

Nhưng lúc đó anh lại ôm hai mỹ nữ tóc vàng xuất hiện.

Tôi không thể đoán trước chuyện sau này, cho nên tôi cũng không thể biết mình biến mất như thế nào trong thế giới “Người Dơi xuất hiện”, nhưng nếu xem thái độ sau này của Bruce đối với tôi, hình như... không giống như là tình cảm giữa chúng tôi xảy ra vấn đề.

Nói cách khác... Anh vừa có thể ở trong lòng có tôi vừa có thể đi quyến rũ các cô gái khác.

Là bản tính trời sinh cho phép sao?

Hay là có nguyên nhân không thể không quyến rũ không thể không phong lưu? Nếu chỉ là để khiến người ta cho rằng anh là một thiếu gia hoang đường phong lưu đa tình, để đám tội phạm kia thả lỏng cảnh giác... nhưng anh hoàn toàn có thể chọn các phương thức khác không phải sao? Cá đua ngựa, cá độ, đua xe, yến tiệc... Còn có rất nhiều phương thức có thể thể hiện ra một công tử phóng đảng tiêu tiền như nước, không phải sao?

Tôi cắn chặt môi, nắm chặt nắm tay, đúng vậy... Tôi thừa nhận tôi cực kỳ ghen, ghen tị đến mức muốn phát cuồng, may mà Bruce không ôm cô ta vào trong ngực dạy cô ta đánh golf, không thì có lẽ tôi đã trực tiếp xông lên đánh bay hai người họ ra xa tít rồi.

Nhưng tôi hít sâu một hơi, không bộc phát ra, đương nhiên cũng không tính quấy rầy bọn họ, tôi rất muốn nhìn xem kế tiếp có xảy ra gì nữa hay không, bất kể thông dâm thì phải bắt lúc cao trào.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không bắt gian được, bởi vì ngay sau đó, ngài Earle liền đẩy cửa đi ra, lúc nhìn thấy Bruce, ông ta giật mình, cả kinh, lập tức thốt ra: “Bruce? Đúng ra anh phải chết rồi chứ?”

Bruce chậm rãi ngẩng đầu, thu lại khuôn mặt tươi cười anh tuấn tiêu sái, không chút để ý nói: “Xin lỗi đã làm ông thất vọng.”

Phía sau ngài Earle là phòng hội nghị, tất cả mọi người trong phòng đều vươn đầu ra ngoài nhìn, nữ thư ký kia hình như hơi xấu hổ, nhìn quanh một vòng, thấy được tôi, hình như là rất cực cảm thấy mình có thể thoát khỏi xấu hổ, nhanh chóng ân cần đi tới hỏi: “Thưa cô? Ngài là?”

Có vết xe đổ là Bruce, tôi nghĩ sau này cô ấy sẽ thay đổi thái độ trong công việc, sẽ không lại lộ ra thái độ không kiên nhẫn đối với khách nữa, bởi vì rất có thể vị khách cô ấy gặp là nhân vật lớn.

“Xin chào.” Tôi khách khí gật gật đầu với cô ấy.

Bruce lập tức quay đầu, tôi nở một cười mỉm đúng mực với anh.

Về mặt anh lại có vẻ hơi hoảng loạn và khấn trương, không còn vẻ thong dong thanh thản vừa rồi nữa, anh nhìn tôi, hình như muốn nói gì đó, nhưng vẫn khép miệng lại, chỉ bước nhanh tới, đứng ở bên cạnh tôi.

Ngài Earle mời chúng tôi vào trong phòng làm việc của ông ấy. Nơi này trang trí quả thực không giống một văn phòng của tập đoàn lớn, mà như là một phòng khách thoải mái ở nhà.

“Bruce, không giới thiệu một chút à?” ngài Earle sửa lại biểu cảm giống như thấy quý, tươi cười hòa ái như bậc cha chú, chế nhạo lại không mất vẻ hiền lành nhìn tôi và Bruce, quả thực giống như là đang nhìn con trai và con dâu âu yếm vậy.

“Cô ấy tên là Vera Lee, là...” Bruce nhìn tôi, biểu cảm nhu hòa rất nhiều, vừa định nói ra, tôi lại đánh gãy.

“Tôi là trợ lý trước mắt của ngài Wayne, rất vui được gặp ngài, ngài Earle.” Tôi tươi cười tám cái răng tiêu chuẩn, vươn tay ra cầm lấy tay Earle.

Bruce nhú nhú mày, liếc nhìn tôi một cái thật sâu, không nói gì.

“Tôi cũng vậy, tiểu thư mỹ lệ.” Earle đưa cho tôi và Bruce mỗi người một tách cà phê, sau đó chuyển sang Bruce, “Tôi dám chắc anh cũng nhận ra rằng tôi không thể ngăn được tình thể hiện tại, đúng vậy... Đại cục chính là như thế, công ty của chúng ta phải đưa ra thị trường.”

“Tôi hiểu, tôi cũng đồng ý.” Bruce mang giọng nhà quan, nhấp một ngụm cà phê, “Huống chi tôi cũng sẽ nhận được một khoản hoa hồng kék xù... Cho nên tôi sẽ không can thiệp vào việc hành chính của công ty.”

Earle như thở phào một hơi.

“Nhưng... tôi muốn một công việc ở đây.” Bruce tiếp nói, “Để tìm hiểu sâu thêm về công ty mà gia đình mình đã gây dựng.”

Tôi và Bruce đứng ở trong thang máy chuyên dụng, đi xuống kho hàng dưới tầng hầm. Từ sau khi bị hội đồng quản trị xoá tên, văn phòng của Fox nghèo túng đã bị chuyển xuống đó.

Từ tầng hơn một trăm mãi cho đến khi xuống hầm, đây là một đoạn thời gian không ngắn. Nhưng tôi và Bruce đều không nói gì, đều trầm mặc đứng đó.

Khi thang máy hạ xuống đến tầng thứ sáu mươi tám, Bruce đánh vỡ trầm mặc.

“Vera... Em hãy nghe anh giải thích.” Hân nói.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười gật đầu: “Ừ.”

Nhưng anh há miệng thở dốc, lại nhắm lại, không nói gì.

“Anh định giải thích cái gì? Bruce?” Tôi hỏi.

“Anh... anh từ lúc học trung học, lúc đối mặt với nữ... em biết đấy, các cô ấy cũng không làm gì sai, cho nên anh không thể nào đối xử lạnh nhạt với họ.” Anh gãi đầu, biểu cảm có chút quẩn bách lại có chút khẩn trương, trông hoàn toàn không giống quý công tử luôn thành thạo với bất cứ chuyện gì, lại càng không giống Người Dơi nghiêm túc kiên nghị lại tịch mịch cô độc.

“Nhưng anh có thể thề với em, trong lòng anh chỉ có một mình em... Vera, đúng thế, không ai có thể thay thế được vị trí của em ở trong lòng anh.” ánh mắt anh thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm tôi, “Anh... anh không biết nên nói như thế nào, nếu em để ý, anh... anh cũng không biết nên làm gì bây giờ, nhưng mà anh vẫn nghĩ em không cần để ý... A, anh biết như thế là không có khả năng, bởi vì anh nhìn thấy em và người đàn ông khác đùa giỡn, anh cũng sẽ khó chịu... Nhưng mà anh anh anh...”

Anh bắt đầu lắp bắp, nói cũng nói không tốt. Anh vội vươn tay nắm chặt lấy tay tôi, tôi cảm thấy lòng bàn tay anh đang chảy ra một tầng mồ hôi.

Quả nhiên... Bruce Wayne trời sinh đã phong lưu như vậy, cho dù trong lòng anh chỉ có tôi, nhưng cũng không ngại anh mỉm cười dịu dàng với các cô gái khác.

Nghĩ vậy, tôi liền... buồn đủ kiểu = =

Nhưng nhìn anh sốt ruột khẩn trương lắp bắp giải thích với tôi, tôi lại không nhịn được mềm lòng.

Vì thế tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Trong thang máy này có camera không?”

Bruce sửng sốt: “Đây là thang máy tư nhân của Wayne, không có Camera, nhưng sao em... Á! Ôi trời ạ!”

Tôi vươn tay bóp mạnh đùi quần anh một cái, sau đó như không có việc gì thu tay lại, nhắc miệng nhìn Bruce trắng bệch nghiêm mặt cúi người che đùi quần.

“Nếu trong lòng Bruce Wayne chỉ có em, vậy thì cả người anh ấy đều là tài sản tư hữu của em” tôi hất cằm lên nói, “Người anh ấy là của em, tươi cười của anh ấy là của em, sự dịu dàng của anh ấy là của em, ‘lão nhị’ của anh ấy cũng là của em, hiểu chưa?”

Bruce hiển nhiên còn đang nhịn đau, nhưng qua đôi mắt sáng rực, giọng điệu rõ ràng đang nhả cười, tôi vẫn có thể nghe ra sự vui sướng trong đó: “Đã hiểu, quý cô của anh.”

Spoi:

Sau khi giới thiệu nhau, Fox triển lãm cho chúng tôi thành quả nghiên cứu của ông ấy, bao gồm dây đai chịu tải nhiều công năng, súng móc từ kế dùng khí nén chịu được trọng tải 158 kg, cùng với bộ quần áo bọc cho bộ đội tiên phong, cũng chính là đời trước của khôi giáp Người Dơi.

“... Áo bảo vệ Nomex dành cho binh lính cấp cao, chỗ khuỷu tay và đầu gối được tăng mạnh phòng hộ... Đúng vậy, như cậu chứng kiến, bộ giáp com lê này cực kỳ tuyệt vời.” Fox có chút đắc ý nói.

Bruce không lộ ra biểu cảm gì, chỉ liếc tôi một cái, đột nhiên hỏi một câu: “Vậy ông có nghiên cứu ra kiểu đáng cho nữ không?”

Tôi sửng sốt, nói thật, tuy tôi cùng Bruce tiếp nhận năm năm huấn luyện, hơn nữa thành quả coi như không tệ, nhưng tôi thật đúng là chưa suy nghĩ đến việc sau. Giúp anh là đương nhiên, nhưng mà giúp thế nào... Chẳng lẽ cũng đi làm thêm một bộ trang phục và đạo cụ Người Dơi nữa, được gọi mà “nữ dơi” “cô dơi” v.v...?

40. Chương 40

Ở nhà kho dưới tầng hầm, chúng tôi vào văn phòng gặp được chủ quản bị thất nghiệp thuộc ngành ứng dụng khoa học kỹ thuật của tập đoàn Wayne, Lucius Fox.

Sau khi giới thiệu nhau, Fox triển lãm cho chúng tôi thành quả nghiên cứu của ông ấy, bao gồm dây đai chịu tải nhiều công năng, súng móc từ kế dùng khí nén chịu được trọng tải 158 kg, cùng với bộ quần áo bọc cho bộ đội tiên phong, cũng chính là đời trước của khôi giáp Người Dơi.

“... Áo bảo vệ Nomex dành cho binh lính cấp cao, chỗ khuỷu tay và đầu gối được tăng mạnh phòng hộ... Đúng vậy, như cậu chứng kiến, bộ giáp bọc thép này cực kỳ tuyệt vời.” Fox có chút đắc ý nói.

“Chất liệu phòng chống trước các tác nhân lực kéo?” Bruce vươn tay chạm vào khôi giáp ngực kia.

“Phòng thủ kiên cố.”

“Có chống đạn không?”

“Chúng nó rất cứng đầu, thưa cậu.”

“... Vì sao không sản xuất?” Bruce ngẩng đầu xem Fox.

“Bọn họ cho rằng mạng của các binh lính không đáng giá ba mươi vạn đôla, giám đốc.” Fox châm chọc cười nói.

Bruce không lộ ra biểu cảm gì, chỉ liếc tôi một cái, đột nhiên hỏi một câu: “Vậy ông có nghiên cứu ra kiểu đáng cho nữ không?”

Tôi sửng sốt, nói thật, tuy tôi cùng Bruce tiếp nhận năm năm huấn luyện, hơn nữa thành quả coi như không tệ, nhưng tôi thật đúng là chưa suy nghĩ đến việc sau. Giúp anh là đương nhiên, nhưng mà giúp thế nào... Chẳng lẽ cũng đi làm thêm một bộ trang phục và đạo cụ Người Dơi nữa, được gọi mà “nữ dơi” “cô dơi” v.v...?

...Tôi như bị sét đánh trúng vậy ==

Tôi bên này còn chưa rõ đầu đuôi, bên kia Fox đã mở miệng: “Hiện tại không có hàng mẫu dành cho nữ, nhưng chỉ cần cho tôi kích cỡ cần thiết, việc làm ra thứ này kỳ thực rất đơn giản.”

Tôi cuối cùng thấy không ổn, định mở miệng nói gì đó, Bruce lại cười với tôi, sau đó nói: “Vậy cứ thế đi, trước tối nay, tôi sẽ cho người mang kích cỡ đến bàn làm việc của ông.”

Tôi nhắm miệng lại, tôi biết Fox là cấp dưới của anh, mọi người đều gặp nhau lần đầu, ở trường hợp này, tôi nên tận lực không mở miệng xen vào thì tốt hơn, có gì muốn nói thì trở về trao đổi với anh sau.

Trên đường trở về, Bruce lái xe, tôi ngồi ở ghế phụ, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vì sao anh cũng muốn làm cho em một bộ quần áo kia?”

“Dù là em muốn cùng anh chiến đấu” Bruce nói, “Hay chỉ làm để phòng thân, phát minh của Fox luôn là lựa chọn cực kỳ tốt.”

Bộ khô giáp hùng tráng như vậy, anh bảo em dùng phòng thân kiểu gì... Hằng ngày mặc đi ra ngoài sẽ bị cho là lập dị bị bắt lại là cái chắc == tôi yên lặng một chút, “Xem ra em không có lựa chọn nào khác, nhưng anh thật sự yên tâm để em và anh cùng nhau đối mặt thứ hắc ám đó sao?” Tôi chế nhạo nói, “Không sợ em gặp phải nguy hiểm?”

“So với việc lo lắng em, anh càng sẵn lòng tin tưởng em hơn, Vera” Bruce quay đầu nhìn tôi một cái, tươi cười dịu dàng, “Hoài nghi năng lực của em, chắc chắn là sự vũ nhục đối với em.”

Tôi bị những lời này của anh tăng bốc đến mức cả người nhẹ bồng, bỗng nhiên vươn đầu qua mút vành tai anh một chút, còn liếm một cái.

“Á! Vera! Chết tiệt...”

Vì thế... trên con đường phồn hoa bên ngoài cao ốc Wayne của thành phố Gotham, một chiếc xe thể thao Lamborghini quý báu đột ngột chồm lên chạy như bay, giống như biểu diễn kỹ năng đặc biệt vậy, khiến người qua đường vây xem chỉ trở.

Buổi chiều hôm đó, Bruce, tôi, còn có Alfred chuẩn bị tất cả các công cụ cần thiết để xuống động dơi thăm dò địa hình.

Chúng tôi bước qua mạch nước ngầm chảy xiết, đi đến một góc hang, hướng về phía trước, có thể rõ ràng nhìn thấy dấu vết kiến trúc do con người tạo ra, dựa theo địa thế trên đường đi, đường vào giống như một cánh cửa vậy, hai bên là tường đắp ngay ngắn chỉnh tề chuyên, còn có ống dẫn to thông hướng về phía trước, thang và xích sắt.

“... Thời chiến tranh Nam Bắc, ông cố của cậu đã từng thông qua đường sắt ngầm bí mật vận chuyển các nô lệ được trả tự do đến miền bắc” Alfred vừa đi vừa nói chuyện, vuốt ve vách tường trơn trượt mọc đầy rêu dài, trong mắt ông toát ra sự hoài niệm, “Tôi hoài nghi là mấy hang động này có tác dụng gì đó.”

Bruce không nói gì, chỉ chăm chú nhìn địa hình nơi này.

“... Nói như vậy là cha ngài từng tham gia trận chiến tranh ấy? Ồ, thật đáng ngưỡng mộ...” Tôi câu được câu không nói chuyện phiếm với Alfred.

“Không chỉ như thế, ông ấy còn có vinh hạnh cùng ngài Lincoln bắt qua nữa...” ông lão Alfred sang sảng cười rộ lên.

“Hey! Vera, Alfred, đến bên này! Đến đây xem này!”

Hai chúng tôi cùng nhau quay đầu vọng đi qua, chỉ thấy Bruce không biết khi nào thì đã nhảy lên đến một mảnh tiểu thác nước phía dưới, cả người bị chảy xiết dòng nước lâm thấu ẩm, trên mặt mang theo hưng phấn tươi cười.

“Ồ đây là đủ để tôi nhìn rõ ràng mọi thứ rồi thưa cậu, cảm ơn cậu rất nhiều!” ông lão Alfred đen mặt hô.

Tôi nhìn cả người Bruce đắm chìm trong thác nước, vẻ mặt thích thú... Hiển nhiên rất mát mẻ, hơn nữa rất thoải mái.

Tôi chép môi một cái, liếc Alfred một cái.

“Đi đi, cô bé” ông lão Alfred hiền lành nhìn tôi, “Tôi dám khẳng định, thiếu gia không có hứng thú nghịch nước với một ông lão cũ kỹ đâu, người cậu ấy thực sự muốn mời chắc chắn là cô.”

Tôi ho khan một tiếng, hì hì cười, vịn thạch bích chậm rãi đi sang bên kia. Nơi này gần mép nước, bề mặt cực kỳ ẩm ướt, nham thạch đầy động qua năm tháng bị mạch nước ngầm xói mòn vừa tròn lại trơn, tôi chỉ có thể đi từng bước nhỏ.

Rốt cục đi tới bên thác nước, Bruce mỉm cười với tôi, vươn một bàn tay ra.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, đưa tay đến trong lòng bàn tay anh, nghĩ rốt cục có thể không cần nơm nớp lo sợ bị ngã chết, kết quả bỗng dưng dưới chân trượt một cái, cả người lập tức ngã về phía trước.

Bruce nhất thời ngậy người, hoàn toàn không kịp phản ứng, may mà mấy năm huấn luyện không vô dụng, anh phản xạ có điều kiện giơ ngang cánh tay đỡ lấy cơ thể của tôi, mà cũng đúng lúc đó, thần kinh huấn luyện của tôi cũng phản xạ, hai chân bản năng nhảy lên định lấy lại cân bằng, kết quả vừa khéo va chạm vào cánh tay anh vừa mới vươn tới, hơn nữa tay kia của tôi còn bị anh nắm trong lòng bàn tay, vì thế... hai người cùng té lăn quay trong nước.

May mà chỗ này chỉ là một thác nước nhỏ, mạch nước ngầm cũng không sâu, nhiều nhất không qua cổ, hai chúng tôi bị sặc mấy hớp nước, đập nước vài cái cuối cùng mới nhô được đầu ra, thấy đầu tóc đối phương cũng ướt sũng, đều không nhận được cười rộ lên.

Ông lão Alfred đã sớm lòng như lửa đốt chạy tới, bắt chập bị nước xối, mỗi tay một cái túm hai chúng tôi lên.

Vì thế... bởi vì lần này đột phát sự việc cầu huyết như thế, chuyện thăm dò địa hình không thể không tạm thời gác lại.

Hiện giờ đã là mùa thu, nhiệt độ không khí dần dần mát mẻ, độ ẩm nước ngầm tuy rằng tương đối cao nhưng dù sao cũng là nước lạnh, may mà thể chất của tôi và Bruce tốt, nếu là người khác, chỉ sợ đã sớm bị bệnh.

Tôi ở phòng mình tắm nước ấm, khoác áo tắm đi ra, lại phát hiện Bruce đang ngồi ở trên giường tôi, vừa lật xem bản vẽ mà Fox đưa cho anh, vừa ăn nho đỏ trong đĩa thủy tinh trên tủ đầu giường.

“... Anh không thể ở trong phòng mình đọc tài liệu sao, ngài Wayne?” Tôi bất đắc dĩ thở dài, vừa lau tóc vừa ngồi ở bàn trang điểm, nhìn gương lớn, bắt đầu bôi kem chăm sóc da sau khi tắm.

Bruce bỏ bản vẽ trong tay xuống, duỗi chân dài xuống giường, đi đến sau lưng tôi, ôm tôi vào ngực, cả người tỏa ra mùi sữa tắm và hơi nước nhẹ nhàng khoan khoái, hiển nhiên vừa tắm xong.

Nhưng cả người tôi đều cứng lại, động tác bất ổn một cái, vốn định bôi vào má lại trực tiếp chọc phải lỗ mũi.

Trời ạ! Ông đây hiện tại đang trần như nhộng! Ngoài áo tắm ra đâu có mặc cái gì khác!

Bruce hẳn là cảm thấy tôi mất tự nhiên, ở trong gương, tôi nhìn thấy anh khẽ mỉm cười, hai tay xoa bờ vai tôi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tai trái của tôi “Thật thơm, Vera...”

Tôi nuốt nước miếng, lỗ tai tôi là nơi mẫn cảm, mỗi lần bị anh hôn là cả người như muốn cháy lên vậy, vụng trộm liếc gương một cái, quả nhiên phát hiện mặt mình đỏ như muốn xuất huyết, nhanh chóng hất hai móng vuốt của anh ra: “Này này, đừng nháo, chuyện chính còn chưa xong xuôi đâu, lát nữa chúng ta phải đi xem cái động kia...”

“Gấp cái gì, nơi đó vừa tối vừa ẩm vừa lạnh, hơn nữa, chúng ta vừa bị rơi xuống nước” Bruce lười biếng nói, hai cánh tay mạnh mẽ lại vòng ôm lấy eo tôi, “Nếu không làm thân thể ẩm áp lại... em muốn bị cảm sao, Vera?”

“Vừa tắm nước ấm xong, sẽ không bị cảm...” Tôi vừa lẩm bẩm vừa định tránh ra khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng cái tên này lại thành linh mút vành tai tôi một chút, lại liếm một cái, cả người tôi lập tức tê dại, không khỏi hoài nghi anh đang trả thù tôi vì chuyện trên xe.

“Trời, trời ạ, Bruce, anh kiềm chế một chút... Á!” Tôi lắp bắp chưa nói xong, hai cánh tay anh đã mạnh mẽ ôm cả người tôi lên khỏi ghế, tôi lập tức từ ngồi biến thành cả người đứng lên dựa vào trong lòng anh, mà hai tay anh đã không thành thật cởi đai lưng áo tắm của tôi ra... đúng vậy, cái áo tắm này thuộc loại hình thắt lưng là hai dây buộc quanh eo để mặc, rất dễ cởi...

Bruce nóng bỏng hôn lên cổ trái của tôi, chậm rãi liếm hôn xuống bờ vai, nhẹ nhàng cắn một cái lên đầu vai mượt mà, một bàn tay đã vờ vào bên trong áo tắm nửa hở, nắm lấy ‘núi’ bên phải vuốt ve, tay kia thì bắt đầu xấu xa di chuyển xuống phía dưới bụng.

Trời ạ bà đây C cup thẳng nhóc này nhất định bóp rất thích! Đây là suy nghĩ đầu tiên của tôi trong đầu =

Cái suy nghĩ thứ hai là rất cực tởm táo lại, vì thế rất bảo thủ đánh một cái lên ‘móng vuốt’ anh đang di chuyển xuống dưới, ra vẻ đạo mạo nói: “Bruce, anh đang làm gì thế?”

Bruce lại thông dong cười, rút tay kia ra, từ phía sau vươn nắm lấy cằm tôi, nhìn chăm chăm vào tôi trong gương nói: “Nhìn gương, Vera.”

Giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở nóng rực phả vào lỗ tai mẫn cảm...

Rất ngứa cứu mạng lỗ tai sắp mọc kén!

Tôi đỏ mặt ngẩng đầu, nhìn vào gương, thấy anh từ phía sau ôm tôi, thân thể trắng kiện đẹp dễ rần chắc cơ hồ bao trùm lấy tôi, quần áo tôi lộn xộn dựa vào lòng anh, anh lại mặc áo trong và quần jeans chỉnh tề, một bàn tay ái muội phủ lên điểm thứ ba trong ‘ba điểm của phụ nữ’ của tôi, mà tay tôi đang vô lực đặt lấy cổ tay anh.

Tôi đỏ mặt mơ màng, anh tươi cười say lòng người tà mị cuồng quyến đẹp trai, trời ạ, hình ảnh này trong gương cũng thật quá tà ác.

Nhưng mà tôi còn không kịp phản ứng, Bruce đã lập tức bế ngang tôi lên, sau đó tôi cảm thấy dưới thân mềm mại, thấy mình đã bị mang lên giường lớn, anh cũng đè ép lên.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người thử đoán xem chương sau, liệu lão gia có thể ‘ăn’ được Vera hay không nhé ha ha ha ha =v=

Spoi:

“Này, Bruce.”

“Hm?”

“Sao anh hiểu biết rõ mấy chuyện riêng của con gái vậy? Cưng nhiên còn biết cả chu kỳ kinh nguyệt?”

Bruce hơi khựng lại, có chút xấu hổ nhìn tôi, sờ sờ cái mũi: “Ừm... Khụ, hồi trung học và đại học, anh từng có vài bạn gái...”

41. Chương 41

Cả người tôi giống như ếch lớn lật bụng, nằm ở trên giường, trên người còn có một ếch đực đè ép.

Ếch đực thuần thực cõi sạch giống như ảo thuật vậy, xong rồi còn thì thầm bên tai tôi, âm thanh đáng chết dễ nghe gợi cảm chọc người ta ứa nước: “Vera... em không biết phương pháp để phòng cảm mạo tốt nhất chính là làm mình ấm áp lên sao?” Vừa nói còn vừa chôn mặt ở trước ngực tôi cắn.

Tôi bị đầu lưỡi của anh làm cho cả người mềm yếu, nửa người dưới giống như chảy ra thứ gì đó, vừa râm rì nói: “Anh... anh đừng nói cho em rằng phương pháp kia của anh chính là lên giường...”

Bruce cúi đầu cười nhẹ một tiếng, không nói gì, chính cần một cái lên nhũ hoa của tôi, tôi hét á một tiếng, hai tay vô lực vòng lấy cổ anh, không biết khi nào tay anh đã duỗi đến hai giữa hai chân tôi, ngón tay mở ra cánh hoa mẫn cảm, sau đó đặt vào một điểm ấy.

Anh anh! Trời, trời ạ! Cảm giác giống như bị điện giật! QAA

Thân thể của tôi cung lên, hai cái đùi muốn kẹp chặt, nhưng mà thân thể khỏe mạnh của anh chen ở bên trong, tôi chỉ có thể vô lực dùng bắp đùi trong vuốt ve eo anh.

“Ừm... Anh nếm được hương vị của em, Vera.” Bruce mỉm cười nâng tay lên thử, đưa bàn tay đến bên miệng, cực kỳ quyến rũ liếm.

Tôi nhìn thấy anh như vậy, chỉ cảm thấy kích thích còn lớn hơn vừa rồi, không nhịn được cả người khẽ run, bỗng nhiên hai cánh tay nắm cổ anh thật chặt, dùng hết một chút lý trí cuối cùng hỏi: “Bruce, nếu... nếu giờ em nói với anh, kinh nguyệt của em còn chưa hết thì sao?”

Bruce nhướn lông mày nhìn tôi ba giây, bỗng nhiên nở nụ cười, “Em đang nói dối” anh nói, sau đó quơ quơ bàn tay kia, “Bởi vì không có máu.”

Tôi im lặng.

“Huống hồ từ lúc ở tu viện trở về đã gần nửa tháng... Hey, đừng bắt nạt anh là đàn ông chứ, em yêu, anh không phải không biết gì mấy chuyện này như em nghĩ đâu.”

Tôi nghe vậy, trong lòng có chút khó chịu, lẽ nào vị công tử đào hoa này hồi còn là học sinh đã có rất nhiều bạn gái, cho nên mới hiểu biết chuyện này như thế...

Nhưng lập tức, Bruce liền làm tôi tạm thời không thể nào suy xét nổi mấy chuyện ấy.

Anh bỗng nhiên chống tay thẳng lên, cúi xuống hôn môi tôi, dịu dàng lại mạnh mẽ hôn, đầu lưỡi giống như một con cá nhỏ búng bình tiến vào trong khoang miệng của tôi bơi lội, làm cả trái tim tôi đều ngứa lên.

Trước kia, lúc xem phim đã thường xuyên háo sắc nhìn chằm chằm môi Người Dơi, nhất là sau khi đội mũ dơi, bởi vì chỉ lộ ra cằm và môi, cho nên bộ phận ấy trở thành tiêu điểm rõ ràng nhất toàn bộ màn ảnh. Môi cực bạc lại cực sắc bén, cằm đầy đặn kiên nghị, hoàn mỹ mà gợi cảm tựa như điêu khắc vậy, cho dù cười rộ lên cũng mang theo xa cách và thừa thốt, lần nào cũng làm một tên háo sắc như tôi vừa yêu vừa đau lòng lão gia tịch mịch ảm đạm.

À, không không, kỳ thực yêu thương đau lòng khẳng định là không sai, nhưng quan trọng nhất... là một cô gái muốn nhắm vào nam thần, nhìn thấy đôi môi đẹp của lão gia, phản ứng thứ nhất đương nhiên là xông lên liếm màn hình! __(:3) __

Cho nên... xin hãy hiểu và thông cảm cho tôi khi vừa bị Bruce hôn đã không có lực chống đỡ đi.

Nhưng nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Bruce thở hào hển thoáng rời khỏi môi tôi, để trán vào trán của tôi, để chóp mũi vào chóp mũi tôi, khóe miệng mỉm cười: “Anh đã sớm muốn làm như vậy, Vera.”

“Hm?” Tôi mơ mơ màng màng nhìn anh, vừa mới bị kích tình hôn, không hiểu anh có ý gì. Là hôn cái miệng nhỏ nhắn hay là chạm vào chỗ xấu hổ? Mấy cái đó, chẳng phải anh đã sớm đã làm rồi sao?

Anh buồn cười cúi đầu đến gần chóp mũi tôi, sau đó một tay nâng eo tôi lên, một tay kia đặt một chân tôi lên vai, lại sau đó...

“A a a trời ạ đau quá đau quá a a a Bruce tên cầm thú kia sao lại thô như vậy anh làm thế nào thế chết tiệt!” Tôi đau rơi nước mắt, đau đến kêu to đến mức phỏng chừng triệu được cả ông lão Alfred đến. Vừa kêu vừa đánh cánh tay cơ bắp của anh, bỗng nhiên không biết lấy sức lực ở đâu ra, mạnh mẽ nâng nửa người trên lên, cắn vào vai anh.

Thôi... Ừm... Cơ bắp thật rắn chắc, vừa rắn vừa thịt, lại khá co giãn, vị rất không tệ.

“Ừm! Vera...” Bruce thét lớn một tiếng, hít một hơi lạnh, tôi lại miễn cưỡng cảm giác thứ ở trong thân thể càng nóng càng thô càng cứng rắn hơn QAA

“Anh, anh tạm thời không cử động, Vera, em nhịn một chút... Lát nữa sẽ không đau, cô bé ngoan...” mặt anh đỏ lên, mím chặt môi nhẫn nhịn, thái dương cơ hồ nghẹn ra gân xanh, có giọt mồ hôi trượt xuống từ chóp mũi kiểu nhỏ, vừa khéo dừng ở giữa ngực tôi.

Thân thể tôi lúc này miễn cưỡng chịu đựng, giọt mồ hôi kia giống như một giọt dung nham vậy, khiến cả người tôi nóng lên, lại cảm thấy khá thoải mái.

Bruce hiển nhiên cũng chú ý tới giọt mồ hôi kia, tôi có thể cảm thấy giọt chất lỏng kia chậm rãi trượt xuống, mà ánh mắt của anh cũng đi theo nó, nhiệt độ ánh mắt còn cao hơn cả dung nham.

Anh bỗng nhiên cúi đầu, theo đường giọt nước kia chạy, chậm rãi liếm.

Tôi vừa khó chịu vừa thoải mái, vừa muốn khóc vừa muốn cười, chỉ cảm thấy cả người bị tra tấn, mà nơi khởi nguồn ‘tội ác’ chính là ở thứ trong người, rốt cục không nhịn được nhấc chân chạm vào eo anh, hít mất nhẹ giọng râm rì: “Ừm... Bruce...”

Bruce hiển nhiên cũng nhăn nheo đến mức sắp bạo đi, nhưng anh vẫn cố gắng nhịn xuống, hai tay vừa nhẹ nhàng nhu ngực tôi, vừa mỉm cười: “Sao vậy? Vera?”

Tôi hơi gấp gáp, chân dụi eo anh nhanh hơn: “Ừm... Cái kia... Nhanh chút... Còn chờ cái gì...”

Bruce như là ghen cười đến mức không chịu được, để sát vào lỗ tai tôi thấp giọng hỏi: “Mau làm gì? Quý cô tôn kính, ngài không nói, làm sao anh có thể biết ngài muốn gì chứ?” Vừa nói còn vừa thổi vào trong tai tôi.

Cả người tôi giật một cái, tỉnh táo hơn, nhưng vẫn khó chịu đòi mạng, vì thể mạnh mẽ mở mắt ra, hung tợn trừng anh: “Bruce, em biết anh muốn trả thù đêm đó ở tu viện... Nhưng mà...” tôi hơi tạm ngừng.

“Nhưng mà cái gì?” Bruce cười tủm tỉm nhìn tôi, còn ác liệt thoáng ra vào giữa hai chân tôi một chút, trên chọc tôi suýt rên rỉ ra tiếng.

Tôi nhắm mắt lại, bất cứ giá nào: “Chẳng phải anh nói lão nhị của anh là của em sao?! Nhanh chóng làm cho em!”

Bruce cười khoan khoái sung sướng, hung hăng ngậm lấy môi tôi, bắt đầu mạnh mẽ làm động tác khiến tôi phát cuồng.

Đến lúc này, tôi không khỏi cảm ơn bà chị Mặt Sọc không ngừng dạy bảo tôi suốt năm năm, khiến tôi có được thể lực tuyệt vời và... tính mềm dẻo.

Đúng vậy... Thể lực tốt, sự chịu đựng tốt, một đêm N lần sỏi cũng không sao, nhưng mà Bruce còn cố tình thích chơi các loại tư thế kỳ lạ quỷ dị!

X sau, X ngồi Quan Âm v.v... mấy thứ đó đều rất đại chúng hóa, nhưng mà vì sao anh còn thích mang cả yoga vào... TAT

Mà anh học được yoga từ khi nào thế, cũng là đại sư Ra's al Ghul dạy sao? Làm sao có thể có kỹ năng hung tàn thể này chứ! Lần đầu tiên tôi gặp đấy!

Tóm lại, không nói vô nghĩa nhiều, tôi và Bruce đại chiến ba trăm hiệp, tắm rửa xong thuận tiện thủy chiến hai trăm hiệp, xong rồi lúc ngủ thì đã gần 12 giờ khuya.

Nhớ lại, lúc chúng tôi từ động dục trở về tắm rửa xong mới gần bảy giờ mà thôi

Ông lão Alfred có lẽ đã sớm biết rõ trong lòng, có lẽ đã ở ngoài cửa nghe lén, tóm lại ông ấy không hề đánh gãy chúng tôi, có lẽ ông ấy sớm biết rằng chỉ cần chúng tôi vừa đối, đương nhiên sẽ chủ động xuống tầng tìm ăn.

Bruce hơi nhắm hai mắt chớp mắt, tôi nằm trong ngực rắn chắc của anh, nhàm chán vô nghĩa nghịch bàn tay to của anh.

“Này, Bruce.” Tôi đột nhiên nhớ tới chuyện đó, là chuyện khiến tôi phiền lòng lúc vừa lên giường.

“Hm?” Giọng nói của anh trầm thấp, âm cuối hơi ngân lên, mang theo giọng mũi gợi cảm say lòng người.

“Sao anh hiểu biết rõ mấy chuyện riêng của con gái vậy? Cứ nhiên còn biết cả chu kỳ kinh nguyệt?”

Hô hấp của Bruce vốn bình thản bỗng ngừng lại một chút, có chút xấu hổ nhìn tôi, sờ sờ cái mũi: “Ừm... Khụ, hồi trung học và đại học, anh từng có vài bạn gái...”

Tôi buông tay anh ra, cúi đầu, im lặng không nói. Được rồi, tôi biết loại chuyện này rất bình thường, ví dụ như tôi, kiếp trước tuy chưa có bạn trai nào, nhưng tốt xấu cũng có thâm mến vài người, còn nam thân trong phim trong truyện lại nhiều vô số kể, tuy rằng Người Dơi cũng là người tôi thích... nhưng tuyệt đối là “một trong”.

Tôi là vì đi tới thế giới này, cùng Bruce trải qua nhiều như vậy, càng thêm hiểu biết anh, mới chậm rãi yêu anh. Tôi yêu là bản thân anh, mà không chỉ là hai chữ ‘Người Dơi’ này.

Cho nên... một khi nghĩ đến chuyện anh cũng có rất nhiều ex, hơn nữa đến bây giờ tôi cũng không dám suy nghĩ Rachel có địa vị gì ở trong lòng anh... Tôi liền không nén giận được.

Tuy rằng muốn tin tưởng người yêu của mình, nhưng mà... Đối mặt với một người yêu có bề ngoài gia thế nhân phẩm đều siêu việt như Bruce, tôi vẫn rất khó có thể bình tĩnh đối mặt.

“Vera?”

Anh có chút khấn trương gọi, kéo tôi vào trong lòng, lòng bàn tay ôm vai tôi, tôi mới phát hiện bả vai lộ ra bên ngoài quá lâu nên hơi lạnh lạnh, bị bàn tay nóng hầm hập của anh ôm lấy, đặc biệt thoải mái.

Tôi gối đầu lên khuỷu tay anh, nâng mắt lên nhìn anh, có thể nhìn thấy rõ đường cong mạnh mẽ của anh, cằm và mũi sáng sủa, cặp mắt thâm thúy như hồ sâu đang nhìn chằm chằm tôi.

“Vera, đừng luôn khiến anh khấn trương như vậy, được không?” Anh hôn lên trán tôi, thấp giọng nói, “Bruce Wayne là của em, tươi cười của anh ấy là của em, sự dịu dàng của anh ấy là của em, lão nhị của anh ấy cũng là của em, chỉ thuộc về một mình em, biết không?”

Biểu cảm nghiêm túc như vậy lại nói ra những câu ấy...

Tôi rốt cục nhìn không được nở nụ cười, hôn lên má anh một cái, “Em biết, Bruce thân yêu.”

Bộ quần áo bọc thép cho nữ được đưa đến rất nhanh, chất liệu và công năng giống của Bruce như đúc, mặc vào cảm giác cũng không tệ, tuy rằng là khôi giáp mềm, nhưng rất nhẹ, tuyệt không cảm thấy trời buộc.

Hơn nữa tháng sau đó, Bruce, tôi, còn có ông lão Alfred ba người ở mãi trong trang viên Wayne, gia công và xử lý các trang bị của Người Dơi, bao gồm cả phun sơn latex đen cho chúng, đặt hàng mũ giáp từ khắp nơi trên thế giới và linh kiện, vật liệu của vũ khí che tay, cùng với trang trí động dưới mặt đất, thành đại bản doanh của Người Dơi.

Linh kiện để chế tác hai cái tai dơi được đặt hàng ở một thương nhân người Trung Quốc, ở điểm này không thể không gờ ngón cái, đừng nhìn hai cái tai dơi kia trông quái dị, trên thực tế bên trong lại cất giấu thiết bị nghe lén dạng nhỏ, sau đó Fox còn trang bị cho chúng nó cả tiếng gào, cái này giúp Bruce có thể tùy thời tùy chỗ nghe lén thông tin internet không dây toàn thành phố.

Việc liên lạc với xưởng Trung Quốc, đương nhiên từ tôi làm, đương nhiên, tên khách hàng và địa chỉ đều là hư cấu, tôi lợi dụng thiết bị thay đổi giọng nói, nói giọng vùng đông bắc Trung Quốc... kiếp trước xem chương trình Xuân Vãn của CCTV, bị nhóm Triệu X Sơn hun đúc không ít, đối phương luôn cho tôi là một vị giám đốc giàu có đến từ tỉnh Cát Lâm.

Tôi gần như là cao hứng phấn chấn làm việc này, bởi vì nó khiến tôi cảm thấy sự hiện diện của mình rất có ý nghĩa, hơn nữa... tôi đang chứng kiến và tự mình tham dự toàn bộ quá trình Người Dơi sinh ra.

Rốt cục, buổi tối hôm nay, mọi công việc tạm thời đều xong, mà Bruce cũng nhận được tin tức trùm tội phạm Carmine Falcone trong tuần này sẽ nhập rất nhiều thuốc phiện.

Spoi:

“Hắn sẽ động thủ với Rachel.” mặt Bruce trầm xuống.

Bruce nhăn mày rất chặt, liếc tôi một cái, muốn nói lại thôi, hiển nhiên cực kỳ khó xử.

Kỳ thực tôi có thể cảm giác của anh, nếu tôi là anh, hiện tại chỉ sợ dù quyết định thế nào cũng đều là sai, anh mở miệng nói mình đi cứu Rachel, thì tôi khẳng định sẽ mất hứng; đề nghị tôi đi cứu Rachel, thì tôi đây khẳng định càng mất hứng.

42. Chương 42

Nơi này là đầu một con ngõ hẹp tối tăm cách cục cảnh sát thành phố Gotham ước chừng một quãng trường, hiện tại là mười giờ đêm, tôi đỗ xe ở trong ngõ nhỏ, sau đó đứng bên đường không ngừng nhìn quanh. Tuy rằng biết Bruce làm việc này sẽ không gặp sự cố gì, nhưng anh rời đi đã rất lâu, tôi không nhìn được bất đầu lo lắng.

Đêm nay chúng tôi lái một chiếc xe Ford cũ, Bruce nói là anh có chuyện muốn hỏi thám tử Gordon, hơn nữa sợ có gì nguy hiểm, suy nghĩ mãi rồi quyết định bảo tôi ở đây chờ anh.

Tôi có chút không hiểu cộng thêm không vui, chẳng phải anh luôn miệng nói muốn tôi làm chiến hữu sao, sao cứ gặp được tình huống thế này lại không cho tôi đi chứ = =

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt anh kiên quyết, tôi lại nghĩ đến ngõ nhỏ ngày mai trên báo nhìn thấy “Hai dơi đồng loạt hiện thân trong thành phố” v.v... thì không tốt, vì thế đành phải đáp ứng anh.

Nhưng mà, khi tôi nhìn thấy Bruce khập khiễng đi ra từ góc phố, tôi rất cực hiểu vì sao anh không cho tôi đi cùng.

Lúc này, bộ trang bị Người Dơi còn chưa hoàn chỉnh, như là áo choàng dơi, xe dơi v.v... đều chưa xuất hiện trong tầm mắt của Bruce, cho nên trang bị trên người anh hiện chỉ có bộ bọc thép, mảnh giáp che tay chân, còn có cái mũ trùm kín đầu giống hệt bọn cướp.

Thấy anh một tay đỡ eo, một tay ôm ngực, lấy tư thế cực kỳ khêu gợi loạng choạng đi tới. Tuy rằng anh còn chưa tháo mũ trùm đầu xuống, nhưng tôi có thể nhìn ra gương mặt anh nhăn lại.

“Bruce! Anh vẫn ổn chứ?” Tôi đau lòng, nhanh chóng chạy đến đỡ anh, đưa anh vào trong xe.

“Rời đi nơi này trước đã. Đi về đường cũ.” Bruce nặng nề dựa vào ghế, thở phào một cái, “May mà em không đi.”

“Sao thế, gặp phải cái gì nguy hiểm sao? Có phải anh bị thương không?” Tôi vừa lái xe vừa quay đầu nhìn anh.

“Không.” Bruce dựa ghế nghiêng đầu, cười khổ với tôi, “Chủ yếu là bởi vì... Ừm, cách rơi xuống rất mất thể diện.”

Tôi kinh ngạc: “Anh nhảy xuống từ chỗ cao sao?” Không có áo choàng dơi mà nhảy xuống, anh định thực hành cách trong ‘35 cách đi tìm chết’ sao?

“Đâu có, em yên tâm, anh còn không ngốc đến mức đó, “Bruce nhanh chóng giải thích, “Anh chỉ là đi gặp Gordon, hỏi chuyện Falcone buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa nói cho ông ấy rằng Rachel là một công tố viên đáng tin cậy, sau đó...”

“Sau đó anh liền nhảy lầu?” Tôi liếc mắt nhìn anh.

“Ông ấy đột nhiên lấy súng ra đuổi theo anh, sau lại có vài cảnh sát nghe thấy tiếng động đều chạy đến” Bruce xoa bả vai, “Cho nên anh không thể không nhảy từ ban công tầng hai xuống, kết quả... va vào cửa sổ phòng hộ trên tòa nhà đối diện.”

Anh hơi mất tự nhiên bĩu môi.

Tôi thở dài, một tay tiếp tục lái, một tay vươn ra chạm vào ngực anh, “Còn đau phải không?”

“Chẳng đau đến thế đâu.” Bruce mỉm cười nắm lấy tay của tôi.

“Em nghĩ ngày mai anh cần gặp Fox một lần.”

Có kỹ thuật của Fox ủng hộ, Bruce, tôi và Alfred, hiệu suất công việc của ba người trở nên cao lên. Chưa đến ba ngày, dùng vài trí nhớ mở bằng điện kiểu mới do Fox cung cấp, áo choàng dơi của Bruce đã được làm xong, khi mở ra cánh là dài bốn mét, hơn nữa sau khi mở bằng điện, thoát nhìn cực kỳ giống cánh dơi, hơn nữa hệ số an toàn rất cao.

Tôi đương nhiên cũng có trang bị như vậy, nhưng dưới sự yêu cầu mãnh liệt của tôi, chỉ làm thành dù ba lô loại nhỏ để nhảy + bay. Tôi thật sự không định biến thành “Nữ Người Dơi”, nghe như thần vậy.

Hơn nữa, Bruce còn nói anh ở chỗ Fox gặp được một loại xe bọc thép có lực đàn hồi cực kỳ tuyệt vời, anh định sơn nó thành màu đen, làm xe riêng của Người Dơi.

Ngày Falcone vận chuyển thuốc phiện đến rất nhanh.

Hôm nay, sau giữa trưa, Bruce đang ở trong động cẩn thận mài sắc một đồng phi tiêu hình dơi, Alfred ở bên cạnh dùng búa đập nát một mũ giáp dơi.

“Hàm lượng than chì của thứ này rất cao” ông nói, “Nhưng tôi nghĩ 10000 cái tiếp theo sẽ đáp ứng yêu cầu kỹ thuật.”

Bruce đang thưởng thức phi tiêu dơi vừa mài xong, ừm một tiếng.

“Vì sao lại là dơi, lão gia Wayne?”

“Bởi vì tôi sợ hãi dơi” Bruce hơi mỉm cười, thuận tay phi chiếc phi tiêu dơi đi, cắm phập vào cây gỗ, “Tôi muốn kẻ thù phải chịu đựng nỗi kinh sợ đó với tôi.”

Tôi không chú ý bọn họ nói gì, bởi vì tôi đang cẩn thận điều chỉnh thiết bị nghe lén mà Bruce đã cài vào những địa điểm khả nghi trong thành phố Gotham.

Bỗng nhiên, bên mắt trái tôi chớp một cái, nhìn thẳng màn hình máy tính, địa điểm kia chỉ về phía một quán bar của Falcone.

“Bruce, em nghĩ anh cần nghe cái này một chút.” Tôi lấy tai nghe xuống, ấn phím loa.

“... Nghe nói anh tính toán bỏ ra một số tiền lớn để diệt trừ cô ta?” Đây là tiếng của cảnh sát Flass – đồng bọn với Falcone.

“Đến cùng thì anh muốn nói cái gì, Flass?” giọng của Falcone hơi mất kiên nhẫn.

“Ông đã nhìn thấy con bé đó chưa? Một con bé xinh đẹp, trước mắt là trợ lý của công tố viên quận... Tôi muốn nói là, nếu ông muốn xuống tay với cô ta, có thể sẽ gây sự chú ý của cảnh sát, như vậy... thật sự tốt?”

“À, ông có vẻ đã đánh giá khá cao tình hình trị an của thành phố Gotham rồi.” Falcone cười rộ lên, “Ngày nào đi làm về cũng có người bị cướp bóc trên đường... Đúng vậy, con người luôn dễ dàng dính phải số con rệp như vậy mỗi ngày.”

Sau đó hai người bắt đầu nói một vài đề tài về mùi thuốc lá và gái gọi v.v....

“Hắn sẽ động thủ với Rachel.” mặt Bruce trầm xuống.

Tôi chậm rãi gật gật đầu, ừm một tiếng, chẳng qua là thấy biểu cảm Bruce như vậy, trong lòng có chút khó chịu. Tôi thầm khuyên mình, hiện tại Bruce chỉ coi Rachel là bạn bè, phải tin tưởng anh mới được, nghe thấy bạn mình có khả năng gặp nạn, lộ ra biểu cảm này là bình thường.

Đáng giận...

A a a nhưng là vẫn khó chịu siêu cấp! Mất hứng! Nói tôi bụng dạ hẹp hòi, tôi cũng nhận! Bất cứ cô gái nào nhìn thấy bạn trai mình lo lắng bạn gái cũ cũng đều cảm thấy giận dữ mà!

Hơn nữa Bruce như vậy... đã không chỉ là một lần hai lần!

Ông lão Alfred luôn luôn mỉm cười trầm mặc ở bên cạnh, biểu cảm kia thấy thế nào cũng giống như đang xem kịch vui.

Bruce nhăn mày rất chặt, liếc tôi một cái, muốn nói lại thôi, hiển nhiên cực kỳ khó xử.

Kỳ thực tôi có thể cảm giác của anh, nếu tôi là anh, hiện tại chỉ sợ dù quyết định thế nào cũng đều là sai, anh mở miệng nói mình đi cứu Rachel, thì tôi khẳng định sẽ mất hứng; đề nghị tôi đi cứu Rachel, thì tôi đây khẳng định càng mất hứng.

Ông lão Afred rất không nghĩa khí xem ‘kịch hay’ rất hả dạ, căn bản không có ý định mở miệng giúp anh giải vây, về mặt Bruce đã có chút ủ rũ.

Tôi thở dài, aiz... thôi thôi thôi, ai bảo tôi cố tình thích người đàn ông có ‘tiền án’ này chứ.

“Để em đi cứu Rachel đi.” Tôi nói.

“Không được, rất nguy hiểm.” Cũng không ngờ lập tức phủ quyết, tốc độ nhanh đến mức như không hề suy xét, hiển nhiên là phản ứng trước tiên.

Tôi vui mừng, xem ra ở trong lòng anh, tôi vẫn quan trọng hơn Rachel một chút.

Vì thế tôi còn nói: “Vậy em đến bến cảng bắt đám Falcone?”

“Thế thì càng nguy hiểm! Em điên rồi sao?” sắc mặt của Bruce có chút khó coi.

Tôi khẽ cười rộ lên, khoanh hai tay trước ngực đi đến gần, Bruce còn ngồi trên ghế dựa, tôi nhìn xuống anh, vươn tay nâng cằm anh lên: “Để em đi cứu Rachel, hoặc là anh đi cứu Rachel, sau đó một tháng em sẽ không nói với anh lời nào hết. Chọn một cái đi, tuần nam.”

Ông lão Afred rốt cục nhìn không được phì cười.

“... Đừng đùa mà, Vera...” Bruce cũng thả lỏng, cười khổ, “Chúng ta phải mau chóng lập xong kế hoạch, mười một giờ đêm nay, đồng thuốc phiện kia sẽ...”

“Em không đùa, Bruce,” tôi hơi cúi người xuống, hai bàn tay ôm hai vai anh, nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói, “Là ai luôn miệng nói muốn em làm chiến hữu mà không phải là cô gái bé bỏng tránh ở sau lưng đàn ông xin bảo vệ? Anh thay đổi nhanh như vậy sao? Huống hồ anh cho là Falcone sẽ phái bao nhiêu người đi đối phó một nữ công tố viên tay trái gà không chặt? Đừng quên em từng một mình đánh ngã sáu, bảy mươi Ninja Bóng Tối... Khi đó anh và Ducard chẳng phải là đều ở đó sao?”

“... Là sáu, bảy người, không phải là sáu, bảy mươi người.” Bruce nói.

“... Được rồi, cứ cho là thế đi, không cần để ý mấy chi tiết này” tôi mất kiên nhẫn nói, đứng thẳng dậy vẫy vẫy tay, “Tóm lại, anh xem rồi làm đi, nếu anh đi cứu Rachel, em nói được thì làm được, tuyệt đối cả tháng cũng sẽ không nói chuyện với anh dù chỉ một tiếng.”

“...”

“Hay là anh lo rằng năng lực của em không đủ, sẽ làm hỏng hành động lần này, lo lắng em sẽ liên lụy đến thanh mai của anh bị thương?” Tôi rốt cục không nhịn được chua xót.

“Anh từ đầu đến cuối đều chỉ lo lắng một mình em thôi, Vera, đừng hiểu lầm ý anh.” Bruce mím môi, biểu cảm nghiêm túc lên.

Tôi cũng nheo mắt lại, nhìn thẳng anh như chơi gà.

“Khụ, lão gia Wayne” lương tâm của ông lão Afred rốt cục được phát hiện, lên tiếng hoà giải, “Tôi cảm thấy cậu hoàn toàn có thể tin tưởng năng lực của cô Vera.”

Tôi và Bruce lần này vẫn không xích mích, nhưng anh vẫn không đồng ý để tôi đi cứu Rachel. Vì thế dưới mọi lo lắng, anh đưa cho tôi các loại trang bị, nếu không phải tôi rất khỏe, phỏng chừng đã không bước nổi.

Trang phục bọc thép, mặt nạ bảo vệ và ba lô dù để bay là tối thiểu, anh còn tách tai nghe truyền tin không dây ở trong mũ dơi, lắp lên mặt nạ của tôi, liên tục dặn một khi nguy cấp không còn cách xoay xở thì lập tức dùng nó để báo cho anh.

Thậm chí anh còn đưa tôi một cây súng mini tự động, nói với tôi là lúc cần thiết thì nhất định phải nổ súng tự vệ.

Chúng tôi lái xe đi tới ngõ nhỏ lần trước, Bruce đã thay trang phục Người Dơi. Tôi cũng thay xong, đeo mặt nạ, gật đầu với anh, vừa mới chuẩn bị xuống xe, lại bị anh kéo tay lại.

Anh vươn đầu đến hôn môi tôi, mặt nạ dơi cứng rắn nhẹ nhàng sát qua chóp mũi tôi.

“Bảo vệ bản thân” ánh mắt của anh ở sau mặt nạ chăm chú nhìn, mang theo tình cảm đè nén, “Vì anh.”

“Anh cũng vậy.” Tôi khẽ mỉm cười với anh, nắm lấy bàn tay anh đeo bao tay, đặt ở bên môi hôn một cái, sau đó xoay người mở cửa xe.

Spoi:

“Bị thương vô duyên vô cớ, không có các hoạt động xã giao, mọi người nhất định sẽ hoài nghi... đại thiếu gia Bruce Wayne đến cùng đang làm cái quỷ gì.”

“Thế một người như tôi thường làm những gì?”

“Đua xe, tổ chức yến hội, mua hàng xa xỉ, hẹn hò với các nữ minh tinh xinh đẹp...”

Nghe đến tận đây, tôi cảm thấy nếu tôi còn không ra thì rất ghen khuất, vì thế họ khan một cái, đẩy cửa ra, khoanh tay nhún mào nhìn về phía ông lão Afred, “Chào buổi chiều, các vị tiên sinh.”

43. Chương 43

Chỗ xuống xe vừa khéo là nơi hai chúng tôi phải tách ra hành động, cách quán bar của Falcone và điểm dừng đường sắt của Rachel không xa. Sau khi mỗi người đi một ngã, tôi đi bộ ước chừng năm phút đồng hồ đã tới phía dưới cầu thang nhà ga.

Quả nhiên, từ sau khi William Earle quyết định thanh hoán hạng mục đường sắt thành phố, mấy điểm vốn nên đây người đi giờ lại trở nên trống trải rất nhiều, giờ lại là ban đêm, người càng ít, một cái đèn đường mờ nhạt thăm thẳm, chỉ có phía dưới cột sắt cách đó không xa có người lang thang đang ngủ, ngay cả lưu manh đầu gấu cũng lười đến nơi này.

Không biết nếu Thomas Wayne sống lại, nhìn đến cảnh tượng này sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tôi mặc bộ đồ đen, nhẹ nhàng trèo lên cầu thang sắt, động tác nhanh nhẹn bám lên lan can phía dưới cùng của cầu thang, cả người giống con khỉ lại giống con nhện bám ở đó. Vị trí này khuất bóng hơn nữa cực kỳ kín đáo, tầm nhìn tốt, có thể từ mặt bên trực tiếp nhìn thấy những gì xảy ra trên cầu thang, quan trọng nhất là... rất tiện cho việc yên lặng nhảy lên cầu thang đánh người.

Thời gian vừa lúc, chưa đến ba phút, tôi cảm thấy lan can sắt trong lòng bàn tay bắt đầu chấn động, xa xa đang có một chiếc tàu sắt chạy đến, hẳn là chiếc mà Rachel đi.

Tàu ngừng lại, sau đó vang lên tiếng bước chân ‘ca đát ca đát’, sau đó chính là tiếng bước chân im bật ngừng lại, còn có tiếng Rachel thở hổn hển một cái.

Những người này vừa khéo ngay tại phía trên tôi, tôi ngẩng đầu, xuyên thấu qua khe song sắt nhìn thấy hai chân đứng ở bên trên, nhưng...

Chị Rachel à, chị mặc váy... Tôi ở bên dưới nhìn thấy hết rồi đấy!

Bỗng nhiên nhớ tới đoạn này trong phim, không biết lúc ấy, Bruce trốn ở đâu, ngộ nhỡ cũng giống tôi thì...

Nghĩ vậy, tâm tình nhất thời khó chịu, đúng lúc vài người bên trên bắt đầu động thủ, Rachel hét lên một tiếng, giơ lên súng bắn điện trong tay công kích người trước mặt.

Cô gái, đằng sau cô còn có người đẩy, đường lo đầu mà không lo đuôi chứ... Mất thấy ba người phía sau cô định nhào lên, tôi nhanh chóng nắm chặt lấy lan can, dồn lực vào phần eo lật mình lên, một đám đánh một tên choáng váng, đồng thời giơ chân đá bay một tên lại tháo càm tên cuối cùng, quăng hẳn xuống cầu thang.

Hết thấy đều hoàn thành trong yên lặng không một tiếng động! Siêu nhanh chóng siêu hoàn mỹ! Quả thực có thể so sánh với biểu hiện của lão gia trong phim!

Tôi thăm giờ ngón cái với mình.

Lúc này, tên đứng đối diện Rachel đã bị tôi dọa, lập tức quay đầu chạy trốn chết, cô em Rachel đáng thương còn tưởng rằng là súng bắn điện của mình có tác dụng, quá hưng phấn nên cần bản không phát hiện phía sau cô ấy còn có tôi, hưng phấn hô to: “Đúng thế đấy! Anh sớm nên chạy đi!”

Này này... cô em, cô nói lớn như vậy không sợ lại dẫn thêm mấy tên nữa tới sao...

Tôi học dáng vẻ Người Dơi trong phim hơi tựa vào lan can cầu thang, yên lặng nhìn chăm chú vào Rachel, đợi cô ấy xoay người lại, quả nhiên bị tôi làm cho phát hoảng, kinh hãi kêu một tiếng rồi bắn súng bắn điện vào tôi.

Luồng điện màu lam đánh vào ngực của trang phục phòng hộ tuyệt hảo, một tí da cũng không bị rách, nói là ngứa đã nể mặt loại súng này rồi.

Tôi làm tư thế rất lạnh lùng rất cool, trầm mặc nhìn cô ấy, giờ tay lên vô tư phát cái dây dẫn điện nhỏ đang nhẩy lách tách trước ngực, giống như phôi tro bụi dính trên quần áo vậy.

Bản thân tôi cũng cảm thấy tôi quả thực đẹp ngây người.

“Cô... cô là ai?” giọng Rachel hơi khàn khàn, có thể nhìn ra được cô ấy đang cố kìm nén sự hoảng sợ.

“Falcone cử chúng đến để ám sát cô.” hỏi một đằng, tôi trả lời một nẻo. Mà, tôi luôn luôn cảm thấy kiểu cool ‘hỏi một đằng, trả lời một nẻo’ này chỉ có cao nhân mới có thể làm, tôi đã sớm muốn thử.

“Vì sao?” tiếng nói của Rachel lạnh xuống, hiển nhiên nhắc tới chuyện có liên quan đến công việc, cảm xúc của cô ấy có thể nhanh chóng ổn định lại, không thể không cho cô ấy một ngón tay cái.

“Có lẽ... là vì cô là một nhân viên nhà nước thanh liêm hiếm có.” Tôi không nhớ rõ lời kịch của lão gia là gì, chỉ có thể bịa một câu, sau đó ném một chồng ảnh xuống đất, đây là thứ mà Bruce đưa tôi lúc vẫn còn ở biệt thự Wayne.

“Đây là cái gì?”

“Chứng cứ phạm tội của Falcone.” Tôi vẫn bình tĩnh nói chuyện, nói nhiều thì hơi khó chịu. Lần này đi rất vội vàng, nhất định phải nhớ về sau phải hỏi Bruce mấy biến giọng giống như của anh.

“Rốt cuộc cô là ai?” Rachel đề phòng nhìn tôi, chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt ảnh chụp.

“Tôi làm việc cho Người Dơi.” Tôi hơi kiêu ngạo nói, “Nhớ kỹ, Người Dơi. Bat_man.” Nói xong câu đó, không đợi Rachel ngẩng đầu, tôi đã nhảy ra lan can, chạy ra khỏi phạm vi sân ga, ẩn sâu công và danh.

Khi tôi đuổi tới bến cảng mà Falcone chuyên chở hàng hóa, đúng lúc nhìn thấy Bruce đứng trên đỉnh xe mui, thò tay vào bóc Falcone lên.

“Ta là Người Dơi.” Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên, sau đó đập đầu vào đầu Falcone, làm hắn hôn mê.

Sau đó anh ngẩng đầu, nhìn thấy người lang thang cách đó không xa đang nhàn nhã ăn gì đó.

Người lang thang kia hình như cảm giác được gì, cũng ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thẳng vào mắt Người Dơi.

“Áo bành tô đẹp đấy.” Bruce gạt đầu với ông ta, sau đó nhấn đai lưng một cái, dây kéo vốn treo trên chỗ cao tự động thu lại, mang theo anh và Falcone lên.

Tôi yên lặng xem từ một nơi bí mật gần đó, tôi biết từ giờ khắc này, Người Dơi mới thực sự thành thực. Anh vừa mới tự tay bắt kẻ từng đã cười nhạo anh rằng không biết khó khăn là gì, chằm chọc cha anh giống như chó vẫy đuôi mừng chủ với hung thủ, cuối cùng còn đá anh ra quán bar kích thích anh lưu lạc bảy năm làm tội phạm. Cho nên từ giờ khắc này, Bruce Wayne đã hoàn toàn vĩnh biệt cái tôi gầy yếu vô lực hồi nhỏ.

Thần bảo vệ của thành phố sinh ra.

Hai chúng tôi hợp lực trói Falcone đang hôn mê lên đèn pha trên mái nhà của cục cảnh sát thành phố, cột sáng thô to sáng như tuyết bị bóng người che đi, hình thành hình vẽ kỳ dị lên màn trời u ám.

“Hey, Bruce... anh cảm thấy kia giống cái gì?” Tôi chỉ vào cái bóng kia.

“Giống một con dơi lớn, anh thấy vậy.”

Vội vàng cả đêm, tôi và Bruce đều mệt chết. Nhưng tôi vẫn kiên trì bôi thuốc cho anh, ông lão Alfred hỏi tình hình cơ bản xong, ái muội cười lui xuống. Kỳ thực từ bảy năm trước, chuyện rịt thuốc buộc vết thương cho Bruce, đã không cần ông ấy giúp nữa.

“Vera...” Bruce trần nửa người trên ôm tôi vào ngực, cơ ngực kiên cố co giãn khiến mặt tôi nóng lên, trong lòng cũng ngứa, “Em không sao thật tốt quá. Lúc đánh mấy tay buôn ma túy kia, anh luôn nghĩ làm thế nào để nhanh chóng đi tiếp ứng cho em, không nghĩ tới ngược lại em tới bên cạnh trước.”

“Vài tên cướp vớ vẩn mà thôi, em đã sớm nói cho anh là không cần lo lắng mà.” Tôi chôn mặt vào lòng anh, rầu rĩ nói, có thể cảm giác được bờ môi của anh khê hôn nhẹ tóc tôi.

“Ừm... Nhưng em thật sự không bị thương sao? Không được, anh phải kiểm tra.” Bruce thò tay chạm vào nút áo tôi.

“Em thật sự không bị thương mà cái tên này! Không còn sớm nữa, nên ngủ đi!” Tôi nhảy ra khỏi lòng anh, vội vàng vàng đi ra cửa phòng.

Phía sau vang lên tiếng cười trầm thấp của Bruce, tôi đỏ mặt đóng cửa lại.

Kỳ thực... nếu không phải vì hôm nay đã quá muộn, tôi thật sự không để ý cùng anh đến ‘một hồi’!

Nhưng tâm tình thật đúng là không hiểu sao lại tốt thế hì hì.

Ngủ nửa đêm thêm một buổi sáng, thẳng đến chiều ngày thứ hai mới tỉnh lại, thẳng đến lúc đánh răng, tôi mới giật mình hiểu ra vì sao tối hôm qua lại thấy vui mừng.

Từ tối hôm qua đến bây giờ, Bruce một lần cũng không chủ động hỏi tình huống của Rachel!

Khụ, tuy rằng... có lẽ là có chút không phúc hậu, nhưng thấy anh một lòng lo lắng sự an nguy của tôi, quên cả chuyện của cô ấy... Cảm giác thật tuyệt Aha ha!

Vì thế tôi một bước ba nhảy đi đến phòng Bruce, lúc này chắc anh còn chưa dậy, tôi có thể vào phòng tặng nụ hôn chào buổi sớm.

Nhưng đi tới cửa mới phát hiện cửa hờ khép, bên trong vang lên tiếng Alfred: “... Nếu cậu luôn bị thương như vậy, vậy thì cậu nhất định phải tìm mấy lý do tốt hơn, lão gia Wayne. Ví dụ như đánh Po-lo chẳng hạn”

“Tôi không học chơi Po-lo đâu, Alfred.” Bruce vừa than thở vừa nói.

“Bị thương vô duyên vô cớ, không có các hoạt động xã giao, mọi người nhất định sẽ hoài nghi... đại thiếu gia Bruce Wayne đến cùng đang làm cái quỷ gì.”

“Thế một người như tôi thường làm những gì?” Bruce không chút để ý hỏi, sau đó vang lên tiếng thở dốc hơi dồn dập, hẳn là chống đẩy hít đất mà anh thường làm sau khi dậy.

“Đưa xe, tổ chức yến hội, mua sản phẩm xa xỉ, hẹn hò với các nữ minh tinh xinh đẹp...”

Nghe đến tận đây, tôi cảm thấy nếu tôi còn không ra thì rất ghen khuất, vì thế ho khan một cái, đẩy cửa ra, khoanh tay nhún mày nhìn về phía ông lão Alfred, “Chào buổi chiều, các vị tiên sinh.”

“... Đương nhiên, lão gia của tôi đơn thuần như vậy, chuyện tán gái hẳn là không làm được.” Alfred trấn định tự nhiên sửa miệng.

“Cám ơn ngài, Alfred.” Tôi cười tủm tỉm nói, sau đó đi qua, khoanh chân ngồi lên lưng Bruce, Người Dơi đáng thương lập tức thét lớn một tiếng, nói cũng không nói được đầy đủ: “Ve... Ve...”

“Tiếp tục” tôi vỗ vỗ cái móng co giãn của anh, “Không thể dừng rèn luyện lại.”

“Hơn nữa... một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp giống cô Vera như vậy, nếu không có hoạt động xã giao thì cũng quá kỳ quái” ông lão Alfred tiếp tục cười tùm tùm nói, “Tin tôi đi, ngài ở giữa những nam sĩ anh tuấn đầy hứa hẹn kia sẽ cực kỳ được hoan nghênh.”

Lần này ông ấy nhận được mắt dao hung tợn của Bruce.

“Tôi đi chuẩn bị trà chiều.” ông lão Alfred vui vẻ chạy mất.

Nhưng bất luận thế nào, Alfred nhắc nhở là cực kỳ chính xác, cho dù không đi quyến rũ minh tinh, Bruce cũng nên có vài hoạt động xã giao bình thường cùng với những việc mà công tử nhà phú hay làm.

Vì thế 9 giờ rưỡi sáng ngày thứ ba, từ thiếu gia Wayne tự mình chủ trì tập đoàn Wayne, hoạt động quyền tiền từ thiện cỡ lớn cho cô nhi viện ở trung tâm thành phố chính thức bắt đầu.

Đi theo bên cạnh Bruce vội trước vội sau vẫn là ông lão Alfred, còn tôi thì lui ra sau màn, tận lực không lộ diện trước truyền thông. Bởi vì tôi nghĩ lúc tôi vừa mới xuyên không đến thế giới này, ngoài một vài người khá thân với Bruce như Fox và Alfred ra, không còn ai khác gặp tôi, tôi lo chuyện gì đó sẽ xảy ra nếu đánh vỡ quy tắc này, ngộ nhỡ làm vài năm sau tôi không tồn tại, thì có thể mất nhiều hơn được.

Cho nên tôi luôn cúi thấp cúi thấp lại cúi thấp.

Nhưng con người luôn có ba nhu cầu, hội từ thiện vừa chạy được một nửa, tôi ở phía sau màn, trong bụng kêu rên rĩ, vì thế nói nhỏ một tiếng với Alfred, rồi chạy đi tìm Toilet.

Cô nhi viện trung tâm thành phố không nhỏ, hiện tại đại đa số đứa nhỏ và các bà mẹ nuôi đều ở đằng trước tham gia náo nhiệt, trong viện căn bản không có ai, tôi lại không quen địa hình, nếu không tìm ra Toilet, chẳng lẽ... ngay tại chỗ?

Không, không được! QAQ

Nhưng mà ngay tại lúc tôi gấp đến độ sắp giải quyết ngay tại chỗ, chỗ rẽ cách đó không xa có một người đi tới, tôi như thấy được đại cứu tinh, chạy vội đến nắm lấy tay người nước mắt tung hoành nói: “Người anh em! Nói cho tôi biết Toilet ở đâu đi!”

Đối phương phát hoảng, nhưng lập tức liền định thần lại, “À, không xa, tôi đưa ngài đi, thưa cô.”

“Cám ơn cám ơn cám ơn... TAT” tôi ngàn ân vạn tạ đi theo người ta, quả nhiên đi chưa được vài bước, vào một tòa nhà nhỏ, đến phòng thứ hai bên hành lang bên trái.

Tôi cao hứng hồng mắt, vừa định đi vào, lại đột nhiên lộp bộp trong lòng dừng chân lại, cứng mặt cười quay đầu lại hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi ngài có giấy vệ sinh không?”

Tôi giờ mới nhìn rõ người đưa tôi đến Toilet là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, tuy rằng hơi gầy, nhưng vóc người rất cao, cơ hồ bằng Bruce, tóc nâu đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang đỏ lên: “Không, không có... Rất xin lỗi...”

“Hả?” Tôi khóc không ra nước mắt.

“Nhưng không sao! Ngài đừng nóng vội, quý cô!” thiếu niên gấp gáp nói, “Tôi sẽ đi phòng học ngay để lấy cho cô, xin hãy yên tâm!” Vừa dứt lời, cậu ấy đã vội vàng chạy đi rồi.

Tôi có chút không yên tâm, nhưng thật sự mau không nín được, đành phải vào Toilet trước, cửa vừa đóng, vẫn chương trôi chảy.

... Hm ~ thoải mái

~Gần xong, tôi run rẩy xả Toilet, nhưng mà thiếu niên còn chưa trở về.

Nhấn nại đợi 2 phút, mới nghe thấy ngoài cửa có một giọng nói nhút nhát vang lên: “Ừm... Quý cô, ngài còn ở đây không?”

“Cuối cùng cậu cũng đã về rồi!” Tôi gần như khóc nức nở nói, vươn tay ra khỏi khe cửa Toilet, “Cứu mạng!”

Giấy vệ sinh mềm mềm đặt ở trong lòng bàn tay, tôi hận không thể ôm hôn hai cái, rốt cục giải quyết vấn đề, thần thanh khí sảng đi ra Toilet, rửa tay xong ra ngoài, mới phát hiện thiếu niên vừa rồi còn chờ ở ngoài cửa.

Tôi nhìn gương mặt cậu ta đỏ như cà chua, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường, sững sốt hai giây mới phản ứng lại: “Vừa rồi cậu... vào Toilet nữ?”

“Vâng... Bởi vì gần đây không có ai, thật có lỗi...” Thiếu niên đỏ mặt ấp úng nói.

Tôi cảm thấy tiểu tuần nam này đáng yêu chết đi được, không nhịn được vươn tay véo véo mặt cậu ấy, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Có gì đâu, tôi còn phải cảm ơn cậu đã giúp tôi đây.”

“Không... không có gì...” Thiếu niên càng đỏ mặt hơn.

Lúc này chúng tôi đã ra tới bên ngoài tòa nhà nhỏ, tôi cảm thấy đứa trẻ này càng đáng yêu, không nhịn được lại vươn móng vuốt nhéo nhéo mặt cậu ấy.

“Vera!”

Da đầu tôi như nổ tung, nhìn lại, thấy Bruce đứng đó không xa, hơi thở hỗn hển nhìn tôi, mắt nhìn chăm chăm vào móng vuốt mà tôi đang nhéo mặt thiếu niên, mím môi rất chặt.

“Bruce, sao anh lại ở đây thế! Chương trình kết thúc rồi à?” Tôi nhanh chóng rút móng vuốt về, cười hì hì bước đến bên cạnh anh.

Bruce không nói gì, nhìn chăm chú vào thiếu niên kia một giây, mới chậm rãi dời mắt đi.

Nhưng thiếu niên kia hình như hoàn toàn không nhận ra vị đại thiếu gia này, cậu ấy mỉm cười ngại ngùng với tôi, nói: “Tên tôi là Johann Blake, rất vui được quen biết cô, cô Vera!”

Sau đó cậu ấy chạy mất.

Sắc mặt Bruce càng khó coi.

Tác giả có chuyện muốn nói: cảnh sát Johann trong tập phim thứ ba xuất trường __(:3 __

Lão gia cũng nên căng thẳng một chút nhỉ ( )

Spoi:

“Bruce, ở trước mặt em, anh cũng thích che giấu nội tâm của mình như vậy sao?”

Bruce nhú mày, “... Anh không hiểu ý em.”

44. Chương 44

Tôi ngây người nhìn cậu thiếu niên chạy xa, trong lòng dâng lên một trận sóng cuộn biển gầm.

Johann Blake? Trời ạ đây không phải là tiểu Robin xuất trường trong tập thứ ba trong phim sao! Cậu cảnh sát tiếp nhận Bruce trở thành Người Dơi đời thứ hai! Aha ha thế giới thật đúng là nhỏ. Mà năm đó lúc xem phim sao không phát hiện thì ra cậu ta cũng đẹp trai thế...

“Đi thôi Vera, giữa trưa em muốn ăn gì?” Tiếng của Bruce truyền đến.

Tôi hoàn hồn, quay đầu nhìn, thấy Bruce đã sớm sửa lại mặt Bao Công vừa rồi, biểu cảm bình tĩnh nhìn tôi, thậm chí còn hơi mỉm cười, cánh tay trái hơi gơ khuỷu lên, hình như đang chờ tôi khoác tay anh, thoát nhìn rất giống một người đàn ông lịch thiệp nho nhã lễ độ anh luân.

Gì vậy... Vừa rồi còn mang dáng vẻ ông chồng bắt kẻ thông dâm, giờ lại biến sắc mặt nhanh như thế ==

Có lẽ là thấy tôi mãi không vươn tay ra, anh như không sao cả thu tay lại, cho tay vào trong túi quần tây, sau đó lại hỏi: “Giữa trưa em muốn ăn gì?”

Tôi nhếch miệng, không nói gì, đến gần anh rồi cùng đi về, vừa hỏi: “Thế nào, ngài Earle không chiêu đãi chúng ta sao?”

“Vốn là có bữa cơm, nhưng anh lên chạy ra.” Bruce vô tư cười cười, “Hay chúng ta đến quán cơm đi? Hoặc là về biệt thự Wayne ăn?”

Tôi ngẩng đầu cẩn thận liếc anh một cái, âu phục phẳng phiu, kiểu tóc hơi vuốt keo để theo nếp, khuôn mặt anh tuấn cùng tươi cười hoàn mỹ, thấy thế nào cũng giống quý anh công tử sống an nhàn sung sướng.

“Lên đi? Cái này có vẻ không phù hợp với hình tượng con nhà giàu mà anh định tạo trước mặt mọi người.” Tôi nói.

“Không, hoàn toàn tương phản” Bruce nói, “Trong mắt không có kỷ luật, không coi trọng việc công ty, không để ý sự vất vả của các bậc cha chú thân quen, tùy tâm sở dục muốn đi là đi, không có gì phù hợp với thân phận đại thiếu gia sa đọa hơn điều này.”

Tôi ừ một tiếng, không nói gì nữa, Bruce cũng trầm mặc, hai người yên lặng đi đến bãi đỗ xe, nơi này cơ hồ không có ai, cho nên tôi thở dài, rốt cục dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Bruce, ở trước mặt em, anh cũng thích che giấu nội tâm của mình như vậy sao?”

Bruce nhú mày, “... Anh không hiểu ý em.”

Tôi nhớ tới sau này cảnh sát Johann Blake từng đánh giá với Bruce rằng: Anh là một người giỏi ngụy trang chính mình.

Tôi chỉ chỉ bàn tay anh ở trong túi quần, “Lúc anh mặc âu phục, rất ít cho tay vào trong túi quần, trừ phi anh gặp chuyện gì không vui” lại chỉ chỉ miệng túi quần anh hở lổn “Hơn nữa hầu như mỗi lần, anh đều nắm chặt tay ở trong túi.”

Bruce hơi kinh ngạc nhìn tôi, sau đó rũ mắt xuống, có chút mất tự nhiên mím môi.

Tôi vỗ nhẹ mặt anh giống như dỗ trẻ con vậy, động tác mềm nhẹ lấy tay anh ra khỏi túi quần, đặt ở trong lòng bàn tay mình, gỡ từng ngón cứng ngắc của anh ra.

Tay anh rất lớn, to hơn nhiều so với tôi, lòng bàn tay và ngón tay hơi hơi thô ráp, gan bàn tay còn có vết chai do cầm kiếm cầm súng.

“Bruce, anh xem tay em này.” Tôi đưa tay phải đến lòng bàn tay anh, anh có chút nghi hoặc nhìn tôi.

“Tay chúng ta thoạt nhìn rất giống nhau không phải sao? Chúng nó đều chẳng hề nhẵn nhụi bóng loáng, rất nhiều chỗ thậm chí còn có vết sẹo mà cả đời cũng không thể biến mất” tôi nhìn vào mắt anh, nói, “Những thứ ấy chứng kiến chúng ta cùng nhau vượt qua bảy năm... Bảy năm nghèo túng nhất, thê lương nhất, vất vả nhất, em đã thấy đáng về anh yếu ớt nhất khổ sở nhất, anh cũng đã gặp đáng về em khó coi nhất buồn cười nhất.”

“Vera...” Giọng nói và biểu cảm của Bruce đều mềm hoá, trong đôi mắt toát ra tình cảm phức tạp.

“Cho nên, trước mặt em như vậy, anh còn có cái gì muốn giấu diếm chứ?” Tôi lật tay lại nắm lấy tay anh, dán nó lên má mình, “Anh giấu diếm trước mặt em, nói thật, điều này làm em thật sự đau lòng và bất mãn.”

“Anh... không phải, anh...” Bruce có chút hoảng loạn định giải thích gì đó, tôi lại nâng tay chạm vào bờ môi anh.

“Anh không cần nói gì cả, em biết tâm tình của anh” tôi khẽ mỉm cười, “Vừa ghen lại vừa muốn ở trước mặt em giữ mặt mũi giả vờ như không chút để ý... Em đều hiểu cả.”

Bruce hơi sửng sốt, sau đó chậm rãi cười khổ, bỗng nhiên anh thở dài, kéo tôi vào trong lòng ôm chặt, cánh tay ghì tôi cơ hồ không thở nổi.

“Em nói không sai... Vera, em luôn chính xác như vậy, anh ở trước mặt em hình như cho tới bây giờ vẫn không trốn đi đâu được.” Anh nói trầm thấp bên tai tôi, cánh tay lại ôm tôi chặt hơn, “Đúng vậy, anh cực kỳ để ý, cậu bé vừa rồi kia... Thật buồn cười phải không, ngay cả một đứa trẻ mà anh cũng ghen tuông. Nhưng anh cảm thấy vừa rồi anh gần như phát cuồng, em chẳng những cười với cậu ta, mà còn vươn tay sờ mặt cậu ta... Anh hoài nghi nếu anh lại đi trễ một bước, anh sẽ không nhận được xông lên đánh cậu ta.”

Trong lòng tôi không nhận được hơi lên mặt, tâm tình sảng khoái lên rất nhiều, vì thế chậm rãi vuốt ve lưng anh như thuận lông chú mèo đang xù lên.

Đang thắm sung sướng, bỗng nhiên lỗ tai tê rần, mới phát hiện cái tên Bruce này cắn một cái lên lỗ tai tôi, trong giọng nói hơi hung ác: “Thật không công bằng... Nếu đó là yêu cầu của em, vậy thì anh cũng muốn đái ngọ đồng dạng. Vera Lee là của anh, nụ cười của cô ấy là của anh, sự dịu dàng của cô ấy là của anh, toàn thân của cô ấy đều là của anh!”

Tôi bị lời nói của anh làm trong lòng vừa ngứa vừa ngọt, cười hì hì vài tiếng, kiễng chân hôn lên môi anh, “Yên tâm đi, em vĩnh viễn chỉ chuốc thuốc mê một mình anh thôi.”

Bruce bị tôi chọc cười, lại dùng sức ôm tôi chặt hơn, mặt chôn vào mái tóc của tôi hít một hơi thật sâu, mới buông tôi ra.

Lúc lái xe, Bruce bỗng nhiên nói: “Vera, anh cảm thấy... mỗi lần chúng ta không thoải mái, luôn là em xoa dịu anh trước.”

Tôi không khỏi vui vẻ, lòng nói: ồ, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không hài hòa này rồi sao, vì thế ra vẻ nghiêm túc nói: “Đúng vậy, cho nên anh phải cẩn thận đấy, nếu cứ để phụ nữ nhượng bộ trả giá, thì cô ấy sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày rời khỏi anh.”

Bruce nắm tay lái rất chặt, bỗng nhiên vươn đầu đến ghé lái phụ, một tay nắm lấy cằm tôi rồi hôn mạnh mẽ vào môi tôi, môi anh rất nóng, động tác vội vàng lại mang theo chút thô lỗ, khiến môi lưỡi tôi run lên vì đau, hơi thở có chút dồn dập, nhìn ra được trong lòng anh rất kích động.

Tôi đành phải nhẹ nhàng vuốt lưng anh, anh rốt cục hôn đủ, thoáng rời ra một chút khoảng cách, tôi mới trấn an nói: “Được rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, em sẽ không rời khỏi anh đâu.”

Đúng vậy... Không có gì bất ngờ xảy ra. Bởi vì... theo tình hình hiện tại, ngấm lại tình huống lần đầu tiên tôi xuyên không, tôi có đủ lý do tin rằng ở tương lai không lâu, tôi còn phải rời khỏi anh một lần nữa.

Tôi phát hiện đến bây giờ tôi đều đang cố ý vô tình trốn tránh chuyện này, cảm thấy không nghĩ đến nó thì nó sẽ không xảy ra. Nhưng mà... tôi phải chuẩn bị tốt mới được, kéo đến khi chuyện tới trước mặt, ngộ nhỡ thật sự là ngoài ý muốn... Chỉ sợ ngay cả thời gian nói lời từ biệt với Bruce cũng không có.

Nếu thật vậy, chắc chắn anh sẽ rất đau lòng.

Nhưng Bruce hiển nhiên hiểu sai hàm nghĩa của từ “ngoài ý muốn” mà tôi nói, anh nắm tay của tôi đặt ở bên môi hôn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh sẽ không để em xuất hiện bất cứ ngoài ý muốn gì, Vera.”

Chúng tôi vẫn trở về biệt thự Wayne ăn cơm trưa, sau đó ngủ trưa, sau đó dành cả buổi chiều để làm quen với chiếc xe Dơi vừa được chuyển đến.

Kỳ thực mới đầu rất đơn giản, cách mở xe không khác nhiều so với ô tô bình thường, vũ khí trong xe cũng dễ thao tác, chỉ là hệ thống máy tính riêng trong xe còn cần làm quen nhiều hơn.

Bruce đem giọng của tôi và anh và Alfred nhập vào hệ thống nhận dạng của máy tính trong xe Dơi, cho nên ba chúng tôi đều có thể điều khiển chiếc xe này.

Đến buổi tối, Bruce nhận được điện thoại của ngài Earle, nói là ban ngày lúc mở đại hội từ thiện có quen biết vài ông chủ tịch, nhất định phải mời thiếu gia Wayne ăn cơm một lần, mời anh cần phải hân hạnh đón tiếp.

Nghe nói còn mời hai mỹ nữ siêu mẫu châu Âu đi theo.

Bruce cúp điện thoại, ngượng ngùng nhìn tôi.

Ông lão Afred đã sớm không nghĩa khí lên đi mất.

Tôi đứng dậy chuẩn bị trở về phòng thay quần áo, vừa lườm anh một cái, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh chuẩn bị xuất phát đi!”

“Em cũng đi?” Bruce sững sốt.

“Ồ? Anh hi vọng em không đi sao?” Tôi quay đầu cười, giọng điệu dịu dàng, “Nghe nói mỹ nữ châu Âu luôn rất hào phóng mạnh dạn, có phải anh...”

“... Em nghĩ nhiều rồi Vera.” Bruce cười khổ.

Đích tới là một khách sạn xa hoa nhất của tập đoàn Wayne, Bruce điều khiển chiếc Lamborghini Murcielago LP640 hở mui âu yếm của anh đi đến gần khách sạn, còn chưa tới gần đã nhìn thấy một đồng paparazzi ôm đồ nghề chờ ở đó.

Thừa dịp đám người còn chưa phát hiện ra chúng tôi, Bruce nhanh chóng quẹo xe vào một ngõ nhỏ hắc ám yên tĩnh, dừng xe lại sau đó dùng mắt hỏi tôi.

Tôi nói: “Em theo cửa sau khách sạn dùng thể làm việc để đi vào, anh đừng quan tâm, cứ vào trước đi.”

Bruce ừ một tiếng, sau đó cau mày nhìn tôi: “Vera, kỳ thực anh không hiểu lắm... Vì sao em không đồng ý cùng anh lộ diện ở trước công chúng? Em có biết là anh luôn muốn công khai quan hệ của chúng ta...”

“Thế thì không có lợi cho việc đắp nặn hình tượng phong lưu của anh đâu.” Tôi nghiêm chỉnh chỉ ra.

“... Nhưng mà dù vậy, em cũng đâu có cho anh đi hẹn hò với các cô gái xinh đẹp khác.” Bruce ha ha buông lỏng tay, “Hơn nữa anh thật sự không biết là việc tuyên bố anh có người yêu cố định lại có ảnh hưởng với hình tượng trác táng của anh đấy. Biến thành bại gia tử có rất nhiều cách không phải sao? Chỉ loại xe thể thao này thôi, anh đã có hơn mười chiếc rồi.” Anh vỗ vỗ tay lái Lamborghini.

Tôi hơi ghen, sau đó nghiêm mặt lại: “Thế thì sao? Em không cho anh quyến rũ người khác đấy, cũng không muốn giao tiếp với truyền thông, anh có ý kiến gì à?”

“... Không có.” Bruce cười lắc lắc đầu, bỗng nhiên vươn đầu cắn môi tôi một cái.

Trời ạ! Anh cắn nát môi tôi thì lát nữa tôi gặp người ta kiểu gì đây!

Tác giả có chuyện muốn nói: Hm ~ Chương sau miêu tả tình tiết đi xe thể thao đến khách sạn dự tiệc, chính là tình tiết rất kinh điển trong phim: “Mua khách sạn để sửa quy định cái ao trang trí có thể bơi lội”. Trong kịch bản có nói chiếc xe thể thao kia là hàng Bujiadiwei, nhưng trong phim lại là một chiếc Lamborghini Murcielago LP640, ở đây, tôi vâng theo điện ảnh.

PS: murcielago trong tiếng Tây Ban Nha nghĩa là “Con nhện”, trong tiếng Anh nghĩa là “Dơi” =v= thảo nào lão gia yêu loại xe này như thế, tập thứ hai cũng có đấy.

Spoi:

Bỗng nhiên, một mỹ nữ vị khác nhẹ đẩy bạn một cái, chỉ chỉ cái bể bơi cách đó không xa dùng để trang trí.

Cô gái kia ngằm hiểu gật gật đầu.

Tôi cũng ngằm hiểu, đây là muốn lên diễn đoạn vào khách sạn bơi lội sao? Nhưng lần này hai cô gái này không phải là làm bạn đại thiếu gia Wayne mà đến, nếu bị bồi bàn mời ra, phỏng chừng Bruce sẽ không giải vây cho họ.

Nói còn chưa dứt lời tôi bị hai ‘người cao ngựa lớn’ một trái một phải kéo lên, vui cười nửa lồi nửa túm đi về phía cái ao.

... Trời ạ! Họ muốn làm gì? Lôi kéo tôi cùng tắm rửa sao?

45. Chương 45

Tôi lên đi vào từ cửa sau của khách sạn, bồi bàn nói với tôi phòng ăn cao cấp ngay tại tầng một.

Vào đại sảnh, tôi nhanh chóng tìm được Bruce ngay tại bàn lớn xa hoa góc đông nam, anh đang vô tư cười nói với các tân khách, sau đó cơ hồ là lập tức thấy tôi, đứng lên vẫy tay gọi to: “Vera! Bên này!”

Trong lòng tôi thầm mừng rỡ, nhanh chóng nhìn quanh một vòng, may mà quy củ bên trong khách sạn Wayne rất nghiêm ngặt, không để đám paparazzi vào, hơn nữa tất cả những người này đều là nhân vật phụ của phim, dù có Earle ở đây nhưng nhìn thấy mặt tôi cũng không sao, vì thế thoáng nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu vội vàng đi đến, đứng ở bên cạnh Bruce, cung kính nói: “Ngài Wayne, thật ngưỡng quá, tôi đã tới chậm.”

“Mau ngồi xuống, cô muốn ăn gì? Vừa rồi tôi đã gọi nước khế cho cô rồi...” Bruce vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh.

Tôi tận lực giữ tư thế thực nữ ngồi xuống, còn dùng tay vén tóc, tay kia thì ở phía dưới cái bàn hung hăng véo đùi anh một cái.

Bruce hơi hít mạnh một cái, mặt không đổi sắc, lại lặng lẽ thò một bàn tay cầm lấy tay tôi, ngón tay còn chậm rãi vuốt lòng bàn tay tôi.

Mặt tôi lập tức nóng lên, tránh mấy lần nhưng không được, nghĩ trên bàn cơm không nên cử động quá mạnh, vì thế đành phải để anh nắm.

Những người ngồi cùng bàn bao gồm cả Earle đều ái muội cười nhìn chúng tôi, hiển nhiên coi tôi là bạn gái mới của Bruce, tôi chỉ có thể cúi mặt làm vẻ thẹn thùng, yên lặng uống nước trái cây, lộ ra sự độc hữu của con gái đại Thiên triều là dễ đặt ngưỡng chừng hàm súc.

“Vera Lee, trợ lý của tôi, một cô gái rất đáng yêu.” Bruce mỉm cười giới thiệu tôi với mọi người.

Tôi xấu hổ bưng cốc lên thăm hỏi mọi người.

Không bao lâu sau, đề tài trên bàn ăn dần dần chuyển về phía người gần đây đang rất nổi bật – Người Dơi, mọi người khen chê không đồng nhất về người này, Bruce cũng phát biểu quan điểm “Một kẻ ăn mặc giống như một con dơi chắc hẳn là có vấn đề”.

Toàn bộ quá trình, anh biểu hiện rất khá, hoàn toàn nhìn không chớp mắt với mỹ nữ bên cạnh, nhưng hai người mẫu châu Âu tươi đẹp sáng rực kia lại có vẻ hứng thú với tôi, hai người cố ý thay đổi chỗ ngồi, đến bên cạnh tôi trò chuyện.

Bruce không dấu vết đưa cho tôi một ánh mắt lo lắng, tôi nháy mắt với anh, ý bảo tôi có thể ứng phó được.

“Vera phải không, cô thoát nhìn thật đặc biệt! Da vàng tóc đen mắt đen, cô là người Nhật Bản hay là người Hàn Quốc? Ồ rất xin lỗi là người Trung Quốc à thật sự có lỗi rất có lỗi ~ cô là trợ lý của ngài Wayne à! Đúng là nghề nghiệp làm người ta hâm mộ ~ ngài Wayne là người thế nào thế có thể cho chúng tôi biết không đúng rồi mỗi ngày đều ở bên cạnh một tiên sinh trẻ tuổi đẹp trai lại có tiền như vậy, hai người đâu thể chưa xảy ra cái gì nhỉ? Hi hi hi hi đừng thẹn thùng mà cứ nói cho chúng tôi đi hi hi hi ~~ ”

... Hi cái đầu máy cô!

Ông đây là người Trung Quốc! Không phải người lùn cũng không phải cái gậy!

Còn nữa, tôi và vị tiên sinh trẻ tuổi anh tuần nhiều tiền này lên cả giường rồi các cô thật sự muốn biết chi tiết cụ thể sao hi hi hi!

Tôi cố nén gân xanh nổi lên thái dương, nhấn nại mỉm cười ứng phó hai mỹ nữ.

“A!” Bỗng nhiên, một mỹ nữ kêu một tiếng, giống như phát hiện đại lục mới vậy, chỉ vào môi tôi nói, “Xem kìa! Môi cô bị rách! Có phải bị ngài Wayne...”

... may mà cô em này hiểu phải không chế đề-xi-ben = =

“Không, không... cô suy nghĩ nhiều rồi quý cô” tôi kiên trì giải thích, “Là tự tôi không cẩn thận cắn rách...”

Bỗng nhiên, một vị mỹ nữ khác nhẹ đẩy bạn một cái, chỉ chỉ cái bể suối phun cách đó không xa dùng để trang trí.

Cô gái kia ngằm hiểu gật gật đầu.

Tôi cũng ngằm hiểu, đây là muốn lên diễn đoạn vào khách sạn bơi lội sao? Nhưng lần này hai cô gái này không phải là làm bạn đại thiếu gia Wayne mà đến, nếu bị bồi bàn mời ra, phỏng chừng Bruce sẽ không giải vây cho họ.

Vì thế căn cứ nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo quốc tế, tôi quyết định ngăn họ lại, “Ừm, các quý cô, các cô đang nói đến cái bể kia sao? Aha ha, đó là trang trí rất có đặc sắc cho khách sạn của tập đoàn Wayne chúng tôi, dùng để làm trang sức cho nhà ăn cao cấp, quả thực...”

Nói còn chưa dứt lời, tôi đã bị hai ‘người cao ngựa lớn’ một trái một phải kéo lên, vui cười nửa lời nửa túm đi về phía cái bể.

Tôi lập tức bị dọa.

... Trời ạ! Họ muốn làm gì? Lôi kéo tôi cùng tắm rửa sao?

Bruce cơ hồ là lập tức nhận ra động tĩnh bên này, bật dậy định đến gần.

Tôi nhanh chóng lắc đầu với anh, người anh em, lúc ở công cộng như thế này thì anh không thể biểu hiện quá để ý đến em!

Nhưng mà Bruce hiển nhiên không nhận được chỉ thị qua sóng điện não của tôi, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, sải bước đi về phía này.

Mà đúng lúc đó, hai mỹ nữ đã cười lớn nhảy vào bể, thuận tiện giật mạnh cánh tay tôi. Hai cô gái cao lớn không phải là mạnh bình thường, tôi phản xạ có điều kiện vừa định phản kích, lại lập tức ý thức được trường hợp này không thích hợp bại lộ chuyện tôi mang võ công cao thâm, vì thế lập tức thu lại động tác mạnh, kết quả mất thăng bằng một cái...

Cũng chỉ là sự tình chưa đến vài giây, khi Bruce quá sợ hãi gần như chạy tới bên bể, tôi đã ngã lộn nhào vào trong nước.

Khi tôi uống ừng ục ừng ục mấy ngụm nước, cuối cùng nhô được đầu lên mặt bể, Bruce đã bị bồi bàn chặn đường.

“... Tôi nghĩ tôi phải mời các ông rời đi, thưa ngài.” Bồi bàn mỉm cười nho nhã lễ độ nói.

“Cút!” hiềm thấy Bruce thô lỗ mắng một câu, sau đó lập tức cởi áo khoác âu phục khoác lên người tôi, vươn hai cánh tay vào trong nước, nhẹ nhàng lại mạnh mẽ ôm ngang tôi ra.

Hai mỹ nữ châu Âu và cả đám tân khách ngây người nhìn.

Bruce ôm chặt tôi, ngực hơi hơi phập phồng, hơi thở có chút nóng phả lên cái trán ướt sũng của tôi.

Tôi đẩy vài cái nhưng không được, ở công cộng thế này lại không thể dùng lực quá mạnh, chỉ có thể nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Mau thả em xuống!”

Bruce không nói gì, chỉ ôm tôi chặt hơn, sau đó quay đầu nhìn ngài Earle, ôn hòa nở nụ cười: “Ngài Earle, hai quý cô kia... tôi nghĩ bất kể họ là ai mang đến, tập đoàn Wayne đều sẽ không cho tập đoàn công ty họ dù chỉ một đồng, trừ khi ngày mai tôi nhận được thông báo rằng họ bị sa thải, ông thấy thế nào?”

“Không! Anh không thể như vậy! Anh không có tư cách khai trừ chúng tôi!”

“Chúng tôi chỉ là muốn đùa một chút với cô ta! Đồ công tử đào hoa không học vấn không nghề nghiệp!”

Hai mỹ nữ mặt trắng bệch bắt đầu thét chói tai.

“Bruce, cậu hãy bình tĩnh lại...” Earle cau mày định khuyên giải.

“Tôi đi về trước, thực ra, cuộc gặp mặt này thật sự chẳng có gì vui vẻ cả.” Bruce lạnh lùng nói một câu, sau đó ôm tôi sải bước về phía cửa, không hề có ý định thả tôi xuống.

Cả người tôi đều ướt đầm, cơ hồ ánh mắt mọi người đều dừng vào tôi, cứ nghĩ đến việc lát nữa ra cửa có lẽ sẽ phải nhận đống đèn flash của đám paparazzi tiếp đón nhiệt tình, vò đã mẻ lại sứt, tôi cảm thấy tiếp tục được Bruce ôm kỳ thực cũng không sao.

Tối thiểu có thể danh chính ngôn thuận giấu mặt vào lòng anh, không sợ bị ai nhìn thấy.

Chưa đến mười mấy giây, tôi liền phát hiện quyết định này vô cùng sáng suốt, bởi vì... Bruce vừa đi tới cửa đã phải đối mặt với một quý cô đang đi vào.

Tôi nhanh chóng vùi mặt vào áo Bruce, chỉ lộ ra mái tóc đen ướt đầm và cái cổ trắng tuyết cho công chúng chiêm ngưỡng.

“Bruce?” Giọng nói tươi ngọt của Rachel vang lên.

“Ừ. Chào buổi tối.” Giọng Bruce nghe có vẻ thản nhiên.

“Anh thế này là...” Nghe Rachel có vẻ buồn cười và không dám tin, còn có một chút khinh miệt như trước đây. Tôi cảm thấy một ánh mắt nhìn chăm chú vào mình.

“Để hôm khác tán gẫu, bây giờ anh hơi gấp, hãy nhường đường cho anh một chút, Rachel.” Không biết có phải tôi nghe nhầm hay không, tôi cảm thấy trong giọng nói của Bruce có vẻ mất kiên nhẫn.

“À... Thế à... anh biến mất lâu như vậy, quả nhiên thay đổi rất nhiều, Bruce.” Rachel cười lạnh, nhưng chắc chắn cô ta còn chưa tránh đường.

“Rachel, bây giờ anh bề bộn nhiều việc...”

“Bruce, em còn vội hơn anh, hơn nữa không giống anh ngày nào cũng bận chuyện tham gia các bữa tiệc hoặc là quyến rũ các cô gái” Giọng nói của Rachel có vẻ hơi mất bình tĩnh, có chút gấp chồm chộp, “Có lẽ ở sâu trong nội tâm, anh vẫn là cậu bé chính trực tuyệt vời như mười năm trước, nhưng trong lòng anh nghĩ cái gì không quan trọng, quan trọng là những gì anh làm...”

Lúc này, Bruce cao giọng đánh gãy cô ta: “Rachel, phiền toái em nhường nhường, rất cảm ơn.”

Tôi nghe thấy Rachel hít mạnh một hơi, sau đó có tiếng bước chân tránh ra, Bruce ôm tôi sải bước đi ra khách sạn.

Bên ngoài la hét ầm ĩ hỗn loạn, đèn flash và máy quay phim không ngừng vang lên, chiếc áo âu phục mang theo mùi hương và nhiệt độ cơ thể đàn ông gắt gao bao trùm tôi, tôi kề sát mặt vào ngực anh, có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Tôi giống như một cô công chúa được anh hùng của mình ôm rời khỏi nơi khiến tôi lúng túng, một đôi cánh tay và chiếc áo tách rời tôi ra khỏi toàn bộ thế giới, bảo vệ tôi giống như bảo vệ đứa trẻ trong tã lót vậy.

Tôi nhắm mắt lại, dụi dụi mặt vào ngực anh, hôn lên nút áo anh.

Bruce lấy tốc độ nhanh nhất quay trở về biệt thự Wayne, Alfred trầm tĩnh mở cửa cho chúng tôi.

Tôi tắm nước ấm xong, cảm thấy hơi choáng váng đầu và nghẹt mũi, thể chất vốn luôn rất tốt, không hiểu sao lại lạnh đi.

Bruce vừa lo lắng vừa áy náy, nhưng giờ đã quá muộn, không thể gọi bác sĩ riêng đến, đành phải lấy thuốc uống tạm, còn có một ly trà gừng gừng cho tôi uống, cay khiến tôi chảy nước mắt rùng rùng.

Sau đó... tôi thêm thiếp rơi vào giấc ngủ vừa ngọt vừa tối.

Đại đa số người lúc nằm mơ, là sẽ không ý thức được bản thân đang nằm mơ; nhưng có những lúc lại có thể ý thức được rất rõ ràng bản thân mình đang ở trong mơ.

Hiện giờ tôi đang ở trạng thái ấy.

Bởi vì tôi cảm thấy sự tình không bình thường, tôi rõ ràng đứng ở bên cạnh Bruce, còn lớn tiếng gọi anh, nhưng anh không nghe thấy tôi, cũng không nhìn thấy tôi.

Bên cạnh nhiều người như vậy, lại không có bất cứ ai có thể nhìn thấy tôi, thậm chí cũng không thể chạm vào tôi... bọn họ đi xuyên qua người tôi.

Giống như lại trở lại lúc trở thành quỷ hồn vậy.

Nơi này rất quen, chính là khách sạn mà tôi vừa rời đi không lâu.

Đây hiển nhiên là màn nguyên tác trong phim, cả người Bruce ướt đẫm, anh đang đứng trước mặt Rachel trang phục sáng rọi hoa lệ. Rachel vừa buồn cười vừa ngạc nhiên, hơn nữa còn khinh miệt, mà Bruce, vẻ mặt của anh... rất xấu hổ, rất lúng túng, rất... khổ sở.

“... Em nghe nói anh đã trở lại... Anh đã làm gì vậy?” Rachel hỏi.

“À, chỉ là... chỉ là bơi lội mà thôi... Aha, trời ạ, thật tốt khi được gặp em.” Bruce xấu hổ nói, sau đó ngốc nghếch chuyển đề tài.

Rachel hiểu, không tiếp tục đề tài vừa rồi: “Ừ... Em rất nhớ anh, anh đi lâu quá rồi còn gì.”

“À, đúng vậy, đúng vậy... Vậy em... ý anh là, em dạo này thế nào?” Bruce hơi lắp bắp, hình như không biết nên nói gì lại cực kỳ không muốn nhanh chóng kết thúc đoạn đối thoại này, mà khi anh hỏi ra câu “em dạo này thế nào”, ánh mắt anh nhìn Rachel mang theo khẩn thiết và khát vọng mà chính anh cũng không biết.

“Vẫn vậy, công việc càng ngày càng bận.” Rachel cười cười, còn mang theo sự yên tâm và đắc ý... có lẽ là tôi nhìn nhầm, nhưng tôi lại cảm thấy cô ấy sợ hãi lộ ra vẻ mặt này, hoàn toàn là vì cô ấy nhìn thấu Bruce vẫn có tình cảm với mình như trước.

Tôi gắt gao che miệng, mở to mắt theo dõi ánh mắt Bruce nhìn cô ấy, trong lòng đau thắt từng đợt, vừa chua xót vừa khổ sở.

“Mình em thì không thể thay đổi thế giới được, Rachel.” Bruce lắc lắc đầu nói, trong ánh mắt anh nhìn cô ấy mang theo vẻ dụi dằm đau lòng và hậm hộc.

“Em còn lựa chọn nào khác đây.” Rachel cười nói, “Khi anh quá bận bịu với việc bơi lội của mình?”

Sắc mặt Bruce hơi thay đổi, “Rachel, mấy chuyện này... chuyện em nhìn thấy kỳ thực đều...” anh vội vàng nói, “Không phải là con người anh... Đúng vậy, kỳ thực ở trong nội tâm anh... anh, anh... không nông cạn như vậy...”

Anh vừa hốt hoảng vừa khẩn trương, miệng mở lại đóng, lời thốt ra lại chỉ có vài từ ngữ tái nhợt vô lực như vậy, anh như khẩn cầu lấy lòng, dè dặt cẩn trọng tươi cười, vội vàng lại ngốc nghếch cứng ngắc biện giải cho mình, như muốn cầu xin cô gái xinh đẹp trước mặt này có thể tin tưởng anh, có thể hiểu anh, có thể ủng hộ anh.

“Bruce! Mau tới nha! Bọn em còn vài khách sạn nữa để cho anh mua nè!” Phía sau, tiếng cười của mỹ nữ tóc vàng như từ nơi rất xa xôi truyền đến.

Tia sáng hi vọng trong mắt Bruce dần dần ảm đạm.

“Bruce, có lẽ ở sâu trong nội tâm, anh vẫn là cậu bé chính trực tuyệt vời hơn mười năm trước” Rachel lắc đầu, cười như thờ dài, tôi nhìn ra được rằng lúc này cô ta đang xem thường Bruce, “Nhưng trong lòng anh nghĩ cái gì không quan trọng, quan trọng là những gì anh làm.”

Bruce không nói nổi được một lời, chỉ có thể sững sờ nhìn bóng lưng cô ta rời đi.

Tôi ở bên cạnh nắm chặt nắm đấm, sớm khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa.

Đúng vậy... Tôi vô dụng bị đau lòng đến mức phát khóc như vậy đấy.

Bruce, anh yêu cô ta đến thế sao? Yêu đến mức có thể khiến anh buông tha tự tôn của mình, hèn mọn như vậy, giống như ăn xin hy vọng được cô ta tin cậy? Một người kiêu ngạo như anh làm sao có thể cúi thấp cái cảm vốn cao ngạo của mình như thế?

Rachel Dawes, cô ta không hề hiểu gì cả, không hề biết gì cả, cô ta luôn tự cho mình là đúng, là đương nhiên như thế, quả thật cái lý luận “Nội tâm không quan trọng bằng hành động” kia có chút đạo lý, nhưng cô ta

là thanh mai trúc mã của anh, là cô gái duy nhất mà anh yêu trên đời này, cô ta làm sao có thể... làm sao có thể dễ dàng hiểu lầm anh như thế, trắng trợn phê phán anh như thế, lại bởi vì cái suy nghĩ nông cạn mà phán tử hình anh như thế?

Cô ta không hề biết gì cả... Cô ta không biết sự khổ sở và tịch mịch mà anh phải chịu suốt bảy năm qua, cô ta không biết anh ở trong bóng đêm trả giá vì thành phố bao nhiêu. Cô ta luôn phô trương tỏ vẻ mình vội đến mức nào, luôn bày tỏ mình đang vì sự nghiệp chính nghĩa của thành phố mà cố sức cố gắng như thế nào; có lẽ cô ta luôn luôn cho rằng chính cô ta mới là người duy nhất nắm giữ pháp luật chân lý ở thành phố Gotham, có lẽ, cô ta thậm chí còn luôn luôn cảm thấy bản thân cô ta mới là người trả giá nhiều nhất!

Cho nên cô ta coi thường anh đấy Bruce! Cô ta khinh thường một tỉ phú không học vấn không nghề nghiệp càn ơ phát phơ như anh!

Bruce... Em thật sự đau lòng khi thấy anh như vậy.

Tôi rất cực không nhịn được lớn tiếng khóc lên, bản thân tôi cũng cảm thấy âm thanh kia đủ để lật ngược mái nhà, nhưng vẫn không có ai chú ý tới tôi.

====

“... Vera? Vera? Em tỉnh lại đi, mau tỉnh lại...”

Dường như có một giọng nói xa xôi lại ầm ập đang gọi tên tôi, còn có người đang nhẹ nhàng đẩy tôi.

Tôi mở mắt.

Ánh vào mi mắt là gương mặt hơi tiều tụy của Bruce, trên cằm dài ra một tầng râu màu xanh nhạt, anh lo lắng lại đau lòng nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy dịu dàng và tình cảm giống như muốn tràn ra.

Đó là ánh mắt mà anh nhìn Rachel trong giấc mơ của tôi.

Nhưng giờ phút này anh đang nhìn tôi.

Tôi dần dần định thần lại.

Đúng... Người trước mặt này, mới là người yêu tôi, cũng là người tôi yêu, mới là Bruce Wayne mà tôi nhận định.

Còn về giấc mơ kia... Chỉ là trí nhớ kiếp trước hiện về mà thôi. Đó là thế giới kia, sớm đã không có quan hệ gì với tôi.

“Bruce...” cổ họng tôi hơi khàn, nhưng vẫn thò hai tay ra khỏi chăn ôm lấy cổ anh, kéo mặt anh xuống, há miệng ngậm bờ môi của anh.

Bruce hơi kinh ngạc, nhưng vui sướng nhiều hơn, anh nghiêm túc hôn lại tôi, tinh tế trượt theo viền môi tôi.

“Bruce, em rất nhớ anh.” Tôi thì thào nói, bỗng hốc mắt nóng lên, không nhịn được rót nước mắt xuống.

Trời ạ... Sao hôm nay vô dụng đủ kiểu vậy

Bruce luống cuống tay chân lau nước mắt cho tôi, nhưng càng lau ngược lại càng nhiều, đành phải ôm cả tôi và chăn vào trong lòng giống như ôm đứa trẻ, vừa liếm nước mắt trên mặt tôi, vừa nhẹ giọng dỗ dành tôi.

Tôi cảm thấy tôi cực kỳ hạnh phúc.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đúng vậy... Kỳ thực người bị đoạn kia làm đau đến mức khóc là tôi ==

Buổi tối hôm kia ôn tập nguyên tác điện ảnh, xem đến đoạn ấy... Có lẽ là kỹ thuật diễn của Cristian và Katy rất tốt, tôi thật sự bị đau lòng.

Lão gia là một người kiêu ngạo... Lúc ấy lại hèn mọn như thế.

Nhưng chỉ có cô gái mà đến chết anh vẫn yêu, lại dễ dàng hạ bản án cho anh như vậy, trong lời nói chỉ có sự cười nhạo, thương hại, khinh miệt, châm chọc, thất vọng... Quả thực khiến tôi không đành lòng nhìn thẳng.

Khóc rất kinh.

Ừm, tôi quả nhiên là một cô em Mary Sue, có lẽ là bị nhập quá sâu

Cho nên chương này vẫn ‘đen’ cô em Rachel... Rất xin lỗi

Nhưng mà đây đều là suy nghĩ sâu trong nội tâm của tác giả mà thôi, luôn luôn muốn viết ra. Những người không đồng ý với ý kiến của tôi thì phiền toái các bạn thông cảm... Dù sao cũng là phiêu văn*, ở văn án đã nói tác giả không có khả năng đối đãi công bằng với đối tượng mà tác giả muốn ‘đen’ cả đời _(:3) _

Cuối cùng, cúi đầu! Mong nhấn lại, người nhấn lại sẽ mơ được thân ái lão gia đấy!

*(Tojikachan: phiêu văn là văn mà nhân vật chính do mình sáng tạo có vai diễn trong văn từ đầu đến cuối, lấy người nổi tiếng như danh nhân lịch sử, nhân vật chính trong truyện hay phim, thần tượng... làm đối tượng tình yêu)

Spoi:

“Anh cũng biết, Bruce, em... Nhà em không ở đây...” Tôi châm chước từ ngữ.

“Anh biết, em là người Trung Quốc.” Bruce cười hơi ngại ngùng, giống như lại thành cậu bé lớn đầu lúc mới tốt nghiệp từ Princeton, “Có lẽ chờ chuyện thành phố có thể gác lại được... Anh cực kỳ muốn em dẫn anh về Trung Quốc một chuyến, ít nhất nên giới thiệu anh cho cha mẹ em biết.”

Tim tôi bỗng nhiên đập thành thạch, trên mặt không nhịn được hơi nóng lên, giật mình ngẩng đầu nhìn anh, anh, anh đây là... yêu cầu... gặp cha mẹ? Chẳng lẽ anh muốn...

46. Chương 46

“Em bị ác mộng sao? Bảo bối.” Bruce nghiêng người ngồi ở trên giường, làm tôi được thoải mái hơn khi dựa vào trong lòng anh.

“Ừ.” Tôi rầu rĩ nói, trong cổ họng mang theo giọng mũi thì thầm, tuy rằng nước mắt đã chảy khô, nhưng dựa vào trong lòng bạn trai thân ái nên vẫn không nhịn được khóc thút thút vài cái mong được vỗ về, “Đều tại anh.”

“...” Bruce hơi ghen, sau đó cười khở sở tóc của tôi, “Được rồi em yêu, em nói gì cũng đúng. Nhưng người Trung Quốc các em chẳng phải là có một câu tục ngữ sao? Ác mộng đều là ngược lại?”

“Ừ hứ.” Tôi lẩm bẩm một câu, dụi mặt vào trong lòng anh, “Anh không hỏi xem em mơ thấy gì à?”

“Nếu em đồng ý nói với anh, anh đương nhiên cực kỳ đồng ý nghe.” Anh dịu dàng nhìn tôi, “Nhưng nếu em không chủ động nói, anh đương nhiên cũng sẽ không chủ động đi hỏi chuyện thương tâm của em.”

“Anh biết nói lời hay ý đẹp thật đấy.” tâm tình tôi rất cực tốt lên một chút, khoe miệng cong lên, ngẩng cổ hôn nhẹ lên cằm anh, hơi do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: “Ừm... Thật ra em mơ thấy anh, chính là... chuyện về anh được dựng thành điện ảnh.”

“Đóng phim?Ồ, đây thật đúng là một ý tưởng không tệ.” Bruce mỉm cười, “Nhưng vì sao em lại khóc?”

“Bởi vì trong phim không có em.” Tôi buồn bực, “Hơn nữa... ở trong phim anh yêu Rachel.”

Bruce tươi cười dần dần phai nhạt, nhắm chặt mi.

“Đến chết vẫn yêu.” Tôi bỏ thêm một câu.

“... Đây là phim công ty nào? Anh muốn kiện cáo bọn họ xâm quyền và nói xấu.” Bruce trầm mặc một chút, rồi có vẻ nghiêm túc nói, sau đó ôm tôi chặt hơn, cười thở dài, “Giờ anh mới hiểu phụ nữ đa sầu đa cảm và lòng dạ hẹp hòi đến thế nào, ngay cả nằm mơ cũng...”

“Cho nên anh cảm thấy phiền chán sao?” Tôi bật thốt lên đánh gãy anh.

Tôi cảm thấy cảm xúc của tôi hơi mất khống chế, tôi cũng không biết tại sao, nhưng lại bỗng dưng... bất an, sợ hãi, có lẽ là biết mình lúc nào cũng có thể biến mất khỏi thế giới này, rời đi anh, không biết mình còn có khả năng trở về đây hay không, thậm chí cũng không xác định được hết thấy những chuyện đang xảy ra trước mặt có phải là thật hay không! Có lẽ đây chỉ là một giấc mộng Mary Sue buồn cười mà tôi tự nghĩ ra, đợi đến một ngày nào đó mở mắt là tỉnh lại, phát hiện mình vẫn tầm thường bình thường như trước đây, còn anh vẫn là Người Dơi cao cao tại thượng trên màn ảnh, và người mà anh đến chết vẫn yêu tên là Rachel Dawes.

Mà tất cả những điều ấy... tôi chỉ có thể tự mình cố nén, cưỡng chế, tận lực lờ nó đi, không đề cập tới nó, làm nhạt nó, nhưng điều này không có nghĩa là nó không tồn tại. Tôi không thể bày tỏ hết với Bruce, cũng không thể nói với bất cứ ai ở đây, tôi chỉ có thể một mình yên lặng chịu đựng.

Tôi cảm thấy nếu thật sự không chuẩn bị phòng tránh, chắc chắn tôi sẽ nhanh chóng nổi điên.

Nhưng mà có thể chuẩn bị phòng tránh kiểu gì đây? Tôi thật sự không hề biết gì cả. Chỉ có thể vô vọng lại vô cùng lo lắng chờ đợi... chờ đợi đại thần xuyên không cho tôi một kích.

Nghĩ vậy, hốc mắt tôi không nhịn được lại ẩm ướt.

Hôm nay sao mà đủ loại chuyện không tốt + quái đản thế

“Hey, đừng như vậy mà Vera, đừng khóc, cô bé của anh...” Bruce nhanh chóng lại kéo tôi vào trong lòng, cẩn thận vỗ tôi giống như dỗ trẻ con vậy, tôi kề sát mặt vào ngực anh, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ vang lên, mới hơi cảm thấy sự chân thật và an ủi.

“Nghe này, bảo bối... anh biết em không phải kiểu cô gái chỉ vì một cái ác mộng đã sợ tới mức khóc suốt” anh thoáng kéo ra một chút khoảng cách, nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, “Cho nên, anh gần như có thể khẳng định rằng em luôn luôn lo lắng về chuyện gì đó, mà chính là chuyện này đã khiến em trở nên đa sầu đa cảm và lo lắng hãi hùng. Con ác mộng vừa rồi nhiều nhất chỉ có thể xem như một mồi lửa mà thôi.”

Tôi ngẩn người nhìn anh, không biết nên nói gì. Anh thật sự sâu sắc đến mức không bình thường.

“Nhưng anh không tin điều em đang lo lắng là anh sẽ thay lòng.” Anh tươi cười ấm áp, “Thực ra, từ năm tám tuổi cha mẹ anh qua đời, anh không gặp Rachel nhiều, lần gặp nhau lâu nhất gần đây, hơn nữa cũng là lần có đoạn đối thoại thực sự lại là bảy năm trước... Em cũng biết đấy, chính là buổi điều trần mà hung thủ nộp tiền bảo lãnh, anh còn bị cô ấy thưởng cho một cái tát.”

“Mà em... Vera, từ nhỏ anh đã quen biết em, mặc dù ở cùng nhau không lâu, nhưng thời gian bên em thật sự cực kỳ khoái hoạt. Càng quan trọng hơn là sau này” anh khẩn thiết nói, “Giống như lời em đã nói, bảy năm nghèo túng nhất thế lương nhất vất vả nhất, đều là em luôn ở bên cạnh anh, bọn mình chứng kiến một mặt yếu ớt nhất cũng khó coi nhất của nhau, bọn mình cùng chia sẻ vui vẻ, gánh vác cực khổ, thậm chí gặp khảo nghiệm cùng nhau đối mặt tử vong... cho nên anh không thể tưởng tượng nổi rằng nếu tình cảm như vậy mà có một ngày bị tan vỡ, thì trên đời này rốt cuộc còn có cái gì đáng giá để tin tưởng.”

... Lão gia anh thuần thực mở miệng là tuôn ra lời kịch Quỳnh Dao như vậy thật sự không thành vấn đề sao?

Nhưng... nhưng vẫn rất cảm động!

Tôi yên lặng nắm chặt lấy tay anh đang nâng cằm tôi, nâng lên chạm vào má mình.

“Cho nên anh có tin tưởng tuyệt đối với tình cảm của bọn mình, bởi vì tình cảm này không phải là thứ mà Rachel hay bất luận kẻ nào khác có tư cách và năng lực phá hỏng.” Bruce hôn lên trán tôi, “Cho nên... anh sẽ không ép em, nhưng Vera, anh hi vọng em hiểu rằng anh luôn luôn chờ mong em có thể nói hết với anh... dù là chuyện gì đi nữa, anh khát vọng hiểu biết hết thấy về em, khát vọng có thể chia sẻ buồn rầu với em.”

Tôi há miệng thở dốc, do dự... có lẽ... có thể nói cho anh một chút?

“Anh cũng biết đấy, Bruce, em... nhà em không ở đây...” Tôi chầm chước từ ngữ.

“Anh biết, em là người Trung Quốc.” Bruce cười hơi ngại ngùng, giống như lại thành cậu bé lớn đầu lúc mới tốt nghiệp từ Princeton, “Có lẽ chờ chuyện thành phố có thể gác lại được... Anh cực kỳ muốn em dẫn anh về Trung Quốc một chuyến, ít nhất nên giới thiệu anh cho cha mẹ em biết.”

Tim tôi bỗng nhiên đập thình thịch, trên mặt không nhịn được hơi nóng lên, giật mình ngẩng đầu nhìn anh, anh, anh đây là... yêu cầu... gặp cha mẹ? Chẳng lẽ anh muốn...

Gương mặt Bruce cũng hơi phấp hờn, nhưng anh vẫn chuyên chú nhìn tôi, không dời mắt đi, “Vera, lẽ ra anh nên sớm nói với em, có lẽ... Ừm... Em cũng biết là hiện tại có lẽ chưa thích hợp, nhưng mà anh...”

“Bruce!” đầu óc tôi hơi mơ màng, nhưng vẫn không tự chủ được thốt ra đánh gãy anh, sau đó lập tức đổi đề tài, “Aha ha... Ừm, trông anh có vẻ mệt mỏi, có phải bạn này lại đi ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa không? Đúng rồi, em đã ngủ bao lâu thế?”

Lời nói của Bruce bị nghẹn ở trong cổ họng, hơi hơi há miệng, hình như là chưa kịp phản ứng lại, dáng vẻ vừa xấu hổ vừa khổ sở nhìn tôi khiến tim gan tôi tê rần, trời ạ đây rõ ràng chính là dáng vẻ đáng thương của anh khi bị Rachel trách móc trong giấc mơ bạn này của tôi mà!

Tôi đau lòng nhanh chóng thẳng người kéo anh vào trong lòng, hôn lên tóc anh, rồi nói: “Bruce, em... Chờ bọn mình giải quyết xong chuyện thành phố được không? Hơn nữa em còn có một việc phải giải quyết, chờ em giải quyết xong... Chuyện gì em cũng sẽ đáp ứng anh.”

Bruce giống như một đứa trẻ vui đùa vào cổ tôi, hai tay vòng lấy eo tôi, dường như qua rất lâu, anh mới bỗng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nắm cầm tôi hôn mãnh liệt như mưa rền gió dữ.

Anh hôn rất mạnh mẽ, nhưng tôi biết cảm xúc của anh hiện giờ không quá ổn định, nên không dám giãy dụa. Thẳng đến khi môi và đầu lưỡi đều sưng run lên, anh mới thoảng lùi lại, dựa trán vào trán tôi hơi hơi thở dốc: “Được, chờ chuyện bên này đều được giải quyết, em phải đáp ứng anh.”

Tôi rũ mắt xuống: “... Ừ.”

Thì ra từ lần tắm bể ở khách sạn trở về, tôi ngủ yên vẹn một ngày một đêm, hiện giờ đã là buổi chiều ngày thứ ba. Nhưng thể chất của tôi quả thực không thể chê, ngủ no nê như vậy, cơ bản không có bệnh trạng cảm mạo gì.

Vì thế tôi rời giường đánh răng rửa mặt, sau đó cùng Bruce vào phòng ăn hưởng dụng điểm tâm trà chiều mà Alfred chuẩn bị.

“Tối hôm qua anh đi tìm Gordon nói chuyện một lúc” Bruce nói, “Falcone vận chuyển thuốc phiện chỉ giao một nửa, một nửa kia chẳng biết đi đâu. Cảnh sát tên Flass hình như có biết điều gì đó.”

“Flass?” Tôi cảm thấy cái tên này khá quen tai, suy nghĩ một hồi mới nhớ tới là tên cảnh sát béo mà Falcone hối lộ, “Người đó cũng không tốt đẹp gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Bruce cắn một miếng bánh ngọt mousse, hơi lo lắng, “Sau đó anh đi tìm Flass, hẳn nói trong sổ thuốc phiện này có thứ gì đó lẫn vào, hơn nữa, một nửa sổ thuốc phiện còn lại được chuyển đến đảo Narrows, nhưng cụ thể là chuyển cho ai thì hẳn không biết.”

“Ừm.” Tôi uống hết một ngụm hồng trà cuối cùng, lau miệng đứng dậy, “Khi nào thì chúng ta xuất phát?”

“Đợi đến trời tối.” Bruce ngẩng đầu khẽ mỉm cười với tôi.

Thời tiết không tốt, lúc chạng vạng, thành phố Gotham bắt đầu nổi mưa to, hơn nữa thẳng đến khi trời tối cũng không có vẻ ngừng, ngược lại càng rơi càng lớn.

Nhưng chúng tôi vẫn không thay đổi kế hoạch, vẫn chuẩn bị xuất phát đến đảo Narrows.

Đảo Narrows là một hòn đảo nhỏ tiếp giáp thành phố Gotham, luôn luôn là nơi khởi nguồn tội phạm của thành phố. Bệnh viện tâm thần Arkham và ngục giam thành phố Gotham v.v... đều ở đó.

Cũng là khu ổ chuột có tiếng của thành phố Gotham.

Tuy rằng mưa to, nhưng trang bị hoàn mỹ khiến tôi và Bruce căn bản không phải e ngại thời tiết quấy nhiễu. Chúng tôi xuất phát khá sớm, lúc đến Narrows mới vừa tám giờ rưỡi đêm. Bruce trước đó đã hoàn

toàn làm xong công việc chuẩn bị, tin tức chúng tôi có được đều chỉ hướng về cùng một nơi, một tòa nhà khu dân cư ở xóm nghèo – nơi mà thủ hạ của Falcone đôi khi cải trang lén lút đi vào.

Bruce mặc trang bị Người Dơi, trang phục của tôi thì tuy khá bình thường nhưng cũng không khác gì mấy, mặt nạ và trang phục đi đêm... Cảm giác thật là kỳ lạ = =

Tôi nằm sấp dưới cái bóng của một mặt tòa nhà, Bruce ở một mặt khác. Trong tay chúng tôi đều cầm một chiếc kính tiềm vọng loại nhỏ, luồn ống kính vào trong cửa sổ, xem xét từng gian phòng.

Không lâu sau, tai nghe không dây trong lỗ tai liền truyền đến tiếng Bruce: “Nơi này, tầng bốn, phòng thứ năm đếm từ trái sang.”

“Được.” Tôi đáp lại một câu ngắn gọn, sau đó giống như con nhện bò đến.

Đi đến cửa sổ phòng đó, mở ra đi vào, nhìn thấy Người Dơi đã ngồi xổm trước sofa đang xem xét đồng hồ chơi bị rách bụng, tôi đi đến gần, cũng ngồi xổm bên cạnh anh, đánh giá trái phải vài lần, hỏi nhỏ: “Kính tiềm vọng của anh đâu?”

“À, anh đưa cho một đứa trẻ.” Bruce nói.

“Được rồi” tôi gật gật đầu, vươn một bàn tay giả bộ lật xem đồng hồ chơi trước mặt, tay kia thì vói vào trong túi áo, chạm đến một chiếc khăn lông ướt sũng.

Đối với đoạn nguyên tác này, tôi nhớ khá rõ.

Trong phim, Người Dơi bị bác sĩ Crane ám toán ở trong phòng này, hút vào khí độc nhớ lại đàn dơi kinh khủng, cuối cùng cả người bị cháy ngả đi xuống lầu.

Ừm, lần này có tôi ở đây, tuyệt đối không thể để Bruce phải chịu sự khổ sở ấy một lần nữa.

Khăn lông ướt... không biết có hữu ích hay không, nhưng tốt xấu gì thì có vẫn hơn không. Đến lúc đó, tôi trực tiếp che ở phía trước anh, dù sao có bị hút phải loại khí độc này cũng không sao, cùm lăm thì chỉ bị nhìn thấy thứ mình sợ hãi nhất mà thôi, sau này Fox sẽ nghiên cứu chế tạo ra kháng thể.

Nhưng nói lại... Một thiếu nữ thuần khiết sáng sủa như ánh mặt trời, sinh ở Trung Quốc, sinh trưởng dưới lá cờ đỏ, một nữ hán không hề cự tuyệt bất cứ phim kinh dị nào như tôi... thật chờ mong xem thứ mình sợ hãi nhất là cái gì.

Spoi:

Vì thế sau khi ăn xong điểm tâm, tôi liền nói với Alfred một tiếng, lái chiếc BMW cực kỳ bình thường rời khỏi biệt thự Wayne.

Tôi ra ngoài là vì tôi bỗng nhiên nhớ ra một việc.

Hôm nay... hình như chính là sinh nhật của cái tên Bruce Wayne kia!

47. Chương 47

Người nên đến đã đến rất nhanh.

Crane mang theo hai, ba thủ hạ ‘vật hi sinh’ hợp thời xuất hiện, sau khi tôi và Bruce dùng hai, ba chiêu đánh ngã thủ hạ, Crane đã đeo mặt nạ Scarecrow.

“Ủa? Hai người?” Hắn lăm bắm một câu, sau đó bỗng nhiên giơ tay lên, một luồng khí màu trắng bị phun tới.

Tôi sớm đã đặt toàn bộ lực chú ý lên Crane, tay hắn vừa động, tôi cũng liền động, cơ hồ là đúng lúc khí thể phun ra, tôi lập tức bổ nhào vào Bruce, dùng khăn lông ướt bưng kín miệng mũi anh.

Nhưng mà tôi vừa nhẹ nhàng thở ra, liền phát hiện thân thể Bruce bắt đầu run rẩy không bình thường, ngã xuống đất, một tay bảo vệ mặt, một tay vung mạnh lung tung, miệng lẩm bẩm: “Đừng, đừng tới đây! Tránh ra! Bố... Mẹ...”

Trời ạ! Khăn lông ướt vô dụng thật đáng giận!

Nhưng mà đúng lúc này, Crane đã cười lớn xốc một thùng xăng xuống, đổ hết lên người tôi và Bruce, một tay lấy bật lửa định bật lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, sự thật chứng minh cơ thể của tôi phản ứng nhanh hơn đầu óc tôi, trong đầu còn đang trống rỗng, thân thể đã nhảy bật lên như con cá chép, tung một cú đá ra sau, đá trúng cổ tay Crane. Lần này nắm bắt thời cơ rất tốt, bật lửa còn chưa kịp bật đã bị đá bay đi ra ngoài.

Crane kêu thảm ôm cổ tay trốn ra khỏi phòng.

Tôi nhanh chóng quay lại xem tình hình của Bruce, cả người anh cuộn lại run rẩy ở trên sàn, miệng thì thào lẩm bẩm gì đó, nào còn đáng về anh hùng uy vũ khí phách như mọi khi?

Tôi vừa đau lòng vừa sốt ruột.

“Bruce, Bruce, đừng sợ, em ở đây, đó chỉ là giả thôi, không hề tồn tại... Ngoan, không sao đâu... Vera ở đây...” Tôi lấy mặt nạ bảo vệ của anh xuống, dựa đầu anh vào ngực tôi, cúi đầu khẽ hôn gương mặt anh do khổ sở và sợ hãi mà vắn vẹo.

“Ve... Ve Vera...” cuối cùng Bruce cũng tỉnh táo hơn một chút, giọng nói anh run rẩy, không nói được mạch lạc, “Độc —thuốc độc... Anh trúng — di động — gọi Af — Alfred...”

“Bruce, Bruce, anh đừng nói gì cả, ngoan, giao cho em, không sao đâu...” Tôi không chịu nổi khi nhìn thấy anh cố nén đau đớn như vậy, nếu không phải đã biết rõ hiện giờ anh chỉ có thể dựa vào tôi, thì chắc tôi đã cuống cuồng điên lên rồi.

Siêu đau lòng! QAQ

Không thể ở nơi này lâu, Bruce tuy cao lớn, nhưng tôi dù sao cũng đã trải qua huấn luyện lâu dài, muốn công anh cũng không khó. Vì thế tôi vung thân thể anh lên lưng, bước nhanh đến ban công nhảy xuống, chiếc dù tùy thân giúp tôi rất nhiều.

Xung quanh có người đi đường hoảng sợ nhìn, may mà chúng tôi đều đeo mặt nạ, không sợ bị lộ thân phận.

Tôi công Bruce nhanh chóng bước vào một cái ngõ hẹp hẻo lánh, gọi điện thoại cho Alfred, nói đơn giản tình hình, hẹn xong địa điểm gặp nhau, sau đó công Bruce tiếp tục chạy.

Thẳng đến khi bình an ngồi trên xe mà ông lão Alfred lái, chạy về biệt thự Wayne, tôi mới phát hiện một chuyện... có lẽ có thể xưng là lại một cái ‘bàn tay vàng’.

Hình như tôi hoàn toàn không bị loại khí độc này ảnh hưởng! Điều này có thể xem là một loại thiên phú hoặc kỹ năng không?

Hay là do loại khí độc này không có hại gì với những người không có thơ ấu ám ảnh? Nhưng mà cũng không đúng... Sau này, thứ này đã khiến toàn thành phố khủng hoảng là sự thật...

Nhưng vừa nghĩ đến thứ này, tôi lại nhớ tới hồi ở tu viện Bóng Tối, lúc Mặt Sợ thí nghiệm tôi, tôi trực tiếp nhét nó vào phía dưới cái mũi của cô ta. Lúc đó tôi không sao, nhưng lại chỉ cho rằng đó là bởi vì tôi không trực tiếp hít vào, bây giờ xem ra là vì tôi vốn miễn dịch?

Nhưng không quá bao lâu sau, tôi không để ý đến chuyện này nữa, dù sao cũng là chuyện tốt, cho nên tạm thời không cần lo lắng nhiều.

Bruce nằm trên ghế sau rộng rãi của Rolls-Royce, luôn run rẩy, chảy mồ hôi, mê sảng thì thào nói những từ như “Trúng độc, xét nghiệm máu, bố, dơi”.

Tôi chỉ có thể cố nén nước mắt, tháo mặt nạ bảo vệ của anh xuống, gối đầu anh lên đùi tôi, dùng khăn tay giúp anh chà lau mồ hôi lạnh trên trán.

Afred không ngừng nhìn gương chiếu hậu theo dõi tình hình của Bruce, ở trong gương, tôi có thể nhìn thấy ông lão luôn bụng đen hài hước này, lúc này lại đỏ vành mắt, cả gương mặt đều là nước mắt.

Ông ấy thật lòng yêu Bruce... giống như đối đãi đứa con của chính mình.

Tình hình của Bruce coi như ổn định, chỉ không ngừng run run đỏ mồ hôi, nhưng mà không nóng lên. Đến lúc chúng tôi trở về cửa biệt thự Wayne, anh đã hoàn toàn mê man.

Tôi và Alfred bàn bạc một chút, cảm thấy không nên gọi bác sĩ tư nhân tới thì tốt hơn, bởi vì thật sự không dễ giải thích vì sao đại thiếu gia Wayne lại đi ra ngoài ban đêm còn bất tỉnh nhân sự trở về.

Cho nên chúng tôi gọi điện thoại cho Fox.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, có lẽ do lão hồ li Fox vốn hơi ngờ vực về thân phận thật sự của Bruce, tóm lại ông ấy không có câu oán hận gì khi bị điện thoại gọi dậy khỏi giường rồi còn phải đội mưa chạy tới biệt thự Wayne, rất thoải mái đồng ý đi.

“Theo tôi được biết, cô Vera, cô từng cùng lão gia vượt qua bảy năm gian khổ” Alfred nói, “Cho nên hẳn là cô giỏi xử lý loại chuyện này hơn tôi, vậy tôi sẽ đi tiếp ngài Fox, phiền cô chăm sóc cho cậu ấy trong lúc này.”

“Yên tâm đi.” Tôi gật gật đầu. Tuy rằng băn khoăn vì đêm khuya như vậy lại nhờ một ông lão chạy đi chạy lại, nhưng trước mắt, tôi thật sự lo lắng không muốn rời Bruce.

Fox đến rất nhanh, ông ấy tiến hành kiểm tra đơn giản cho Bruce, kết luận thể chất anh do quá mạnh mẽ, nên dù bị trúng độc cũng sẽ không uy hiếp đến sức khỏe. Nhưng ông rút một chút máu về để nghiên cứu thành phần cụ thể và kháng thể loại khí độc này,, mà làm việc này cần khoảng hai ngày.

“Ừm, ngài Fox.” Tôi nghĩ nghĩ, vẫn lên tiếng gọi ông ấy lại.

“... Cô Lee?” trí nhớ của Fox hiển nhiên không tệ.

“Bảo tôi Vera là được.” Tôi cười khách khí, sau đó vươn tay, “Tôi phát hiện tôi hình như miễn dịch đối với loại khí này, bởi vì tôi và Bruce đi với nhau, nhưng ở tôi hiển nhiên không xuất hiện những triệu chứng như anh ấy... Cho nên... có lẽ rút chút máu của tôi cũng có thể trợ giúp cho ngài?”

“Ồ, đó là một chủ ý không tệ.” Fox gật gật đầu, đi tới rút máu của tôi, sau đó cau mày liếc tôi một cái, “Tôi nói thật, tôi cảm thấy ngài Wayne một mình đi hộp đêm lêu lổng thì thôi, nhưng cậu ta không nên lôi kéo một quý cô xinh đẹp trẻ tuổi như vậy chứ... Cho dù cô là nhân viên của cậu ta đi nữa.”

Tôi ho khan một tiếng, cùng Alfred liếc nhau, “Ông cũng biết đấy, ngài Fox, những nơi giống hộp đêm đó...”

May mà Fox đúng lúc này lại mở miệng : “Tôi biết mà tôi biết mà, dù không phải đi những nơi như hộp đêm, thì dù là mấy trò thể thao như vào hang động, leo núi hoặc là xác định địa điểm nhảy dù, cũng tùy thời có khả năng gặp phải khí độc uy hiếp, không phải sao?” Vừa nói còn nháy mắt với chúng tôi, vẻ mặt “Tôi biết mà”.

Tôi không xác định được là ông ấy biết hay giả vờ biết, nhưng trước khi Bruce chưa lên tiếng, tôi không thể nói ra chuyện chúng tôi giả trang thành con dơi lớn buổi tối đi ra ngoài cứu vớt thế giới, đành phải ha ha có lệ cho qua.

Nhưng tôi cảm thấy trong lòng ông ấy ít nhiều cũng hiểu ra.

Bruce đã ngủ một ngày một đêm, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Nhưng sắc mặt anh dần dần hồng hào, hô hấp cũng sâu, vững vàng, Fox nói, với tình hình sức khỏe của anh, nằm nhiều nhất cũng chỉ hai ngày là có thể tỉnh lại, bảo chúng tôi đừng quá lo lắng.

Vì thế sau khi ăn xong bữa sáng, tôi nói với Alfred một tiếng, lái chiếc BMW cực kỳ bình thường rời khỏi biệt thự Wayne.

Tôi ra ngoài là vì tôi bỗng nhiên nhớ ra một việc.

Hôm nay... hình như chính là sinh nhật của cái tên Bruce Wayne kia!

Tôi hoàn toàn quên mất nếu không phải sáng nay nhàn nhả đến mức nhàm chán nhớ lại nguyên tác điện ảnh kế tiếp, chỉ sợ tôi đã hoàn toàn quên!

Không được... Làm bạn gái thân ái là tôi, thế nào cũng phải bày tỏ, tuy rằng tiền mua quà khẳng định không phải bản thân tôi trả = =

Nhưng mà... đại thiếu gia Wayne muốn cái gì có cái đó, tôi nên chọn cái gì mới có vẻ tôi không giống người thường đây.

Có nên dứt khoát học văn Mary Sue có ‘thịt’ cầu huyết là tôi đem bản thân tặng cho anh không? Chọn nội y chữ “T” trong suốt, quần lót như lưới đánh cá, tất chân lưới, ừm mà hình như chúng tôi đã lâu không...
=///=

... Không, không được, thế cũng quá không tiết tháo. Tôi bắt buộc bản thân kéo ánh mắt đặt vào bảng quảng cáo cửa hàng bán đồ dùng tình thú bên đường kéo trở lại.

Đi dạo một buổi sáng, cuối cùng phiền chán, dứt khoát chọn đồ chơi mô hình tiểu Người Dơi plastic giá trị mười đồng tiền trong cửa hàng đồ chơi, ước chừng cao bằng ngón cái, làm khá giống, chỉ tiếc là có lẽ do Người Dơi bình thường quá thần bí, nên ảnh chụp đăng trên trang nhất báo chí không rõ lắm, cho nên mấy chi tiết trên áo choàng với đai lưng với khôi giáp v.v... được xử lý khá qua loa, hơn nữa hai lỗ tai dơi trên mũ giáp còn có vệt giọt nước sơn.

Chỉ vậy thôi mà lại không biết xấu hổ bán mười đôla, quả nhiên mấy nhà buôn bán đen tối là kết quả chung của toàn thế giới.

Nhưng mà có thể coi là biểu lộ tâm ý, nữ chủ tự mình chọn lựa quà sinh nhật, làm nam chủ, Bruce Wayne anh phải phục.

Giải quyết cơm trưa qua loa, tôi dẹp đường hồi phủ, kết quả, lúc gần chạy đến cửa biệt thự Wayne, từ xa đã nhìn thấy một người đang đi ra từ biệt thự.

Bằng vào thị lực tốt có được do huấn luyện nhiều năm, tôi lập tức kết luận người nọ là Rachel.

Ồ ồ... Cô em này hẳn là chạy tới tặng Bruce cái mũi tên đá rách nát hồi nhỏ, sau đó khoe ra rằng mình bận đến thế nào về việc bốn ba vì sự chính nghĩa của thành phố!

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là nhanh chóng dừng xe sau đó rụt đầu, không thể để Rachel nhìn thấy tôi.

Nhưng mà giây sau đó, không đợi tôi rụt đầu, một màn cách đó không xa khiến tôi chấn kinh.

Rachel đã xoay người đi xuống bậc thềm biệt thự Wayne, Bruce vốn đứng ở cửa nhìn theo cô ta rời đi, nhưng đến khi hai người cách nhau hai mét, Bruce bước xa một cái, từ phía sau một tay túm lấy eo Rachel, tay kia phang vào gáy Rachel một cái, Rachel hự cũng chưa hự một tiếng liền mềm yếu ngã xuống đất.

Tôi bị một màn này cả kinh khiến nước mũi cũng chảy ra.

Vì thế nhanh chóng lấy giấy vệ sinh lau lau nước mũi, trực tiếp xuống xe bước nhanh tới.

“Chào buổi chiều, em yêu.” Bruce chào tôi một tiếng, sau đó có chút xấu hổ nhìn Rachel đang nằm trên mặt đất, quay đầu gọi vào trong cửa: “Afred! Mau đến giúp tôi một chút! Giúp tôi đỡ Rachel vào!”

Ông lão Afred mỉm cười đứng ở cửa, nhưng không bước tới hỗ trợ.

“Anh có thể tự mình ôm cô ấy vào, ngài Wayne.” Tôi ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Khụ, Vera, anh chỉ ôm một mình em thôi, em biết mà.” Bruce hơi mỉm cười, vươn tay định ôm eo tôi.

Tôi hừ một tiếng, hất ra móng vuốt của anh, ôm lấy Rachel, hết cách, để bảo vệ cho ngọc thể trong sạch của chồng, tôi chỉ có thể tự mình vất vả một chút.

Ôm Rachel vào cửa, đặt ở trong phòng ngủ dành cho khách, tôi mới quay đầu hỏi Bruce: “Thế này là thế nào?”

“Vừa rồi Rachel tới tìm anh, nói cho anh biết một chuyện” Bruce nhúm mày, “Công tố viên Fincher mất tích đã hai ngày, hơn nữa Falcone đã bị điên, hiện tại hắn ở trong bệnh viện tâm thần Arkham.”

“Ừm, thế...” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, “Là cái gì khiến anh thô lỗ với cô Dawes như vậy?”

“Không còn biện pháp nào khác” Bruce nhún nhún vai, mở hai cánh tay ra “Cô ấy nhận được một cuộc điện thoại, sau đó muốn một mình đến đảo Narrows... Anh cảm thấy như vậy cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa cũng vô ích. Nói thật, cô ấy đến đó không chỉ không hề có tác dụng gì, hơn nữa còn rất có khả năng khiến bản thân cũng bị biến thành nạn nhân.”

Tôi không khỏi vì đoạn đối thoại này mà ở trong lòng gợn ngón tay cái lên.

Lúc xem phim, tôi đã cực kỳ muốn châm chọc đoạn này, tinh thần ghét ác như cừu của cô em Rachel quả thực đáng ngưỡng mộ, nhưng đôi khi làm việc không khỏi quá không có đầu óc. Đã biết là bệnh viện tâm thần khả nghi của Crane nguy hiểm, vì sao còn luôn một thân một mình chạy đi điều tra? Hơn nữa, Crane bảo cô ta đi thang máy, cô ta cũng đi? Cho cô ta vào phòng nghiên cứu dưới tầng hầm, cô ta cũng vào? Không hề lo lắng đến khả năng sẽ bởi vậy mà cái mạng nhỏ sẽ mất?

Hơn nữa, nói thật, cái đoạn cô ta đi đảo Narrows, ngoài làm tăng tình cảm giữa nữ nhân vật chính và siêu anh hùng của phim bom tấn Mỹ ra, về phương diện bắt tội phạm điều tra rõ sự thật chân tướng thì thật sự không hề có ích gì cả, cuối cùng, người báo cảnh sát bắt tội phạm chẳng phải là Người Dơi sao.

“Rachel rất nhiệt tình cũng rất giàu chính nghĩa, ” Bruce lại bình luận một câu, “Nhưng trên thực tế, đôi khi cô ấy làm việc rất thiếu suy nghĩ.”

Tôi gật gật đầu, rất đồng ý, vì thế lập tức đứng lên, “Vậy bây giờ chúng ta xuất phát chứ?”

“Ừ, sớm đã giải quyết những việc cần làm trước khi đi rồi.” Bruce cũng đứng lên theo, thuận tay cầm lấy hai ống tiêm trên bàn trà, cười với tôi, “Fox thuận tiện mang thứ này đến, kháng thể khí độc, anh nghĩ em cũng phải tiêm một ít”.

“Không cần đâu, Alfred chưa nói cho anh à, em hoàn toàn miễn dịch với thứ ấy” tôi nói, “Anh dùng là được rồi, cái còn lại thì nên giao cho cảnh sát, chắc chắn sẽ hữu dụng. Em dám khẳng định Crane sẽ dùng loại khí này để làm chuyện lớn gì đó.”

“Nhưng mà lão gia Wayne, cô Vera” Alfred không đồng ý nói, “Khách tham dự sinh nhật sắp đến rồi...”

“Trước khi bọn tôi trở về, làm bọn họ chơi đùa vui vẻ chút” Bruce cũng không quay đầu lại nói, “Hoặc là kể chuyện cười cho bọn họ nghe!”

Alfred nhìn bóng lưng Bruce, thở dài.

Tôi mất sắc liếc thấy hộp giấy nhỏ trong tay Alfred, đó hẳn là quà sinh nhật mà Rachel tặng Bruce.

Tôi sờ sờ vật nhỏ giá rẻ trong túi... Thôi vậy, chờ sau khi giải quyết xong mọi việc thì đi chọn cái khác cho anh vậy... Thứ này cũng thật trẻ con linh tinh quá ==

Spoi:

“Người ở đây làm cái trò gì?” Bruce hung tợn hỏi, “Người làm việc cho ai?”

Biểu cảm của Crane trở nên vô cùng hoảng sợ, trợn to mắt nhìn một hồi mới lắp bắp nói: “Đại... đại sư Ra’s al Ghul...”

Bruce hơi khựng lại, ngẩng đầu cùng tôi liếc nhau, lại cúi đầu tiếp tục hỏi: “Đại sư Ra’s al Ghul đã sớm chết! Người làm việc cho ai!”

48. Chương 48

Xe Dơi cuối cùng cũng đã hoàn thành công việc kiểm tra vào ngày hôm qua, bởi vì hôm nay, thời gian hành động thật sự rất gấp gáp, Bruce rốt cục quyết định bắt đầu dùng chiếc xe tăng nhỏ bọc thép phong cách đến cực điểm này.

Nói thật, lúc xem phim, tôi mãi không hiểu thứ phong cách như vậy đã đi ra khỏi biệt thự Wayne như thế nào, một đường chạy đến đảo Narrows lại không bị phát hiện. Biệt thự Wayne ở ngoại ô, ít người hẻo lánh không có ai phát hiện thì còn hiểu được, nhưng mà tiến vào đảo Narrows, đến nơi đó lại không bị phát hiện thì thật khó hiểu.

Nhưng hiện tại tôi mới biết được suy nghĩ hồi đó của mình kém cỏi đến cỡ nào ==

Tôi cứ nhiên lại cứ quên mất chuyện “xe Dơi có thể bay”!

Nhưng mà đó chẳng là đến tập thứ ba mới có sao! về mặt hoảng sợ

Hơn nữa nếu có thể bay thì vì sao trong nguyên tác tập thứ nhất, Bruce còn phải chờ Rachel chạy khắp thành phố đánh thắng về phía trước để bị cảnh sát đại truy đuổi chứ!

... Quên đi, không cần để ý chi tiết này nữa. ==

Chỉ có thể nói cái ông lão Fox này thật sự là càng ngày càng cường hãn.

Tóm lại sau khi lên xe, tôi không biết Bruce nhấn mấy cái nút nào, chỉ nghe thấy một tiếng vang rầm rầm, ngoại hình của xe Dơi hoàn toàn biến thành một chiếc phi cơ quái mô quái dạng, chở chúng tôi vũng vằng bay về phía đảo Narrows.

Dọc theo đường đi, tôi cực kỳ khiển trách Bruce về hành vi giấu diếm chuyện xe Dơi có thể bay, rõ ràng tôi cũng tham dự toàn bộ quá trình học tập điều khiển chiếc chiến xa này, vì sao hiện tại chỉ có anh có thể bay mà tôi lại không được?

Bruce rất oan ức nói rằng anh cũng là lần đầu tiên gặp kỹ năng hung tàn này, đúng cái ngày tôi bị cảm mạo mê man, Fox riêng tới nhà để cùng anh tập luyện, nghe nói là công năng mới, anh còn chưa kịp nói với tôi.

Bay trên trời quả thực nhanh hơn chạy trên đất, lúc đi đã là chạng vạng, nhưng mà bầu trời vừa tối một cái là chúng tôi đã đến đảo Narrows, xe Dơi bị chúng tôi đỗ ở trong ngõ nhỏ âm u đầy núi đồi linh tinh ở sau lưng bệnh viện tâm thần Arkham.

“Em xác định không cần tiêm kháng thể?” Trước lúc bước xuống xe, Bruce lại lấy ra một ống tiêm hỏi tôi.

“Không cần, yên tâm đi.” Tôi mỉm cười với anh.

“Ừ.” Bruce gật gù đầu, nhét ống tiêm vào đai lưng đa công năng của anh “Vì để ngừa ngộ nhỡ, vẫn nên mang theo thì hơn.”

Tôi và Bruce đều trang bị PDA tùy thân, bên trong có một phần bản đồ hồng ngoại toàn bộ tin tức về bệnh viện tâm thần Arkham. Dọc theo bản đồ, chúng tôi căn cứ nguyên tắc “Gặp được ai liền đánh ngất, nhìn thấy cửa liền đá bay”, rất nhanh đi tới xưởng thuốc của Crane dưới tầng ngầm.

Tôi và Bruce ghé vào một ống thép phía dưới trần nhà, Crane đứng trên cầu sắt đối diện quan sát nhân viên chế thuốc phía dưới.

Có một khoảng đất bị đào lên, lộ ra hệ thống ống dẫn cung cấp nước uống thô to, một vài nhân viên mặc quần áo lao động màu đỏ đang đổ một thùng thuốc màu trắng đổ vào trong cái ống dẫn kia. Còn có một vài người vạm vỡ trông hung dữ, ghì súng đi qua đi lại tuần tra.

“Thế này còn chưa đủ, chúng ta cần thêm một vài liều thuốc nữa” Crane lớn tiếng nói, chỉ một ngón tay vào hệ thống ống cung cấp nước uống “Đúng thế, các anh làm rộng nó ra đi!”

Tôi và Bruce liếc nhau, gật gù đầu.

Ba một tiếng, đèn to trên trần vụt tắt, chỉ còn một chút sắc trời từ cửa sổ nhỏ trên cao chiếu xuống, có vẻ càng thêm mờ tối.

Khắp nơi nhất thời yên tĩnh, Crane thở dài một tiếng, nháy đôi mắt màu xanh nhạt của hắn, mỉm cười khá thần kinh: “Hắn đến rồi.”

“Ai?” Thủ hạ Giáp.

“Là Người Dơi...”

“Chúng ta nên làm gì?” Thủ hạ Ất.

“Người xấu xông vào nhà thì chúng ta nên làm gì đây?” Crane thần kinh cười hà hà nhẹ giọng nói, “Đương nhiên là báo cảnh sát... Được rồi, đi ngay bây giờ, nhanh lên!”

Phía dưới hỗn loạn, nhân viên nghiên cứu khoa học trong trang phục màu đỏ đã sớm chạy sạch, chỉ còn mười mấy thủ hạ. Tôi và Bruce nhẹ nhàng nhảy xuống, không tạo ra một chút tiếng động, yên lặng đánh đổ đám thủ hạ, đều là đâm một cái là ngất, không kịp hự một tiếng.

Tôi vừa mới đánh ngất một tên, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có người tới gần, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một kẻ xấu xí đội cái bao tải, khí phách vung tay lên với tôi, một luồng khói trắng không biết từ nơi nào liền xông ra.

Tôi: “... = = ”

Bạn à, chiều này của bạn vô dụng với tôi mà bạn còn chưa biết sao? Chúc mừng bạn đã cập nhật thành công!

Tôi cười lạnh một tiếng, nhanh chóng vươn chân quyết xuống đất một đường quyết ngã Crane, Bruce đánh rần tùy gậy hình như có gì đó không đúng, nhấn cơ quan gì đó bên hông Crane, phù một tiếng, khí độc màu trắng bao trùm gương mặt và cổ hần.

“Ném thử tí thuốc của chính mình không? Bác sĩ?” Bruce thông qua máy biến giọng phát ra tiếng nói vô cùng tà mị khí phách, một tay giật tóc Crane, tay kia nắm chặt cầm hần.

“Người ở đây làm cái trò gì?” Bruce hung tợn hỏi, “Người làm việc cho ai?”

Biểu cảm của Crane trở nên vô cùng hoảng sợ, đáng vẻ như muốn hả giận mà chỉ có thể ghen lại, trợn to mắt nhìn một hồi mới lắp bắp nói: “Đại... đại sư Ra’s al Ghul...”

Bruce hơi khựng lại, ngắt đầu cùng tôi liếc nhau, lại cúi đầu tiếp tục hỏi: “Đại sư Ra’s al Ghul đã sớm chết! Người làm việc cho ai!”

Crane có vẻ đã bị hoảng sợ, chết sống không mở miệng được.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai, còn có tiếng radio khuyên bảo Người Dơi đi ra ngoài tự thú. Bruce nhổ ra một ngụm nước miếng, oán hận ném Crane xuống đất, hần trợn to mắt rồi ngất đi.

Tuy rằng nhìn Bruce vẫn tỉnh táo, nhưng tôi vẫn hơi lo lắng, không nhịn được đi qua chạm vào mặt anh: “Anh có ổn không? Cái kháng thể kia thật sự có tác dụng?”

“Anh rất khỏe, yên tâm đi, ” Bruce cúi đầu hôn lên môi tôi không cần hoài nghi hai chúng tôi đều chỉ có miệng và cảm lộ ra bên ngoài, “Nhưng lời này em đừng để Fox nghe thấy, ông ấy sẽ giết em đấy.”

“Anhỡ sao?” Tôi hơi nheo mắt lại.

“Đương nhiên không, ” Bruce nói, “Anh sẽ giết ông ấy báo thù cho em.”

Nhưng đúng lúc này, nhóm bóng đèn luôn sẽ không bỏ qua cơ hội phá hỏng các đôi người yêu liếc mắt đưa tình. Bruce cúi đầu nhìn nhìn PDA, phát hiện ở cửa lớn có một điểm đỏ lén lút đi vào.

“Hắn là Gordon.” Tôi nói.

Bruce gật gật đầu, “Chúng ta đi gặp ông ấy.”

Chúng tôi nhanh chóng tìm được cảnh sát trưởng Gordon của cầu thang, Bruce túm quần áo của ông ấy một phen, sau đó lợi dụng dây co duỗi trong đai lưng kéo ông ấy lên.

“Người Dơi... Cô là ai?” Gordon cảnh giác nhìn tôi.

“Tôi là bạn của Người Dơi, ” tôi gật đầu với ông ấy, cảm thấy giọng nói của tôi trải qua máy biến giọng cũng khá oai hùng “Giống như ông.”

“Crane đang giả trò gì đó, hẳn nghiên cứu chế tạo ra một loại khí độc gây ảo giác làm khủng hoảng thần kinh, làm Falcone bị điên, còn đổ nó xuống nguồn nước uống.” Bruce thấp giọng nói.

“... Hẳn... hẳn muốn làm gì?” Gordon hoảng sợ hỏi, “Hẳn làm việc cho Falcone sao?”

“Không, hẳn nhắc tới một kẻ còn khủng khiếp hơn.” Bruce nói.

Lúc này, dưới lầu bỗng nhiên có ngọn đèn trắng sáng lên, nhiều tiếng bước chân dồn dập vang lên, là nhóm cảnh sát đuổi theo!

Bruce liếc tôi một cái, tôi gật đầu, giơ chân lên, ấn xuống một cái chốt mở trên giày, lập tức, trong không trung vang lên âm thanh bén nhọn mà như được giấu kín từ nơi nào đó.

“Đây là khí độc kháng thể” Bruce lấy ống tiêm trong đai lưng nhét vào trong lòng bàn tay Gordon, “Ông giữ lấy đừng dùng vội, tùy cơ ứng biến...”

“Người Dơi!” Tôi cúi đầu nhìn nhiều điểm đỏ chỉ chít trong PDA càng ngày càng gần, “Cần phải đi!”

“Tôi sẽ liên hệ với ông sau.” Bruce gật đầu với Gordon.

Tôi cởi máy phát sóng âm xuống, ném xuống dưới lầu, ngay lập tức, một đoàn dơi đông nghìn nghịt bay ào tới giống như thấy đàn ruồi bọ đang bay liệng. Bruce ôm eo tôi, ôm tôi gắt gao vào trong ngực, hai người cùng nhau nhảy xuống.

Bởi vì xe Dơi có thể bay, cho nên không cần phải chạy khắp đường bị cảnh sát truy đuổi. Tôi và Bruce ngồi lên phi cơ Dơi về tới biệt thự Wayne.

Đi ra khỏi căn phòng có đàn dương cầm là cơ quan bí mật, tôi và Bruce vội vội vàng vàng đi thay quần áo. Lúc tôi mặc xong chiếc váy dài màu đen khá bảo thủ xuống lầu tìm Bruce, lại phát hiện anh và Alfred đang căng thẳng với nhau, giống như chơi gà vậy, sắc mặt hai người đều không đẹp gì.

Trong lòng tôi nghi hoặc, nhớ được trong nguyên tác, Alfred nhìn thấy Bruce đua xe phá hỏng đường phố mới bất mãn, nhưng lần này chúng tôi đâu đua xe, rất âm thầm về nhà mà! Sao ông lão Alfred lại tức giận?

Hai người tựa hồ cũng không chú ý thấy tôi.

“Chúng ta đều rất quan tâm thành phố phát triển, nhưng tôi cảm thấy cậu đã không khống chế được” Alfred nói, “Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không thể bởi vậy mà làm việc thiên tư như thế, bằng không, cậu chẳng khác gì những kẻ trái pháp luật loạn kỷ cương.”

Bruce vẫn trầm mặc, nhưng sắc mặt càng khó coi.

“Fox vẫn còn ở đây chứ?” Anh miễn cưỡng mở miệng, “Chúng ta phải đuổi hết khách đi ngay.”

“Bọn họ là khách của Bruce Wayne! Cậu không thể hủy danh dự của cậu!” Alfred có vẻ bất chấp, rất ít nhìn thấy ông ấy lộ cảm xúc ra ngoài như vậy, cho dù là tôi có mặt.

“Tôi không quan tâm đến danh dự của tôi!” Bruce lớn tiếng nói.

“Vậy còn cha cậu?” Giọng nói của Alfred có chút run run, “Đó là tất cả những gì còn sót lại của ông ấy!”

Bruce gắt gao nắm chặt nắm tay, không nói gì.

“Khụ.” Tôi thật sự không nhịn được, ho khan một tiếng, đi đến gần, mỉm cười nói, “Ngài Alfred, Bruce luôn luôn là vãn bối mà ngài thương yêu nhất, ngài luôn coi anh ấy như con mình không phải sao? Anh ấy sẽ không làm ngài thất vọng, xin hãy tin tôi.”

Alfred liếc tôi một cái, sắc mặt hòa dịu, cuối cùng cúi người trước tôi một cái “Cô Vera, có ngài ở bên cạnh lão gia, tôi luôn luôn rất yên tâm.” Ông ấy mỉm cười nói một câu, sau đó xoay người chậm rãi rời đi.

Tôi đi qua vịn cánh tay Bruce, kéo anh đi về phía phòng yến hội.

“... Ông Alfred kia! Đêm nay ông ấy sao vậy!” Bruce ghen vài giây, rốt cục bật ra một câu, “Thật điên rồ! Không thể chịu nổi!”

“Đừng như vậy, Bruce, ” tôi nhìn anh một cái, chậm rãi nói, “Ngoài em ra, trên thế giới này, anh không thể tìm ra người nào yêu anh hơn ông ấy đâu. Anh biết không, lần anh bị trúng khí độc, Alfred vừa lái xe vừa khóc.”

“... Điều đó không thể nào.” Bruce nhú mồm, sau đó kinh hãi cười nhìn tôi.

“Đúng không, anh cũng không thể tin được ông ấy cũng sẽ khóc, phải không?” Tôi không cười, chỉ dừng lại nhìn anh, “Ông ấy chẳng qua chỉ là một ông lão lo lắng đứa con của mình gặp chuyện không may mà thôi, anh nên thông cảm nhiều cho ông ấy.”

Bruce mím môi không nói, nhưng vẻ mặt có chút cảm động.

Tôi vẫn không muốn gặp nhiều người, vì thế cùng Bruce tách ra ở cửa chính, còn mình đi từ cửa bên tiến vào đại sảnh.

Bruce rất giống như một vật sáng biết di chuyển, đi đến nơi nào cũng có đám đông vây quanh, khắp nơi đều là đám tài phiệt có máu mặt hàn huyên với anh, còn có mỹ nữ thế gia nhìn trộm anh. Nhưng anh nhanh chóng khéo léo đuổi những người đó đi, ung dung thản nhiên dần dần đi đến gần tôi.

Tôi đang giả vờ nhắm nháp một ly rượu Blackberries.

Fox cũng đến gần.

“Cám ơn ông vì kháng thể.” Bruce nói.

“Đừng khách khí, ” Fox đang ở ăn một miếng cá tuyết, “Tôi biết là cậu sẽ dùng nó để cứu người mà.”

Tôi nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lên, vừa khéo đụng tới ánh mắt Fox, ông ấy nhẹ nhàng cười với tôi. Quả nhiên lão hồ li này sớm đã biết Bruce chính là Người Dơi.

“Phải mất bao lâu mới có thể sản xuất trên quy mô lớn?” Bruce hỏi.

“Vài tuần lễ.” Fox ngẩng đầu lên, “Sao thế?”

“Có kẻ đang định dùng nguồn nước để phát tán chất độc.” Tôi tiếp lời.

“Không thể nào, loại khí độc này chỉ có thể thông qua đường hô hấp để truyền đi.” Fox bình thản cười cười, bỗng hơi cứng ngắc, “Khoan...”

“Cái gì?” Bruce truy vấn.

“Trừ phi lợi dụng một máy phát xạ vi sóng đủ mạnh để làm bốc hơi toàn bộ số nước trong đường ống chính...” Fox thông thả nói, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, “Giống như hai cái máy mà tập đoàn Wayne vừa bị mất mấy ngày hôm trước.”

Bruce còn chưa có phản ứng gì, tôi lại đột nhiên căng thẳng.

... Hai máy?

Làm sao có thể là hai máy?

Trong nguyên tác rõ ràng là một máy mà!

Tác giả có chuyện muốn nói:

Ngoài phương pháp cho xe Dơi bay lên, tôi thật sự không nghĩ ra phương thức gì có thể khiến xe Dơi điểu thấp tiến vào đảo Narrows ==

Viết đồng nhân điện ảnh thật sự không dễ dàng... Rất nhiều tình tiết ở trong phim có thể vừa chuyển màn ảnh là xong việc, nhưng ở trong văn thì lại cần phải rõ ràng mới có thể a a phát điện

Mà, tiểu Vera sẽ xuyên không lần thứ hai! Mọi người cùng thảo luận xem lần này cô ấy chết kiểu gì đi ha ha ha!!

Spoi:

“Tôi bây giờ có chút vội, bà Delane...” Bruce vừa từ chối vừa định chạy đi, nhưng vị phu nhân kia căn bản không tha, sau đó tươi cười nói một câu: “Lúc này tôi không nói tên sai chứ? Đại sư Ra’s al Ghul?”

Bruce cả kinh, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tôi lại không quan tâm đại sư Ra’s al Ghul giả đầu trọc, chỉ nhìn vị phu nhân thoát nhìn mặt mũi hiền lành kia.

Người này cho tôi cảm giác...

Bà Delane bỗng nhiên nghiêng đầu liếc tôi một cái, ánh mắt kia không hiểu sao lại âm u lạnh buốt, cùng với biểu cảm hờn hờ vừa rồi quả thực giống như hai người.

... Người nọ là bà chị Mặt Sọc tuyệt đối không sai! Chắc chắn!

49. Chương 49

Bruce và Fox còn đang tiếp tục nói chuyện.

“Đã bị mất?” Bruce nhú mày.

“Đúng vậy, tôi chỉ hỏi vài câu, Earle liền sa thải tôi.” Fox nhún nhún vai.

Bruce hít một hơi thật sâu, “Tôi cần ông trở về, hơn nữa lập tức bắt đầu chế tạo thêm số lượng lớn thuốc giải độc” anh nói, “Cảnh sát sẽ cần đến...”

“Quyền tiếp cận thông tin mật của tôi đã bị hủy bỏ rồi.” Fox nháy nháy mắt.

“Điều đó đối với ông mà nói không tính cái gì, không phải sao?”

“... Có lẽ là vậy.” Fox giảo hoạt khẽ mỉm cười, bưng ly rượu đỏ kính chúng tôi, xoay người vòng sang bên kia.

“Nào Vera” Bruce gấp cánh tay lên, làm tôi khoác tay anh, “Chúng ta cùng nghĩ biện pháp mời đám khách này ra ngoài...”

Vì thế tôi nhớ tới trong nguyên tác, anh giả vờ say nói dối đuổi các khách mời đi, kỳ thực đoạn này cũng quá đau lòng, để bảo vệ họ được an toàn, cam nguyện bị bọn họ hiểu lầm... Nhưng trừ khi chủ bữa tiệc là anh lên tiếng, không thì nhất thời thật đúng không có biện pháp nào khác.

Tôi nắm tay anh thật chặt: “Hay là đợi chúng ta...”

Nói còn chưa dứt lời, bên cạnh bỗng nhiên có một phu nhân ăn mặc đẹp đẽ quý giá túm lấy cánh tay Bruce: “Bruce, có vị khách này mà anh nhất định phải gặp...”

Tóc gáy tôi lập tức đều đặn đứng, không nhận được nắm chặt tay áo Bruce.

“Tôi bây giờ có chút vội, bà Delane...” Bruce vừa từ chối vừa định chạy đi, nhưng vị phu nhân kia căn bản không buông tha, sau đó tươi cười nói một câu: “Lúc này tôi không nói tên sai chứ? Đại sư Ra’s al Ghul?”

Bruce cả kinh, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tôi lại không quan tâm đại sư Ra’s al Ghul giả đầu trọc, chỉ nhìn vị phu nhân thoát nhìn mặt mũi hiền lành kia.

Người này cho tôi cảm giác...

Bà Delane bỗng nhiên nghiêng đầu liếc tôi một cái, ánh mắt kia không hiểu sao lại âm u lạnh buốt, cùng với biểu cảm hờn hờ vừa rồi quả thực giống như hai người.

... Người nọ là bà chị Mặt Sọc tuyệt đối không sai! Chắc chắn!

Cùng bà huấn luyện ma quỷ này vén vén năm năm, đôi mắt nhỏ hung tàn kia của cô ta dù có hóa thành tro, tôi cũng có thể nhận ra!

Tôi kiệt lực giữ bình tĩnh, biểu cảm bình thản như trước, nhưng từng cái tế bào trong người đều đề phòng cao, toàn lực chú ý người phụ nữ đáng sợ kia.

Hình như Bruce cảm thấy tôi khấn trương, vươn tay kia đặt lên tay tôi, lòng bàn tay ấm áp chạm lên da tôi làm tôi thoáng yên tâm hơn, nhưng vẫn không dám thả lỏng cảnh giác.

“Ông không phải là đại sư Ra’s al Ghul” Bruce chậm rãi nói, “Chính mắt tôi đã nhìn thấy ông ấy chết.”

“Nhưng nếu đại sư Ra’s al Ghul không chết thì sao?” Một giọng nói vang lên sau lưng “Có lẽ hẳn có được siêu năng lực?”

Cả người Bruce hơi cứng ngắc, chậm rãi xoay người.

Tôi đương nhiên biết Ducard đang đứng ở nơi đó, nhưng tôi không xoay người, tầm mắt chỉ lưu lại trên người Mặt Sẹo. Đại sư Ra’s al Ghul đương nhiên là có Bruce giải quyết, mà đối thủ của tôi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là chính là cô ta.

Tôi tự tin thân thủ của tôi không kém, nhưng nếu chống lại Mặt Sẹo... Tôi thật sự không quá nắm chắc có thể thắng.

Huống chi... công phu của tôi đều được truyền từ cô ta, cô ta từng mang kỳ vọng rất lớn về tôi, tuy rằng luôn ác ngôn ác ngữ nhưng cũng không thể thay đổi sự thật rằng cô ta có ân với tôi, cho nên... trời ạ thật khó xử.

Tôi nhẹ nhàng kéo kéo tay Bruce, nháy mắt với anh.

Bruce gật gật đầu với tôi, tôi nhẹ nhàng hít vào một hơi, chậm rãi rời khỏi anh, đi vào trong đám người.

Mặt Sẹo ngưng trang thành phu nhân lập tức căng thẳng, cầm tay tôi, tôi mỉm cười, lớn tiếng nói: “Bà Delane, ngài muốn làm gì?”

Ngay lập tức, các tân khách xung quanh đều nhìn về phía chúng tôi.

Ducard nhíu mày với Mặt Sẹo, Mặt Sẹo liếc tôi một cái, có chút không cam lòng thả tay ra.

Tôi không trì hoãn thời gian nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng yến hội, nói với Alfred đang đứng ở cửa: “Alfred, nhanh nhóm lửa ở cửa đại sảnh! Tốt nhất có khói bay vào!”

“Sao thế cô Vera?” Alfred hơi sửng sốt.

“Có nguy hiểm, chúng ta lập tức sơ tán các tân khách!” Tôi vội vàng nói, sau đó mở cửa lớn ra, nhìn quanh phát hiện không có ai chú ý tới tôi, vì thế nhanh chóng nhảy vào bụi cỏ, quyết chút bùn bôi lên mặt, lại cởi một chiếc giày cao gót ra, vò tóc và quần áo, giả dạng như rất chật vật.

Vụng trộm lên vào từ cửa sau, đúng lúc nhìn thấy ông lão Alfred đã chuẩn bị xong chậu than đứng ở nơi đó, nhìn thấy tôi đến, không hỏi đáp về tôi sao lại thế, chỉ bình tĩnh mở miệng: “Đốt lửa ngay bây giờ ạ?”

Tôi gật gật đầu, sau đó thở sâu, vọt mạnh vào phòng yến hội, vừa hoa chân múa tay vừa làm tóc mình rối hơn, rất giống một bà điên.

“Thôi chết rồi thôi chết rồi! Phía sau bị cháy! Mọi người chạy mau!” Tôi cuồng loạn hét rầm lên.

Vừa kêu vừa chú ý tình hình bên đại sư Ra’s al Ghul, thấy Ducard cười không có ý tốt với Bruce, biểu cảm như là đang nói chiêu này của anh quả thực ngu ngốc.

Nhìn theo phía tôi quát to, ở cửa hành lang quả nhiên toát ra một luồng khói màu xám đặc, nhanh chóng lan tràn vào đại sảnh, các tân khách lập tức hỗn loạn.

“Mọi người đừng hoảng sợ! Hãy đi bên này! Xin yên tâm đi, mọi người đều sẽ không sao hết!” Bruce la lớn, vung cánh tay lên “Alfred, phiền ông mau tới dẫn đường.”

Alfred đầy lo lắng liếc chúng tôi, nhưng vẫn tận chức trách đi sơ tán những tân khách đang hoảng loạn.

May mà những người khách được mời đến dự tiệc sinh nhật của Bruce Wayne không nhiều lắm, phần lớn là các nhân vật nổi tiếng có uy tín danh dự, tuy rằng thể năng phần lớn là phé sai nhưng tố chất tâm lý rất tốt, dưới sự dẫn đường của Alfred, nhanh chóng an toàn rút lui.

Còn thừa lại sáu, bảy người đàn ông cao lớn thô kệch gương mặt dữ tợn, bọn họ hiển nhiên đều là người của Liên minh Bóng tối.

Tôi nhanh chóng nhìn quét một vòng, không thấy những gương mặt quen thuộc như Godson, Toto, nhưng không hề nghi ngờ rằng có thể họ bị đại sư Ra's al Ghul mang đi cùng chấp hành nhiệm vụ, khẳng định đều là đáng chú ý trong Ninja.

Tôi không nắm chắc có thể thắng nhiều người khi có cả đại sư Ra's al Ghul và Mặt Sẹo ở đây. Cho dù Bruce cũng ở đây.

Nhưng tôi vẫn âm thầm xiết chặt nắm tay.

“Chúng tôi đã hủy diệt và lấy đi của cải của Rome, chất đầy chuột mang dịch bệnh lên các thuyền buôn, đốt trụ London...” đại sư Ra's al Ghul giống như đọc thơ vậy “Mỗi khi một nền văn minh nhân loại chạm đến đỉnh điểm của sự hủ bại, chúng tôi lại quay về để khôi phục sự cân bằng.”

“Không, thành phố chưa phải là vô phương cứu chữa, nơi này còn có rất nhiều người lương thiện...” Bruce vội vàng nói, xem ra còn muốn văn hồi.

“Không, Bruce, điều này căn bản không liên quan gì đến chuyện thành phố này còn thuốc cứu được hay không!” Tôi rất cục không nhịn được mở miệng, “Mặc kệ thế nào, dù là Liên minh Bóng tối thì cũng đều là người thường mà thôi. Chẳng lẽ các ông là thiên sứ mà thượng đế phái xuống sao? Các ông có tư cách gì thay trời hành đạo?”

“Vera!” Bruce thấp giọng gọi tôi một tiếng, cầm chặt tay tôi, thoáng bước lên một bước bảo vệ tôi sau lưng.

Mặt Sẹo âm u lạnh lùng quét mắt đến, không nói gì. Đại sư Ra's al Ghul mỉm cười liếc tôi một cái, đây là lần đầu tiên hắn chính diện nói chuyện với tôi: “Cô kỳ thực cũng là một đứa trẻ không tệ, Mặt Sẹo từng nói với tôi rất nhiều chuyện về cô, biểu hiện của cô làm tôi không thể không thừa nhận, tôi đã nhìn nhầm cô hồi cô ở ngục giam Bu-tan.” Hắn nói, “Bruce và cô, hai người đều là học sinh xuất sắc nhất, hẳn là phải cùng bọn ta sống vai cứu vớt thế giới.”

Tôi như bị điện giật bởi từ “cứu vớt thế giới”, nhưng xem vẻ mặt của đại sư Ra's al Ghul như nam chủ ngựa đực bị ‘cắm sừng’ trong tiểu thuyết, tôi lại không tiện mở miệng nói gì, đành phải vụng trộm giơ ngón giữa với hắn tỏ vẻ khinh bỉ.

Đúng lúc này, vài thủ hạ kia đã bắt đầu đổ xăng khắp nơi, một người trong chúng đã bật lửa.

Tôi căng thẳng, Bruce lại lắc lắc đầu với tôi.

Biệt thự Wayne sẽ bị thiêu hủy.

Đây là trang viên ngưng tụ toàn bộ tâm huyết của Thomas Wayne, cũng là gia đình vĩnh viễn trong lòng Bruce.

Nhưng mà thiêu hủy cũng là tất nhiên... Huống chi tôi nhớ được lần đầu tiên xuyên đến hiệp sĩ bóng tối, Bruce cũng nói với tôi rằng biệt thự Wayne bị thiêu.

Cho nên biệt thự này bị thiêu là con đường duy nhất, không phải sao... Cho dù Bruce sẽ đau lòng, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, huống chi cái cũ không đi, cái mới làm sao đến được... Dù thế nào, tôi cũng không thể thay đổi quá trình này, bởi vì điều đó có khả năng làm cho nguyên tác sau này thay đổi, thậm chí tôi có khả năng vĩnh viễn không về được...

Ngàn lời vạn chữ phức tạp lại mâu thuẫn nháy mắt ở trong đầu thoảng qua, tôi ngẩng đầu liếc Bruce một cái, anh còn đang kiệt lực tranh cãi với đại sư Ra's al Ghul, nhưng anh nắm tay tôi lại cực kỳ chặt, trong lòng bàn tay thậm chí chảy ra mồ hôi, xương mi cao ngất làm tôi không nhìn rõ ánh mắt anh, nhưng khoe miệng nhếch lộ ra một tia đau xót vô lực đang nói rõ rằng anh không chỉ vì vận mệnh của thành phố mà lo lắng.

Tôi mím môi, cơ hồ là lập tức đã hạ quyết tâm.

Giống như lúc trước tôi quyết định cứu Rachel, dù biết rõ hẳn phải chết, biết rõ là thay đổi nguyên tác, biết rõ cô ấy là đối tượng mà cả đời tôi cũng không thích, nhưng tôi vẫn không thể nhìn cô ấy chết ở trước mặt tôi.

Giống như sinh mệnh của một người ở trước mặt bạn bị đe dọa, bạn biết rõ cứu hẳn thì có lẽ kế tiếp sẽ có chuyện không tốt xảy ra, nhưng bạn vẫn không thể chịu đựng được một sinh mệnh ở trước mặt bạn chết đi.

Mà ý nghĩa của biệt thự Wayne đối với Bruce, chỉ sợ là quan trọng hơn tưởng tượng.

... Chết tiệt! Ông đây mặc kệ! Ông đây bằng bất cứ giá nào! Dù nguyên tác sẽ thay đổi sẽ có hiệu ứng bướm bướm thì cũng là chuyện sau này! Dù thế nào, tôi cũng không thể dễ dàng tha thứ nhà của Bruce bị thiêu hủy ở trước mặt tôi!

Nghĩ vậy, tôi bỏ tay Bruce ra, một cú đấm thẳng đánh bay tên thủ hạ đang bật lửa kia, thuần thục bẻ các đốt ngón tay trái của hắn, đoạt lấy bật lửa nhét vào trong túi.

Tôi vừa hành động, không khí vốn giương cung bạt kiếm lập tức như nổ tung, Bruce lập tức đánh nhau với đại sư Ra's al Ghul, tôi mặc kệ Mặt Sẹo, mà là đánh về phía thủ hạ khác đang tính đốt lửa.

Bỗng nhiên, trên gáy giống như bị đánh một cái, đầu tiên là hơi tê, sau đó chợt truyền đến một trận đau nhức, cơ hồ như là bị búa tạ đập mạnh một cái vậy, tôi lập tức té ngã xuống đất, chỉ cảm thấy đời này chưa đau như vậy bao giờ, hoàn toàn không thở nổi, toàn bộ lồng ngực giống như muốn nổ tung lên vậy.

Trời ạ thế là sao! Đây là cái ám khí độc ác gì thế! QAA

Tôi đau đến mức mắt nổ đom đóm, đứng cũng không đứng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn một tên thủ hạ bật lửa, ném vào đồng hồ đặc bị tưới ướt xăng.

Ầm một tiếng, lửa lớn bùng hực thiêu đốt.

Tôi nằm xuống mặt đất, có trong nháy mắt bỗng có cảm giác không biết mình đang ở chỗ nào, chỉ kinh ngạc nhìn đồng lửa đỏ rực trước mặt giống như yêu ma càng ngày càng lớn, hai mắt cay xè, lại không chảy ra nước mắt được.

“Cô luôn không học tốt được” tiếng nói lạnh lùng truyền tới, Mặt Sẹo nhàn nhã đi thông thả đến bên cạnh ta, từ trên cao nhìn xuống tôi, “Tôi sớm đã nói với cô rồi, đừng đi giúp trợ kẻ địch của cô.”

Tôi bị khói sắc ho khan một trận, cuối cùng chảy ra nước mắt, lại hoàn toàn không biết nên trả lời cô ta thế nào.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng nổ ầm vang, một khối chất liệu gỗ lớn từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện ở trên lưng Bruce, Bruce hôn mê bất tỉnh, mà đầu khác của khối đầu gỗ kia cũng đè lên người tôi.

Tôi bị đè, lập tức muốn phun máu ra, nhưng sự thật chứng minh hiện thực cuộc sống và phim võ hiệp vẫn là có khác nhau, chuyện học máu không phải dễ dàng có thể nhổ ra như vậy.

“Chúng ta đi!” đại sư Ra's al Ghul vung tay một cái, dẫn đầu đi ra đại sảnh, những người còn thừa lại cũng chạy chậm ra ngoài.

Mặt Sẹo đi cuối, cô ta cười âm trầm với tôi, vươn tay chỉ chỉ gáy mình, sau đó cũng rời đi.

“Lão gia Wayne! Cô Vera!” Cách đó không xa vang lên tiếng la vội vàng của Alfred, tôi gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy ông lão ba bước cũng làm thành hai bước, lấy tốc độ không hợp với tuổi, mạnh mẽ xông qua đồng lửa chạy tới trước mặt chúng tôi.

Bruce ho một tiếng, cũng tỉnh lại.

Alfred vươn hai tay đỡ phía dưới vật liệu gỗ, ra sức nâng lên, vừa nâng vừa không quên khai triển kỹ năng trào phúng: “Lão gia, tiểu thư, không phải tôi nói hai người, nhưng luyện tập hít đất để làm gì khi mà cả một khúc gỗ cỡ con con cũng nhắc không nổi?”

Tôi và Bruce đều bị nghẹn một chút, liếc nhau, đều thầm oán ông lão này sao mà lúc nào cũng không quên trào phúng chứ.

Nhưng ông lão Alfred, tôi oan uổng mà... Trong nguyên tác, chẳng phải ông chỉ nói móc một mình Bruce thôi sao, sao ngay cả tôi cũng ‘tiện thể’ vậy

Vì thế ba người đồng loạt dùng sức, cuối cùng cũng nhấc được khối gỗ lên ném sang một bên. Tôi và Bruce đỡ nhau đứng lên, sau đó ba người cùng té chạy vào phòng đàn dương cầm có dấu cơ quan, rồi cục trốn vào động bí mật trước khi căn nhà triệt để bị hủy.

Khi chúng tôi rút cục ngồi vào thang máy, phía trên truyền đến một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, tựa hồ có cái gì đó nổ mạnh, quả cầu lửa vàng óng ánh nóng cháy mạnh mẽ lao tới, cơ hồ cán nuốt toàn bộ con đường. Ba chúng tôi người cực kỳ ăn ý không nói một lời, chỉ ngửa đầu nhìn luồng lửa đỏ rực, cửa hầm cách chúng tôi càng ngày càng xa, giống như đang cùng bị ai với nhau.

“... Tôi đã làm gì?” Bruce thở hổn hển, kinh ngạc nhìn luồng lửa phía trên, ảnh ngược của nó rõ ràng in trên con người thâm thúy của anh, có vẻ bất lực, “Tất cả mọi thứ mà dòng họ của tôi, tâm huyết của cha tôi...”

“Di sản của dòng họ Wayne còn hơn cả vôi, gạch ngói nữa, thừa cậu.” Alfred hiền lành lại đau lòng nhìn Bruce.

Tôi lại bất chấp quan tâm điều này, chỉ nhẹ nhàng xốc lên áo khoác âu phục của Bruce, nhìn thấy trên bụng anh nhuộm đầy máu tươi lên chiếc áo sơ mi trắng.

“Bruce, anh bị thương!” Tôi cắn môi khế ấn nhẹ giúp anh cầm máu, thân thể anh đau cứng đờ, “Phải lập tức xử lý vết thương!”

Trời ạ, anh đau đến mức nào chứ! Anh chảy siêu nhiều máu huhuhu! TAT

“Vera, em... em cũng bị thương!” quả nhiên Bruce không sàu não nữa, mà là kinh hoảng nhìn cổ tôi.

Tôi chớp chớp mắt, nhớ tới vừa rồi không biết Mặt Sẹo đã dùng ám khí gì đánh vào gáy tôi, lúc gần đi còn vuốt cổ mình, cười quỷ dị...

Lúc ấy đau vô cùng nhưng hiện tại đã hoàn toàn không có cảm giác gì! Nhưng chiếu theo tình hình đó, chẳng lẽ là trúng kịch độc gì? QAQ

Tôi nhin không được vươn tay sờ soạng cổ một phen, tập trung nhìn vào, trời ạ thật nhiều máu! Nhưng trên cổ lại không có miệng vết thương nào, sao máu tươi đầy tay thế chứ! Căn cứ số lượng máu chảy ra, vết thương của Bruce hoàn toàn có thể coi là trẻ con!

“Đừng dùng tay chạm vào, cô Vera, ” Alfred nghiêm túc nói, “Dưới động có thuốc và đồ dùng tiêu độc, cô cùng lão gia đều cần xử lý khẩn cấp.”

“Đau không, Vera?” Bruce nâng tôi dậy, đi cà nhắc vào động, nương theo ánh sáng mỏng manh, tôi có thể nhìn thấy đôi mắt đau lòng của anh.

“Cũng không có gì, em không đau mấy.” Tôi cười ha ha, nhưng trong lòng rất căng thẳng, nhưng vừa rồi thấy máu vẫn là màu đỏ, điều này có phải đã chứng minh rằng kỳ thực không có độc? “Nhưng còn anh, chảy máu không ít, lại là bị thương ở trên bụng, chỉ mong không bị sao mới được.”

Tác giả có chuyện muốn nói: chương sau là kết thúc cuốn thứ hai “Người Dơi xuất hiện”!!

Spoi:

“Cái bom trong cổ cô có hai cách khởi động, một cách chính là cái nút khởi động kia, còn cách còn lại...” Gió trên mái nhà thổi cực kỳ mạnh, cô ta bị thổi khiến cả người rung rung, tùy thời đều có thể bị ngã xuống, nhưng cô ta vẫn tươi cười đáng đánh đòn, “Mạch trực tiếp tương liên mạch đập của tôi, chỉ cần tôi chết, bom lập tức sẽ bắt đầu đếm ngược năm giây.”

50. Chương 50

Qua một lượt xử lý đơn giản, vết thương ngoài của tôi và Bruce đều được tiêu độc bôi thuốc. Đáng được ăn mừng là không phải vết thương nặng, Bruce da dày thịt béo, tuy chảy không ít máu, nhưng chỉ là bụng bên trái bị rách chút da mà thôi.

Còn về cổ tôi... Thoạt nhìn rất giống như là bị thứ nào đó nhọn và nhỏ đâm trúng, nhưng vì sao miệng vết thương nhỏ như thế mà lại chảy nhiều máu như thế, nguyên nhân tạm thời không rõ, nhưng tôi cũng không cảm thấy không bình thường, thời gian lại gấp gáp, cho nên mọi người nhất trí quyết định tạm thời đặt chuyện này sang một bên.

Chúng tôi nhanh chóng mặc toàn bộ trang bị, đây là lần tôi vũ trang đầy đủ hết trong mọi lần hành động tới nay, ngoài súng ống là thứ tất yếu ra, tôi thậm chí còn cầm mấy phi tiêu dơi.

Tôi biết... Có lẽ thời điểm tôi rời đi không còn xa, có lẽ là ngày mai, có lẽ chính là một khắc sau, nhưng đại chiến sắp tới, tôi chỉ có thể dùng toàn lực áp chế suy nghĩ này và tâm tình khủng hoảng không yên xuống, tận lực không nghĩ nữa.

“Chúng ta xuất phát. Mục tiêu Narrows.” Bruce trầm giọng nói.

Xe Dơi bư hần trước sau như một, mang theo hai chúng tôi, thể như chẻ tre phi vào đảo Narrows.

Nơi này đã sớm hỗn loạn, đại sư Ra's al Ghul mang theo thủ hạ của hắn phóng khí độc ra, còn mở cửa bệnh viện tâm thần và ngục giam, giương mắt nhìn một mảnh rối loạn, khắp nơi đều là khói thuốc súng và ánh lửa, tiếng phụ nữ và trẻ em điên cuồng khóc kêu, người qua đường bị hít khí độc, vẻ mặt sợ hãi đến nỗi phát cuồng, còn có cả đám tội phạm hưng phấn thừa dịp lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Đây là lần đầu tiên tôi chân chính ý thức được Liên minh Bóng tối cường đại đến mức nào.

Nhưng... tôi nghiêng đầu liếc Bruce, Bruce cũng nhìn lại tôi, ánh mắt hai người xuyên qua mặt nạ, khóe miệng đều khẽ nhấc mím cười... chỉ cần có Người Dơi, bóng tối vĩnh viễn không thể chiến thắng ánh sáng.

Chúng tôi nhanh chóng tìm được cảnh sát trưởng Gordon, lúc nhìn thấy chúng tôi, ông ấy như vừa nhìn thấy cứu tinh đến, vừa mừng vừa sợ.

“Ông hãy cầm thứ này, tiêm nó vào người trước đã.” Bruce đưa cho ông ấy một ống tiêm kháng thể, “Ông còn nhớ rõ cái ống tiêm mà lúc trước tôi đưa ông không? Nếu bọn chúng khuếch tán khí độc vào toàn thành phố, thì thành phố sẽ xong đời.”

“Chúng làm thế bằng cách nào?” Gordon xắn tay áo lên tiêm, hoảng sợ hỏi, “Thành phố lớn như vậy...”

“Thông qua đường sắt.” Bruce lạnh lùng nói, “Đường ray đơn chạy theo các đường ống nước chính đến trung khu nằm dưới tháp Wayne. Nếu chúng đưa được cổ máy đến trạm xe lửa, nó sẽ gây ra phản ứng dây chuyền khiến toàn bộ nguồn nước của thành phố bốc hơi.”

“Thành phố Gotham tràn ngập khí độc? Bọn họ còn nghĩ ra được cả chiêu ấy sao...”

“Cho nên tôi cần ông trợ giúp tôi.”

Gordon nghi hoặc liếc tôi, tôi mỉm cười nói: “Không cần hoài nghi đâu, cảnh sát, nhiệm vụ của tôi khác ông.”

Bruce nói đơn giản cho Gordon cách điều khiển xe Dơi, sau đó chúng tôi lập tức chạy vào chỗ sâu của đảo Narrows.

Mục đích của chúng tôi là trạm đường sắt, cơ hồ có thể khẳng định là đại sư Ra's al Ghul dùng đường sắt vận chuyển máy phát xạ vi sóng đến cao ốc Wayne. Cầu đi vào nội thành đã bị cảnh sát chặn, nhưng đường sắt thì không.

Trên đường đi, giải quyết không ít tội phạm làm xằng làm bậy, nhưng lúc đi ngang qua một nhà cao tầng cũ nát, người Bruce bỗng khựng lại, cúi đầu “Chậc” một tiếng.

“Sao thế Bruce?” Tôi nhanh chóng nhấn phanh, nhìn theo ánh mắt anh.

Nơi đó là hiên nhà cao tầng, thị lực của hai chúng tôi đều rất tốt, có thể nhìn thấy rõ ở đó có một người phụ nữ đang đứng, cô ấy đang ôm chặt một đứa trẻ trong lòng.

Bên ngoài hiên có cửa sắt, nhưng cũng có rất nhiều tội phạm đang phá cửa... Xem ra không kiên trì được lâu.

... Không cần nói nhiều, người phụ nữ này là Rachel.

“Sao cô ấy lại ở đây?” trong giọng nói của Bruce hiếm khi xuất hiện một chút tức giận.

Tôi nhún nhún vai, bỗng nhiên liếc thấy bên cạnh có người định thừa dịp loạn cướp túi của một bà lão, vì thế nhanh chóng chạy tới cứu người.

Kể phá phách cướp bóc đốt người không ít, tôi và Bruce giải quyết một tên cũng mất gần một phút, nhưng mà ngay tại lúc tôi tung một đấm giải quyết xong một tên côn đồ, sau lưng đột nhiên có một bàn tay ôm kín miệng tôi, tay kia thì trực tiếp đánh gãy khuỷu tay trái của tôi, ‘rắc’ một tiếng, tôi lập tức đau chảy đầy mồ hôi, đối phương ôm miệng tôi, tôi không kêu ra tiếng được, chỉ có thể bị người này kéo tới một góc tối.

Trời ạ! Đau quá đau đau đau đau! QAQ

“Suyt... Thời gian cấp bách, chúng ta nói ngắn gọn.” Là tiếng Mặt Sẹo!

“Ưm ưm ưm ưm ưm!” Tôi bị cô ta ôm chặt miệng, các đốt ngón tay bị cô ta bẻ gãy chín cái, đau căn bản không dám dùng lực thoát khỏi cô ta.

“Vera? Vera! Em đâu rồi?” Bên kia đã vang lên tiếng la kích động của Bruce.

“Không nghĩ tới hần lại vội vã đến thế, yên lặng nghe tôi nói, cô bé.” Mặt Sẹo khẽ cười lạnh, “Có biết vì sao cổ cô xảy ra nhiều máu như thế không? Đó là bởi vì tôi trồng cho cô một cái bom hẹn giờ mini, chôn phía dưới động mạch gáy cô. Một thứ rất thú vị không phải sao? Đúng vậy... Kíp nổ ở trong tay tôi, cô chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời tôi nói, cho dù cô không sợ chết, cô cũng phải suy nghĩ vì người khác, thứ này mà nổ mạnh... chỉ cần là người bên cạnh cô thì đều sẽ bị cô liên lụy mà chết. Dù là Người Dơi cũng không ngoại lệ.”

“Nghe cho kĩ, bây giờ điều cô cần phải làm là đi ra ngoài, giả vờ như không sao cả, không cần biết phải dùng lý do gì, nói cho Người Dơi rằng cô phải rời khỏi một lúc, chỉ một lúc, bảo hần không cần phải lo lắng, trấn an hần... Sau đó quay lại đây, biết chưa. Nơi này có tầm nhìn rất tốt, nếu cô muốn giả trò gì... ví dụ như nói hết cho hần, tôi đều có thể nhìn thấy mọi cử động của cô. Hiểu chưa, đến lúc đó, tôi sẽ không chút do dự bấm kíp nổ.”

“Được rồi, đi đi, học sinh xuất sắc nhất của tôi.” Mặt Sẹo nói xong, ‘rắc’ một tiếng, cô ta nổi lại các đốt ngón tay cho tôi, rồi ẩn mình vào bóng đêm.

Đầu tôi óc nhất thời trống rỗng, nhưng nhanh chóng định thần lại.

... Trời ạ! Lúc này thật đúng là không muốn chết cũng phải chết! QAQ

Tôi gơ tay sờ sờ mạch máu ở cổ đang đập, đúng là cảm thấy phía dưới có cất giấu cái gì đó.

... Dù cảm thấy lời cô ta nói không đáng tin, nhưng cũng không thể lấy mạng nhỏ của mình để đùa!

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, thở sâu đi ra ngoài.

“Vera! Em đi đâu thế? Em có bị thương không?” Bruce nhìn ngay thấy tôi, lập tức ôm lấy tôi, kiểm tra tôi từ trên xuống dưới.

“Em không sao, Bruce.” Tôi thoáng đẩy anh ra một chút, châm chước từ ngữ, “Ừm... Em nghĩ, chi bằng chúng ta tạm thời phân công nhau hành động đi.”

“Phân công nhau?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, anh đi trước cứu Rachel, em nghĩ cô ấy sắp không chống đỡ được nữa.” Tôi chỉ chỉ tòa nhà cao tầng kia, đám tội phạm đã đánh phá hiên cửa, Rachel cầm súng lục mà không biết lấy từ nơi nào, run rẩy

giơ lên trước ngực, không cần nhìn cũng khẳng định được khẩu súng kia ngay cả bảo hiểm cũng chưa kéo ra.

“VẬY còn em?” Bruce không chút nao núng, hai mắt sau chiếc mặt nạ gắt gao nhìn tôi chăm chăm, tay vẫn ôm eo tôi, có vẻ hoàn toàn không định chú ý tình hình của Rachel.

“Em đến trạm đường sắt gần căn đại sứ Ra’s al Ghul trước” tôi nhẹ nhàng nói, tôi cảm thấy giọng điệu của tôi cực kỳ trấn định, nói như thật “Như thế sẽ tiện hơn, thời gian anh cứu cô gái kia cũng không lâu đúng không?”

“... Nhất định phải làm thế sao? Chúng ta cùng đi cứu người sau đó lại đi trạm đường sắt, cũng không chậm trễ nhiều thời gian.” Bruce gắt gao nhìn tôi chăm chăm.

Trong lòng tôi có chút sợ hãi, không lẽ anh nhìn ra điều gì sao, vì thế nhanh chóng đẩy anh một cái: “Không sao đâu, nghĩ nhiều như vậy làm gì, chúng ta gặp nhau ở trạm đường sắt, cứ thế đi!”

“Nhưng mà...” Anh còn muốn nói gì đó.

“Mau đi đi.” Tôi kiễng chân hôn lên môi anh một cái.

“... Được rồi, anh sẽ nhanh chóng thôi.” rốt cục anh miễn cưỡng gật đầu, cúi đầu cắn môi tôi một cái, sau đó buông lỏng tay ra.

“... Bruce!” Nhìn bóng lưng anh rời đi, dự cảm xấu trong lòng tôi càng ngày càng đậm, rốt cục không nhịn được lên tiếng gọi anh lại.

“Sao vậy?” Anh lập tức quay đầu.

Tôi há miệng thở dốc, bỗng nhiên không biết nên mở miệng thế nào: “Ừm... Nếu... ý em là nếu, nếu hai chúng ta lạc nhau, em... ý em là, em sẽ trở về, sẽ không lâu đâu! Có lẽ sẽ xuất hiện ở mấy chỗ như bến cảng... Anh nhớ kĩ... ừm, còn nữa, lúc ấy có lẽ đầu óc em có chút vấn đề, có một số việc sẽ không nhớ được rõ ràng, anh chỉ cần... ôi trời ạ em đang nói gì thế, tóm lại anh hãy nhớ rằng hai chúng ta nhất định sẽ gặp lại là được!”

“Vera, rốt cuộc em muốn nói cái gì?” giọng điệu của Bruce trở nên ngưng trọng dị thường, hình như định đi về phía tôi.

“Thôi không nói nữa, em đi trước bye bye!” Tôi lùi lại một bước, nhanh chóng nói, rồi trốn vào ngõ nhỏ vừa rồi.

Bruce không đuổi theo. Có lẽ là bởi vì tình hình của Rachel rất khẩn cấp, không chấp nhận được anh trì hoãn thêm.

Mặt Sẹo nắm chặt cổ tôi, một tay kia che tôi miệng, cười khê bên tai tôi: “Làm không tệ.”

Mà cũng kỳ quái, vừa rời khỏi bạn trai thân ái, tâm tư của tôi liền hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Rốt cuộc thì cô muốn làm gì, Mặt Sẹo?” Tôi bình tĩnh nhìn cô ta.

“Không có gì, chỉ là có vài chuyện, tôi không tin tưởng Ducard cho lắm” Mặt Sẹo buông tay ra, “Đàn ông đôi khi hay xử trí theo cảm tính hơn đàn bà, cô cũng biết đấy. Huống hồ bằng thực lực của hân, giờ đã không còn là đối thủ của thằng nhóc họ Wayne kia nữa.”

Tôi: “... Vậy bà chị à, chị khẳng định thực lực của tôi không bằng chị đến thế sao? = = ”

“Đương nhiên tôi không dám khẳng định” Mặt Sẹo ngậm bi thương khẽ mỉm cười, “Cho nên tôi mới cài bom vào cô... Cái này gọi là cẩn thận không thể sai sót.”

Lúc này Mặt Sẹo đã bỏ đi nguy trang, lộ ra khuôn mặt mà tôi vô cùng quen thuộc. Nhìn vết sẹo bên khóe mắt cô ta, tôi thở dài, “Được rồi... vậy rốt cuộc cô muốn tôi làm cái gì?”

“Rất đơn giản” Mặt Sẹo nói, “Bọn tôi có hai cỗ máy phát xạ vi sóng, một máy ở chỗ tôi, một cái khác ở chỗ Ducard, nhưng tôi rất không tin tưởng hân, cho nên tôi tự làm chút chuẩn bị.”

“Dùng xe Dơi của cô, trực tiếp chở chúng ta đến cao ốc Wayne.” giọng điệu của Mặt Sẹo run nhẹ, khó nén hưng phấn, “Ồ đó... Thành phố sẽ được lật ra một trang mới!”

... Người này triệt để hết cứu ==

“Ban này Bruce đã cho Gordon mượn xe Dơi, cô cũng biết đấy, chính là ông cảnh sát ấy” tôi ý đồ nói gì đó để nỗ lực phản kháng, “Có lẽ có thể nghĩ biện pháp khác...”

“Vậy thì đi về đi!” giọng nói của Mặt Sẹo bỗng cao lên, giờ một bàn tay lên, nắm trong lòng bàn tay một dụng cụ có hình thù kì dị, “Muốn chết ngay bây giờ sao, cô bé?”

Tôi nhìn cô ta một cái, nghĩ nghĩ, nói: “Tôi có thể giúp cô, nhưng tôi có một điều kiện, cô mang tôi đi xem máy phát xạ vi sóng trước. Tôi phải biết cô có gạt tôi hay không.”

Nụ cười ở khóe miệng Mặt Sẹo biến mất, cô ta nhìn kĩ tôi, trong ánh lửa, vết sẹo dưới khóe mắt có vẻ càng dữ tợn.

“... Được rồi, tôi có thể đáp ứng cô, nhưng đừng mong giở trò gì.” Cô ta giờ giờ kíp nổ trong tay.

Mặt Sẹo mang tôi tới sân thượng một tòa nhà dân mười tầng, cái máy phát xạ vi sóng kia được đặt trên mái nhà.

“Cô đặt thứ này cao như vậy, đợi lúc chuyển xuống, chẳng phải là mất rất nhiều sức sao.” Tôi thờ ơ chế nhạo cô ta, vừa cẩn thận quan sát địa hình xung quanh.

“Đừng nói cho tôi là chiếc xe của cô không thể bay.” Mặt Sẹo cười lạnh.

Trong lòng tôi lộ bộp một cái, nha, cô biết được nhiều thế.

Tôi chậm rãi đi dọc theo vòng bảo vệ bằng xi măng của sân thượng, nhìn trộm thấy Mặt Sẹo đang cúi người kiểm tra chiếc máy móc kia, cách tôi không xa, trong lòng không khỏi nhảy dựng.

Cơ hội tốt!

Đối với cao thủ như thế, cơ hội một giây này luôn chỉ xảy ra thoáng chốc, tôi vừa nghĩ ra liền làm, nhẹ nhàng lui ra sau mấy bước, sau đó xông thẳng về phía trước, đè nửa người trên của Mặt Sẹo lên máy phát xạ vi sóng, thuận tiện bắt chéo hai cánh tay cô ta ra sau lưng.

“Cô không muốn mạng nữa sao?!” Mặt Sẹo hét lớn, tay trái nắm chặt cái kíp nổ kia, mắt thấy sẽ ấn xuống.

Tôi biết những lúc thế này tuyệt đối không thể lơ lỏng, cô ta có chuyện cần tôi, thì sẽ không có thể dễ dàng khiến tôi chết như thế. Vì thế giờ đầu gối lên đá mạnh khuỷu chân sau của cô ta, Mặt Sẹo thét lớn một tiếng, cả người nhanh chóng khụy xuống.

Tôi dùng tay phải đè lại cánh tay phải của cô ta, tay trái nhấn một cái nút ở đai lưng, ba một tiếng bắn ra một sợi dây thừng nhỏ, trói chặt vào cổ tay phải Mặt Sẹo.

Sau đó, tôi thả Mặt Sẹo ra ngoài sân thượng.

Thẳng đến khi dây thừng căng hết cỡ, tôi đứng bên cạnh vòng bảo vệ, chậm rãi kéo dây thừng lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô ta, vươn tay: “Đem kíp nổ cho tôi, bằng không cô sẽ chết rất khó coi.”

Một bàn tay của Mặt Sẹo bị dây thừng cột lấy, tay kia thì nắm kíp nổ mềm yếu cúi ở bên người, bỗng nhiên ngắc đầu mỉm cười với tôi: “Cô? Không, cô sẽ không giết người.”

Tôi bị nghẹn bởi biểu cảm khẳng định của cô ta, trời ạ, bà đây đúng là không muốn giết người, nhưng mà cô đang bị treo lơ lửng giữa không trung mà không thể biểu hiện ra một chút sợ hãi để tôi cảm thấy thành tựu chút sao?

“Tôi có giết người được hay không, cô có thể thử xem!” Tôi có chút ‘ngoài mạnh trong yếu’ hô, mạnh mẽ thả dây thừng ra, mắt thấy sắp chạm đất mới túm lại, một tắc một tắc kéo lên.

Sắc mặt Mặt Sẹo hơi trắng bệch, nhưng cô ta chỉ cắn môi hung hăng nhìn tôi, không nói gì.

“Cho tôi.” Tôi vươn tay ra.

Mặt Sẹo hơi hơi buông mi mắt xuống, tôi không thấy rõ vẻ mặt cô ta, nhưng mà chưa được hai giây, cô ta bỗng ngẩng đầu cười âm trầm, cổ sức nâng tay kia lên đưa cho tôi: “Được, cho cô.”

Tôi sợ cô ta lại giở trò gì, vừa nhìn chăm chăm động tác của cô ta, vừa dè dặt cẩn trọng cầm lấy kíp nổ nhét vào đai lưng.

Hồ... Cuối cùng cũng ổn rồi, kế tiếp chỉ cần cột cô ta vào một bên, sau đó hủy diệt cái máy kia là được...

“Đúng rồi, tôi đã quên nói cho cô điều này.” Giọng nói của Mặt Sẹo bỗng trở nên rất nhẹ.

“Cái gì?” Tôi vừa mới thả lỏng giờ lại căng thẳng lên.

“Cái bom trong cổ cô có hai cách khởi động, một cách chính là cái kíp nổ kia, còn cách còn lại...” Gió trên mái nhà thổi cực kỳ mạnh, cô ta bị thổi khiến cả người rung rung, tùy thời đều có thể bị ngã xuống, nhưng cô ta vẫn tươi cười đáng đánh đòn, “Mạch trực tiếp tương liên với mạch đập của tôi, chỉ cần tôi chết, bom lập tức sẽ bắt đầu đếm ngược năm giây.”

... Thật... thật là bị hố rồi mẹ ơi! Con quỳ lạy luôn! orz

“Đương nhiên tôi sẽ không để cô chết.” Tôi gượng cười, bắt đầu kéo dây thùng lên, không được, Mặt Sẹo ở đó rất nguy hiểm, dù nghĩ cho cái mạng nhỏ của tôi, cũng phải nhanh chóng kéo cô ta lên!

“Ồ, phải không?” Mặt Sẹo bỗng mỉm cười cổ quái, tay không kia bỗng nhiên giơ lên, trong lòng bàn tay đang cầm một con dao nhỏ không biết từ lúc nào.

“... Không! Mặt Sẹo!” Tôi hoảng sợ hô to.

“Chậm rồi! Ha ha ha ha...” Mặt Sẹo điên cuồng cười ha hả, vung tay lên, dây thùng đang cột lấy cổ tay cô ta lập tức bị chặt đứt.

Trời, trời ạ! Đứt rồi! Ông đây phải châu trời rồi! QAQ

Nhưng mà lúc này trong lòng lại bình tĩnh kỳ lạ, có lẽ là bởi vì đã sớm dự liệu được giờ khắc này sẽ đến. Thời gian rất cấp bách, chỉ có năm giây...

Dù tôi chết, thì cũng phải kéo cả cái máy phát xạ vi sóng chôn cùng!

Khoảng cách vài bước ngắn ngủi giờ phút này thoát nhìn lại rất lâu, tôi lại nhớ tới tình cảnh cứu Rachel năm đó, cũng phải thi chạy với thời gian, nhưng bất đồng là hiện tại tổ chất của tôi và tốc độ khác xa năm đó.

Ngay tại lúc ngón tay tôi vừa mới chạm vào cái máy, tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc nổ vang từ trong cơ thể tôi.

Tôi mất đi hết thấy ý thức.

Tác giả có chuyện muốn nói: cuốn thứ hai rốt cục kết thúc!!! Tung hoa!!

~Spoi:

Tôi dùng sức véo đùi mình một cái.

... Đau quá!

..... Không phải nằm mơ!

Trời ạ! Ông đây đã xuyên không trở lại! Ông đây đã về nhà rồi! QAQ

Nhưng mà...

Thế... thế ông đây ở thế giới Người Dơi nhiều năm đánh đi đánh lại thì sao! Còn Bruce đâu? Còn cả tình cảm chân thật vô cùng ngọt ngào cùng đau xót, khắc sâu như vậy, nhiều sự tình cùng nhau trải qua như vậy...

Chẳng lẽ kỳ thực đều chỉ là một giấc mơ Mary Sue rất dài thôi sao?

51. Chương 51

Trần nhà màu trắng sạch sẽ, vải dán tường đa dạng hình vẽ hoa quả tươi đẹp, sau rèm cửa sổ cùng kiểu dáng với vải dán tường lộ ra ánh mặt trời nhẹ nhẹ, đồ dùng trong nhà bằng gỗ màu vàng nhạt, còn có búp bê Shin-cậu bé bút chì bên trong cửa tủ sách thủy tinh.

Trên tủ đầu giường có đặt đồng hồ điện tử đầu con vịt, thời gian là 7:00 AM.

Trong đầu tôi trống rỗng, chậm rãi lần mò đứng dậy khỏi giường, giống như mộng du đi đến trước tủ sách, mở cửa lấy ra con búp bê Shin bằng nhung, giữa hai cái chân ngắn nhỏ, không biết bị tên nào lấy bút lông màu đen vẽ hình con voi lên, trông cực kỳ đáng khinh. Màu sắc có chút phai nhạt, hẳn là bị vẽ đã lâu.

Tôi dùng sức dụi mắt, sau đó mở ra.

Shin vẫn còn, voi cũng vẫn còn.

Tôi dùng sức véo đùi mình một cái.

... Đau quá!

..... Không phải nằm mơ!

Tôi cảm thấy cả người mình bắt đầu run nhẹ lên.

Cuối cùng không nhịn được ôm chặt con búp bê vào trong ngực, vùi mặt vào nó, nước mắt tràn ra khóe mắt làm ướt cái đầu khoai tây của búp bê Shin.

Trời ạ! Ông đây đã xuyên không trở lại! Ông đây đã về nhà rồi! QAQ

Nhưng mà...

Tôi chưa rơi hết nước mắt, liền ngơ ngẩn ngồi trở lại giường.

Thế... thế ông đây ở thế giới Người Dơi nhiều năm đánh đi đánh lại thì sao! Còn Bruce đâu? Còn cả tình cảm chân thật vô cùng ngọt ngào cùng đau xót, khắc sâu như vậy, nhiều sự tình cùng nhau trải qua như vậy...

Chẳng lẽ kỳ thực đều chỉ là một giấc mơ Mary Sue rất dài thôi sao?

Ngay cả ‘chuyện ấy’, dùng cụm từ ‘đời người ngắn ngủi’ để tả cũng không khác gì nhiều sao?

Tôi cúi đầu nhìn nhìn mình, phát hiện trên người vẫn mặc quần áo ngủ mà tối hôm trước khi xuyên không, thậm chí ngay cả hình dạng vết bẩn trên cổ tay áo bên phải cũng giống nhau như đúc!

Còn nữa, bây giờ là thời gian nào? Tháng mấy ngày mấy? Cách ngày tôi xuyên không đã trôi qua bao lâu?

Tôi nhảy dựng lên, giống như nổi điên liên tục tìm lịch, nhớ trong ngăn kéo bàn học có một quyển, ôi không đúng, cái đó hình như là của khoảng chín năm trước, nhìn cách bài trí trong phòng này, hẳn là tôi không xuyên không đến quá khứ xa như thế... Nhưng bình thường tôi đều chỉ dùng máy tính và di động xem ngày cho nên không dùng lịch bàn nhiều...

Máy, máy tính?

Vì thế lại nhanh chóng tìm máy tính khắp nơi, bình thường, tôi đều là trực tiếp đặt ở trên bàn học...

Nhưng mà tôi lật tung các góc xó trong phòng, vẫn không tìm được chiếc máy mà tôi đã dùng suốt bốn năm để tưởng tượng lão gia, thậm chí ngay cả điện thoại Nokia của tôi cũng không thấy đâu.

Tại sao có thể như thế... Không thể nào... Rõ ràng là tôi xuyên không về nhà mà, vì sao những thứ khác đều giống nhau như đúc mà chỉ máy tính và di động lại không có?

Trong lòng tôi dần dần dâng lên cảm giác khủng hoảng khó hiểu, luôn cảm thấy đây không phải chuyện tốt.

Nhưng mà không đợi tôi nghĩ nhiều, bỗng ngoài cửa có động tĩnh vang lên.

Cả người tôi cứng đờ, mũi đau xót, nước mắt vừa mới ngừng lại dâng lên, lập tức mở cửa xông ra ngoài.

Điều kiện của gia đình tôi luôn luôn rất khá giả, ở ngôi nhà kiểu duplex, tầng ba là gác xép + thư phòng, tầng hai là phòng ngủ của tôi và phòng ngủ của bố mẹ, còn tầng một thì là nhà ăn, phòng bếp và phòng khách.

Ba bước cũng làm thành hai bước, ngay cả cửa cũng không gõ, tôi cứ thế xông vào phòng ngủ chính của chủ nhà.

Bố đứng trong toilet đánh răng, mẹ ngồi trên giường vừa ngáp vừa cài nút, tôi hồn hển chạy vào, hai người đều cả kinh, ngay người mở to mắt nhìn tôi hai giây, mẹ kinh ngạc mở miệng: “Con về lúc nào thế? Sao không gọi điện thoại?”

Còn bố thì ghét bỏ lườm tôi một cái, quay đầu súc miệng sạch sẽ, khinh bỉ nói: “Sáng tinh mơ, cửa cũng không biết gõ, con gái lớn như thế rồi mà vẫn còn nóng nảy thiếu suy nghĩ như vậy.”

Tôi hoàn toàn không chú ý bố mẹ nói gì, chỉ bỗng nhiên cảm thấy khung cảnh gia đình bình thường này ở trong lòng tôi lại có cảm giác như đã trải qua mấy đời, nhất thời, trong lòng trong mắt, chỗ nào cũng nóng hầm hập chua xót, rốt cục không nhịn được lên tiếng khóc lớn.

“Oa... huhuhuhuhu...” nước mắt nước mũi thi nhau rơi hết ra, có thể nói là đồ sộ.

“Bố... Bố chỉ nói là...” Bố lập tức bị dọa, cứng họng vô tội nhìn mẹ.

Mẹ hung tợn trừng mắt bố một cái: “Mới sáng sớm tinh mơ đã dạy bảo con rồi, chưa tỉnh ngủ phải không!” Sau đó nhanh chóng đi tới ôm tôi vào trong ngực, vừa vỗ nhẹ tôi vừa dịu dàng an ủi giống như đang dỗ trẻ sơ sinh vậy: “Nào nào ~ cục cưng nín khóc ~ nín khóc ~ nói với mẹ xem nào? Có phải con bị người ta bắt nạt ở lớp luyện tập không?” Sau đó thoáng đẩy ra tôi một chút, đánh giá tôi tỉ mỉ một lượt, ánh mắt càng thêm dịu dàng đau lòng: “Sao mới đi ra ngoài có vài ngày mà đã gầy đến mức này? Da cũng bị phơi đen, cái lớp kiểu gì thế chứ?”

Huhuhu bao lâu chưa nghe ma ma gọi tôi là cục cưng!

... Không sai, tên mẹ của tôi là cục cưng.

Huhu, quả nhiên đứa trẻ có ma ma giống như bảo vật, “Mẹ, con rất nhớ mẹ QAQ!” Tôi lại không nhịn được muốn khóc.

“... Đứa trẻ này, sao bỗng dưng lại...” Mẹ vừa bắt đắc dĩ lại sùng nịch, dịu dàng vuốt tóc của tôi.

“E hèm!” Bố ở sau lưng ho khan vài tiếng.

Tôi nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, lấy lòng hôn lên mặt bố ‘chụt’ một cái, bỗng nhiên liếc thấy bên thái dương bố có một đốm tóc bạc, vài giọt lệ lại rơi xuống, “Bố, con cũng rất nhớ bố! QAQ ”

“Lớn thế nào rồi mà còn trẻ con thế! Chẳng phải chỉ là đi ra ngoài vài ngày sao!” Bố cười mắng một câu, không nhẹ không nặng vỗ một cái lên đầu tôi.

... Đi ra ngoài vài ngày?

À đúng rồi, vừa rồi hình như mẹ còn nói gì mà... lớp gì cơ?

Trong lòng tôi lộp bộp một cái, lớp gì? Tôi từ năm thứ hai đại học, học sáu lớp chạy nước rút xong, đâu có vào lớp luyện tập, phụ đạo nào!

Còn nữa... Đi ra ngoài vài ngày? Thế là thế nào?

Vừa nghĩ đến đây, cảm xúc kích động lập tức trở nên bình tĩnh rất nhiều, chân chờ nhìn thoáng qua mẹ, rốt cục nhỏ giọng hỏi: “Ủm... Hôm nay là ngày bao nhiêu ạ?”

“Ngày 5, con đã lơ mơ rồi à?” Bố cười nhạo tôi.

“... Thế, thế tháng nào năm nào ạ?”

Bố mẹ liếc nhau.

“Tháng X năm 20XX, cục cưng, con sao vậy? Chắc là bị mơ thấy ác mộng phải không” mẹ lo lắng sờ sờ đầu tôi, “Tối qua về đến nhà rất trễ đúng không, mẹ và bố con ngủ say không nghe thấy gì. Mau đi ngủ bù đi, lát nữa mẹ gọi con ăn sáng, đi nhanh đi!”

Tôi bị mẹ đẩy về phòng, sau đó hai người nói nói cười cười xuống tầng làm bữa sáng.

Tôi ngơ ngác ngồi trên giường, bỗng nhiên cảm thấy sự tình thật không bình thường.

Ngày 5 tháng X năm 20XX... tôi không nhớ rõ lúc trước xuyên không cụ thể ngày nào, nhưng hẳn là cách khoảng bảy, tám ngày đến nay.

Vì thế... trong bảy, tám ngày này, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao bố mẹ không hề có cảm giác gì khi “con gái mất tích” bảy, tám ngày? Ngược lại còn cảm thấy tôi chỉ đi ra ngoài vài ngày rồi trở về?

Còn có cái ‘lớp luyện tập’ lạ lùng kia là thế nào?

Còn nữa! Trời ạ, rốt cuộc máy tính và di động của tôi ở đâu?

“Trời ạ! Rốt cuộc thế này là thế nào!” Tôi không nhận được nôn nóng hô nhỏ một tiếng, liên tục đắp giường.

“A a đau quá!” Lần này không biết đắp tới nơi nào, ngón tay hình như bị vật cứng nào đó cứa một chút, nhưng mà trên giường sao có thể có vật cứng gì? Đều là chăn đệm giường mà!

Tôi xóc đệm giường lên, liếc mắt một cái liền thấy thứ đang lẳng lẳng nằm trên drap giường màu xanh lá cây.

Hô hấp của tôi nhất thời bị kiềm hãm, cả người đều cứng lại, có cảm giác ngứa ngáy khó hiểu từ da đầu lan đến đầu ngón chân.

Đó là một mô hình Người Dơi plastic to bằng ngón cái.

Là quà sinh nhật mà tôi mất mười đôla mua cửa hàng nhỏ ven đường chọn cho Bruce, nhưng bởi vì cảm thấy rất mất mặt cho nên mãi vẫn chưa tặng.

... Tuyệt đối không sai được! Ngay cả hai giọt nước sơn trên lỗ tai của mũ giáp cũng giống nhau như đúc!

Tôi run rẩy cầm lấy tiểu Người Dơi kia, sờ soạng nó từ đầu đến chân, sau khi xác nhận một lần nữa, trong lòng bỗng nhiên có một ý niệm xẹt qua, mạnh mẽ vọt vào toilet.

Đứng ở trước gương, tôi chậm rãi cởi áo, cô gái trong gương có vẻ mặt mờ mịt, nhưng dáng người quả thực không tệ, không có chút sẹo lồi, cánh tay và bụng có cơ bắp rõ ràng, lúc thả lỏng, đường cong khỏe đẹp, tuyệt đẹp lại gợi cảm.

Tôi vươn tay nắm lấy ống thép treo khăn lông, thoáng dùng sức, ống thép kia bị tôi bẻ hơi cong.

Mở hai bàn tay ra trước mặt, có thể nhìn thấy vết chai nhọt trên bàn tay và gan bàn tay, còn có một vết sẹo rất nhỏ, vĩnh viễn cũng không biến mất.

Đây chẳng phải thân thể có sức lực quá vật mà lần đầu tiên tôi xuyên không, nhưng hai tay này, cơ thể này đã làm bạn tôi vượt qua bao ngày đêm gian khổ lại tràn ngập ý nghĩa, dù nhắm mắt lại, tôi cũng có thể nói ra vị trí mỗi một vết sẹo trên người.

Đó, đó không là nằm mơ!

Những chuyện xảy ra giữa tôi và Bruce, chuyện xảy ra của tôi ở thành phố, tôi lưu lạc thế giới tôi luyện bản thân suốt bảy năm... tất cả đều không phải nằm mơ! Đây là chuyện chân thật đã xảy ra!

Tôi lập tức rơi lệ đầy mặt, xong lại không nhận được cười ha ha, vừa khóc vừa cười ở trước gương như bị điên, sau đó lại chạy về phòng của mình, nắm tiểu dơi plastic lên liên tục hôn.

Nhưng mà hôn đến một nửa, động tác lại dừng lại.

Tôi bây giờ đã xuyên không trở lại... Dù tiểu dơi này và thân thể này cũng trở về theo, nhưng tôi sẽ không còn được gặp lại Bruce nữa.

Với tôi mà nói, nơi này mới là ngôi nhà thực sự của tôi, là thế giới hiện thực của tôi. Bây giờ, khoảng cách vắt ngang giữa tôi và anh, không chỉ có thời gian và không gian mà thôi.

Mà là hai thế giới bất đồng, thậm chí là thứ nguyên bất đồng, có khoảng cách và rãnh trời không thể vượt qua.

Anh bây giờ... đối với tôi mà nói... chỉ là một siêu anh hùng hư cấu trong truyện tranh và trong phim mà thôi.

Tôi ngây người nhìn tiểu Người Dơi trong lòng bàn tay, bỗng nhiên, một giọt lệ rơi xuống, khiến gương mặt plastic ấy bị ướt.

Tôi chôn mặt vào gối đầu, khóc, cả người run run, khóc tê tâm liệt phế, nhưng không dám phát ra tiếng nào, sợ bị bố mẹ dưới tầng nghe được.

Tôi, cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng, không được nhìn thấy anh nữa.

Spoi:

Lúc tôi sắp phát khóc, mẹ rốt cục mở miệng.

“Cô... là ai?” Bà hỏi.

Tôi bị dọa: “Con... Con là con gái mẹ mà!”

Mẹ thở dài, lấy di động ra, chọc màn hình vài cái, sau đó đưa cho tôi xem.

Tôi nhận lấy đọc, trên mục ‘các số vừa nhận’, dãy số trên cùng tên là “Cục cưng”, thời gian là hơn bốn mươi phút trước, đúng là lúc mẹ đi ra ngoài nhận cuộc điện thoại ấy.

“Vừa rồi cục cưng gọi điện về, nói là ở lớp luyện tập không có tín hiệu cho nên không liên hệ được. Tối hôm qua, lớp đã kết thúc, vừa rồi nó đi xe lửa đến nơi, gọi điện thoại cho tôi.” Bà cầm lại di động, sắc mặt nghiêm túc nhìn tôi, “Vì không ảnh hưởng cảm xúc của nó, tôi tạm thời nói là trong nhà đang trang trí lại, bảo nó ở khách sạn trước đã. Được rồi... bây giờ cô hãy nói cho tôi biết rốt cuộc cô là ai đi, và cô tới nhà tôi có mục đích gì.”

52. Chương 52

Về nhà đã năm ngày.

Đều được gặp lại cha mẹ khiến tôi thoáng có chút an ủi, nhưng tôi phải thừa nhận, mỗi lần tỉnh ngủ, tôi đều âm thầm cầu nguyện lúc mở mắt ra có thể nhìn thấy mình còn nằm trên giường ở biệt thự Wayne, hoặc là trong phòng riêng ở tầng đỉnh cao ốc Wayne. Thậm chí cho dù là phế tích do hỏa hoạn ở đảo Narrows, hoặc là ngục giam Bu-tan hoặc là tu viện Ninja cũng được.

Nhưng lần nào tôi cũng thất vọng.

Nhưng trong nhà còn có cha mẹ.

Cho nên tôi không thể không kiệt lực bình phục tâm tình sa sút của mình, tận lực không để lộ cảm xúc tiêu cực nào ra ngoài dù chỉ một chút. Tôi nói vô số lần cho bản thân rằng cứ coi đó là một giấc mộng đi, tôi khóa tiểu dơi plastic ở trong ngăn kéo, hơn nữa cũng không dám đi chiếu gương, bởi vì mỗi khi nhìn thấy thân thể trong gương đã được rèn luyện, tôi sẽ biết đó không phải mộng.

Nhưng cha mẹ chung quy là cha mẹ, bạn vĩnh viễn cũng không tưởng tượng nổi hai trưởng bối chí thân ấy hiểu biết bạn nhiều đến mức nào, bọn họ quen thuộc và miễn cảm đối với tình trạng của bạn đến mức đáng sợ.

Cho nên dù tôi dè dặt cẩn trọng che giấu tâm tình đến thế nào, tôi vẫn bị nhận ra.

Ở nhà, người tâm sự mọi việc với tôi luôn luôn là từ mẹ làm, cho nên hôm nay sau cơm trưa, mẹ gọi tôi đến phòng ngủ.

“Cục cưng, nói với mẹ đi, mấy ngày nay rốt cuộc con sao thế?” Mẹ dịu dàng đi thẳng vào vấn đề, “Sau khi về nhà, con không nói gì về chuyện lớp luyện tập... Bố mẹ cảm thấy có thể là con không thi tốt, nên không dám hỏi, nhưng chuyện này thật sự không có gì đáng ngại đâu, chuyện việc làm, bố con sớm đã sắp xếp xong giúp con rồi, chỉ tại con khóc hô muốn đi luyện tập... thế này cũng không sao, thứ hai tuần sau, bố mẹ mang con đến chỗ làm để làm quen trước...”

Trong đầu tôi ầm một cái, không tự chủ được nắm chặt vạt áo, trên mặt còn qua loa ứng phó mẹ, trong lòng cũng đã vang tiếng động lớn như chiêng trống.

Mẹ ơi, con thật sự không biết cái chuyện lớp tập luyện kia mà! Mà bảy, tám ngày mà tôi không ở đây rốt cuộc đã xảy ra cái gì thế! Vì sao cứ cảm thấy không bình thường là sao!

... Ôi đợi chút!

Mà nói đến đây, tôi nhớ được năm trước khi tôi xuyên không ước chừng nửa tháng, khi đó vừa tốt nghiệp không bao lâu, hình như đúng là bố đã tìm người sắp xếp xong công việc gì đó cho tôi, nghe nói là một chỗ làm rất an nhàn, nhưng lúc đó tôi còn là thiếu nữ nhiệt huyết ôm ấp giấc mộng ‘anh hùng’, đối với mấy chuyện ngồi văn phòng uống trà đọc báo giấy lãng phí sinh mệnh, tôi cực kỳ bài xích, chỉ muốn đi sở nghiên cứu địa chất học nào đó, đem tinh lực cả đời kính dâng sự nghiệp khoa học địa chất của tổ quốc.

Lúc đó trường chúng tôi hình như có thạc sĩ rất có danh tiếng, đang làm khảo sát hạng mục xâm nhập bụng Lop Nor, chỉ thiếu một danh ngạch, vì thế hồi ấy ngày nào cũng có các anh chị khóa trên lên web trường hỏi có sinh viên nào chưa tốt nghiệp môn này có hứng thú gia nhập hay không, biểu hiện tốt thì sau khi khảo sát xong, thầy có thể đề cử năm sau lưu lại trường nghiên cứu hoặc là trực tiếp vào sở nghiên cứu làm việc.

Người báo danh không ít, tôi đương nhiên cũng báo danh. Nhưng tôi vừa khéo có chị khóa trên là nghiên cứu sinh trong nhóm ấy, vì thế lộ ra với tôi là những người báo danh lần này đều rất ưu tú, chỉ bằng vào lý lịch sơ lược và thành tích phỏng vấn, chỉ sợ rất khó chọn lựa, cho nên nếu muốn trở hết tài năng thì còn phải ra vài kỳ chiêu.

Lại nghe nói lần khảo sát này rất có khả năng sẽ có một giáo sư người Nga rất có tiếng vọng.

Vì thế... Tôi lập tức đi khắp nơi tìm lớp luyện tập tiếng Nga cấp tốc.

Nhưng mà... lúc đó việc này rõ ràng chỉ mới nghĩ thôi! Tôi nhớ được tối hôm đó tôi vừa mới bắt đầu lên wiki tìm tin tức về lớp luyện tập, kết quả ngày thứ hai tỉnh lại liền xuyên không rồi!

“Cục cưng?”

Tôi định thần lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, không nhìn được nuốt nước miếng. Trời ạ, thật vất vả nhớ tới một chút trí nhớ dính dáng đến lớp luyện tập, vì sao trong lòng ngược lại càng không thể bình tĩnh chứ!

Bằng trình độ hiểu biết của nhị lão đối với khuê nữ nhà mình, chuyện tôi không tham gia lớp luyện tập sớm hay muộn cũng sẽ bại lộ!

Hay... hay là... giả vờ mất trí nhớ? Hoặc là... Dù sao cũng là bố mẹ mình, thẳng thắn thành khẩn chuyện mình từng đã xuyên không?

Tôi lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Cục cưng, nói thật với mẹ đi, có phải ở lớp luyện tập đã xảy ra vấn đề gì không?” Mẹ nhẹ nhàng kéo tay tôi, từng ngón tay dịu dàng mở nắm tay tôi ra, sau đó nắm trong lòng bàn tay, “Kỳ thực bố mẹ đều hi vọng con có thể vui vẻ, nếu con có thể được chọn vào nhóm ấy làm công việc mình thích, bố mẹ cũng vui

về. Nhưng mà đã mấy ngày rồi, con phải nói với bố mẹ rồi cuộc thì kết quả thế nào chứ, nếu thành công thì bố con còn phải sang chỗ làm ấy trả lời là mình sẽ không đến làm, người ta mà thông báo tuyển dụng bị chậm trễ thì mình biết làm thế nào...”

... Trời ạ, phải làm sao bây giờ? Tôi nên trả lời thế nào đây? QAA

Ngay tại lúc tôi khẩn trương chạy mồ hôi đầy trán, bỗng nhiên dưới lầu vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Aiz, để mẹ đi tiếp điện thoại trước.” Mẹ tôi thở dài, sờ sờ tóc của tôi, xoay người ra ngoài.

Tôi chậm rãi đi về phòng mình ngồi xuống, trong đầu hỗn loạn, hoàn toàn không bình ổn lại được, lúc thì lớp luyện tập, lúc thì là khuôn mặt tươi cười của bố mẹ, lúc thì lại không nhận được nhớ tới Bruce, đôi mắt thâm thúy mang theo ý cười dịu dàng ấy nhìn tôi.

Nhẹ nhàng chạm vào môi, trên ấy như còn lưu lại độ ẩm mà anh từng hôn, chưa bao giờ tán đi.

Mẹ nhận điện thoại cũng không lâu, ước chừng qua mười phút, chợt nghe thấy tiếng bước chân của mẹ đi lên tầng, sau đó đẩy cửa phòng tôi ra.

Biểu cảm của mẹ... ừm... Không thể nói rõ, nhưng tôi cảm thấy thật cổ quái.

Mẹ tươi cười không quá tự nhiên, đôi mắt tỉ mỉ đánh giá tôi, giống như là cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua con người của tôi vậy, thậm chí... thậm chí còn giống như mang theo tìm tòi nghiên cứu và đề phòng.

Tôi cơ hồ có thể khẳng định cú điện thoại vừa rồi của mẹ có vấn đề, hơn nữa khẳng định giấu diếm tôi gì đó.

“Mẹ... mẹ đi ra ngoài có chút việc, con ở nhà trông nhà.” Mẹ vội vàng nói một câu đã đi xuống tầng, chỉ chốc lát sau đã nghe thấy dưới tầng truyền đến tiếng đóng cửa.

Tôi tuy nghi hoặc thái độ kỳ quái của mẹ, nhưng dù sao thì đó vẫn là mẹ mình, nên cũng không nghĩ nhiều. Máy tính và di động để tiêu khiển ngày thường không có, đành phải nhàm chán đi xuống phòng khách xem TV.

Xem quảng cáo các sản phẩm trong nước, phim thần tượng, bấm đến bấm đi cuối cùng vẫn cảm thấy kênh tin tức coi như có thể tiếp tục xem, tuy rằng rất nhàm chán nhưng mà cũng không nổi nào.

Vừa đổi đến kênh tin tức trung ương, đúng lúc là hình ảnh một chiếc máy bay bị rơi, trên mặt đất là một đồng hồ cát bị đốt trôi, thi thể cháy đen của vài nhân viên đang được chuyển ra bên ngoài.

“... Trải qua kiểm tra DNA của số máu tại hiện trường, ngành có liên quan ở địa phương đã chứng thực được thân phận tên người chết đúng là tiến sĩ vật lý hạt nhân quốc tịch Nga – Laini De Pavel. Vị tiến sĩ khoa học ưu tú này từng phát biểu luận văn cho tạp chí “Tự nhiên” ở nước Anh ba năm trước, tuyên bố thông qua phản ứng tổng hợp hạt nhân để sản xuất vũ khí hạt nhân mới. Nhưng từ khi thi thể ông ấy ở Uzbekistan được phát hiện, thành quả nghiên cứu khoa học này liền bị sanh non...”

Sau đó trên màn hình TV xuất hiện một bức ảnh chụp chân dung của người chết.

Đúng là một mẫu tin tức phổ biến.

Trên đời này mỗi ngày đều có người chết đi, bất luận người ta giàu có một phương hay là tay cầm quyền cao, hoặc là nhà khoa học lớn.

Tôi ôm má, đầu óc đã sớm trống rỗng, hai mắt đờ đẫn trừng tivi, trên thực tế căn bản không biết nó đang chiếu cái gì.

Thẳng đến khi hình ảnh trên tivi từ mỹ nữ biến thành hình ảnh hai người già khiêu vũ “Nhận quà chỉ lấy Melatonin”, tôi mới cảm giác được... hình như... Có chỗ nào không bình thường.

Này, này... vừa rồi trong tin tức ấy nói cái gì? Tiến sĩ gì cơ? Hình như là làm bom nguyên tử? A không đúng, vật lý hạt?

Tôi bật dậy khỏi sofa, tắt TV đi, bắt đầu đi tới đi lui khắp phòng, trời ạ, hình như có chuyện rất quan trọng gì đó đã quên! A không đúng, không phải là đã quên, mà là đã ngay ở bên miệng rồi mà chết sống vẫn không nghĩ ra!

Quan trọng cực kỳ đấy đáng giận! Quan trọng đến mức... hình như liên quan đến nửa đời sau của tôi! QAQ
Mà nhà khoa học đã chết ấy vì sao lại có liên quan đến nửa đời sau của tôi chứ...

Nhưng ngay tại lúc tôi loay quanh khắp phòng, cửa đột nhiên cạch một tiếng, sau đó là tiếng chìa khóa chuyển động, mẹ về nhà.

Nhưng mẹ đứng ở cửa không đi vào, hơn nữa không nói một lời, chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt... còn cổ quái hơn trước khi mẹ đi.

Trong lòng tôi có chút sợ hãi, lại không hiểu sao có chút khủng hoảng, cảm thấy mẹ như vậy thật xa lạ, vì thế nuốt nước miếng, mở miệng hỏi: “Mẹ... mẹ sao vậy?”

Mẹ vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó xoay người khóa cửa, lại sau đó xoay người tiếp tục nhìn tôi chằm chằm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy... Đừng dọa con...” Tôi có chút lắp bắp, có lẽ là hai ngày này cảm xúc liên tục sa sút, cảm thấy bỗng nhiên trở nên rất yếu ớt, nhìn thấy mẹ đột nhiên kỳ quái như vậy, vành mắt không nhịn được lại có chút phấp phấp.

Mẹ nhìn tôi vài giây, nhìn thấy vành mắt tôi đỏ, rốt cục thở dài, đến gần hơn một chút, nhưng vẫn cách tôi khoảng một mét, tôi vẫn cảm chú ý tới, đây là khoảng cách biểu đạt sự xa cách với người lạ.

... Chẳng lẽ mẹ phát hiện tôi xuyên không?

Không, không đúng! Trước khoan nói đến việc mẹ tuyệt đối không có khả năng phát hiện chuyện xuyên không, dù mẹ có biết, nhưng điều này cũng không thay đổi được sự thật rằng tôi là khuê nữ của mẹ! Mẹ không nên đối xử với tôi giống như bây giờ! Rốt cuộc thế này là thế nào!

Lúc tôi sắp phát khóc, mẹ rốt cục mở miệng.

“Cô... là ai?” Bà hỏi.

Tôi bị dọa: “Con... Con là con gái mẹ mà!”

Mẹ thở dài, lấy di động ra, chọc màn hình vài cái, sau đó đưa cho tôi xem.

Tôi nhận lấy đọc, trên mục ‘các số vừa nhận’, dãy số trên cùng tên là “Cục cưng”, thời gian là hơn bốn mươi phút trước, đúng là lúc mẹ đi ra ngoài nhận cuộc điện thoại ấy.

“Vừa rồi cục cưng gọi điện về, nói là ở lớp luyện tập không có tín hiệu cho nên không liên hệ được. Tối hôm qua, lớp đã kết thúc, vừa rồi nó đi xe lửa đến nơi, gọi điện thoại cho tôi.” Bà cầm lại di động, sắc mặt nghiêm túc nhìn tôi, “Vì không ảnh hưởng đến cảm xúc của nó, tôi tạm thời nói là trong nhà đang trang trí lại, bảo nó ở khách sạn trước đã. Được rồi... bây giờ cô hãy nói cho tôi biết rốt cuộc cô là ai đi, và cô tới nhà tôi có mục đích gì.”

Tôi ngây người nhìn mẹ, trong đầu hỗn loạn, giống như có vô số âm thanh kêu to bên tai, một câu cũng không nói nên lời.

“Bố đứa trẻ vẫn chưa biết việc này, nếu cô có tâm thì hẳn là hiểu biết tính tình ông ấy” bà tiếp tục nói, “Nếu việc này bị ông ấy biết được, rất có khả năng sẽ giao cô cho cảnh sát.”

Tôi thở sâu, gắt gao nắm chặt nắm tay, móng tay đã đâm vào trong lòng bàn tay. Tôi nói cho bản thân phải bình tĩnh ngàn vạn phải bình tĩnh, trước kia ở thành phố Bu-tan lâu như thế, ngay cả cái chết cũng từng đối mặt, chết còn không sợ, tôi còn sợ gì nữa?

Nhưng mà... Nhưng mà... Người đối diện là mẹ tôi! Là người mà từ nhỏ đến lớn tôi ỷ lại nhất gần gũi nhất thân nhất! Nếu nói trên đời này có người nào có địa vị quan trọng giống như Bruce trong lòng tôi, tuyệt đối là bố mẹ tôi!

Nhưng tôi yêu mẹ nhất... Đứng ở trước mặt tôi, dùng giọng điệu đề phòng và cảnh giác, chất vấn thân phận của tôi, chất vấn tôi đi đến gia đình này có mục đích gì.

... bốn chữ ‘tan nát cõi lòng’ rất cao!

Nhưng... Vừa rồi bà nói... có người gọi điện thoại cho bà? Nói như vậy là có một cái “Tôi” khác? Chẳng lẽ nơi này vốn không phải là thế giới của tôi, mà chỉ là một thế giới song song? Rốt cuộc là thế nào?

Mẹ vẫn đang nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể cố nén muốn khóc, gắng gượng tươi cười chua xót: “Mẹ... dù mẹ có tin hay không, nhưng mà... con thật là con gái mẹ.”

“Hồi năm tuổi, con làm vỡ một cái bình hoa, sợ bị phát hiện liền đổ mảnh nhỏ vào bồn cầu, kết quả làm bị tắc khiến cả nhà ngạt mùi thối, hồi bảy tuổi, con bắt nạt bạn cùng lớp muốn ăn trộm tiểu JJ của cậu ấy, kết quả bị giáo viên mời phụ huynh, hồi chín tuổi, con lên bục diễn thuyết nhưng do quên tờ giấy diễn thuyết mà khóc lớn tại chỗ, năm mười ba tuổi con có kinh lần đầu vào tháng tư, năm mười tám tuổi con BLABLA...” Tôi nói một hơi, “Còn nữa, đùi bên trái mẹ có một nốt ruồi, trên nó còn mọc một chiếc lông, nghỉ hè năm con mười sáu tuổi, cả nhà đi Maldives du lịch. mẹ muốn mặc bikini nên con đã cười chọc mẹ.”

Mẹ ngơ ngác nhìn tôi, chấn kinh.

Tôi thấy bà tuy rằng khiếp sợ nhưng vẫn có một chút đề phòng, mũi khụt khịt, trong lòng khổ sở điên đảo, nước mắt trong hốc mắt đang đảo quanh.

Bỗng nhiên, mẹ thở dài, vươn tay ra như định chạm vào mặt tôi, nhưng tay dừng ở giữa không trung, rồi lại thu lại.

“... Về phòng cô trước đã.” Bà nhắm chặt mắt, thoát nhìn rất mỗi mệ.

Tôi không dám nói thêm gì, chỉ có thể lên tầng trở về phòng.

Ngồi không yên bất an khoảng hơn mười phút, mẹ đẩy cửa vào, tay phải xách theo một cái hộp da nhỏ, tay trái cầm một chiếc ví màu đen.

Tôi có dự cảm xấu.

“Trong túi có vài chiếc quần áo sạch, còn có chút đồ ăn” mẹ không biểu cảm nói, sau đó đưa cho tôi cái ví da kia, “Trong này có hai chi phiếu, bên trong có khoảng một vạn đồng, mặt mã đều là ngày sinh nhật của tôi.”

“Đứa trẻ, tôi xin lỗi.” Bà nhẹ giọng nói một câu, rũ mắt xuống không nhìn tôi nữa, tay hơi phát run, “Cô... đi đi.”

Spoi:

Tôi đã biết, đây chỉ là một thế giới song song.

Cầm túi da, đặt ví da vào trong túi, cửa đã mở ra, tôi chậm rãi đi ra ngoài, quay đầu lại vừa khéo nhìn thấy bà đứng ở cửa, ánh mắt áy náy.

“... Tạm biệt, mẹ... bác...” Tôi gượng cười, so với khóc còn khó coi, chữ cuối cùng nói như thều thào.

53. Chương 53

Vera không khóc! Mau đứng lên!

Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua những lời này.

Ngay cả bản thân tôi cũng phải quỳ xuống trước cái tính cách dở hơi chẳng phân biệt được thời gian chẳng phân biệt được tình hình không có lúc nào là không có này của tôi!

Nhưng cho dù trong lòng ra vẻ thoải mái đến thế nào, dòng nước trong mắt lại không thể dừng được, tôi cảm thấy tầm mắt mờ hồ, hoàn toàn bị nước mắt mãnh liệt bao phủ, ngực gần như không thở nổi, cả người run run, nhưng mà thân thể lại giống như bị trời trồng, dù thế nào cũng không thể tới gần mẹ một bước nhỏ, chỉ biết đứng ở tại chỗ vừa rung run vừa khóc nức nở.

Sắc mặt mẹ cũng rất khó coi, vành mắt cũng có chút đỏ, bà giơ tay lên hình như định đi tới, nhưng hơi dừng lại, cuối cùng vẫn cố gắng nhịn xuống.

“Mẹ... Ngài khăng... khăng định... con không phải con gái ngài sao... Nhất, nhất định phải đuổi con đi?” Tôi nghe thấy mình vừa khóc thút thút vừa nói, cơ hồ khóc không thành tiếng.

Mẹ há miệng thở dốc, hơi nhắm mắt lại, tựa hồ không đành lòng nhìn tôi nữa, “Vốn bác cũng không tin, nhưng mà mấy ngày nay cháu có chút kỳ quái, hơn nữa cuộc điện thoại kia lại là cục cưng đánh tới, giọng nói đúng là con bé, không sai được...” Giọng nói của bà có chút khàn khàn, “Vừa rồi bác đến nhà ga gặp nó, vừa nhìn thấy nó, bác đã... cô bé, trực giác của người mẹ nói với bác, nó mới là con gái của bác, mà cháu...”

“Cháu và nó rất giống nhau, cực kỳ cực kỳ giống, phải nói rằng nếu không có cuộc điện thoại hôm nay, bác căn bản sẽ không có một chút ít hoài nghi về cháu. Nhưng mà... khi ở nhà ga nhìn thấy cục cưng, bác mới thấy ra sự khác biệt... Cháu đen hơn nó, gầy hơn nó, ít lời hơn nó, nhưng thân thể tuyệt đối mạnh mẽ hơn nó, cũng trầm ổn hơn, ngay cả lúc bình thường, cháu cũng đi nhanh hơn nó, đứng ngồi đều đặn... Cô bé, bác làm mẹ, cục cưng là đứa trẻ mà bác nuôi hai mươi mấy năm từ nhỏ đến lớn, cho dù nó có một chút ít biến hóa, bác đều có thể cảm giác được.”

“Bác cũng từng nghĩ tới, nếu bác và ba nó dần lòng đưa cục cưng vào bộ đội rèn luyện vài năm, cố gắng thì nó sẽ trở thành đáng về cháu hiện giờ. Nhưng dù sao đó chỉ là ngẫm lại, không làm bao giờ.”

“Cho nên... vừa nhìn thấy nó ở nhà ga, bác đã biết... cháu không phải là con của bác.”

Bà không nói thêm gì nữa, chỉ hơi đau thương nhìn tôi.

Tôi dần dần ngừng khóc.

Tôi nhìn thấy ánh mắt bà, có nhu hòa, thương tiếc, đồng tình và một chút đau lòng, nhưng không có cảm giác áy... giữa hai mẹ con, thật kì lạ, cảm giác huyết mạch tương liên.

Tôi đã biết, đây chỉ là một thế giới song song.

Bà không phải là mẹ của tôi, bà không thuộc về tôi, mà chỉ thuộc về một cái “Tôi” khác ở trong thế giới song song này.

Sau khi bà biết tôi là giả, vẫn còn có thể nói với tôi những lời ấy, đưa quần áo, đồ ăn và tiền cho tôi, đã... đã là hết lòng rồi.

Nhưng trong lòng tôi vẫn cực kỳ khó chịu.

Thế giới này tuy chẳng phải thế giới của tôi, nhưng mà không nhất định là có Bruce. Dù là có, “Bruce” nơi này cũng không nhất định là Bruce ấy của tôi.

Cho nên... Tôi lại biến thành kẻ cô đơn sao?

Có lẽ là trông tôi rất bi ai, “Mẹ” rốt cục có chút không đành lòng, thở dài, xe một tờ giấy, viết một chuỗi chữ số: “Đây... là số di động của bác, nếu, nếu thật sự gặp nạn, hãy gọi điện thoại cho bác.”

Tôi đỡ dần nhận lấy tờ giấy, mở hộp da ra, bên trong có hai chiếc quần lót mới chưa xé nhãn, còn có hai chiếc quần đùi bò, hai chiếc T-shirt ngắn tay và áo khoác, đều là mới.

Tôi máy móc thay quần áo, cảm thấy động tác của mình giống như người máy, ngay cả các đốt ngón tay lúc hoạt động cũng sẽ phát ra tiếng ca ca của máy móc.

Cầm túi da, đặt ví da vào trong túi, cửa đã mở ra, tôi chậm rãi đi ra ngoài, quay đầu lại vừa khéo nhìn thấy bà đứng ở cửa, ánh mắt áy náy.

“... Tạm biệt, mẹ... bác...” Tôi gượng cười, so với khóc còn khó coi, chữ cuối cùng nói như thều thào.

Tôi lẳng đặng đi trên đường cái, nhìn người đi đường đi qua đi lại, còn có ánh mặt trời hoàng hôn ngày hè chiếu xuống. Bỗng nhiên trong lòng toát ra một câu văn nghệ.

Bọn họ thật vui vẻ, còn tôi chẳng có cái gì cả.

... Trời ạ đúng là tôi chẳng có gì hết!

Bây giờ phải làm sao bây giờ! Không có giấy tờ tùy thân thì ngay cả nhà nghỉ, tôi cũng sẽ bị đuổi ra!

Trời lại sắp tối rồi!

... Thôi vậy, tìm gì đó điền đầy bụng trước rồi nói sau.

Tôi nỗ lực quăng đi hết thấy suy nghĩ trong lòng cùng trí nhớ bị đuổi ra khỏi nhà vừa rồi, tuy rằng tuyệt không cảm thấy đói, nhưng tâm tình không tốt thì nhất định phải rượu chè ăn uống mới chính là chân lý.

Đi đến ATM gần đó lấy ba tờ ông Mao màu phấn hồng, sau đó quét một vòng, vừa khéo nhìn thấy bên kia đường có KFC, vì thế bắt đầu qua đường cái.

Bên cạnh KFC vừa khéo là rạp chiếu phim nhỏ, vì thế trước khi tôi vào cửa lại nhìn lướt qua.

Nơi dễ thấy nhất là một cái bảng rất lớn, có dán tấm áp phích của một người rất cao, một người da đen đeo kính râm lái một thứ gì đó hình tròn giống như lốp xe đạp cũ, về mặt góc nghiêng, bên cạnh còn làm ra rất nhiều chùm tia sáng màu bạc để chiếu theo lốp xe đạp này chạy tới chính giữa, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Bên cạnh là mấy chữ Hán rất lớn: bộ phim khoa học viễn tưởng mới nhất được chế tác năm 20XX! Siêu sao nước Mĩ West Smith làm diễn viên chính trong “Đặc Vụ Áo Đen 3”, ngày X tháng X sẽ trình chiếu! Mời mọi người cùng đón xem! Vé giảm giá 80%! Đồ uống, đồ ăn vặt nửa giá!

Tôi nhìn lướt qua rồi vào KFC, chọn một chiếc hamburger cắn một cái, bỗng nhiên nhận ra có gì đó không bình thường.

... West Smith?

Không phải là West Smith sao!

Tôi lập tức bị dọa, ngậm hamburger lao ra KFC, thở hổn hển ngồi xổm trước cái áp phích kia, nhìn cẩn thận từ đầu đến cuối.

Không sai, chính là West Smith! Tên này thật khiến người ta đau lòng!

Tôi kích động, khớp hàm bắt đầu hơi hơi run, sợ hamburger rơi xuống đất, nhanh chóng cầm lấy.

“... West Smith làm diễn viên chính, rất tuyệt không phải sao. Thực ra tôi luôn luôn là fan trung thành của ông ấy, năm tôi tốt nghiệp, trên tiệc rượu của tập đoàn Wayne, tôi còn cùng ông ấy ăn cơm một bữa.”

Này này này này tuyệt đối là người mà Bruce nói với tôi!

(Tojikachan: ở chương 25, Bruce nói về siêu sao này, ở thế giới mình thì là Will Smith, ở đó thì là West Smith =))))))

Lúc đó hai chúng tôi một nghèo hai trắng, ở trong ngõ nhỏ của Cape Town qua đêm, vừa ngẩng đầu nhìn trời sao vừa nói chuyện phiếm!

Còn nữa... Đúng rồi! Vừa rồi ở nhà xem mẩu tin tức kia! Ông tiến sĩ vật lý hạt nhân gì đó chẳng phải là vật hi sinh không hay ho từng đã xuất hiện trong phim sao!

Ngực tôi phập phồng kịch liệt, nhìn xung quanh một vòng, máy tính, hiện tại tôi cần nhất máy tính!

Vì thế nhanh chóng tìm được quán net, quán này thật nghiêm túc, không chứng minh thư thì không được vào, tôi thuyết phục mãi hơn nửa thanh toán gấp đôi tiền, chủ quán mới miễn cưỡng đáp ứng dùng chứng minh thư của hắn cho tôi mượn.

Bỏ nhào vào máy tính trước mặt như nhìn thấy người thân, lập tức mở Google ra, nhập “Hiệp sĩ bóng tối” “Nolan” “Belle” v.v..., kết quả là... không có! Hoàn toàn không có tin tức này!

Dù là tiếng Hán hay là tiếng Anh đều không tra ra phim này, người này, tôi thậm chí chưa từ bỏ ý định lại lục truyện tranh, liên minh chính nghĩa, siêu nhân đèn xanh hiệp sĩ thần kỳ nữ hiệp v.v..., cũng không tra được tin tức gì.

Lúc tra “Người Dơi”, không tin tức hữu dụng gì xuất hiện, nhưng lúc tra hai từ đơn “Batman” và “Gotham”, một vài tin tức tiếng Anh vụn vặt xuất hiện, tóm tắt chính là Batman là thần hộ mệnh của Gotham v.v..., nhưng số lượng cũng không nhiều.

Tôi hưng phấn đến mức tay phát run, rốt cục gắng gượng đưa vào hai từ “Bruce Wayne”.

Ầm một tiếng, Google trung thực cấp tốc liệt ra hơn N tin tức.

Đây quả nhiên là song song thế giới! Hơn nữa là một thế giới có được Bruce Wayne cùng Người Dơi chân thật!

Tôi đọc nhanh như gió, nhưng mà đại đa số đều là tin tức bảy, tám năm trước, chủ yếu chỉ là nói về tin tình cảm của công tử con nhà phú này.

Lúc xem trang thứ ba mươi, rốt cục đọc chậm lại, trên trang web nghi là có virus, thấy được một tin tức ba năm trước. Tóm tắt chính là thiếu gia Bruce Wayne đã mai danh ẩn tích hơn năm năm, từ lúc hấn rời khỏi giới xã giao, thành phố, thậm chí toàn bộ xã hội thượng lưu nước Mỹ cũng đều ít đi, mà tập đoàn Wayne cũng bởi vì giám đốc không có mặt mà giá cổ phiếu sụt giảm, công ty không được như trước.

Trong lòng tôi lộp bộp, mai danh ẩn tích năm năm? Đây là tin tức ba năm trước, nói cách khác, anh đã tiêu thất ít nhất tám năm, chẳng... chẳng lẽ...

Tôi lại nhìn thoáng qua màn hình máy tính, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, ngón tay như bay gõ lên bàn phím.

Google trung thực trước sau như một bày biện ra thứ tôi muốn cho tôi.

Tôi đảo qua màn hình, bắt giữ được một tin tức, hít một hơi thật sâu, sau đó run run click chuột.

Đó là ước chừng chín năm trước, con nhà giàu Bruce Wayne lái xe sang cùng bạn gái đến nhà hàng khách sạn Wayne tham gia tiệc tối, đối với quý công tử mà nói là một chuyện nhỏ cực kỳ bình thường.

Nhưng tôi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, cả người giống như bị chú ngữ vậy, hoàn toàn không cử động được, thậm chí hô hấp cũng ngừng lại.

Trong tin tức đó có ảnh chụp, ảnh chụp không rõ lắm, hiển nhiên là phóng viên chụp hình, nhưng vẫn có thể nhìn ra Bruce Wayne đi ra cửa khách sạn, trong lòng anh còn ôm ngang một người phụ nữ, hình như cả người đều ướt đầm, cả người cô gái vùi vào trong lòng Bruce, khoác một chiếc áo khoác âu phục trên người, không nhìn thấy tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài màu đen ướt sũng lộ ra bên ngoài chiếc áo khoác.

Trời ạ!!!!

Cô gái này dù có hóa thành tro, tôi vẫn có thể nhận ra!!

Bởi vì đó, là, tôi!

Đây, đây... đây thật là thế giới ấy! Không chỉ có Bruce cùng thành phố cùng Người Dơi chân thật, lại còn là Bruce cùng Người Dơi của tôi!

Tôi cao hứng cơ hồ muốn nổi điên, không nhịn được vung tay hô to: “yoooooooooo~”

Toàn bộ quán net lập tức yên tĩnh, cơ hồ mọi người đều quỷ dị nhìn tôi.

Tôi xấu hổ buông cánh tay xuống, ngượng ngùng cười: “Hi hi hi, game mới ra phiên bản mới ấy mà, mọi người đừng để ý tôi, cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi...”

Như vậy, việc cấp bách bây giờ là tìm một chiếc điện thoại, hơn nữa là điện thoại gọi được quốc tế đường dài.

Nhưng mà... Di động thì dễ mua, nhưng mà khai thông quốc tế đường dài thì phải dùng thẻ SIM... Làm thẻ, trời ạ, cũng phải dùng chứng minh thư rồi!

Tôi đây ‘ba không’ xin quỳ gối! QAQ

*(Tojikachan: ‘ba không’ là không năng lực lao động, không thu nhập, không thể phụng dưỡng ai)

Tôi do dự một lúc, rốt cục nhớ tới hình như là có mấy phần mềm internet cũng có thể gọi quốc tế đường dài, tuy rằng chất lượng trò chuyện kém một chút nhưng mà giá rất rẻ, quan trọng nhất là không cần chứng minh thư, vì thế liền bắt đầu tra Google.

Rốt cục đọc hết mọi trình tự, tôi đăng ký một tài khoản Alipay, bỗng nhiên lại khó khăn, trời ạ chi trả Alipay thì cần ngân hàng trực tuyến, mở ngân hàng trực tuyến thì phải đến quầy làm chi phiếu, làm chi phiếu trời ạ vẫn phải dùng chứng minh thư!

Trái lo phải nghĩ, rốt cục vẫn đi xin chủ quán giúp đỡ, thuyết phục mãi lại trả thêm năm mươi đồng phí vất vả, rốt cục mượn được tài khoản Alipay của chủ quán, đưa ông ấy tiền mặt, sau đó bắt đầu vào phần mềm Skype.

Đăng ký, nạp tiền, trả tiền, hoàn thành.

Tôi nhìn bảng số nhảy ra, nuốt nước miếng, gọi di động cho Bruce trước, quả nhiên tắt máy.

Vì thế tiếp tục gọi điện thoại đến biệt thự Wayne.

Hiện tại biệt thự Wayne hẳn là đang trùng kiến sau vụ hỏa hoạn... Thương để phù hộ ngàn vạn đừng đổi số điện thoại! Bởi vì tôi chỉ nhớ rõ hai số này thôi!

Từng tiếng đô đô vang lên, mỗi một âm thanh vang lên là hi vọng trong lòng tôi lại ảm đạm thêm một phần, thẳng đến khi tiếng vang lần thứ bảy, tôi gần như tuyệt vọng tắt đi, điện thoại rốt cục chuyển được.

“Hello, đây là nhà Wayne.” Giọng nói hơi trầm, như vừa tỉnh ngủ, tôi giờ mới nhớ tới bên kia hẳn là năm giờ sáng.

Nhưng mà... đây là ông lão Alfred! QAQ

Thật là đứng ngồi không yên mà huhuhu!

Tôi vươn tay gắt gao che miệng lại, ngửa mình vui quá mà khóc.

“Hello? Hello? Có ai ở đầu dây bên kia không?”

Tôi nỗ lực trấn định lại, thở sâu, khẽ run mở miệng : “A... Alfred?”

Đối phương trầm mặc hai giây, giọng nói hơi khản trương: “Quý cô... Ngài là?”

Tôi lại hít một hơi thật sâu: “Tôi, tôi là Vera. Vera Lee.”

Đối phương trầm mặc.

Tôi nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Có... có lẽ ông không tin, kỳ thực tôi cũng không thể nào tin được, nhưng đây đúng là sự thật... Đúng vậy, tôi biết tôi đã chết, nhưng tôi lại sống đến giờ... Tôi tôi tôi cũng không biết thể là thể nào...”

Tôi vội gần như phát khóc.

Ngay lúc tôi càng giải thích càng loạn, ông lão Alfred kiên định đánh gãy tôi: “Quý cô, xin hỏi ngài có tài khoản MSN không?”

Tôi hơi sững sốt, lập tức giây hiểu ra ý ông ấy: “Có có có, tôi sẽ đi đăng ký ngay!”

“Vâng, tôi sẽ đi gọi lão gia rời giường ngay.” Giọng nói của ông lão Alfred khoan khoái hơn, hình như còn đang mỉm cười.

Spoi:

Bỗng nhiên một khuôn đối thoại bắn ra, viết “BW hi vọng cùng ngài bắt đầu trò chuyện video clip. Nhận (ALT+C) cự tuyệt (ALT+D) nhận nhưng không dùng video clip.”

Tôi hơi sững sốt, theo bản năng click nhận.

54. Chương 54

Tojikachan: Hihi, Vera và Bruce gặp lại rồi, chương sau có ‘thịt’ đấy, nói thật là ta phát sợ với văn H của tác giả, ta đọc mà cứ ngưng tay, cho nên ta định dùng các từ ngữ nói giảm nói tránh hết mức có thể TT^TT

Trùng mắt nhìn khuôn tán gẫu MSN trước mặt, tôi nhất thời hơi cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Tôi nghĩ tên kia phỏng chừng cũng giống tôi đang ngồi ở trước mặt máy tính, cũng ngốc nghếch trùng màn hình máy tính, hai cái tay đặt ở trên bàn phím, không biết nên đánh phím gì.

Cái tên này hiển nhiên rất ít sử dụng công cụ thông tin tán gẫu kiểu này, username của anh chính là BW, ảnh bán thân là ảnh phong cảnh mà hệ thống random, hơn nữa chữ ký cũng không có nhấp nháy hay màu mè gì.

Với anh mà nói, đây là lần gặp lại sau tám năm xa cách, nhưng với tôi mà nói... là một lần sống lại. Tôi thở dồn dập, mặt hơi nóng lên, lại không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Bỗng nhiên một khuôn đối thoại bắn ra, viết “BW hi vọng cùng ngài bắt đầu trò chuyện video clip. Nhận (ALT+C) cự tuyệt (ALT+D) nhận nhưng không dùng video clip.”

Tôi hơi sững sốt, theo bản năng click nhận.

Hình ảnh nhanh chóng hiện ra.

Tôi vừa nhìn, hốc mắt không được nhìn ẩm ướt.

Người trên màn hình đúng là anh... Bruce thân ái nhất của tôi. Nhưng trông anh không được khỏe, rất gầy, cằm và phía dưới cái mũi lại mọc đầy râu, tóc cũng hơi dài, cả người thoát nhìn già đi rất nhiều, quả thực giống ông chú hơn bốn mươi tuổi, nếu không phải do anh kích động mà hai mắt lóe sáng và hai gò má phình hồng, tôi gần như nghĩ Bruce đang bị bệnh nặng.

“... Bruce...” Trong lòng tôi vừa thoải mái lại vừa khổ sở, vừa chua lại ngọt, hoàn toàn không biết nên nói gì, chỉ biết gọi tên anh, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Trời ạ chẳng phải tôi là thiếu nữ rất kiên cường sao vì sao trong vòng vài ngày đã khóc nhiều lần như thế chứ! QAQ

“Vera...” Trong tai nghe truyền đến giọng nói hơi khàn khàn của Bruce, anh vươn tay đến gần, trong màn hình nhìn không tới, nhưng tôi nghĩ hẳn là anh đang chậm rãi vuốt ve màn hình, vuốt theo đường cong gương mặt tôi.

Cứu mạng rất muốn bỏ nhào vào trong lòng anh liếm cơ bụng anh ngay lập tức a a! QAQ

“Vera... Em... đã trở lại rồi?” Bruce thấp giọng nói, âm thanh run nhè nhẹ.

Cổ họng tôi nghẹn ngào, một câu cũng không nói nên lời, nước mắt chảy càn hung.

Có lẽ là bởi vì rất tiêu tụy, hốc mắt của Bruce vốn hãm sâu hiện giờ lại càng sâu, đôi mắt giống như hồ âm u không hề chớp mắt nhìn tôi chằm chằm, bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, hơi mở to hai mắt, “Em... đã nhớ ra hết rồi?”

Tôi khóc thút thít, vẫn không nói ra lời, chỉ có thể liều mạng gật đầu.

“Thượng đế phù hộ... Em bình yên vô sự.” cuối cùng anh tươi cười ảm áp giống như ánh mặt trời, “Cho nên tới tận bây giờ anh vẫn không hề tin rằng... Dù là chín năm trước ở đảo Narrows, hay là vụ nổ mạnh tám năm trước, dù là cái gì cũng không thể làm hại được em.”

“Bruce, em rất nhớ anh.” Tôi chăm chú nhìn gương mặt anh trên màn hình, chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng không thấy chán, “Nhưng trông anh không được khỏe.”

“Em không ở cạnh anh, làm sao anh có thể khỏe chứ.” Bruce mỉm cười nói, “Nhưng từ giờ trở đi, quá khứ đã hoàn toàn đi qua. Hiện giờ em ở đâu?”

“Ở thành phố Z của Trung Quốc.”

“Wayne có phân bộ ở thành phố Z” Bruce khẳng định nói, “Anh sẽ bảo người gọi điện thoại ngay cho bọn họ, hiện giờ em ở nơi nào? Bọn họ sẽ nhanh chóng đi đón em.” Sau đó lại quay đầu gọi về một phía khác: “Afred, máy bay của tôi có còn không? Bọn họ chưa bán thay tôi đấy chứ!”

Tôi sửng sốt, bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn: “Chờ một chút, Bruce, theo em được biết... Hiện tại chẳng phải là anh không muốn lộ diện trước mặt công chúng sao? Bỗng nhiên vừa gọi điện thoại lại vừa kêu máy bay...”

“Anh ở ẩn, là vì em rời đi” Bruce nhìn tôi, nghiêm túc nói, “Hiện tại em đã trở lại rồi, anh nghĩ anh không còn lý do tiếp tục tránh né nữa.” Anh hơi dừng lại, bỗng nhiên nhú nhú mày, vẻ mặt khó dò, “Huống chi...”

Nhưng anh không nói tiếp, chỉ bảo tôi nói địa chỉ quán net, sau đó kích động dán môi lên hôn camera một cái, nói với tôi là chậm nhất mười mấy giờ sau anh sẽ đến, rồi tắt video clip.

Tôi nhàm chán bắt đầu vào các trang web chơi trò chơi, vừa click liên tục xem vừa không tự chủ được hồi tưởng lời Bruce vừa nói và cả vẻ mặt khó dò của anh.

Thế giới này là thế giới có được Người Dơi chân thật, cho nên điện ảnh v.v... của kiếp trước thì hoàn toàn không có, tôi chỉ có thể dựa vào trí nhớ để nhớ lại nguyên tác. Nhớ được trong “Hiệp sĩ bóng tối trời dậy” có nói hình như là... Gì nhỉ? Miêu Nữ? Selina Kyle, hẳn là người lúc đầu đã lên vào biệt thự Wayne để trộm vân tay của Bruce, sau đó làm cho cổ phiếu tập đoàn Wayne bị lấy danh nghĩa Bruce Wayne bán tháo với số lượng lớn, mới khiến Bruce bị phá sản, cái máy nguồn năng lượng sạch có thể chuyển biến thành vũ khí hạt nhân kia mới rơi xuống tay Miranda và Bane.

Tuy rằng vân tay của Bruce mất trộm chẳng phải nguyên nhân duy nhất khiến tất cả những điều ấy xảy ra, nhưng tuyệt đối là nguyên nhân rất quan trọng!

Hơn nữa trong phim nói cũng là Bruce vì vân tay bị mất trộm, dự cảm được sự tình không bình thường, mới định tái xuất giang hồ.

Tôi nghĩ vậy, trong lòng lộp bộp một cái, biểu cảm vừa rồi của Bruce, chẳng, chẳng lẽ Miêu Nữ đã thành công trộm được vân tay của anh?

Nhưng mà... không đúng! Trong nội dung tác phẩm, vào ngày kỷ niệm Harvey Dent, nghi thức được tổ chức ở biệt thự Wayne, Miêu Nữ đã giả trang nữ giúp việc lên vào, nhưng mà hiện tại... Rachel không chết, Harvey hẳn là không biến thành Two-Face, cho nên hẳn là cũng không có các bi kịch sau đó, Người Dơi cũng sẽ không bị oan uổng chịu tiếng xấu!

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian tôi rời đi, đã xảy chuyện gì không thể tưởng được?

Hay là có lẽ Miêu Nữ đã dùng phương pháp nào khác để lên vào biệt thự Wayne?

Theo bản năng, tôi bắt đầu Google các tin tức liên quan đến Selina Kyle, quả nhiên xuất hiện một gương mặt xinh đẹp cực giống nữ siêu sao Anne Hathaway kiếp trước, còn có một vài tin tức nói về cô ấy phạm tội, các tư liệu kỹ càng hơn thì không có.

Kỳ thực tôi cực kỳ thích Anne Hathaway, đương nhiên cũng rất có cảm tình với vị Miêu Nữ điểm lệ giáo hoạt trong “Hiệp sĩ bóng tối trời dậy”, tuy rằng lúc đó xem phim luôn cảm thấy cô ấy giết các phạm nhân quá tàn nhẫn, cho nên khi cô ấy cùng lão gia happy ending thì tôi thấy không vui cho lắm, nhưng tổng thể mà nói, tôi vẫn không ngại thích nhân vật này... tối thiểu thì cô ấy mạnh hơn Rachel một trăm lần.

Nhưng hiện giờ...

Tôi mặt không biểu cảm tắt đi trang web, đã có nữ chủ bản Mary Sue ở đây, những người oanh oanh yến yến quanh Người Dơi như các cô chỉ có thể đứng sang một bên.

Nhưng mà nếu cô ấy đã thành công trộm được vân tay, thì sự tình hơi khó giải quyết.

Phân bộ của tập đoàn Wayne ở thành phố Z có hiệu suất rất cao, chưa đến nửa giờ, một chiếc Bentley dài liền đồ bên ngoài quán net rách nát này, dẫn tới một đám đông vây xem.

Tôi thầm mắng tên Bruce đã tu thân dưỡng tính nhiều năm như vậy rồi mà sao vẫn thích làm náo động như thế, vì thế đành phải cúi đầu đến tận ngực, giống như trộm lên ra ngoài cửa quán net, chuẩn bị lên xe.

Ông chủ quán net bị dọa, nói nhất định phải bồi thường mấy chục đồng tiền mà ông ấy vừa ‘bóp’ tôi, sau đó còn muốn cho tôi thẻ hội viên vàng miễn phí của quán net bọn họ.

Tôi quần bách khéo léo từ chối ý tốt của ông ấy, trốn nhanh lên xe.

Người tới đón tôi có hai người, đều là người Trung Quốc, một người là lái xe, người còn lại nghe nói là quản lý bộ phận nào đó, dọc theo đường đi, họ cực kỳ nhiệt tình trò chuyện với tôi, về mặt tò mò ái muội chỉ kém hỏi thẳng ra là “Cô và anh Wayne lúc nào làm giấy chứng nhận kết hôn đây”.

Đường càng ngày càng hẻo lánh, dần dần còn lên đường cao tốc, ban đầu tôi có chút khấn trương, nhưng cũng nhanh chóng trầm tĩnh lại, nhìn hai người kia thấy thế nào cũng không phải là đối thủ của tôi, một đám là có thể khiến bọn họ bầm dập đến mức bố mẹ họ cũng không nhận ra.

Sự thật chứng minh đúng là tôi suy nghĩ nhiều, vị quản lý này đưa tôi đến sân bay tư nhân của tập đoàn Wayne, vào khách sạn bên ngoài đơn giản nhưng bên trong lại trang hoàng xa hoa, thuê một phòng cho tôi, cũng tỏ vẻ mọi chi phí đều miễn phí.

Tôi vô cùng cao hứng ăn đại tiệc, tắm rửa một cái, sau đó ngủ một giấc, sáng sớm mai mơ hồ tỉnh lại, lúc mở mắt ra vẫn còn có chút ngơ ngác, qua ba giây mới định thần lại là mình đang ở đâu.

Bỗng nhiên, tôi nhận ra một điều không bình thường, cơn buồn ngủ lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phòng này rõ ràng là chỉ có một mình tôi, nhưng vì sao trong phòng vệ sinh lại truyền ra tiếng nước? Hơn nữa cửa còn khép chặt.

Có người ở bên trong!

Tôi bỗng chốc căng thẳng, ngừng thở, rón ra rón rén tới gần, lỗ tai dán lên cửa phòng vệ sinh cẩn thận nghe.

Tiếng nước rào rào là hẳn là từ vòi hoa sen phun ra, còn có tiếng bước chân ướt sũng đi tới đi lui, trời ạ cư nhiên có người công khai ở trong phòng người khác tắm rửa!

Tôi hơi híp mắt lại, phun một ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, dồn khí đan điền, sau đó hô to một tiếng, mạnh mẽ đánh vào cửa. Ván cửa gỗ ‘lên tiếng trả lời’ mở ra, cả người tôi bối vì quán tính trực tiếp bổ nhào vào trong lòng người nọ.

... Trời ạ, đó là một người đàn ông! Còn trần trụi! Nhưng cơ bắp thật rắn chắc a ôi hà hà ( ) nước miếng

A không đúng, đây là cái tình tiết kiểu gì chứ...

“Vera, anh hiểu tâm tình của em, nhưng hình như em nhiệt tình hơi quá đấy nhỉ?” tiếng nói trầm thấp ẩn chứa ý cười vang lên từ trên đầu, sau đó là hai cánh tay ướt sũng ôm chặt lấy tôi.

Tôi ngừng thở một giây, ngẩng đầu nhìn, Bruce đang cười tủm tỉm nhìn tôi, anh đã cạo râu, thoát nhìn gầy rất nhiều hơn mọi khi, nhưng vẫn anh tuấn như cũ, giờ phút này càng do tươi cười mà nét mặt trở nên toả sáng. Tóc ướt sũng, có bọt nước chậm rãi trượt theo khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh trượt xuống, đôi mắt thâm thúy cười híp lại, khóe miệng cơ hồ kéo dài đến lỗ tai, trong trí nhớ của tôi, anh chưa từng cười vui vẻ đến thế, giống như đó là sự sung sướng nhất, từng tế bào khắp người đều như đang cười vậy.

Nhưng mà lại cho tôi một cảm giác... Sáng sớm rời giường đã nhìn thấy anh ở trong phòng vệ sinh tắm rửa...

Thật giống như mỗi buổi sớm, chúng tôi đều như thế, hết thấy đều bình thường như vậy, tự nhiên lại âm áp, phẳng phất như tôi chưa từng rời đi suốt tám năm, thật giống như đêm hôm trước chúng tôi vẫn còn ở bên nhau vậy.

Cảm giác này...

Mũi tôi đau xót, có cái gì đó nóng nóng theo hốc mắt chảy ra.

“Vera... Em yêu...” Bruce thấp giọng thì thào nói, cúi đầu xuống, đặt trán lên trán tôi, nụ cười tươi sáng ngời nhạt đi một chút, lộ ra sự yếu ớt hiếm có.

“Anh thật sự rất nhớ em.”

Spoi:

“Bruce, anh... tin tưởng em đến thế sao? Anh tin người chết mà sống lại? Anh không hề nghi ngờ em có phải kẻ giả mạo hay không sao? Cứ thế đã chạy một mạch từ thành phố đến tận Trung Quốc?”

55. Chương 55

“Bruce oa a a a a...” tôi gào khóc, nước mắt ào ra, đương nhiên là không chút khách khí bôi hết lên bộ ngực rắn chắc mẽ người trước mặt.

“Bảo bối, bé ngoan, nín khóc, đừng khóc, anh ở đây...” Bruce nhỏ nhẹ dỗ dành tôi, vừa vuốt tóc của tôi, vừa không ngừng hôn lên đỉnh đầu tôi.

Tôi vừa khóc vừa cười, cảm thấy trong lòng như có cái gì đó ầm ầm nổ tung vậy, cả người đều khổ sở lại thoải mái, ở trong lòng anh thống khoái mà gào khóc năm phút đồng hồ, rồi mới khóc thút thút dừng lại, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt anh tràn đầy dịu dàng giống như muốn tràn ra, bỗng nhiên có chút lo lắng hỏi: “Bruce, anh... tin tưởng em đến thế sao? Anh tin người chết mà sống lại? Anh không hề nghi ngờ em có phải kẻ giả mạo hay không sao? Cứ thế đã chạy một mạch từ thành phố đến tận Trung Quốc?”

“Chết mà sống lại, anh chưa bao giờ biết đến, mà đối với chuyện anh không biết, anh sẽ không bình luận hay phán đoán tùy tiện, anh luôn tin tưởng rằng trên đời này có rất nhiều chuyện mà con người không thể hiểu được, chúng ta không thể bởi vì chúng ta không biết, mà đi phủ định sự tồn tại của chúng.” Bruce nghiêm túc nói.

“Thế... thế nếu em là giả mạo thì sao?” Tôi nhất quyết không bỏ qua, tiếp tục truy vấn, chuyện bị “mẹ” đuổi ra khỏi “nhà” thật sự đã gây ám ảnh tâm lý quá lớn cho tôi, nói đến cùng thì tôi vốn không phải là người thế giới này, nếu quả có một ngày... Tôi không dám tiếp tục nghĩ nữa.

“Thế nếu anh biến mất rất lâu, có một ngày bỗng nhiên xuất hiện trước mặt em, em có thể lập tức nhận ra anh có phải giả mạo không?” Bruce không chút hoang mang hỏi.

“Đương nhiên có thể!” Tôi thốt ra.

Đúng vậy, tại sao lại không chứ? Người đàn ông trước mặt này là người mà tôi trân quý sâu tận dưới đáy lòng, từ hồi anh còn nhỏ, tôi đã quen biết anh, cùng anh đồng cam cộng khổ nhiều năm như vậy. Tôi biết anh giống hồi còn nhỏ thích bơ bacon kẹp bánh mì ăn sáng; khi anh không vui thì sẽ nắm chặt nắm tay trong túi quần, môi mím nhếch thành một đường chữ; anh thích nhất hãng xe thể thao Lamborghini, anh thích dùng kem kẹo râu Eagle, lúc anh gặp người hoặc chuyện không thể không xã giao thì luôn cười giả, nụ cười ấy là khoe miệng thoáng nhắc lên khoảng nửa tắc Anh, sẽ không nhiều hơn và cũng sẽ không thể ít đi...

À, cho dù bài trừ những chi tiết nhỏ đó, tôi cũng vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra anh. Đó là một loại huyền diệu, cảm giác không thể nói rõ, thật giống như lúc trước “mẹ” đã nói “Cho dù là chỉ có một chút biến hóa thôi, bác đều có thể cảm giác được”, cho dù tôi và anh không có quan hệ huyết thống, nhưng yêu

nhau sâu đậm vô cùng, cảm giác giữa người yêu với nhau này chỉ càng ngày càng sâu sắc, mà không có một chút ít giảm bớt.

“Điều em đang nghĩ bây giờ, cũng chính là suy nghĩ của anh.” Bruce như nhìn thấu tôi đang nghĩ gì, cúi đầu cắn một cái lên chóp mũi tôi, “Cho nên, vừa nhìn thấy em trên màn hình máy tính, anh đã biết anh tuyệt sẽ không nhận sai.”

Tôi chỉ cảm thấy nước mắt lại sắp rơi xuống, nhanh chóng hít mũi chặn lại, gương mặt nhìn thấy lồng ngực anh dính nước mắt, không nhìn được gương mặt nóng lên, nhanh chóng túm vò hoa sen xối sạch cho anh.

Sau đó... Đương nhiên không thể tránh né thấy được toàn bộ thân thể không hề che đậy của Bruce ==

Vừa rồi gào khóc kêu to nên không chú ý lắm, nhưng mà, nhưng mà hiện tại... Trời ạ cái ‘thứ’ đó còn khê hướng lên trên giật giật là sao! Bị người ta liếc mắt một cái cũng sẽ có phản ứng là sao! Thật không khoa học!

Bruce tươi cười thâm trường, anh vươn tay lại kéo tôi vào lòng, cúi đầu xuống tiến đến bên tai tôi, hơi thở nóng bỏng khiến tôi tê dại: “Vera, em cũng muốn tắm rửa một cái à?”

“Không, không... Tôi hôm qua em đã rửa rồi... Bây giờ còn chưa định...” giọng tôi lí nhí như muỗi, trốn trái trốn phải định tránh đi hơi thở không ngừng đùa dai của anh.

“Nhưng mà em cũng ướt rồi, không tắm rửa có lẽ sẽ bị cảm đấy.” Bruce giả vờ nghiêm trang nói, sau đó lướt mắt qua người tôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh, mặt lập tức đỏ bừng, nửa người dưới của tôi chỉ mặc quần tam giác, nửa người trên mặc một áo T-shirt ngắn tay, bởi vì ngủ thoải mái cho nên bên trong không mặc nội y gì, hiện giờ bị khí nóng trong phòng tắm và nước vòi hoa sen làm cả bộ quần áo hoàn toàn ướt đầm, dán chặt vào người.

Chỉ vậy thì cũng liền thôi, mấu chốt là... mấu chốt là trời ạ vì sao tôi còn có ‘phản ứng’ chứ!

Ai tới nói với tôi hai ‘đậu đỏ’ trước ngực kia là cái gì thế!

Bruce bỗng cúi nửa thân mình xuống, cánh tay nắm chặt eo tôi, môi chuẩn xác ngậm một cái ‘đậu đỏ’, cách quần áo hung hăng hút một cái.

“A! Trời ạ... Trời ạ...” Tôi không nhìn được hét lên một tiếng, cảm giác như điện giật khiến chân tôi cơ hồ mềm oặt không đứng nổi, nhanh chóng vịn lên bờ vai của anh, nhìn thấy đầu anh còn chôn ở nơi đó, tham lam hút, hai mắt nhú lại, cúi đầu trả thù cắn một cái lên cổ anh.

“A... Vera, em như mèo hoang vậy!” Bruce hung tợn nói một câu, bỗng nhiên ôm eo tôi chặt hơn, nhắc cả người tôi lên, không đợi tôi sợ hãi kêu ra tiếng, anh đã đặt tôi lên bồn rửa tay. Sau đó chống hai tay lên bồn rửa tay, nửa người trên hơi cúi xuống, chóp mũi cơ hồ đụng phải chóp mũi tôi, bao vây tôi giữa khuỷu tay anh và vách tường.

Ngồi lên bồn rửa tay cứng và lạnh, thần trí tôi hơi khôi phục lại một chút, nhìn vào đôi mắt của vị Người Dơi này mang theo chút dục vọng và xâm lược, cảm nhận được anh hoàn toàn chiếm cứ địa vị cường thế mà tôi lại giống con mèo nhỏ chỉ có thể yếu thế, trong lòng nhất thời có chút khó chịu, lòng háo thắng lập tức ngẩng đầu, vì thế nâng một chân lên, không sợ chết dùng mũi chân chạm vào giữa hai chân anh, chịu đựng đỏ mặt cựa mạnh mỉm cười: “Đừng bày ra dáng vẻ như vậy chứ tuấn nam, em rời đi lâu như vậy rồi, anh có thể cam đoan anh vẫn chỉ thuộc về một mình em không? Có khi nào...”

Bruce bỗng nhiên cong khóe miệng lên, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với tôi: “Từ cái khắc gặp được em, đã chỉ thuộc về một mình Vera rồi.”

Tôi đang bị biểu cảm vô cùng thâm tình trung trinh và lời nói của anh làm cho cảm động, anh lại thành linh bắt được cổ chân tôi, sau đó đặt bàn chân tôi lên ‘cái đó’, còn hôn lên môi tôi: “Không tin em có thể thử xem.”

Làn da ở gan bàn chân non mềm, cảm giác sâu sắc dị thường, tôi cơ hồ có thể cảm nhận được dã thú kia cứng rắn cực nóng phát run ở dưới chân tôi, hơi nhảy lên tựa hồ cực kỳ thống khổ, nhưng lại cực kỳ hưởng thụ tôi đụng chạm, run rẩy giống như nóng lòng dâng lên và phóng thích.

Sắc mặt Bruce đỏ hơn, bên thái dương có vài giọt mồ hôi chảy ra, nhưng anh vẫn rất có nhẫn nại nắm mắt cá chân tôi di chuyển, neho mắt lại, khẽ cau mày, yết hầu tràn ra vài tiếng rên rỉ đến mức khó có thể nghe thấy.

Tôi nhìn anh say mê như vậy, bỗng nhiên cười xấu xa vài tiếng, dùng hai ngón chân kẹp lấy thứ đó, sau đó không nhẹ không nặng cứ kẹp như vậy.

“A! Ôi thượng đế! Ôi trời ạ...” Bruce đột nhiên kêu sợ hãi ra tiếng, bàn tay to giống như xiềng xích nóng cháy đột nhiên ôm chặt cổ chân tôi hơn.

“Hi hi hi hi...” Tôi cười nham hiểm.

Bruce bỗng nhiên ngẩng lên cười, vẻ mặt ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’, bỗng nhiên cúi đầu xuống giữa hai chân tôi.

Tôi cảm thấy đầu lưỡi anh cực kỳ linh hoạt chui vào giữa hai chân, cách quần lót bắt đầu liếm, nơi đó nhanh chóng ẩm ướt.

“... Bruce...” Tôi không nhận được thoáng dùng sức bắt lấy tóc của anh, thở hổn hển dựa lên gương sau lưng, nhìn anh như đang nhắm nháp mỹ thực gì đó, cảm giác tê ngứa khó nhận đến cực điểm, cổ tình còn cách một tầng vải, luôn có loại... cảm giác táo bón N ngày lập tức sẽ thông, cổ tình lại bị tắc __(:3 __

Tôi cố nén khoái cảm xông lên đỉnh đầu, miễn cưỡng nhắc nửa người trên lên, nhìn thấy một cái đầu lông xù phập phồng cao thấp ở nơi đó, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện rất giết phong cảnh.

Vì thế tôi châm chọc nói: “Bruce... Nói xem lúc đàn ông các anh làm vậy với phụ nữ, thật sự không biết là lông X sao? Nói xem có phải chưa từng nghĩ tới sẽ chọc phải vào mắt hay không vậy.”

Cái đầu kia động tác cứng đờ, tạm dừng ba giây, chậm rãi nâng lên, đôi mắt thoáng đỏ gân đột nhiên cháy lên, nghiêng răng nghiêng lợi trườn tới một hồi, bỗng nhiên xông lên ngăn chặn môi tôi hung hăng cắn xé, giống như muốn hôn đến mức trời đen kịt vậy.

... Ừm... Thì ra văn H có nói dịch x của phụ nữ là mận quả nhiên không sai.

“Chuyên tâm chút nào, quý cô.” Bruce thở hào hển thấp giọng nói ở bên tai tôi, “Mặt khác, cảm ơn em đã như vậy quan tâm anh như vậy... Nếu em thật sự đang lo lắng tình huống này, anh rất thích ý cống hiến sức lực... giúp em xén hết đồng lông phía dưới này, sau đó hung hăng ‘làm’ em.”

Tôi vốn không cảm thấy gì, kết quả nghe anh nói ra những lời này, lại là khẩu khí lưu manh kia... Trong lòng giống như đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường, chỉ cảm thấy cả người đều mềm oặt, ngã đầu vào đầu vai anh, còn không quên mạnh miệng đáp trả một câu: “Vậy anh ‘làm’ đi! Tiểu sa đạo!”

“SHIT!” Bruce bỗng mắng một câu, bỗng nhiên xoay tôi lại, sau đó mặt tôi liền đối diện với gương, hai cái tay chống lên bệ rửa mặt, nửa người trên trườn xuống dưới, mông hơi cao lên, loại tư thế này siêu cấp xấu hổ huhuhuhu!

Bruce đứng sau lưng tôi, hai tay ở phía sau lưng tôi vuốt ve vòng eo vài cái, bỗng nhiên lấy một cái kéo không biết từ nơi nào ra, cúi đầu xuống hôn lên vai tôi, tôi mơ hồ dự cảm được anh muốn làm gì, có chút hoảng hốt, nhưng theo bản năng lại không ngăn cản, ngược lại có một loại cảm giác hưng phấn quỷ dị nảy lên, phía dưới càng ẩm ướt.

“Trợn mắt nói nói dối là không đúng đâu, cô gái trẻ tuổi.” Bruce chậm rãi nói một câu, sau đó túm lên tiều T-shirt, xoẹt vài tiếng bỗng chốc liền cắt rách áo ra!

Trước ngực tôi mất đi bảo vệ buông xuống dưới, đụng phải vòi nước lạnh lẽo, lần kích thích này khiến tôi không nhận được kêu sợ hãi một tiếng, nhanh chóng bảo vệ ngực, lại thấy khoe miệng anh qua gương hơi gợi lên, mạnh mẽ nhắc quần lót tôi lên, xoẹt xoẹt vài cái lại cắt rách!

..... Người Dơi, anh dùng vũ khí kéo từ bao giờ vậy

Rất phá lâm sĩ!

“Nhìn xem ai sa đọa nhé.” Bruce cúi xuống, bộ ngực cường tráng kề sát lưng tôi, phun ra một câu bên tai tôi như vậy, sau đó hạ thân mạnh mẽ tiến một cái, thứ XX cứng rắn thô to nóng cháy liền tiến thẳng vào.

Tôi cơ hồ nghe thấy bụng anh và mông tôi đang va chạm vào nhau.

A ~ ba ba baaaaaaaaaaaaaaaaa

Spoi:

Tôi nói đến chuyện hôm kia chat MSN, “Bruce, lúc đó anh nói em đã trở lại nên anh cũng không muốn tiếp tục ở ẩn nữa, nhưng biểu cảm của anh lúc ấy không bình thường, em nhìn ra được.” Tôi nói, “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bruce chần chờ một chút, gãi gãi đầu, liếc tôi một cái, lạ lùng là trông anh giống như... bị thầy giám thị bắt được phao vậy “Anh nói cho em, nhưng em không thể tức giận... được rồi, tức giận cũng được, nhưng không được không để ý anh, được không Vera?”

56. Chương 56

Ừm, tình hình ba ba ba cụ thể dài đến N giờ kia, sẽ không lảm lời nữa. __(:3 __)

Tóm lại hai chúng tôi Xé tầng mây, cưỡi làn gió, đi nhanh như chớp Lên trời, xuống đất, tìm khắp mọi nơi* đại chiến N vạn hiệp, dù hai người đều có kinh nghiệm rèn luyện, nhưng Bruce dù sao cũng đã biệt lập tám năm, chưa hoàn toàn khôi phục lại, hai người đều quá mệt, gắng gượng chống đỡ đến khi tắm rửa xong liền đều ngã vào giường ngủ say.

*(Câu thơ trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị)

Cảm giác như đã ngủ thẳng đến buổi sáng ngày thứ hai.

Vừa tỉnh đã cảm thấy bụng đói kêu vang, thì ra cả ngày hôm qua chưa ăn cơm Orz

Quả nhiên nhân sinh bư hân là không cần phải giải thích, ba ba ba đến cảnh giới nhất định cũng có thể ích cốc*.

*(Ích cốc: nuốt không khí nuốt đến mức không muốn ăn gì nữa)

Vì thế một trận ngọt ngào hôn chào buổi sáng qua đi, chúng tôi ăn cơm, sắp xếp đơn giản rồi ngồi máy bay về nước Mi.

Dọc theo đường đi, bỗng tôi nhớ tới một chuyện, vì thế luôn cố ý vô tình nhìn chằm chằm chân Bruce, nhìn nửa ngày phát hiện anh vẫn đi lại vững vàng, hoàn toàn không giống như là chân có tật.

Trong nguyên tác điện ảnh hình như cũng không nói cụ thể là chân nào bị thế nào, hiện tại xem ra căn bản không sao cả, ừ, rất tốt, rất tốt.

Vì thế tôi lại nói đến chuyện hôm kia chat MSN, “Bruce, lúc đó anh nói em đã trở lại nên anh cũng không muốn tiếp tục ở ẩn nữa, nhưng biểu cảm của anh lúc ấy không bình thường, em nhìn ra được.” Tôi nói, “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Bruce chần chờ một chút, gãi gãi đầu, liếc tôi một cái, lạ lùng là trông anh giống như... bị thầy giám thị bắt được phao vậy “Anh nói cho em, nhưng em không thể tức giận... được rồi, tức giận cũng được, nhưng không được không để ý anh, được không Vera?”

Tôi vừa nghe liền nheo mắt lại: “Thế nào, ‘lão nhị’ của anh quả nhiên vẫn ‘lạc lối’ sao?”

“Không không không, không phải thế...” Bruce nhanh chóng phủ nhận, “Thật ra là thế này, ừm... Harvey và Rachel rời khỏi thành phố.”

“Ồ?” Tôi có chút kinh ngạc, chẳng phải một đôi này muốn ở thành phố tiếp tục duy trì chính nghĩa sao?

“Đúng vậy... Sau khi anh thương lượng với Gordon, cảm thấy chỉ khi tạo ra một hình tượng ngoài ánh sáng ở trong lòng dân chúng, mới có thể trừ tận gốc bóng tối hắc ám ở thành phố, nhưng hình tượng này chẳng

thể đơn giản là một công tố viên chính nghĩa có thể đủ đảm nhiệm.” Bruce nói, “Sau khi em... Joker lại thừa dịp giết lung tung vài cảnh sát, vì thế... Bọn anh quyết định tương kế tựu kế...”

“... Các anh đã làm gì?” Tôi thấy vẻ mặt của anh không bình thường, trong lòng căng thẳng.

Trời ạ đừng có nói là... Mọi nỗ lực tôi làm vẫn vô dụng đấy nhé!

“Bọn anh quyết định... Để Harvey cùng Rachel giả vờ bị giết, đổi tên đổi họ rồi đi San Francisco, sau đó...” Bruce dừng một chút, hình như đang châm chước từ ngữ.

Tôi hơi híp mắt lại, miễn cưỡng nhin một cú dăm vào mặt anh: “Sau đó thì anh chủ động yêu cầu chịu tiếng xấu, trở thành đầu sỏ gây nên tội giết người phải không?”

“... Em thật thông minh, Vera.” Bruce cười khổ một chút.

“Anh...” tôi nhất thời không nói ra lời, chỉ cảm thấy ngực co rút đau đớn, vừa đau lòng anh đã phải sống như vậy những năm gần đây, vừa cảm thấy nhân dân thành phố Gotham này thật ngu muội, lại vừa cảm thấy người đàn ông trước mặt này thật là ngu ngốc đến mức không còn thuốc chữa.

Có lẽ là thấy sắc mặt tôi không bình thường, Bruce nhanh chóng tiếp tục giải thích: “Ấy... em đừng vội Vera, hãy nghe anh nói trước đã. Nếu chỉ dựa vào Harvey và Rachel duy trì tư pháp công chính, thì rất hiển nhiên rằng bọn họ vẫn chưa đủ mạnh. Bởi vì đại đa số nhân dân vẫn sẽ đặt ánh mắt vào Người Dơi, vẫn sẽ đem hi vọng gửi gắm vào anh.”

“Cho nên bọn anh đã làm như vậy, người có thể trở thành trụ cột tinh thần cho lực lượng chính nghĩa của thành phố Gotham, có thể khiến người dân cùng chung mối thù đứng cạnh nhau... Đúng vậy, chỉ có thể để công tố viên Harvey Dent tiên phong chính nghĩa bị hy sinh, hơn nữa là vì thành phố mà hy sinh, làm vậy mới có thể thực sự kích phát ra ý chí quyết tâm của người dân.”

“Vậy vì sao là anh bắt buộc phải đi chịu tiếng xấu?” Tôi thốt ra, cảm xúc hơi kích động, “Vốn là Joker phạm tội cơ mà, vì sao không thể nói chân tướng cho mọi người biết? Làm mọi người đều hiểu lầm anh, kêu đánh kêu giết anh, bị như thế anh rất cao hứng à?”

“... Bình tĩnh đi nào, cô bé.” Bruce vươn tay đến muốn chạm vào mặt tôi, kết quả bị tôi hất mạnh ra, anh đành phải cười khổ, “Vừa rồi chẳng phải anh đã nói rồi sao, người dân không nên đem hi vọng gửi gắm vào Người Dơi, nói đến cùng, sự tồn tại của Người Dơi đã vi phạm pháp luật, là không thể nhìn được ánh sáng, không nên được biểu dương và noi theo.”

“Nhưng mà anh đang trợ giúp mọi người” tôi khổ sở nhìn anh, “Vì cứu người, xe cứu thương và xe cứu hoả đôi khi cũng sẽ trái với quy tắc giao thông, vì sao anh không thể?”

“Bởi vì xe cứu thương cùng xe cứu hoả là của cơ quan quốc gia, mà Người Dơi thì không phải.” Bruce nhìn vào mắt tôi.

Tôi nhất thời cảm thấy mình không thể phản bác được anh, tôi vẫn cảm thấy lời anh nói có chỗ nào đó không quá đúng, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra. Sau đó bỗng nhiên lại cảm thấy tất cả nỗ lực mình đã làm, ngoài Rachel không bị chết, Harvey không rơi vào hắc ám ra, người tôi muốn trợ giúp nhất – Người Dơi – lại vẫn có số mệnh không khác gì nguyên tác.

Anh vẫn trở thành hiệp sĩ bóng tối, trở thành thần bảo vệ trong bóng đêm cam nguyện vì sự chính nghĩa của thành phố mà hy sinh danh dự, điều này chẳng khác gì đã vung một cái tát vào mặt tôi, vận mệnh cười lạnh cao giọng tuyên bố với tôi, tất cả nỗ lực của tôi cơ hồ đều là vô ích.

“Huống chi...” Bruce cúi đầu, trong giọng nói có một chút ủ dột.

“Lúc đó tất cả mọi người nói với anh rằng em đã chết, tuy anh không muốn tin tưởng, nhưng em không hề xuất hiện... Lúc đó anh thật sự cảm thấy không còn gì để lưu luyến nữa... Cho nên cuối cùng anh cho bản thân mình một lý do, để anh có thể thực sự trở thành kẻ vĩnh viễn tránh ở trong đại trạch không thấy ánh mặt trời.”

“Nếu em vẫn còn, đương nhiên anh tuyệt đối sẽ không như thế, khinh thị danh dự Người Dơi của mình như vậy.” Bruce nắm lấy tay tôi, ôm đến bên cạnh gò má nhẹ nhàng hôn, giống như đang hôn môi trên bảo nào

đó hiếm có.

“Em mất, Vera, cho nên thành phố cũng không cần Người Dơi nữa, không phải sao?”

“Fox và Gordon, tất cả bọn họ đều cho rằng Người Dơi là vì đại nghĩa nên mới cam nguyện ở ẩn, nhưng chỉ có anh mới biết được... nguyên nhân thực sự là gì.”

Tôi nghe anh thì ào nói, tâm tình bình tĩnh trở lại như kỳ tích, trong lòng thoáng nghĩ tới điều gì đó, nhưng lại có chút không thể tin được, không nhận được hỏi: “Bruce, anh... ý anh là... Em và thành phố Gotham...” Em quan trọng hơn thành phố sao?

“Trong lòng anh, em và thành phố đều quan trọng giống nhau, mất đi bên nào, anh đều sẽ đau khổ tột cùng.” Bruce chuyên chú nhìn vào mắt tôi, nói như một lời thề.

... quan trọng giống nhau.

Trong lòng tôi hơi khựng lại, có cảm giác khó chịu nhưng lại thoải mái chậm rãi tràn ra. Ngẩng mắt nhìn khuôn mặt kiên nghị của anh, bỗng nhiên khẽ bật cười.

Đúng vậy... Đây mới là... người mà tôi yêu, là Bruce Wayne ấy, là Người Dơi ấy, không phải sao?

Không nên hy vọng xa vời rằng ở trong lòng anh, tôi quan trọng hơn thành phố.

Có thể có được một câu, “Trong lòng anh, em và thành phố đều quan trọng giống nhau”, có lẽ... tôi phải nên thỏa mãn rồi.

Tôi yên lặng rũ mắt xuống, vươn người đến dựa vào trong lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại.

Thôi... Em và thế giới, ai quan trọng hơn, đây là câu hỏi khó của bạn gái của các siêu anh hùng, không phải sao. Tôi đã sớm nên chuẩn bị tâm lý.

Hơn nữa, thứ anh yêu, tôi cũng yêu, nếu anh thề sống chết cũng phải bảo vệ thành phố, vậy tôi cũng giống như anh là được.

Hai người lặng lẽ hưởng thụ cảm giác ôm nhau, Bruce lại chậm rãi mở miệng: “Ngay tại ba ngày trước là ngày thành phố Gotham kỷ niệm Harvey Dent, một kẻ trộm thừa dịp đột nhập vào trong nhà.”

... Quả nhiên.

Tôi ngẩng đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Cô ta trộm đi vân tay của anh, tuy anh không biết cô ta lấy nó có lợi gì, nhưng anh cảm thấy đây không phải là chuyện nhỏ.” Bruce nói.

“Quả thực không phải là việc nhỏ.” Tôi ngồi thẳng lên, “Anh là Bruce Wayne, Con của thành phố, anh nắm giữ vô số tài sản và tài phú, thậm chí là mạch máu kinh tế thành phố Gotham, có được vân tay của anh là có thể làm rất nhiều việc... chẳng khác gì đang bóp cổ thành phố này.”

“Không sai.” Bruce gật gật đầu, mở ra máy tính bên cạnh chỗ ngồi, bật ra một bảng tư liệu, “Chính là người này, Selina Kyle, tự xưng là ‘Miêu Nữ’, là một kẻ trộm có chút danh tiếng, cực kỳ chuyên nghiệp.”

Tôi vươn đầu đến, nhìn thấy tư liệu quả nhiên toàn diện hơn tự tôi google rất nhiều, nhưng đảo mắt nhìn thấy sườn mặt Bruce nhìn chăm chăm màn hình máy tính, vẫn không nhận được chế nhạo một câu: “A, vị tiểu thư trộm này thật xinh đẹp nhỉ.”

Bruce khựng lại, vươn tay nhéo mũi tôi, “Đúng vậy, xinh đẹp khiến anh quả thực sắp không nhận được nữa rồi.”

Tôi nhú mày, bỗng nhiên vươn tay đến giữa hai chân anh nắm một cái, cảm thấy thứ đó cơ hồ lập tức nóng lên, bắt đầu cứng rắn.

“... Vera! Đừng... A...” Bruce cả kinh, thở dốc lập tức trở nên ồ ồ, đầu tựa lưng vào ghế ngồi, vươn tay định chặn tay tôi lại.

Tôi cảm thấy ‘gây hỏa’ đủ rồi, không chút hoang mang rút tay về, sau đó nghiêm trang nói: “À, chúng ta tiếp tục thảo luận xem rốt cuộc cô Kyle này có mục đích gì đi.”

Bruce khựng lại, mặt đỏ bừng, giống như bị ghen, vẻ mặt bị đè nén nhìn tôi.

“Hm? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì à Bruce? Sao mặt anh đỏ thế?” Tôi nghi hoặc nhìn anh.

“... Tiếp, tục, thảo, luận!” Bruce ghen một trận, phun vài từ đơn qua kẽ răng.

“Ừ hứ.” tâm tình tôi vô cùng sáng khoái, tiếp tục cúi đầu đọc tư liệu.

Bruce rót chén nước đá uống hết, lại chạy tới phòng vệ sinh rửa mặt mới miễn cưỡng thở bình thường.

“Bruce, hiện tại trên hội đồng quản trị Wayne có ai chuyên đối địch với anh không?” Tôi ý đồ dẫn dắt anh, “Hoặc là anh và Fox có hạng mục gì đặc biệt hấp dẫn người khác không?”

Hiện tại Bruce còn có thể gọi điện thoại đến công ty chi nhánh sai người, còn có thể dùng được máy bay tư nhân cùng chiếc Bentley dài, điều này chứng minh cái tên Dagget kia còn chưa bắt đầu hành động, có lẽ Miêu Nữ còn chưa kịp giao vãn tay cho hắn, cho nên không chừng hết thấy vẫn còn kịp.

Quả nhiên sắc mặt Bruce thay đổi, giống như nghĩ tới chuyện gì đó rất đáng sợ vậy, sau đó nhấn vài cái lên màn hình máy tính, một khung đối thoại nhỏ bắn ra, cửa sổ avatar mở ra, đối diện đúng là gương mặt của Fox.

“Chào buổi sáng, ngài Fox.” Tôi cười tủm tỉm chào ông ấy.

“Cô, cô... cô Lee?” Hiếm khi lão hồ ly ngài Fox luôn tiểu lí tàng đao lại lộ ra biểu cảm giống như gặp quỷ, ngốc nghếch nhìn tôi vài giây mới ho khan một tiếng, “Khụ, cậu Wayne... Hai người thế này là? Cô Lee, cô ấy không chết?”

“Tình hình cụ thể thì khi về đến nơi, tôi sẽ nói cho ông sau, Fox. Chúng tôi đang trên đường về thành phố, ước chừng còn khoảng năm giờ nữa sẽ đến.” Bruce cau mày, “Nhưng hiện tại ông cần lập tức đi làm một chuyện, đúng vậy, lập tức, tốt nhất một phút đồng hồ cũng không được trì hoãn.”

“Chuyện gì?”

“Lập tức chuyển dời đi tất cả vũ khí và trang bị ứng dụng khoa học kỹ thuật của bộ nghiên cứu phát triển, chuyển dời số tài sản đó vào tài khoản riêng của ông, bao gồm khoi giáp và xe Dơi” Bruce nhanh chóng nói, “Đúng rồi, quan trọng nhất... là chiếc máy nguồn năng lượng sạch kia nữa.”

Fox cũng là người thông minh, hiển nhiên lập tức liên tưởng đến điều gì đó, sắc mặt cũng nghiêm túc lên, cũng không hỏi nhiều: “Tôi hiểu rồi, chậm nhất là hai giờ sau tôi sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Không biết nguyên tác chương này có phải có chút đáng đánh đòn hay không __(:3)__

Nhưng mà tôi cảm thấy có thể có địa vị giống thành phố Gotham ở trong lòng lão gia, kỳ thực cũng đã hoàn mỹ rồi...

Hơn nữa Vera cũng sẽ không thể làm ra chuyện “Giữa em và chính nghĩa của thành phố, anh chọn ai”, làm vậy thì sẽ không còn là chiến hữu nữa mà là trói buộc ( )

Spoi:

“... Ngày kỷ niệm Harvey Dent, nghị viên đã mất tích trong nghi thức vẫn chưa được tìm thấy, người phát ngôn phía cảnh sát nói rằng...”

... nghị viên mất tích?

Dòng chữ ấy bay qua trong đầu tôi, bỗng nhiên tôi bật dậy khỏi giường.

Nghị viên mất tích này chẳng phải là tên háo sắc đi hẹn hò với Miêu Nữ trong quán bar sao?

Chẳng phải trong quán bar ấy, Miêu Nữ đã đem vãn tay của Bruce giao cho trợ thủ của Dagget – Phillip sao!

Bruce còn nói ba ngày trước Miêu Nữ đã lên vào biệt thự Wayne...

57. Chương 57

Trải qua mười mấy giờ bay, chúng tôi đã đến thành phố Gotham. Sân bay cực kỳ kín đáo, ông lão Alfred mở ra một chiếc xe Ford nhỏ tự mình tới đón máy bay, một đường thuận lợi về tới biệt thự Wayne.

Kỳ thực đối với tôi mà nói, tôi chỉ xa thành phố nhiều nhất cũng chỉ vài ngày, nhưng đối với những người khác lại là những tám năm xa cách, cho nên dù là ông lão Alfred xấu bụng, nhìn thấy tôi cũng đỏ vành mắt, im lặng khóc lên. Tôi vừa quần bách vừa cảm động, sau đó hung hăng ôm ấp ông lão một cái.

Đối với nguyên nhân tôi còn sống trở về, Bruce và Alfred cũng không hỏi nhiều, ý là tôi đã trở về là tốt rồi, còn về chuyện chết và sống lại, bọn họ cũng không quan tâm, tôi cũng mừng rỡ không giải thích.

Về nhà đã là gần tám giờ rưỡi, ăn bữa tối phong phú xong cũng đã sắp mười giờ, Bruce trông cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn ôm tôi hôn rồi lại hôn, không chịu buông ra.

Tôi nhìn anh buồn ngủ đến mức mắt díp lại, liền đẩy anh một phen: “Mau đi ngủ đi, chờ ngày mai có tinh thần, chúng ta lại lên giường chơi đồ vật.”

Ông lão Alfred thăm mím cười, Bruce cúi đầu cắn chóp mũi tôi một cái, lắc lắc đầu trở về phòng.

Tôi và Alfred nhìn theo anh đóng cửa phòng lại, không hẹn mà cùng liếc nhau, đều thấy được sầu lo ở trong mắt đối phương.

“Anh ấy... luôn như vậy à?” Tôi do dự mở miệng, chưa đến mười giờ đã mệt mỏi đến vậy, đây không phải là Người Dơi trong ấn tượng của tôi.

“Đúng vậy...” Alfred thở dài, lông mày màu bạc nhăn lại, “Những năm gần đây, tình hình sức khỏe của lão gia luôn không tốt, sau khi từ ngài mất tích tám năm trước, cậu ấy cơ hồ sa sút tinh thần giống như một người chết vậy.”

“Anh ấy... một buổi rèn luyện cũng không có?” Tôi cường chế cảm giác đau lòng, truy vấn.

“Quý cô, cậu ấy nào có tâm tư để rèn luyện chứ.” ông lão Alfred bật cười, lập tức lắc đầu, “Tôi nghĩ nếu không phải còn vướng bận cái máy năng lượng trong tập đoàn Wayne, thậm chí tôi sẽ hoài nghi rất có khả năng cậu ấy không chống được vài năm đã...” ông ấy nhắm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Tôi biết ý của ông ấy, nhịn không được xiết chặt nắm tay, trong lòng xót xa nghĩ mà sợ: May mà tôi đã trở về.

Xem ra tuy chân anh không sao, nhưng tình hình sức khỏe đúng là kém, mấy năm nay, anh sống không tốt lắm, đâu còn thể lực siêu anh hùng Người Dơi năm đó nữa? Chỉ sợ còn kém hơn cả người thường.

“Nhưng may mắn là cuối cùng ngài cũng đã trở về rồi.” Alfred vỗ vỗ vai tôi, “Phòng ngài vẫn như cũ, tôi đã sắp xong cho ngài rồi... Nếu vẫn chưa muốn đi ngủ thì trong phòng có TV, máy tính đều là mới tinh.”

“Cám ơn ông, Alfred.” Tôi chân thành cảm ơn.

“Thuận tiện” ông lão lại chớp chớp mắt với tôi, “Động trong lòng đất vẫn giống như hồi trước, mật mã ở đàn dương cầm vẫn không thay đổi.”

Trở về phòng, tắm rửa một cái rồi nằm ở trên giường ngẩn người. Trong lòng luôn vướng bận tình hình sức khỏe của Bruce, nghĩ nghĩ lại nhớ tới mấy chuyện Miêu Nữ trộm vân tay, tập đoàn Wayne phá sản, bị Bane bắt cóc, thành phố Gotham v.v... làm người ta sốt ruột, nhất thời cũng không còn buồn ngủ nữa, nghĩ nghĩ, tôi ngồi dậy mở TV ra, xem gần đây thành phố có tin tức gì đáng chú ý không.

Nếu Selina đã trộm được vân tay của Bruce, thì tức là nguyên tác “Hiệp sĩ bóng tối trở dậy” hẳn là đã bắt đầu.

“... Ở miệng cống, phát hiện một thi thể thiếu niên giới tính nam, qua chứng thực xác nhận, nạn nhân là trẻ mồ côi của cô nhi viện St.Swithin, cảnh sát đã tham gia điều tra...”

Tôi nghe tin tức, không để ý lắm, phiền chán lật người một cái, trong lòng nghĩ lúc này đại quân của Bane hẳn là đã tập kết dưới lòng đất rồi, thi thể thiếu niên này là kiệt tác của bọn chúng. A a a đến cùng thì khi nào mới có thể bắt đầu hành động đây! Rốt cuộc nên hành động như thế nào đây! Chẳng lẽ trở mặt nhìn Bruce phá sản sau đó bị Bane bẻ gãy lưng? QAQ

“... Ngày kỷ niệm Harvey Dent, nghị viên đã mất tích trong nghi thức vẫn chưa được tìm thấy, người phát ngôn phía cảnh sát nói rằng...”

... nghị viên mất tích?

Dòng chữ ấy bay qua trong đầu tôi, bỗng nhiên tôi bật dậy khỏi giường.

Nghị viên mất tích này chẳng phải là tên háo sắc đi hẹn hò với Miêu Nữ trong quán bar sao?

Chẳng phải trong quán bar ấy, Miêu Nữ đã đem vân tay của Bruce giao cho Phillip – trợ thủ của Dagget sao!

Bruce còn nói ba ngày trước Miêu Nữ đã lẻn vào biệt thự Wayne...

Tôi ngồi ở trên giường sững sốt ba giây, sau đó nhảy lên đánh về phía điện thoại, gọi vào số phòng Afred.

“Afred! Ông đã ngủ chưa? À, không ngủ thì tốt quá, tôi có chút việc làm phiền ông... Chúng ta gặp ở động trong lòng đất!”

“Điểm đỏ này chính là thiết bị định vị trên chiếc vòng cổ ấy.” Afred mở ra một máy tính, làm vài thao tác, sau đó chỉ vào màn hình nói với tôi, “Tôi nghĩ cô Kyle ấy hiện giờ hẳn là đang ở... ừm...”

Tốc độ di chuyển của điểm đỏ không chậm, hiển nhiên là đang ngồi trong xe.

Tôi hơi chần chờ một giây liền quyết định: “Không biết cô ta lấy vân tay của Bruce để làm gì, tôi đi xem sao, Afred, có thiết bị nào giống thiết bị định vị này không?”

“Có, tôi đi chuẩn bị.” Afred liên tục gạt đầu, tôi ấn mặt mã của cột bên cạnh, nhìn thấy trang bị màu đen của tôi, vũ khí, túi dù đồng thóc, đai lưng đa công năng, không thiếu gì cả, một tí tro bụi cũng không có, giống như đồ mới tinh vậy.

“Cái này...” Tôi hơi sững sốt.

“Tuy lão gia không đi đêm đã tám năm, nhưng mỗi ngày cậu ấy đều không quên bảo dưỡng trang bị của ngài.” Afred đã chuẩn bị xong thiết bị định vị, mỉm cười nói.

“... Vâng.” Tôi nhẹ nhàng mơn trớn khỏi giáp kiên cố bóng loáng, trong lòng hơi lên men, cắn môi gạt gạt đầu, “Xin đừng đánh thức Bruce, lúc về, tôi sẽ nói cho anh ấy.”

Xe Dơi vẫn rất rêu rao, trước khi Bruce xác định muốn trở về giang hồ, tôi vẫn quyết định lái chiếc xe ô tô bình thường đi tìm Miêu Nữ, tốc độ của xe Ford quá chậm, vì thế tôi chọn chiếc BMW.

Bản đồ định vị trên PDA biểu hiện tôi cách Selina gần nửa quảng trường, điều này chứng minh quán bar mà bọn họ giao dịch ngay gần đây, tôi lái xe chậm lại, nhìn quanh, lại lái ước chừng hơn năm mươi mét, sau đó mắt sáng lên, nhìn thấy ở cửa một quán bar cửa có một chiếc xe hơi màu đen vừa dừng, bên trong có một ông chú mặc quần cộc Hawaii đủ màu đủ dạng, vẻ mặt dâm ô cười mở cửa xe, đỡ tay một mỹ nữ mặc váy bó sát màu đen gợi cảm.

Chắc chắn là bọn họ!

Tôi nhanh chóng ngừng xe ở ven đường, may mà vùng này không nhiều người, tôi mặc trang bị tối như mực và đeo mặt nạ cơ hồ như ẩn hình trong bóng đêm. Từ ngõ nhỏ chạy đến cửa sau quán bar, nơi đó có một cánh cửa sổ mở, cả người tôi giống con thằn lằn dần lên cửa sổ, lặng lẽ ném một vật nhỏ vào trong. Đó kỳ thực là một thiết bị nghe trộm mini không dây, mười phút sau sẽ tự động tiêu hủy, về ngoài thoát nhìn chỉ giống hòn đá.

“... Cho dù cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, nhưng tôi chỉ sợ cũng không có ai nhớ tới cô đâu.” Là tiếng Phillip, còn có tiếng súng lục lên đạn rất nhỏ trong ống hãm thanh.

“Được rồi... Nhưng anh có nhìn thấy người bạn của tôi bên kia không?” Selina trầm thấp nói nhẹ, “Cảnh sát toàn thành phố đều đang tìm anh ta đấy.”

“Cảnh sát sẽ không đến mấy nơi kiểu này đâu.” Phillip cười nhạt một tiếng.

“... Có lẽ thế, nhưng anh vừa dùng di động của anh ta mà.” trong giọng nói của Selina mang theo một ý cười mềm mại đáng yêu.

Bên đường cái đã vang lên tiếng còi cảnh sát và tiếng lốp xe ma sát vào mặt đường.

Tôi lặng lẽ thăm dò nhìn vào cửa sổ. Lúc này đã không còn ai chú ý tới cái cửa sổ nhỏ này nữa, bởi vì câu nói vừa rồi của Miêu Nữ giống như một tín hiệu, trong quán bar đã bắt đầu đánh nhau.

Selina đánh bay tên thủ hạ sau lưng, sau đó đâm mạnh Phillip một cái. Tôi nhìn vài động tác đó của cô ấy, trong lòng liền nắm chắc bước đầu, cô ấy không thẹn với danh hiệu “Miêu Nữ” này, động tác mềm dẻo linh hoạt, tốc độ cũng nhanh nhẹn, chỉ tiếc về sức mạnh thì chưa đủ.

Tôi chống hai tay vịn vào cửa sổ, lặng yên không một tiếng động nhảy vào.

Lúc này Miêu Nữ đã đánh ngất Phillip, dùng tay hất lên đạn cho súng lục, hòng súng đã nhắm vào một người đàn ông sau thanh bar.

Tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy chợt lóe sát ý âm ngoan, trong lòng cũng rất thánh mẫu cảm thấy không thoải mái, nhanh chóng chạy đến, nhẹ nhàng ngồi sau lưng cô ấy, một phi tiêu dơi sắc bén đã dí sát vào cổ cô ấy.

Selina cứng lại.

“Một quý cô xinh đẹp không nên thô lỗ như vậy” giọng tôi thông qua máy biến giọng trở nên khàn khàn trầm thấp, “Có phương pháp giải quyết tốt hơn so với giết người.”

“Cô là ai?” Miêu Nữ cứng ngắc không dám cử động, tay kia thì lặng lẽ sờ eo mình.

Chị Miêu Nữ à, chị cũng quá coi thường sức chiến đấu của nữ chủ Mary Sue.

Tôi lập tức giữ chặt cái tay kia của cô ấy, sau đó khuỷu đầu gối đánh vào cái cổ thon dài của cô ấy, không đủ để làm cô ấy bị ngất, lại đủ để cô ấy đau đến mức nhất thời không thể đứng thẳng được, sau đó tôi thoải mái lấy đi vũ khí của cô ấy.

Cảnh sát lập tức sẽ phá cửa vào, tôi cài súng lục ở đai lưng, tung mấy cú đâm đánh ngất mấy tên thủ hạ còn lại, sau đó khiêng Phillip lên, nhảy ra ngoài từ cửa sổ vừa rồi.

Khiêng anh bạn này chạy đến chỗ sâu trong ngõ nhỏ, tôi ném hất xuống đất, sau đó dùng phi tiêu dơi đâm dưới mũi hất vài cái, hất phát ra vài tiếng hừ hừ khó nghe, sau đó tỉnh lại.

Xem ra cơ thể người tây cũng có “huyết đạo”.

Tôi nhìn hất hoảng sợ bật dậy nhìn bốn phía xung quanh, sau đó vội vàng đứng dậy bước lên vài bước. Tôi không chút hoang mang theo sau lưng hất, dùng khẩu súng vừa rồi chĩa vào gáy hất.

“Không được nhúc nhích, giơ tay lên, thưa ngài.” Tôi nói.

Phillip cứng lại, run rẩy giơ hai tay lên.

“Tôi hỏi, anh đáp, không được vô nghĩa, hiểu chưa?”

“Biết, biết...” Phillip miệng thì đáp ứng, nhưng đầu phải hất lại như lơ đãng lùi ra sau một bước nhỏ, mượn ánh sáng đèn đường mỏng manh, có thể nhìn thấy cơ bắp trên cẳng chân hất căng lên qua lớp quần tây.

... people die if they zuo*. =_,=

*(Tojikachan: không làm sẽ không chết)

Tôi lạnh nhạt nhìn hán tiêu sái đá mạnh ra sau, sau đó không chút hoang mang bắt được mắt cá chân hán, nhẹ nhàng uốn một cái, răng rắc một tiếng bẻ gãy các đốt ngón tay của hán.

“A a a...” tiếng kêu thảm thiết cơ hồ cắt qua bầu trời đêm, tôi nhanh chóng nhét đầu khẩu súng vào trong miệng hán: “Không cho phép ra tiếng!”

Anh bạn này đã đau đến mức sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn run rẩy gật đầu.

“Các anh đánh cắp vân tay của Bruce Wayne có mục đích gì?” Tôi ấn xuống cái nút ghi âm ở đai lưng, giả vờ hỏi một câu, không thể để hán nhìn ra nguyên nhân tôi biết chuyện này.

“Tôi, tôi không biết... Tôi cũng là... bị người ta sai...”

“Anh làm việc cho ai?”

“Tôi...” Phillip hàm hồ không muốn nói.

“Nói!” Tôi dần lòng lại bẻ một vài đốt ngón tay của hán, trong lòng liên tục nói thầm rằng làm vậy còn tốt hơn so với giết người đấy anh bạn.

“Tôi nói, tôi nói! Là Dagget! John Dagget! Người trong hội đồng quản trị Wayne...” Phillip đau đến mức sắp phát khóc ra.

“Các anh sẽ lập tức dừng đến vân tay sao?”

“Tôi không biết... Tôi, tôi nói tôi nói! Có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày kia, còn chưa nhanh đến thế...”

Ừm, điều này chứng minh ít nhất hai ngày sau bọn chúng mới hành động, Bruce mới bị phá sản. Nói như vậy là vẫn còn đường cứu vãn.

Tôi tắt máy ghi âm đi, không nói hai lời dùng báng súng đập hán ngất đi, sau đó nới lại các đốt ngón tay cho hán, đứng lên định rời đi.

“Vì sao không giết hán?” Bỗng nhiên, một giọng nói kiêu mị mê hoặc vang lên

Spoi:

Có vẻ như tôi bị Miêu Nữ giữ chân rất lâu, nhưng trên thực tế cũng chỉ ngắn ngủn vài phút mà thôi, lúc chạy ra ngõ nhỏ, chợt nghe thấy nhiều tiếng súng vang lên cách đó không xa.

Sau đó là nhiều tiếng la hoảng sợ, “Giám đốc Sở Cảnh sát! Bảo vệ Giám đốc Sở Cảnh sát!” “Ôi SHIT, ông ấy bị thương!” “Giám đốc Sở Cảnh sát bị rơi xuống cống!” “Đúng vậy, chân ông ấy bị bắn phải do đầu súng!”

Trong lòng tôi lộp bộp một cái, đầu óc nhanh chóng nhớ lại đoạn nguyên tác này, tôi nhớ rõ ràng là Gordon dẫn theo hai cảnh sát nhảy vào cống thoát nước truy tìm tội phạm, khi đó ông ấy căn bản không bị thương mà, sao bây giờ lại thế này! Cái gì mà “chân ông ấy bị bắn phải do đầu súng sau đó rơi xuống” chứ!

58. Chương 58

Tôi xoay người, nhìn thấy Selina Kyle đứng đằng xa, khẽ mỉm cười xinh đẹp, giống như một con mèo mẹ nhẹ nhàng quẩn rũ trong bóng đêm.

“Có phương thức giải quyết tốt hơn giết người.” Tôi trầm thấp nói, xuyên thấu qua mặt nạ thương thức tỉ mỉ đáng người thương tha của cô ấy, bởi vì hồi trước khi xem phim, tôi luôn nhìn theo các nhân vật chính diện, nên tôi thật sự không thuyết phục được mình không sinh ra hảo cảm đối với cô gái xinh đẹp này.

... đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cô ấy không có uy hiếp gì với tình yêu của tôi = =

“Cổ hủ.” Miêu Nữ cau mũi, sau đó chậm rãi bước về phía tôi, “Nói tôi thô lỗ sao, tiểu thư, thủ đoạn bẻ đốt ngón tay của cô cũng không nhân từ hơn tôi chỗ nào. Đôi khi, bọn tù binh càng hi vọng có thể được một cái chết thống khoái, mà không phải là tra tấn.”

“Tôi đã nối lại các đốt ngón tay cho hân, hơn nữa đánh gãy rồi mới làm vậy, tương đương với gây mê toàn thân, thật nhân đạo.” Tôi ngoài miệng chế nhạo với cô ấy, trên tinh thần lại tuyệt không dám thả lỏng cảnh giác. Đó là một đối thủ lợi hại, tuy sức cô ấy không mạnh bằng tôi, nhưng tốc độ cao siêu của cô ấy lại là thứ tôi không có được.

“Mà rốt cuộc cô là ai? Cũng cùng bọn chúng...” Selina dừng chân lại, đá Phillip dưới đất một cái, “... làm đúng không?”

Tôi biết hiện tại Selina khá sốt ruột, muốn có phần mềm “Tẩy án” trong tay Phillip mà lại không được, hiện giờ dù là ai, chỉ cần có vẻ có chút liên quan đến việc này, phỏng chừng cô ấy cũng không muốn buông tha.

Huống chi trông tôi hiện giờ lại thần thần bí bí như thế.

“Tôi và cô cũng không khác nhau nhiều...” Tôi thuận miệng than thở một câu, định nhanh chóng rời đi, nhưng hiển nhiên Miêu Nữ không tính cho tôi đi dễ dàng như vậy.

“Cô biết tôi là ai?” Cô ấy nhăn mày lại, tiếp tục tới gần tôi.

Tôi còn đang suy nghĩ nên trả lời biết hay là không biết, bỗng nhiên ánh mắt thoáng nhìn thấy một thứ ngọc sáng gì đó trong túi váy cô ấy, trong lòng đột nhiên khó chịu, quyết đoán tung một cú đấm thẳng về phía khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.

Miêu Nữ phản ứng rất nhanh, đầu nhoáng lên một cái tránh né được, nhưng tôi sớm biết rằng tốc độ của cô ấy rất nhanh, một đấm này đương nhiên là chiêu lừa, không đợi cô ấy phản kích, liền lùi nắm tay về cúi thấp thân mình xuống, nhanh chóng cướp được chuỗi vòng cổ trên châu trong túi cô ấy.

Miêu Nữ không nói hai lời phi một cước lên về phía tôi, tôi né tránh được, lộn vòng một cái đến cạnh tường, ấn cái nút trên đai lưng, một móc móng vuốt bắn ra móc lên đỉnh tường, vèo một tiếng, tôi đã được dây thừng kéo lên trên.

Miêu Nữ mặc váy, đương nhiên không có cách nào cản lại được tôi. Tôi ngồi trên đỉnh nói: “Tôi giống như cô, cũng là kẻ trộm, cho nên chuỗi trên châu này về tôi.” Xong rồi lại gạt đầu với cô ấy: “Còn nữa, quần lót ren màu đen rất xứng đôi với váy cô đấy.”

Đúng vậy, vừa rồi cô ấy tung chân lên đá tôi đã bị lộ hết.

“Cô...” Gương mặt kiều diễm của Selina vặn vẹo, dở khóc dở cười.

Tôi cười hì hì, quay đầu chạy đi, che dấu công và danh.

Có vẻ như bị Miêu Nữ giữ chân rất lâu, nhưng trên thực tế cũng chỉ ngắn ngủn vài phút mà thôi, lúc chạy ra ngõ nhỏ, chợt nghe thấy nhiều tiếng súng vang lên cách đó không xa.

Sau đó là nhiều tiếng la hoảng sợ, “Giám đốc Sở Cảnh sát! Bảo vệ giám đốc Sở Cảnh sát!” “Ôi SHIT, ông ấy bị thương!” “Giám đốc Sở Cảnh sát bị rơi xuống cống!” “Đúng vậy, chân ông ấy bị bắn phải do đầu súng!”

Trong lòng tôi lộp bộp một cái, đầu óc nhanh chóng nhớ lại đoạn nguyên tác này, tôi nhớ rõ ràng là Gordon dẫn theo hai cảnh sát nhảy vào cống thoát nước truy tìm tội phạm, khi đó ông ấy căn bản không bị thương mà, sao bây giờ lại thế này! Cái gì mà “chân ông ấy bị bắn phải do đầu súng sau đó rơi xuống” chứ!

Nếu cứ tiếp tục thế này... Trời ạ, chân mà bị trúng đạn, tuy các loại điện ảnh tiểu thuyết miêu tả tình tiết này rằng nhân vật chính cho dù tay chân trúng đạn cũng vẫn vui vẻ như trước, nhưng sự thật căn bản không phải như thế! Tay chân trúng đạn đau đớn kịch liệt hơn thân thể bị trúng đạn rất nhiều, cho dù là người luôn rèn luyện, nhưng tay chân một khi đã trúng đạn, thì cũng rất khó hành động!

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì rất có khả năng Gordon không thể tự cứu mình được! Rất có khả năng sẽ bị Bane giết!

Tôi nhất thời có chút hoảng, hơi chần chờ một chút nhưng vẫn quyết định thế nào cũng phải đi xem, vì thể lạng lẹ đi dọc theo đầu tường chạy sang bên ấy, chạy qua vài ngôi nhà nhỏ, vừa khéo nhìn thấy trong phố nhỏ phía dưới có một cảnh sát lạc đàn, đang vừa chạy vừa tìm gì đó.

Tôi chạy phía trước vài bước, vốn tính toán tiêu sái vũng vàng rơi xuống đất ngăn lại ở trước mặt anh ta, tính toán kết quả lại sai lầm, trực tiếp làm tôi va phải cậu cảnh sát kia, tôi bị cậu ta ngã gục xuống đất!

“Ouch! Tôi rất... rất xin lỗi cô!” Cậu cảnh sát vừa xoa đầu vừa không quên lịch thiệp kéo tôi lên, nường ngọn đèn, tôi mới phát hiện tên này cư nhiên cũng là người quen!

Chính là cái kia Seph ... a không đúng, là tiểu Robin! Là Johann Blake!

*(Tojikachan: “Seph ” là biệt danh mà fan Trung Quốc đặt cho diễn viên Joseph Gordon Levitt, người diễn vai Johann Blake trong bộ phim Batman này, vì mặt anh ta giống hệt kí tự trong tiếng Trung Quốc)

Cậu thiếu niên xanh tươi tám năm trước đã trở mã thành mỹ thanh niên nhiệt huyết hiện tại rồi! Đáng khen!

Nhưng hiện giờ tôi không có thời gian ôn chuyện với anh ta, “Giám đốc Sở Cảnh sát Gordon ra sao rồi? Ông ấy bị thương sao?”

Tiểu Robin sững sốt một chút, nhìn tôi từ trên xuống dưới một cái, bỗng nhiên kinh ngạc tươi cười vui mừng: “Cô! Cô chính là... hey tôi nhớ cô! Ít nhất cũng đã gần mười năm trước rồi! Lúc đó bọn họ đều nói Người Dơi có một nữ trợ thủ rất thần bí...”

... Mười năm trước? Là lúc “Người Dơi xuất hiện” diễn ra? Tôi chưa hề nghe nói qua điều này? = =

“Trả lời vấn đề của tôi đã!” Tôi có chút sốt ruột.

“A... Đúng rồi, vừa rồi giám đốc Sở Cảnh sát bị những kẻ đó bắn súng một cái, hửn là cẳng chân trái, tôi nhìn không rõ lắm... Sau đó bị rơi xuống bên dưới nắp cống!” Robin nói nhanh, vừa nâng tay chỉ một phương hướng, “Cô cứ chạy theo hướng đó, sau đó quẹo trái là đến, đồng sự của tôi đều ở đấy!”

“Tôi biết rồi.” Tôi gật đầu, “Phía dưới rất nguy hiểm, anh đừng xuống một mình.”

Sau đó tôi chạy đi.

Rất nhanh là đến cái cống thoát nước kia, không có ai ở đó, nhưng xung quanh thì lại có không ít người đang tranh luận ầm ĩ, anh cảnh sát tên Foyle đang hô to gọi nhỏ ra lệnh, nhưng không một ai dám đi xuống, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Gordon hiện giờ bị thương, tuyệt đối không thể để ông ấy tự lặn vào cống nước để tự cứu mình giống nguyên tác, nếu ông ấy ở trong tay Bane, có lẽ không nhất định sẽ chết, nhưng khẳng định tôi sẽ không thể biết trước được sự tình sẽ phát triển thế nào, đến lúc đó chỉ sợ sẽ khó giải quyết hơn.

Trời ạ! Liều mạng! Phải đi cứu ông ấy!

Đại thần xuyên không! Cầu ánh sáng nữ chủ Mary Sue tỏa ra!

Tôi thở sâu, lặng yên không một tiếng động vọt ra, trực tiếp nhảy vào miệng cống thoát nước, đương nhiên, cũng không bị ai phát hiện.

Kết cấu bên trong cống thoát nước này không khác gì nhiều so với cống thoát nước mà tôi từng vào ở Estonia, ngay cả mùi cũng cơ bản giống nhau. Nhưng bất đồng là tôi và Bruce ở nơi đó, ngoài hai chúng tôi ra, chỉ có con gián con chuột và ruồi bọ là sinh vật, mà nơi này lại có rất nhiều thành viên Liên minh Bóng tối vác súng lên vai, đạn lên nòng.

Nhưng có vẻ như Bane không quá hiểu biết quy tắc ngầm trong cách xây dựng tổ chức ngầm, hơn nữa thủ hạ cũng không nhiều, tóm lại hửn bố trí tuần tra rất rời rạc, một chút cũng không dày đặc, có lẽ là bởi vì cho tới bây giờ, nơi này vẫn chưa bị ai phát hiện ra?

Tôi thoả mái tránh thoát vài kẻ tuần tra, chạy được một đoạn, đi qua một cái ống cống liền nhìn thấy phía trước có hai người đang kéo giám đốc Sở Cảnh sát Gordon đi. Gordon thoạt nhìn đã hôn mê rồi, chân trái bị bắn đang chảy máu.

Hai người kia đều có súng trong tay... Hơn nữa nơi này cách chỗ Bane chắc chắn không xa.

Tôi dậm chân một cái.

Hai người kia quả nhiên dừng lại, liếc nhau, tên to con đẩy tên nhỏ gầy một cái: “Hey, mày đi xem thế nào.”

Tên nhỏ gầy lăm bắm máng câu gì đó, nhưng vẫn ghì súng dè dặt cẩn trọng đi về phía tôi.

Chờ hắn đi qua góc, tôi quyết đoán bỏ nhào lên từ sau lưng, đánh hắn ngất đi, một chút tiếng động cũng không có.

Sau đó lớn tiếng ho khan vài tiếng, cố gắng biến giọng trở nên quá mức hưng phấn đến nỗi đổi giọng: “Hey! Mau tới đây! Mày không thể tưởng tượng nổi là tao đã phát hiện ra cái gì đâu!”

Tên kia quả nhiên mắc mưu, ném Gordon xuống đất rồi vui vẻ chạy tới, rồi cũng bị tôi đánh ngất.

Kéo hai tên kia đến góc tối, tước vũ khí, sau đó trói lại. Để bảo đảm, tôi còn mặc quần áo của tên nhỏ gầy kia, dựng thẳng cổ áo lên vừa khéo có thể che khuất hơn phân nửa mặt, sau đó lại quệt nước bùn bám trên ống cống dẫn rồi bôi lên mặt, thoạt nhìn khá ổn.

... Hm? Bạn hỏi tôi chẳng phải là đang đội mặt nạ sao? Hừ! Cái mặt nạ đen lớn như vậy rất dễ gây chú ý đấy! Cái đám phần tử khủng bố này đâu có đeo mặt nạ! Nếu tôi đột nhiên đội thì chẳng phải sẽ lộ sao!

Tôi vốn định mang Gordon trực tiếp rời khỏi cống thoát nước, nhưng mà kéo ông ấy đi chưa được mấy bước, đằng sau lại có một người chạy lên, còn cười ha ha vỗ vai tôi: “Hey, anh lợi hại quá! Tôi nghe nói tên kia là giám đốc sở Cảnh sát phải không? Một mình anh xử lý à? Thế nào, chiều cổ bạn hữu một chút đi, chúng ta cùng đi gặp Bane đi, tôi sẽ không quên anh đâu...”

Tôi căng thẳng, quay đầu loáng thoáng thấy vài người nữa ở góc cách đó không xa đang đi tới, xem ra hôm nay không đi gặp Bane một chuyến là không thể, vì thế đành phải ho khan vài tiếng, dùng máy biến giọng làm tiếng nói trở nên khàn khàn: “Được chứ, chúng ta là anh em tốt mà, không phải sao?”

Sau đó hai chúng tôi liền ‘anh em tốt’ cùng nhau kéo Giám đốc Gordon đi gặp Bane.

Chúng tôi đi đến một đại sảnh rộng rãi, thoạt nhìn giống như nơi mấy ống dẫn to giao nhau, có rất nhiều phần tử khủng bố ghì súng âm trầm nhìn chúng tôi đi qua. Tôi cơ hồ chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấy một tên to con đầu trọc, cơ bắp cuộn cuộn cách đó không xa đang ngồi dựa lưng về phía chúng tôi.

“Vì sao mày lại ở đây?” Bane âm trầm mở miệng.

Người anh em bên cạnh tôi hiển nhiên nghĩ “you” là Gordon, liền nhanh chóng đá mạnh Gordon một cái: “Trả lời ông ấy đi!”

Gordon đau rên rĩ, thoáng tỉnh táo lại, híp mắt nhìn bốn phía xung quanh, mặc dù đang cố nén đau đớn, nhưng hiển nhiên không hề kinh hoảng.

Tôi gơ ngón cái trước sự trấn định này của ông ấy.

“Tao đang hỏi hai bọn mày.” Bane chậm rãi đứng dậy đi về phía chúng tôi.

“Hắn là giám đốc sở Cảnh sát!” Người anh em bên cạnh tiếp tục vui mừng nói.

Nghĩ đến kết cục của hắn, tôi... xin được bi ai một chút.

“... Bọn mày đã khiến ba kẻ khác bị giết...” Bane chậm rãi nói xong, gơ một tay lên bóp cổ bạn hữu kia, nhắc hắn lên, một tiếng vang vỡ xương làm người ta rùng mình, cổ bạn hữu kia hoàn toàn bị gãy.

“Lục soát hắn đi, sau đó tao sẽ giết mày sau.” Bane ném thi thể xuống như ném rác, hung tợn nói với tôi.

Tôi giả vờ sợ hãi ngồi xuống, vừa khéo nhìn vào mắt Gordon đang quay đầu nhìn tôi, tôi nháy mắt với ông ấy, sau đó biu biu môi về phía miệng cống thoát nước cách đó không xa.

Gordon rũ mắt xuống, suy yếu quay đầu đi, không biết là có hiểu tôi đang ám chỉ gì không.

Tôi lấy từ trong lòng ông ấy ra bài phát biểu chứng minh Người Dơi trong sạch rồi đưa cho Bane, mắt thấy Bane chú ý đến tờ giấy kia, tôi đột nhiên vung chân đá Gordon xuống nước, sau đó giơ súng lên bắt đầu bắn phá trần nhà.

Bane phản ứng cực nhanh, cơ hồ là lúc tôi vừa nổ súng liền cúi người xuống. Nhưng tôi không định giết người, mắt thấy tình hình hỗn loạn liền nhanh chóng nhảy vào cống thoát nước.

Gordon trôi ở phía dưới một khối xi-măng cách đó không xa, đó là thứ giảm độ trôi rất tốt, rơi vào nước có vẻ khiến ông ấy tỉnh táo lên không ít, ông ấy khẩn trương nhìn bốn phía, chẳng lẽ là đang đợi tôi?

Tôi thở sâu ngụp xuống nước, sau đó lấy mặt nạ trong túi ra đội vào, rồi lại trôi lên, bơi đến chỗ Gordon, gác một cánh tay của ông ấy của lên vai mình.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, giám đốc Sở Cảnh sát” chúng tôi trôi theo dòng nước chảy xiết, tôi lấy PDA ra, mở bản đồ GPS ra tra xem chúng tôi hiện đang ở đâu, thứ này phòng nước rất tốt, “Chân của ông vẫn ổn chứ?”

“Còn có thể chống đỡ một lúc” Gordon cố sức nói, nhưng gương mặt đã trắng bệch, “Cô... có phải cô là... của Người Dơi...”

Tôi đặt ngón trỏ ở bên môi thở dài một tiếng.

“Người Dơi đã trở lại?” Gordon kích động.

“Không thể trả lời.” Tôi nhún nhún vai, “Đúng rồi, ông có nhớ mẫu tin tức ngày hôm qua có nói thi thể thiếu niên ấy không, cái miệng cống thoát nước kia ở đâu không?”

Chúng tôi nhanh chóng trôi tới cái miệng cống kia, lúc tôi cõng Gordon lên, vừa khéo nhìn thấy tiểu Robin đang sốt ruột chờ ở bên ngoài.

Spoi:

“Xin cho tôi đưa cô trở về đi, hiện giờ cô ở cạnh ngài Wayne à?” Robin rất khẩn thiết, tuy rằng giọng điệu của anh ta rất thuần khiết, nhưng lời nói lại trực tiếp chỉ ra tôi đang ở chung với Bruce, khiến tôi hơi đỏ mặt.

“... Kỳ thực cậu muốn đi gặp Bruce phải không?” Tôi hỏi.

59. Chương 59

“Cảm ơn thượng đế, cuối cùng thì hai người cũng đi ra!” Robin thở phào một cái, cùng tôi đỡ Gordon lên bờ. Nơi này là một cửa cống thoát nước loại hình lớn, dòng nước chảy xiết, màu đục ngầu, nhưng kỳ dị là mùi cũng không quá khó ngửi.

“Đuôi ông ấy bị thương không nhẹ, tôi hoài nghi là có mảnh đạn ở bên trong” tôi nhanh nhẹn xé ống quần của Gordon, lộ ra vết thương cơ hồ bị bọt nước phủ trắng bệch, nơi đó máu thịt lẫn vào nhau, thoát nhìn rất khủng khiếp, “Nước ở cống thoát nước rất bẩn, phỏng chừng sẽ bị nhiễm trùng, tôi sẽ xử lý đơn giản cho ông ấy trước, cậu gọi xe cứu thương đi.”

Tôi vừa nói vừa lấy từ đai lưng đa năng ra một lọ cồn y tế, trực tiếp đổ vào miệng vết thương của Gordon.

Hình như Gordon hơi sốt, hôn mê, ngay cả cồn kích thích cũng không thể làm ông ấy tỉnh táo lại, chỉ có miệng thì trào lẩm bẩm : “Trong... trong lòng đất... Đội quân... đầu lĩnh là Bane... Xin Người Dơi...”

Robin bắt đầu gọi điện thoại, gọi xe cứu thương trước, sau đó gọi điện báo cáo cho cảnh sát Foyle vừa hô to gọi nhỏ ban nãy, nơi này vốn cách miệng cống thoát nước vừa rồi không xa, chỉ mới vài phút, cảnh sát Foyle đã mang theo một nhóm người cấp dưới chạy tới, ngay sau đó là tiếng xe cứu thương gào thét.

Tôi vẫn chưa đi, mà là trốn từ một nơi bí mật gần đó vì muốn xem tiểu Robin đối phó với đám đồng nghiệp không hiểu chuyện kia như thế nào.

Xe cứu thương nhanh chóng mang Gordon đi, còn Robin vẫn đang tranh luận với Foyle.

“... Đúng thế, anh không thể phủ nhận được, giám đốc Sở Cảnh sát đã tận mắt nhìn thấy!” Cậu ấy lớn tiếng nói, “Ngay trong cổng thoát nước này, ngay bên dưới lòng đất của thành phố, dưới lòng bàn chân chúng ta! Có một đại quân đội, giống như là Taliban* ấy... Kể cả đầu của bọn chúng tên là Bane...”

*(Tojikachan: Taliban là một phong trào chính thống Hồi giáo Sunni Pashtun cực đoan và dân tộc thống trị phần lớn Afghanistan từ năm 1995 đến năm 2001)

“Hey, được rồi, tỉnh táo lại chút đi thằng nhóc” Foyle trào phúng nói, “Cậu nói dưới lòng đất có một căn cứ của bọn khủng bố? Còn có cái gì nữa? Có cá sấu lớn bắn thủ không?”

“...” Robin bị nghẹn đỏ bừng mặt, nhất thời nói không ra lời.

“Được rồi, cậu đã cứu giám đốc Sở Cảnh sát coi như cậu đã có công rồi, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành, cậu bé, về nhà ngủ đi.” Foyle khinh bỉ liếc cậu ấy một cái, lẩm bầm câu ‘không đầu óc’ gì đó, rồi ngồi trên xe cảnh sát nghênh ngang mà đi.

Nhóm cảnh sát cũng đều tan tác, Robin ngồi trên một gò đất sũng sờ, hai mắt nhìn dòng nước chảy xiết, không biết đang suy nghĩ gì.

Dù sao cậu ấy cũng là người nổi nghiệp Người Dơi, tuy rằng hiện trông có vẻ khỏe khoắn tháo vát, hơn nữa từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên nên biết cách che giấu nội tâm, nhưng ấn tượng của tôi đối với cậu ấy vẫn chỉ lưu lại ở trên người cậu thiếu niên đỏ mặt cho tôi mượn giấy vệ sinh năm nào, nói đến cùng thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, con đường nổi nghiệp thành Người Dơi còn rất dài.

“Hey, đừng mất hứng” tôi đi ra khỏi chỗ ẩn thân, “Sớm hay muộn thì bọn họ cũng sẽ biết cậu đúng thôi.”

“Cô còn chưa đi à?” Robin quay đầu mỉm cười với tôi.

Tôi gật gật đầu: “Nhưng tôi cũng phải đi về bây giờ đây, chuyện xảy ra đêm nay...” Tôi tạm dừng một chút.

Robin như ý thức được điều gì, nheo lại mắt nhìn tôi, giọng điệu chắc chắn: “Cô là bạn của Người Dơi, phải không?”

Tôi do dự một chút, gật đầu, người này không giống Gordon, thân phận thật sự của Người Dơi là ai, cậu ấy luôn luôn biết rõ.

“Bruce Wayne chính là Người Dơi, đúng không?” Cậu ấy lại hỏi.

Tôi gật đầu.

“Vậy có...” cậu ấy nhăn mày lại, có một chút không xác định.

“Trước kia cậu đã gặp tôi rồi” tôi thoải mái tháo mặt nạ ra, “Nhưng đó là chuyện rất nhiều năm trước, có lẽ cậu đã sớm quên.”

“Quả nhiên là cô!” Robin tươi cười vui mừng, “Không, tôi nhớ được cô, cô Vera Lee đúng không?”

“Cậu cứ gọi tôi là Vera là được” tôi hơi gượng cười, hiện tại thời gian đã không còn sớm, trải qua cả một đêm kịch liệt, tôi cực kỳ muốn nhanh chóng trở lại giường ở biệt thự Wayne để ngủ một giấc, “À... nếu có thể, tôi...”

“Tôi vẫn chưa dám xác định ngài Wayne chính là Người Dơi” Robin sung sướng nói, tôi đành phải tạm thời nuốt xuống lời tạm biệt, “Nhưng vừa rồi cô thừa nhận cô là trợ thủ của anh ấy, tôi mới càng xác nhận điểm này. Bởi vì cho dù cô đội mặt nạ, tôi cũng có thể dễ dàng nhận ra cô là người phương Đông.”

“Ha ha ha...” Tôi cười khan, “Ừm, thời gian không còn sớm...”

“Xin hãy để tôi đưa cô về đi, hiện giờ cô ở cạnh ngài Wayne à?” Robin rất khẩn thiết, tuy rằng giọng điệu của cậu ấy rất thuần khiết, nhưng lời nói lại trực tiếp chỉ ra tôi đang ở chung với Bruce, khiến tôi hơi đỏ mặt.

“Ừm, tôi lái xe đến, đỗ ở quán bar mà vừa rồi các cậu đã phát hiện ra nghị viên kia...” Tôi còn chưa nói xong, Robin cũng đã nhảy lên mở cửa xe cảnh sát.

“Ít nhất hãy để tôi đưa ngài đến cửa quán bar đi!”

Lại cự tuyệt nữa thì sẽ không lễ phép, tôi đành phải đồng ý.

Nhưng mà đến cửa quán bar, tôi mới phát hiện một sự thật làm người ta đau đầu, không biết tên lưu manh nơi nào đã đâm thủng lốp chiếc BMW mất rồi.

Trên cửa sổ xe còn có dòng chữ được viết bằng sơn màu đỏ: “Người giàu có chết hết đi!”

... Thì ra mâu thuẫn giữa giai cấp tư sản và giai cấp vô sản của thành phố Gotham đã lớn đến thế ==

Vì thế... cuối cùng tôi vẫn không thể không ngồi xe cảnh sát của Robin để về nhà.

Dọc theo đường đi, đồng chí Robin trẻ tuổi đảm đương lái xe cực kỳ vui vẻ, vừa lái xe còn vừa khẽ hát, xong rồi còn lắc lư thân mình theo nhịp.

Tôi nhìn cậu ấy một hồi lâu, bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào không bình thường, trong lòng vốn chỉ có chút nghi hoặc, cảm thấy đây có thể lại là một nam nhân vật phụ bỏ mình ở dưới váy nữ chủ Mary Sue của tôi, bị khí chất Mary Sue vô địch của tôi hấp dẫn v.v..., mà lúc này cảm thấy hình như không quá giống.

“... Kỳ thực cậu muốn đi gặp Bruce phải không?” Tôi hỏi.

Robin hơi ngừng hát, sau đó vò đầu, tươi cười cực kỳ hàm hậu: “Đúng vậy, kỳ thực từ nhỏ tôi đã là fan trung thành của Người Dơi rồi.” Sau đó lại nghiêm túc lên: “Đúng vậy, tôi không tin anh ấy lại đi mưu sát ai, nếu người nọ là Harvey Dent thì càng không thể.”

“Ồ? Vì sao cậu tin tưởng anh ấy đến thế?” Tôi có chút hứng thú hỏi, “Đơn giản là anh ấy là thần tượng của cậu? Là anh hùng trong lòng cậu?”

“Đó đương nhiên là một trong các nguyên nhân, nhưng chẳng phải toàn bộ” Robin nắm tay lái, suy tư một hồi, nghiêm túc mở miệng, “Mẹ tôi mất sớm, cha tôi sau này bị người ta bắn chết, sau đó tôi bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, đưa vào cô nhi viện, lúc đó có một thầy thuốc tâm lý rất có tiếng đã giúp tôi, luôn luôn dạy tôi làm thế nào để che giấu cảm xúc sâu trong lòng mình... Tôi làm được không tệ, cho nên mỗi khi tôi nhìn thấy ngài Wayne cười những lúc xã giao, tôi đã biết anh ấy cũng giống như tôi, là một người thích che giấu nội tâm.”

“Nếu Người Dơi là hung thủ giết người, thì anh ấy hoàn toàn không cần che giấu cái gì, không phải sao?”

Về mặt tôi thâm trầm, nói sang chuyện khác: “Ồ... Xem ra bác sĩ tâm lý ấy của cậu thật có bản lĩnh.”

“Ông Geller đương nhiên là một người cực kỳ ưu tú” Robin nói, “Ông ấy không chỉ có trình độ sâu ở tâm lý học, mà còn là một nhà thơ miên xuất sắc nữa.”

“Nhà thơ miên?” Tôi thoáng có chút hứng thú, đây chính là một nghề nghiệp tuyệt vời và cực kỳ giàu có trong truyền thuyết đấy.

“Đúng vậy...” Robin mím môi, giống như nhớ tới chuyện cũ nào đó không thoải mái, “Chỗ cao minh của ông ấy là... Dù mẹ cô đứng ở trước mặt cô, ông ấy cũng có thể làm cô cho rằng sinh vật đối diện mình là một con cá mập trắng khổng lồ đáng sợ.”

“... Thật sự có loại thuật thôi miên này à?” Tôi kinh sợ, trời ạ, như vậy thật chẳng khác gì trong phim, người như thế không đi làm tội phạm thì đúng là đã tạo phúc cho nhân loại.

Robin gật đầu, có chút uể oải, hiển nhiên không muốn nói gì thêm về ông Geller này.

Đương nhiên tôi cũng không hỏi nữa.

Ước chừng sắp một giờ sáng, chúng tôi tới biệt thự Wayne. Tôi có chìa khóa cửa lớn, giờ này chắc ông lão Alfred đã ngủ, định tự mở cửa, kết quả vừa mới lấy chìa khóa ra, cửa lớn liền mở.

Người mở cửa đúng là Bruce, anh mặc áo màu xám bó sát người, nửa người dưới mặc quần có lực đàn hồi, chân đeo giày màu đen, hoàn toàn là đang định mặc khôi giáp dơi vào để xuất chiến.

Trong lòng tôi giật thót một cái, cảm thấy sự tình có chút không ổn, chớp mắt liền nhìn thấy ông lão Alfred đang đứng sau lưng anh, vẻ mặt vô tội giờ tay: “Là lão gia đột nhiên tỉnh lại, tôi không hề...”

Hai mắt Bruce hơi sung huyết, lúc nhìn thấy tôi, gương mặt căng thẳng mới thả lỏng, vươn tay nắm lấy tay tôi, kéo tôi tới gần vài bước, biểu cảm có chút âm trầm: “Sao bỗng dưng em lại đi ra ngoài một mình thế? Đã trễ thế này rồi, rốt cuộc là có chuyện gì...”

Nhưng anh còn chưa nói xong, mỗi cảnh sát trẻ tuổi không chịu cô đơn liền thò đầu ra: “Chào buổi tối! Anh Wayne!”

Bruce như giờ mới phát giác ra có một người bên cạnh vậy, sắc mặt càng âm trầm, anh bước lên một bước, nửa thân mình che ở phía trước tôi, một tay ôm eo tôi, nâng cằm lên ngạo mạn gật đầu với Robin: “Làm phiền ngài cảnh sát trẻ thế này rồi mà vẫn đưa vị hôn thê của tôi về, tôi rất cảm ơn. Cô ấy không giỏi nhớ đường cho lắm.”

... Vị hôn thê?? Σ(° °;)

..... Anh là chồng bốn tiếng chị đây à! (‘ #)

Hai chúng tôi dính hôn lúc nào thế trời ạ! Vì sao anh có thể thốt ra ba chữ vị hôn thê như thế! Sao tôi hoàn toàn không biết chuyện này chứ! ( )

Tôi chỉ cảm thấy mặt như bị đốt cháy, cả trái tim đều đập loạn lên, chỉ cảm thấy cánh tay anh đang ôm eo tôi giống như khối than nóng chết người, tay chân mất tự nhiên không biết đặt ở đâu, trong lòng không biết nên vui mừng hay là xấu hổ hay là kích động nữa, ủa mà vì sao lại cảm thấy mất mát như bị lừa bán thế? _(:3)_

Robin cũng ngây ngẩn cả người, cậu ấy trừng lớn mắt, ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn tôi một cái, lại liếc Bruce một cái, nhất thời như bị hóa đá, không biết nên nói cái gì.

Tôi nhanh chóng hoà giải: “Cám ơn cảnh sát Black, chuyện đêm nay, tôi sẽ nói với Bruce, sau này lại liên lạc nhé, ha ha, thời gian không còn sớm nữa, ngài cũng nhanh về nhà ngủ đi, lần sau hẹn gặp lại!”

Robin mang vẻ mặt kỳ quái đi mất.

Người duy nhất có biểu cảm tự nhiên ở đây chỉ có ông lão Alfred, ông ấy như thần vậy.

Cửa vừa đóng, Bruce lập tức buông tôi ra, tự đi vào phòng khách.

Tôi nhanh chóng nịnh hót theo đuôi, trong lòng biết mình tự đi ra ngoài trễ để hành động lại còn không nói cho anh, tình hình này... Được rồi, hình như là có chút tồi tệ.

Nhưng mà người ta đã bị anh thuận miệng gọi là vị hôn thê rồi! Người bị thiệt là tôi mà! Vì sao anh còn mang vẻ mặt giận dữ với tôi chứ!

... Ủa, cô thật sự xác định rằng người bị thiệt là cô sao, cái cô nữ chủ Mary Sue của văn anh hùng này =v=

Trong lòng tôi cứ thế bị các loại châm chọc giằng co đánh cho đầu rơi máu chảy, vừa như nàng dâu nhỏ theo sát sau lưng Bruce, vào phòng khách còn mang vẻ mặt đáng thương tự tay dâng một ly cà phê đá cho anh.

“Bây giờ có thể nói cho anh chưa?” Bruce ngồi ở trên sofa, uống một ngụm cà phê, sau đó lại tươi cười lãnh ngạo như lúc xã giao, “Rốt cuộc là có chuyện gì mà đã trễ thế này rồi, em vẫn đi ra ngoài vậy, cuối cùng còn bị đàn ông xa lạ đưa về, hm? Vị, hôn, thê, thân ái của tôi?”

Tôi nuốt nước miếng rầm một tiếng, cảm thấy anh thật sự đang tức giận.

Những lúc như thế này, chỉ có thể đánh bất ngờ mới thắng được.

Vì thế tôi cũng nâng mặt lên cười giả với anh, rót một tách cà phê cho mình, sau đó chân thành đi đến bên cạnh anh, làm bộ như muốn ngồi xuống, lại bỗng nhiên mất thăng bằng, lão đảo một chút, cả ly cà phê đá bị đổ hết vào... đũng quần anh.

“Ai nha! Bruce! Rất rất xin lỗi! Trời ạ, em thật hậu đậu quá, tệ quá!” Tôi khoa trương kêu to lên, “Không được, phải lập tức thay quần! Nếu không anh sẽ bị cảm lạnh mất!”

Sau đó không đợi anh định thần lại, tôi như kẻ ác bỏ nhào qua, lột quần anh một phen.

Bruce mở to hai mắt nhìn, nụ cười ra vẻ đạo mạo đối trá hoàn toàn tiêu thất, bật dậy, hai tay nắm chặt quần lót, môi run run nhìn tôi, sắc mặt đỏ lại trắng, đôi mắt nhỏ kia như đang lên án nhìn tôi.

Tôi cũng đứng lên theo, gò má đỏ bừng, mắt lóe lên hô: “Mau cởi quần lót!”

(Tojikachan: Chương sau ta sẽ chia làm hai, đoạn đầu là H, đoạn sau sẽ không đặt rating, ta không giỏi edit H nên những chỗ ta không dám đọc hoặc không dám edit ra thì ta sẽ xóa đi

PS: Xin lỗi tác giả đại nhân!!! Xin lỗi vì đã sửa lại đũa con tinh thần của ngài như thế!!! *quỳ*)

Spoi:

Bruce suy xét một hồi, gật đầu đồng ý, “Nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng tuyệt đối không thể để vũ khí này rơi vào tay bọn họ.”

“Đúng rồi, ” Bruce bỗng nhiên nói, “Cô Tate thì sao? Chẳng phải cô ấy luôn luôn tận sức muốn đầu tư vào hạng mục nguồn năng lượng sạch sao? Tôi nghĩ có lẽ có thể mời cô ấy...”

“Không thể!” Tôi thốt ra như phản xạ có điều kiện.

60. Chương 60: Chương 60 (H)

Tôi và Bruce cứ thế nhìn nhau chằm chằm ba giây, tôi cảm thấy phải đánh nhanh thắng nhanh cho chắc, vì thế quyết đoán bỏ nhào đến, hai tay ôm lấy cổ anh rồi kéo xuống, sau đó kiễng chân hôn lên.

Mặc kệ anh, sầm sồ chút rồi nói sau!

Bruce hơi sửng sốt, rồi mau chóng đảo khách thành chủ, một tay ôm eo tôi, một tay ôm gáy tôi, cực kỳ mạnh mẽ, nói là hôn nhưng càng giống cắn xé hơn, như để hả giận vậy.

“Bru — Bruce — anh còn tức — tức giận — không?” Tôi thở hào hển mở miệng nói giữa những nụ hôn, “Tĩnh — tĩnh táo lại — rồi em — em nói cho anh — đêm nay đã — xảy ra — chuyện gì...”

“Em cảm thấy anh có thể tĩnh táo lại sao?” Bruce thoáng rời khỏi môi tôi, một tay lại hung hăng ôm tôi, tay kia thì đi đến ngực trái hung hăng nắm chặt, cúi đầu cắn một cái lên cổ tôi, “Ông trời, em như vậy chỉ có thể khiến anh càng nóng! Đáng chết, không cần biết đêm nay đã xảy ra chuyện gì, anh muốn...”

“E hèm.” Bỗng, một tiếng ho khan từ sau lưng truyền đến.

Tôi và Bruce đều cứng lại rồi, tôi tinh tường cảm thấy thứ bên dưới anh đang chạm vào bụng tôi.

“Lão gia, tiểu thư, hai người...” ông lão Afred mỉm cười lễ phép, nói giữa chừng liền không nói được nữa, chỉ mang vẻ mặt hai người đã quên còn có một người sống to đùng như tôi đang đứng bên cạnh rồi sao .

Tôi và Bruce liếc nhau, tôi phát hiện mặt anh nhanh chóng đỏ lên, ngay cả vành tai cũng đỏ, tôi nghĩ phỏng chừng tôi cũng không khác gì, hai người nhanh chóng tách ra, đều trở lại sofa ngồi nghiêm chỉnh.

“Tôi sẽ bung đồ ăn khuya tới cho hai người.” Ông lão mỉm cười thảnh thơi rồi ra khỏi phòng.

Cứ nghĩ đến chuyện vừa rồi bị ông lão ấy nhìn thấy hết, là tôi gần như không ngẩng đầu lên nổi, vì thế tôi nỗ lực nói cho mình hãy nhanh dời sang chuyện khác, nhanh nói cho Bruce chuyện đã xảy ra đêm nay!

Kết quả, cái tên dâm ma Bruce đáng bị giết ngàn đao này bỗng nhiên cười hì hì hai tiếng, nhẹ nhàng nắm lấy tay của tôi, sau đó tôi cảm thấy tay mình bị đặt lên một thứ gì đó cứng và nóng, còn bị tay Bruce cầm không ngừng xoa nắn nó.

“Trời, trời ạ!” Tôi gần như nhảy dựng lên, nhưng lại không dám nói lớn, sợ ông lão Afred lại bỗng nhiên nhô ra từ góc nào đó, “Anh muốn làm gì! Afred sắp trở lại rồi!”

“Ngốc... cô bé ngốc, em, em không hiểu bác ấy rồi... ừm...” Bruce thở hào hển nói, “Vừa rồi bác ấy ho một tiếng, chỉ là đùa giai mà thôi... Lúc như thế này, như thế này... Bác ấy, bác ấy sẽ không quay lại đâu... Ừm ~ a ~”

... Trời ạ! Sao chưa gì đã bắt đầu rên rỉ rồi! $\Sigma(\text{ }^{\circ}\text{ }^{\circ};)$

“Vera... Giúp anh đi...” sắc mặt Bruce ửng hồng, híp mắt nhìn tôi, đôi mắt bình thường vốn thâm thúy nghiêm túc, lúc này lại híp thành một đường chỉ, lộ ra ánh sáng mê muội, thật sự là không thể mê người hơn.

Anh kéo tay tôi vào trong quần lót, sau đó... Trời ạ! Cái thứ nóng nóng cứng cứng thậm chí còn hơi trơn trượt kia là cái gì!

Tim tôi đập kịch liệt, tuy rằng Bruce nói như vậy, nhưng đây là phòng khách... Làm loại chuyện này thật sự không thành vấn đề sao! A a nhưng mà lại cảm thấy hưng phấn là sao đây!

Tôi âm thầm phỉ nhổ định lực của mình, cuối cùng không cầm giữ được nữa, một câu nói bật ra trong đầu: Kệ hết!

Vì thế tôi rút mạnh tay ra, Bruce không hiểu + mắt mắt nhìn tôi, nhưng khi nhìn thấy tôi chân thành đứng lên, đi đến giữa hai chân anh rồi ngồi quỳ trên thảm, anh lại hưng phấn, hai mắt như được châm ngọn lửa, không thể ức chế tiếng rên rỉ trong cổ họng: “Ừm... Vera... em, em muốn làm gì...”

“‘Làm’ anh.” Tôi vô cùng khí phách trả lời một câu, sau đó khẽ cười quyến rũ, “Bây giờ anh có thể cởi quần lót không, ngài Wayne?”

Bruce đương nhiên gấp gấp kéo quần lót xuống.

Anh khát vọng nhìn tôi.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, mặt tôi hơi đỏ lên, nhưng vẫn để sát vào nó, chậm rãi cởi áo và bra, trong ánh mắt kinh hỉ lại khó nhịn của Bruce, nâng hai ‘núi’ lên kẹp thứ ấy ở giữa.

Huhu! Sự thật chứng minh thì ra bộ ngực C cup quả nhiên rất hữu dụng! Tôi thành công! Đây là tấm bia to mới tinh của nền khoa học nhân loại về XX! Sự kiện quan trọng! Bia kỷ niệm X! o(*///// /////*)o

“A! Trời ạ... Ôi thượng đế... người...” Bruce kịch liệt run run, bàn tay to phủ lên đỉnh đầu tôi xoa, “Thật mềm... Em đúng là ác ma...”

Tôi ngưỡng mặt cười gian, động tác trên tay mạnh hơn, khiến anh thở hổn hển một cái, sau đó tôi cúi đầu, thay ‘núi’ bằng miệng.

“Ân a!” Bruce thét lớn một tiếng, bỗng nhiên rút nó ra, tôi còn chưa kịp định thần lại, cả người đã bị anh ôm lên sofa.

Anh gần như cưỡi lên ngực tôi, trên cao nhìn xuống tôi, do góc độ, mặt anh và nửa người trên đều chắn ánh sáng, tôi không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy hai mắt anh bị đục hỏa thiêu thành màu đỏ tươi.

“Vera...” Anh gọi tên tôi như đang thở dài, sau đó đột nhiên nắm lấy ‘núi đôi’, kẹp ‘thứ đó’ ở giữa rồi liên tục đẩy ra đẩy vào.

Động tác của anh rất mãnh liệt và quá nhanh, tôi chỉ có thể cảm thấy ngực mình nóng lên, sau đó cổ sức cúi đầu liếm đầu của ‘thứ đó’.

“Ân... A...” Bruce cơ hồ không nói nên lời, sung sướng lớn tiếng thở dốc rên rỉ, tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy anh sa vào tình dục, trông càng thêm anh tuần mê người, bỗng nhiên có một ý định tà ác.

A a a a tôi thật là càng ngày càng không tiết tháo ôm mặt

Tôi mỉm cười tà mị cuồng quyến, một tay vịn lấy cơ bắp ở bụng anh, tay kia vòng ra sau lưng anh, sờ... chạm đến ‘tiểu cục hoa’ của anh.

Bruce chưa nhận ra, vẫn còn đang sung sướng sướng khoái.

Tôi không khách khí với anh nữa, vươn ngón út ra, nhẹ nhàng cho vào bên trong một chút, ừ, ước chừng hẳn là không đến một đốt ngón tay.

Cảnh tượng kế tiếp thật đúng là khó~ gặp.

Cả người Bruce cứng lại như bị hóa đá, giống như nghẹn thở ở trong phổi, không thở ra được vậy, sắc mặt đỏ bừng, kinh sợ nhìn tôi, không dám tin, hung hăng đè nén hưng phấn xuống.

Tôi không sợ chết cử động ngón tay, còn dùng đầu lưỡi thoáng dùng sức để ở đầu ‘thứ đó’ của anh.

“A! Trời ạ... Vera! Em đúng là ác ma! Em...” anh không nói ra được gì, chỉ có thể mạnh mẽ ôm lấy ‘núi đồi’ của tôi, phần eo kịch liệt chuyển động, thứ nóng rực trơn trượt gần như nổ mạnh trong miệng tôi.

“Ngô... ngô ngô ngô... huhuhu...” Tôi bị anh làm cho gần như bật khóc ra, nhưng Bruce như bị cái gì đó nhập vậy, tuyệt không thương tiếc, mà càng thêm chuyển động eo, nghẹn giọng nói: “Nuốt xuống đi.”

... Tôi đành phải mắt nước mắt lưng tròng nuốt xuống.

Thôi, miễn, thoáng có chút cay.

Sau đó chúng tôi đi tắm rửa.

Sau đó chúng tôi lại ‘chơi’ trong nước.

Lại sau đó, chúng tôi mệt đến mức ngã xuống giường ngủ say.

Lại lại sau đó, lúc chúng tôi dậy đã là gần mười một giờ sáng ngày hôm sau.

Ông lão Alfred tươi cười thần bí chuẩn bị cơm trưa cho chúng tôi, ở trên bàn cơm, tôi mới nhớ tới việc nên nói với Bruce chuyện đã xảy ra tối hôm qua.

Vụ cướp bóc ở nơi giao dịch chứng khoán sẽ xảy ra vào ngày mai, phù, may mà thời gian vẫn chưa tính là trễ.

Trời ạ, đúng là chuyện phòng the làm người ta lạc lối mà!

Vì thế tôi khụ vài cái, miêu tả đại khái chuyện tối hôm qua cho Bruce nghe.

Bruce dần nghiêm túc lên, “Alfred” anh nói, “Ông có tra được tư liệu về tên Bane đó không?”

“Có ạ” hiệu suất làm việc của ông lão Alfred rất cao, “Hắn là một tên lính đánh thuê, tên thật không rõ. Hắn từng cầm đầu một nhóm người phát động giành giật chính quyền ở Tây Phi, nhưng hiện tại hắn đang làm việc cho khu mỏ của Dagget.”

“Dagget?” Bruce nhú mày.

“Đúng vậy... Người bạn ‘trung thực’ John Dagget của chúng ta” Alfred mỉm cười, “Hắn cũng có vị trí nhỏ ở hội đồng quản trị Wayne.”

Bruce một tay vô thức gõ bàn ăn, một tay khác chống cằm trầm tư.

“Thoạt nhìn, bọn họ không có ý tốt với tập đoàn Wayne.” Tôi chậm rãi nói, trong lòng khó chịu sôi ruột, ôi trời ạ, đã biết rõ hết thấy nhưng lại phải giả vờ như không biết, cảm giác thật là tệ hết biết QAQ

“... Không sai.” Bruce suy xét một hồi, gật đầu đồng ý, “Nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng tuyệt đối không thể để vũ khí này rơi vào tay bọn họ.”

“Hôm kia ở trên máy bay, chẳng phải anh đã thông tri ngài Fox rồi sao, chúng ta nên tương kế tựu kế.” Tôi nói ra kế hoạch đã nghĩ rất lâu.

Đúng vậy, tuy tôi biết tất cả kế hoạch của Bane và Miranda, nhưng bọn chúng rất mạnh, chưa nói đến quân đội được võ trang cường hãn của Bane dưới lòng đất, chỉ nói đến Miranda thôi, thế lực của cô ta đã có vị thế trong giới tài chính ở thành phố Gotham, tuyệt đối không dễ dàng nhỡ ra, tôi căn bản không có khả năng vừa gạt Bruce vừa một mình đi K. O bọn chúng.

Nếu hiện giờ ngăn trở Bruce bị phá sản, không chiếu theo bước đi của bọn chúng, ai biết bọn chúng sẽ lại ra chiêu số nguy hiểm gì? Trước mắt, tình thế tuy ác liệt, nhưng tối thiểu, tôi biết nguyên tác, tôi biết phương pháp đối phó với những gì xảy ra kế tiếp.

Không biết gì, vĩnh viễn là điều khủng khiếp nhất.

Cho nên tôi tuyệt không thể để sự tình trở nên khó không chế.

Vì thế tôi còn nói: “Bruce, anh có biện pháp gì để dời đi đại bộ phận tài sản của Wayne không? Hoặc là... tóm lại em cũng không hiểu lắm, ý em là nếu thật sự có người giữ trò xấu, muốn thông qua kỳ hạn giao dịch giao hàng làm anh bị phá sản, anh có phương pháp gì dự phòng không? Tức là khiến đối phương cảm thấy họ đã thành công, nhưng trên thực tế, quyền vẫn ở trong tay anh?”

Bruce lập tức hiểu ra.

Vì thế anh hoá tốc gọi Fox đến, hai người bàn bạc hồi lâu về mấy công ty A đưa ra thị trường A cổ phiếu A tài chính v.v..., trong quá trình, đương nhiên có tôi ở cạnh, nhưng tôi... một chữ cũng không hiểu ==

Nhưng chỉ cần bọn họ có thể thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn này là OK!

“Đúng rồi” Bruce bỗng nhiên nói, “Cô Tate thì sao? Chẳng phải cô ấy luôn luôn tận sức muốn đầu tư vào hạng mục nguồn năng lượng sạch sao? Tôi nghĩ có lẽ có thể mời cô ấy...”

“Không thể!” Tôi thốt ra như phản xạ có điều kiện.

Bruce, Fox và Alfred lập tức nhìn về phía tôi.

“Khụ khụ...” Tôi vội ho một tiếng, vén một lọn tóc ra sau tai che giấu xấu hổ, sau đó điều chỉnh biểu cảm, nghiêm túc nói: “Mọi người không thấy là vội vàng đưa một thứ quan trọng như máy nguồn năng lượng giao cho người khác là rất không ổn sao? Bruce, anh và cô Tate mới quen nhau bao lâu? Sao có thể yên tâm đưa một thứ có khả năng chuyển biến thành lò phản ứng vũ khí hạt nhân giao cho cô ấy?”

Có lẽ lời tôi nói rất có đạo lý, nếu là đàn ông nói thì sẽ có lực ảnh hưởng, nhưng nếu từ miệng tôi nói ra...

Fox và Alfred thâm hiểu trong lòng, cười nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Bruce, vẻ mặt ‘Bạn gái cậu ghen tị kìa, chúng tôi muốn xem kịch vui’.

Bruce xấu hổ ho khan một chút.

Tôi lại thoáng có một chút... Ừm... cảm giác bị coi nhẹ ==

“Tóm lại, tôi cảm thấy chuyện này nên nghĩ kĩ hơn” tôi khẩn thiết nói, “Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến tình cảm cá nhân, mọi người thật sự yên tâm giao vũ khí hạt nhân cho một người không quen sao?”

Vừa nói vừa nghĩ, dù sao cũng phải tìm cơ hội làm Miranda lộ ra một chút dấu vết mới được.

Bruce gật đầu: “Đúng vậy, chuyện này mà cứ quyết định như vậy thì qua loa quá, xem xét một đoạn thời gian nữa rồi tính sau.” sau đó quay sang nhìn Fox, “Ông Fox, chuyện cổ phần công ty, ông...”

“Yên tâm đi cậu Wayne, trước ngày mai, tôi nhất định sẽ hoàn thành.” ông lão người da đen gian xảo cười.

Spoi:

“Bruce Wayne, xuất hiện ở tiệc tối sao?” Mỹ nữ mỉm cười, cầm một chiếc mặt nạ trong tay, mặt nạ màu đen khiến khuôn mặt cô gái mang sức quyến rũ thần bí.

“... cô Tate.” Bruce sững sốt một chút, sau đó cũng cười giả.

Miranda thả mặt nạ xuống, gật đầu, sau đó cũng lễ phép vươn tay về phía tôi: “Cô Lee, vừa rồi hai người ở cửa đã làm ra oanh động không nhỏ đấy.”

61. Chương 61

Ngày thứ hai, chúng tôi nhận được một thiệp mời, ghi là mời ngài Wayne tham gia một dạ tiệc hoá trang, không ghi tên người tổ chức.

Bruce đương nhiên vẫn mặc suit, tôi cũng chọn một bộ lễ phục dạ hội trang nhã. Lúc tôi bắt đầu chọn lựa mặt nạ dùng cho tiệc hoá trang, Bruce lại cầm tay tôi: “Anh không đeo mặt nạ.”

“Em biết, em đang chọn cho em mà.”

“Em cũng đừng đeo.”

“Hả?”

“Anh cảm thấy...” Bruce nắm lấy tay tôi, đặt lên môi hôn một cái, “Anh không muốn để cho em lại trốn sau lưng anh nữa.”

Tim tôi đập thoảng nhanh hơn: “Ý anh là... công khai quan hệ của chúng ta?”

“Có vấn đề gì à?” Bruce mỉm cười chắc chắn, “Chẳng phải anh đã nói cả với cậu cảnh sát kia rằng em là vị hôn thê của anh rồi đấy thôi.”

Tôi cười hì hì vài tiếng, ngẫm lại thì nếu công khai quan hệ thì cũng không có ảnh hưởng gì đến những chuyện sắp tới, vì thế liền ừ ừ đồng ý.

“À đúng rồi, mà cậu Blake ấy...” Tôi bỗng nhiên nhớ ra, “Em đã nói cho anh là thật ra cậu ấy đã biết anh chính là Người Dơi chưa?”

“... Cậu ta biết?” Bruce lập tức trở nên nghiêm túc.

“Đúng vậy, anh còn nhớ rõ năm đó, anh đến cô nhi viện làm từ thiện không?” Tôi cắn môi cười rộ lên, “Khi đó anh còn ghen tuông với cậu ấy cơ.”

“Không thể nào, anh làm sao có thể ngốc nghếch như thế chứ.” mặt Bruce không đổi sắc một mực phủ nhận, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Làm sao mà cậu ta nhận ra anh?”

Tôi: “...”

Kể hết chuyện tiểu Robin, rồi ăn bữa lót dạ, sau đó Bruce lái Lamborghini đưa tôi rời khỏi biệt thự Wayne.

Kỳ thực, tôi vẫn rất hiếu kỳ vì sao một đại thiếu gia như Bruce Wayne mà mỗi lần ra ngoài lại đều tự mình lái xe, ngoài vài lần tất yếu cần ông lão Alfred phải lái xe đi đón anh ra, ngay cả tài xế riêng cũng không có.

Vừa xuống xe, hai chúng tôi đã bị nhóm phóng viên xông lên bao vây, đèn flash liên tục nháy, không ít người hưng phấn kêu “Đại thiếu Wayne cuối cùng cũng tái xuất giang hồ rồi!” “Thiếu gia Wayne lại có bạn gái mới!” v.v..., thật khó hiểu, chẳng phải chỉ là bên cạnh công tử đào hoa có một người phụ nữ sao, đâu phải bạn gái bọn họ, những người này sao phải kích động thế.

Nữ trợ lý xinh đẹp đi ra, mỉm cười muốn dẫn đường cho chúng tôi.

Nhưng mà Bruce lễ phép cự tuyệt, sau đó ôm lấy eo tôi, cúi đầu túm lấy một micro đến bên miệng, mỉm cười nói: “Xin chào mọi người, đây là cô Vera Lee, bạn gái của tôi, chúng tôi sắp đính hôn.”

Vừa nói vừa cúi đầu hôn lên môi tôi một cái.

Tôi và nhóm máy ảnh sợ ngây người.

Các phóng viên cũng sợ ngây người.

Trước đó tôi hoàn toàn không nghĩ tới anh lại trực tiếp đến thế! Chẳng phải chỉ cần thể hiện một chút thái độ trước công cộng là được rồi sao! Công khai thân phận thì cũng không nên công khai như thế chứ? Ai muốn đính hôn với anh hả!

Mọi người đều mang vẻ mặt bí hiểm “Thì ra đại thiếu Wayne ẩn cư tám năm là vì cô gái này à mà rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì mà giận nhau những tám năm sao mà khủng khiếp thế”.

Ngay sau đó, đèn flash lại sắp sáng lên.

Bruce bình tĩnh lấy thứ gì đó trong túi ra, bấm một cái, nhóm máy ảnh trong tay các phóng viên bỗng tự động tắt đi, vì thế mọi người luống cuống tay chân cúi đầu kiểm tra.

Chúng tôi an toàn bước vào phòng vũ hội.

Tôi vươn tay vào trong áo suit của anh, cách áo sơmi, hung hăng véo eo anh một cái, vẫn cảm thấy chưa đã, lại dùng sức véo thêm hai vòng.

“Sh! Ôi trời ạ, bảo bối, em cũng thật ác!” Bruce hít mạnh một hơi, túm tay tôi ra, gắt gao nắm trong lòng bàn tay, vừa mỉm cười chào hỏi với những tên tai to mặt lớn trong phòng, trông giống như một ông chồng chiều chuộng vợ.

Tôi cũng đành tươi cười xã giao theo anh.

Chúng tôi đi tới trước bàn ăn dài, tôi liếc mắt một cái liền nhắm trúng cá tuyết nướng trông có vẻ ngon, vì thế quyết đoán bắt đầu ăn.

Nhưng mà bên cạnh luôn có kẻ không thức thời đến quấy rầy.

“Khụ, quý cô Vera, liệu anh có may mắn được mời em nhảy một điệu không?” Bruce vươn một tay ôm lấy eo tôi, mỉm cười hỏi bên tai tôi.

“Không có, không nhảy, ăn cơm.” Tôi bật ra vài từ ngắn gọn, sau đó xiên một miếng thịt cá nhét vào trong miệng anh.

“Khụ khụ...” Bruce nuốt hết đồ ăn xuống, vừa định nói chuyện, bỗng có một mỹ nữ cao gầy khêu gợi đang đi tới.

“Bruce Wayne, xuất hiện ở tiệc tối sao?” Mỹ nữ mỉm cười, cầm một chiếc mặt nạ trong tay, mặt nạ màu đen khiến khuôn mặt cô gái mang sức quyến rũ thần bí.

“... cô Tate.” Bruce sững sốt một chút, sau đó cũng cười giả.

Miranda thả mặt nạ xuống, gật đầu, sau đó cũng lễ phép vươn tay về phía tôi: “Cô Lee, vừa rồi hai người ở cửa đã làm ra oanh động không nhỏ đấy.”

Tôi vươn tay bắt tay cô ta, vui đùa xã giao: “À, chuyện đó cũng không liên quan gì đến tôi, là Bruce khơi lên, không có quan hệ gì với tôi đâu.”

Vì thế ba người đều ha ha cười giả.

Sau đó Miranda bắt đầu tiến vào chính đề: “Nhưng mà cho dù là trước khi anh thoái ẩn, anh cũng rất ít khi tham dự những sự kiện như thế này, anh Wayne.”

“À, kỳ thực tiền thu được từ những loại dạ tiệc này đều là dùng để chi trả phí dụng cho bữa tiệc, chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của chủ nhân mà thôi.” Bruce nhàn nhạt nói, “Cho nên nói đến cùng thì cũng không thể gọi là dạ tiệc từ thiện gì.”

Tôi ở một bên làm bối cảnh, nghĩ rằng chỉ sợ cái tên này sắp phải xấu hổ một chút.

Quả nhiên, Miranda lạnh nhạt nói: “Trên thực tế, chủ nhân tổ chức dạ tiệc này là tôi.”

“... À.” Bruce không mặn không nhạt trả lời một câu.

Tôi nhin không được bật cười một tiếng, Bruce tuyệt không kiêng dè Miranda đang ở trước mặt, anh sùng nịnh vươn tay nhéo nhéo cái mũi của tôi.

“Tình cảm của hai người thật tốt, không biết lúc nào thì tôi có thể gọi cô một tiếng phu nhân Wayne?” Miranda dời đề tài, mỉm cười nói với tôi.

Tôi ha ha cười, sau đó vươn một tay mềm mại vịn cánh tay Bruce, ra vẻ lơ đãng nói: “Vũ hội này thật long trọng... Khiến em nhớ tới tiệc sinh nhật vài năm trước của anh đấy, Bruce.”

“À, ý em là cái lần trước khi xây lại biệt thự Wayne sao?” Bruce liếc tôi một cái, ánh mắt anh lén lộ vẻ nghi hoặc, nhưng miệng vẫn phụ họa tôi.

Miranda nhấc lông mày lên nhìn về phía tôi, biểu cảm của cô ta hơi là lạ.

“Đúng vậy, chính là lần đó, nhưng thật đáng tiếc, lúc đó anh say rượu, trực tiếp thiêu cả căn nhà, ôi, anh không cần thận gì cả honey.” Tôi làm nũng đánh vai anh một cái, cười duyên khách khiến bản thân tôi còn phải nổi da gà.

“Lần sự kiện đó, tôi cũng có nghe thấy” Miranda nói chen vào, “Nhưng lúc ấy tôi vừa mới học xong đại học, chưa định cư ở thành phố Gotham.”

“Đúng vậy, thật đáng sợ không phải sao, lúc đó tôi cũng ở hiện trường đấy.” Tôi ôm ngực, giả vờ như vẫn còn sợ hãi, “Hơn nữa sau đó, toàn bộ thành phố đều loạn lên, may mắn là Người Dơi xuất hiện kịp thời, mới làm đám phần tử khủng bố nổi loạn kia... ừm, tên là... Duca gì ấy nhỉ? Hay là Ra’s Ghul? Anh còn nhớ rõ không Bruce?”

Miranda cầm mặt nạ trong tay chặt hơn.

Bruce nhú mày nhìn về phía tôi, hiển nhiên không hiểu vì sao tôi lại nhắc tới chuyện ấy lúc này, nhưng vẫn nói: “Là Ra’s Al Ghul, bọn họ đều gọi ông ta là ‘đại sư Ra’s al Ghul’, em yêu, sao em quên nhanh thế?”

“A! Đúng rồi đúng rồi! Chính là cái tên đó, hẳn thật tà ác, quá ác ôn!” Tôi làm bộ như bình tĩnh đại ngộ, sau đó không chút lưu tình mắng, “Hắn đúng là ác đồ, cuồng đồ, phần tử khủng bố, dám vọng tưởng hủy diệt cả một thành phố, đúng là tên ngu ngốc nhất nhĩ? Chỉ bằng vài người thì có thể làm gì chứ? Đúng là suy nghĩ kỳ lạ!”

“Hm, đúng thế.” Bruce tiếp tục gật đầu, sắc mặt Miranda hơi thay đổi.

“Bọn họ cho rằng mình là ai? Đáng cứu thế à? Còn mơ tưởng hủy diệt tội ác, thay trời hành đạo cứu vớt thế giới?” Tôi khoa trương cười rộ lên, “So với bọn chúng, em quả thực có cảm giác chỉ số thông minh của mình ưu việt đấy!”

Bruce nhin không được mỉm cười.

Miranda hiển nhiên cảm thấy tuyệt đối không buồn cười, cô ta mở mắt to hung hăng trừng tôi, tuy rằng vẻ mặt coi như bình tĩnh, nhưng tay cầm mặt nạ đã có đầy gân xanh tuôn ra.

... cô em này hiển nhiên không hiểu cách che giấu nội tâm.

Ở điểm này, cô ta kém hơn Bruce và tiểu Robin.

“Còn cô cảm thấy thế nào, cô Tate?” Tôi đẩy ác ý cười với cô ta.

Rắc một tiếng, tay cầm mặt nạ trong tay Miranda bị gãy, mặt nạ rơi xuống mặt đất.

Bruce nhú mày rất nhỏ đến mức khó có thể nhận ra.

“Ấy, cô làm sao vậy, cô Tate?” Tôi nhanh chóng ngồi xổm xuống giúp cô ta nhặt mặt nạ lên.

“Cám ơn.” Miranda khô cần nói, cơ hồ là đông cứng lấy mặt nạ trong tay tôi, sau đó liếc Bruce một cái, miễn cưỡng mỉm cười một cái, “Anh Wayne, tôi hi vọng anh có thể suy nghĩ lại về phương án nguồn năng lượng sạch của tôi.” Sau đó cô ta không nói gì nữa, xoay người vội vàng đi mất.

Miranda đúng là siêu non mà! orz

Lúc cô vừa nghe thấy từ ‘đại sư Ra’s al’ đã có phản ứng khiến Bruce bắt đầu thấy nghi rồi!

Thế mà lại đi nhắc lại chuyện nguồn năng lượng, thật sự không thành vấn đề à?

“Vera, vừa rồi em...” Bruce nhú mày nhìn về phía tôi.

“Đừng nói cho em là anh không nhìn ra, Bruce.” Tôi nheo mắt lại, nhìn bóng lưng yếu điệu của Miranda, “Anh không thấy tướng mạo của cô ta thoạt nhìn rất giống một người sao?”

“... Ý em là?!” Bruce mím môi, lập tức hiểu ra, biểu cảm kinh ngạc mà lại ngưng trọng, “Khó trách vừa rồi em lại đột nhiên nhắc tới đại sư Ra’s al Ghul.”

“Đúng vậy, cô ta phản ứng khá lớn, không phải sao?” Tôi mỉm cười gật đầu.

“Chuyện này vẫn chưa thể xác nhận được” Bruce trầm ngâm nói, “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa chắc chắn cô ta có đúng là con gái đại sư Ra’s al Ghul hay không, ông ấy đã chết nhiều năm rồi, chúng ta cũng không thể đi xét nghiệm DNA.”

“Tóm lại, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn, ngàn vạn không thể giao chiếc máy nguồn năng lượng sạch cho cô ta.”

Bruce gật đầu.

Ăn xong, tiếng nhạc vẫn chưa kết thúc, cuối cùng tôi vẫn cùng Bruce đi vào sàn nhảy.

“Hey... Anh đã nói là rất đơn giản mà, đúng không?” Bruce ôm eo tôi chậm rãi chuyển động, cảm gần sát tai tôi, hơi thở nóng rực phả lên bả vai trần của tôi, “Em chỉ cần đi theo anh chậm rãi lắc mình là được, kỳ thực những người ở đây, hầu như không có ai thực sự nhảy được waltz.”

“Thế còn múa cột và múa thoát y? Nó đại chúng hoá hơn đấy.” Tôi nhin không được cười trộm.

“Em biết nhảy?” Hai mắt Bruce sáng lên, còn giả trò xấu liếm vành tai tôi một cái.

“Anh mới biết nhảy! Em không biết đâu!” Tôi xấu hổ lại nhéo eo anh một cái, nghe thấy anh đau đón hít mạnh, bỗng nhiên liếc thấy một bóng người quen thuộc.

Cô gái đó mặc một chiếc váy ngắn bó sát khêu gợi màu đen, đội mặt nạ ren trên mặt, môi đỏ mọng kiêu diễm gợi lên một nụ cười mỉm mỉ hoặc, lắc lắc eo thon nhỏ đang đi về phía cửa sau của vũ hội.

Selina Kyle.

Tôi ngậy ra nhìn chăm chăm cô ấy một giây, bỗng nhiên nhớ tới trong phim hình như có đoạn Miêu Nữ trộm Lamborghini của Bruce, nhanh chóng nhẹ giọng nói với Bruce: “Vừa rồi em nhìn thấy cô ta, Miêu Nữ!”

“Sao? Ở đâu? Anh đi...” Bruce nhướng mày.

“Anh đi làm gì!” Tôi trừng mắt nhìn anh một cái, “Em sẽ không cho phép anh gặp riêng với cô gái nào khác đâu! Ở đây chờ em!”

“Được rồi” Bruce vuốt cái mũi cười khổ, “Em có mang máy liên lạc chứ?”

“Mang!” Tôi không quay đầu lại nói một câu, vội vàng đi đến cửa sau của đại sảnh

Tác giả có chuyện muốn nói: (3)

Đoạn lão gia lấy thứ gì đó ra rồi nhấn một cái, máy chụp của đám paparazzi liền tập thể không nhảy, tình tiết này đến từ chính điện ảnh nhé, ngay khoảng 32 phút 15 giây __(:3 __

Mặt khác..... Tôi càng đọc càng cảm thấy Miêu Nữ có tiềm chất bách hợp, làm sao bây giờ!! QAA

Spoi:

“Vera, vừa rồi em cố ý làm như vậy sao?”

“Cái gì?”

“Ý anh là cô Tate” anh nói, “Vừa rồi em cố ý nhắc tới đại sư Ra’s al Ghul, để xem xem phản ứng của cô ta phải không?”

“Đúng vậy, sao anh còn hỏi làm gì nữa?” Tôi khó hiểu quay đầu nhìn anh một cái.

“Nói vậy là em sớm đã biết cô ta và đại sư Ra’s al Ghul có liên quan đến nhau.” Bruce rất khẳng định nói.

62. Chương 62

Ra cửa sau phòng vũ hội chính là cầu thang lộ thiên, nối thẳng đến bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Tốc độ của Miêu Nữ quả nhiên làm người ta chấn kinh, tôi vừa đuổi theo ra cửa đã không thấy cô ấy đâu, may mà tôi biết cô ấy muốn làm gì, vì thế quyết đoán đi về phía bãi đỗ xe.

Quả nhiên, vừa mới đi đến cửa bãi đỗ xe, đã nhìn đến Miêu Nữ yếu điệu đứng ở nơi đó, mỉm cười với anh bảo vệ: "... Đúng vậy, tôi là..."

Tôi nhanh chóng vênh tai, nếu cô ấy dám can đảm nói mấy câu kiểu như "Tôi là vợ ngài Wayne" giống trong phim thì cô ấy nhất định phải chết!

"... aunt của vị hôn thê của ngài Wayne." Selina mỉm cười nói, "Họ bảo tôi lái xe về trước."

... aunt?

Cô? Thím? Mẹ?... Dì?

Dì cái đầu cô!

Cho xin đi tuổi cô ấy thoát nhìn không khác gì tôi cứ công khai nói là dì của tôi như vậy thật sự không thành vấn đề sao trông tôi thoát nhìn nhỏ đến mức nào hay là cô ấy cảm thấy mình già đến mức nào thế hả!

Anh bảo vệ thoát nhìn đã bị sắc đẹp dụ hoặc, cười cười định giao chìa khóa xe cho cô ấy.

Lúc này mà không thể hiện thái độ là không được, tôi ho nhẹ một tiếng, sải bước đi đến, một phen đoạt lấy chìa khóa xe trong tay anh bảo vệ rồi nhét vào trong túi xách, cả vú lấp miệng em nói: "Nhân viên mà cô Tate thuê làm việc thật kém quá, so với tập đoàn Wayne chúng tôi đúng là cách biệt một trời. Ít nhất viên chức công ty chúng tôi tuyệt đối không bao giờ không hỏi tiếng nào đã tùy tiện đưa đồ của khách cho người khả nghi."

Anh bảo vệ xấu hổ chảy mồ hôi trên trán, lập tức dùng vận tốc ánh sáng chuồn mất.

Selina vẫn thản nhiên, một chút cũng không kinh hoảng, nhún nhún vai cười thản nhiên với tôi: "Chỉ là đùa một chút thôi mà, thân ái."

Vị mỹ nữ này vừa trí tuệ vừa giảo hoạt, lúc công kích rất giống mèo, làm người ta khó lòng phòng bị. Gương mặt phương Đông của tôi ở trong đám người phổng chừng cực kỳ dễ nhìn ra, cho dù lần gặp lần trước có đeo mặt nạ, nhưng vẫn rất khó nói là cô ấy có nhận ra tôi hay không, vì thế tôi mang vẻ ngạo mạn, lỗ mũi chỉ trời, không để ý đến cô ấy, lắc lắc eo nhỏ quay trở về.

"Hey, đợi chút!" Miêu Nữ bỗng nhiên kêu lên, "Chúng ta... hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?"

Tôi cảm thấy lưng mình lập tức toát ra một tầng mồ hôi, kích động nhưng chỉ trong chớp mắt, sau đó nhẹ nhàng hít vào một hơi, xoay người mỉm cười với cô ấy: "Tôi và Bruce đã kết giao rất lâu, có lẽ cô đã nhìn thấy tôi qua tin tình cảm trên báo nào đó?"

Tôi nghĩ hiện tại nhất định là tôi mang vẻ đáng đánh đòn tôi là vợ phú ông một người thuộc xã hội thượng lưu như tôi thì kẻ hay trộm đồ tham gia vũ hội mưu toan dựa vào quy tắc ngầm nhận cha nuôi một đêm ngoại tình như cô sẽ không có tư cách nói chuyện với tôi.

Quả nhiên Miêu Nữ mắc mưu.

Nụ cười quyến rũ hoàn mỹ không sút mẻ hơi đổi, sau đó môi đỏ mọng nhấc lên, nhẹ giọng nói: "Hiện giờ tôi lại cảm thấy chúng ta chưa từng đã gặp đây. Bởi vì trước kia tôi có may mắn từng xã giao với cô gái Đông phương đó, tuy cô ta cũng không phải là hạng tốt gì, nhưng ít ra cũng không có vẻ mặt làm người ta ghê tởm như cô."

Tôi trầm mặc một chút, quyết định coi lời nói này thành ca ngụy, "À thế à, thế thì cảm ơn cô quá. Nhưng bộ quần áo và đồ trang sức trên người cô..." Tôi nhìn hạt kim cương lóng lánh trên cổ cô ấy, trong phim, cô

ấy đeo xuyên trần châu của Bruce, “Tôi cảm thấy chúng nó hơi quen mắt, rất giống đồ phụ nhân XX bạn tôi, chẳng lẽ cô không sợ tôi báo cảnh sát bây giờ để bọn họ bắt lại một nữ tặc cao quý như cô sao?”

Selina mím đôi môi mềm mại đỏ mọng, bỗng nhiên cười : “Tôi chỉ trộm đồ của người giàu có, không cướp bóc của người nghèo.”

“Tiền của người giàu có cũng là nhờ dựa vào hai tay của chính mình và đầu óc trí tuệ dốc sức mới làm ra được, người nghèo cũng như vậy.” Tôi nheo lại mắt, “Cô cho là cướp của người giàu chia cho người nghèo là có thể khiến hành vi trộm cướp của cô được hợp pháp hóa sao?”

“... Ít nhất tôi tự nhận là tôi làm việc thiện nhiều hơn bất cứ kẻ nào ở đây, cũng nhiều hơn cô, nhiều hơn cả tình nhân Bruce Wayne của cô đấy.” Miêu Nữ nheo lại mắt.

Tôi nhớ lại đoạn nguyên tác này, lại là cái tự cho là đúng... Tự cho là thứ bản thân nhìn thấy về Bruce Wayne chính là toàn bộ, chỉ cảm thấy bản thân mình mới là chúa cứu thế của nhân dân thành phố Gotham.

“Trên thực tế, anh ấy là vị hôn phu của tôi.” Nhưng tôi chỉ mở miệng sửa chữa một câu này, việc khác, Miêu Nữ sớm hay muộn sẽ biết.

Nói xong, tôi không lưu lại nữa, xoay người bước đi.

“Hey, sweetheart, đừng quên bảo chồng cô rèn luyện thân thể!” Selina hô sau lưng tôi, lời nói mang theo trào phúng, “Tôi thấy anh ta cực kỳ tiêu tụy, có lẽ buổi tối chưa đến mười giờ là đã lên giường ngủ phải không? Cứ tiếp tục như thế thì anh ta tuyệt đối không thể làm cô thỏa mãn được đâu!”

Khóe mắt tôi nhảy dựng, lúc quay đầu lại, lại phát hiện Miêu Nữ sớm đã biến mất.

Nhưng lời cô ấy nói, cũng thật sự đâm trúng mối lo trong lòng tôi.

Tình hình sức khỏe của Bruce... ngay cả Miêu Nữ cũng có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi sao?

Tôi cực kỳ lo lắng về tối đại sảnh.

“Thế nào rồi, em không sao chứ?” Bruce luôn luôn ở cửa sau chờ tôi, thấy tôi đi ra, lập tức bước lên thân thiết hỏi.

“Ngăn lại một vụ trộm cướp ô tô mà thôi.” Tôi gơ chìa khóa xe trong tay, “Còn anh thế nào, có thực nữ gia thế nào đến mời anh khiêu vũ không?”

“Dù mỹ nữ toàn thế giới đều tới mời anh khiêu vũ, anh cũng sẽ coi như không thấy.” Bruce nắm lấy tay tôi, đặt lên bên môi hôn một cái, “Em muốn nhảy thêm một điệu nữa không?”

Tôi không nói gì, chỉ nâng tay lên chạm vào gương mặt anh, tôi có thể nhìn thấy trong mắt anh đã có một chút tơ máu, dưới nụ cười dịu dàng đang che giấu vẻ ủ rũ.

“Chúng ta về nhà đi, Bruce” tôi nói, “Em không thích những dạ tiệc kiểu này cho lắm.”

Tôi thoát ra, dù anh che giấu rất tốt, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra anh thoáng nhẹ nhàng thở ra, “Anh cũng không thích, vậy chúng ta về thôi.”

Đi đến bãi đỗ xe, tôi giành trước ngồi vào chỗ tay lái, Bruce đứng sững, tôi nói: “Để em lái xe đi, anh hơi mệt, em nhìn ra được.”

Bruce nhẹ nhàng nhú nhú mày, nhưng vẫn không nói gì, ngồi vào chỗ tay lái phụ.

Tôi lái Lamborghini trên đường, đi được một lúc, Bruce bỗng nhiên mở miệng: “Vera, vừa rồi em cố ý làm như vậy sao?”

“Cái gì?” Tôi chưa nhận ra anh định hỏi gì.

“Ý anh là cô Tate” anh nói, “Vừa rồi em cố ý nhắc tới đại sư Ra’s al Ghul, để xem xem phản ứng của cô ta phải không?”

“Đúng vậy, sao anh còn hỏi làm gì nữa?” Tôi khó hiểu quay đầu nhìn anh một cái.

“Nói vậy là em sớm đã biết cô ta và đại sư Ra’s al Ghul có liên quan đến nhau.” Bruce rất khẳng định nói.

Trong lòng tôi lộp bộp một cái, anh có ý gì? “Em chỉ là thấy cô ta trông rất giống đại sư Ra’s al Ghul, cho nên mới thử thôi.” Tôi giải thích.

“Không, Vera, sau đó anh đã suy nghĩ cẩn thận, nói thực ra, cô Tate cùng đại sư Ra’s al Ghul mặc dù có điểm tương tự, nhưng kỳ thực cũng không rõ ràng. Trước kia anh đã từng gặp cô ấy vài lần, đều chưa từng nhận thấy được điều gì, mà hôm nay lại là lần đầu tiên em nhìn thấy cô ta, lại có thể lập tức nhận ra được... càng miễn bàn là em và đại sư Ra’s al Ghul vốn chung đụng nhau ít hơn anh rất nhiều, cho nên điều này cũng không hợp với lẽ thường.”

Tôi nghe anh chậm rãi nói, tim đập càng lúc càng nhanh, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi, không nhịn được quay đầu lại nhìn anh một cái, lại vừa khéo chạm vào ánh mắt anh. Anh cũng đang nhìn tôi, ánh mắt vẫn thâm thúy dịu dàng, nhưng ẩn chứa một tia đau lòng.

“Nếu chưa nắm chắc đã vội vàng mở miệng thử, rất có khả năng đánh rần động cỏ, đây không phải phong cách làm việc của em. Cho nên anh đoán, chắc chắn em đã chiếm được một vài tin tức xác thực, làm em tin tưởng rằng nhất định cô Tate và đại sư Ra’s al Ghul có quan hệ huyết thống.” Anh nói rồi yên lặng, trong xe lâm vào một trận trầm mặc xấu hổ.

Tôi nắm chặt vô-lăng trong tay.

Quả nhiên... Tôi đã quá sơ sẩy rồi sao?

Người Dơi chính là Người Dơi, cho dù anh yêu tôi, nhưng vẫn không gây trở ngại gì cho đầu óc sâu sắc của anh.

“... Anh muốn nói gì, Bruce?” Tôi ra vẻ trấn định nói, trên thực tế, trong lòng đã loạn hết lên.

Tôi nên trả lời anh như thế nào? Nói cho anh sự thật rằng tôi là người xuyên không tới đây? Nói cho anh rằng tôi từng xem điện ảnh về anh? Nói cho anh rằng trên thực tế ở trong thế giới của tôi, anh chỉ là một nhân vật hư cấu? Nói cho anh rằng kỳ thực hết thảy những thứ anh luôn tâm tâm niệm niệm bảo vệ đều chỉ là một bộ truyện tranh, một bộ phim mà thôi?

“Anh...” Bruce nói một từ, sau đó nghẹn lời, hai tay mở ra lại khép lại, lặp lại vài lần, sau đó cười khổ, “Anh cứ nghĩ là... chúng ta sớm không có gì giấu nhau, Vera.”

... Trời ạ! Anh có cần phải bi tình làm người ta đau lòng như vậy hay không! Em em em em cũng là có nỗi khổ khó nói mà! Đừng mang vẻ mặt em gạt anh em phản bội anh anh không tin em mà! QAA

Nhưng ánh mắt Bruce nhìn tôi càng ưu tang.

Tôi chậm rãi thở ra một hơi, nhấn phanh xe lại, đỗ ở ven đường, dù sao đêm đã khuya, ít người qua lại, dù dán tấm pin mặt trời màng mỏng lên cửa sổ cũng không sợ có ai thấy.

“Bruce! Anh còn nhớ rõ vài năm trước em đã mơ thấy ác mộng không!” Tôi mạnh mẽ xông đến trước mặt anh, nắm chặt tay anh, biểu cảm chân thành tha thiết.

“Hả?” Về ưu tang trên mặt Bruce lập tức bị tôi đánh tan.

Tôi hít sâu một hơi.

“Nói ra thì có lẽ anh không tin đó cũng là lý do vì sao em luôn luôn không dám nói cho anh bởi vì nói ra sợ anh cảm thấy em bị điên đúng vậy mấy năm nay em luôn luôn không ngừng thỉnh thoảng nằm mơ thấy chuyện anh được chụp thành điện ảnh dù là đã xảy ra hay là chưa xảy ra đều diễn ra rất nhiều em đều là từ trong mơ biết được về Miranda và bố cô ta chính là đại sư Ra’s al Ghul giờ anh đã hiểu chưa!”

Tôi nói tay anh ra, từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí mới mẻ, nếu mà nói thêm một chữ nữa thì phỏng chừng anh phải giúp tôi làm hô hấp nhân tạo.

“Cái đó... vừa rồi em nói...” Bruce vẫn ngờ ngờ ngẩn ngẩn, “Cái gì... nằm mơ?”

“Khụ... Tóm lại sự tình là như thế này” cuối cùng tôi bình tĩnh lại, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, tôi vẫn có chút khẩn trương, “Cái này... Dù sao anh cũng tin là trên thế giới này có nhiều chuyện ngạc nhiên cổ quái

không phải sao, dù sao ngay cả chuyện quỷ hồn phục sinh, anh cũng đã chính mắt gặp qua... Tóm lại, tóm lại anh phải tin tưởng vững chắc đi Bruce! Rằng em tuyệt đối tuyệt đối sẽ không hại anh!”

Bruce híp mắt nhìn tôi một hồi, thẳng đến khi tôi bắt đầu sợ hãi, anh mới chậm rì rì mở miệng: “Hm, ra là thế à? Anh cảm thấy anh nên suy nghĩ cẩn thận hơn...”

“Ai nha còn nghĩ gì nữa chứ em nói đều là sự thật mà!”

Bruce vẫn nghiêm túc như trước, “Dù thế nào đi nữa, thì trước khi em làm như thế lại không nghĩ đến tâm tình của anh khiến anh đau lòng, là sự thật.”

Tôi chợt dạ cúi đầu: “Ừ, Ừ... Xin, xin lỗi...”

“Cho nên, anh yêu cầu một chút bồi thường, hẳn là cũng không quá đáng.”

“Ừ, ừ, không quá đáng, không quá đáng... Hả?”

Bruce lại lộ ra nụ cười điêu luyện, lưỡi nhấc thông thả tựa lưng vào ghế ngồi, đèn đường ngoài cửa sổ xe chiếu vào, ánh sáng giao thoa khiến hình dáng khuôn mặt anh trở nên nổi bật, mang sức quyến rũ cực kỳ bí hiểm.

Ngón trở thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào môi mình.

Tôi: “...”

Bruce, loại chuyện này dù anh không nói thì em cũng rất bằng lòng đi làm __(:3 __

63. Chương 63: Chương 63 (h)

Tôi vươn người đến gần, nhẹ nhàng cắn đôi môi bạc sắc bén của anh, miêu tả, liếm, hút, sau đó với lưỡi vào, đụng chạm vào đầu lưỡi ẩm nóng của anh.

Bruce hơi nghiêng mặt, một tay đặt lên lưng tôi nhẹ nhàng vuốt ve, tay kia di chuyển xuống ngực tôi, vuốt ve không nhẹ không nặng, nhanh chóng bị áp đảo trong khoang miệng anh, anh gần như kịch liệt đoạt lấy quyền chủ đạo, rằng nanh tinh tể cắn đầu lưỡi của tôi, liếm qua mỗi một nơi rất nhỏ mẫn cảm, tiếng nước ẩm ướt làm người ta mặt đỏ tim đập.

Trong xe thể thao nhỏ hẹp dần dần hiện lên ái muội, đêm nay hình như anh uống một chút rượu đỏ, hương rượu thơm nồng hỗn hợp với mùi hương độc hữu ở anh, cơ hồ khiến tôi say ngây ngất.

Thẳng đến khi hai người đều gần như không thể hô hấp, chúng tôi mới thoáng tách ra, một chỉ bạc ái muội kéo ra giữa hai đôi môi.

“Vera...” Bruce nhấc khóe miệng lên, mỉm cười giống như mang theo men say nhìn tôi chăm chú, bỗng nhiên hôn mạnh rồi cắn vào cổ tôi, đau đớn tê dại nhất thời đánh úp lại.

Chắc chắn sẽ để lại dấu tây*!

*(Tojikachan: Dấu tây ý là dấu hôn)

Tôi nhìn hai gò má anh ửng hồng, hơi thở dần dần nóng lên, trong xe rõ ràng mở điều hòa, nhưng nhiệt độ không khí lại giống như chợt lên cao vậy.

Ngay tại lúc tôi mê mẫn, bỗng nhiên có cánh tay với vào trong váy lễ phục dạ hội, cách quần lót xoa không nhẹ không nặng, sau đó tiền công tử đào hoa nổi danh này giơ tay lên đến bên miệng, tà ác liếm một cái: “Phía dưới của em thật ẩm.”

Mặt tôi gần như bị chưng chín, nhưng vẫn không muốn yếu thế, liền vươn tay xuống đung quần anh, cách quần tây và quần lót, cũng có thể cảm nhận được thứ đó như đã thú nóng cháy và ẩm ướt, “Anh cũng không khác gì nhiều.” Tôi cười xấu xa.

Nụ cười của Bruce càng sâu, bỗng nhiên hai tay ôm lấy eo tôi, ôm cả người tôi lên rồi ngồi lên eo anh. Bên trong chiếc xe thể thao Lamborghini này cũng không rộng lắm, nếu không phải tôi kịp thời cúi đầu, thì gần như bị va đầu rồi.

Anh vươn hai tay nhẹ nhàng kéo xuống đai áo lễ phục dạ hội của tôi, lộ ra hai vai tròn, sau đó thuần thục như là mở ra món quà Noel, cởi bỏ móc áo lót của tôi, hai núm mềm mại no đủ xuất hiện.

Anh thở dài một tiếng, môi phủ lên anh đào bên trái, tay trái nắm bên phải.

Anh dịu dàng, mang theo một chút thô bạo, tôi có chút đau, nhưng vẫn cảm thấy khoái cảm tê dại. Tôi không nhịn được rên rỉ ra tiếng, vừa ngẩng đầu, dâng núi đồi của mình lên miệng anh.

“Ừm... Tiểu ngựa cái... đáng yêu, tươi ngọt...của anh...” Bruce thì thào đắm đuối.

Vừa nghe từ này, tôi hơi quẫn, cái gì, cái gì mà ngựa cái... trời ạ thật quá... quá dâm dăng! Anh trắng trợn muốn cười tôi đây mà!

“Em không phải là ngựa cái!” Tôi nhịn không được thở phì phò nói với anh, tôi ngồi ở trên người anh, nhìn anh từ trên cao xuống, có vài lọn tóc dài màu đen tản xuống dưới, khoát lên đầu vai tôi, còn có một lọn bay tới bên môi tôi, tôi vươn đầu lưỡi cho bọn chúng sang một bên.

Bruce nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt đột nhiên nóng rực lên.

“Hiện giờ là em cười anh, anh mới là ngựa đực của em.” Tôi nheo mắt lại, nhấc khoe miệng cười quyến rũ, sau đó xé mạnh áo sơ mi của anh ra, caravat đã sớm bị tháo ra, nút thắt áo sơ mi đều bị tôi xé rách mấy cái, lộ ra cơ ngực kiên mỹ khêu gợi của anh.

Tôi nhịn không được cúi đầu xuống trước ngực anh, liếm từ bên trái sang bên phải, nhân tiện dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một chút.

“Á!” Bruce thét lớn một tiếng, bỗng nhiên vươn tay kéo khóa quần xuống, thả dã thú kia ra, sau đó nhấc váy ngắn tôi lên, ngay cả quần lót cũng lười cởi, trực tiếp đẩy ra rồi tiến vào.

Bởi vì không gian nhỏ hẹp, quần áo trên người tôi lại hoàn toàn không cởi, cho nên hai cái đùi kẹp rất nhanh, ‘số đo’ của anh lại cực kỳ thô to, cho nên lần này vào... cảm giác này...

Thật giống như toàn bộ thân thể đều bị anh điền tràn ngập vậy.

Eo anh mạnh mẽ hơn, tôi cơ hồ cảm thấy như nó đang chặn cổ họng tôi vậy.

Cả người tôi hầu như đều cứng lại, cảm giác đầy áp khiến tôi giống như một dây cung đang căng hết cỡ, chỉ cần kéo căng thêm một chút nữa sẽ bị đứt vậy.

Mà Bruce còn cho thêm vào dây cung này thêm một cọng rơm cuối cùng, làm dè chết lạc đà.

Anh dùng ngón cái trực tiếp ‘tiến vào’.

“Á! Bruce! A! Đừng, đừng, đừng như vậy... Trời ạ...” cảm giác bén nhọn như đánh thẳng vào trong óc, cả người tôi đều giống như bị sét đánh, bỗng nhiên nảy lên một loại cảm giác run rẩy, cả người kịch liệt co rút, có thứ gì đó ấm nóng nháy mắt trào ra.

... Trời ạ...

Cả người tôi vô lực nằm trong ngực Bruce thở dốc, lại nghe thấy anh bỗng nhiên đến gần bên tai tôi, ở trong không khí âm u, giọng nói trầm thấp có vẻ xấu xa.

“Anh còn chưa ‘làm’, em đã lên đỉnh rồi sao? Hm? Em đúng là cô gái dâm dăng...” Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng liếm vành tai tôi.

Tôi rên rỉ bằng mũi vài tiếng, không vì anh thô lỗ dùng từ mà cảm thấy khó chịu, ngược lại... cảm giác khác thường một lần nữa dâng lên.

Anh bỗng nhiên nắm giữ eo tôi, một tay đỡ lấy hông tôi, bụng hung hăng hướng về phía trước, đánh vào trên đùi tôi, thứ trong cơ thể đã sớm vào tận sâu, anh lại hung hăng như vậy...

“A...” cuối cùng, tôi không nhận được thét chói tai ra tiếng.

Anh bắt đầu điên cuồng vận động, cơ hồ mỗi một lần đều mạnh mẽ, tiếng nước ẩm ướt cùng tiếng da thịt va chạm tràn ngập không gian nhỏ hẹp này, tôi cơ hồ có thể cảm nhận được nơi chúng tôi kết hợp có chất lỏng vắng khắp nơi, chiếc xe thể thao này cũng theo động tác của chúng tôi mà kịch liệt rung lên.

“Trời ạ... Thượng đế, em vừa ướt vừa chặt... Thật đúng là... Vera, về sau không được giấu giếm anh, phải nói hết cho anh biết, tất cả những chuyện về em, anh đều phải biết! Ừm... A... Em có nghe thấy không!” Anh gần như thô bạo vận động, ở bên tai tôi nghiêng rằng nghiêng lợi nói, vừa ra vào vừa đánh mông tôi.

“Nghe, nghe thấy... Bruce... Em sẽ không giấu giếm anh nữa... A! A a ~~ ân ~~” tôi không nói hoàn chỉnh được, cơ hồ bị kích thích muốn khóc ra, chỉ có thể giống thuyền nhỏ trên biển lớn, vô lực nhận bão táp anh gây cho tôi.

“Hiện giờ... Anh đã báo được thù rồi...” Anh bỗng nhiên thì thào nói ở bên tai tôi, đầy ý cười.

Tôi còn chưa định thần lại, bỗng nhiên cảm thấy mông có cái đó chạm rầy lướt, ‘cúc hoa’ đó bỗng nhiên cứng lại, một ngón tay đã tiến vào.

“Á...” tôi thét chói tai ra tiếng, gần như rách cổ họng.

Trời ạ... Không, không thể nào! Sao cảm giác lại lớn như thế! Chẳng lẽ chỗ mẫn cảm của tôi là nơi đó sao! Không không không không a a a...

Anh dùng ngón tay không ngừng nhẹ nhàng ra vào, mạnh mẽ, tôi cơ hồ cảm thấy thứ nóng bỏng ấy đã đột phá vào tử cung.

Thân xe Lamborghini càng rung động kịch liệt, lúc dừng xe, tôi hoàn toàn không nghĩ tới lại trình diễn PLAY xe chấn kích thích như vậy, cho nên chỉ đỗ đại ở ven đường. Vùng này không náo nhiệt phồn hoa nhưng mà tuyệt đối không hẻo lánh, tuy rằng là đêm khuya, nhưng cũng có người đi đường lui tới, hiển nhiên đã có vài người chú ý tới chiếc xe này, dừng lại vây xem, nung ánh đèn đường sáng lờ mờ, có thể là đang nhìn bọn họ, vừa cười vừa chỉ trỏ.

Nhưng mà... tôi lại không hề cảm thấy hổ thẹn.

Ngược lại còn nảy lên cảm giác càng thêm mãnh liệt.

A a a tiết tháo của tôi đâu khẳng định là tôi bị hư hỏng ở chỗ nào đó rồi cả người đều không ổn!

Theo động tác mạnh mẽ của Bruce, tôi cảm thấy thân dưới giống như mở vòi rồng, thần kinh nơi ấy chợt buông lỏng, giống như tiểu tiện vậy, chất lỏng nóng chảy tiết xuất ra.

“Lại lên đỉnh? Đúng là một cô bé dâm dăng...” Bruce thở hào hển hạ lưu nói ở bên tai tôi, cho dù tôi đã lên đỉnh lần thứ hai, anh vẫn không buông tha cho tôi.

Tôi chỉ có thể theo anh chuyển động, không biết qua bao lâu sau, anh mới thét lớn một tiếng, phun ra ở trong cơ thể tôi.

Lão nhị của anh còn chôn ở trong cơ thể tôi, tôi lẳng lẳng ngã vào ngực anh, nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng tim đập từ trong lồng ngực anh, bỗng nhiên cảm thấy an tâm.

“Vera... Ừm... yêu em...” Anh thì thào nói, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của tôi.

“Em cũng yêu anh, Bruce.” Tôi mỉm cười nói.

Không bao lâu sau, tiếng hít thở nhẹ nhàng ngân nga mà có tiết tấu truyền đến, tôi lặng lẽ đứng dậy nhìn, anh... đang ngủ.

Tôi yên lặng mặc quần áo, đắp áo khoác suit lên người anh, sau đó khởi động xe, chạy về biệt thự Wayne.

Sự khuấy khoả sau kích tình đã qua, ưu sầu lại một lần nữa nổi lên.

Vấn đề sức khỏe của Bruce... quả thật nên suy nghĩ biện pháp.

Buổi chiều ngày hôm sau, cơ hồ đài truyền hình toàn thành phố đều truyền hình trực tiếp vụ khủng bố và chuyện bắt cóc ở nơi giao dịch chứng khoán Gotham.

Tôi và Bruce đã mặc chỉnh tề, hai người đều mặc bộ trang bị tối như mực, đang làm kiểm tra lần cuối.

“Fox thật sự đã chuẩn bị xong hết rồi à?” Tôi vẫn không nhìn được lo lắng hỏi, “Cho dù họ... đập vỡ toàn bộ kỳ hạn giao hàng của anh cũng không sao?”

“Yên tâm đi, em đã hỏi ba mươi lần rồi.” Bruce vừa nói vừa cẩn thận kiểm tra đai lưng và vũ khí hạng nhẹ của mình.

“Được rồi...” Tôi than thở một câu, sau đó nói tiếp, “Đúng rồi, còn nữa, em từng giao thủ với Bane trong cổng thoát nước.”

“Sao?” Bruce ngẩng đầu nhìn tôi.

“Đúng vậy, hắn rất mạnh, cực kỳ mạnh.” Tôi nghiêm túc nói, “Em không đấu tay đôi với hắn, nhưng mà lúc đó em đã đoạt lấy một khẩu súng, sau đó nổ súng. Mà hắn chỉ nhờ phán đoán, lại tránh được toàn bộ viên đạn.”

“Em... là điểm xạ hắn?” sắc mặt Bruce có chút thay đổi.

“Chỉ bà bắn phá xung quanh mà thôi.” Tôi lắc đầu, “Nhưng em tin là bằng năng lực của hắn, cho dù là điểm xạ hắn, hắn cũng có thể tránh thoát ít nhất hai phát đầu.”

Bruce nhấn chặt lông mày.

Tôi lấy mũ giáp dơi, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó giúp anh đội, “Tóm lại, anh nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa, tình hình sức khỏe của anh bây giờ tuyệt đối không đủ để đối đầu trực tiếp với... Cho nên, không thể cậy mạnh.”

Anh gật đầu, không nói nữa, nhưng sau khi đội mũ giáp, cả người anh như đều thay đổi, khí chất trầm mặc ổn định như núi tỏa ra, làm cho người ta tin tưởng rằng cho dù anh ngủ đông yên lặng tám năm, anh vẫn là thần bảo vệ một ngàn hai trăm vạn người dân thành phố, vĩnh viễn không thể thay thế, vĩnh viễn là cường đại nhất.

Chung quy anh sẽ cường đại lên một lần nữa, giống như phượng hoàng niết bàn dục hỏa trùng sinh, cực khổ đối với anh mà nói, chính là món quà che đi sự trần tục mà ông trời ban cho anh.

Ông lão Alfred ở bên cạnh trầm mặc nhìn chúng tôi, ông ấy nhìn chăm chú vào Bruce, cực kỳ sầu lo.

Tôi biết ông ấy đang lo lắng điều gì, cũng nghĩ tới không lâu sau, dựa theo nguyên tác, ông ấy sẽ từ chức, rời khỏi Bruce.

... Thôi, hiện tại không quan trọng nhiều như vậy.

Chúng tôi đi xuống lòng đất, ngồi trên xe Dơi, lao ra thác nước. Mục tiêu, nơi giao dịch chứng khoán của thành phố Gotham.

Spoi:

“Cô muốn phần mềm tẩy án đó” tôi nói, “Trên thực tế, nó quả thật tồn tại.”

“Cô nói dối” Miêu Nữ cười nhạo, “Dagget xuất tiền mua nó, sau đó tiêu hủy, trên đời này sẽ không còn cái thứ hù người ta như thế nữa.”

“Dagget chỉ là vô danh tiểu tốt, hắn không biết gì cả” tôi ngẩng cằm lên, “Mà Người Dơi, anh ấy lại không nói dối.”

“... Ý cô là trong tay Người Dơi có phần mềm đó?” mắt Selina sáng rực lên.

Tôi gật đầu.

“Được rồi, nói với tôi điều kiện của các cô đi.”

64. Chương 64

Xe Dơi đỗ ở dưới cầu vượt gần nơi giao dịch chứng khoán, người đi đường ở đây rất thưa thớt, hơn nữa cũng là nơi cướp bóc hoành hành.

Tôi nghiêng người hôn anh, hai người đều đeo mặt nạ, cái mũi bằng kim loại đụng vào nhau, phát ra tiếng vang kít kít.

“Cẩn thận.” Hai người đồng thanh nói, rồi không nhìn được nhìn nhau cười.

Tôi mặc xong tất cả trang bị, xoay người xuống xe, Bruce lo lắng lại dặn dò một câu: “Nhớ giữ liên hệ.”

Tôi quay đầu lại, làm tư thế chào trong quân đội nước Mỹ, “Yên tâm đi, chỉ huy, còn nữa, không được cậy mạnh!”

Khóe miệng lãnh ngạnh dưới mặt nạ Người Dơi kéo ra một nụ cười tươi.

Lúc này đã là gần chạng vạng, bầu trời thành phố Gotham tối dần, đèn hoa vừa lên, nhưng trên đường cái không hề yên tĩnh, thỉnh thoảng hay nghe thấy tiếng còi cảnh sát xa xa truyền đến, tiếng loa, thậm chí còn có tiếng đầu súng.

Nhưng tôi lái xe Dơi rêu rao khắp nơi, nhanh chóng vung mấy thứ này ra xa đằng sau, ước chừng chưa đến 20 phút liền chạy tới dưới tòa nhà công ty mà John Dagget lấy quỹ.

Ừm... Thoạt nhìn vẫn chỉ là một tòa nhà cao tầng rất khí phách thôi. So với cao ốc Wayne thì vẫn còn kém mấy ngàn mấy vạn lần như vậy mà thôi.

Tôi đỗ xe máy ở một góc nhỏ âm u, sau đó ngồi chờ Miêu Nữ xuất hiện. Ở cửa hàng bên kia đường cái, trong tủ kính có đặt tivi, hơn chục cái màn hình TV cùng truyền hình trực tiếp vụ bắt cóc ở nơi giao dịch chứng khoán thành phố Gotham, bên dưới còn có mấy chữ to: “Người Dơi đã trở lại?”

Nhìn Bruce lái xe, áo choàng màu đen ở sau người bay phấp phật, tốc độ cao phi trên đường, tôi không khỏi vui mừng rơi nước mắt.

Bỗng nhiên, trên cao đỉnh đầu truyền đến một trận âm thanh máy móc hoạt động, tôi ngẩng đầu nhìn, thấy dây kim loại bám vào sườn tòa nhà đang cấp tốc rơi xuống, trên dây còn có hai người, một người nằm, một người đứng, tóc dài bay lên có vẻ oai hùng hiên ngang.

Quả nhiên là Miêu Nữ và Dagget!

Đoán rõ nơi bọn họ hạ xuống đất, là một sân thượng ước chừng cao hơn mười tầng, tôi bấm nút bấm dây thừng từ đai lưng ra bám lên sân thượng ấy, sau đó nhấn thêm một cái, cả người trực tiếp bị kéo lên.

Kế tiếp chính là trốn ở chỗ này, chờ Miêu Nữ bị vây công rồi thật phong cách nhảy xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Quả nhiên, không qua bao lâu sau, một đám vệ sĩ của Dagget or thủ hạ của Bane? liền cầm súng xông lên sân thượng, bắt đầu bao vây Selina.

Selina uy hiếp Dagget, vừa chậm rãi lùi vừa kêu to: “Lui ra sau!” Cô ấy lên đạn súng lục, chỉ vào huyết thái dương của Dagget, “Tôi không đùa đâu!”

Đáng tiếc đám người kia căn bản không phải thủ hạ của Dagget, đương nhiên bọn chúng sẽ không quan tâm đến tính mạng của tên ‘bao cổ’ này.

“Bọn chúng sẽ không để ý đâu, mỹ nữ.” Tôi rất nhàn nhã rất phong cách nói, sau đó nhảy từ chỗ ẩn thân xuống.

Selina lập tức quay đầu, nhìn thấy tôi, mắt lập tức sáng lên: “Là cô!”

Đúng lúc này, những người đó đã xông tới, tôi tung một cước đá mạnh cổ tay của một người đang cầm vũ khí, lại tung một đấm đánh ngã một tên khác, thuận tiện khiêng thân thể hắn lên xoay tròn làm gậy đánh, chỉ chốc lát đã đánh gục tên tiếp theo.

Bên kia Miêu Nữ cũng giải quyết vài tên, nhưng khi cô ấy cầm khẩu súng nhắm ngay một người, tôi đã xông đến, một tay đoạt lấy súng trong tay cô ấy. Súng lục đó không cẩn thận bị bóp cò, viên đạn bắn vào không giáp chỗ đạn trước ngực tôi khiến nó bị hãm xuống, tôi lại không có cảm giác gì.

“Cô đang đùa sao!?” Miêu Nữ tức giận hô to.

“Cô vẫn thô lỗ như vậy, quý cô” tôi cũng không quay đầu lại nói, “Không được nổ súng!”

“Vậy thì còn gì vui nữa?” Miêu Nữ tròn tròn đôi mắt hạnh phúc xinh đẹp.

Nhưng mà đúng lúc này, một viên đạn bắn xuống dưới chân chúng tôi, làm dậy lên một chuỗi tia lửa, tôi ngẩng đầu nhìn, trên sân thượng bên kia đã có một đám người của Liên minh Bóng tối đang đánh úp lại, Bane cao to đeo mặt nạ bảo vệ, vừa làm động tác kinh điển – đặt hai tay lên cổ áo, vừa đi thông thả về phía chúng tôi.

“Ôm chặt lấy tôi!” Tôi kéo Selina một phen, ôm eo cô ấy vào trong ngực, sau đó bắn dây thừng ra, dây mang chúng tôi cấp tốc trượt từ mái nhà xuống dưới đất.

... By the way, eo Miêu Nữ thật nhỏ ngực thật lớn thật mềm a ôi hì hì ( ) nước miếng

May mà người tới cứu cô ấy là tôi mà không phải Bruce __(:3 __

Lập tức là tới mặt đất, vừa khéo là chỗ tôi đỗ xe Dơi, tôi xoay người lên xe, Miêu Nữ không nói hai lời, ngoan ngoãn nằm sấp sau lưng tôi, gắt gao ôm eo tôi, tôi khởi động lên, xe máy tuyệt trần bay đi.

Ước chừng chạy được vài km, tôi thấy truy binh hắn là không đuổi kịp, nên chậm chậm dừng xe.

“Cám ơn ~” Miêu Nữ tung một nụ hôn gió với tôi, lủi loát xuống xe định đi mất.

Tôi nhanh chóng đứng trước mặt cô ấy, chằm chằm từ ngữ, âm thanh khàn khàn nói: “Tôi biết cô muốn thứ gì.”

“Hm?” Selina nhú mày.

“Cô muốn phần mềm tẩy án đó” tôi nói, “Trên thực tế, nó quả thật tồn tại.”

“Cô nói dối” Miêu Nữ cười nhạo, “Dagget xuất tiền mua nó, sau đó tiêu hủy, trên đời này sẽ không còn cái thứ hù người ta như thế nữa.”

Lúc cô ấy nói lời này, trong đôi mắt xinh đẹp toát ra một tia thương cảm hiềm thấy.

“Dagget chỉ là vô danh tiểu tốt, hắn không biết gì cả” tôi ngẩng cằm lên, “Mà Người Dơi, anh ấy lại không nói dối.”

“... Ý cô là trong tay Người Dơi có phần mềm đó?” mắt Selina sáng rực lên.

Tôi gật đầu.

“Ở nơi nào? Cô có thể...” Miêu Nữ vội vàng đặt câu hỏi, sau đó lập tức ngừng lại, tao nhã quỵr rừ cười, “Được rồi, nói với tôi điều kiện của hai người đi.”

“Cho tôi cách liên hệ với cô, trợ giúp chúng tôi, không đòi đầu với chúng tôi, nhất là... không được đứng về phía Bane.” Tôi nghiêm túc nói ra quyết định đã sớm tính kĩ.

Miêu Nữ chớp chớp mắt, “Thân ái, yêu cầu của cô thật không ít chút nào.” cô ấy mở tay ra, “Hm, về mặt thượng đế, đây tuyệt đối là một vụ mua bán không công bằng.”

Bà chị Miêu Nữ, chị đã xem thường năng lực BUFF của nữ chủ Mary Sue rồi! __(:3 __

“Nhưng cô không chọn” tôi bình tĩnh khoanh hai tay lại, “Chẳng phải là chúng tôi rất muốn cô hỗ trợ, nhưng nếu cô muốn lấy cái phần mềm ấy, thì chỉ có thể xin Người Dơi giúp đỡ.”

Nụ cười bên môi đỏ mọng của Selina dần dần biến mất, cô ấy rũ mắt xuống, lông mi dài chạm vào vành mắt nạ dưới, nhẹ nhàng rung động, như đang suy xét chuyện gì cực kỳ khó xử.

“Tôi... Tôi sẽ suy nghĩ. Trước khi tôi quyết định, tôi sẽ không trợ giúp các cô, nhưng cũng sẽ không đứng về phía Bane.” Miêu Nữ lo lắng nửa phút, cuối cùng nói.

“Vậy tôi sẽ chờ câu trả lời của cô.” Tôi gật đầu.

“Chúng ta gặp lại sau nhé, dơi nhỏ đáng yêu ~” Miêu Nữ cười hì hì lại ném cái hôn gió với tôi, rồi định chạy đi.

“Selina Kyle.” Mắt thấy cô ấy sắp biến mất, tôi lại cực kỳ phong cách một lần nữa trầm giọng gọi tên cô ấy lên.

Miêu Nữ quay đầu lại, trong mắt có một tia kinh ngạc, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Cô... Làm sao cô biết...”

“Đừng làm chuyện gì hại đến Bruce Wayne.” Tôi nhắc nhở một câu.

Miêu Nữ hơi sững sốt, sau đó mỉm cười, “Ồ... Anh công tử nhà phú gia có người bạn lợi hại thật.”

“Nhớ kỹ lời hứa của cô.” Tôi không nói gì nữa, xoay người lên xe máy, phi về nhà.

Tôi và Bruce hội hợp ở chỗ cũ, hai chiếc xe máy Dơi lắp ráp thành xe ô tô Dơi, sau khi ngồi vào, liền trực tiếp bay lên, bay quanh thành phố Gotham một vòng, thấy đã bỏ rơi được xe cảnh sát và phi cơ trực thăng, mới bay về phía biệt thự Wayne.

“Hết thấy thuận lợi chứ?” Anh hỏi.

“Hoàn hảo, còn anh?” Tôi nhìn anh từ trên xuống dưới, không thấy có vết thương gì rõ ràng, mới nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng chỉ là cuộc chiến đấu quy mô nhỏ, anh sẽ không bị thương nặng gì, nhưng vẫn không nhìn được lo lắng.

Bruce trầm mặc một hồi, tháo mặt nạ xuống, thở một hơi dài.

“Bane cường hãn hơn anh nghĩ rất nhiều” anh cau mày nói, “Anh phải mau chóng khôi phục trạng thái tám năm trước mới được... Không, phải mạnh hơn hồi ấy, mới có thể xử lý được hắn.”

Tôi gật đầu, trong lòng đã tìm đối sách. Chẳng lẽ cứ dễ như trong phim, Người Dơi bị Bane bẻ gãy lưng sau đó ném vào ngục giam trong lòng đất chịu gần năm tháng tra tấn? Tuyệt đối không thể để nó xảy ra. Đã có nữ chủ Mary Sue như tôi ở đây, làm sao có thể để nam chủ nhà tôi chịu tội như vậy nữa?

Nhưng mà... ý chí và thể năng của Bruce quả thật được tăng lên cũng nhờ vì có ngục giam ấy tôi luyện, Bruce mới có thể dẫn dắt nhân dân thành phố Gotham trong trận chiến cuối cùng, hoàn toàn đả bại thể lực của Miranda và Bane.

Vậy... rốt cuộc phải làm thế nào mới tìm được phương pháp vừa khiến anh bớt chịu khổ hơn, lại có thể đạt tới hiệu quả khôi phục ấy?

... Nhưng mà trời ạ muốn trở nên mạnh hơn thì sẽ phải chịu khổ đây là chân lý mãi mãi không thay đổi!

Còn muốn dễ dàng khôi phục thậm chí còn mạnh hơn trước kia, thì đúng là đang kể chuyện cười mà!

Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, đành phải thở dài quyết định tạm thời đặt sang một bên, dù sao còn ba, bốn ngày nữa mới tới ngày Bane phong tỏa thành phố, chỉ mong ở trong khoảng thời gian này, có thể xuất hiện chuyển cơ nào có.

Dù sao... Mặc kệ Bruce đi đâu, dù có là ngục giam trong lòng đất, tôi cũng không tách khỏi anh ra là được.

Xuyên qua thác nước trở lại căn cứ, lúc xe hạ xuống, tôi nhìn thấy ông lão Alfred ngưng trọng nhìn chúng tôi.

Lòng tôi trầm xuống, thứ nên đến vẫn sẽ đến.

“Lão gia Wayne, tôi thông qua máy theo dõi và TV tiếp sóng, xem toàn quá trình vụ bắt cóc” ông lão nghiêm túc mở miệng, “Ngài phải biết rằng, tên lính đánh thuê Bane này là một đối thủ rất mạnh mẽ, năng lực và tốc độ của hắn, tôi thấy rõ được rằng hắn vì tín ngưỡng mà chiến đấu...”

“Tôi biết hắn rất mạnh, tôi cũng biết hiện tại tôi còn chưa đánh bại được hắn.” Bruce hơi mất kiên nhẫn, vừa đi tới đi lui cời trang bị, vừa nói ứng phó.

Tôi yên lặng đứng ở một bên nhìn.

“Không sai, ngài biết, cô Vera cũng biết, nhưng có ích lợi gì không? Hai người cùng hợp sức cũng không đánh lại được hắn!” Alfred hiếm khi lộ ra biểu cảm phần nộ như vậy.

Tôi nuốt nước miếng, đây không phải là đang phê bình Bruce Wayne sao, sao lại ‘tiện thể’ cả tôi thể ==

“Tôi sẽ gọi điện thoại cho Fox, hắn là ông ấy đã sửa sang lại xong chuyện cổ phiếu và kỳ hạn giao hàng rồi” Bruce hiển nhiên không ý thức được Alfred tức giận rất nghiêm trọng, trái lại còn nói, “Lát nữa tôi muốn gặp ông ấy, nếu có thể, tôi cần ông giúp tôi...”

“Lão gia Wayne!” Alfred đột nhiên nói to, tôi cơ hồ bị ông ấy làm cho phát hoảng, Bruce cũng dừng lại, quay đầu nhìn về phía ông ấy.

“Tôi nuôi nấng cậu lớn lên, dạy cho cậu đạo lý làm người, nhưng tôi không muốn tự tay mai táng cậu... Tôi đã tiến bước rất nhiều người nhà Wayne rồi.” trong lời nói của ông lão bắt đầu mang theo một chút giọng mỉa.

“... Ông muốn rời khỏi tôi sao?” Bruce sửng sốt một hồi, chậm rãi hỏi.

“Hiện giờ ngài có được tài phú, danh dự, địa vị, ngài cũng đã vì thành phố Gotham mà trả giá tất cả, tôi không rõ ngài còn đang tranh cái gì.” Alfred gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt Bruce, “Ngài không còn là Người Dơi nữa, hãy sống cuộc sống của một người bình thường đi, cô Vera cũng đã trở lại, tình yêu mỹ mãn đã được ngài thu vào trong túi rồi, hiện tại ngài hoàn toàn có thể sống bình thường không phải sao?”

Tôi mím môi, rũ mắt xuống.

Tuy ông lão Alfred đã một tay nuôi lớn Bruce, tuy rằng ông ấy thật sự thương anh, nhưng mà... ông ấy chỉ hiểu biết Bruce Wayne, ông ấy không hiểu hàm nghĩa chân chính của từ “Người Dơi” này.

Nếu không thể tiếp tục bảo vệ thành phố, thì Người Dơi không còn ý nghĩa tồn tại nữa; nếu vì chính nghĩa gặp nguy hiểm mà không quan tâm đến, thì Người Dơi không còn tồn tại nữa, có lẽ lúc ấy Bruce Wayne vẫn còn sống, nhưng anh sẽ phải trải qua tuổi già đầy khổ sở và hối hận.

Tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy Bruce như vậy.

“... Thành phố hiện giờ đang rất nguy hiểm, mục đích của bọn Bane kia, chúng ta còn chưa rõ ràng, bây giờ vẫn chưa thể...” Bruce muốn giải thích.

“Vậy thì tôi sẽ từ chức! Nếu vĩnh viễn rời khỏi ngài là có thể khiến ngài hiểu ra sống sót mới là chuyện quan trọng nhất” ông lão nói to, “Thì tôi sẽ không chút do dự làm như thế!”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Kỳ thực khi xem phim đến đoạn này, liền cảm thấy... ông lão Alfred thật sự không đủ hiểu biết Người Dơi

Có lẽ ông ấy rất hiểu Bruce Wayne, nhưng đối với Người Dơi... có lẽ ông ấy chỉ là bị sự quan tâm của người cha đối với con trai or cháu che mờ mắt _(:3) _

Ông ấy yêu Bruce giống như yêu cốt nhục của mình vậy, cho nên đương nhiên là chết cũng không đồng ý Người Dơi vì thành phố này mà hy sinh bản thân.

Spoi:

“Alfred... Chớ đi” tôi ra vẻ suy yếu, vô lực nói, “Bru... Bruce và tôi đều cần ông.”

“Không, hai ngài hiển nhiên đều không cần tôi nữa.” Ông lão kiêu ngạo trả lời.

Bruce nắm tay tôi rất chặt.

Thấy ông lão rất cường ngạnh, tôi thở sâu, lớn tiếng nói: “Nhưng mà đứa trẻ trong bụng tôi cần ông mà!”

65. Chương 65

Sắc mặt Bruce tái nhợt, ánh mắt kinh ngạc, bi thương, không dám tin, sắc mặt ông lão Afred xanh mét, tức giận không nhẹ, ánh mắt quẩn luyện cùng đau lòng, hình như có chút... nộ kỳ bất tranh*?

*(Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phần nộ và tiếc nuối. (Nguồn: yuconuong.wordpress))

“Từ giờ trở đi, tôi từ chức, ngài Wayne. Tôi sẽ đi sắp xếp hành lý ngay.” Afred cứng rắn cúi người một cái, rồi xoay người sải bước đi về phía thang máy để ra khỏi động.

Bruce ngây ngốc nhìn bóng lưng Afred, há miệng thở dốc muốn nói điều gì, lại vẫn nhắm lại, sắc mặt suy sụp lại khổ sở.

Tôi ở bên cạnh đã gấp gáp đến độ phát khóc.

Trời ạ! Ông lão Afred tuyệt đối không thể đi! Sự đả kích này không thể lớn hơn được nữa!

Nhưng mà mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện quá, tôi chưa kịp nghĩ đối sách! Hiện tại nên làm cái gì bây giờ! Trong tình hình cấp bách này, ông lão mà tức giận thì dù có nói đạo lý lớn khẳng định cũng vô dụng!

Động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý* gì gì cứ đứng sang một bên trước đã! Trước hết phải nghĩ biện pháp lưu ông lão lại rồi nói sau!

*(dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động)

... Những lúc như thế này, vẫn chỉ có thể đánh bất ngờ để thắng.

Mắt thấy ông lão chạy tới cửa thang máy, tôi liếc Bruce một cái, nhướn mày nảy ra ý hay.

“A... nôn nôn nôn...” tôi khoa trương quát to một tiếng, sau đó nâng tay che miệng lại, ngồi bệt xuống đất, phát ra vài tiếng nôn khan khổ sở.

Bruce và Afred đều bị kinh ngạc.

“Vera! Vera, em sao thế?” biểu cảm trên mặt Bruce từ bi thương chuyển thành hoảng sợ, ba bước cũng làm thành hai bước chạy tới, một phen ôm tôi vào trong ngực, tay đỡ gáy tôi.

Afred cau mày hơi do dự, cuối cùng cũng đi tới, hơi hơi cúi người nhìn tôi. Tuy rằng vẫn giận dữ, nhưng tôi có thể nhìn ra ánh mắt ông ấy thân thiết.

Vì thế tôi tiếp tục liều nghiệm mặt tiếp tục giả vờ.

“Afred... Chớ đi” tôi ra vẻ suy yếu, vô lực nói, “Bru... Bruce và tôi đều cần ông.”

“Không, hai ngài hiển nhiên đều không cần tôi nữa.” Ông lão kiêu ngạo trả lời.

Bruce nắm tay tôi rất chặt.

Thấy ông lão rất cường ngạnh, tôi thở sâu, lớn tiếng nói: “Nhưng mà đứa trẻ trong bụng tôi cần ông mà!”

Nói xong, tôi còn muốn nhỏ vài giọt lệ cho hợp với tình hình, đáng tiếc cố gắng vài lần cũng không làm được, đành phải trang mô tác dạng chôn mặt vào lòng Bruce nức nở vài cái.

Nhưng mà Bruce và Afred đã bị dọa.

Afred còn chưa nói gì, Bruce đã không lạnh nhạt nổi, anh cơ hồ lập tức ôm ngang tôi lên, sắc mặt từ hoảng sợ lo lắng bi thương ngược lại trở thành kinh ngạc mừng như điên cực hạn, mặt đỏ bừng muốn khóc không khóc được muốn cười không cười được, nói chuyện cũng lắp bắp : “Đứa, đứa trẻ? Vera... Em, ý em là...”

Tôi cảm nhận được cánh tay anh ôm tôi đang run nhè nhẹ, tôi nghĩ nếu không phải một chút lý trí cuối cùng của anh báo cho anh nên suy nghĩ cho cơ thể của tôi, thì rất có khả năng anh đã sớm tung tôi lên giữa không trung rồi.

“Đúng vậy, thứ hai tuần trước, do em không có kinh nguyệt, cho nên lên đi bệnh viện làm kiểm tra, đã... đã hoài ba tuần rồi.” Tôi xấu hổ cười cười với anh.

Biểu cảm của Afred cũng thay đổi, từ vẻ mặt kiêu ngạo bi phần chuyển biến thành hiện tại... dở khóc dở cười như đắm một quyền vào vải bông vậy.

Ông há miệng thở dốc, chưa nói được gì.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của tôi, hai mắt tôi cuối cùng hơi ngập nước, vì thế tôi gắt gao nhìn ông ấy, không ngừng cố gắng: “Afred, tôi xin ông, tôi xin ông đấy... Đừng rời khỏi chúng tôi lúc này được không, được không? Please~~ ”

Bruce ôm tay tôi căng thẳng, cũng ngừng đầu nhìn Afred.

Afred sửng sốt vài giây, rồi cực thở dài.

Mười phút sau, cả người tôi giống như hoàng thái hậu, bọc thảm đẹp đẽ quý giá dựa vào trên giường lớn thoải mái. Hai đại tổng quản Tiểu Bru Tử và Tiểu Af Tử hầu hạ ai gia rất tri kỷ.

Ông lão Afred ra ra vào vào đi lại vội vàng, bưng cho tôi tới các loại sữa hồng trà bánh ngọt bánh thịt, Bruce ở bên cạnh lên mạng, vừa tìm đọc các loại tri thức nuôi trẻ vừa xem đồ dùng trẻ sơ sinh trên EBAY, nhìn nửa ngày mới đột nhiên bật dậy: “Anh hồ đồ quá đi mất! Sao anh có thể sử dụng cái loại hàng online không đáng tin này để mua cho con của chúng ta chứ? Vera, em chờ anh một chút, anh đi mua công ty sản xuất đồ trẻ em XX ngay...”

Tôi nuốt nước miếng, mắt thấy Afred lại ra ngoài, tôi nhanh chóng vẫy tay với Bruce: “Cái tên Qua Oa Tử* kia mau lại đây!”

* (“Qua oa tử” bình thường là từ thuộc địa phương Tứ Xuyên, Trùng Khánh, là một câu thien ngoài miệng mà người dân thường nói, không khen chê, là câu đùa giỡn mắng ngốc nghếch một cách thân thiết, “Qua” cũng có thể làm tính từ, tương đương với “ngốc”, “ngớ ngẩn”)

Bruce giống như một chú chó săn lông vàng vui vẻ chạy tới, vẻ mặt hạnh phúc ngồi trên thảm bên giường, còn dụi đầu vào cánh tay tôi, chỉ kém kêu ư ử thoải mái.

Tôi nhìn anh hạnh phúc đến mức như toát bong bóng, nhất thời có chút không đành lòng làm anh đối mặt với chân tướng tàn khốc, nhưng nghĩ nghĩ, lại thấy lực sĩ chân chính thì phải có gan đối mặt với cuộc sống thâm đậm, vì thế ho vài cái, nghiêm túc nói: “Bruce, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Em cứ nói đi, em yêu.” Bruce mỉm cười nhìn tôi.

Tôi lại nuốt nước miếng, do dự một phen, cuối cùng vẫn gian nan mở miệng: “Em... thật ra em không mang thai.”

“...” Bruce vẫn còn cười tươi.

“Cái ấy... Vừa rồi em chỉ là vì muốn giữ lại Afred” tôi cười ha ha với anh, “Kể sách tạm thời ấy mà, anh biết đấy.”

“...” biểu cảm hiện tại của Bruce trông giống như chú chó săn lông vàng bị chủ nhân vứt bỏ.

“Moah moah!” Tôi hôn lên cổ anh một cái, “Về sau rồi sẽ có mà!”

“... Anh, anh... Vera... Thật là...” Bruce sửng sốt ba giây, vẻ mặt mới dần dần bình thường, hơi cười khỏ, “Em thật là... khiến anh... Trời ạ...”

Tôi nhìn một bên mặt của anh, trong lòng rất hiểu được tâm tình từ mừng như điên ở nơi cao nhất nhảy mất bị rơi xuống đến mức thảm thối tuyệt vọng, tôi lại càng áy náy bất an, “Cái này... em... rất xin lỗi, nhưng lúc đó em không thể nghĩ được biện pháp nào khác cả...” Tôi nhỏ giọng nói.

“Không sao... Anh hiểu em mà. Nếu là anh, những lúc như vậy, anh cũng không thể nghĩ được biện pháp nào tốt hơn.” Bruce hít một hơi thật sâu, đứng lên, cúi người hôn lên đỉnh đầu tôi, “Nhưng vừa rồi anh thật sự... thật sự sung sướng.”

Tôi kéo tay anh đến bên miệng cắn một cái, muốn nói thêm vài câu trấn an + xin lỗi, lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, vì thế nhanh chóng nhỏ giọng nói: “Afred đã trở lại, đừng lộ ra dấu vết, chờ chúng ta khuyên được ông ấy rồi nói sau!”

Bruce gạt đầu, ho nhẹ một tiếng, sau đó nhanh chóng ngồi vào mép giường, dán đầu lên bụng tôi, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Kìa, Vera, hình như anh nghe thấy con cử động! Anh cảm thấy con đang đá anh kìa! Thượng đế!”

Tôi dịu dàng đánh đầu anh một cái: “Ngốc, anh nói gì thế, con còn chưa được một tháng đâu, anh có thể nghe thấy cái gì chứ.”

Lúc Afred đẩy toa ăn vào, nhìn thấy đôi vợ chồng ân ái.

Tôi nhìn thấy khoe miệng ông lão cũng nhu hòa nhắc lên.

Bruce nhìn thấy Afred bước vào, cũng ngồi thẳng lên, mặt cũng cứng lên, hiển nhiên vẫn nhớ tới không khí không thoải mái lúc trước.

Afred cũng không nói gì, chỉ im lặng lấy các thứ trên toa ăn đặt lên bàn, trong phòng trầm mặc xấu hổ.

Tôi ho một tiếng, “Afred, tôi có thể nói chuyện riêng với ông không?”

Afred quay đầu, có chút kinh ngạc liếc tôi một cái, sau đó hơi cúi thấp người, “Đương nhiên, thưa cô.”

Tôi và Bruce liếc nhau, anh nhẹ nhàng nắm tay tôi, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng, còn đóng cửa.

Tôi nhìn thấy Afred vẫn còn kính cẩn đứng đó, nhất thời ở trên giường ngồi không yên, nhanh chóng nhảy xuống ghế dựa, khiến ông lão bị dọa, nhanh chóng tỏ vẻ tự ông đến là được rồi.

Cuối cùng, hai người mặt đối mặt đều ngồi xuống.

Tôi châm chước từ ngữ một chút, rốt cục vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Afred, tôi có thể cam đoan với ngài, Bruce tuyệt đối sẽ không sao.”

Afred chau chau lông mày, nhìn có vẻ nhu hòa nhưng kì thực cường ngạnh nói: “Thật vậy sao? Ngài cam đoan như thế nào được?”

Tôi khề cần môi, lại nói dối thêm một câu vốn đã suy nghĩ kĩ: “Lấy danh nghĩa của một người mẹ. Tôi sẽ không để con của tôi mất cha.”

Về mặt của Afred có một chút buông lỏng.

Tôi nhìn thấy có tác dụng, nhanh chóng cố gắng không ngừng nói: “Ngài là người nuôi nấng Bruce lớn lên, Trung Quốc chúng tôi có một câu nói, ‘Ăn sinh thành không bằng ân nuôi dưỡng’, ngài giống như cha của Bruce vậy, con của chúng tôi cũng sẽ coi ngài như ông nội của mình.”

Afred hơi ngây ngẩn, đôi mắt hơi ướt, tựa hồ đang tưởng tượng một đám trẻ con đáng yêu đang vây quanh dưới gối mình gọi ông nội.

Tôi thấy ông không nói gì, đành phải lại cười hì hì bổ thêm một câu: “Mà, nếu ngài muốn được gọi là ‘cụ nội’, cũng hoàn toàn được Aha ha!”

Afred lại thất thần vài giây, cuối cùng thở dài một tiếng: “Cô Vera, ngài đã nói như vậy... Vậy thì ngài cũng nên rõ ràng, tôi cực kỳ không đồng ý để lão gia đi vào nguy hiểm.”

Tôi gật đầu, vươn tay nắm lấy bàn tay già nua của ông ấy, “Tôi biết, Alfred, nhưng tôi thấy, ngài như vậy chỉ là do quá quan tâm nên suy nghĩ hay bị loạn, ngài bị lòng yêu thương Bruce che mờ mắt, thế cho nên cũng khiến ngài không thấy rõ thực lực thực sự và điểm mấu chốt của anh ấy.”

Alfred ngẩng đầu nhìn tôi.

“Tôi cũng yêu anh ấy, hơn nữa tôi có tự tin rằng tình yêu của tôi không hề ít hơn ngài” tôi nghiêm túc nói, “Nhưng tôi yêu anh ấy, cho nên tôi rất hiểu biết anh ấy. Tôi đã giao thủ với Bane, hẳn tuy rất mạnh, nhưng đó chỉ là sự cường hãn trên thân thể, quả thật hẳn cũng có sự tín ngưỡng của riêng hẳn, nhưng loại tín ngưỡng này là hẹp, là bất công, là hắc ám, không phải là chính nghĩa. Thực lực của Bruce hiện tại tuy đã yếu đi, nhưng trái tim anh ấy từ trước tới giờ vẫn không hề thay đổi.”

“Mục đích của Bane là hủy diệt, mà điều Bruce theo đuổi lại là tân sinh. Sau lưng Người Dơi chính là 1200 vạn người dân thành phố Gotham, thậm chí toàn bộ nước Mỹ! Liên minh Bóng tối sao có thể chống lại nổi anh ấy? Liên minh Bóng tối làm sao có thể thắng được?”

“Nhưng mà...” Alfred có chút kích động, “Đến bây giờ thành phố vẫn chưa hề hay biết gì! Bọn họ vẫn luôn cho rằng lão gia là hung thủ giết người! Tất cả chúng ta hiện giờ và cả chính nghĩa hòa bình đều được thành lập trên lời nói dối!”

“Nói dối chung quy chỉ là nói dối, tuyệt đối không có khả năng lưu truyền vĩnh viễn.” Tôi mỉm cười nói, “Tôi tin, sẽ không bao lâu sau, tất cả mọi người đều sẽ rõ ràng chân tướng.”

Alfred có vẻ xúc động, nhưng đôi mắt ông ấy nhìn tôi vẫn còn sự khó hiểu và một chút thất vọng: “Cô Vera, tôi không rõ... ngài cũng yêu lão gia, chẳng lẽ ngài lại nhẫn tâm nhìn cậu ấy đi mạo hiểm, đi chịu chết?”

“Tôi nói rồi, Bane không có khả năng thắng, nếu hẳn muốn hủy diệt thành phố, thì tức là đang tuyên chiến với toàn nước Mỹ, toàn thế giới, thậm chí toàn nhân loại...”

“Bane không có khả năng thắng, nhưng lão gia cũng không nhất định có thể sống sót! Chẳng lẽ nhất định phải dùng đứa trẻ này chết đi để đổi sự thắng lợi trong trận chiến đấu này? Để thành phố đắm lên thi thể cậu ấy tiếp tục sống hạnh phúc?” ông lão Alfred hơi kích động.

“Vì sao ngài cứ cho rằng Bruce nhất định sẽ chết? Ở trong lòng ngài, anh ấy yếu ớt như vậy, làm người ta không thể yên lòng như vậy sao?” Tôi cũng có chút không kiềm chế được cảm xúc, “Tôi từng cùng Bruce lưu lạc thế giới bảy năm, cũng từng cùng nhau sống sót còn trốn ra khỏi ngục giam Bhutan và tu viện Bóng Tối, tuy rằng tôi không ở cạnh anh ấy lâu như ngài, nhưng mà tôi và anh xuất sinh nhập tử, tôi tự nhận là những gì tôi cùng anh ấy trải qua tuyệt đối không thiếu hơn ngài!”

“Cho nên, tôi có tin tưởng tuyệt đối về anh ấy, anh ấy có thể sống sót, đánh thắng trận đánh này một cách tuyệt vời nhất!” Tôi ngẩng cằm lên, lớn tiếng nói.

Alfred ngây ngẩn nhìn tôi, nhất thời không nói ra lời.

“Huống chi...” Tôi cẩn thận quan sát vẻ mặt ông lão, cảm thấy sắp thành công, vì thế nhanh chóng bổ thêm một nhát cuối cùng, “Nếu chuyện lần này không để anh ấy đi giải quyết, thì từ giờ đến khi về già, anh ấy đều sẽ phải khổ sở hối hận. Huống chi lúc trước, khi ngài Wayne và phu nhân qua đời, chẳng phải ngài đã nói rằng vĩnh viễn sẽ không rời khỏi Bruce sao?”

Ông lão Alfred khựng lại ba giây, cuối cùng thở dài, bại trận.

Tôi âm thầm giơ tay chữ V lên.

66. Chương 66

Quan niệm dưỡng thai của phương Tây đúng là khác với phương Đông, ông lão Alfred tuy chiều cổ tôi hơn mọi khi, nhưng cũng không hạn chế tôi hoạt động, còn tỏ vẻ vận động nhiều mới giúp thai nhi khỏe mạnh.

Tôi và Bruce chỉ có thể nhìn nhau cười khố, cảm thấy sự hiểu lầm này nháo hơi lớn, không biết lúc nào mới giải được.

Thế là chúng tôi vượt qua một đêm vừa đau cũng vừa vui vẻ, Bruce còn gọi một cuộc điện thoại cho Fox, thảo luận về vấn đề cổ phiếu tài chính.

Hiệu suất của đám Bane và Dagget rất cao, theo lý thuyết, ngày thứ hai sau ngày xảy ra án cướp bóc nơi giao dịch chứng khoán, hẳn chính là ngày Bruce phá sản.

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, Fox tự mình tới cửa, đặt một tờ báo chí lên bàn cơm của chúng tôi.

Cái tên giả vờ đưa báo nhưng thật sự là đến ăn cơm bám chính là như thế.

Tiêu đề in hoa to “Tỷ phú biến thành kẻ ăn xin, hoàng tử thành phố ngã xuống vũng bùn” hiện rõ trên trang báo đưa tin tập đoàn Wayne phá sản, ba dấu chấm than to vĩ đại sau tiêu đề biểu lộ tâm tình hưng phấn của vị chủ biên, tôi đọc mà chỉ kém thêm một lời bình “Hỉ, đại, phổ, bôn!”.

*(Tojikachan: hỉ đại phổ bôn nghĩa là người ta thích thú đến mức muốn chia sẻ với người khác để cùng vui vẻ, nguồn lamlamnhanha.wordpress.com)

“Xem ra nhân duyên của ngài Wayne trong công ty không được tốt lắm nhỉ.” Fox vui sướng khi người gặp họa.

Bruce không hề giận, còn mỉm cười cho thêm rất nhiều đường vào trong tách cà phê, sau đó đưa cho Fox, “Tóm lại, chuyện này làm phiền ông phải vất vả rồi, Lucius, việc chuyển dời tài sản đã xong chưa? Hẳn là sẽ không xảy ra sự cố gì chứ, tổn thất một chút cũng không sao, quan trọng là đừng để đối phương nhìn ra sơ hở.”

“Tôi làm xong cả rồi, cậu yên... phốc!” Fox vừa nhấp một ngụm cà phê liền phun ngay ra, trực tiếp độc hại ông lão Afred đang đứng đối diện, “Cậu... holy shit! Cậu Wayne, cậu nghĩ thế nào mà lại cho muối vào trong cà phê thế hả!”

Tôi và Bruce ở bên cạnh vất vả cố nén cười, ông lão Afred chậm rãi lấy khăn ăn lau áo dính đầy cà phê màu trắng, sau đó bưng đĩa bánh mì bất hạnh bị phun cà phê, đặt vào trong mâm của Fox, “Ngài Fox, đĩa bánh mì này là của ngài.”

Fox nhìn chằm chằm bữa sáng trước mặt, mặt đã đen lại càng đen.

Sau bữa sáng, bốn người ngồi thương nghị xem kế tiếp nên làm gì.

“Chậm nhất là chiều hôm nay, cuộc họp hội đồng quản trị sẽ được tổ chức, và cả toà án công chứng gì gì đó nữa, cậu Wayne, tính toán của cậu là...” Fox thận trọng nêu câu hỏi.

“Những thứ khác đều không quan trọng, hướng chỉ đó chỉ là gặp dịp thì chơi” Bruce đan mười ngón tay chống cằm, “Điều duy nhất khiến tôi lo lắng chính là chiếc máy nguồn năng lượng sạch kia.”

“Trong hạng mục này, cô Tate có được số cổ phần rất lớn trong công ty, cho nên tôi không thể hoàn toàn chuyển dời nó đi ra ngoài.” Fox bắt đầu nói.

“Thà rằng hủy diệt, cũng không thể giao cho cô ta.” Bruce gất gao nhăn mày lại, “Cái chết của nhà khoa học quốc tịch Nga kia rất kỳ quái, không chừng hiện giờ ông ta đang ở trong tay bọn chúng, thậm chí có khả năng bọn chúng đã nghiên cứu ra phương pháp chế tạo lò phản ứng hạt nhân rồi.”

Fox và Afred sầu lo, cũng nghĩ như vậy.

Tôi ho nhẹ một tiếng, về mặt thâm trầm nói ra suy nghĩ trong lòng: “Kỳ thực... Em cảm thấy... có thể tạm thời giao chiếc máy kia cho cô Tate.”

Ba người đàn ông cùng nhau quay đầu nhìn tôi, biểu cảm của Bruce kinh ngạc nhất: “Vera, em nói gì?”

Được rồi, tôi biết tôi như bị tinh thần phân liệt, rõ ràng lúc trước còn tự tay vạch trần thân phận thật của Miranda, cũng từng nói “Không thể giao chiếc máy nguồn năng lượng sạch cho cô ta”, giờ lại đột nhiên sửa miệng, quả thực là làm cho người ta kinh ngạc.

“Miranda và Bane rất có thể là đồng bọn” tôi chậm rãi nói, “Mục đích của bọn chúng hẳn là chiếc máy đó, nếu không cho bọn chúng, khó bảo toàn rằng bọn chúng sẽ không gây ra trò gì lớn hơn nữa. Anh còn nhớ rõ chúng ta từng nói tương kế tựu kế không, Bruce?”

Trong phòng trầm mặc, sau một lúc lâu, Bruce mới chống cằm, trầm ngâm nói: “Ý em là... Dùng chiếc máy này làm mỗi câu bọn chúng ra, sau đó dập nát âm mưu của chúng?”

“Đúng đúng!” Tôi gật đầu mạnh mẽ.

“Không được.” Bruce quả quyết lắc đầu.

“Cô Vera, chiếc máy đó quá nguy hiểm, so với việc nói đó là nguồn năng lượng sạch, chi bằng nói thẳng ra là một đầu đạn hạt nhân.” Alfred cũng lên tiếng, “Đại giới quá lớn, không thể mạo hiểm.”

“Đúng thế. Nếu lò phản ứng rơi vào tay bọn chúng, chúng lúc nào cũng có thể cho nổ tung toàn bộ thành phố Gotham” Bruce nói, “Anh không thể lấy sinh mạng của 1200 vạn dân thành phố để đặt cược được.”

Tôi yên lặng cầm miệng, trong lòng lại đang phát điên.

A a a rốt cuộc phải làm thế nào mới làm bọn họ biết được rằng làm như vậy kỳ thực không có tính nguy hiểm chứ!

Chẳng lẽ lại lấy cớ là nằm mơ biết trước tương lai sao? Nếu nhiều lần thì ngay cả bản thân tôi cũng không tin được!

“Vậy mọi người tính toán làm sao bây giờ?” Tôi hơi phiền chán, “Chẳng lẽ trực tiếp vọt vào cổng thoát nước bắt Bane và cô Tate lại sao? Dùng lý do gì? Nếu người ta nói ‘tôi thích ở trong cổng thoát nước đông ấm hạ mát liên quan gì tới mấy người’ thì làm sao bây giờ!”

Ba người nhất thời trầm mặc.

“Chẳng lẽ mình cứ bị động như thế mãi sao? Không làm gì cả? Chờ chính bọn chúng cướp lò phản ứng để có đủ tội danh rồi mình mới đi xin lệnh bắt? Như vậy thì chẳng phải kết quả vẫn là để đạn hạt nhân rơi vào trong tay bọn chúng sao?”

“Nếu đằng nào đạn hạt nhân cũng bị bọn chúng lấy, thì chi bằng chúng ta chủ động đưa cho bọn chúng! Làm vậy cũng có thể tạm thời tiêu trừ cảnh giác của Miranda đối với chúng ta!”

Tôi ở bên cạnh sốt ruột nói một đồng, ba người đàn ông trầm mặc một hồi, Alfred và Fox liếc nhìn Bruce.

Bruce nhíu hai hàng lông mày rất chặt, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi Fox: “Thế nào, ông có thể chỉnh lại công cụ khởi động chiếc máy mà không bị chúng phát hiện ra?”

“Mọi cửa hậu và BUG đều bị phong kín” Fox bắt đầu dĩ lắc đầu, “Trong tay cô Tate cũng nắm giữ một phần khẩu lệnh và mật khẩu với quyền hạn cao nhất, nếu không lấy được chúng, tôi không thể sửa đổi số hiệu.”

“Như vậy thì càng không thể.” Bruce thở sâu, đứng lên, có lỗi nhìn tôi, “Anh xin lỗi, Vera, lúc này, anh không thể đồng ý cái nhìn của em, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không tự tay giao một hung khí có thể san bằng toàn bộ thành phố vào trong tay kẻ khả nghi.”

Nói xong, anh liền bước về phía cửa phòng, vừa nói: “Alfred, xe của chúng ta vẫn còn dùng được chứ? Ông hãy chuẩn bị đi, buổi điều trần lập tức sẽ được tổ chức, tôi phải ra tòa. Fox cũng phải đi, Vera ngoan ở nhà chờ anh, căn nhà này là sản nghiệp của tổ tiên dòng họ Wayne, hẳn là sẽ không bị lấy đi.”

“Vâng, lão gia.” Alfred vội vàng đứng dậy cùng đi qua.

Fox liếc tôi một cái, thở dài, cũng ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ ô tô vang lên, Alfred lái chiếc Rolls-Royce chở Bruce và Fox đi rồi.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa tí tách dần dần vang lên, sắc trời âm trầm đáng sợ, mây đen dày đặc ép người ta không thở nổi. Tôi mở cửa sổ sát đất ra, ngửi hơi nước ẩm ướt cùng mùi bùn đất bên ngoài, tâm tình quả thực còn trầm hơn cả mây đen sùng nước.

Kỳ thực, trước khi nói đề nghị ấy ra, tôi cũng đã nghĩ đến việc Bruce tuyệt đối không có khả năng đồng ý, nhưng tôi vẫn muốn thử.

Hiện tại, thành phố đã đi vào ngõ cụt. Tôi sở dĩ muốn tương kế tựu kế giao lò phản ứng vào trong tay Miranda Tate, không đơn giản chỉ là vì dẫn rấn ra khỏi hang, tạo tội danh cho bọn chúng, mà vốn là vì... thành phố hiện tại, có nhiều phần tử xấu xa đang điên cuồng lớn lên, phải mượn tay Bane mới có thể loại được chúng.

Bruce làm Người Dơi gần nửa đời mình, đều hiến cả cho cái gọi là công lý và pháp lý chính nghĩa, pháp luật cao nhất, chỉ có căn cứ vào pháp luật xuất phát từ chính nghĩa mới là chính nghĩa thực sự, những thứ hắc ám hay chính nghĩa chỉ là kẻ hành hình xấu xí.

Mà tôi nhớ hồi tiểu học hoặc trung học cơ sở, sách giáo khoa từng viết pháp luật là một phần của bộ máy bạo lực của quốc gia, kỳ thực chính là công cụ để giai cấp thống trị áp bách giai cấp bị thống trị. Pháp luật tồn tại để trị an xã hội, tạo dựng cuộc sống yên ổn cho nhân dân, nhưng nếu công cụ này bị kẻ thống trị lạm dụng quá độ thì sao?

Pháp luật là dùng để bảo vệ sinh mạng tài sản của công dân được an toàn, nhưng chỉ khi thực sự làm được một điều rằng ‘bất luận kẻ nào cũng không thể giỏi hơn pháp luật’, pháp lý chính nghĩa mới có tính hợp lý và tính công minh.

Nhưng nếu người lập pháp có vấn đề thì sao? Sẽ giống như cái gọi là “Luật Harvey Dent” đã duy trì thành phố hài hòa tám năm?

Như vậy thì làm sao có thể có tư cách nói đến “Chính nghĩa” pháp lý?

Thành phố Gotham này tám năm qua, số lượng phạm tội đã giảm bớt rất nhiều, ở mặt ngoài thì cực kỳ hài hòa yên ổn, nhưng tất cả kỳ thực đều chỉ là căn cứ vào một lời nói dối làm trụ cột mới thành lập ra, nếu dân chúng biết được hung thủ giết người mà bọn họ đã phải nhốt tám năm qua trên thực tế lại chính là ân nhân cứu mạng của bọn họ, thì bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nếu “Chính nghĩa” cần một lời nói dối để duy trì bảo vệ, thì nó đã không còn là chính nghĩa nữa.

Ngay từ đầu, nó cũng đã biến chất rồi.

Vậy cái loại gọi là “Chính nghĩa”, có còn tất yếu phải đi bảo vệ kiên trì nữa không?

Tám năm trước, thành phố vẫn là một tập đoàn tràn ngập đủ loại xã hội đen, thành phố tội phạm hắc ám, nhưng mà... thành phố lúc ấy, ở mặt nào đó, ít nhất, mâu thuẫn còn chưa nghiêm trọng mà rõ ràng như bây giờ.

Có thể nói, thành phố tám năm trước bị chia làm bốn tầng, một tầng là cơ quan quốc gia như chính phủ, cục cảnh sát, một tầng là giới tài chính tư bản bao gồm Bruce, một tầng là thế giới ngầm và xã hội đen, còn một tầng chính là nhân dân bình thường.

Phải nói rằng, Bruce làm hoàng tử thành phố, là nhân vật hàng đầu trong bảng phú hào thế giới, tuy anh đã phải trải qua bảy năm lưu lạc, nhưng sự thể nghiệm sâu nhất cũng chỉ là sự nghiền ngẫm đối với phạm tội mà thôi, anh chưa bao giờ hiểu rõ hay cảm nhận được sự chua xót và đau đớn của nhân dân tầng dưới chót.

Cả anh, cả Rachel, Harvey, cảnh sát trưởng Gordon, Fox, Alfred, tất cả những người này, kỳ thực đều phạm vào một sai lầm ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’. Bọn họ đều không thuộc giai cấp bình dân, cho nên bọn họ đơn thuần cho rằng, chỉ cần diệt trừ thế lực hắc ám phạm tội của thành phố Gotham, là thành phố có thể nghiêng đón hòa bình yên ổn chân chính.

Cho nên tám năm trước, Bruce và Harvey lợi dụng lời nói dối ấy, gần như hoàn toàn diệt trừ thế lực tội phạm của thành phố. Nhưng như vậy cũng đã hoàn toàn xé rách tầng cửa sổ giấy giữa nhà tư bản và nhân dân bình thường.

Sự mâu thuẫn giữa hai tầng giai cấp này trực tiếp va chạm vào nhau.

Mà Bane... so với việc nói hắn là phần tử khủng bố, là kẻ phạm tội, chi bằng nói hắn là... ừm, trên ý nghĩa nào đó mà nói thì hắn là nhà cách mạng? Tuy rằng mục đích của loại “cách mạng” này không làm thành phố trở nên tốt hơn, mà là hủy diệt nó.

Nhưng không thể không nói, trải qua 5 tháng Bane nhốt thành phố, trải qua các loại thẩm lí và phán quyết tầy trời, một vài khối u ác tính đáng ghê tởm và tai hoạ ngầm trong thành phố Gotham cũng được nhổ sạch sẽ triệt để.

Mà đám khối u ác tính và tai hoạ ngầm đó là đến từ bên trong các tập đoàn tài chính tư bản của thành phố Gotham, chỉ dựa vào lực lượng của Người Dơi và các nhân sĩ chính nghĩa khác... bản thân bọn họ đến từ chính giai cấp đó, làm sao có thể trông cậy vào bọn họ chủ động phát hiện đám tai hoạ ngầm đó để còn quét sạch chứ.

Cho nên... Loại cách mạng bạo lực của Bane là cần thiết.

Mượn hắn cắt trừ u ác tính, sau đó tiêu hủy con dao này triệt để.

Như thế, thành phố mới thực sự có được sự cứu vớt và tân sinh.

Cái gọi là pháp lý chính nghĩa, mới có thể phát huy tác dụng ở mức độ lớn nhất.

Buổi chiều hôm đó, Bruce và Alfred đi nhờ xe cảnh sát của Robin về biệt thự Wayne, còn Fox ở lại cao ốc Wayne.

Điện nước ở biệt thự Wayne đều bị cắt, thời tiết âm u lạnh lạnh, chúng tôi không thể không ở cạnh lò lửa chống lạnh. Cũng may là tôi và Bruce đều từng trải qua bảy năm sống khổ sở, việc nhỏ như nhóm lửa không làm khó được chúng tôi. Ông lão Alfred hồi trẻ cũng từng vào quân đội, hiện giờ tuy tuổi lớn nhưng vẫn vững vàng, sáng sủa quắc thước, không bị sinh bệnh gì.

Chỉ là ông ấy dịu dàng thương tiếc nhìn tôi, than thở tiểu thiếu gia or tiểu thư Wayne trong bụng tôi phải chịu khổ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Robin trực tiếp lái xe tới biệt thự Wayne, cho chúng tôi một tin tức xấu.

Bane mang người bắt cóc cả hội đồng quản trị Wayne, cùng Miranda nắm trong tay chiếc máy nguồn năng lượng sạch.

Tác giả có chuyện muốn nói: Thôi... chương này có lẽ hơi nặng nề, nhưng mà lại là thứ ắt không thể thiếu trong văn __(:3 __

Theo cá nhân tôi mà nói, tôi cảm thấy trong tác phẩm TDKR cũng chính là “Hiệp sĩ bóng tối trỗi dậy”, khẳng định che dấu hàm nghĩa sâu sa nào đó của đạo diễn Nolan. Cho dù Nolan từng công khai tuyên bố bộ phim này tuyệt đối không đề cập đến chính trị, nhưng tôi vẫn cứ muốn tin tưởng đó chỉ là lý do để ông ấy làm giảm trình độ miễn cảm của bộ phim mà thôi.

Bất luận thế nào, sau khi xem đi xem lại TDKR rất nhiều lần, tôi càng muốn tin tưởng bộ phim này quả thực có hàm nghĩa chính trị và giai cấp cực kỳ thực tế.

Chúng ta biết, trong “Người Dơi xuất hiện” và “Hiệp sĩ bóng tối”, Người Dơi và phần tử chính nghĩa của thành phố Gotham tận lực duy trì bảo vệ pháp lý chính nghĩa mà quốc gia tư bản chủ nghĩa tôn trọng, tuy rằng phần tử tội phạm vô cùng hung ác, nhưng mà hết thấy hành vi chính nghĩa cần phải thành lập trên trụ cột là pháp luật, Người Dơi không hề giết người nhưng lại phải gánh vác mọi tội danh cũng chính là vì bảo vệ duy trì loại chính nghĩa pháp lý này. Nhưng mà ở trong TDKR, cái gọi là chính nghĩa cao nhất... chính nghĩa pháp lý lại bị chế nhạo hung hăng một phen.

Nếu trụ cột của lập pháp không chính nghĩa, vậy thì bản thân pháp luật đương nhiên cũng đánh mất tính chính nghĩa này.

Mà tác dụng của Bane đúng là lợi dụng thủ đoạn bạo lực để từ bỏ loại bất chính nghĩa này, do đó khiến thành phố Gotham được tân sinh, được cứu thực.

Cho dù thủ đoạn của Bane không sáng rọi, mục đích không chính nghĩa, nhưng điều này không gây trở ngại chúng ta tìm được tính tích cực và tính hợp lý trong hành vi của hắn, ít nhất, hắn lợi dụng phương thức

thảm phán “Tử hình or lưu đầy” này để kết thúc một đồng tham quan ô lại vốn có và nhà tư bản tà ác của thành phố Gotham, loại bỏ đồng khối u ác tính đó, tin tưởng thành phố Gotham khẳng định sẽ có được tương lai sáng lạn hơn.

Mà Bruce Wayne, Người Dơi, nhân vật này ở trong TDKR cũng có sự lột xác, ở hai phần phim trước, anh chỉ làm một siêu anh hùng xuất phát từ giai cấp nhà tư bản, lột xác thành hiện giờ... người cứu vớt chân chính.

Mà ở phần cuối cùng, Người Dơi từ ngục giam trở về, trên tòa nhà cao tầng lại có dấu hiệu dơi bốc cháy lên một lần nữa, điều này có hàm nghĩa vĩ đại hơn: Nhà tư bản tài chính sẽ vì ích lợi riêng mà vứt bỏ nhân dân thành phố, chính phủ nước Mỹ với băng tiêu chí “Không đàm phán với phần tử khủng bố” cũng vứt bỏ nhân dân thành phố, nhưng mà từ đầu đến cuối, người vĩnh viễn không rời không bỏ nhân dân thành phố, chỉ có một mình Người Dơi.

Cho nên... Cá nhân tôi cho rằng, bất luận là ở cách xử sự hay là ranh giới tư tưởng, Bruce trong tập thứ ba đều cao hơn Bruce của hai tập trước một bậc, trong phần phim này, anh thực sự hoàn thành quá trình đột phá chính mình và cứu vớt chính mình, đột phá tính giai cấp cố hữu từ khi sinh ra của anh, cuối cùng hoàn thành cứu vớt thành phố.

Có thể nói, lúc đến đoạn cuối của TDKR, Người Dơi đã không chỉ là một siêu anh hùng, mà anh còn trở thành.... tượng trưng chính nghĩa thực sự trên ý nghĩa.

Anh đã thực sự làm được... Người Dơi không còn chỉ là một siêu anh hùng, mà anh đã trở thành biểu tượng tinh thần trong lòng thành phố thậm chí cả nước Mỹ.

Có lẽ ở trong lòng rất nhiều fan của bộ phim, dù là thủ pháp quay chụp, thủ pháp suy diễn hay là tôn chỉ nghệ thuật, “Hiệp sĩ bóng tối” là phần phim siêu anh hùng vĩnh viễn khó có thể bị siêu việt nhất. Nhưng đối với tôi mà nói, trên ranh giới tư tưởng, “Hiệp sĩ bóng tối trỗi dậy” mới là kiệt tác được tập trung trong cả 3 phần.

Tôi nghĩ, bất luận là bản thân nhân vật, hay là đạo diễn bộ phim, diễn viên hay thân là khán giả như chúng ta, sau khi cẩn thận suy nghĩ sâu xa bộ phim này, đều có thể học được một điều mới nào đó.

Spoi:

“Ro... cảnh sát Blake!”

Robin quay đầu lại, nhấn nút hạ kính cửa sổ xe, kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, tôi gọn gàng dứt khoát hỏi: “Cảnh sát, cậu còn nhớ rõ bác sĩ tâm lý hồi nhỏ từng làm phụ đạo cho cậu không?”

“Hả?”

“Trời ạ... Chính là người mà lần trước cậu nói... là ông..., là bác sĩ tâm lý và cũng là nhà thôi miên rất lợi hại ấy!”

“A! Ý cô là ông Geller!” Robin bừng tỉnh đại ngộ.

67. Chương 67

“Đúng vậy, hần gần như mang theo cả một đội quân loại nhỏ trực tiếp xông vào phòng họp của cao ốc Wayne” Robin không vào cửa, chỉ đứng ở cửa thở hổn hển nói, “Bọn chúng bắt đi ngài Fox, và một cổ đông tên là... Fred thì phải? Trông người gầy gầy thấp thấp...”

“Frederic.” Bruce ngừng trọng đáp.

“Đúng rồi, chính là ông ấy!” Robin gật đầu, “Bane và Tate bắt cóc hai người họ vào cống thoát nước rồi, hai giờ chiều hôm nay, giám đốc sở Cảnh sát sẽ mang toàn bộ lực lượng cảnh sát vào cống thoát nước để vây diệt...”

Tôi nghe nói như thế, trong lòng lộp bộp một cái, khi toàn bộ ba nghìn cảnh sát của thành phố đều vào cổng thoát nước, chính là lúc Bane điên cuồng thực hiện kế hoạch bắt cóc Gotham, kế tiếp, trong vòng một ngày, vây bắt cảnh sát, làm nổ sập bóng chày, phong tỏa toàn thành phố, thời gian quá gấp gáp!

Hai giờ chiều hôm nay... thời gian chỉ còn chưa đến sáu giờ!

Đáng chết, ở trong khoảng thời gian này phải nghĩ ra đối sách! Vừa có thể khiến Bruce không phải bị chịu tù đau, lại có thể khiến thực lực của anh được bay vọt, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng hoàn thành hai điều ấy ở thành phố Gotham, bởi vì hơn 5 tháng kế tiếp, thành phố sẽ là địa ngục nhân gian, mà Bruce cần luyện tập để khôi phục thực lực một cách có chương trình.

Nhưng mà luyện tập kiểu bình thường thì căn bản không có khả năng làm Người Dơi cảm thấy áp lực! Không áp lực thì không thể thăng cấp được! Không có cách thăng cấp thì tuyệt đối không đánh lại được Bane!

Tôi ở bên cạnh sốt ruột đến phát điên, bỗng nhiên lại nghe thấy Robin sốt ruột nói: “Bây giờ tôi phải đi, ngài Wayne, Ve... cô Lee, hai người...” Cậu ấy liếc tôi một cái, há miệng thở dốc, không nói gì nữa, chỉ gật đầu rồi xoay người lên xe lái đi.

Tôi ngậy người nhìn chằm chằm xe cảnh sát rời đi, bỗng nhiên cảm thấy có tia sáng tuyệt diệu nào đó chợt lóe mà qua trong đầu, nhưng mà biến mất quá nhanh, nhanh đến mức tôi không bắt được.

Trời ạ a a a rốt cuộc là cái gì chứ! Cái cảm giác rõ ràng ngay ở bên miệng mà lại thể nào cũng không nghĩ ra đúng là chết tiệt! QAA

“Em đang nhìn gì thế, Vera?” Bên cạnh, tiếng Bruce bỗng nhiên vang lên.

Tôi định thần lại, quay đầu thấy Bruce đang mím môi nhìn tôi chằm chằm, trên mặt viết hai chữ “Khó chịu” rất to.

Tôi chớp chớp mắt, anh đã lập tức ôm tôi vào lòng, cúi đầu cắn một cái lên vành tai trái của tôi, “Cho dù cậu ta xuất phát từ ý tốt, nhưng anh vẫn không thích em nhìn cậu ta như thế.”

Vị siêu anh hùng chính nghĩa này trong thời điểm máu chốt vẫn còn nhàn hạ thoải mái ghen, tôi cảm thấy vừa vui mừng vừa cảm động vừa xấu hổ lại ngọt ngào, vì thể hờn dỗi một tiếng, dán mặt vào ngực anh dụi dụi, xấu hổ mà tỏ vẻ mình tuyệt sẽ không thay lòng.

“E hèm” ông lão Alfred đứng bên cạnh bị lãng quên hồi lâu lên tiếng, “Lão gia, tiểu thư, hai người hoàn toàn có thể không cần đứng ở cửa đón gió mà thân thiết, nếu có thể, hai ngài tốt nhất hãy lên giường ngủ đi...”

... lên giường ngủ đi?

Giường?

Ngủ?

... ngủ?

Tôi đột nhiên ngậy ngấn cả người, trong đầu như bị một tia chớp sáng như tuyết bổ mạnh ra vậy, suy nghĩ vừa rồi lập tức xuất hiện trước mặt vô cùng rõ ràng!

“Bruce!” Tôi theo bản năng kêu lên.

“Sao thế?” Bruce thoáng nói cánh tay ra, nhúu mày nhìn tôi.

“Em, em muốn đi ra ngoài một chút!” Tôi sốt ruột nói xong, rồi lập tức lao vào trong nhà lấy chìa khóa xe. Tôi nhớ chiếc xe hơi cổ điển Ford hẳn là chưa bị tịch thu.

“Em muốn đi đâu? Bây giờ bên ngoài rất loạn...” Bruce vội vàng theo sau lưng tôi, tôi không kịp nói rõ cho anh, nếu chậm trễ một chút thì chỉ sợ không còn kịp nữa.

“Em sẽ lập tức về nhà thôi, anh yên tâm đi!” Tôi tìm được chìa khóa xe, xe được đỗ ở bãi đất trống bên cạnh biệt thự Wayne, tôi chui vào trong xe, khởi động xe lái nhanh đi.

Tính năng của xe hơi cổ điển đương nhiên không thể so với Lamborghini, nhưng tôi lái như đang liều chết, trên đường vượt đèn đỏ đèn vàng mấy lần, kém chút nữa đã gây ra tai nạn giao thông, mới kịp đuổi theo xe cảnh sát của Robin.

Cậu ấy dừng trước một cái đèn đỏ, đúng lúc tôi đỗ ở làn xe bên cạnh cậu ấy, vì thế tôi nhanh chóng ấn cửa sổ xe xuống gọi cậu ấy: “Ro... cảnh sát Blake!”

Robin có đóng cửa sổ xe, đường phố lại vốn ồn ã, nên cậu ấy không nghe thấy. Dưới tình thế cấp bách, tôi cầm hộp kính râm trong tay ném vào cửa sổ xe của cậu ấy.

Robin quay đầu lại, nhấn nút hạ kính cửa sổ xe, kinh ngạc khi nhìn thấy tôi, vừa định mở miệng, đèn xanh sáng, vì thế tôi giơ tay ra hiệu quẹo phải, sau đó rẽ sang phải.

Robin đương nhiên ngoan ngoãn theo sau xe tôi, chạy đến một giao lộ nhỏ tương đối yên tĩnh, tôi và Robin đồng thời xuống xe, cậu ấy nghi hoặc nhìn về phía tôi, tôi hỏi thẳng: “Cảnh sát, cậu còn nhớ rõ bác sĩ tâm lý hồi nhỏ từng làm phụ đạo cho cậu không?”

“Hả?” Robin nhất thời không hiểu gì.

“Trời ạ... Chính là người mà lần trước cậu nói... là ông..., là bác sĩ tâm lý và cũng là nhà thơ miên rất lợi hại ấy!”

“A! Ý cô là ông Geller!” Robin bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng, chính là ông ấy!” Tôi gật đầu mạnh, “Ông ấy thực sự thần thánh như cậu nói? Có thể biến mẹ mình thành cá mập gì đó ấy?”

“... Là thông qua thôi miên làm mình cảm thấy mẹ mình biến thành cá mập trắng khổng lồ.” Robin cười khổ sửa lại, “Tôi dám nói rằng tôi đánh giá như thế tuyệt không khoa trương, nhưng cô hỏi cái này để làm gì? Còn đuổi theo tôi...”

“Cậu có biết địa chỉ hiện tại của ông ấy không?” Tôi tha thiết mong chờ nhìn cậu ấy, ngộ nhờ cái tên này nói không biết thì hỏng bét.

Nhưng thật may, có lẽ là nữ chủ Mary Sue lại có thêm một bàn tay vàng, Robin gật đầu: “Hai tháng trước tôi còn gọi điện thoại chúc ông ấy sáu mươi ba tuổi sinh nhật vui vẻ, nếu như cô cần, tôi có thể cho cô địa chỉ liên hệ ông ấy.”

“Huhuhu Robin cậu thật tốt! QAQ” tôi kích động lệ nóng doanh tròng, nhịn không được nắm chặt tay cậu ấy.

“... sao cô biết tên thật của tôi?” Robin hơi sững sốt.

Tôi ý thức được mình nói lỡ miệng, nhanh chóng pha trò: “A ha ha Người Dơi mà đương nhiên là có rất nhiều con đường thu thập tình báo, cậu cũng biết mà.”

Robin cũng không nói thêm gì, chỉ nhún nhún vai, sau đó lấy cuốn sổ tay tùy thân rồi xé hai tờ giấy, viết địa chỉ của nhà thôi miên ấy, còn viết một đoạn giới thiệu ngắn gọn, rồi đưa cho tôi.

Tôi trịnh trọng chiết hai tờ giấy để vào túi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt còn hơi ngây ngô của tiểu Robin, nghĩ sau này cậu ấy còn phải chịu một loạt đau khổ, tuy rằng hoàn toàn không thể đánh đồng với những gì Bruce đã trải qua, nhưng đến cùng thì cậu ấy vẫn là người nối nghiệp của Người Dơi, đồng nguy hiểm về sau gặp phải chỉ sợ còn khủng bố hơn cả chuyện Bane phong kín thành phố v.v...

Cho nên tôi không nhịn được muốn nói cho cậu ấy một vài tin tức không ảnh hưởng toàn cục cho lắm.

“Cảnh sát, cậu... những gì cậu phải trải qua sắp tới, có lẽ sẽ là khảo nghiệm gian nan nhất mà cậu gặp phải,” tôi khẩn thiết nói, “Cỗ máy nguồn năng lượng sạch kia một khi bị khởi động, sẽ có khoảng năm tháng để dung hợp phản ứng... cho nên, tôi chỉ sợ trong thời gian gần nửa năm này, thành phố sẽ phải chịu cực khổ.”

“Xin cậu nhất định phải kiên trì đến cùng, chờ đợi Người Dơi trở về, chờ đợi... ngày hiệp sĩ bóng tối quật khởi.” Tôi nói nổi da gà Orz

Tiểu Robin hơi hơi đỏ mặt, khiến tôi bỗng nhớ tới dáng vẻ cậu thiếu niên này lần đầu gặp nhau. Cậu ấy bỗng nhiên ngốc nghếch gãi gãi đầu, sau đó vươn tay, chần chờ nói: “Tôi... Tôi có thể... có thể...”

“Cái gì?” Tôi tận lực làm mình mỉm cười trở nên hòa ái, còn có ý cổ vũ.

“Tôi có thể có vinh hạnh ôm cô một cái không?” Tiểu Robin đỏ bừng mặt hỏi.

Tôi hơi ngây người, phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt, nhưng mà nghĩ nghĩ lại thấy chuyện ôm nhau trong mắt người phương Tây chỉ là lễ tiết rất thông thường, có lẽ là bởi vì tiểu Robin rất ngây thơ rất hay xấu hổ, hơn nữa lại thấy tôi là người phương Đông, cho nên mới hỏi như vậy.

“A ha ha, không thành vấn đề không thành vấn đề.” Tôi nhấc môi cười, sau đó chủ động bước lên đi ôm cậu ấy, cậu ấy cũng hơi cúi đầu, hai cánh tay vòng ôm eo tôi, thoáng ôm rất chặt, sau đó lại lập tức buông lỏng ra.

Lúc như thế này, tôi bỗng nhiên có một liên tưởng cầu huyết, nếu Bruce trùng hợp thấy một màn như vậy thì sẽ nghĩ sao đây hì hì.

...

.....

Sự thật chứng minh, không tìm đường chết thì sẽ không phải chết.

“Vera!” Phía sau bỗng nhiên có tiếng nói vang lên, một... âm thanh dè dặt tức giận.

Hic! Quả nhiên tôi là miệng quạ đen à! QAQ

Da đầu tôi như nổ tung, quay đầu lại đi, đúng lúc nhìn thấy Bruce đang vịn vào cửa xe BMW, dáng vẻ vừa xuống xe, nhưng mà sắc mặt trầm giống như muốn vắt ra nước, hai mắt thẳng tắp trừng tiểu Robin còn đang ôm tôi.

Tôi giống như bị phồng, nhanh chóng rút tay về.

Bruce sải bước đi tới, một phen túm lấy tôi rất mạnh, tôi lảo đảo vài bước không tìm được cân bằng, chỉ kém ngã vào trong lòng anh. Anh thuận thể ôm eo tôi, mặt không chút biểu cảm nhìn tiểu Robin chăm chăm.

... Khí thế của Người Dơi khi tức giận!

Hic hic hic tuy rằng rất có sát khí nhưng mà đồng thời lại có chút sung sướng là sao đây! o(*///// /////*)o

“Ồ, hey, hi, ngài Wayne, anh hiểu lầm rồi... Tôi nghĩ anh thật sự hiểu lầm gì rồi” Robin vừa giơ tay vừa cười, gương mặt rất giống lại trở nên càng , “Sự tình không giống như anh nghĩ đâu.”

Bruce hơi híp mắt, không nói gì, nhưng tay đang ôm eo tôi lại chặt hơn, eo thon nhỏ của tôi sắp gãy rồi!

Robin hình như còn muốn nói điều gì, nhưng di động trong túi cậu ấy vang lên, cậu ấy bật lên rồi ngăn gọn nói vài câu, sau đó gạt đầu với chúng tôi: “Tôi phải nhanh chóng về cục cảnh sát, sau này còn gặp lại.”

Sau đó liền lái xe cảnh sát đi xa, để lại cục diện rối rắm và ông chồng ghen tuông để một mình tôi giải quyết.

“Cái này... Bruce, vừa rồi thật ra...” Tôi tươi cười định giải thích, liên tục tỏ vẻ việc này không phải là tôi chủ động, hơn nữa tôi chỉ là làm một lễ tiết đơn thuần thôi.

Bruce chậm rãi ôm tôi vào trong lòng, thấp giọng nói: “Anh biết. Đương nhiên anh không sẽ cho rằng em và cậu ta... Anh chỉ là thấy lần đầu nên bị kích thích mà thôi, hãy tha thứ cho một người chồng lòng dạ hẹp hòi đi, em yêu.”

Tôi nhịn không được căng thẳng, thoáng đẩy anh ra một chút, ngẩng đầu cười như không cười: “Chồng?”

“Sao thế?” Bruce vô tội nhìn tôi, giọng điệu vô cùng tự nhiên, giống như tôi đang hỏi một vấn đề thật hài hước vậy.

Tôi cúi đầu không nói gì, tuy rằng trong lòng rất vui sướng, nhưng cũng cảm thấy đây là chuyện tự nhiên như nước chảy thành sông, nhưng không biết vì sao tim vẫn đập mạnh và loạn nhịp.

Bruce cúi đầu khẽ hôn một cái lên tai tôi, “Chờ chuyện thành phố được giải quyết xong, chúng ta sẽ rời đi... Được không?”

Ngữ khí trầm thấp, nhưng hơi run run, giống như đang đè nén khát vọng vô cùng, và khấn trương?

Lòng tôi bỗng chốc mềm mại.

“Được.” Tôi ôm chặt anh, hôn mạnh lên môi anh một cái.

Spoi:

Nhưng, khi chúng tôi trở lại biệt thự Wayne, đã có một vị khách không mời đang chờ chúng tôi.

“Sao cô ta lại tới đây?” Bruce nhíu mày hỏi Alfred, “Chẳng lẽ cô ta biết...”

“Tôi cũng không biết nữa, thưa ngài” Alfred nhún vai

Tôi và Bruce liếc nhau, đều cùng cảnh giác, đi vào phòng khách.

Ngồi trên sofa đúng là Miêu Nữ... cô Selina Kyle.

68. Chương 68

Bruce cố ý yêu cầu tôi cùng anh ngồi chiếc BMW trở về, còn nói dù sao chiếc Ford kia cũng đã cũ rồi, không cần đến nó nữa. Tôi nghe mà trán chảy đầy mồ hôi, bạn hữu à, chẳng phải ngài đang làm bộ bị phá sản sao, một chiếc xe xa hoa như vậy mà lại nói không cần là không cần, như thế thật sự không thành vấn đề?

Trên đường trở về vẫn yên tĩnh như cũ, trên tuyến đường chính của thành phố vẫn ngựa xe như nước, lối đi bộ hai bên vẫn đầy người đi lại, bọn họ vẫn chưa biết sự bình tĩnh này sắp bị đánh vỡ.

Đến một ngã tư gặp đèn đỏ, chúng tôi dừng xe, vừa khéo là đỗ trên làn xe sát với lối đi bộ, trong xe hơi bí, tôi ấn nút hạ cửa kính xe xuống.

Nhưng mà tiếng trò chuyện của người qua đường ngoài cửa sổ xe bay tới hấp dẫn tôi.

“... Đúng thế, căn cứ tình hình trước mắt như vậy, thật sự là rất khó.” Tiếng của người đàn ông không hiểu sao có chút quen tai.

“Nhưng mà anh yêu, anh không thấy là chúng ta thật sự nên nhanh chóng rời khỏi đây sao?” Người phụ nữ lo lắng nói, “Vị trí của anh ở khách sạn mà anh đang làm cũng không thấp, phó giám đốc bộ phận Ẩm Thực mà đã đề xuất đổi sang nơi khác là Los Angeles, thì bọn họ sẽ đồng ý thôi.”

“Aiz... Được rồi, lát nữa anh về khách sạn hỏi thử xem sao, nhưng em cũng biết đấy, hiện giờ tập đoàn Wayne đã không còn...”

Hm? Là nhân viên của Wayne? Tôi nhất thời có chút hứng thú, quay đầu nhìn về phía ấy, thấy là một gia đình bốn người, hai vợ chồng dắt hai cậu bé khoảng năm, sáu tuổi, trông chúng giống nhau như đúc, xem ra là song sinh. Hai đứa trẻ sôi nổi hồn nhiên hoạt bát, hai người lớn lại có vẻ mặt sầu lo, hẳn là đang lo lắng vì chuyện Bane bắt cóc hội đồng quản trị Wayne sáng nay.

Khó trách cô gái này muốn chồng mình nhanh chóng đổi sang nơi khác...

Ấy không đúng! Nam kia vì sao lại... trông quen quen thế!

Tôi cẩn thận nhìn kỹ, người đàn ông này khoảng hơn ba mươi tuổi, cái đầu cao cao, mặc trang phục đơn giản nhưng trên thực tế lại khá tinh xảo cẩn thận, có lẽ giá xa xỉ, tóc vàng nâu, tròng mắt xanh biếc, trên môi có chút râu, là một người đàn ông rất rất đẹp trai.

... Trời ạ!

Đây không là người quen cũ Michael sao!

Chính là người đầu tiên chìa tay giúp đỡ vào lần đầu tiên tôi xuyên đến thế giới này, hơn nữa hình như còn mang theo chút ái muội!

Quả nhiên là tang thương biến đổi lớn! Hiện giờ cái tên kia đều có nhà có xe có vợ có con! Hơn nữa ăn mặc tốt như vậy còn là phó tổng giám đốc bộ phận Ẩm Thực của khách sạn Wayne nữa! Anh giám đốc nhỏ chuyên bị ăn quyết ở nhà hàng bên cảng năm đó đã biến hóa nhanh chóng, gian khổ gây dựng sự nghiệp đúng là khiến cả nước Mỹ cảm động!

Mà anh ta cứ nhiên còn để râu nữa!

Tôi liên tục cảm khái vì năm tháng trôi qua và cổ nhân biến hóa, những năm gần đây đi theo anh bạn Người Dơi đã trải qua rất nhiều, nên không nhớ tới tên Mike hay gặp anh ta lần nào, nhất thời có cảm giác thế sự biến đổi thật thường.

“Vera?” Bruce đang gọi tôi.

Tôi nheo mắt, cảm thấy nếu cái tên này biết tôi đang nhìn cái gì thì nói không chừng lại bụng dạ hẹp hòi, vì thế quay đầu lại đi mỉm cười với anh: “Em tưởng là nhìn thấy một người quen, thì ra là nhầm.”

Bruce cũng thăm dò nhìn quanh, không thấy có gì khả nghi, nên cũng không nói gì nữa. Phỏng chừng anh đã sớm đã quên Mike rồi.

“Đúng rồi, vừa rồi em nói đến... chuyện nhà thôi miên?” Bruce vừa lái xe vừa hỏi, “Tìm nhà thôi miên làm gì?”

“Em hi vọng mượn khả năng của nhà thôi miên, trợ giúp anh khôi phục lại sức khỏe, thậm chí có thể mạnh hơn trước.” Tôi nói, “Cảnh sát Blake nói, ông Geller ấy cực kỳ chuyên nghiệp, cho dù là mẹ... cho dù là Alfred đứng ở trước mặt anh, ông ấy cũng sẽ làm anh cho rằng đó là một con hổ.”

“Ồ?” Bruce không nhìn được bật cười, “Alfred mà giận dữ thì thật đúng là giống hổ. Nhưng nói vậy thì chúng ta phải rời khỏi thành phố một đoạn thời gian?”

“Đúng vậy, nhưng đó chỉ là tạm thời, chờ anh khôi phục lại, chúng ta sẽ lập tức trở về” tôi gật đầu, lo lắng anh không muốn đi, lại tiếp tục khuyên, “Hiện giờ Bane và Miranda hiển nhiên đã cầm giữ mạch máu của thành phố, chỉ bằng sức lực của chúng ta hiện giờ thì căn bản không đủ để chống lại bọn chúng...”

“Anh hiểu, em không cần nói thêm nữa đâu, Vera” Bruce gật đầu, mỉm cười nhìn tôi một cái, sau đó sắc mặt lại trở nên nghiêm túc, “Thậm chí có thể nói, dù thể lực của anh đạt tới trạng thái tốt hơn mọi khi, nhưng chỉ bằng hai chúng ta cũng rất khó đả bại bọn chúng, dù sao trong tay bọn chúng còn có một đội quân mang vũ khí quy mô nhỏ.”

“... Cho nên, anh hiểu ý của em, chúng ta phải rời khỏi đây” anh nói tiếp, “Anh luôn luôn tin tưởng nhân dân thành phố vẫn rất chính trực... Chỉ khi bọn họ tụ lại vào nhau, lực lượng ấy mới đủ để đả bại Bane.”

Tôi nghe anh nói như vậy, lập tức nghĩ đến hình ảnh đoạn cảnh sát thành phố trời dấy trong phim, mấy nghìn cảnh sát mạo hiểm mưa bom bão đạn xông lên phía trước, quyết một trận tử chiến với quân đoàn của Bane, những lúc như thế, đúng là có cảm giác tre già măng mọc.

Dù là cảnh sát Foyle – người mà ban đầu rất đáng đánh đòn vì quá dấn dõn ồn ào la hét muốn bắt Người Dơi, đến cuối cùng cũng lừng lẫy hy sinh trong trận chiến ấy.

Có thể thấy được trên thế giới này quả nhiên vẫn có rất nhiều người tốt.

Vì thế, chúng tôi rất nhẹ nhàng đạt thành quyết định cùng nhau rời khỏi thành phố một đoạn thời gian.

“Nhưng... Chờ đã” Bruce bỗng nhiên nói, “Cô Tate là con gái đại sư Ra’s al Ghul, vậy thì khẳng định cô ta và Bane biết thân phận thực sự của hai chúng ta, nếu là thế... sợ là chúng ta không dễ dàng rời khỏi thành phố.”

“... Đây đúng là một vấn đề...” Tôi nhất thời lại bắt đầu khó chịu.

Nhưng khi chúng tôi trở lại biệt thự Wayne, đã có một vị khách không mời đang chờ chúng tôi.

Hai chúng tôi đứng ở trong hành lang, từ xa nhìn thấy cô gái xinh đẹp ngồi ngay ngắn trong phòng khách, sau đó hai mặt nhìn nhau, không hiểu gì cả.

“Sao cô ta lại tới đây?” Bruce nhíu mày hỏi Alfred, “Chẳng lẽ cô ta biết...”

“Tôi cũng không biết nữa, thưa ngài” Alfred nhún vai, “Nhưng hiện giờ chúng ta đang giả vờ bị phá sản, trong nhà bị cắt điện cắt nước, tôi không có biện pháp pha cà phê đãi khách, cho nên cô cậu tốt nhất nhanh chóng tiếp khách, đừng để quý cô chờ lâu.”

Tôi và Bruce liếc nhau, đều cảnh giác đi vào phòng khách.

Người ngồi trên sofa đúng là Miêu Nữ... cô Selina Kyle.

“Tối hôm qua, người của Bane tới tìm tôi, nói cho tôi một chuyện” sắc mặt cô ấy nghiêm túc, trên khuôn mặt diêm lệ không có nụ cười như mọi khi, đi thẳng vào vấn đề, “Hắn muốn tôi có thể cùng hắn xử lý Người Dơi.”

Tôi và Bruce liếc nhau.

“Rồi sao?” Bruce ý bảo cô ấy nói tiếp.

“Sau đó... Tôi quyết định không nghe bọn chúng, đến giúp hai người.” Miêu Nữ nói tới đây, biểu cảm bỗng nhiên thay đổi, lại tươi cười quyến rũ, còn mị hoặc liếc tôi “Vì Verney đáng yêu, tôi không thể đối phó với hai người.”

... Verney là, cái, gì!

Lão tử tên là Vera cơ mà Vera Lee! Không phải con gấu màu vàng mập mạp kia!

(Tojikachan: Winnie và Verney trong tiếng Trung đều là “ ” – “duy ni”, còn Vera là “duy lạp”)

Còn nữa đừng tùy tiện đặt biệt danh lung tung cho người khác!

Bruce liếc tôi một cái, trong lòng tôi đã vô lực châm chọc nhưng ở mặt ngoài vẫn tươi cười: “Ồ ha ha ha, vậy thì thật sự cảm ơn cô...”

“Tôi nghĩ hẳn là cô không chỉ vì Vera” Bruce bỗng nhiên khẽ cười rộ lên, “Mục đích thực sự của cô hẳn là ‘phần mềm tẩy án’ ấy.”

Sắc mặt Miêu Nữ lập tức thay đổi.

Bruce gật đầu với Alfred, ông lão hiểu ý, rời khỏi phòng khách, chỉ chốc lát sau trở về, tay còn cầm một chiếc USB màu đen.

“Đây chính là phần mềm mà cô muốn, cô có thể thử một lần ngay tại đây.”

Tôi vừa nghe thấy thế liền sốt rột, sao Bruce lại trực tiếp đưa phần mềm cho cô ấy? Trời ạ, thế thật quá phúc hậu! Vừa nghĩ vừa không ngừng nháy mắt với Bruce, nhưng động tác lại không dám quá lớn sợ Miêu Nữ phát hiện, nhất thời mặt vô cùng.

Bruce chớp chớp mắt với tôi.

... Cái tên này đang làm cái gì, tôi có thể yên tâm không?

Quả nhiên Miêu Nữ nhận lấy USB, sau đó lấy một chiếc laptop nhỏ tinh xảo trong túi mình ra, cắm USB vào.

Tôi không nhịn được đứng dậy nhìn từ sau lưng cô ấy, một đồng thể thức và phép tính, tôi đọc mà không hiểu gì, chỉ nhìn thấy cô ấy gõ tên mình vào, rồi click chuột, sau đó vẻ mặt chờ mong nhìn chằm chằm màn hình.

Ước chừng mười giây, trên màn hình xuất hiện một hàng chữ: “Thông tin đã được tập trung.”

Sắc mặt Selina đại biến, phần nộ ngẩng đầu nhìn Bruce: “Thế này là thế nào?”

Bruce bí hiểm cười cười.

Nhìn tình hình này, tôi lập tức hiểu ra, hơn nữa còn chảy một hàng nước mắt chua xót vì vừa rồi tôi làm điều thừa. Xem ra Bruce đã chuẩn bị từ trước.

Quả nhiên anh nói: “Vừa rồi tôi chỉ đưa cho cô một nửa chương trình, tác dụng chính là đem tất cả tin tức về cô tập trung vào hồ sơ tội phạm của Interpol. Mà một nửa kia, vẫn còn ở trên tay tôi, chỉ có một nửa chương trình còn lại được khởi động, hồ sơ phạm tội của cô mới được tiêu hủy triệt để.”

Selina dần dần tỉnh táo lại: “Đối xử thô lỗ một quý cô như vậy là hành vi lịch thiệp sao, ngài Dơi?”

Bruce kỳ quái liếc cô ta một cái, sau đó kéo tôi vào lòng: “Thật ngượng quá, thừa cô, tôi chỉ lịch thiệp với một mình Vera thôi.”

Tôi không thể không xấu hổ, sau đó nhìn thấy Miêu Nữ ghét bỏ trốn trừng mắt.

“Được rồi, muốn tôi giúp các anh như thế nào?” Cô ấy nhún vai mở tay ra, khoa trương thở dài, vẻ mặt như bị bắt nạt.

“Rất đơn giản, làm giống như Bane nói” Bruce nói, “Xử lý chúng tôi.”

Miêu Nữ mở to hai mắt.

Tôi lập tức hiểu ra.

Hiện giờ, còn khoảng cách ba giờ nữa là đến hai giờ chiều, cũng là lúc cảnh sát xâm nhập cổng thoát nước.

Tôi và Bruce lại lái xe BMW vào nội thành, đi tới bên ngoài quán bar mà lúc trước Miêu Nữ bán vận tay của Bruce.

Ban ngày, quán bar khóa cửa, bên ngoài cực kỳ quanh quẽ, phụ cận không có một người đi đường nào, tôi và Bruce ngồi ở trong xe nói chuyện phiếm câu được câu không, thẳng đến khi Miêu Nữ đi ra khỏi một chỗ rẽ của quán bar.

Tôi và Bruce liếc nhau, gật đầu, đồng thời mở cửa xe đi ra.

“Chào buổi trưa, ngài Wayne, và Verney.” Miêu Nữ mỉm cười thân thiện chào chúng tôi.

Tôi kiên định lơ đi cách xưng hô kỳ quái kia, giống như nhìn thấy một người bạn thân bị thất lạc nhiều năm, bước lên ôm lấy cô ấy, không hề phòng vệ cười: “Selina, tôi rất nhớ cô!”

Selina cười duyên ôm lấy tôi, tôi đang định nói câu gì đó thân thiết, chợt nghe thấy một tiếng “Phốc” nhẹ, ngực chợt lạnh, tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, chậm rãi bước xa cô ta.

Bên trái ngực là một con dao đang cắm sâu, máu nóng đỏ tươi đổ ào ra, không ngừng chảy.

Tôi bị thống lại phần nộ nhìn Miêu Nữ, cuối cùng không chống đỡ được nữa, ngã xuống mặt đất.

“Vera!” Bruce hét lớn một tiếng định chạy tới, nhưng Miêu Nữ bỗng nhiên lấy một khẩu súng không biết lấy từ đâu ra, vững vàng chỉ vào anh.

“Hey, đừng hành động thiếu suy nghĩ, tuần nam.” Cô ta mỉm cười nói, cả người giống như một đóa hoa hồng thơm có gai.

Bruce sốt ruột nhìn tôi, cả người đều kịch liệt run rẩy, hai mắt đều đỏ lừ, nhưng vẫn thở gấp tận lực khắc chế mình, dừng lại, chậm rãi giơ cánh tay lên.

“Vậy mới đúng chứ ~” Miêu Nữ cười một tiếng.

Bruce thở sâu, vừa định mở miệng nói điều gì, lại bỗng nhiên một tiếng nổ phịch vang lên, anh ngạc nhiên cúi đầu nhìn ngực mình, cũng vị trí ấy, cũng bị bắn ra cái lỗ, máu tươi phun ra, ồ ồ chảy.

Họng súng của Miêu Nữ toát ra một luồng khói nhẹ.

Bruce không cam lòng nhắm mắt lại, ngã xuống.

“Này, xuất hiện đi!” Miêu Nữ quay đầu hô một tiếng với góc tường, “Báo cho ông chủ của các anh về kết quả công việc đi!”

Chỗ rẽ, hai kẻ vạm vỡ đi ra, trông là biết không phải người tốt, một kẻ trong chúng đi đến trước mặt tôi và Bruce, vươn chân đạp rồi đá, lại dùng tay đè xuống ở cổ chúng tôi, gật đầu.

Kẻ còn lại hồ nghi liếc Miêu Nữ, sau đó lấy súng ra bước tới, xem ra là muốn lại bổ thêm một viên đạn.

“Hey, anh đẹp trai” Miêu Nữ tao nhã đi tới, bắt lấy tay hắn đang cầm súng, “Đừng nổ súng trước mặt một cô bé chứ, thật quá thô bạo.”

“... Hay là, cả Bane đều tin tôi, mà anh lại có lá gan không tin kỹ thuật giết người của tôi?” Ánh mắt cô ta chợt lợi hại, nhìn hắn chăm chăm.

Hắn ngượng ngùng cười cười, hạ súng xuống.

“Đi nhanh đi, lát nữa, tên lão quản gia nhà bọn chúng sẽ đến!” Miêu Nữ vội vàng nói.

Hai người đàn ông gật đầu, ba người cùng nhau vội vàng biến mất ở chỗ rẽ.

Spoi:

Sau sáu giờ rưỡi, cũng là chín giờ đêm ở địa phương, chúng tôi tới một sân bay yên lặng ở San Francisco, nhưng điều làm tôi chấn động là người tới đón máy bay lại là... lại là...

Rachel và Harvey.

Tôi quay đầu nhìn về phía Bruce.

69. Chương 69

Bốn phía lại trở nên yên tĩnh, nhưng tôi và Bruce cũng không dám đứng lên, một chút cử động cũng không dám, sợ xung quanh còn kẻ giám thị.

Ông lão Alfred không để chúng tôi nằm trên mặt đất lâu, rất nhanh chóng sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng động cơ quen thuộc của xe BMW. Nếu Alfred đã đến, thì có nghĩa là ông ấy đã tra xét kỹ càng xung quanh, khẳng định là không có ai.

Chúng tôi mặt xám mày tro lên xe, cởi ra trang phục chống đạn và túi máu bị chọc vỡ. Ông lão hàm súc cười nhạo ‘tạo hình’ của chúng tôi, sau đó đi quanh một vòng, rồi trực tiếp lái đến sân bay tư nhân được giấu kín.

“Ngài Fox đã dùng số tiền đầu tư ngoài cửa cậu ở San Francisco để mua một chỗ bất động sản” ông lão Alfred ngồi trên ghế ngồi rộng rãi, vừa uống cà phê vừa lật văn kiện trong tay, sau đó ngẩng đầu cười ưu nhã với chúng tôi, “Nhưng trên mục người đăng ký viết là ông ấy.”

Hiện giờ chúng tôi đang ngồi trên máy bay đi San Francisco. Mà chiếc máy bay này cũng là tài sản của Bruce được đầu tư bên ngoài và đã sớm được dời đi, nhìn đáng về anh nhân nhả cảm cả phê ôm máy tính, tôi không thể không chảy nước mắt bi thương cho ngài Dagget đang cứ tưởng là đã chiếm được toàn bộ tài sản của Wayne.

“Ồ, nếu Fox muốn, thì tôi hoàn toàn có thể tặng căn nhà cho ông ấy.” Bruce chôn đầu trong máy tính không ngẩng đầu lên, lại trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên vẫy tay với tôi, “Vera, đến đây xem này!”

Tôi vốn đang đứng ở trước quầy thức ăn để làm nước trái cây, nghe thấy anh gọi, đành phải đặt cái cốc trong tay xuống, đi đến trước màn hình máy tính thấy tin tức về nhà thôi miên Eric Geller.

Điều làm tôi kinh ngạc là vị đại sư tâm lý + thôi miên rất tiếng tăm trong nghề này lại có gương mặt thiên hướng Đông Á, xem ra ông ấy có ít nhất một nửa huyết thống phương Đông.

“... Bố là người nước Mỹ, mẹ là người Trung Quốc, không khác gì chúng ta nhỉ Vera.” Bruce cười tủm tỉm chỉ vào góc dưới bên phải màn hình, nơi đó có một bức ảnh gia đình của ông Geller hồi nhỏ cùng cha mẹ ông ấy.

Tôi ghét bỏ lườm anh một cái, chuyện gì cũng có thể lấy ra khoe khoang, sau đó lại nhìn kỹ, bỗng nhiên phát hiện mẹ của Geller trông hơi quen.

Nhìn một hồi vẫn không nhớ ra người phụ nữ này giống ai, vì thế tôi cảm thấy có thể là mình ở nước người lâu quá cho nên bây giờ bỗng dưng thấy một người Trung Quốc lại cảm thấy quá thân thiết.

“Vị tiên sinh này còn có một người con gái, nhưng hình như bị lạc hồi mười bốn tuổi.” Bruce tiếp tục tra lý lịch sơ lược, sau đó lại click vào trang thống kê các giải thưởng nghề nghiệp cùng với các thành tựu khác mà Geller đạt được, cuối cùng tỏ vẻ hi vọng vị đại sư thôi miên này sẽ không làm chúng tôi thất vọng.

Sau sáu giờ rưỡi, cũng là chín giờ đêm ở địa phương, chúng tôi tới một sân bay yên lặng ở San Francisco, nhưng điều làm tôi chấn động là người tới đón máy bay lại là... lại là...

Rachel và Harvey.

Nhìn đôi nam nữ ở xa xa đi xuống xe vừa hưng phấn vẫy tay về phía chúng tôi vừa đi tới, trong lòng tôi... ừm... đúng là không biết nói như thế nào, tôi quay đầu nhìn về phía Bruce.

Tôi nghĩ sắc mặt của tôi chắc chắn không tốt lắm, bởi vì Bruce như bị dọa, cứng họng nói với tôi: “Không, Vera... Anh cũng không biết...” Sau đó lập tức quay đầu giận trừng Afred.

Afred ho một tiếng, liếc tôi một cái, hiếm khi có biểu cảm xấu hổ: “Khụ, đúng là tôi đã báo cho ngài Dent và phu nhân Dent ông nhấn mạnh vào ba từ ‘phu nhân Dent’, bởi vì tình hình trước mắt của lão gia đặc thù, không thể tùy ý phái nhân viên công ty phân bộ Wayne lái xe tới đón, nơi này là sân bay tư nhân, rất hẻo lánh, nên cũng không gọi được xe taxi, cho nên... Tóm lại là tôi cảm thấy hai người kia đã kết hôn rồi, ngay cả con cũng có rồi cho nên...”

Ông ấy không nói gì thêm nữa, bởi vì vợ chồng Dent đã đi đến nơi.

“Vera! Trời ạ, quả nhiên là cô vẫn còn sống, cảm ơn thượng đế! Ôi trời, tôi thật sự không biết nên nói gì... Lúc Afred nói với tôi... đúng thế, tôi quả thực không thể tin nổi vào tai mình nữa...” Rachel bước nhanh đến trước mặt tôi, cô ấy rõ ràng rất kích động, giọng nói run nhè nhẹ, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vui vẻ, ánh mắt cũng cực kỳ vui sướng, không hề có chút giả vờ nào.

Tôi vẫn không quá quen khi thấy người từng có quan hệ xấu với mình, hiện giờ lại... Tôi có cảm giác như anti chuyển thành fan, sờ sờ cái mũi, vừa định nói gì đó, Rachel đã nhào tới ôm cổ tôi.

“Ôi... Thật tốt quá, có thể chính miệng nói một tiếng cảm ơn cô... thật sự khiến tôi hưng phấn hơn bất cứ điều gì!” Cô ấy hưng hăng ôm tôi, sau đó thoáng kéo ra chút khoảng cách, khoan khoái nói.

Tôi hơi cứng ngắc đỡ lấy bả vai cô ấy, vừa cười hề hề khách sáo kiểu Trung Quốc “Nói cảm ơn cái gì thế nói quá lời rồi quá lời rồi cảm ơn cái gì tôi đã quên mất rồi”, vừa trộm liếc Bruce và Afred.

Bruce cũng khó hiểu nhìn tôi, lắc đầu tỏ vẻ mình không biết gì mình rất vô tội; Afred lại khôi phục vẻ mặt lão hồ li tươi cười, đứng ở nơi đó, không hề có vẻ gì lạ.

Harvey cười tủm tỉm đi đến giải vây: “Được rồi em yêu, đợi lên xe rồi trò chuyện đi, bọn họ vừa xuống máy bay, chắc là đang mệt mỏi, hẳn là lập tức trở về nghỉ một lát trước đã.”

Rachel thể mới lưu luyến buông tôi ra.

Xe Harvey lái là một chiếc xe Buick thương mại đầu đạn, không gian rộng, ghế ngồi thoải mái, Harvey lái xe, Rachel ngồi ở ghế lái phụ; theo bản năng, tôi không chọn ghế ngồi hàng thứ nhất, mà là ngồi xuống ở hàng thứ hai, Bruce đương nhiên cũng cực kỳ tự giác ngồi bên cạnh tôi; ông lão Afred ngồi ở hàng thứ ba, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trước khi lên xe, hình như Harvey thì thầm gì đó với Rachel, vì thế sau khi lên xe, Rachel không đến quán quít trò chuyện với tôi, chỉ ngồi ở ghế lái phụ quay đầu nháy mắt với tôi vài cái, hơi mỉm cười một cái.

Cô em người ta nằm lần bảy lượt tốt bụng với tôi, nếu tôi còn khó tính mặt lạnh thì thành ra làm kiêu, vì thế cũng rất thân thiết tình nghịch cười lại, chờ cô ấy quay đầu đi, tôi lập tức quay đầu trừng Bruce gắt gao.

Bruce im hơi lặng tiếng nắm lấy tay tôi, tôi kiêu ngạo giãy ra, kết quả anh nắm chặt hơn, tay kia thì lấy điện thoại di động trong túi ra, cúi đầu bắt đầu đánh chữ.

Tôi thò đầu muốn xem anh viết cái gì, nhưng anh hơi xoay người đi, vai rộng lưng to chắn tôi khiến tôi không nhìn thấy gì cả. Khoảng hai phút sau, anh mới đưa di động cho tôi.

Anh ngồi ở bên phải tôi, tay phải của tôi bị tay trái của anh nắm chặt, tôi phải vươn tay trái lấy được di động, chăm chú nhìn màn hình:

“Phu nhân Wayne thân ái, tám năm trước, em vì cứu cô Dawes mà biến mất, lý trí của anh tuy biết lỗi không hoàn toàn tại cô ấy, nhưng về mặt tình cảm lại khiến anh không thể không xa lánh cô ấy. Tám năm qua, anh không hề liên hệ với vợ chồng bọn họ một lần nào, vừa rồi ông Alfred cũng nói là ông ấy làm. Cho nên anh mong phu nhân thân ái đừng trừng anh nữa, mặt khác, cũng mong em đừng dùng đôi chân xinh đẹp của ngài dẫm anh nữa, kỳ thực anh muốn cởi giày cho ngài hơn, sau đó để nó lên một bộ phận khác trên người anh. Vĩnh viễn yêu em, ngài Wayne.”

Tôi nhìn thấy câu cuối, mặt như bị thiêu cháy, lập tức rút chân về, sau đó đập di động không nhẹ không nặng vào ‘bộ phận khác’.

Bruce khẽ hít một hơi, sau đó mỉm cười, chậm rãi cất di động, liếc mắt quan sát tôi từ trên xuống dưới, cặp mắt đẹp thâm thúy hơi híp thành một đường chỉ, đầu tiên là hơi dừng lại trên mặt tôi, lại hơi dừng lại ở bộ ngực, cuối cùng lại dừng lại ở... ừm... vị trí tam giác.

... Trời ạ! Cái tên này trở nên vô lại từ khi nào thế!

Chúng tôi vào thành phố San Francisco, Harvey nói giờ đã là ban đêm cho nên tình hình giao thông khá ổn, nhưng dù là thế, chúng tôi vẫn mất hơn bốn mươi phút mới đến 208 Main Street quảng trường Nova.

Đây là một biệt thự rất bình thường của nước Mỹ, vị trí địa lý không hẻo lánh cũng không quá phồn hoa, những người khá giả thuộc giai cấp tư sản đều sống ở đây, tôi và Bruce đều cảm thấy rất tốt, căn nhà bình thường này đúng là có thể giúp chúng tôi che giấu thân phận.

Ông lão Alfred cũng rất vừa lòng, phỏng chừng ông ấy cảm thấy tặng một căn nhà như vậy cho Fox cũng không tính là quá chịu thiệt.

Chúng tôi không mang hành lý gì nhiều, tất cả đồ dùng và đồ điện trong nhà đều đầy đủ hết, có thể trực tiếp vào ở. Harvey đi tới hỏi Bruce có muốn cùng anh ta trao đổi phương thức liên hệ hay không, Bruce cao quý lãnh diễm khéo léo từ chối.

Harvey nhún nhún vai, cũng không nói gì, nhưng Rachel nửa áy náy nửa bất đắc dĩ nhìn tôi một cái, cười cười: “Vậy chúng tôi đi trước đây, Vera... Hôm khác chúng ta nhất định phải làm một bữa nhé, tôi còn muốn giới thiệu Lena đáng yêu của tôi cho cô nữa, con bé như một thiên sứ vậy.”

“Được chứ, chúc hai người đều thuận lợi trong mọi việc nhé, Rachel, Harvey.” Tôi cũng cười vẫy tay với bọn họ.

Vợ chồng Dent để lại chiếc xe kia cho chúng tôi, sau đó lái xe thuê đi mất.

Nhìn biểu cảm của Rachel là biết cô ấy tuyệt đối không giả vờ cảm kích hay áy náy với tôi, nhưng mà... Xin hãy tha thứ tôi vì sự khúc mắc tích lũy qua nhiều năm, tôi vẫn không thể nhanh chóng đối xử với cô ấy như bạn tốt tri tâm.

Tôi sẽ nỗ lực nhận ý tốt của cô ấy, sẽ chậm rãi thay đổi cái nhìn về cô ấy, có lẽ một ngày nào đó, tôi và cô ấy sẽ trở thành bạn tốt.

Nhưng không phải bây giờ.

Tuy rằng tôi và Bruce liếc mắt đưa tình trên xe một phen, nhưng trước mắt, chúng tôi quả thực không có tâm tư làm ‘chuyện ấy’ cho lắm, ăn lót dạ rồi xác định địa chỉ nhà thôi miên Geller, sau đó đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi gọi dây số mà Robin đưa, Bruce ấn loa ngoài, sau đó ông lão Alfred nói chuyện, hai chúng tôi ngồi nghe.

Người nhận điện thoại là một ông lão nghe có vẻ rất khoan khoái: “Hello! Tôi là Eric Geller, xin hỏi ngài là?”

“Buổi sáng tốt lành, ông Geller. Tôi đến từ thành phố Gotham...”

Afred còn chưa kịp nói ra tên giả mà chúng tôi bịa, đã nghe thấy ông lão bên kia đột nhiên cao giọng, vừa hưng phấn lại kích động: “Có phải là ngài Wayne và phu nhân Wayne không! Có phải không! Có phải không!”

Ông ấy liên tục hô “Có phải không” ba lần, giọng điệu kiểu... ừm... Nói thế nào đây, cảm giác như là fan nhìn thấy đại minh tinh?

Ba chúng tôi đều nghiêm túc lên, không biết làm sao mà ông ta biết thân phận thật sự của chúng tôi, tuy rằng về sau cần nhờ ông ta trợ giúp Bruce phục hồi như cũ, nhưng nếu ông ta không đáng tin cậy như Robin nói thì...

“Ngài biết dòng họ ‘Wayne’ này từ đâu vậy, thưa ngài?” Afred lễ phép hỏi một câu, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“A ha ha ha ha! Là Robin! Ha ha ha ngày hôm qua, thằng nhóc kia có gọi điện thoại cho tôi, à, ý tôi là, là cậu ấy nói với tôi!” ông Geller cười to khiến cả căn nhà giống như đều chấn vang ơ ơ, “Không sai! Chính là cậu ta! Hai người muốn tìm cậu ta tính sổ thì cứ đi đi ha ha ha! Đúng rồi, ngài Wayne kỳ thực chính là Người... ừm ừm ừm!”

Hình như là ai đó che lại cái miệng của ông ta.

Vì thế... Đại sư thôi miên lừng danh thế giới... chính là thế này à? = =

Tôi liếc hai người một cái, tinh tường nhìn thấy trên trán bọn họ đều có mồ hôi lạnh.

... Trời ạ, người này không thể bình thường một chút sao!

Còn nữa tiểu Robin thế là thế nào chứ rõ ràng đại sư thôi miên này có vẻ không đáng tin mà! Sao cậu ấy lại tùy tiện xoắn hết chuyện Người Dơi ra thế!

“Khụ, khụ khụ khụ...” Hình như Geller mãi mới thoát khỏi ‘ma chướng’ của người nọ, ho khan vài tiếng rồi nói, “Bây giờ hai người đang ở đâu thế! Tôi sẽ đi ngay tìm hai người! Chuyện Người D... chuyện nhà Wayne là chuyện của tôi mà, đừng khách khí làm gì!”

Tôi vừa nghe vừa muốn cúi dếp lê đập điện thoại, Bruce cũng đã bình tĩnh lại, lắc đầu với Afred.

“Cũng không có gì, tôi không làm phiền ngài nhiều đâu” Afred nói, “Chúng tôi có địa chỉ của ngài, không biết ngài có thời gian rảnh khi nào...”

“Thượng đế làm chứng, lúc nào tôi cũng rảnh cả!”

Afred nhìn về phía Bruce, Bruce gật đầu, Afred nói: “Ồ vậy à, thế thì tốt quá, chúng tôi sẽ xuất phát đến nhà ngài.”

“Được được được! Tôi sẽ thu dọn nhà ngay lập tức, mau tới nhé! Ôi, tôi chờ không kịp mất!” ông Geller vui sướng rống xong, bộp một tiếng tắt điện thoại.

Ông lão Alfred nâng cánh tay lên, lau lau mồ hôi trên đầu.

“... Chẳng lẽ lão tiên sinh này là fan của Người Dơi?” Tôi cười như không cười nhìn về phía Bruce. Người Dơi ở thế giới này là siêu anh hùng có thật, danh vọng cực kỳ vang dội, nổi tiếng khắp nước Mỹ.

Bruce thấp giọng than thở câu gì đó, bỗng nhiên nâng cằm tôi lên, môi che kín môi tôi, đầu lưỡi duỗi mạnh vào trong miệng tôi, cực kỳ mạnh mẽ, sau đó thở hào hển nói: “Mà anh lại chỉ cảm thấy hứng thú với một nữ fan tóc đen, làn da màu mặt xinh đẹp tên là Vera Lee thôi, làm sao bây giờ?”

Tôi cười hì hì một tiếng, không nói gì cả, đương nhiên là hung hăng hôn lại.

Ông lão Afred đã sớm thức thời biến mất.

Spoi:

Tôi nhìn lướt qua, vừa khéo nhìn thấy một bức ảnh chụp, hình như là một thiếu nữ trẻ tuổi, còn là một người châu Á.

Hơn nữa... Không hiểu sao lại trông rất quen!

... mà gần đây, cảm giác này hình như không chỉ một lần!

70. Chương 70

Chúng tôi đúng hẹn đi tới nhà ông Geller, nơi này cách xa nội thành, là một biệt thự nhỏ màu trắng tào nhã, trên bãi đỗ xe nhỏ ngoài trời còn có một chiếc xe Lotus và một chiếc xe Rover, xem ra lão gia hỏa này làm bác sĩ tâm lý kiếm được không ít tiền.

Vừa dừng xe lại, cửa nhà liền mở, một lão tiên sinh tóc hoa râm nhưng thoạt nhìn rất... rất nhí nhảnh sôi nổi chạy ra, vừa chạy vừa vẫy mạnh tay với chúng tôi. Phía sau còn có một người đàn ông cao ráo tóc vàng đi theo, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn Geller đang vui vẻ phía trước.

“Ô ha ha, là ngài Wayne và phu nhân Wayne đúng không! Chào buổi trưa, hai người đã ăn cơm chưa? Tôi có pizza bơ chân giò hun khói mới ra lò rất ngon miệng đấy!” ông Geller cười hì hì chạy tới, vừa chào hỏi vừa bắt tay với chúng tôi.

Nhưng cách ông ấy bắt tay... đúng là kỳ quái __(:3 __ hai tay đồng thời vươn ra, hào sảng bắt hai tay của hai chúng tôi.

Tôi và Bruce liếc nhau, đều chần chờ vươn một bàn tay nắm lấy tay ông ta.

Ông Geller hưng phấn lôi kéo tay chúng tôi bắt mạnh vài cái, sau đó mặt đỏ rục nói: “Hey, hai đứa biết không, lúc Robin gọi điện thoại nói với tôi, tôi vẫn không thể tin nổi là đời này tôi cứ nhiên có thể cùng Người...”

“Giáo sư!” Luôn đứng ở bên cạnh ‘đảm đương’ người lạ, người đàn ông tóc vàng nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ ngài vẫn nên mời khách vào nhà trước đã.”

Anh ta vừa dứt lời, Geller lập tức ủ rũ nhìn anh ta một cái, sau đó giơ tay mời, đi trước dẫn đường, “À, tôi quên giới thiệu, người này là học sinh kiêm trợ thủ của tôi, Jack Michelle.”

“Chào hai người.” lúc nhìn chúng tôi, Michelle mới hơi mỉm cười, gật đầu với chúng tôi, nhưng không bắt tay.

Chúng tôi được mời đến phòng khách, xét thấy đại sư thôi miên ông Geller luôn diên diên khùng khùng không bình thường, anh học sinh luôn cường thể lại không hiểu tôn sư trọng đạo trực tiếp sai ông ấy đi bưng hồng trà và bánh ngọt, còn mình thì ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi.

“Bạn của tôi, cảnh sát Blake đã kể với thầy của tôi về tình huống của hai ngài” anh ta nói, “Đầu tiên, mong hai người hãy yên tâm, tôi và giáo sư Geller tuyệt đối là người mà hai người có thể tin tưởng. Nếu chúng tôi không đáng tin, Robin cũng sẽ không giao chuyện này cho chúng tôi.”

“... Đúng là như vậy” Bruce hơi hơi cau mày mở miệng, “Nếu các ông thật sự biết hết, thì cũng hẳn là hiểu rõ rằng chúng tôi muốn nhờ tri thức chuyên nghiệp và kỹ thuật của ông Geller trợ giúp, thông qua thuật thôi miên giúp chúng tôi cảm nhận được nguy hiểm, do đó nâng cao thực lực.”

“Đương nhiên, các ông muốn bao nhiêu thù lao, chúng tôi cũng đồng ý!” Tôi cũng bổ thêm một câu.

“Điều này không thành vấn đề.” Michelle khẽ cười rộ lên, “À, vấn đề về điểm này thì không có, quả thực rất đơn giản.”

Anh ta đồng ý rất thẳng thừng.

Tôi và Bruce liếc nhau, đều thấy được sự đề phòng trong mắt nhau.

Chúng tôi không hẹn mà cùng giữ trầm mặc.

“Tôi biết hai người đang lo lắng điều gì” Michelle cười một tiếng, “Mọi người đều cảm thấy nhà thôi miên là một nghề kỳ diệu lại quỷ dị, giống như là thi triển ma pháp vậy... Có thể khiến người bình thường nhìn thấy ảo giác, nhà thôi miên cao thâm thậm chí còn có thể khống chế trung khu thần kinh của đối tượng, do đó làm bọn họ có thể nghiệm chân thật trong quá trình bị thôi miên... thông qua phương pháp này để giết người cũng là chuyện dễ dàng.”

“Anh nói đều đúng cả” Bruce ngồi ngay ngắn, “Cho nên có phải anh nên lấy ra chút thành ý gì đó đủ để chúng tôi giao mạng mình cho anh hay không?”

“Chỉ dựa vào sự tin tưởng của Robin đối với anh, xin thứ cho chúng tôi vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng các anh.” Tôi cũng nói.

... Huống chi bản thân đại sư thôi miên lại còn là một người không bình thường như thế ==

“Hey, đừng vô tình như thế chứ” Michelle mở tay ra, “Giáo sư là fan trung thực của Người Dơi đấy, cho dù là chuyện hiệp sĩ bóng tối mà người ta truyền tai nhau tám năm trước, cho tới tận bây giờ, giáo sư vẫn không chịu tin rằng ngài Wayne là hung thủ giết người.”

Tôi và Bruce đều không nói gì, chỉ nhìn anh ta.

Michelle nhún nhún vai, “Được rồi, được rồi, thế này thì chắc hai người sẽ tin?” Anh ta đứng dậy đi đến trước ngăn tủ, lục ra một đồng văn kiện, sau đó cầm một tệp tư liệu nhỏ đưa cho chúng tôi.

Đó đúng là ca bệnh của Rachel, hình như ý nói bảy năm trước cô ấy mang thai, tâm tình rất tệ, vì thế Harvey mang cô ấy đến nhà bác sĩ Geller nổi tiếng để khám.

“Quan hệ của chúng tôi với bạn của hai người – vợ chồng Dent luôn rất tốt, đã giữ được bảy năm” anh ta nói, “Không tin thì hai người có thể hỏi bọn họ.”

Tôi và Bruce liếc nhau một cái, Bruce nhanh chóng nhìn Alfred, ông lão Alfred rất tự giác lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi.

Alfred bước ra ngoài cửa, ước chừng mười phút sau, ông ấy trở lại, sau đó gật đầu ngắn gọn với hai chúng tôi.

Bruce và ông lão Alfred ăn ý đã nhiều năm, tôi và ông lão quen nhau cũng không ngắn, ông ấy vừa gật đầu là chúng tôi hiểu, hai thầy trò trước mặt có lẽ thật sự tin được.

Chuyện sau đó thì khá đơn giản, ông Geller rất nhí nhảnh bưng tới cho chúng tôi trà bánh cộng thêm pizza bơ chân giò hun khói mà ông ấy vẫn lấy làm kiêu ngạo, không thể không nói, vị quả thực rất ngon.

Tuy Geller hay bắt thường, nhưng một khi nói đến lĩnh vực chuyên nghiệp của mình thì ông ấy lập tức trở nên nghiêm túc, đáng vẻ nghiêm trang kể với tôi và Bruce chi tiết về đợt trị liệu bằng thôi miên.

Chúng tôi ở nhà Geller đến chiều tối, trong lúc đó, ông ấy còn gọi điện thoại mời tới một người chuyên phụ trách giúp người bệnh phục hồi chức năng, bình thường là sau khi thôi miên xong mới cần ông ấy.

Nhưng lúc Bruce và Geller nghiêm túc trao đổi, tôi vội có chạy ra, thuận tiện lén gọi cả Michelle, cùng nhau đi bộ ra ngoài phòng.

“Cô có vấn đề gì sao? Phu nhân Wayne?” Michelle nghi hoặc hỏi.

Tôi nghe thấy từ “phu nhân Wayne” vẫn thấy mặt nóng lên, rõ ràng còn chưa đăng kí đâu mà đã... Thôi, tạm thời không để ý chi tiết đó. Tôi ho vài cái, nói: “Có vài lời, tôi không tiện nói trước mặt Bruce, bởi vì tôi khẳng định anh ấy sẽ không đồng ý, nhưng tôi thấy chuyện này là cần phải làm nếu như muốn đạt được hiệu quả trị liệu tốt nhất. Cho nên tôi muốn nhờ anh mau chóng lén nhấn ý định của tôi cho ông Geller biết.”

“Mời nói.”

“Tôi muốn...” Tôi thở ra một hơi, “Đối thủ để Bruce luyện tập trong quá trình thôi miên là tôi.”

Michelle mở to hai mắt, “Nhưng mà... cái này, đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm... Hơn nữa, chúng tôi có huấn luyện viên chuyên môn, có cả trang bị để mặc, hoàn toàn có thể...”

Tôi cao quý lãnh diễm vỗ lỗ mũi: “Huấn luyện viên nào? Anh hoàn toàn có thể bảo bọn họ đến đánh nhau với tôi, để xem ai thắng ai thua.”

“...”

“Tôi nói rồi, ngài Michelle” tôi nghiêm túc nói, “Thứ Bruce cần không phải là luyện tập và phục hồi bình thường. Hẳn là anh cũng rõ ràng hàm nghĩa của Người Dơi, anh ấy là một vị anh hùng, không phải là một người bình thường. Mà tôi là trợ thủ của anh ấy, từng đã cùng anh ấy lưu lạc thế giới bảy năm, tôi có tự tin rằng thể năng và thực lực của tôi không kém các huấn luyện viên của anh, cho nên...”

“Nếu ngài đã cố ý yêu cầu làm như vậy, vậy thì ở trong thời gian này, ngài và tiên sinh nhất định phải chuyển đến ở đây.” Michelle mở tay ra, “Bởi vì ngài cũng muốn tham gia quá trình trị liệu, cho nên chúng tôi phải cam đoan sự an toàn của hai người, mà để làm được điều này thì phải cần nhân lực, vật lực và thời gian... nếu mỗi lần kết thúc, hai người lại trở về nhà, thì tôi khẳng định sẽ rất khó thành công.”

Tôi không chút do dự gật đầu: “Đương nhiên có thể. Nhưng các anh tuyệt đối không thể nói chuyện tôi cho Bruce biết, bởi vì anh ấy nhất định sẽ không đồng ý. Mặt khác, tôi cũng mong các anh bịa ra một lý do đáng tin để thuyết phục anh ấy chuyển đến đây.”

“Không thành vấn đề” Michelle búng tay một cái, “Lát sau, tôi sẽ làm một hợp đồng để ngài xem qua.”

“Hợp đồng?” Tim tôi bỗng chốc căng lên, “Hợp đồng gì? Cần tôi và Bruce cùng ký tên à?”

“Ngài quá đa nghi rồi” Michelle cười cười, “Nếu ngài là người nêu ý kiến muốn mình tham gia quá trình trị liệu, thì đương nhiên chỉ một mình ngài ký tên là được.”

Không biết Michelle nói với Geller như thế nào, tóm lại khoảng sáu giờ, ông Geller nói với Bruce cái gì mà đã là thôi miên để hồi phục thì tốt nhất hãy chuyển luôn đến đây, nói cái gì mà mỗi ngày chạy tới chạy lui thì thời gian không đủ, ở đây rất có lợi cho chuyên gia phục hồi chức năng và bác sĩ tiến hành quan sát trị liệu v.v...

Bruce hỏi ý kiến của tôi và Alfred xong, cuối cùng đồng ý chuyển đến.

Sự tình dần dần bắt đầu đi vào quỹ đạo, lúc ông Geller làm kiểm tra sức khỏe và chẩn đoán sơ kỳ cho Bruce, Michelle mang theo tôi lên vào sân huấn luyện dưới tầng ngầm của bọn họ, tìm các huấn luyện viên ‘luận bàn’ một chút, kết quả đương nhiên không ngoài dự đoán, nữ chủ Mary Sue hoàn thắng Aha ha.

Nhưng khi tôi K. O xong nhóm huấn luyện viên này, lúc cùng Michelle đi về phía thang máy bên ngoài sân huấn luyện, Michelle bỗng dừng lại, lục túi quần một lúc, sắc mặt biến đổi.

“Tôi thật ngượng quá, phu nhân Wayne” anh ta cười cười với tôi, “Tôi đánh rơi đồ mất rồi, tôi nghĩ chắc là không cần thận rơi ở sân huấn luyện, ngài hoàn toàn có thể tự mình trở về, tôi phải đi tìm...”

Còn chưa dứt lời, một huấn luyện viên bị tôi đánh cho mặt mũi bầm dập đuổi theo, trong tay cầm một thứ gì đó như tờ giấy, thở hổn hển: “Jack, cái này là của cậu phải không? Tôi nhìn thấy nó nằm trên ghế mà cậu vừa ngồi.”

Huấn luyện viên vươn tay ra, tôi nhìn lướt qua, vừa khéo nhìn thấy một bức ảnh chụp, hình như là một thiếu nữ trẻ tuổi, còn là một người châu Á.

Hơn nữa... Không hiểu sao lại trông rất quen!

... mà gần đây, cảm giác này hình như không chỉ một lần!

Ở trên máy bay nhìn thấy ảnh chụp của vợ ông Geller đã cảm thấy quen rồi, hiện giờ thoáng liếc ảnh chụp của một cô bé cũng cảm thấy quen!

Chẳng lẽ đúng là tôi gặp người nước ngoài quá nhiều, giờ mới nhìn thấy người phương Đông nên cảm thấy thân thiết? Chắc không phải, đâu đến mức!

Nhưng không đợi tôi nghĩ nhiều, Michelle đã điềm nhiên nhận lấy bức ảnh nhỏ, “Cám ơn ông, Elvil.” Anh ta gần gũi mỉm cười với huấn luyện viên, sau đó nhét bức ảnh vào trong túi quần.

Tuy rằng động tác của anh ta có vẻ lơ đãng, nhưng tôi lại mơ hồ có cảm giác... Thái độ của anh ta đối với bức ảnh đó cực kỳ cẩn thận, cực kỳ trân ái.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, anh cũng đang mỉm cười với tôi, “Chúng ta nên trở về ăn cơm chiều thôi, phu nhân Wayne. ngài Wayne hẳn là cũng đã kiểm tra sức khỏe xong rồi.”

Tôi cúi đầu ừ một tiếng, bước trước đến biệt thự.

Jack Michelle, người này... rất khả nghi.

Spoi:

“Vera?” Tiếng Bruce bỗng nhiên vang lên, “Cơm chiều chắc đã làm xong rồi, em... ”

Tôi nhanh chóng xoay người đi để lau nước mắt.

“Em làm sao vậy?” Nhưng mà anh đã thấy, sắc mặt cực kỳ khó coi, vừa tức giận vừa khấn trương, “Em khóc? Vì sao lại khóc? Ôi trời ạ, ai ức hiếp em? Mau nói cho anh biết!”

71. Chương 71

A! Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa!

Bất tri bất giác, chúng tôi ở nhà ông Geller đã được bốn tháng hai mươi ngày.

Biện pháp trị liệu của Geller nói đơn giản cũng không đơn giản, nhưng nói khó cũng không khó, kỳ thực chỉ là thông qua thôi miên làm Bruce lạc vào trong các loại cảnh tượng nguy hiểm kỳ lạ, do đó được rèn luyện tăng thể năng và các loại kỹ xảo đánh nhau.

Lo lắng thôi miên sẽ gây tác dụng phụ, cho loại thôi miên cực kỳ nguy hiểm này chỉ tiến hành hai tuần một lần, còn lại đều là được các chuyên gia phục hồi chức năng và chuyên gia dinh dưỡng chỉ đạo để rèn luyện cơ bắp.

Tuy rằng số lần thôi miên rất ít, tần suất rất thấp, nhưng phương pháp này lại có thể làm Bruce thực sự cảm thấy nguy hiểm, thực sự biết được cái cảm giác mình đang hiểm cảnh, bị uy hiếp đến mạng sống, phải gian nan sống sót, do đó mới có thể đột phá, thực lực nâng lên tới tầm cao mới.

Đương nhiên, từ lúc bắt đầu đến nay, tổng cộng làm mười lần thôi miên, nhân tố nguy hiểm nhất mỗi lần... chính là tôi.

Xét thấy tôi là honey của Bruce, trong quá trình trị liệu, khả năng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện đủ loại tình huống không đành lòng hạ thủ v.v..., cho nên tôi lên yêu cầu ông Geller cũng thôi miên tôi sâu, như vậy mới có thể giúp Bruce rèn luyện có tác dụng.

Cụ thể trong lúc bị thôi miên, quá trình và hình ảnh của đối thủ đều sẽ không bị nhớ kỹ, thứ có thể làm tôi và Bruce lưu lại ấn tượng khắc sâu chỉ có cảm giác khiến cả linh hồn đều phải run rẩy, và cả lòng tin không thể không chiến đấu vì tính mạng vì sinh tồn.

Có thể nói, một chút cũng không thua gì vài năm ở tu viện Ninja Liên minh Bóng tối.

Hơn nữa loại thôi miên sâu này theo ý nghĩa nào đó mà nói, thậm chí hiệu quả còn vượt qua cả kiểu huấn luyện thường quy ở tu viện Ninja ấy. Bởi vì ở tu viện dù sao cũng là một quá trình huấn luyện dài đến năm năm, các thứ trên cơ bản đều là tiến hành theo chất lượng; nhưng thôi miên thì khác, ở trong vòng năm

tháng, Bruce cần cấp tốc luyện cơ thể đã yếu kém của mình khôi phục lại, thậm chí còn vượt qua trước kia... Nếu muốn vậy thì đương nhiên phải luyện tập cấp tiến, mãnh liệt, tàn khốc hơn cả cuộc huấn luyện mà Ducard và Mặt Sọc từng yêu cầu chúng tôi.

Đó là ác mộng đánh thẳng sâu vào trong tâm linh.

Cái cảm giác này... Cho dù là tận nhiều năm sau, lúc cùng Bruce trên bãi biển tú lệ ở nam Virginia hưởng thụ tắm nắng và đồ uống lạnh, tôi vẫn khó có thể quên.

Nhưng khi tôi nhìn thấy bản ghi chép đợt trị liệu mà Michelle đưa, tôi vẫn orz. Trên nó... Tất cả đều là chữ Dơi.

Ở trong mắt Bruce, lần đầu tôi là một đoàn dơi xấu xí bổ nhào vào anh, đánh thế nào cũng không chết không đi; lần thứ hai tôi là một con dơi hút máu khổng lồ; lần thứ ba tôi là một con dơi máy quái dị có phòng ngự cực kỳ cường hãn chắc chắn cái ông Geller kia đã xem rất nhiều phim khoa học viễn tưởng, lần thứ tư tôi lại biến thành một đoàn dơi nhỏ lại cực kỳ khó chơi, có thể bay vào lỗ mũi lỗ tai người ta...

Đến lần gần nhất, ở trong mắt Bruce, tôi đã thành bản thân ‘người dơi’, chỉ kém “Batman” một chút, nhưng ở trong mắt anh, tôi lại mặc trang bị giống Người Dơi như đúc, thực lực cũng không gần như giống như đúc.

... Vì thế cái lần thôi miên này là chơi trò “Chiến thắng bản thân mới là thành tựu cao nhất” à.

Lại đảo mắt đọc bản ghi chép khám bệnh của tôi, không biến thái đến thế, lúc tôi bị thôi miên, Bruce chính là mãnh thú như sư tử, hổ v.v..., hoặc là quái thú kiểu bọn áo đen võ công cao cường.

Theo đợt trị liệu tiến triển, thể năng và thực lực của Bruce đều được đề cao, cả người cũng tinh thần lên, ở anh, tôi dần dần lại thấy được bóng dáng thần bảo vệ của thành phố, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng.

Đương nhiên rồi, Người Dơi chính là Người Dơi, vĩnh viễn không bao giờ thất bại, cũng vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Tuy rằng tinh thần bị thôi miên, nhưng thân thể cơ năng vẫn có, cũng không tránh được đánh nhau với Bruce. Vốn thể chất của anh bị kém đi nên không đánh lại được tôi, nhưng nhờ trị liệu và hồi phục chức năng, tuy rằng thực lực của tôi cũng có tăng lên, nhưng cuối cùng... Vẫn bại bởi anh bạn Người Dơi mạnh mẽ như biến thái.

Cũng may là ông Geller và Michelle nhìn chăm chăm toàn bộ quá trình, mắt thấy chúng tôi đánh túi bụi đến mức sắp xảy ra tai nạn chết người, họ sẽ thả một thứ khí gì đó làm tinh thần con người dịu đi, khiến chúng tôi kết thúc chiến đấu, sau đó buổi sáng ngày thứ hai ngủ dậy, ngoài cảm giác liêu mạng và thực lực tăng lên, hai chúng tôi đều không nhớ gì cả.

Đương nhiên... Trong thời gian dưỡng thương, tôi và Bruce không được gặp nhau. Đây cũng là do tôi yêu cầu, Bruce là người thông minh, một khi nhìn thấy vết thương trên người tôi, nói không chừng sẽ phát hiện tôi mới là bao cát để anh huấn luyện.

May mà bởi vì bác sĩ lão luyện, chuyên gia phục hồi chức năng và chuyên gia trị liệu vật lý lại cố gắng, cho nên tôi và Bruce không bị thương nặng lắm, nhiều nhất chỉ là bị thương nhẹ ngoài da, ngay cả gãy xương cũng không có, cho nên chữa vài ngày là ổn.

Cho nên cho tới bây giờ, hẳn là Bruce vẫn chưa phát hiện sơ hở gì.

Dù luyện tập rất nhiều, nhưng chúng tôi vẫn luôn chú ý tin tức của thành phố Gotham. Khi nhìn thấy Bane làm nổ sân bóng chày, cầm loa la hét bắt cóc thành phố Gotham, chiếc máy nguồn năng lượng sạch bắt đầu phản ứng biến thành đạn hạt nhân, cùng với lãnh đạo Washington tuyên bố “Không đàm phán với phân tử khủng bố” chẳng khác nào hoàn toàn từ bỏ nhân dân thành phố Gotham, tất cả mọi người đều cảm thấy phần nộ.

Lượng vận động cùng lượng huấn luyện mỗi ngày của Bruce cực kỳ kinh người, cao hơn cả tôi. Mỗi khi anh đổ mồ hôi như mưa tập hít đất, nằm ngửa, hai tay ôm đầu kéo người lên xuống, hầu như đều bật xem tivi.

Anh đổ hồng mắt trừng màn hình tivi, làm các loại động tác cường độ cao gần như tự hành hạ mình. Mà tôi rõ ràng, thứ nặng trĩu đè trên người anh chính là trách nhiệm và lòng yêu thương thành phố nhiệt tình,

đó mới là trọng trách lớn nhất mà anh gánh vác.

Chiều tối hôm nay, mọi huấn luyện và hồi phục đều kết thúc, còn một lúc nữa là đến cơm chiều, tôi đứng trong vườn hoa nhà ông Geller, nhìn bầu trời phía tây bị tịch dương nhuộm màu đỏ, bỗng nhiên... trong lòng có chút khó chịu.

Quả nhiên vừa đến loại chạng vạng này là người ta sẽ thương xuân thu buồn à! QAA

... Đúng vậy... Tôi... nhớ mẹ và bố.

Cho dù tôi biết nơi này là một thế giới khác song song, chẳng phải thế giới cũ của tôi, cũng biết trong thế giới này có một cô bé giống tôi như đúc, bố mẹ mà tôi đang nhớ đều là của cô ấy.

... nhưng tôi vẫn nhớ nhung.

Cho dù có Bruce ở bên mình, nhưng nỗi nhớ gia đình luôn là điều mà anh không thể bù đắp được cho tôi.

Hiện giờ mẹ và bố đang làm gì? Nơi này là San Francisco, giờ Tây Mĩ chậm mười lăm giờ so với giờ Bắc kinh, bên kia hẳn là tám, chín giờ sáng? Có phải bố mẹ đều đang đi làm không? Đã ăn sáng chưa? Bố phỏng chừng lại ngồi sau bàn làm việc trách mắng thư ký, còn mẹ lại ngồi sau bàn làm việc trách mắng học sinh...

Nghĩ vậy, tôi dần dần cảm thấy hốc mắt vừa ướt vừa nóng, còn hơi cay mắt.

“Vera?” Tiếng Bruce bỗng nhiên vang lên, “Cơm chiều chắc đã làm xong rồi, em...”

Tôi nhanh chóng xoay người đi để lau nước mắt, động tác kia biểu cảm kia phỏng chừng cực kỳ yếu ớt.

“Em làm sao vậy?” Nhưng mà anh đã thấy, sắc mặt cực kỳ khó coi, vừa tức giận vừa khẫn trương, “Em khóc? Vì sao lại khóc? Ôi trời ạ, ai ức hiếp em? Mau nói cho anh biết!”

“Đâu có! Ngốc!” Tôi mang giọng mũi mắng anh một câu, “Em chỉ là hơi nhớ nhà mà thôi...”

“Nhớ nhà?” Bruce hơi sững sốt, vẻ mặt trở nên nhu hòa, “Anh biết rồi... cô gái ngốc. Chờ chuyện bên này được giải quyết, anh và em về Trung Quốc một chuyến nhé?”

Tôi ngẩng đầu, ngáy người nhìn anh.

“Đừng nhìn anh thế, vẻ mặt em như vậy sẽ làm anh không nhận được...” Bruce khẽ cười rộ lên, bỗng nhiên cúi đầu hôn một cái lên môi tôi, “Thế nào, anh nhớ vài năm trước anh đã bảo em giới thiệu anh cho cha mẹ em rồi... Nhưng đến bây giờ vẫn chưa gặp được.”

“Cha mẹ...” Tôi thấp giọng lặp lại, cúi đầu, trầm mặc một giây, sau đó ngẩng đầu gượng cười, “Chuyện này... Bruce, em, em và cha mẹ em có chút mâu thuẫn... Có lẽ, có lẽ... Vài năm nay... có lẽ không gặp được họ...”

Lời nói dối này không bị vạch trần mới là lạ

Bruce hơi hơi nhú mồm, nhìn tôi một lúc, nhẹ nhàng gật đầu: “... Anh biết rồi. Nhưng Vera, em hẳn là biết, dù cha mẹ thế nào thì họ vẫn đều yêu em, đều là vì tốt cho em, họ...”

“Không! Anh không biết!” Tôi kích động ngắt lời anh, “Họ, bọn họ... căn bản không phải... không phải là của em...”

Tôi muốn nói chút gì đó, nhưng mà lại không tài nào nói nên lời câu nói ấy.

... bọn họ... kỳ thực không phải bố mẹ em đâu.

Nghĩ vậy, tôi trừng mắt nhìn, nước mắt cố nén hồi lâu cuối cùng xoạch xoạch rơi xuống.

“Ôi thượng đế! Ôi trời ạ! Anh xin lỗi, Vera, anh, anh nói sai rồi, đừng khóc, đừng khóc... cô bé ngoan...” Bruce hoảng, luống cuống tay chân ôm tôi vào lòng, ngốc nghếch lấy tay áo lau nước mắt cho tôi. Lại phát hiện vô dụng, đành phải cúi đầu hôn mặt tôi, hôn đi nước mắt của tôi.

Tôi nằm sấp ở trong lòng anh khóc lớn, lau hết nước mũi nước mắt lên áo anh.

Bruce vỗ nhẹ lưng tôi giống như dỗ trẻ con, thấp giọng thì thào an ủi.

Khóc một hồi, tôi cũng chảy khô nước mắt, mới dần dần bình tĩnh trở lại, dùng áo anh lau lau nước mũi, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Bruce nhận mệnh cởi áo khoác ra cầm trong tay, rồi dịu dàng sờ sờ tóc của tôi, lại hôn một cái lên chóp mũi khóc hồng của tôi, chần chờ nói: “Vera... em đau lòng đến vậy... Đừng nói cho anh là em không nhớ họ.”

“... Ừ.” Tôi gật đầu, cam chịu.

“Nếu đã như vậy, thì em gọi một cuộc điện thoại về đi, thế nào?” Bruce khẽ cười rộ lên, lấy di động ra đặt vào lòng bàn tay tôi, ánh mắt cổ vũ.

Tôi nhìn di động trong tay, sửng sốt một lúc, bỗng nhiên, một ý muốn mãnh liệt dâng lên trong lồng ngực.

Đúng! Không, dù thế nào, lúc còn ở nhà ấy, cảm giác của “Mẹ” ấy đối với tôi cũng không phải hoàn toàn xa lạ mà! Mẹ thậm chí còn cho tôi quần áo, đồ ăn và tiền, còn có cả số di động nữa!

Điều này, điều này có phải đã chứng minh rằng... Mẹ cũng có... có một chút quan tâm tôi, muốn tôi tiếp tục sống tốt? Có lẽ... cũng hi vọng một ngày tôi có thể liên hệ với mình?

Cả người tôi không nhịn được hơi run rẩy.

“Bruce!” Tôi bỗng nhiên thấp giọng gọi một tiếng.

“Anh luôn luôn ở bên cạnh em.” Giọng nói dịu dàng trầm thấp của anh khiến tôi cảm thấy yên tâm, “Đừng khẩn trương, cô bé, em muốn làm gì? Nói với anh.”

“Em... em...” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, “Em muốn chụp một bức ảnh, hai chúng ta chụp ảnh chung, sau đó gửi cho mẹ em... nói cho mẹ rằng anh là chồng em, em đã có gia đình của mình... Anh có bằng lòng không?”

“Bằng lòng đến cực điểm!” Bruce có vẻ cực kỳ cao hứng, mặt mày hớn hử, “Em sớm nên làm như thế mới đúng! Ôi trời à, quần áo của anh! Hiện giờ trông anh thế nào? Liệu có ăn ảnh không? Có phải tóc hơi rối không? Không được, anh phải về phòng sửa sang lại đã... A, râu cũng nên cạo, đáng chết...”

Tâm tình tôi bỗng chốc tốt lên, bỗng nhiên cũng hơi khẩn trương, vì thế tôi đẩy anh về phòng, ở trong phòng náo loạn một trận, cuối cùng mới thấy vừa lòng, rồi bắt đầu ngóc ngách tự chụp.

“Ấy, như thế không được, người già luôn thích ổn trọng một chút, em nhe răng trợn mắt nhằn mặt làm gì?”

“Anh thì biết cái gì! Đó là mẹ em chứ đâu phải mẹ anh!”

“Anh là chồng em đấy! Là chồng! Em cũng phải nghĩ cho anh chứ! Chẳng lẽ mẹ em lại thích một tên lưu manh chỉ biết trừng mắt le lưỡi làm con rể à?”

“Là tự anh nói anh là lưu manh đấy nhé, không phải em nói đâu!”

“Shit, em chờ đấy cho anh!”

...

Trải qua vô số câu cãi nhau, cuối cùng hai chúng tôi thở hổn hển chụp ảnh xong.

Tôi đắn đo mãi, soạn một tin nhắn đa phương tiện, kèm ảnh chụp theo, rồi nói cho mẹ rằng vị tuần nam bên cạnh là chồng con, là người nước Mỹ. Chúng con yêu nhau sâu đậm, hơn nữa cuộc sống rất hạnh phúc, cuối cùng, chúc nhà họ cũng... vĩnh viễn hạnh phúc.

Tôi ấn phím gửi đi.

Sau đó bắt đầu chờ tin nhắn, thở cũng không dám thở mạnh.

Đương nhiên... Có lẽ, không được được gì cả.

Bruce cũng khẩn trương cùng tôi chờ.

Nhưng, ngoài dự đoán của tôi là tin nhắn đa phương tiện nhắn đi chưa được mười phút, đã có rep.

Tay tôi run run mở ra tin nhắn ấy.

“Cục cùm, bác đã nhận được tin nhắn rồi. Chồng của con rất tuần tú, bác tin đó là người tốt... Tuy rằng bác không phải là mẹ thực sự của con, nhưng bác vẫn hi vọng con sống tốt. Trong khoảng thời gian qua, bác luôn muốn liên hệ con, nhưng lại sợ quấy rầy đến con. Hiện giờ biết con sống vui vẻ, bác yên tâm rồi. Về sau nếu có rảnh thì thường thường liên hệ nhé. ‘Mẹ’ của con.”

Tôi nhìn kỹ từng chữ, nước mắt lại làm tầm mắt mờ hồ.

“Nói cái gì? Mẹ nói cái gì?” Bruce không hiểu tiếng Trung, gấp đến độ ở bên cạnh giường mắt nhìn.

“... Đồ ngốc! Mẹ nói trông anh rất khỏe khoắn, khẳng định là dễ nuôi!”

“...”

Sáng nay, Michelle đến nói cho chúng tôi biết buổi chiều phải tiến hành thôi miên sớm.

Bởi vì ở trong quá trình thôi miên, ý thức của tôi và Bruce mơ hồ, chẳng khác gì giao mạng mình cho Geller và Michelle. Ông lão Alfred đương nhiên không yên lòng, cố ý mời Harvey và Rachel tới, ba người cùng nhìn chăm chăm quá trình thôi miên từ đầu đến cuối, cứ thế vài lần, Geller và Michelle luôn biểu hiện tốt, hơn nữa Harvey hết sức khen ngợi Michelle, chúng tôi dần dần không còn cảnh giác nữa.

Hai lần thôi miên gần đây, Harvey và Rachel không đến được, nghe nói là công việc bận rộn quá.

“Sao? Không phải là còn một tuần nữa sao?” Bruce hỏi.

Một tuần nữa vừa khéo là bốn tháng hai mươi bảy ngày, cách ngày đạn hạt nhân nổ mạnh còn kém khoảng ba ngày. Tôi và Bruce vốn tính lợi dụng hoàn toàn tài nguyên chỗ ông Geller, tận lực tăng thực lực của mình lên cao nhất, rồi lao tới thành phố trước ngày nổ bom.

“Thật có lỗi quá, ngài Wayne” Michelle nho nhả lễ độ trả lời, “Đợt trị liệu của ngài đã sắp kết thúc, tối hôm qua giáo sư vừa nhận được một cuộc điện thoại, trước thứ tư tuần sau, ông ấy phải bay đi nước Đức để tham gia một cuộc họp quan trọng, cho nên... muốn kết thúc trị liệu sớm. Nhưng mong ngài cứ yên tâm, lần thôi miên cuối cùng này cũng chỉ là củng cố hiệu quả trị liệu mà thôi, tình hình sức khỏe của ngài sớm đã vượt trội ngày trước rồi.”

Tôi và Bruce đều là kẻ quê mùa không hiểu gì về phương diện này, nếu bác sĩ đã có lịch khác, thì đương nhiên phải vâng theo lời dặn của bác sĩ, vì thế không nói thêm gì, đều đồng ý.

Sau khi Michelle đi, Bruce nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút sầu lo nhìn ra ngoài cửa sổ: “... không biết hiện giờ thành phố thế nào.”

Tôi nắm lấy tay anh: “Yên tâm đi, bọn họ nhất định có thể kiên trì đến lúc chúng ta trở về.”

“Ừ.” Bruce quay đầu, nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt ấm áp, “Cũng may là em luôn luôn ở bên cạnh anh, Vera.” anh cúi đầu hôn lên trán tôi.

Tôi cười hì hì hai tiếng, rồi oán niệm nhìn anh: “Chỉ hôn trán thôi à? Không có thành ý gì cả.”

72. Chương 72: Chương 72 (H)

Bruce hơi ngậy người ra, sau đó cúi đầu cười một tiếng, bỗng nhiên ôm eo tôi vào trong ngực, nụ hôn nóng cháy ập đến, dịu dàng lại thô bạo và cường thế, cơ hồ muốn đoạt hết hơi thở của tôi.

Những lúc như thế này, thân là nữ Hán khu chân như tôi làm sao có thể yếu thế, vì thế quyết đoán cắn ngược lại, vừa nhắm nháp viên môi khêu gợi của anh vừa mút vào đầu lưỡi của anh, cái gọi là giúp nhau lúc hoạn nạn phỏng chừng cũng chính là như thế này.

Hai phiến môi mỏng kia giống lưỡi dao sắc bén lại mát lạnh, vị cũng mềm mại như thế, mùi hương lại tươi mát như thế, mang theo mùi đàn ông nồng liệt, quả thực như là rượu nguyên chất vậy, khiến tôi muốn say.

Bruce có chút động tình, anh từ lưỡi hôn mưa rền gió dữ chuyển biến thành liếm hôn ướt sũng, môi hôn đến vành tai trái, đầu lưỡi phác hoạ qua má, mãi cho đến thùy tai ướt mà, nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó như là hút kẹo ngậm ở miệng.

Tôi bị anh hôn làm cho cả người mềm yếu, cả người giống như hóa thành một vũng nước mềm yếu ở trong lòng anh, nếu không phải anh dùng một tay ôm chặt eo tôi, phỏng chừng tôi đã sớm không đứng nổi nữa.

Còn về tay kia của anh thì... Khụ... có vẻ như đã chui vào trong quần áo tôi rồi ==

Lòng bàn tay anh mang vết chai thoảng thô ráp chậm rãi vuốt ve dọc theo giữa lưng, cuối cùng duỗi đến bên trong áo lót, nhẹ nhàng sờ.

“A! Bruce...” Tôi đang đắm chìm trong nụ hôn của anh, bỗng nhiên bộ ngực truyền đến khoái cảm, không nhận được kêu sợ hãi một tiếng, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt anh cười, rồi cúi đầu, ôm cả người tôi lên ngồi trên bàn, cường hãn tách hai chân tôi ra, chen eo vào giữa, cúi đầu cắn một cái lên cổ tôi giống như ma cà rồng, lại chậm rãi liếm vết cắn.

“Bruce, dừng... Buổi chiều còn phải... thôi miên...” Giọng tôi gần như rên rỉ, cảm thấy áo đã bị anh cởi ra, anh thậm chí đã vươn đầu vào ngực tôi, mạnh mẽ hút.

“Chúng ta... Chúng ta lâu rồi không làm, cô gái của anh” Bruce nỉ non ở bên tai tôi nói, “Anh sẽ làm rất nhanh, được không? Dừng cự tuyệt anh... Anh biết em cũng muốn mà.”

“Nhưng, nhưng mà...” Tôi có chút khẩn trương đẩy đẩy đầu anh, “Lát nữa Alfred sẽ gọi chúng ta đi ăn cơm trưa...”

“Anh chỉ muốn ăn em... Em quả thực khiến anh phát điên...” Bruce hơi nhắm mắt lại ngẩng đầu, lại ngăn chặn môi tôi, tay vẫn không nhàn rỗi, lập tức xóc vấy tôi lên.

... Cái tên nào đáng giết ngàn đao làm tôi hôm nay mặc váy thế

Anh vô cùng thuần thực cởi bỏ quần lót của tôi, vừa hôn ngực tôi, vừa mạnh mẽ vọt vào trong cơ thể tôi.

“A! Trời ạ... Bruce...” Đúng là lâu qua không làm... Lúc anh vào, tôi có chút không thích ứng, trời ạ, đây là kích cỡ mà con người có thể chịu đựng sao! Sao, sao mà thô như thế dài như thế hả!

Cứ như là thò lên tận cổ họng mất rồi!

Trán Bruce ẩm mồ hôi, ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm tôi cười cười, vừa định bắt đầu co rút, bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên.

“Lão gia, phu nhân không biết khi nào thì Alfred đã sửa miệng rồi, cơm trưa đã được làm xong.” Alfred lễ phép gõ cửa.

Cả người tôi lập tức cứng đờ, nhanh chóng ghé vào bên tai Bruce dục: “Mau ra đi đồ chết bầm! Alfred đến rồi!”

Bruce chớp chớp mắt, tươi cười tà ác, bỗng nhiên mạnh mẽ ôm lấy tôi, hai tay nâng mông tôi lên.

“!!!” Tôi dùng tất cả sức lực nuốt tiếng kêu sợ hãi sắp bật ra khỏi miệng trở lại cổ họng, tay chân giống bạch tuộc gắt gao triển trên người anh, cố nén khoái cảm mà anh gây ra cho tôi, nằm sắp ghé vào tai anh cắn răng nói: “Anh, định, làm, cái, gì!”

“ ‘Làm’ em.” Bruce mỉm cười nói bên tai tôi, sau đó suyt một tiếng, ý bảo tôi chớ lên tiếng, sau đó, sau đó...

Dám ôm tôi đi! ‘Cái đó’ vẫn còn ở bên trong! Loại cảm giác này! Không thể tả được!!

... Quả thực không đành lòng nhìn thẳng

Tôi còn chưa hết khiếp sợ chuyện anh vừa ‘làm’ tôi vừa đi, đã thấy anh ôm tôi đi tới cạnh cửa, sau đó nhẹ nhàng đặt tôi xuống đất, quay tôi lại, tôi phải vịn hai tay lên cửa, đưa lưng về phía anh.

... Cái thứ kia vẫn còn ở trong cơ thể tôi, lại bị anh quay một vòng, cảm giác kích thích ấy tôi không dám nhắc lại QAQ

“Lão gia? Phu nhân?” Alfred vẫn còn kiên trì không ngừng gõ cửa.

Tôi quay đầu giận trừng Bruce, lại không dám nói lời nào, mưu toan lợi dụng hình thức sóng điện não đem suy nghĩ “Anh dám làm, tôi sẽ thiến anh” nhắn cho anh!

Nhưng mà Bruce mặt ửng hồng, thậm chí còn hưng phấn quý dị, anh không nhẹ không nặng vỗ mông tôi một cái, sau đó bỗng nhiên mạnh mẽ luật động.

Trời, ạ!

Đương nhiên không có khả năng xong việc, anh cúi xuống, cơ ngực cường tráng kề sát lưng ẩm ướt của tôi, hai bàn tay vươn ra phía trước xoa nắn ngực tôi, hạ thân bắt đầu giống một con ngựa đực hùng tráng ra vào.

Tôi cơ hồ bật khóc bởi khoái cảm sắp nổ mạnh, nhưng cách một cánh cửa gỗ như vậy, bên ngoài là ông lão Alfred, trời ạ tôi thề sống chết cũng không thể kêu ra tiếng!

Tôi một tay vịn cửa, một tay nắm thành nắm tay gắt gao ôm môi, sợ mình không nhịn được kêu lên.

Bỗng nhiên, Bruce chậm rãi rút ra, mãi cho khi chỉ chừa chút đầu ở bên trong.

Cảm giác trống rỗng thối quết mà đến, hốc mắt tôi ẩm ướt, không nhịn được quay đầu nhìn về phía anh, đồng thời... còn bất giác xoay xoay mông.

Mắt Bruce tối sầm lại, bỗng nhiên ôm eo tôi mạnh mẽ đẩy vào, cái loại cảm giác này... Quả thực chính là hỏa tiễn lên trời!

Tôi vui vẻ cơ hồ kêu lên, không muốn quan tâm ngoài cửa có người hay không, đè nén âm thanh nhỏ giọng kêu to lên.

“Trời ạ, Vera...” Bruce đến bên tai tôi, giọng nói trầm thấp thuần hậu như rượu nùng, “Anh thật sự muốn hủy em.”

Ngoài cửa có tiếng bước chân dần dần đi xa.

Bụng anh rắn chắc không ngừng va chạm tôi, âm thanh ái muội trong phòng vọng lại không dứt.

Cuối cùng tôi không đè nén nữa, phóng túng kêu lên tiếng.

73. Chương 73

Đợi đến khi chúng tôi ‘làm’ xong, đã là hơn một giờ sau, đương nhiên sớm đã quá thời gian ăn cơm trưa.

Thể lực của Bruce đã vượt xa trước kia, tôi phỏng chừng nếu thời gian thích hợp thì anh còn có thể thêm bảy, tám lần ‘như vậy’ nữa, nhưng mà tôi lại không chịu được, không ngừng xin khoan dung, Người Dơi mới tạm thời buông tha cho tôi.

Người Dơi thần thanh khí爽 đi ăn cơm trưa, còn tôi ở trong phòng tắm rửa, rồi đi đến nhà ăn, khi đi ngang qua phòng ông Geller, nhìn thấy cửa phòng khép hờ, bên trong lại có tiếng khóc nhẹ nhàng truyền ra.

Tôi nhất thời chấn kinh, cái ông trẻ con luôn hoạt bát vô tư ấy cũng sẽ khóc sao?

Đứng ở cửa do dự vài giây, nghe được tiếng khóc bên trong vẫn không ngừng lại, đành phải nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

“Ai thế? Mời vào.” giọng mũi của Geller dày đặc.

Tôi đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Geller ngồi trước bàn làm việc rộng rãi, tay cầm một bức ảnh được đóng khung, nhìn thấy tôi vào, ông ấy khịt khịt mũi, gồng gượng mỉm cười: “Là phu nhân Người Dơi à! Lát nữa sẽ thôi miên, hai người vẫn chưa ăn cơm phải không?”

Tôi gật đầu, chần chờ một chút, nói: “Ông Geller, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì sao? Tôi nghĩ, vừa rồi tôi đã nghe được tiếng ngài đang khóc...”

Geller sững sốt, ông lão trẻ con lại bắt tri bắt giác mím môi lại, quay đầu nhìn khung ảnh trên bàn, một lát sau mới nói: “Là... Là con gái của tôi.”

Con gái? Tôi nhớ tới tư liệu có viết ông ấy có cô con gái mười bốn tuổi bị lạc đường, vì thế tôi đi đến, nhìn thiếu nữ mỉm cười vui vẻ ngồi ở ghế tựa trong bức tranh được đóng khung tinh xảo.

Gương mặt người châu Á, tóc đen da vàng, khuôn mặt thanh tú, tuy rằng không thể nói là đại mỹ nhân, nhưng thẳng ở điểm cực kỳ thanh xuân, cho nên cũng có vẻ xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng ở mi bên trái của cô ấy có một vết sẹo nhỏ, phân cách lông mày của cô ấy, trông có vẻ không được hoàn mỹ cho lắm.

“Nó là cô công chúa nhỏ của tôi, đúng vậy, từ nhỏ đến lớn... tôi có thể vì nó mà làm bất cứ chuyện gì” ông Geller từ ái nhìn ảnh chụp, giọng nói lại như đang khóc nức nở, “Vợ tôi đặt tên nó là ‘Scarlett’, một cái tên thật đẹp không phải sao? Nhưng mà... ngay tại mười mấy năm trước, nó... không biết nó đã chạy đi đâu... Huhu...”

Dứt lời, ông ấy lại khóc lên.

Mà lòng bàn tay tôi đã lạnh toát.

Không, phải nói là toàn thân đều như đang ở trong hầm băng.

Scarlett, Scarlett... Scarlett, Scar!

Scar, chẳng phải có nghĩa là vết sẹo sao!

Cô bé này cũng chính là người trong bức ảnh chụp mà tôi nhặt được của Michelle hơn bốn tháng trước, diện mạo này, dáng người này, cảm giác này...

A a a chẳng phải là tôi đã nói dù cô ta có hóa thành tro thì tôi vẫn nhận ra được sao!

Đây tuyệt đối là Mặt Sẹo! Không thể chạy vào đâu được!

Nếu... nếu vậy thì...

Geller còn đang thao thao bất tuyệt những lúc còn ở cạnh con gái, trong lòng tôi lại xẹt qua ánh mắt của Michelle nhìn như khiếm tốn nhưng lại cực kỳ âm u lạnh lẽo, bỗng nhiên cảm thấy người này... người này...

“Giáo sư, thời gian sắp đến rồi... phu nhân Wayne?” Michelle bỗng đẩy cửa đi vào, thấy tôi cũng ở đây, không khỏi hơi sững sốt.

Đôi mắt Geller đỏ bừng, tôi vẫn đang cực kỳ kinh ngạc, hai người nhất thời chưa định thần lại được.

Michelle liếc mắt một cái liền nhìn thấy ảnh chụp trong tay Geller, tôi tinh tường nhìn thấy đồng tử mắt anh ta chợt co rút, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi xoay chìa khóa, cửa bị khóa trái lại.

“Anh khóa cửa làm gì?” Tôi lập tức cảnh giác, bước lên vài bước chặn ông Geller ở sau lưng, theo dõi anh ta chặt chẽ.

“Phu nhân Wayne đúng là người thông minh... Có một số việc, tôi nghĩ là rất khó giấu diếm được cô.” Michelle mỉm cười, “Xem kìa, chẳng phải là cô đã phát hiện ra rồi sao.”

“Anh có ý tứ gì?” Cả người tôi đều căng cứng lên, cực kỳ đề phòng. Sợ anh ta là cao thủ cấp BOSS thâm tàng bất lộ, ngộ nhỡ một mình tôi không đánh bại được thì sự tình sẽ tệ hơn, nhà ăn cách nơi này khá xa, nếu kêu cứu thì Bruce không nhất định sẽ nghe thấy.

“Scarlett và tôi đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trong lòng tôi, cô ấy là cô gái hoàn mỹ nhất.” Michelle nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn về phương xa, như đang hồi tưởng lại, “Tôi luôn luôn yêu cô ấy, đã nhiều năm rồi... Giáo sư, ông cũng biết đấy.”

Ông Geller cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không bình thường, ông ta đứng lên, định đi đến gần: “Jack, cậu đột nhiên nói những chuyện đó làm gì?”

Tôi bước lên một bước, vẫn bảo vệ ông lão trẻ con ở sau lưng.

Hiện giờ tôi cực kỳ hoài nghi người này có liên quan gì đó với Liên minh Bóng tối... Theo tình hình bây giờ, hẳn là anh ta biết Mặt Sọc đã chết như thế nào. Tuy rằng không phải tôi trực tiếp giết, nhưng mà có liên quan đến tôi.

Quả nhiên, anh ta bỗng ngừng hồi tưởng, quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn tôi: “Phu nhân Wayne, Scarlett chết ở trên tay cô đúng không?”

Tôi lập tức ngừng thở, ông Geller không thể tin nhìn về phía tôi, ngây người ba giây, rồi lắp bắp nói: “Jack, cái này, cái này không thể nói lung tung...”

“Thật là đáng tiếc” Michelle đánh gãy anh ta, ánh mắt giống như rắn độc âm u lạnh lùng bò lên tôi, “Tôi vốn định trực tiếp xử lý mấy người trong đợt thôi miên cuối này, không nghĩ tới lại bị cô phát hiện ra sớm.”

Tôi thở sâu, biết những lúc như thế này nhất định không thể hoảng, phải bình tĩnh, phải tận lực kéo dài thời gian, “Một khi đã như vậy, thì sao anh không giết chết chúng tôi lúc chúng tôi mới đến đây? Ít nhất thì anh có mười cơ hội trong mười lần thôi miên.”

“Ha ha ha ha ha ha!” Michelle điên cuồng cười ha hả, cười ngửa tới ngửa lui, cơ hồ không đứng vững.

Tôi không biết vì sao anh ta lại cười, nhưng tôi biết đó là một cơ hội tốt để chế ngự anh ta, vì thế một giây cũng không chậm trễ, mạnh mẽ vung cú đâm về phía anh ta.

“Không được nhúc nhích!” Michelle đột nhiên rút ra một khẩu súng, hòng súng nhắm ngay vào tôi.

Tôi lập tức dừng lại, trong lòng lại trầm xuống, trời ạ cái tên này có súng!

“...Thu lại khẩu súng trước đã, Jack” ông Geller nghiêm túc, vừa nói chuyện vừa bước nhanh đến, “Nếu chân tướng đúng như cậu nói, thì chúng ta hoàn toàn có thể báo cảnh sát...”

Ông ta đi quá nhanh, tôi bị Michelle chĩa súng lục, không dám vọng động, vì thế...

Ánh mắt Michelle sắc bén, không chút do dự di chuyển hòng súng, đoàn một tiếng, ông Geller còn chưa dứt lời đã hự một cái rồi ngã xuống đất.

Tôi quay đầu nhìn, đầu ông lão trẻ con đáng yêu này đã bị bắn thủng một lỗ.

... Trời ạ! Dám giết người ở trước mặt tôi! Cái này cũng có thể nhin thì đâu còn gì không thể nhin nữa!

Michelle còn ở bên kia lăm nhăm: “Mày hỏi tao vì sao không giết bọn mày ngay từ đầu sao? Ha ha ha! Mày quá ngu ngốc đấy đồ đàn bà, khi cho bọn mày hi vọng, Người Dơi khô phục càng ngày càng tốt, thành phố Gotham hồi phục có hi vọng, hung hăng đập nát hi vọng của bọn mày, hủy diệt tín niệm của bọn mày trong ác mộng do thôi miên tinh thần, như thế không phải là càng đã ghiền sao?”

“Chỉ có làm thế mới có thể giải được mối hận trong lòng tao!” Anh ta rút cục lộ ra biểu cảm dữ tợn, “Đồ hung thủ giết người!”

“Hung thủ giết người là anh!” Tôi nhìn anh ta nói rất ha da, cổ tay cầm súng cũng bắt đầu phát run, cảm thấy đây là cơ hội tốt, vì thế không hề chần chờ, hét to một tiếng, rồi đổ mạnh người xuống mặt đất, tạo quán tính trượt người đến cạnh chân anh ta.

Động tác này chỉ xảy ra trong nửa giây, Michelle không phải là người rèn luyện trường kỳ, mặc dù cực kỳ giỏi trong tâm lý học và thuật thôi miên, nhưng nói đến cùng thì vẫn chỉ là một thư sinh văn nhược, cơ bắp và tốc độ phản ứng của thần kinh hoàn toàn không bằng tôi, động tác của tôi khiến anh ta ngây ra.

Tôi thừa cơ trượt đến phía sau anh ta, rồi xoay người nhảy lên, vươn một cánh tay ghì cổ anh ta từ phía sau, tay kia nắm chặt lấy cổ tay anh ta đang cầm súng, bắt buộc anh ta giơ ra phía trước.

Anh ta đương nhiên sẽ chống cự lại, đáng tiếc anh ta đâu phải là đối thủ của nữ Hán tử luôn rèn luyện mỗi ngày như tôi, sau đó họng súng chỉ trời, thả phanh một cái, bắn vào trần nhà.

Ngoài cửa đã có tiếng bước chân vội vã từ xa đến gần.

Vừa rồi anh ta bắn chết ông Geller, bây giờ lại thêm một phát súng, âm thanh của hai phát súng đủ để đưa Bruce và Alfred tới.

Một tiếng ‘rắc’ nhỏ vang lên, tôi rút cục bẻ gãy cổ tay Michelle, anh ta đau đớn đến mức mặt mũi trắng bệch, cả người run run, súng cũng rơi xuống đất, cả người co quắp trên mặt đất.

Tôi nhanh chóng nhặt súng lên, rồi chìa thẳng vào anh ta, nhìn chằm chằm vào anh ta, không cần nghĩ cũng biết biểu cảm lạnh lùng như trong phim.

Anh ta cắn môi bật ra máu, tơ máu đỏ tươi chảy xuống, thêm cả khuôn mặt vặn vẹo và ánh mắt oán độc, cả người anh ta đều như bị một tầng khí lạnh băng vờn quanh.

“Không phải là anh yêu cô ta nhất sao? Cha của cô ta mà anh cũng nhẫn tâm giết được à?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Ngoài cô ấy ra, trên đời này không có ai là tao không nhẫn tâm giết được cả.” Michelle tươi cười âm ngoan. Tôi lắc đầu.

Lúc này, cửa bỗng nhiên rầm một tiếng, cả hai cánh cửa bị đá tung ra, là Bruce phá cửa xông vào, Alfred ngừng trọng theo sau.

Hai người vừa nhìn thấy tình cảnh trong phòng và cả thi thể ông Geller cách đó không xa, đều sợ ngây người.

“Em không sao chứ, Vera?!” Bruce kích động nắm chặt vai tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới vài vòng, thấy tôi quả thật không bị gì mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Michelle cúi đầu ngồi, giống như đã hoàn toàn không muốn chống cự.

Hiện tại ngẫm lại, tôi mới thấy sợ. Cuối cùng thì vẫn không thể dễ dàng tin ai, nhất là nhà thôi miên mà mình phải giao phó cả thân thể và tinh thần của mình... Mối nghi ngờ Michelle lúc trước đã trở thành sự thật. Nếu không phải là chiều nay tôi nhất thời nhiều chuyện đi an ủi ông Geller đang khóc, chỉ sợ...

Chỉ sợ tôi và Bruce đã sớm chết dưới thuật thôi miên của Michelle rồi.

Thế giới của mình sau khi bị thôi miên, hoàn toàn là thế giới mà một tay nhà thôi miên khống chế, chúng tôi không hề có đường phản kháng.

Vì đề phòng Michelle lại giở trò gì, chúng tôi trói anh ta lại. Rồi tôi nói cho Bruce và Alfred ngọn nguồn của sự tình, bọn họ cũng cảm thấy chuyện này đúng là vạn hạnh.

Bởi vì thân phận của ba chúng tôi không thể bị lộ, vì thế đành phải gọi điện thoại cho vợ chồng Dent. Harvey và Rachel hiện giờ đang làm việc trong ngành tư pháp của San Francisco, để bọn họ ra mặt giải quyết chuyện này là thích hợp nhất.

Vợ chồng Dent luôn tin tưởng ông Geller và Michelle cho nên đã cực kỳ chấn kinh, vừa tiếc hận ai thán ông Geller qua đời, vừa hận mình kết nhầm bạn, không thấy rõ rằng Michelle thì ra lại là kẻ như vậy.

Harvey liên tục mắng Michelle rắp tâm hại người, còn Rachel thì phần nộ gọi điện thoại liên hệ cục cảnh sát.

Nhưng... anh ta... đến cùng cũng chỉ vì yêu.

Tôi không khỏi quay đầu nhìn về phía Bruce, anh cũng đang nhìn tôi, hai người không hẹn mà cùng vươn tay cầm chặt lấy đối phương.

Chúng tôi cũng không thể mất nhau.

Spoi:

“Vera!” Bruce đột nhiên gọi lại tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn về phía anh.

“Hãy cẩn thận.” Tôi nhìn vào mắt anh.

“Được. Em cũng vậy nhé.” Anh nắm lên tay của tôi, đặt ở bên môi, cách bao tay hôn một cái.

74. Chương 74

Jack Michelle bị Harvey khởi tố vì tội chủ mưu giết người.

Bởi vì Vera Lee căn bản không phải là người thế giới này, Bruce Wayne cũng là người được xác định đã tử vong trên pháp luật, cho nên chúng tôi không sợ Jack Michelle cắn chúng tôi một cái, nói là chúng tôi giết Mặt Sẹo v.v...

Huống chi, dù hắn nói ra, cũng không có chứng cứ gì.

Tuy rằng toàn bộ quá trình thẩm án không cần thiết phải ba chúng tôi ra mặt, nhưng cũng không thể thiếu các loại phiên toái khác. Chủ yếu chính là vợ chồng Dent rất vội vã bận bịu, bên này ở chỗ chúng tôi hỏi này hỏi kia để ghi chép, bên kia lại phải chạy nhanh trở về toà án báo cáo kết quả công việc với cục cảnh sát.

Chúng tôi về tới nơi mà lúc trước Fox hỗ trợ mua, dùng vài ngày còn sót lại để rèn luyện.

Từ đầu tới cuối, chúng tôi không hề có một khắc nào là coi nhẹ Bane và Miranda, cùng với lực lượng sau lưng bọn họ.

Đây là sự thống trị độc tài mà chỉ có nhân dân thành phố Gotham trên dưới một lòng, cùng nhau liên hợp mới có thể phủ định.

Khi chúng tôi đã hoàn toàn sẵn sàng cũng là lúc còn khoảng hai mươi tư giờ nữa, đạn hạt nhân sẽ làm nổ thành phố Gotham.

Nhưng tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng, vì thế tôi nhanh chóng hỏi Bruce: “Anh đã sửa công năng điều khiển tự động của xe Dơi chưa?”

Bruce đang làm cuộc kiểm tra lần cuối trước khi đi, trước mặt là máy tính và mấy chồng tư liệu cao hơn nửa, nghe thấy tôi hỏi liền ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn tôi: “Cái công năng ấy chẳng phải là tự có sẵn rồi sao? Cần sửa à?”

Tôi dừng một chút, xem ra vẫn là có chi tiết khác với nguyên tác điện ảnh, trong nguyên tác là Bruce đã sửa xong công năng tự điều khiển, ở đây thì là Fox trực tiếp cho cái mới vào lúc chế tạo. Ừ, không tệ, phục vụ coi như đúng chỗ.

“Vây... vậy cũng nên nhanh đi kiểm tra một chút, nếu vạn bất đắc dĩ thì có lẽ sẽ cần nó mang đạn hạt nhân đi để tự nổ!”

Lúc này, Alfred nhô đầu ra khỏi phòng: “Yên tâm đi phu nhân, năm tháng trước, tôi đã kiểm tra rồi, nếu cái động dưới lòng đất nhà chúng ta không bị nổ tung thì chiếc xe ấy sẽ hoàn hảo không bị tổn hao gì.”

Tôi gật đầu, khẽ thở phào.

Lúc còn khoảng mười hai giờ nữa là nổ tung, chúng tôi đang ngồi trên máy bay. Sau khi đăng ký, Alfred bắt tôi và Bruce phải ngủ một giấc, ông ấy đưa cho chúng tôi hai liều thuốc an thần để uống. Bởi vì kế tiếp là phải đánh một trận ác liệt, giấc ngủ là cách tốt nhất để bổ sung thể lực.

Lại trải qua giấc ngủ sáu giờ chất lượng tốt, vào rạng sáng ba giờ, chúng tôi đã đến bên ngoài thành phố Gotham, lúc này còn năm giờ nữa là đến thời gian nổ tung.

Sân bay tư nhân này vốn vì nhà Wayne mà xây dựng, bởi vì cách nội thành rất xa, đối diện với cái cầu vào thành phố Gotham, cho nên cũng không ở trong phạm vi Bane đóng cửa thành phố.

Đương nhiên, biệt thự Wayne cũng không ở trong phạm vi này.

Chúng tôi trực tiếp đi đường thủy về động, nơi này vẫn giống năm tháng trước, một chút cũng không thay đổi. Vẫn là bầu không khí tối mờ, tiếng dơi bất chợt bay lên sàn sạt, tiếng thác nước chảy trong mạch nước ngầm... xe Dơi và chiến giáp dơi, các loại trang bị máy tính, đều im lặng bày biện tại chỗ, giống như chúng tôi chỉ mới rời đi hôm qua, hôm nay lại trở lại vậy.

Nhưng chúng tôi cũng không có thời gian cảm khái, nhanh chóng kiểm tra lại xe Dơi và các trang bị khác, sau đó liền theo kế hoạch, bắt đầu phân công nhau hành động.

“Vera!” Bruce đột nhiên gọi tôi lại.

Tôi quay đầu nhìn về phía anh.

Lúc này hai người đều đã mặc xong trang bị, anh bước đến gần, ôm tôi vào trong lòng, hai người mặc khôi giáp, ngực cứng rắn đụng vào nhau, anh cúi đầu muốn hôn tôi, kết quả cái mũi trên mặt nạ của hai người va vào nhau, phát ra một âm thanh chói tai.

Môi còn chưa gặp nhau, hai chúng tôi đã đỉnh chóp mũi vào chóp mũi mỉm cười.

“Hãy cẩn thận.” Tôi nhìn vào mắt anh.

“Được. Em cũng vậy nhé.” Anh nắm lên tay của tôi, đặt ở bên môi, cách bao tay hôn một cái.

Kỳ thực, lúc tôi vừa trở về khoảng hơn năm tháng trước, Fox đã làm ra một chiếc xe Dơi khác cho tôi với trang bị giống nhau như đúc. Tôi trực tiếp mở ra hình thức bay, bay đến cạnh chiếc cầu lớn của bến cảng, sau đó bắt đầu... rải xăng.

Mọi người còn nhớ rõ hình con dơi to lớn cháy rừng rực rất phong cách rất hùng vĩ trên đỉnh cầu trong nguyên tác không...

Đúng vậy... Nhiệm vụ đầu tiên của tôi chính là đây, bố trí vũ đài cho bạn Người Dơi xuất trường __(:3)__

Nhiệm vụ của Bruce là đến nơi giam giữ con tin để giải cứu Fox và những nhân vật quan trọng khác, sau đó nghĩ cách lấy được kíp nổ điều khiển đạn hạt nhân, rồi sau đó làm nổ đường hầm để thả cảnh sát ra.

Ừm, như vậy xem ra nhiệm vụ của tôi rõ ràng là khá nhẹ.

Công việc bố trí lấy của tôi hơn hai giờ, lúc này đang là mùa đông, tuyết rơi như mưa lông ngỗng, tuy rằng đã hơn năm giờ, nhưng bầu trời vẫn đen kịt không có một chút ánh sáng.

Giống như thành phố Gotham bây giờ vậy, bóng tối lập tức sẽ nghênh đón ánh rạng đông của bình minh.

Dần dần, bên kia bờ sông băng truyền đến tiếng người và tiếng bước chân. Một nhóm phần tử khủng bố cầm súng giải vài cảnh sát đi tới, người đi đầu đúng là Giám đốc Sở Cảnh sát – Gordon.

Chúng đang chấp hành hình phạt “Lưu đầy” mà Scarecrow phán sao...

Gordon đi đầu, vài cảnh sát đi theo sau, họ nơm nớp lo sợ đi từng bước một lên sông băng, thẳng đến khi thấy được pháo mà tôi đặt trên băng.

Gordon kinh ngạc mở to mắt, chậm rãi ngồi xuống nhặt nó lên.

Lúc này, tôi đã dùng phi tiêu dơi dính thuốc gây mê để đánh ngã vài kẻ thủ hạ, rồi đi đến phía sau Gordon, ho một tiếng.

Nhóm cảnh sát đột nhiên xoay người, cả đám đều bị dọa, nhất là Gordon, nhìn tôi mà miệng mở lại đóng, không biết nói gì, đôi mắt sau thấu kính hình như ẩm ướt... ảo giác sao?

“Châm nó lên.” Tôi chỉ chỉ pháo.

Về mặt của Gordon vẫn còn như đang nằm mơ, run rẩy đốt pháo, nhìn xung quanh một vòng, phát hiện dây dẫn, sau đó ném pháo vào nó.

Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, lấy tốc độ cực nhanh dọc theo đường dẫn mà tôi đã sắp xếp, sau đó...

Giống như cái gì đó lập tức nổ tung nổ rộ vậy, hỏa diễm hừng hực dấy lên trên đỉnh cầu cao ngất, hình dơi to vĩ đại giống như mặt trời thiêu đốt ở trong trời đêm, nháy mắt chiếu sáng trong phạm vi vài dặm.

Gordon và các cảnh sát khác rung động ngẩng đầu nhìn hình dơi to lớn ấy, thật lâu không nói ra lời.

Sau đó, giống như có cái gì đó đang tác động vậy, từ lúc hình dơi sáng lên, thành phố Gotham vốn đen kịt, bỗng dưng có nhiều bóng đèn lần lượt sáng lên. Lấy hình dơi trên cầu làm trung tâm, đèn vạn nhà dần dần sáng lên, lấy tốc độ càng lúc càng nhanh lan ra xung quanh. Chỉ trong vòng vài phút... Thành phố Gotham đã được thắp sáng trưng bởi ánh đèn, nhìn ra xa, cơ hồ mỗi một tòa nhà đều có vô số ngọn đèn vàng hoặc trắng sáng lên.

Tuy rằng thành phố này vẫn yên tĩnh như cũ, nhưng tôi dường như có thể nghe được nhiều tiếng hò hét sắp sửa dâng lên lại bị đè nén dưới sự tĩnh mịch ấy.

Thật giống như trong đêm đông dài dằng dặc chợt thấy được ánh mặt trời, thứ đang thiêu đốt không phải là ngọn đèn, mà là hi vọng chợt nhóm lên trong lòng mọi người.

Khi tai nạn buông xuống, những kẻ phú quý thuộc xã hội thượng lưu sẽ không chút do dự vứt bỏ thành phố, chính phủ nước Mỹ luôn quảng cáo phô trương chính nghĩa cũng sẽ không nể tình vứt bỏ thành phố.

Chỉ có Người Dơi, chỉ có Bruce Wayne, anh chưa bao giờ ruồng bỏ thành phố mà anh cực kỳ yêu thương dù chỉ một khắc.

Cũng giống như mỗi một đại tổ tiên mang dòng họ Wayne, cũng giống như các cha anh quang vinh kiêu ngạo. Các Wayne sinh ra vì Gotham, cho nên liền kính dâng hết thảy cho nơi này.

Chẳng sợ vì thế mà hy sinh tánh mạng cũng sẽ không tiếc.

Tôi ngẩng đầu nhìn hình vẽ con dơi trong đêm đen, đôi mắt cũng hơi ươn ướt. Nó thật giống như một trái tim mạnh mẽ đang đập, mà nhà cao tầng bên cạnh cũng thấp vô số ngọn đèn, phẳng phất như cũng có sinh mệnh vậy, hơi thở mạnh mẽ theo tiếng đập của trái tim.

Người Dơi, đã trở lại.

Sắc trời dần dần sáng lên, lúc tôi chạy tới cửa toà thị chính, rất nhiều cảnh sát đã tập kết ở đây, đánh giáp lá cà với người của Bane.

Trong đám người hỗn chiến, dễ thấy nhất chính là Người Dơi và Bane trong trang phục màu đen. Bọn họ điên cuồng đâm đá nhau, nhưng tôi có thể nhìn ra Bane đã là nỗ lực hết đà.

Bruce đã sớm vượt xa Người Dơi của quá khứ.

Tôi cũng gia nhập cuộc chiến, đánh đổ vài thủ hạ, lại ngẩng đầu nhìn thấy Bruce đá bay Bane vào cửa toà thị chính, vì thế tôi vội vàng chạy vào theo.

“Nói ngay! Kịp nổ ở đâu!” Bruce túm chặt cổ áo Bane, rít gào.

Bane không nói một câu nào.

“Chắc chắn là ngươi không giao nó cho người dân!” Bruce tiếp tục đâm đá, “Nói mau!” rồi giật mạnh mặt nạ bảo vệ của hắn xuống.

Bane mất đi mặt nạ bảo vệ, cả người đau đớn, rúm người run rẩy dưới mặt đất. Mà đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng người lao ra, trong tay cầm vũ khí sắc bén bổ nhào về phía Bruce.

Tôi nhanh chóng ngăn lại người nọ, đá bay dao nhỏ trong tay đối phương, nhìn kỹ mới phát hiện ra là Miranda.

Không... bây giờ hẳn là nên gọi cô ta là Thalia Al Ghul.

Tôi lấy ra vài phi tiêu dơi nhọn nhằm vào cô ta, Bruce cũng dừng động tác, hai người đều cẩn thận nhìn Thalia chăm chăm.

Nhưng cô ta lại chỉ mỉm cười, chậm rãi đi đến bên cạnh Bane ngồi xuống, dịu dàng dìu hắn ngồi dậy, rồi đội lại mặt nạ bảo vệ cho hắn, Bane mới dần dần bình tĩnh lại.

“Hai người phát hiện ra tôi là con gái của đại sư Ra’s al Ghul từ khi nào?” Thalia bình tĩnh hỏi.

Bruce nhìn về phía tôi.

“Rất sớm.” Tôi nói, “Cô còn nhớ rõ tiệc tối hoá trang lần đó không? Lần đó tôi muốn dẫn dụ cô lộ ra dấu vết.”

Thalia yên lặng, sau đó khinh miệt cười cười, vừa định mở miệng nói điều gì, Bruce đã đánh gãy: “Không cần nhiều lời, rốt cuộc kíp nổ ở đâu?”

“... đến bây giờ mà vẫn còn truy hỏi chuyện này sao?” Thalia bỗng kiêu mị mỉm cười, rồi chậm rãi đứng lên, lấy một khẩu súng từ trong áo ra nhắm ngay vào tôi, “Yên tâm đi, lúc dấu hiệu dơi đáng chết kia cháy lên, tôi đã ấn kíp nổ rồi, đến bây giờ... Phóng chừng mười phút sau sẽ nổ tung thôi.”

“Cô... chết tiệt!” Bruce phẫn nộ quát.

Thalia khẽ cười ha hả, mắt thấy cô ta định nổ súng, tôi và Bruce liếc nhau, vừa định xông lên đoạt lấy súng, liền nhìn thấy đằng sau cây cột có một bóng người nhanh chóng vọt ra, vươn tay ghì cổ Thalia từ phía sau, vịn cánh tay cô ta ra sau, răng rắc một tiếng, bẻ gãy vai cô ta.

Thalia kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, súng rơi xuống mặt đất, bị người nọ nhặt lên.

“Đã lâu không gặp, tiểu Verney.” Người nọ đội mặt nạ màu đen, trang phục màu đen bó sát đường cong yếu điệu thướt tha, môi đỏ mọng nhấc lên cười quyến rũ với tôi.

Tôi và Bruce đều vừa mừng vừa sợ, nhưng tôi còn trừng Bruce vài lần ngầm cảm anh không được nhìn mỹ nữ trước mặt nhiều.

Ba người không dám trì hoãn thời gian, đạn hạt nhân sắp nổ tung, cũng may là Bruce đỗ xe Dơi gần đây. Gordon gọi cho Người Dơi bằng bộ đàm, nói là đã tìm được đạn hạt nhân đang bắt đầu đếm ngược, cách nơi này rất gần, chưa đến một quãng trường.

Bruce phụ trách lái xe Dơi, còn tôi và Miêu Nữ hoả tốc chạy tới hiện trường đặt đạn hạt nhân.

“Selina, chẳng phải là Alfred đã đưa hết chương trình Tẩy án cho cô rồi sao? Sao cô lại trở lại đây?” Tôi vừa chạy vừa hỏi, quay đầu nhìn cô gái quyến rũ diễm lệ này... chẳng lẽ cô ấy thật sự không sợ chết?

Selina quay đầu liếc tôi một cái, không nói gì, chỉ im lặng tiếp tục chạy, chạy hơn mười mét mới bỗng nhiên nói một câu: “Loại cuộc sống này không thích hợp với tôi, nhàm chán quá cho nên tôi lên về thành phố xem thế nào... Có lẽ còn có thể gặp lại Verney thân ái ~”

“... Tên tôi là Vera! Không phải Verney!” Tôi ‘xù lông’ rống to.

“A ha ha ha ha ha ~~” tiếng cười nữ vương của Miêu Nữ vang vọng khắp đường phố trống trải.

Chúng tôi và Bruce tới chỗ đạn hạt nhân cơ hồ cùng một lúc, sau khi dùng cần kéo đạn hạt nhân lên xe Dơi, Bruce xoay người định lên xe.

Tôi cũng định đi theo, anh lại quay đầu ngăn cản tôi: “Vera, em... một mình anh là được rồi.”

“Mơ tưởng!” Tôi giận trừng anh, đẩy bả vai anh lên xe, rồi cũng nhảy vào theo.

Đừng có đùa chứ! Tuy rằng đã xác định chức năng tự điều khiển của xe Dơi vẫn ổn, nhưng, nhưng nếu... ngộ nhỡ xảy ra trục trặc thì sao!

Ngộ nhỡ vào đúng thời khắc mấu chốt lại chết mất thì làm thế nào!

Cho nên... Chết cũng muốn chết với nhau!

Một khi có điều gì không hay xảy ra, tôi thật sự không muốn biến thành kẻ biến thái vì người yêu chết mà điên cuồng báo thù như Michelle đầu!

“Chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau, Bruce.” Tôi ngồi ở bên cạnh anh, nghiêm túc nói.

Bruce trầm mặc một lúc, rồi gật đầu, mỉm cười cầm tay tôi.

Miêu Nữ còn ở bên ngoài nghi hoặc: “Ừa, hai người đi vào làm gì? Đừng có nói cho tôi rằng máy móc tiên tiến như thế này mà lại không có chức năng điều khiển tự động đấy...”

Tôi nghiêng đầu cười với cô ấy: “Cô đoán đúng rồi, đúng là không có.”

Miêu Nữ mở to hai mắt ôm miệng, tôi nhìn thấy đôi mắt cô ấy lập tức đỏ lên.

Aiz, thì ra đây cũng là một cô em đa sầu đa cảm.

“Không! Hai người không thể... hai người không nợ họ bất cứ thứ gì hết...” cô ấy thét chói tai định nhào lên, nhưng xe Dơi khởi động khiến cô ấy té ngã xuống đất.

“Người Dơi! Thưa ngài, xin hãy chờ một chút!” Gordon ở bên cạnh hô to, “Ít nhất hãy nói với tôi anh là ai! Nhân dân thành phố có quyền biết ai là anh hùng cứu vớt bọn họ!”

Bruce im lặng, rồi quay đầu lại nhìn Gordon phía dưới, “Bất cứ ai cũng có thể trở thành anh hùng” anh nói, “Giống như cảm áo khoác cho một đứa trẻ đang tuyệt vọng, hơn nữa nói cho cậu ấy rằng thế giới này vẫn còn hi vọng.” rồi đóng lại cửa sổ xe.

Xe Dơi từ từ bay lên, tôi quay đầu nhìn lại, Gordon ngây người đứng, miệng thì thảo luận lẩm bẩm, khẩu hình đúng là: Bruce Wayne.

Trời đã sáng hẳn, mặt trời đang từ từ dâng lên trên mặt biển, ánh sáng chiếu phía đông thành một vùng màu vàng óng ánh chói mắt. Cảnh sắc tráng lệ ấy mang theo vẻ hơi bi thương, phẳng phất như đang thấp giọng trang nghiêm đọc sử thi, tượng trưng cho sự hồi sinh của thành phố Gotham, hi vọng được cứu vớt.

Xe Dơi chở đạn hạt nhân càng bay càng xa, khi đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại 2 phút, quay đầu nhìn lại đã hoàn toàn không nhìn thấy ven biển thành phố nữa.

Tôi và Bruce đã sớm thay đồ lặn, nhìn nhau cười, ấn nút an toàn, ghế ngồi của hai chúng tôi đã bị bắn ra ngoài, cùng rơi vào biển lớn.

Rơi vào trong biển, chúng tôi phải nắm chặt thời gian tận lực bơi trở lại, lặn xuống dưới, một lúc sau, chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc xa xa truyền đến, giống như toàn bộ thế giới đều bị lay động vậy. Cho dù ở dưới biển sâu cách hơn hai trăm mét, chúng tôi vẫn cảm thấy được uy thế chấn thiên của vũ khí hạt nhân.

Chúng tôi lại bơi một lúc, có lẽ là tâm tình rất tốt, ngắm phong cảnh dưới đáy biển, rồi lên bờ ở một bãi biển cực kỳ heo lánh.

Tôi tháo mặt nạ oxi ra, hít sâu một hơi gió biển mang theo vị mặn, a! Trời ạ! Cảm giác kết thúc bộ phim này quá tốt!

“Vera.” Bruce bỗng nhiên lên tiếng.

“Ừ?”

“Em... Quần áo của em bị rách...” mắt anh nhìn chằm chằm vào ngực tôi.

Tôi cúi đầu nhìn, quả nhiên, phần ngực bị rách một đường không biết từ lúc nào, cổ áo thì không sao, nhưng phần trắng nõn trước ngực... ừ... cái phần ấy... hoàn toàn bị lộ ra ==

“Vera, để anh giúp em cởi quần áo ra đi! Ôi thượng đế, cứ để thế này thì dễ bị cảm lắm!”

“... Cút đi!”

(chính văn hoàn)

Tác giả có chuyện muốn nói: Chính văn kết thúc rồi

~~Ngoại truyện không nhiều chữ cho lắm, tổng cộng có hai phần, có thật!!

75. Chương 75: Chương 75 (h)

Ngoại truyện chi bờ biển PLAY

“Vera, áo em rách mất rồi, để anh giúp em thay đi!” sắc mặt Bruce hơi hơi đỏ lên, mỉm cười đi đến gần tôi. Tóc tôi ướt sũng, đang chuyên tâm vắt tóc, nhìn thấy cái tên kia lại bắt đầu ‘phát bệnh’, vì thế không chút do dự nói: “Cút đi!”

Nhưng mà Người Dơi vẫn không cút đi, trái lại, anh vẫn đi tới, ôm cổ tôi, sau đó giống chó vừa ngủ mặt tôi vừa hôn.

“Hôn cái gì... toàn là nước biển, anh không thấy mặn à.” Tôi đỏ mặt than thở.

“Vera... Em đã thử qua chưa... Em có muốn...” Anh thoáng ngừng hôn, đặt trán mình vào trán tôi, thở hào hển nói, “Ở bờ biển... Ở nơi lộ thiên như thế này... ‘làm’ một lần?”

“... Ôi thượng đế, anh bị ngốc rồi à!” Tôi hoảng sợ nói, “Lần trước cách một cánh cửa vừa nghe Alfred gõ cửa vừa ‘làm’ chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Ở nơi như thế này... Anh anh anh làm sao có thể nghĩ đến ở nơi như thế này làm tình?”

“Đừng như thế mà, cô bé...” Anh lại bắt đầu hôn tôi, dùng lưỡi lục lợi miệng tôi, thì thào nói, “Em không thấy là nơi này rất kích thích sao? Hm?”

“... Chính... chính vì rất kích thích cho nên mới không được!”

Bruce cúi đầu cười một tiếng, cởi bình dưỡng khí và các trang bị khác trên người, chân màng cũng cởi ra, chỉ còn một bộ áo lặn màu đen bó sát quanh đường cong hoàn mỹ cường tráng của anh, còn có... còn có cái ‘đồng’ to dưới khố nữa... ừm... = =

Vì thế tôi bản năng cũng cởi bình dưỡng khí và trang bị nặng nề ra.

Cởi xong rồi mới định thần lại... Trời ạ, tôi cởi trang bị làm cái gì thế! Làm vậy có khác gì là ngằm đồng ý bị anh ‘làm’ ở đây sao!

Nhưng Bruce luôn luôn mạnh mẽ, không cho phép tôi nghĩ lại. Anh trực tiếp cúi đầu hôn môi tôi, động tác có vẻ vội vàng nóng nảy thô bạo, môi mỏng gât gao ôm lấy tôi, đầu lưỡi sục sạo trong miệng tôi, hung hăng cuốn lấy lưỡi tôi cùng nhảy, thậm chí dùng răng nanh hơi dùng sức cắn lưỡi, lại ngậm cắn môi nở nang, khiến tôi có chút đau.

Hôn cơ hồ đến lúc sắp nghẹt thở, anh mới buông môi tôi ra, rồi bế ngang tôi lên, nhẹ nhàng đặt tôi lên một khối đá ngầm cao hơn nửa người.

Rất có một cảm giác... đang ở thời cổ đại, ôm vật hi sinh đặt lên đàn tế lúc hiến tế.

Mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, anh quay về phía ánh sáng, tôi ngưỡng mặt nằm trên đá ngầm, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh, gió biển hơi lạnh thổi tới, chỗ rách trên ngực tôi trở nên mát lạnh.

... Trời, trời ạ! Vì sao lại cảm thấy quá nguy hiểm thế này! QAA

“Anh, anh... Bruce...” Tôi vừa gọi tên anh một tiếng, liền nhìn thấy anh tươi cười, sau đó hai tay xoa ngực tôi, bóp nhẹ hai cái cánh áo lặn bóng loáng, rồi kéo mạnh sang hai bên, roẹt một tiếng, chiếc áo lặn đã trực tiếp bị xé thành hai mảnh!

Trời ạ đây là đồ dỏm giả mạo à! Công trình bã đậu! Chưa gì đã rách! Vì sao mà xé cái liền rách thế! Là công ty áo lặn nào sản xuất thế! Tôi muốn đi cáo trạng! Trách cứ!

Hai luồng tuyết trắng xuất hiện, sau đó là bụng bằng phẳng trắng nõn, mặc một cái quần lót tôi nên may mắn là tôi còn mặc quần lót sao, và hai cái đùi.

Bruce cởi quần áo đến đầu gối rồi ngừng, không hề cử động, chỉ vuốt cảm giống như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật nào đó, ngắm nhìn cơ thể của tôi từ trên xuống dưới.

“... Anh không thấy phiền à cái tên kia! Muốn làm thì nhanh đi làm đi!” Tôi rất cục không nhịn được, nổi giận gầm lên một tiếng, nửa thân trần nhảy lên, bổ nhào vào người anh, bắt đầu cắn áo anh.

Chết tiệt, mặc kệ, vò đã mở thì tiếp tục sút đi, dù sao tôi cũng không thể mặc quần áo này nữa, hoàn toàn ‘làm’ cũng tốt, thuận tiện an ủi tôi vất vả nhiều ngày...

... Chết tiệt! Áo lặn cao su cắn không rách được! Còn rất mặn nữa chứ! QAA

Còn nữa vì sao áo lặn của Bruce lại rắn chắc như thế chứ!

Bruce cười nhẹ, nắm hai cổ tay tôi, cắn vành tai tôi một cái, “Đừng nóng vội, cô bé ngoan, để anh làm cho.”

Rồi anh cũng chậm chậm bỏ đi áo lặn bó sát người, cơ bắp kiên mỹ, dáng người dần dần hiện ra, tuyệt đẹp và gợi cảm, quả thực có thể so với tác phẩm “David” của Michelangelo.

Tôi nhất thời ngậy người nhìn.

Bruce lại cúi đầu ngậm môi tôi hôn mãnh liệt, rồi ôm tôi xuống đá ngầm, xoay thân mình tôi, để tôi vươn hai tay đỡ lấy tảng đá, mộng hưởng về phía anh.

Tôi giết!... Gần đây Bruce thiên vị kiểu đi đằng sau! >///

76. Chương 76: Ngoại Truyện Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn

Hôm nay là một ngày hè không sai, thời tiết tươi đẹp, vạn dặm không mây.

Hôm nay cũng là sinh nhật một tuổi của con trai tôi và Vera – George.

Chúng tôi quyết định mở một bữa tiệc nho nhỏ cho con, dù sao từ hồi chúng tôi rời khỏi thành phố ba năm trước, chúng tôi vẫn luôn sống cuộc sống khá bình thản giản dị, ngay cả một bữa tiệc nho nhỏ cuối tuần cũng chưa tổ chức.

Ừm, đây đâu phải là phong cách của Bruce Wayne, không phải sao?

Ba năm trước, tôi cùng Vera và cả Alfred chuyển đến một ngôi nhà ven biển phía nam Virginia, kết hôn giản dị, rồi định cư ở đây. Nơi này gần biển, phong cảnh bốn mùa hợp lòng người, tôi vừa đến đây liền phơi mình thành làn da màu đồng, bởi vì phu nhân Wayne thân ái nói rằng cô ấy thích nhất màu da này.

Thậm chí còn có thể gợi lên hứng thú của cô ấy về phương diện nào đó trên giường.

Ừm... Không được, không thể lại nghĩ tới chuyện ấy nữa.

Được rồi, trở lại chuyện chính.

Lần này nói là mở tiệc sinh nhật cho George, nhưng trên thực tế, bạn có thể trông cậy vào đứa trẻ một tuổi biết cái gì? Kỳ thực vẫn là tôi và Vera nhớ một vài người bạn cũ, vì thế tìm lý do, mọi người cùng nhau tụ lại.

Đó là một cơ hội rất hiếm có... Đúng vậy, ngày độc lập 4/7 mà, dù là người bạn rạn như Fox và vợ chồng Dent cũng sẽ không cự tuyệt ngày nghỉ tốt đẹp thoải mái.

Ông lão Fox đến vào tối hôm trước, ăn bám uống bám cộng thêm ngủ bám cả đêm ở trong nhà chúng tôi. Nhưng nể mặt ông ấy đồng ý làm ngựa cho George cưỡi, tôi cũng không so đo với ông ấy.

Ngày thứ hai là 4/7, vợ chồng Dent đến nơi lúc chín giờ sáng, còn cô Selina Kyle thì chậm một giờ hơn họ, thuận tiện còn mang đến người bạn trai của cô ấy mới xác định quan hệ... ngài Albert.

Người đến trễ nhất là Robin và cảnh sát trưởng Gordon, giữa trưa 12 giờ, bọn họ mới đến, nhưng đúng lúc có thể ăn cơm trưa, lúc ấy, bát tiết hạt tiêu đen và sườn cừu rán nóng hầm hấp vừa mới ra nồi.

À đúng thế, còn có cả bơ bacon mà từ nhỏ tôi đã thích ăn nhất. Vera luôn luôn nhớ kỷ niệm này, cho nên cô ấy học làm thức ăn Bắc Mỹ chính là vì món ăn này.

“Hey Bruce, cậu biết không” Jim Gordon vừa ăn chân gà nướng vừa nói, “Toà thị chính vừa dựng một tượng điêu khắc của cậu đấy, khoảng bốn mét, rất cao! Lúc đó mọi người đều nghĩ là cậu đã chết... Nhưng ai biết cậu vẫn còn sống rất tốt, ngay cả con trai cũng có rồi.”

“Ồ vậy à? Vậy ông có thể thay Người Dơi cảm ơn họ, nhà điêu khắc và các công nhân kiến trúc đều vất vả rồi.” Tôi tùy ý nói, xiên một miếng bông cải trong đĩa cho vào miệng, nhưng đảo mắt đã nhìn thấy cái tên Robin Johann Blake chết tiệt kia đang mỉm cười cực kỳ dịu dàng, ân cần gấp một miếng thịt cá tuyết to vào đĩa của Vera.

Vera mỉm cười cảm ơn cậu ta.

... Ôi thượng đế, rốt cuộc cái thằng nhóc kia muốn làm gì? Năm đó cậu ta đã không có ý tốt với Vera rồi, mà bây giờ ngay cả con trai chúng tôi cũng đã một tuổi rồi, chẳng lẽ cậu ta còn chưa từ bỏ ý định sao?

Nghĩ vậy, tôi cũng nặn ra một nụ cười, trực tiếp bưng đĩa của Vera đi, sau đó bưng đĩa mình có thịt bò và cánh gà chuyển đến trước mặt cô ấy, “Vera, loại cá nhiều xương lắm, để anh giúp em lấy ra rồi em hãy ăn. Ăn thức ăn khác trước đi.”

“Cảm ơn anh, anh yêu.” Cô ấy với tôi cười cười, trong đôi mắt đen nhánh tú lệ có một tia giả hoạt, tay lại duỗi xuống phía dưới cái bàn, véo đùi tôi một cái.

Có chút đau, nhưng so với chuyện để cô ấy ăn đồ ăn mà người đàn ông khác gấp cho, đây quả thực là rất bé nhỏ không đáng kể.

Tôi cũng vươn tay sờ soạng đùi cô ấy một phen, rồi nhanh chóng rút về, để ngửa cô ấy giống như mèo hoang cào tay tôi.

Chúng tôi kỳ thực đều biết thịt cá tuyết rất ngon, chế biến như thế nào cũng ngon, xương thì càng ít đến mức đáng thương. Nhưng để biểu hiện tình yêu thương thiết giữa tôi và phu nhân Wayne, cùng với sự khinh bỉ với tên Robin rõ ràng chẳng biết gì cả đã muốn hiển ân cần với phụ nữ, tôi vẫn trang mô tác dạng rút vài cái xương trong thịt cá ra, rồi cực kỳ dịu dàng gấp nó vào đĩa của Vera.

Vera buồn cười liếc tôi một cái, cũng không chọc thủng xiếc nhỏ thiện ý của tôi, mà là ăn hết thịt cá vào bụng.

Thằng nhóc Robin kia cũng ngẩng đầu liếc tôi một cái, tươi cười đầy hàm ý. Nhưng tôi lười quản vì sao cậu ta cười, chỉ cần cậu ta không quản quanh vợ tôi, hiển ân cần với cô ấy, là tôi vừa lòng rồi.

Cũng may là cậu ta khá thức thời, không quấy rầy Vera nữa.

Cũng không uống tôi khổ tâm đem thân phận của Người Dơi và trang bị cho cậu ta.

Sau bữa cơm trưa, Alfred chỉ huy vài người hầu đi thu dọn phòng và bàn ăn, Gordon, Robin và Harvey tản bộ trong vườn hoa, vừa trao đổi một ít sự tình có liên quan đến công việc... à đúng vậy, bọn họ thật không thú vị chút nào nhỉ?

Gần đây, không biết Fox bị làm sao mà cuồng nhiệt mê luyện một trò chơi internet viết tắt là WOW. Bây giờ, cái lão kia rảnh một cái liền ngồi trong thư phòng của tôi mở máy tính chơi trò chơi, nghe nói ông ấy còn có một nick có trang bị rất tuyệt.

Thật ra, tôi cực kỳ hoài nghi đó là công quỹ mà ông ấy cầm của công ty Wayne, âm thầm mời người của WOW ăn cơm mới đổi được trang bị.

Bạn trai của cô Kyle – ngài Albert cũng là người mê WOW, theo cách nói của anh ta, anh ta được xưng là người suất sắc trong bọn họ. Cho nên anh ta và Fox thân nhau rất nhanh, còn mang theo laptop tùy thân, cùng nhau ôm máy vào thư phòng tôi.

Vera, cô Kyle, và cả phu nhân Dent cùng nhau đến phòng trẻ bên cạnh để thăm George.

Tôi nhàn nhã ngồi trên sofa trong phòng khách để hưởng thụ thời gian yên tĩnh sau giữa trưa, nhàm chán lật báo chí trong tay. Gió điều hòa từ từ thổi, thoải mái làm người ta hơi buồn ngủ, ba người đội mặt trời chói chang tản bộ ở trong vườn hoa thật đúng là ngốc quá.

Hiệu quả cách âm của căn nhà này không tệ, nhưng ngẫu nhiên vẫn có thể nghe được tiếng nói chuyện từ phòng con bên cạnh. Giọng nói nhu hòa thanh thúy ấy là của người mà tôi quen thuộc nhất... đến chết cũng không thể quên được.

Cũng là người mà tôi vĩnh viễn yêu, trân bảo quan trọng nhất của tôi, Vera.

Mỗi lần chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô ấy thôi là tâm tình của tôi đã vô cùng thoải mái; nếu lại nhìn thấy hai gò má đỏ bừng kiêu diễm của cô ấy và cả làn da màu mật ong bóng loáng ấy nữa, là tôi lại càng thêm say mê.

Giống như là dù có chuyện gì phiền lòng cũng có thể ném ra sau đầu vậy.

... đúng thế, tôi yêu cô ấy như thế.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là bảy năm lưu lạc khắp thế giới ấy, có lẽ là lúc sớm hơn, thậm chí có lẽ là lúc tôi ở trong giếng cạn khổng lồ âm u lạnh lùng ấy, lần đầu tiên nhìn thấy nữ u linh trong suốt màu trắng ngà, tôi đã không thể tự kiềm chế mình được.

Tôi vẫn còn nhớ rõ nhiều năm trước, trong khu nhà hoang ở đảo Narrows, cô ấy bỗng nhiên chạy tới nói với tôi những câu kỳ lạ, nói là “Phân công nhau hành động”, rồi bỏ chạy không thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc ấy, tôi nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, không hiểu sao lại có dự cảm xấu, nhưng lúc đó do tình hình khẩn cấp, phu nhân Dent cần người cứu, tôi đành phải tạm thời bỏ qua.

Nhưng không nghĩ tới... Cô ấy cơ hồ một đi không trở lại, tôi cô độc đau khổ sinh hoạt trong thành phố không có cô ấy, chỉ vì cô ấy từng nói một câu “Em sẽ còn trở về”.

Đoạn thời gian ấy, hầu như ngày nào tôi cũng đến bến cảng mà cô ấy nói, hầu như cả ngày đều ở bến cảng, giống như kẻ bị điên đi tới đi lui, luôn hy vọng có thể có người đi qua tôi, mà tôi lập tức gọi lại đối phương, phát hiện đó là cô ấy.

Cuối cùng, tôi vẫn đợi được cô ấy, nhưng mà cô ấy trông rất kỳ quái, hình như không nhớ rõ gì cả, bản lĩnh mà có được sau khi từng cùng nhau lưu lạc, cùng với khí thế quả quyết dũng cảm cũng không có, ngược lại, lại còn có được sức lực cực kỳ mạnh mẽ...

Nhưng dù là như thế, trực giác nói với tôi, đó là cô ấy, chính là Vera mà tôi luôn tâm tâm niệm niệm luôn chờ đợi.

Cho dù cô ấy quên tất cả, tôi vẫn có đủ tin tưởng có thể làm cô ấy yêu tôi một lần nữa.

... tôi gần như đã thành công.

Nhưng không nghĩ tới... Cư nhiên lại là phu nhân Dent... Cái người mà hồi nhỏ tôi từng thích một đoạn thời gian.

Vera lại vì cô ta mà biến mất.

Cái cô bé ấy ngốc đến mức làm cho người ta muốn hung hăng đánh một trận, vì cứu một người luôn luôn không lấy gì làm thân thiện với mình, biến mất ở trong biển lửa.

Lúc đó Joker cố ý nói sai địa chỉ nhốt hai vợ chồng Dent. Tôi hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy mình quen với phu nhân Dent hơn là Harvey, hơn nữa lại là phụ nữ, cho nên tôi đương nhiên đi cứu cô ấy trước.

Vì thế tôi đi, nhưng khi tôi đá văng cửa lớn, nhìn thấy người ở bên trong là Harvey, lòng tôi hơi trầm xuống, hơi thương cảm, tiếc hận và tự trách, tôi biết có lẽ lúc này, phu nhân Dent không trốn được cái chết.

Nhưng khi bộ đàm vang lên, tôi nghe thấy cô ấy nói là Vera cứu mình, cả người tôi quả thực như hồn bay phách lạc.

Sau đó chính là tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc vang lên bên kia bộ đàm.

... thượng đế, ngài làm sao có thể đối xử tàn khốc với tôi như thế?

Tôi vừa mới tìm được cô ấy, tôi vừa mới lấy lại tinh thần, tôi còn chưa kịp làm cô ấy yêu tôi một lần nữa, tôi còn chưa kịp làm cô ấy nhớ tới những kỉ ức mà chúng tôi đã có, tôi còn chưa kịp cầu hôn cô ấy, tôi còn chưa kịp hứa hẹn với cô ấy một tương lai vĩnh cửu mà hạnh phúc.

Tôi đã... lại mất đi cô ấy một lần nữa.

Hồi nhỏ, cô ấy mất tích, là vì người phụ nữ kia; nhiều năm trước ở đảo Narrows, tôi không thể kịp thời đuổi kịp cô ấy, cũng là bởi vì người phụ nữ kia; mà ở trong biển lửa lại mất đi cô ấy... vẫn là vì người phụ nữ kia, Rachel Dawes.

Có lẽ đối mặt thành phố, đối mặt chính nghĩa, lòng dạ Người Dơi vô cùng rộng lớn, thậm chí có thể chủ động thay Harvey chịu tiếng xấu, chỉ vì sự công chính của lập pháp.

Nhưng nếu là việc tư, nhất là về Vera... xin hãy tha thứ, tôi chỉ là một người đàn ông bình thường, lòng dạ hẹp hòi, bao che khuyết điểm, luôn ghen tuông, hơn nữa đến chết vẫn đều yêu cô ấy sâu đậm.

Cho nên tôi không thể nào không oán giận, thậm chí hận thù phụ nhân Dent.

... thậm chí cho đến hôm nay, dù quan hệ giữa Vera và cô ta đã hòa dịu đi rất nhiều, tôi vẫn không muốn nhiều lời với cô ta dù chỉ một câu nói.

Có đôi khi, ở trong bóng đêm sâu nhất, tôi thậm chí có những suy nghĩ điên cuồng mà tà ác... nếu không có những kẻ này, thì Vera đã không biến mất, đã không rời khỏi mình.

Có lẽ đây là một mặt hắc ám của Người Dơi.

Tôi phong bế bản thân, nhốt mình trong biệt thự Wayne. Không có cô ấy, dù tôi ở đâu cũng chỉ thấy giống một ngôi mộ to lớn. Tôi như cái xác không hồn sống trên đời, từ ấy trở đi, trên thế giới không còn Bruce Wayne, cũng sẽ không có Người Dơi nữa.

Tôi sợ dĩ còn sống là vì trong lòng vẫn còn hi vọng mù mịt... có lẽ, có lẽ một ngày nào đó, cô ấy vẫn có thể trở về.

Vén vện tám năm, tôi giống như kẻ dần dần sống trong phòng ngủ to lớn mà tĩnh mịch. Đoạn tuyệt tất cả liên hệ với bên ngoài, lời thôi lếch thếch, thậm chí lười tắm rửa gội đầu, ngày nào cũng ngơ ngác ngồi, tay vuốt ve ảnh chụp của cô ấy, thế là một ngày lại trôi đi.

Tôi nghĩ... nếu vài năm nữa mà cô ấy vẫn chưa trở về, có lẽ tôi sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Nhưng mà... Tóm lại cảm ơn trời đất, thượng đế vẫn luôn thương hại con dân thành kính của ngài.

Khi tôi lại nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu không hề thay đổi của cô ấy trên màn hình máy tính, tôi lập tức mừng như điên, rồi cảm thấy mình rốt cục lại sống được, rồi lại vô cùng sợ hãi.

Cô ấy thanh xuân như trước, mà tôi đã... gần bốn mươi.

Mặt tôi đầy râu, quần áo tôi không chỉnh, tôi thậm chí không thường tắm rửa, trên người luôn tỏa ra mùi làm người ta phải bịt mũi.

Cô ấy còn thích tôi không?

Cô ấy, cô ấy còn yêu tôi không?

Nếu cô ấy nhìn thấy nếp nhăn ở khóe mắt tôi, nhìn thấy thân thể tôi không còn cường kiện, nhìn thấy râu của tôi... liệu cô ấy có ghét bỏ tôi không?

Nếu cô ấy không còn yêu tôi nữa thì làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Tôi tắt video clip, túm chặt tóc mình, lâm vào sợ hãi và tuyệt vọng cực độ.

“Lão gia, ngài phải tin tưởng vào bản thân mình chứ” giọng nói của Alfred rất chắc chắn, “Cũng càng nên tin tưởng cô Vera. Cô ấy là cô gái đáng giá để ngài yêu, cho nên dù từng mất trí nhớ, cô ấy vẫn không hề ruồng bỏ ngài.”

“Huống chi... ngài không phát hiện ra sao, biểu cảm và phản ứng vừa rồi của tiểu thư, rõ ràng chính là đã nhớ ra tất cả rồi.” ông ấy khẽ mỉm cười.

Trong lòng tôi như có một tia sáng như tuyết chiếu vào.

“Alfred, mau, tôi muốn cắt tóc, cạo râu, thay quần áo, còn phải tắm rửa nữa! A không đúng, tôi muốn ăn cơm trước... Thuận tiện giúp tôi liên hệ Fox, liên hệ máy bay! Tôi muốn đi gặp cô ấy, bây giờ, lập tức lập tức!”

====

“Bruce? Bruce? Anh yêu...”

Giọng nói mềm mại thanh thúy của cô ấy có một chút vội vã và bất đắc dĩ, khiến tôi tỉnh lại khỏi hồi ức.

“Mau tới đây! Ôi thượng đế... Trời ạ, George lại đại tiện rồi!” Cô ấy kêu lên, “Mau tới giúp em với!”

Tôi khẽ mỉm cười, đặt báo chí xuống, đứng lên.

... đã lâu như vậy rồi mà cô ấy vẫn không biết cách xử lý tã cho con, lần nào cũng luống cuống tay chân, thật bó tay.

Cũng may là có tôi ở đây, bên cạnh cô ấy.

Mà cô ấy cũng luôn luôn ở bên cạnh tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-gia-vao-trong-chen-cua-ta-di>